Jukka
Hankamäki

Blogikirjoituksia 2010–2011

Valhe kaatuu

*Fatwoja ja jeremiadeja
eripuraisesta
Euroopasta*

jsh

Hankamäki
Éditions

A man who won't die for something
is not fit to live.

Martin Luther King Jr.

JUKKA HANKAMÄKI

VALHE KAATUU

FATWOJA

JA JEREMIADEJA

ERIPURAISESTA EUROOPASTA

•

BLOGIKIRJOITUKSIA

2010–2011

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

Toinen editio.
Ensijulkaistu painettuna 2012.

ISBN 978–952–68942–2–5

Prologi

Kaikki päättyy joskus niin kuin on alkanutkin: elämä, rakkaus, blogin pito. Olen kirjoittanut verkkokolumneja viiden vuoden ajan, ja tekstejä on kertynyt yhteensä noin kahdeksansataa. Ensimmäisen kirjoitukseni julkaisin Yhdysvaltain vuoden 2001 terrori-iskujen viisivuotismuistopäivänä. Nyt kun tuosta kulttuurisen kumouksen aikamerkiksi ritualisoituneesta tapauksesta on kulunut kymmenen vuotta, on hyvä vetää langat yhteen. Yksi ajanjakso on päättynyt ja muuttanut maailmaa pysyvästi.

Asiat eivät ole kaikeksi onneksi muuttuneet vain periksi antamisen vuoksi, vaan muutos on kasvanut vastarinnan voimista. Jokaisen kunnon filosofin on täytynyt vastustaa mielivaltaa, sekasortoa, irrationalismia ja sitä tappiomielialan lietsontaa, joka postmodernismin ja jälkistrukturalismin kaltaiseen sofismiin sekä monikulttuurisuuden ideologiaan verhoutuneena on pyrkinyt nujertamaan länsimaisen rationalismin ja valistusfilosofian perinteen. Tietenkin myös terroria ja väkivaltaa itseään on voitu pitää vastustamisen muotoina, mutta nämä vastarinnan käytännöt ovat yleensä olleet perusteettomia ja menetelmiltään epäfilosofisia.

Blogikirjoittaminen on eräänlainen täsmäase, aivan niin kuin kuvasin kaikkien aikojen ensimmäisessä verkkokolumnissani. Mahdollisuus julkaista ajatuksiaan internetissä vapaasti, ilman tiedotusvälineiden ja viranomaisten harjoittamaa sensuuria, on alentanut julkaisukynnystä sananvapauden kannalta myönteisellä tavalla. Tämä on auttanut toteuttamaan kansanvaltaa ja parantamaan poliittisia osallistumismahdollisuuksia. Myöskään vapaa sanankäyttö ei ole ollut ongelmatonta, mutta nettijulkaisemisen edut ovat olleet kuitenkin merkittävämmät kuin varjopuolet.

Internetiä on syytetty kasvualustan tarjoamisesta sekä terroristiselle vihan lietsonnalle että terrorismin vastustamiselle, joka on usein pyritty leimaamaan ”rasistiseksi”. Yksi syy aggressioiden leviämiseen verkossa on varmastikin ollut nettisensuurina esiintyvä sananvapauden kuohiminen, se, että ihmisiä on yritetty estää sanomasta mielessään olevia ajatuksia. On kuitenkin mahdollista ja todennäköistäkin, että mielipiteiden julkinen sanominen ja keskustelu ovat vähentäneet painetta konkreettisiin aggressiivisiin tekoihin.

Analysoin internetin avaamien viestintämahdollisuuksien filosofisia ja poliittisia merkityksiä jo ensimmäisessä verkkokolumneistani kokoamassani teoksessa *Sensuurin Suomi* (2009). Kritisoin kirjoituksissani muun muassa Suomen ja Euroopan unionin maahanmuuttopolitiikkaa sekä uus-

konservatiivisuuden siivillä lentoon lähtenyttä seksuaalista ahdasmielisyyttä. Kohdistin arvosteluni erityisesti tiedotusvälineiden ylläpitämiin poliittisen korrektiuden ihanteisiin ja kaksinaismoralismiin sekä poliitikkojen ja niin sanottuina ”intellektuelleina” esiintymään pyrkivien henkilöiden valheellisuuteen. Selvän kuvan verkkojulkaisuhankkeeni tavoitteista saa perehtymällä kirjoituskokoelmani avanneen teossarjan ensimmäisen osan johdanto- ja loppulukuun.[1]

Tavoitteenani on ollut puuttua filosofisia menetelmiä ja lähestymistapoja hyödyntäen niihin politiikan ja arkielämän ajankohtaisilmiöihin, joiden analysoimiseen yhteiskuntatieteellinen tai tutkimuksellinen tarkasteluote olisi liian hidas tai joista tutkimukseen ja tietoon perustuvaa ymmärrystä on jo riittävästi olemassa. Ei ole myöskään järkeä kysyä asioita gallup-tutkimusten muodossa kadunmiehiltä ja pitää lopputuloksia tieteenä, sillä rahvaalta saa yleensä vain puolivillaisen ja omia pyyteitä heijastelevan mielipiteen – ei perusteluja sille, miksi esitetty kanta edistäisi yleistä hyvää ja oikeudenmukaisuutta.

Tässä suhteessa yhteiskuntatieteellinen tutkimusote onkin usein täysin naurettava: se luovuttaa asiantuntijan vallan haastattelemilleen, testaamilleen tai tutkimilleen henkilöille ja korvaa asiantuntemuksen demokratialla. Suuri osa yhteiskuntaelämän ongelmista on kuitenkin sellaisia, joiden yhteydessä tarvittaisiin ensisijaisesti johdonmukaista käsitteellistä ajattelua. Poliittisten ilmiöiden olemukseen ja käsitteellisten ajatussolmujen avaamiseen on pureuduttu vain harvoin, vaikka tärkeimmät asiat voitaisiin sanoa juuri käsitteellis-analyyttisen tarkastelun, yleisen ideologiakritiikin tai filosofisen arvoanalyysin keinoin.

Miksi siis tehdä empiirisiä tutkimuksia ja selvityksiä, kun filosofeilla ja tieteenharjoittajilla itsellään ovat ne välineet, jotka umpisolmujen avaamiseen tarvitaan? Tällä tavoin ajatellen huolellisesti kirjoitettu kulttuurikriittinen essee voikin olla paljon valaisevampi kuin tuhansien ihmisten haastatteluun perustuva mittaava tutkimus.

Täsmällisimpienkin koejärjestelyjen takana ovat yleensä ajatuskokeet, ja siksi filosofeille tarjoutuu erinomainen tilaisuus arvostella ja arvioida yhteiskuntaelämän metafyysisiä perususkomuksia ja tieteellisten lähestymistapojen esiteoreettisia taustaoletuksia omalla ideologiakriittisellä välineistöllään. Filosofinen tutkimusote ei tietenkään merkitse komentelevaa vaan kriittistä asennoitumista. Filosofisella lähestymistavalla tarkoitan dialogisen eli keskustelevan filosofian soveltamista, ja sen periaatteita ja käytäntöjä olen hahmotellut tieteenfilosofisessa ja metodologisessa pääteoksessani *Dialoginen filosofia* (2008).[2] Tämä kirja on yksi dialogisen filosofian sovellutus.

On tärkeää, että filosofit puuttuvat omalla ennakkoehdottomalla tavallaan politiikkaan, sillä politiikan kautta käytetään paljon ihmisten arkielämään liittyvää valtaa. Yliopistojen monet palkatut filosofit ovat tosin antaneet kriittisyydestä huonoja esimerkkejä joko vaikenemalla arki-

elämän ilmiöistä kokonaan tai omaksumalla niistä samat tendenssimäiset ja ideologiset käsityskannat, jotka tiedehallinnolla ja valtavirran poliitikoillakin ovat. Koska kukaan ei ole maksanut minulle kirjoituksistani palkkioita eikä palkkaa, omat mielipiteeni, tulkintani ja johtopäätökseni eivät ole ostettuja, ja siksi minun on ollut helppoa säilyttää kirjoituksissani (1) asioihin itseensä puolueettomasti kantaa ottava taso, (2) ilmiöitä tieteellisesti ja tiedekriittisesti tulkitseva taso ja (3) tiedotusvälineiden ideologisuutta analysoiva mediakriittinen taso.

Verkkojulkaisuhankkeeni pohjalta ilmestynyt ensimmäinen teos oli omistettu lähinnä julkisen sanan tabuaiheille ja sananvapauden ongelmille, kun taas toisessa blogikirjoituksistani kootussa kirjassa *Kansanvallan varkaat* (2010) käsittelin erityisesti Suomen poliittisen järjestelmän korruptoituneisuutta.[3] Luottamus politiikkaan ja poliitikkoihin pääsi kärsimään sekä vaalirahoitusskandaaleista että niistä monista demokratian kavennushankkeista, joita oikeusministeriö, hallituspuolueet ja poliittista valtaa käyttävät virkamiehet valmistelivat pyrkiessään estämään vaihtoehtoisten näkemysten läpipääsyn esimerkiksi äänikynnyksiä rakentelemalla. Politiikan moraalin heikentyminen on ollut merkki poliitikkojen ja viranomaisten yrityksistä kiertää kansanvalta. Se on ollut tekemisissä myös sensuurihankkeiden kanssa. Poliitikot ja viranomaiset ovat pyrkineet leimaamaan maahanmuuttoa arvostelevat ja kulttuurien hajoamista vastustavat mielipiteet yksiselitteisesti ”rähinöinniksi”, ”rasismiksi” tai ”äärioikeistolaisuudeksi”, vaikka julkisen vallan vainoamilla näkökannoilla on useimmiten vain puolustettu demokratiaa, sananvapautta, kriittistä järjen käyttöä ja kotimaamme kansallista etua. Kansallisen edun puolustaminen taas on valtion olemukseen sisältyvä tehtävä. Sellainen valtio, joka ei tätä tehtävää tunnusta ja hoida, lakkaa nopeasti olemasta.

Kansallisen edun edistäminen on täysin sopusoinnussa edustamani arvoliberalismin kanssa. Tässä suhteessa kansallismielisyys ja nationalismi poikkeavat jonkin verran toisistaan. Edustamaani kansallisliberaalia filosofiaa erottaa nationalismista erityisesti se, että kansallisliberaali ajattelu perustuu kansojen yhdenvertaisuuden periaatteeseen, toisin kuin kansakuntien eriarvoisuutta korostava nationalismi. Myöskään nationalismi ei ole *imperialismia*. Kansakunnat ovat luonnollisesti yhdenvertaisia ihmisarvoltaan vaikkakaan eivät ominaisuuksiltaan, ja jokaisella kansakunnalla on oikeus edistää omaa etuaan arvoliberaalilta pohjalta.

Kansallismielisyys ja kansallisen edun vahvistaminen ovat jokaisen suvereenin kansakunnan itsemääräämisoikeuteen liittyviä piirteitä. Myös kulttuurista moniarvoisuutta, etnopluralismia ja yksilöiden vapautta edistetään parhaiten silloin, kun torjutaan kulttuurien ja kansakuntien konflikoitumista ennakolta. Tämä tapahtuu esimerkiksi rajoittamalla maahanmuuttoa, työvoimansiirtoja ja ulkomaalaisten omistusoikeutta Suomessa. Siten eliminoidaan ristiriitoja, ääriasenteiden esiinnousua, julkisen vallan väliintulon tarvetta ja tarkkailuyhteiskunnan syntymistä.[4]

Oman moraalisen vastuun tunnustaminen ja toteuttaminen vaativat filosofilta myös osallisuuden myöntämistä ja poliittista aktiivisuutta. Yhteiskunnan jäseninä emme voi koskaan olla ulkopuolisia, vaan olemme aina myös osapuolia. Johtopäätösteni tuottamien moraalisten velvoitteiden vuoksi minun onkin ollut vaikeaa, jopa mahdotonta, jäädä sivustakatsojaksi. Poliittinen osallistuminen ei ole tässä mielessä filosofisesti ongelmallista. Nähdäkseni filosofien ei tulisi erityisesti pyrkiä puolueettomien tarkkailijoiden rooliin, sillä tuossa asemassa oleilu jäisi väistämättä vain näennäiseksi ja pahimmillaan estäisi yhteiskunnallisten korjausliikkeiden teon. Oman osallisuutensa havaittuaan filosofien ja tieteenharjoittajien tulisi kiinnittää huomionsa siihen, *millä tavalla* he ovat itse osallisia ja *millaisia toimintasuosituksia* heidän tulisi asiantuntemuksensa pohjalta tehdä. Osallisuuden ja siitä seuraavan vastuun myöntäminen on rehellisempää kuin niiden idealisoiva kieltäminen. Osallistuminen ja avautuminen muodostavat uskottavamman pohjan myös puolueettomuuden tavoittelulle.

Ongelmana on, että monet tieteenharjoittajat ja filosofit ovat antautuneet noudattamaan poliittisen korrektiuden vaatimaa sensuuria tai itsesensuuria ja pitäneet jonkinlaisena ideologisena velvollisuutenaan samastua poliittisen vihervasemmiston ajatusklustereihin. He ovat pitäneet *tätä* sitoutumistaan ”puolueettomuutena” ja ”tieteellisenä” ja kaikkea muuta kriittisyyttä ”puolueellisuutena” ja ”epätieteellisenä”. Eri mieltä olevat filosofit on pyritty pitämään poissa tieteellisesti vaikutusvaltaisista yhteyksistä ja yliopistoviroista tässä akateemisen marxismin opinkappaleille rakentuvassa perinteessä.[5] EU-Suomessa tieteestä ja yliopistolaitoksesta on tehty samanlaisia poliittisen totalitarismin ja keskusjohtoisuuden pönkittäjiä kuin ne olivat myös 1970-luvulla, poliittisen yhteiskuntatieteen ja neuvostomyönteisyyden aikana.

Ongelmana Euroopan uni

Suuri osa Suomen poliittisen järjestelmän ongelmista on johtunut Euroopan unionin jäsenyydestä ja kansallisen itsemääräämisoikeuden heikentymisestä. Entiset ja nykyiset hallituspuolueet ovat menetelleet kansallisen edun vastaisesti pyrkiessään edistämään liittovaltion kokoon kursimista. Maahanmuuton, työttömyyden, euroalueen ja kansanryhmien välisen eripuran aiheuttamat ongelmat ovat seurauksia Euroopan unionin jäsenyydestä ja erityisesti unionissa vallitsevasta federalismista. Niinpä olen arvostellut ja vastustanut sellaista politiikkaa, jolla Euroopan unionia on pyritty laajentamaan ja kansallisvaltioita kytkemään entistä tiiviimmin keskusjohtoisuuden talutusnuoraan. Tosiasiassa liittovaltiohankkeet ovat olleet Euroopan unionin raihnaisia kuolinkorahduksia, ja niihin on ryhdytty vain olosuhteiden pakosta.

Euroopan unionin jäsenvaltioissa tapahtuneet taloudelliset tuhot ovat seurauksia EU:n jäsenyydestä ja valtioiden itsemääräämisoikeuden menetyksistä. Pienten eurovaltioiden ylivelkaantuminen on johtunut poliittisesta yhdenmukaistamisesta ja keskenään täysin erilaisten kansantalouksien pakottamisesta samalle viivalle. Valtioiden velkaannuttua niiden luottokelpoisuutta on koetettu vahvistaa entistä tiiviimmällä poliittisella integraatiolla. Korviaan myöten velkaantuneet kansakunnat ovat yrittäneet lunastaa henkensä pitimiksi vielä yhden pikavipin tai sen viimeisen kulutusluoton. Velkaantumista ei voida kuitenkaan lopettaa samalla reseptillä eli syöksemällä jäsenvaltioita syvemmälle ulkopuolisen valvonnan kurimukseen, sillä perusongelma – kansantalouksien yhteensopimattomuus – jäisi olemaan, ja EU:n harjoittama aikaisempaa vahvempi kontrolli johtaisi pakottamiseen sekä söisi pois valtioiden oman vastuun.

Lainojen myöntäminen taas on ollut pelkkää krapulan pelosta johtuvaa positiivisten odotusten lietsontaa, eikä velkojen takeena ole mitään todellisia vakuuksia eikä tosia lupauksiakaan. Pelkkien katteettomien odotusten varaan rakennettu illuusiotalous on tullut matkansa päähän, ja europankkiirit ovat juosseet sarjakuvista tuttujen maantiekiitäjien tavoin jyrkänteen reunan yli. Kun maa tulee nyt kiihtyvällä vauhdilla vastaan, romahtaa eurotalouden myötä koko valheellinen ja läpikotaisin lahonnut Euroopan unioni. Sitä seuraa jälleen itsenäisten kansallisvaltioiden aika, ja monikulttuurisuuden ristiriitainen ideologia korvataan *omakulttuurisuuden* arvolla.

Poliittista valheellisuutta arvostellessani olen ollut Euroopassa toimivien kansallismielisten puolueiden linjoilla. Kanavoidakseni tutkimukselliset johtopäätökseni politiikan piiriin tavoittelinkin ehdokkuutta vuoden 2011 eduskuntavaaleissa. Sitä ei myönnetty, joten ajatusteni poliittinen kannatus on jäänyt arvoitukseksi. Ulkopuolisen mielipidevaikuttajan asema sopii minulle toisaalta hyvin, sillä puoluekurista riippumattomana filosofina vapauteni ja ajattelutilani ovat paljon suurempia, juuri sellaisia kuin niiden pitääkin olla. Uskon, että puolueettomana filosofina minulla on myös enemmän uskottavuutta ja vaikutusvaltaa kuin jonkin puolueen talutusnuoraan kytkettynä. Tässä suhteessa minun ei käy kateeksi poliitikkoja, joilla on todellista valtaa yhtä paljon kuin Ruotsin kuninkaalla. Poliitikkojen kehno asema ei kuitenkaan johdu niinkään muodollisten vaikutusmahdollisuuksien puuttumisesta kuin heidän neuvottomuudestaan ja kyvyttömyydestään analyysiin ja linjanvetoihin.

Ennustankin poliitikoille vaikeita aikoja. Romahtavan talouden vuoksi poliitikoilla ei ole luvata kansalaisille muuta kuin verta, hikeä ja kyyneleitä, mutta silti heidän täytyisi säilyttää kannatuksensa. Se on vaikea yhtälö jokaiselle vastuulliselle poliitikolle, ja vaarana on, että voiton vievät populistit, jotka lupaavat yhtä aikaa useita keskenään mahdottomia asioita, ja yhteiskuntaelämä suistuu epä-älyllisyyteen.

Vapaana ja akateemisestakin kontrollista riippumattomana filosofina toimimiseen minua on kannustanut se, että en ole joukkuepelaaja vaan yksilösuorittaja. Koska filosofia on olemukseltaan yksilölaji ja koska tiede ja politiikka taas ovat joukkuepelejä, myöskään yliopistollisen tieteen piiristä toimintamahdollisuuksia ei voi saada kukaan omilla aivoillaan ajatteleva. Kuten blogikirjoitusteni lukijat ovat varmasti huomanneet, olen melkein jokaisesta yhteiskuntaelämän päälinjasta eri mieltä kuin niin sanottu vallitseva poliittinen ajattelu, jota edustavat maan hallitus, yliopistojen tiedehallinto, Suomen Akatemia ja valtamedia, erityisesti Sanoma-yhtiön viestimet ja Yleisradio. Olen arvostellut ja vastustanut vihervasemmistolaisuutta, feminismiä, maahanmuuttoa, vieraiden maiden letkuruokintaa ja monikulttuurisuuden varjolla tapahtuvaa kulttuurien yksiaineksistamista sekä niihin liittyviä oheisilmiöitä. Politiikan, julkisen sanan ja tieteen piirissä nämä tendenssit ovat muodostaneet ideologisia ajatusklustereita, joiden piirissä vasemmistolaisperäisenä pidettyä tasa-arvon vaatimusta on yritetty toteuttaa samanlaisuuden ihannetta edistämällä. Myös tämä on halpahintaista populismia, vaikka se pyrkiikin esiintymään älyllisyyden nimellä.

Todellisuudessa myöskään tasa-arvon ei pitäisi olla vihreiden eikä vasemmiston omaisuutta. Niin tasa-arvon kuin korkean yhteisvastuunkin ihanteet ovat sisältyneet useisiin erilaisiin yhteiskuntiin ja poliittisiin järjestelmiin jo ennen kuin vihervasemmistoa oli historiallisesti katsoen olemassa. Erityisesti nämä ihanteet ovat liittyneet liberaaliin kansallismielisyyteen. Ratkaisevaa onkin, *millä keinoilla* vapaamielisyyteen, yhteisvastuuseen ja kansalliseen etuun pyritään. Tässä suhteessa välinevalikoimani ovat kokonaan toisenlaisia kuin poliittisen vihervasemmiston, jonka käyttämät keinot ovat edistäneet lähinnä kansanryhmien välisen epäluottamuksen ja totalitaristisen kontrolliyhteiskunnan syntymistä. Jalolta kuulostava monikulttuurisuuden tavoittelu on käytännössä johtanut monokulttuuriin: samanlaisuuden ihanteen varaan rakennettuun erilaisuuksien yhteensovittamiseen ja omaleimaisuuden pois riistämiseen.

Teoksessa *Sensuurin Suomi* ilmestyivät kolumnini vuosilta 2006–2008 ja kirjassa *Kansanvallan varkaat* kirjoitukseni vuodelta 2009. Viisivuotisen blogikirjoitushankkeeni päätteeksi julkaisen nyt tämän kokoelmateoksen nimeltä *Valhe kaatuu*, johon sisältyvät kolumnit vuosilta 2010–2011. Tämä hanke on kasvanut alussa mainitsemistani vastustamisen voimista. Ajanjakson puolitoista viimeistä vuotta olen keskittynyt arvostelemaan Euroopan unionin talous- ja liittovaltiopolitiikkaa, Suomen Eurooppa-politiikkaa ja sitä todennäköistä ja ilmeistä katastrofia, johon globalisaation ja kapitalismin rajaton irti pääseminen johtavat. Olen analysoinut myös viimeksi käydyt eduskuntavaalit ja syitä siihen, miksi pienimmästä eduskuntapuolueesta tuli kannatusmittausten suurin. Kaikissa näissä ilmiöissä on kyse valheellisuuden paljastumisesta totuuden hyväksi sekä halusta vastustaa epätotuutta ja vilppiä.

Toisaalta myös EU-kriittisyyden kasvu voi johtaa niin pahaan kuin hyväänkin, ja ilmiön molemmat puolet tuntien olen toiminut kuin sotakirjeenvaihtaja, joka on jäänyt ei-kenenkään maalle havaintojaan tekemään. Kansallismielisyyden kasvu on väistämätöntä korjausliikkeiden tekemiseksi, mutta sen varjopuolena on valtiollisen ja poliittisen itsekkyyden sekä oman edun tavoittelun lisääntyminen, jotka puolestaan synnyttävät helposti riitoja ja ihmisvihaa. Juuri siksi olen vaatinut esimerkiksi maahanmuuton rajoittamista ajoissa. Näin voitaisiin välttyä siltä, että kritiikki kanavoituu kansanliikkeeksi, poliisien vaatimiseksi jokaiseen kadunkulmaan ja lopulta myös rasistiseksi yleisasennoitumiseksi, jonka kohteeksi voivat joutua kaikki.

Vanha sananlasku sanoo, että mielivallan riistäytymiseksi käsistä riittää, että hyvät ja oikeudentuntoiset ihmiset eivät tee mitään. Joskus siihen riittää, että nimenomaan he touhuavat paljon. Siksi on tärkeää vastustaa, mikäli huomaa jonkin asian olevan pielessä. Vastustaminen on ajattelutilan luomista ja sitä kautta filosofiaa. Ihmisen ei pidä olla eläimen kaltainen olento, joka ainoastaan reagoi eteen tuleviin ärsykkeisiin syy–seuraussuhteiden kaavassa, vaikka naturalistinen filosofiaperinne johdattaakin helposti ajattelemaan niin. Sen sijaan ihminen kykenee moraaliseen harkintaan, joka syntyy kyvystä kieltäytyä, toisin sanoen mahdollisuudesta sanoa ”ei”. Juuri tämän ominaisuutensa vuoksi ihminen voi *poiketa* totutuista kaavoista, kyseenalaistaa, pysähtyä ajattelemaan ja tehdä toisin kuin refleksit vaatisivat. Parhaimmillaan etiikka on asioihin puuttumista, poikkeuksien ja häiriöiden tuottamista systeemeihin.

Poliittiseen paitsioon ajettuna olen ollut enemmänkin vastarannan lohi kuin vastavirran kiiski. Saamastani palautteesta päätellen minulla on syytä uskoa vaikuttaneeni monien ihmisten mielipiteisiin. Omassa elämäntilanteessani minua harmittaa lähinnä potentiaalieni toteutumattomuus yliopistoissa, politiikassa ja hallinnossa. Laajan politiikkakäsitykseni mukaisesti katson kuitenkin, ettei tärkein vaikuttaminen rajoitu muodollisissa toimielimissä vaikuttamiseen, vaan se on mielipidevallan käyttämistä ja jokapäiväistä toimintaa kansalaisyhteiskunnassa.

Poliittisissa valtasuhteissa on nyt tapahtunut muutos, ja olen myös itse ollut luomassa tätä muutosta. Suomen suurin puolue on tätä nykyä Euroopan unionin ongelmallisuutta arvosteleva puolue, joka suhtautuu kriittisesti muun muassa maahanmuuttoon, julkisten palvelujen yksityistämiseen, valtion omaisuuden myyntiin, kehitysapuun, euromaiden velkojen takaamiseen, Puolustusvoimien alasajoon ja moneen muuhun hullutukseen. Olen arvostellut perussuomalaista puoluetta lähinnä seksuaalisesta ahdasmielisyydestä, jota tosin esiintyy kaikkien muidenkin puolueiden konservatiivisissa siivissä. Mieluiten olisin nähnyt Suomen poliittisella kartalla sentyyppisen kansallisliberaalin puolueen, jollaisia ovat esimerkiksi Hollannin ja Itävallan vapauspuolueet.

Miksi sitten sisällytin kirjani nimeen sanan ”valhe”, joka saattaa tuntua monista provosoivalta? Valheillehan ei ole annettu kovin merkittävää asemaa politiikan tutkimuksessa, mikä puolestaan johtunee postmodernistien edustamasta käsityksestä, jonka mukaan totuuden käsite on menettänyt kuningasasemansa tieteessä ja politiikassa. Monet katsovat, että jos mikään ei ole totta, mikään ei voi olla valhettakaan. Jollakin tavalla asiat kuitenkin yleensä ovat, ja siksi on nähdäkseni parempi *pyrkiä* totuutta kohti kuin sallia mielivaltainen liike poispäin siitä. Totuus on tärkeä tiedettä ohjaava *ihanne*, vaikka mielessä pidettäisiinkin, ettei sitä ehkä koskaan voida saavuttaa.

Mitä hartaammin vastaväitteet ja epäilyt kiistetään, sitä syvemmälle harhaan ihmisiä johdetaan ja sitä tainnuttavampia valheet ovat. Tiedotusvälineet ovat osasyyllisiä myös puolitotuuksiin sensuroidessaan aiheita, valikoidessaan ja vaientaessaan asiantuntijoita sekä kieltäytyessään käsittelemästä asioita rehellisesti ja monipuolisesti. Nykypoliitikkojen valeet romahtavat nähtävästi vasta, kun maamme talous on tuhottu EU-keitoksessa, suomut putoavat ihmisten silmiltä ja jäljellä ovat savuavat rauniot. Kenties vasta sitten havahdutaan huomaamaan, miten 9/11 tapahtuu koko ajan silmiemme edessä ja talousterrorismin tuottama tuho on yhtä mittavaa kuin sodissa aikaansaatu hävitys. Syy ylivelkaantumiseen on beethovenilaisen harmonian varaan rakennettu katteeton idealismi, eräänlainen koko yhteiskuntaa ja käyttäytymismuotoa koskeva elämänvale.

Mistä sitten voi tietää tai tunnistaa, milloin poliitikot puhuvat totta? Asia käy helpoiten selville siitä, mikäli ihminen tekee jotakin omaksi haitakseen, seurauksista välittämättä tai niitä uhmaten. Hän siis uhrautuu yhteiseksi hyväksi omasta edustaan välittämättä. Poliitikoista ei ole kylläkään tullut todenpuhujia, vaikka he ovat tehneet paljon koko Euroopan, oman maamme ja sitä kautta myös itsensä haitaksi. Tämä johtuu joko siitä, että he eivät ole alkuunkaan käsittäneet toimintaansa haitalliseksi, tai siitä, että he ovat alun perinkin tavoitelleet vain omaa etuaan piittaamatta yhteiskunnalle syntyvistä vahingoista. Mutta luultavasti myös he toimisivat totuudellisuuden velvoittamalla tavalla eli moraalisesti, mikäli he ymmärtäisivät toimintansa seuraukset eivätkä myötäilisi yleiseurooppalaisen liittovaltion perustamispyrkimyksiä vain saadakseen itselleen entistä paremmin palkattuja virkoja.

Bloggaminen ja dialoginen filosofia

Kun tarpeeksi monta kertaa purat ja kokoat jonkin esineen, sinulla on ennen pitkää niitä kaksi. Suurin osa tämän kokoelman kirjoituksista on julkaistu Blogspot-palvelimella olevan yksityisen blogini lisäksi myös verkkolehti Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla.[6]

Kiitän kirjoitusteni lukijoita ja kommentaattoreita aktiivisuudesta. Päätin sittemmin lopettaa päivystävänä bloggaajana toimimisen, sillä olen saavuttanut tavoitteeni. Niinpä minulla on nyt hyvä tilaisuus siirtyä päivittäisbloggaajasta vaikkapa videoblogin tai elämäntyyliblogin pitäjäksi!

Syitä vetäytymiseeni on seitsemän. Ensinnäkin (1) poliittiset ajatukseni ovat tulleet useimmille selviksi. Koska todellisuus on pitkälti tyypittynyttä ja päivittäiset puheenaiheet toistuvat mediassa samankaltaisina vuodesta toiseen, niiden jatkuva analysoiminen ja kommentoiminen johtaisivat vain toistoon. Mikään sellainen ei kasva, jota kynnetään koko ajan. Olen myös väsynyt korjaamaan poliitikkojen runsaita ja ehtymättömiä ajatusvirheitä.

Toinen (2) syy päivittäisbloggaamisen lopettamiseen on bittiavaruuden täyttyminen. Aikana, jolloin jokaisella ihmisellä vauvasta vaariin on blogi, kirjoituksille ei riitä enää lukijoita. Kävijöitä Blogspot-blogissani on tosin edelleen kuusinumeroinen luku, ja myös Uudessa Suomessa julkaistujen juttujeni kommentointi on ollut ahkeraa.

Kolmanneksi (3) bloggaamisesta on tullut sellainen ”ajatusten Tonava”, jossa kaikkea julistetaan, kiitetään tai moititaan äärimmäisen kevyin perustein mutta samalla erittäin voimakkain äänenpainoin niin, että kirjoitusten tyyli ei ole sopusoinnussa esitettyjen arvioiden jyrkkyyden kanssa. Perusteltu argumentaatio ei ole saanut riittävästi huomiota tässä julkisuuden kalastelussa, vaan se on kadonnut mielipiteiden mereen.

Useimpia blogosfäärin käsityskantoja on leimannut vahva idiosynkraattisuus. Sen mukaisesti lukijat ovat pitäneet jotakin kirjoittajaa kaikissa asioissa oikeassa olevana, mikäli he ovat havainneet kirjoittajan olevan puheena olevista asioista samaa mieltä kuin lukija itse. Jos taas lukija on huomannut kirjoittajan olevan joistakin muista asioista eri mieltä, hän onkin päätynyt pitämään kirjoittajaa kaikissa asioissa väärässä olevana ja epäviisaana! Mielipiteitä ei ole keskitytty arvioimaan ajatus kerrallaan, vaan ne on henkilöity ja klusteroitu niin, että tietyn ihmisen on katsottu olevan kaikissa asioissa joko oikeassa tai väärässä. Se taas ei ole filosofinen vaan puoluekantainen ajattelutapa. Esimerkiksi omia *maahanmuuttokriittisiä* näkemyksiäni on kiitetty Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla vuolaasti ja minut on nostettu lähes pyhimysten joukkoon, mutta havaittuaan minun lausahtaneen jotakin myönteistä *homoavioliitoista* samat kehujat ovat päätyneet pitämään kaikkia näkemyksiäni kerrassaan arvottomina. Nähdäkseni tämä on heijastellut pikemminkin kommentaattoreiden kuin kirjoittajan omaa ideologisuutta. Kyseisiin tabuihin tarttumalla olen vain pyrkinyt olemaan kriittisyydessäni lahjomaton.

Blogien kommentaattoreille on ollut tyypillistä, että he ovat tehneet johtopäätöksiä sellaisin subjektiivisin perustein, jotka ovat tyydyttäneet heitä itseään. Tämän katteettoman itseihailun vallitessa kommenttien kirjoittajat eivät ole olleet valmiita oppimaan toisiltaan mitään, vaan he ovat pelkästään vahvistaneet omia käsityksiään ja osoittaneet suosiota tai epä-

suosiota. Facebook-verkkoyhteisön levittämät ”tykkää”-napit ovat tehneet mielipiteiden muodostamisesta pelkkää arvoarvostelmien ilmaisemista vailla mitään perusteluja. Tämän mukaisesti mielipiteiden esittämisestä on tullut *reagoimista*, eräänlaista heppatytöille tyypillistä tykkäämistä tai ei-tykkäämistä, mikä puolestaan on banalisoinut poliittisen osallistumisen luonnetta. Tuomitsemalla puheena olevia asioita ihmiset tuomitsevat usein myös ajatusten esittäjän. Tätä kautta maailma jakautuu tykättyyn ja ei-tykättyyn sekä ystäviin ja ei-ystäviin, mikä puolestaan on epäfilosofista ja viholliskuvia ruokkivaa.

Neljänneksi (4) olen halunnut vetäytyä tämän kakofonian piiristä siksi, että en halua jatkossa asettua samalle viivalle puskista huutelijoiden kanssa. Monet kirjoittavat blogeihin salanimellä. Nimimerkin takaa kirjoittamisella on luonnollisesti perinteensä ja perusteensa, mutta keskustelu anonyymien kirjoittajien kanssa luo ihmisten välille vain yhteen suuntaan läpinäkyvän peili-ikkunan. Se johtaa mielipiteidenvaihdon epäsymmetriaan ja asettaa argumentit epätasapainoon. Näkemysten painokkuuden arvioimiseksi ja vastuun osoittamiseksi olisi tiedettävä, ketkä henkilöt ovat mielipiteiden takana.

Henkilöllisyytensä salaamalla anonyymi keskustelija tulee joko vähentäneeksi tai korostaneeksi näkökantojensa uskottavuutta riippuen siitä, mikä hänen asiantuntemuksensa ja positionsa on. Koska ihmiset pyrkivät yleensä mieluummin korostamaan kuin heikentämään näkemystensä todesta otettavuutta, mielipiteiden esittäjät salaavat henkilöllisyytensä ilmeisesti juuri siksi, että asiantuntemusta ei ole. Joissakin tapauksissa on tosin käynyt niin, että epäsovinnaisen mielipiteen esittäjä on joku huomattava syväkurkku, joka pyrkii salaamaan henkilöllisyytensä pelätessään menettävänsä pallinsa.

Olen joka tapauksessa itse ottanut riskin ja kirjoittanut myös epäsovinnaisina pidetyt näkemykseni omalla nimelläni. Pidän ajatusteni herättämää kauhistelua kunnianosoituksena ja eräänlaisena tunnustuksena siitä, että filosofiallani on merkitystä. Samoin olen halunnut kunnioittaa lukijoitani luottamalla heidän arvostelukykyynsä ja oikeuteensa tuntea ajatusten esittäjä. Tällainen sananvapauden toteuttaminen on poliittisten oikeuksien luomista ja niiden olemassaolon osoittamista. Se on myös vastuun kantamista.

Minut on tietenkin pakotettu maksamaan avoimuudestani kallista hintaa, eikä kukaan varmaan osaa laskea, miten paljon työtilaisuuksia ja tuloja olen menettänyt, kun mikään taho ei ole halunnut ottaa palvelukseensa ihmistä, jonka tiedetään kirjoittaneen etupäässä muita kuin mainoksiin ja onnittelukortteihin sopivia tekstejä. Tästä johtuu, että sananvapauden pääongelma eivät ole sen muodolliset rajat vaan epävirallinen työelämän mielipidevankeus, joka estää sanomasta mitä ajattelee. Palkitsevaa on ollut se, että mitä enemmän olen kirjoittanut, sitä vapaammaksi olen tullut henkisesti. Toisaalta rangaistus on ollut yhtä ilmeinen

kuin aiheetonkin, kun olen joutunut huomaamaan, että mitä enemmän olen ajatuksistani kertonut, sitä köyhemmäksi olen tullut aineellisesti. Taloudellinen tappiollisuus ei ole tällöin ollut seuraus siitä, etten olisi tehnyt työtä, sillä yleensäkin saan enemmän aikaan pysyttelemällä kirjoituspöytäni ääressä kuin lähtemällä ulos rahan perään. Tämä liittyy siihen, että ihminen voi hankkia tuloja vain lähtemällä pois kotoa työnantajaa palvelemaan, kun taas kotiin jäädessään saa aikaan tuloksia mutta tulot jäävät hankkimatta. Nettikirjoittamisella on siis selvät haittapuolensa, jotka ovat tosin internetjulkaisemisen myönteisiä puolia vähämerkityksisemmät.

Eräs (5) syy omaan vetäytymiseeni on blogosfäärin yleisessä sekoamisessa. Esimerkiksi Uuden Suomen idea pitää verkkolehden sivuilla lukijoille avointa ”Puheenvuoro”-nimistä blogipalvelua latistui nopeasti pikkupoliitikkojen alettua torveta siellä omia kliseemäisiä käsityksiään. Siihen liittyvän vulgaariuden olisi kenties voinut kehittää myös parodiseksi tyyliksi, mikäli olisi onnistunut tekemään normirikkomukset hallitusti. Tällaista kirjoittajaa voitaisiin ehkä sanoa boheemiksi, mutta suurimmaksi osaksi blogeja on vain käytetty sentapaisten läimäytysten jakamiseen, joita ihmiset eivät olisi valmiita lausumaan kasvokkain tai harkinta-aikaa vaativassa painetussa sanassa.

Mitään puheenvuoroja saati aitoa keskustelua tässä monologien turboajossa ei ole tietenkään ollut. Myös kirjoitusten journalistinen taso ja kieliasu ovat olleet kehnoja, ja monet kirjoittajat ovatkin päästäneet käsistään sekä sisällöllisesti että muodollisesti viimeistelemättömiä kirjoituksia vailla itsekritiikkiä ja kunnioitusta muita lukijoita ja kirjoittajia kohtaan. Niinpä kyseisestä palvelusta on tullut sellainen savupirtin räppänä, jonka kautta ahdistuneet ja ahdasmieliset ihmiset huutelevat näkemyksiään ja heittelevät tupakantumppejaan. Joillekin se toimii pelkästään terapeuttisena henkireikänä. Ilmeisesti juuri siitä syystä myös ”Puheenvuoro”-palstan palkatut kirjoittajat ovat suurimmaksi osaksi kaikonneet tehtävistään. Yleensäkin lehtiin kirjoittaminen on osa ihmisten kokemaa ahdistusta. Se on yritys hallita mielettömänä näyttäytyvää maailmaa, ja sikäli kyseessä on eräänlainen voimattomuuden tunnustus.

Toisaalta Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palsta on myös rikastuttanut yhteiskunnallista keskustelua, ja siitä on tullut mielipiteidenvaihdon vilkas foorumi. Ehkä edut ovat olleet tässäkin yhteydessä merkittävämmät kuin nuo muutamat, kuitenkin selvästi havaittavat, varjopuolet.

Keskustelun ylenpalttinen kyllääntyminen kertonee siitä, että kaikki tarpeellinen on tullut jo sanotuksi ja blogikirjoittamisen yhteiskunnallinen tehtävä on tullut täytetyksi. Padotut asiat on lausuttu julki, painekattilan pilli on soinut, ja kansi on lentänyt taivaan tuuliin. Ihmisiä kiinnostaa nyt ymmärryksensä syventäminen – ei enää vaiettujen aiheiden laajentaminen yleiseen keskusteluun. Syventämiseen taas painettu sana ja yhden aiheen kirjat ovat sopivampia kuin pelkkää keskustelua ruokkiva mielipiteiden

vaihto blogeissa. Kirjojen kirjoittaminen perustuu viipymiseen, harkintaan ja mietiskelyyn toisin kuin sähköisessä mediassa vallitseva jatkuva elintilan tavoittelu. Tässä hysteriassa ajatuksia syntyy ja kuolee pelkästään populistisin perustein, trendimäisesti nousevien ja laskevien konjunktuurien mukaisesti. Kyseinen yleishavainto ei tietenkään merkitse, ettei netistä voisi löytää esseemäisiä kirjoituksia.

Ehkä juuri internetin avoimuus mielipiteille on syynä siihen, miksi lamput ovat lakanneet loistamasta yliopistojen vessoissa. Niissä ei nimittäin kohtaa enää välkkyjä seinäkirjoituksia, vaan polla säteilee joissakin harvoissa blogikirjoituksissa. Toinen syy wc-lyriikan ja asiaproosan tyrehtymiseen voi olla akateemisen kurinpidon lisääntyminen ja mielikuvituksen kuoleentuminen ikävien tulosvaatimusten tuottamaan tosikkomaisuuteen. Nettiin siirtymisestä on kärsinyt lähinnä kiteytyskyky, ja myönnän myös itse, että omissa lauseissani on juuri sellaista ilmaa, joka syntyy syytetyille esitetyistä loputtomien perustelujen vaatimuksista sekä uhattujen ihmisten yrityksistä oikeuttaa omaa itseään. Pahoittelen, mikäli myöntymiseni kollegojeni asettamille argumentaatioehdoille on vaikuttanut syövyttävästi kirjoitusteni tyyliin. Mikäli taas he katsovat ajatuksistani olevan heille jotakin hyötyä, en halua patentoida näkemyksiäni pelkästään omaan käyttööni, vaan kirjoituksiini saa tietenkin viitata ja niitä voi lainata, kunhan mainitsee lähteen viittauksen yhteydessä.

Carl Gustav Jung sanoi kerran, että pahinta, mitä ihmiselle voi tapahtua, on tulla väärinymmärretyksi. Kuudes (6) syy siihen, miksi lopetan tai vähennän bloggaamista, onkin se, että en halua tulla enempää väärinymmärretyksi. Lopetan mitättömyyksistä puhumisen ja osallistumiseni siihen arkipäiväiseen lörpöttelyyn, jonka tehtävänä on tunnustaa poliittinen eloonjäämiskamppailu maailman olemassaoloon liittyvää ihmeellisyyttä tärkeämmäksi. Politiikka ylipäänsä koostuu vain ahneudesta, oman edun saalistuksesta, keskivertomielipiteistä ja keskivertomausta, jotka kaikki toimivat eksistentiaalisen *Angstin* pakopaikkoina ja niin muodoin myös syntyvät siitä. Filosofian lähtökohta taas on tämän ahdistuksen tunnustaminen ja tiedostaminen, ja niinpä pelkkänä politikointina esiintyvä edunvalvonta peittää helposti alleen kaiken todenperäisen filosofian.

Politiikan luonnollinen kulminaatiopiste on sota, jossa elämän ihmeellisyyttä ymmärretään yhtä väärin kuin EU-byrokraatit – nuo hymyilevät sudet – ymmärtävät nyt sitä, mitä koko maanosallemme on tapahtumassa. Lopputulosta sanotaan sitten ”tragediaksi” siitä huolimatta, että poliitikoilta puuttuu tuntuma kohtalon toteutumiseen. Antiikin ajan ihmiset pitivät oman kohtalon tunnustamista viisautena ja moittivat *hybrikseksi* ihmisten yrityksiä asettua edellytystensä ulkopuolelle. Sen sijaan nykyajan poliitikot ovat sokaistuneet kaikille ei-havaittavan todellisuuden ilmiöille, jotka eivät tapahdu näkyvän valon taajuudella vaan alitajuntaisesti: Euroopan ajautuessa kohti taloudellista eripuraa, etnisiä levottomuuksia ja sitä kautta kohti uutta repivän väkivallan aikakautta. He eivät ymmärrä,

että vapaan tahdon ja valinnan ohella maailmassa vallitsevat myös syiden ja seurausten riippuvuussuhteet, joiden vuoksi kosto seuraa rajojen ylityksistä väistämättä. Kohtalon asettamien alkuehtojen sivuuttamisyritykset johtuvat postmodernista filosofiasta, joka on opettanut poliitikot ajattelemaan, että ihminen on täysin vapaa eikä mitään rajoja tai ehtoja ole. Sikäli kuin tosiasioiden kieltäminen on typeryyden alku, tämä huoleton välinpitämättömyys lähinnä edistää länsimaiden kurjan kohtalon toteutumista.

Kuinka vaikeaa maailmasta onkaan löytää viisaita poliitikkoja? Pinnalle näyttävät selviytyvän vain kaikkein ”sosiaalisimmat” ja ”yhteistyökykyisimmät”, toisin sanoen juuri ne tyhmimmät ja ajattelukyvyttömimmät, jotka peruskoulun alaluokillakin sekoittivat aina kaiken mutta pääsivät opettajien suosioon omalla aktiivisuudellaan, kun koulunkäynnin tohelluksessa järjestettiin tapahtuma, joka ainakin minun mielestäni oli kaikista hysteriaa pursuavista tilanteista epätoivotuin ja pahin: ryhmätyö. Mikäli yksikin näistä levottomista lapsista, jotka nykyään tekevät leikkikakkujaan EU:n hiekkalaatikolla, lopettaisi hetkeksi oman liikehdintänsä ja pysähtyisi kuuntelemaan maailman akselin jyminää, tällainen poikkeushenkilö voisi saada aikaan paljon myönteistä panemalla kapuloita integraation rattaisiin vaikkapa Euroopan unionin parlamentissa. Mutta suurin osa heistä toimii kuin vieraan vallan ohjelmoimina robotteina, jotka eivät vaihda kurssiaan. Heillä on leivänpaahdin aivojen ja taskunauris sydämen paikalla, ja heille suunnatut varoituksen sanat on tuomittu kaikumaan tyhjään avaruuteen. Yksi syy lopettamiseeni on siis se, että koen jatkamisen olevan *toivotonta*.

Päätöstäni helpottaa, että kirjoituksiani on toisinaan arvioitu jyrkkäsävyisiksi tai jopa loukkaaviksi. Syyttely taas on ollut minua kohtaan suunnattua taktikointia ja yritystä puolustautua hyökkäämällä, kun argumentit ovat loppuneet. Tosiasiassa en ole pahantahtoinen vaan ainoastaan kirjoitustaitoinen. Olen inhonnut ja vihannut lähinnä yhtä asiaa, nimittäin valheellisuutta ja siihen liittyvää sensuurin ilmapiiriä. Totuudellisuuden tavoittelullani olen pyrkinyt edistämään tieteen ja filosofian parhaita perinteitä. Mikäli esittämäni arvostelu on ollut henkilökohtaista, se on ollut ansaittua ja siihen on ollut syy. Persoonallista arvostelua olen suunnannut joihinkin, lähinnä poliittisiin tai tiedepoliittisiin tahoihin, ja tällöinkin ihmisten omaksi eduksi, tarjoten mahdollisuutta korjata toimintaa, joka ei arvostelua kestä. Sikäli kuin joku on pahastunut yleisistä mielipiteistäni, en ole myöskään ollut rasistinen vaan ainoastaan epäsovinnainen.

Tämä näkyy saamastani palautteesta. Ne, jotka tuntevat minut henkilökohtaisesti, sanovat yleensä vakuuttuneensa mielipiteideni ironisesta sävystä silloinkin, kun olen paljastanut olleeni täysin tosissani! Mikäli asioista on oltu eri mieltä, pienen keskustelun jälkeen juttutuokiolta on tultu yksimielisinä pois. Parasta palautetta edustaa erään parikymppisen, alun perin ”vihervasemmistolaisena” esiintyneen nuoren miehen kommentti,

jonka hän esitti kasvot säteillen tullessaan toisen kerran luokseni käymään: ”Sun kirjoituksesi eivät tuntuneet enää läheskään niin liioittelevilta sen jälkeen, kun sun muna oli käynyt mun pepussa.” Vilpittömämpää tunnustusta kirjalliselle työskentelylleen tuskin voi saada.

Se, että mielipiteitäni on arvosteltu kärjistyksistä, johtunee yleensäkin vain siitä, ettei niiden sävyä ole tiedostettu. Tämä taas johtuu ironian olemuksesta: liiallinen luottaminen lukijan arvostelukykyyn saattaa olla kirjoittajalle vaarallista, sillä se jättää tulkinnan avaimet lukijan käsiin. Mikäli minua ei olisi arvosteltu kärjistyksistä, olisin luultavasti saanut kritiikkiä sievistelystä. Totuuden nimissä on kuitenkin parempi liioitella ja yksinkertaistaa kuin pyöristellä ja kaunistella, sillä sitä kautta filosofi ei olisi poliittisia sananselittäjiä ja ammattivalehtelijoita parempi.

Toivon, että noin kolmenkymmenen vuoden kuluttua nämä kirjoitukset näyttäisivät yhtä vanhanaikaisilta kuin monet 1980-luvulla kirjoitetut jutut, joissa pelonsekaisesti esitettiin esimerkiksi sosialismin kritiikkiä. Toivon, että muutaman vuosikymmenen sisällä yhteiskunta olisi viisastunut niin, että useimmat suomalaiset ymmärtävät, kuinka lapsellista oli ajaa esimerkiksi EU-liittovaltiota, yhteistä rahapolitiikkaa ja maahanmuuttoa, kunnes nämä hankkeet osoittautuivat samanlaiseksi ideologiaksi kuin yritykset kääntää jokien kulkusuuntaa. Mikäli nämä kirjoitukseni tuolloin näyttävät ”liioitellun varovaisilta” omassa EU-kriittisyydessään, ne ovat tehneet tehtävänsä.

Seitsemäs (7) syy siihen, miksi aion blokata itseni ulos blogistani, on se, että olen havainnut kritiikin esittämisen olevan *hyödytöntä*. Olen viime aikoina pohtinut, mitä tai keitä vastustaminen ja vastahankaan asettuminen oikeastaan auttavat. Vastarinnan muodot eivät ehkä ole *merkityksettömiä*, eivätkä tosina, oikeina tai hyvinä pitämiäni ajatukset ole tarpeettomia saati turhia. Ainahan sitä mielellään tukee rakastamiaan läheisiä ihmisiä ja maanmiehiään, jotka ainakin itse koen perheenjäseniksi ja yhteisen yhteiskuntamme rakentajiksi. Mutta epätosiksi, vääriksi ja eettisesti kestämättömiksi havaitsemieni ilmiöiden vastustaminen näyttää olevan *vaikutuksetonta*, aivan niin kuin tyhmyyden ja pahuuden vastustaminen usein on.

Hyödylliseksi vastahankaan asettuminen on osoittautunut vain niille, jotka osallistuvat politiikkaan nauttien korkeaa palkkaa (jolloin politikoinnista on ollut tietenkin hyötyä poliitikoille itselleen). Mitään todellisia vaihtoehtoja poliittinen oppositiokaan ei ole kyennyt esittämään, johtuen ehkä sen konservatiivisuudesta. Tämä tehtävä näyttääkin jäävän lopulta joko viisaan ulkopuolisen vähemmistön suoritettavaksi tai – asioiden ajautuessa niiden todennäköiseen päätepisteeseen – maanpuolustustehtävää toteuttavien sotilaiden riesaksi.

Historia osoittaa, että mikäli jokin ilmiö on maanvyörymän tavoin toteutumassa, sen vastustaminen on käytännössä turhaa. Sellainen on esimerkiksi maahanmuutto. Vaikuttaakin siltä, että Aasian ja Afrikan kansojen

siirtyminen Euroopan ja Pohjois-Amerikan maihin on jonkinlainen väistämätön ilmiö, jonka länsimaat hyväksyvät kirkkain silmin. Kerran tapahduttuaan tämä muutos on joka tapauksessa peruuttamaton. Koska poliitikot, vihervasemmistolainen tiedeyhteisö, viranomaisvalta, armeija ja poliisivoimat näyttävät asettuneen yksimielisesti tämän hankkeen taakse, on kai sama, mitä mieltä yksittäiset kansalaiset ovat. Sillä meitähän on melko vähän ja olemme pelkkiä poikkeuksia eurooppalaisten ihmisten joukossa. Näyttää siltä, kuin siirtolaisuudessa olisi kyse jonkinlaisesta luonnonlaista, vaikka se onkin seuraus poliittisista valinnoista. Voi olla, että tällä massakulttuurien taipumuksella toteuttaa itseään ja länsimaisten ihmisten halulla lyödä päätään seinään on jonkinlainen käänteisen evoluution luonne. Luovun siis vapaaehtoisesti kamppailusta ja jätän asian niiden ihmisten käsiin, joilla muutenkin on asiassa kaikki valta. Suurin osa heistä on lisäksi minua nuorempia, ja ehdin luultavasti kuolla pois jo ennen lopullisen katastrofin toteutumista.

Yleiseurooppalaisuuden olemus

Euroopan unioni on paitsi tietoisen työn tulos, myös alitajunnan hedelmä, jossa poikalauma on yhdistänyt natsismin kukistamiseen liittynyttä isänmurhaa seuranneet ilon ja surun ambivalentit tunteet psykoanalyytikoiden kuvailemalla tavalla. Euroopan unioni on juuri siksi niin infantiili ja lapsekas luomus, että sen puitteissa heteropojat solmivat tiedostamattaan omat insestikieltonsa ja eksogamian norminsa. Insestikieltoja vastaavat luopuminen valtioiden itsenäisestä politiikasta ja protektionismin, eli oman edun suojelun, kieltävä talousalue. Eksogamiaa puolestaan edustaa yhteinen ulkopolitiikka, jonka mukaisesti unionin viidakkokuumeiset edustajat naivat yhteispäätöksillään ainoastaan ulkopuolisista klaaneista. Toteemina toimii euro ja tabuja rikkoo sananvapaus.

Tässä konstellaatiossa jokainen kumousyritys voidaan tietenkin tulkita oidipaaliseksi. Se voidaan tulkita myös yhteisölliset kahleet murtavaksi riistäytymiseksi pois Brysselin äidillisten hameenhelmojen alta, paoksi naisiin kohdistuvan feministisen tasajaon piiristä takaisin kohti isänvaltaista nationalismia ja sovinismia. Sillä juuri niitä kansallinen itsemääräämisoikeus symbolisesti edustaa. Merkitseehän sovinismin käsitekin alun perin nimenomaan 'kiihkoisänmaallisuutta' ranskankielisen kantasanansa *chauvinisme* kautta.

Asetelmaan kuuluu ymmärrettävästi pelastajan odotus. Klassisen psykoanalyyttisen teorian mukaan poikalauman täytyi luoda vapahtajan oletus omiin uskonnollisiin legendoihinsa voidakseen sovittaa isänmurhasta johtuvan tunteidensa kahtalaisuuden, jonka mukaisesti surmatyön vuoksi sekä iloittiin että surtiin: tunnettiin sekä riemua että pyhää kauhua tuonpuoleisuuteen astuneen isän mahdollisen koston vuoksi. Myös nykyi-

sin Eurooppa odottaa messiasta, joka pelastaisi pulaan joutuneet saattamatta heitä kuitenkaan nykyistä pahempiin itsesyytöksiin.

Pari messiasta olemme jo ihmiskunnan historian aikana nähneet, ja muutama pieni on ehtinyt taaskin nousta esiin. Mutta milloin tulee jälleen se suuri: se, joka kaataa rahanvaihtajien pöydät muttei joudu tällä kertaa syytteeseen vaan osoittaa fariseuksille ja publikaaneille heidän todellisen paikkansa? Sillä ihmiskunnan sosio- ja psykodynamiikka jatkaa itsensä toistamista.

Saatan myös itse syyllistyä heteroseksuaalisen symboliuniversumin ja arvomaailman kumoushankkeeseen kritisoimalla toteemi- ja tabujärjestelmän mukaista ”kansainvälisyyttä” ja vaatimalla irtautumista Euroopan unionista ja eurosta. Mutta toimintani poikkeaa Euroopan unionin palvomiseen alistuneiden poikien motiiveista siinä, että minä edustan omaa päinvastaista ohjelmaani (eli juuri tuota ”nationalistiseksi” leimattua ja epäilyksettömän homoseksuaalista itsemääräämisoikeuden ja kansallisen edun antifeminististä korostustani) kirkkaan ja valaisevan *tietoisesti*. Sen rinnalla Euroopan unionin pikkubyrokraatit ovat pelkkiä hyppykeppimiehiä, jotka ovat täysin tietämättömiä omista seksuaalisista motiiveistaan, siitä, miten koko EU on käytännössä heidän heteroseksuaalisen yllykerakenteensa aikaansaama samea luomus.

Hulluus ja järjettömyys ennen maailmanloppua

Edellä sanotun valossa ei liene ihme, miksi monet ihmiset valmistautuvat kaiken päättymiseen. Myös oman käsitykseni mukaan maailma on loppumassa ja loppuu. Nykyisen elämänmuotomme päättymistä edistävät yhtä aikaa monet poliittiset tendenssit, joista väestöjen vaihto on vain yksi. Kapitalismi ja globalisaatio kylvävät epäoikeudenmukaisuutta ja kansojen välistä eripuraa. Muuttoliike puolestaan sekoittaa kulttuurit ja syventää konflikteja. Eurooppa ja Pohjois-Amerikka ovat eläneet vuosikymmenten ajan yli varojensa, minkä tuloksena valtiot ovat velkaantuneet ja päätyneet konkurssiin johtavalle tielle. Meidän sukupolvemme näkee sen, miten hyvinvointivaltioista tulee loppu.

Kyse ei ole siitä, että todellisuudesta katoaisivat ajan ja matkan toisiaan vastaavat suureet. Näitä aineettomia abstraktioita riittää kyllä, niin kuin lumerahaa Euroopan keskuspankista. Sen sijaan raaka-aineet hupenevat, elintarvikkeet ehtyvät ja energia käy vähiin. Sodat ja väkivaltaisuudet lisääntyvät, maaperä rapautuu, seuraa ilmastonmuutos, rajuilmoja ja tulvia. Tuloksena on todellinen vesimiehen aika, ja lopulta koko universumi lysähtää kasaan.

Maailmanlopun saattaa laukaista jokin arabimaailman ja länsimaiden välinen kiista, joka voi syntyä esimerkiksi öljyn ehtymisen vuoksi. Viimeistään se panee päätepisteen sekä kulttuurieroosiota kiihdyttävälle huvimat-

kailulle että lentämiseen perustuvalle sotilaalliselle hallinnalle. Maailmanloppu ei ole kuitenkaan pelkkä elämäntavan loppu, joka kohtelisi kaltoin maasta toiseen säntäilevien turistien ja liikemiesten mukavuutta. Maailma loppuu aineellisesti ja konkreettisesti.

Pahimpien globaalien ongelmien taustalla on väestönkasvu, joka perustuu ihmisen heteroseksuaaliseen käyttäytymiseen. Lisääntymisen aiheuttama pyyteellisyys johtaa kilpailuun niukoista luonnonvaroista ja sitä kautta konflikteihin ja sotiin. Koska lisääntyminen tapahtuu ”rakkaudeksi” sanottujen biokemiallisten determinanttien vuoksi, sitä pidetään moraalisesti oikeutettuna, vaikka se ei sitä olekaan. Väestöräjähdys on kaikkien poliittisten räjähdysten syy. Se on sekä sosiaalisten, taloudellisten, ekologisten että kulttuuristen ongelmien syvin ja varsinainen aiheuttaja.

Vihervasemmistolainen ideologia onkin ollut sikäli ristiriitaista, että toisesta suupielestään vihervasemmistolaiset poliitikot ovat suoltaneet valitusvirsiä ekokatastrofille, mutta toisesta he ovat esittäneet rauhan- ja humanismin julistuksia, joiden mukaisesti ihmisten pitäisi täyttää maa raamatullisia periaatteita myötäillen. Kun poliitikot ja tiedemiehet eivät ole ymmärtäneet eivätkä tunnustaneet, kuinka pahasti nuo heidän lietsomansa periaatteet ovat ristiriidassa keskenään, ei tarvitse ihmetellä, miksi myös apokalyptinen visio maailmanlopusta on kovaa vauhtia toteutumassa.

Kreikan kielen sana *apokálypsis* tarkoitti alun perin ’verhon nostamista tai poistamista’, ja varhaisen kristillisen ja juutalaisen kirjallisuuden piirissä se merkitsi ’profetian paljastumista’, toisin sanoen Jumalan valitsemalleen profeetalle antamien salattujen asioiden ilmestymistä. Ennustuksilla oli vastaavanlainen sijansa myös helleenisessä kulttuurissa, ja myönnän myös itse altistuneeni jonkin verran niin sanotulle Kassandra-syndroomalle omissa tuhoennustuksissani.

Kreikkalaisessa mytologiassa Kassandra oli Troijan kuninkaan Priamoksen tytär, jolle Apollon oli antanut ennustamisen lahjan voittaakseen hänen rakkautensa. Kassandran hylättyä Apollonin tämä muutti lahjansa kiroukseksi niin, ettei Kassandran ennustuksia Troijan tuhosta uskottu. Hieman samanlainen kohtalo on kohdannut nyt niitä, jotka ovat meidän aikanamme laatineet ennusteita kulttuurimme tuhosta mutta samalla kääntäneet selkänsä apolloniselle hiljentymisen ja maailmasta vetäytymisen vaatimukselle sekä aloittaneet aktiivisen toiminnan asioiden korjaamiseksi. Todesta on tällöin otettu vain hätähuudon performatiivinen osa, Kassandran tanssi.

Maailmanlopun ennustukset näyttävät joka tapauksessa olevan muodissa. Elokuvateollisuus takoo niillä rahaa kuin viimeistä päivää, ja maailma kulkee kohti loppuaan yhtä hyvin J. K. Rowlingin kirjoittamissa tarinoissa kuin Maya-kalenterinkin päivänkierrossa. Esimerkiksi uusinta Harry Potter -elokuvaa ”Kuoleman varjelukset, osa 2” mainostettiin viime

kesänä lauseella ”13.7. kaikki loppuu”. Tällä tietoa maailmanlopun pitäisi tulla viimeistään 21.12.2012.

Itse en usko maailman loppuvan siksi, että olisin altistunut trendi-ilmiöille. Sen sijaan pidän maailmanlopun ennusteiden runsautta merkkinä ihmisten kollektiivisen alitajunnan toiminnasta. Ei ole yllätys, että taiteiden ja populaarikulttuurin eri muodot maalailevat kuvia maailmanlopusta, sillä kaikki näyttävät aavistavan, että kulttuurimme kärsii saattohoidostaan ja odottaa viimeistä armonlaukaustaan.

Kulttuurimme itsetuhoisuutta voidaan pitää myös hulluuden yhtenä muotona. Hullu on muiden muassa sellainen ihminen, jolta puuttuvat itsesuojelun pyrkimykset. Tässä valossa hulluus ei ole kliinistä mielisairautta, ei aivovalkuaisen vajavaisuutta tai hermoverkkojen huteruutta. Sen sijaan se on epärationaalista toimintaa, ihmiskunnan *järjen* sekoamista. Se on myös järjen käyttöä järjettömiin tarkoitusperiin, mistä Theodor W. Adorno, Max Horkheimer, Herbert Marcuse ja Martin Heidegger ovat kirjoittaneet monta valittua sanaa.

Useiden nykyfilosofien mielestä rationalistit ovat kavahtaneet järkevyyden pitämistä hulluutena ja vältelleet tunnustamasta hulluudessa piilevää järkeä, sillä järjellisyyden löytäminen hulluudesta ja hulluuden osoittaminen jossakin suhteessa järkeväksi kyseenalaistaisi *heidän oman* järkevyytensä ja turvallisuudentunteensa. Ikävä sanoa, mutta meidän kulttuurimme on kiitämässä hullunkiilto silmissään kohti omaa tuhoaan, eikä siitä sovi syyttää vain ulkopuolelta tulevia uhkia, kuten terrorismia, sillä sekin on osaseuraus länsimaiden tavoista elää yli varojensa. Olen silti sitä mieltä, että länsimaiselle rationalismille tyypillisen järjen korvaaminen islamilaisella despotialla merkitsisi lapsen heittämistä pois pesupaljun mukana. Länsimaat eivät ole riistäneet kehitysmailta puoleen vuosisataan mitään, ja myös arabimaiden öljystä on maksettu kiskurihintaa käteisellä.

On paljon asiantuntijoita, jotka eivät usko, että nykyihmisten onni ja hyvinvointi voivat tuhoutua, sillä kulttuurimme näyttää ulkonaisesti niin voimakkaalta ja edistyneeltä. Tosiasiassa juuri siksi se on niin haavoittuva, ja sen romahtaminen ja katoaminen on suorastaan todennäköistä. Meidän länsimainen elämänmuotomme on paljon alttiimpi sekä ulkoa- että sisältäpäin tapahtuvalle tuhoutumiselle kuin esimerkiksi mesopotamialainen. Sotaan ei johda vain vihollisten kokema pelko tai hyökkäys vaan oma pelkomme siitä, että resurssimme eivät riitä.

Pelko on kuitenkin huono lähtökohta kaikelle tulevaisuuden suunnittelulle. Ihmiset eivät onneksi vastusta terrorismia vain tunteidensa pohjalta vaan järkiperäisesti. Meidän ei tulisikaan ahtautua nurkkaan ja julistaa defensiivisesti ”me emme pelkää”, eikä viranomaisten pitäisi valistaa meitä omaksi parodiakseen muuttuneella opetuksellaan, jonka mukaan ”ei saa antaa pelolle valtaa”. Sen sijaan niin sanottujen kunnon muslimien pitäisi kiljua kaduilla jokaisen ääri-islamistien tekemän pommi-iskun jälkeen: ”Me emme radikalisoidu.” Mutta jostakin syystä he eivät niin tee.

Koska maailma, johon olemme tottuneet, uhkaa romahtaa sekä ulkoapäin tulevien uhkien että oman sisäisen haavoittuvuutensa vuoksi, lyön mielelläni vetoa maailmanlopun puolesta. Päivää tai hetkeä osaan sanoa yhtä vähän kuin sodanjohto tietää, milloin vihollisen hyökkäys alkaa. Mutta siitä olen varma, että joka päivä tuo hetki on yhtä päivää lähempänä, ja sitä suurempi rysäys on, mitä pitempään sen tulo viipyy.

Määrittelyjä rakastaville analyyttisille filosofeille vastaan, että 'maailmanlopulla' tarkoitan tällöin tapahtumaa, jonka tuloksena todellisuudelta poistuu tietoinen havaitsija, tässä tapauksessa ihminen itse. Näin saattaa käydä esimerkiksi uskonnollisen fundamentalismin seurauksena, kun öljyvarojen loppuminen johtaa arabimaailman ja länsimaiden välisen konfliktin syvenemiseen ja mullahien laukaisemaan ydinsotaan, jolla on tarkoitus puolustaa oikeamielisten valtaa vääräuskoisia vastaan, ja ihmiskunta tuomitaan lopultakin tekojensa mukaan.

Tietoisen ihmisen katoamiseen ei tosin välttämättä tarvita tämänkaltaista sapelien kalistelua, vaan liberaalin ja demokraattisen kulttuurielämän taantuminen islamjohtoiseen ja keskiaikaiseen barbariaan riittää. Olen siis tulevaisuutta ajatellen pessimistinen mutta en täysin lohduton. Uskon vain, että inhimillisen ihmisen tarina päättyy ennen kuin se on päässyt kunnolla alkamaankaan.

Isolla Roobertinkadulla, loppiaisena 2012

Jukka Hankamäki

2010

Perjantaina 1. tammikuuta 2010

KÄÄNNE ON TAPAHTUNUT

Olemme astuneet uudelle vuosikymmenelle. Kaikista vastoinkäymisistä huolimatta uskon tietyn käänteen tapahtuneen.

Wienin Musikvereinin Kultaisessa salissa järjestettävä Wienin filharmonikkojen uudenvuodenkonsertti on aina yhtä voitokas. Mistäpä vuoden vaihtumisen huomaisi ilman sitä, ja ilman Garmisch-Partenkirchenissä – vuoden 1936 talviolympialaisten pitopaikalla – järjestettävää mäkikilpailua?

Uuden vuoden aloittamisessa ja katseiden terästämisessä tulevaisuuteen auttakoon myös Dmitri Šostakovitšin Valssi 2 teoksesta *Jazz Suite numero 2*, joka tunnetaan Stanley Kubrickin *Eyes Wide Shut* -elokuvan musiikkina. Tämä unenomainen elokuvahan hyödyntää alitajuisia ja torjuttuja voimia, jotka ovat silmien edessä mutta joilta ihmiset ummistavat katseensa. Itse aion kulkea silmät auki ja suunnistaa pitkillä valoilla kohti tulevaisuutta.

Uuden vuoden aluksi on myös tapana tehdä uudenvuodenlupauksia. Itse olen tehnyt joskus aikoja sitten vain yhden lupauksen: sen, että en lupaa mitään. Ja hyvin on pitänyt. Voin siis sanoa lunastaneeni edes yhden lupauksen, toisin kuin monet poliitikot. Mutta lupailkaa te nyt vain.

Lauantaina 2. tammikuuta 2010

LAUTASTEN SÄPÄLÖINTIÄ

Tasavallan presidentin uudenvuodenpuhe oli etukäteen kirjoitettu, joten siinä ei tarvinnut ottaa kantaa viime vuoden lopulla sattuneeseen Espoon ampumatapaukseen. Ymmärsin toki myös kaiken muun. Kasvihuoneilmiötäkin pitäisi Halosen mielestä torjua nyt sillä perusteella, että ”ilmastonmuutoksen seuraukset koskevat vakavimmin maailman köyhimpiä, joista 70 prosenttia on naisia”.[7]

Maailman köyhistä suurin osa saattaa olla naisia, mutta he eivät ole köyhiä siksi, että he ovat naisia, vaan siksi, että he asuvat kehitysmaissa, joissa miehet eivät pitkään elä. Syy naisköyhyyteen on köyhien maiden

väestövääristymä, joka johtuu siitä, että miehiltä viedään noissa maissa *vielä* enemmän kuin naisilta: ensin terveys ja sitten henki.

Kehitysmaiden köyhistä suurin osa on naisia samasta syystä kuin kehitysmaiden asukkaista ylipäänsä suurin osa on naisia: miehet kuolevat työtaakkojen ja sotien alle paljon heitä nuorempina sukupuolten välisen epätasa-arvon vuoksi. Ei onnistunut Halosen feministinen piikki!

Lissabonin sopimus riisti Suomen itsenäisen ulkopolitiikan

On helppo ymmärtää, että Halonen haluaa pitää kiinni presidentin valtaoikeuksista, koska hän *on* presidentti. Hienostellussa muodossa asia kuului niin, että valtaoikeuksia ei pitäisi vähentää, koska kokemuksia uudesta perustuslaista on saatu vasta kymmenen vuoden ajalta ja ”presidenttinä on ollut vasta yksi henkilö”.

Olen samaa mieltä siitä, ettei presidentin oikeuksiin pitäisi kajota. Mutta muutoin kyseessä oli juuri sellainen virheellinen ajatuslenkura, jossa omista *intresseistä* tai *asemista* pyrittiin johtelemaan *yleisiä johtopäätöksiä* tai *lakeja*, kuten: ’koska minä olen presidentti, haluan pitää valtani – ja sen vuoksi myös presidentin valtaoikeudet pitää säilyttää’. Todellisuudessa presidentin valtaoikeuksia ei tule ylläpitää *yhdenkään presidentin* vaan *Suomen itsenäisen ulkopolitiikan* vuoksi.

Vuonna 2000 voimaan astuneen perustuslain 93 §:n mukaan ”Suomen ulkopolitiikkaa johtaa tasavallan presidentti yhteistoiminnassa valtioneuvoston kanssa”, kun taas Euroopan unionissa tehtävien päätösten kansallisesta valmistelusta ja niihin liittyvistä Suomen toimenpiteistä vastaa valtioneuvosto. Uudella perustuslailla luotiin pohja pääministerin johtamalle Eurooppa-politiikalle, ja presidentin mukanaolo varmistettiin niin sanotulla kahden lautasen mallilla eli presidentin oikeudella edustaa Suomea EU:n huippukokouksissa.

Kun Lissabonin sopimus (käytännössä EU:n yhteinen perustuslaki) astui voimaan viime joulukuun alussa, se repäisi Suomen presidentin ja pääministerin toimivaltakiistan auki. Aiemmin Euroopan unionin kaikki 27 maata hoitivat omia ulkosuhteitaan kolmansiin maihin itsenäisesti. Nyt, yhteisen ulkopolitiikan tultua voimaan, EU-maat pyrkivät hoitamaan niitä yhdessä.

Yhteisen ulkopolitiikan myötä presidentin valta väistämättä kapenee, kun taas pääministerin toimivalta kasvaa. Ensinnäkin Suomen suhteita muihin EU-maihin ei ole enää pitkään aikaan nähty ”ulkopoliittisina” vaan ”sisäpoliittisina”, sillä ne eivät kuulu sen ulkopolitiikan alaan, jota presidentti voisi tosiasiassa johtaa. Toiseksi EU-maiden yhteisen ulkopolitiikan käyttöönotto vähentää nyt Suomen presidentin ulkopoliittista toimivaltaa myös *suhteissa EU:n ulkopuolisiin* maihin. Niinpä en puolusta presidentin valtaoikeuksia presidentti-instituution itsensä vuoksi vaan siksi, että *hei-*

kennettäessä presidentin ulkopoliittista valtaa karsittiin pois Suomen valtion itsenäistä ulkopolitiikkaa. Jo kahden lautasen ongelmaan sisältyi paljon enemmän kuin pelkkä valtioelinten toimivaltakiista. Kyse oli alun perinkin siitä, *onko Suomella itsenäinen ulkopolitiikka ja olemassaolo suhteessa sekä Euroopan unionin maihin että EU:n ulkopuolisiin maihin*.

Tarjan Nightwish-potkut

EU-pöydässä tarjoilu on osoittautunut yhtä ravitsevaksi kuin Hietasen saama kala-ateria *Tuntemattomassa sotilaassa*.[8] EU:n perustuslaki johti siihen, että Suomen tasavallan presidentti menetti valtuutensa osallistua EU:n ulkopolitiikkaan. Toisella tavalla sanottuna Euroopan unioni loi ensin käytännön, jolla presidentin ulkopoliittinen valta *de facto* karsittiin vähiin. Valtiosäännön muutoksella tämä toimivallan riisto on tarkoitus viedä loppuun myös muodollisesti *de jure*. Suomen pääministeri puolestaan ei ole ulkopolitiikkaa hoitaessaan itsenäinen linjanvetäjä vaan ministerineuvoston kahleissa oleva EU:n yhteisen ulkopolitiikan toteuttaja. Samalla kun EU:n ulkopoliittinen vaikutusvalta on kasvanut, Suomen itsenäinen ulkopoliittinen valta on vähentynyt. Tätä ei korvaa se, että Suomen toiminta*kyky* on EU:n yhteiseen ulkopolitiikkaan osallistuttaessa voinut kasvaa joissakin asioissa. Itsenäisen ulkopolitiikan menetys on yhtä kaikki tosiasia mutta vahingollinen tosiasia, sillä *itsenäinen ulkopolitiikka on itseisarvo sen ilmaiseman valtiollisen subjektiviteetin vuoksi*.

Tarja saa kiittää Nightwish-potkuistaan Euroopan unionia. Häntä ehkä lohduttaa, ettei silkkinauhojen leikkaajaksi passittaminen ollut tulos henkilökohtaisesta ajojahdista vaan seuraus kansanvallan halveksunnasta, jolla valtaa keskitetään EU:hun.

Vahvin peruste, jolla presidentti voisi vielä rimpuilla Brysselin-koneen ovenkahvassa kiinni, on Puolustusvoimien ylipäällikkyys. Siinä ominaisuudessa hän vastaa turvallisuuspolitiikasta, jota pääministeri, ulkoasiainministeri ja puolustusministeri käsittelevät valtioneuvostossa. Ylipäällikköä tarvitaan kuitenkin suhteellisen harvoin. Niin käy vain pahojen poliittisten virheiden jälkeen, ja silloinkin on tarvetta etupäässä joukkosidontapaikkojen lääkintähenkilökunnasta.

Toimivaltakiistan kautta näkyy, kuinka Euroopan unionin jäsenyys murentaa pala palalta suomalaisten itsemääräämisoikeutta ja vaatii meitä muuttamaan omat perustuslakimme ja valtioelintemme suhteet vieraiden kansojen vaatimusten mukaisiksi. Suomesta yritetään tehdä Euroopan kuningaskuntien kaltaista monarkiaa, jossa ylin vallankäyttäjä myös ulkopolitiikassa on pääministeri, mutta hänenkin valtansa on alisteista EU:lle.

Tätä vuotta on ehtinyt kulua vasta pari päivää, ja huonoa näyttöä kansainvälisyydestä on kertynyt jo paljon. Miten kestän seuraavat 363 päivää?

Sunnuntaina 3. tammikuuta 2010

SHKUPOLLI-ASIAA

Minkälainen mies jousikvartetissa jättää yleisön täysin kylmäksi? No tietysti Kosovon albaani sellossa. – Muhahahaa!

Postmodernistien idyllisoima pittoreski kulttuurimosaiikki toteutuu väristys väristykseltä, kun Kosovo tuli Espoon kaduille ja muuan albaani ampui neljä ihmistä uudenvuodenaattona kauppakeskus Sellossa.[9] Ibrahim Shkupolli -nimisellä tappokoneella oli ilmeisesti jotakin sukupuoliasiaa, sillä hän päästeli päiviltä kolme miestä ja tyttöystävänsä naispuolisen kaverin. Lisäksi hän poliisitietojen mukaan ampui itsensä ja ritualimurhasi lopulta myös tyttöystävänsä.

Taannoisten kouluampumisten jälkeen internetpalvelimet siivosivat tekijöiden testamentit ja muun luovan työn sivuiltaan nopeasti. Sen sijaan monikulttuurisuutta edistävän Sanoma-konsernin TV-kanava Nelonen esitteli Shkupollin aiempaa mestariteosta julkaisemalla erään hänestä nauhoitetun ja Kosovon itsenäistymistä käsitelleen haastattelun uusintana![10] – Kiitoksia paljon. Kyllä valaisi.

Selväksi tuli myös se, että Shkupollilla oli takanaan mittava rikollinen ura. Hänet oli tuomittu pahoinpitelystä, aseella tehdystä rikoksesta sekä yhden kerran laittoman aseen ja kaksi kertaa laittomien patruunoiden hallussapidosta. Lisäksi häntä oli epäilty laittoman maahanmuuton järjestämisestä, huumausainerikoksesta, useista omaisuusrikoksista, kahdesta petoksesta ja laittomasta uhkauksesta. Häntä epäiltiin myös ihmissalakuljetusten järjestämisestä.[11]

Kaiken järjen ja yleisen käytännön mukaan kyseinen henkilö olisi pitänyt aikoja sitten karkottaa maasta. Sen sijaan viranomaisvalta ainoastaan epäsi hänen kansalaisuushakemuksensa, eikä tämä estänyt viittä suomalaista joutumasta verityön uhriksi.

Tiedotusvälineiden tiedostavat toimittajat syyttivät teosta tietysti suomalaista yhteiskuntaa ja rasismia. Ammattiymmärtäjät puolestaan katsoivat Shkupollin kopioineen väkivaltaisuutensa suomalaisesta elämänkäytännöstä. Sotatoimialueilta Eurooppaan tulevien maahanmuuttajien väkivaltaisuus on kuitenkin paljon todennäköisemmin seuraus Balkanin ja Lähi-idän omasta väkivaltakulttuurista, jossa lapset kasvavat ja heitä kasvatetaan vihaan sekä väkivaltaan niin kotioloissa, kouluissa kuin kaduillakin. Myös puolisoaan Shkupolli tyrannisoi, ja onkin nähtävissä, että väkivaltaisuus siirtyy taistelukentiltä maahanmuuttajaperheiden sisälle, jossa aggressiivisuus elää piilevänä.

Ei voisi vuosi huonommin alkaa. Uudenvuodenyö olikin Helsingin keskustassa melko hiljainen, ja raketteja lenteli ennennäkemättömän vähän. Ihmiset tekivät johtopäätöksensä ja pidättäytyivät juhlinnasta sekä jäivät

peloissaan kotiin. Tapaus symboloi uuden vuosikymmenen alkua myös laajemmin: monikulttuurisuus kuolettaa ilon suomalaisesta yhteiskunnasta, tuottaa pahaa mieltä sekä tekee kaupunginosistamme rähjäisiä ja slummiutuneita ghettoja.

Jos oloja halutaan korjata, ei pidä kurittaa suomalaisia ihmisiä vaan vähentää maahanmuuttoa. Aseet eivät tapa vaan ihmiset. Siksi en kannata myöskään käsiaseiden nollatoleranssia. Siinä kävisi kuten Britanniassa, jossa rehelliset kansalaiset kävivät luovuttamassa aseensa pois mutta rikolliset pitivät ne hallussaan. Sisäministeri Anne Holmlundilla on joka tapauksessa ollut kolmen tragedian väliset tulitauot aikaa kerätäkseen aseet pois kaheleilta. Mitään ei ole tapahtunut. Myös lailliset pössykät muuttuvat tietenkin laittomiksi, jos niitä käytetään väärin, joten tiukkaa kontrollia asiassa tarvitaan. Tärkeintä olisi takavarikoida aseet pahiksilta ja antaa ne hyviksille. Tällöin aseet olisivat *oikeiden henkilöiden* hallussa, eikä lupia jaeltaisi leväperäisesti kuin sosiaaliavustuksia.

Ihme muuten, että sarjamurhaajat ampuvat aina *viattomia ihmisiä* eivätkä niitä yhteiskuntamme loiseläjiä, jotka ovat *syypäitä* suomalaisen yhteiskunnan kurjuuteen. Esimerkkejä heistä tarjoavat Kelan takaisinperintäviranomaiset, veroviranomaiset, maahanmuuttolainsäädännön höllentäjät ja yleensäkin tyypit, joiden toiminnan vuoksi yrittäjillä ei ole oikeutta työttömyysetuuksiin eikä toimeentulotukeen, opiskelijoita ja eläkeläisiä kurmotetaan ulosottotoimilla ja sosiaaliviranomaiset tukevat paremmin ulkomailta tulevia maahanmuuttajia kuin järjestelmän ylläpidon maksavia suomalaisia.

Maanantaina 4. tammikuuta 2010

IHMISET KOTIARESTISSA

Aina kun rikoksen alalla tapahtuu jotakin kohahduttavaa, sananvapauden ja yksityisyydensuojan viholliset käyttävät tilaisuutta hyväkseen. He hyödyntävät ihmisten ilmaisemaa paatosmyrskyä kaventaakseen kansalaisvapauksia. Esimerkin tarjoaa vihreiden Tuija Brax.

Kun Sellossa paukkui Coltti, oikeusministeri Brax kaivoi esiin sukupuoliseen häirintään liittyvän lähestymiskiellon valvonnan. Ibrahim Shkupolli oli lähestymiskiellossa, mutta ihmisen ikävä toisen luo on mitä on.

Jo lähestymiskiellon käsite sinänsä on oireellinen. Siinä kiteytyy ihmisten kyvyttömyys kohdata toisiaan hoitaakseen asioitaan. Viranomaisvalta puolestaan vastaa ongelmaan sillä ainoalla tavalla, jonka se osaa: ei suinkaan vähentämällä konfliktien syitä eli estämällä yhteiskuntaa pirstaloitumasta, vaan eristämällä ihmisiä toisistaan normeilla ja pakkovallalla. Jos hajoaminen ja monikulttuurinen sirpaloituminen jatkuvat, lopulta kai Suomeenkin joudutaan pystyttämään Jerusalemista tuttuja betoniaitoja.

Henkisiä muureja maassamme jo onkin. Tämän kehityskulun esiasteena Brax ehdottaa nyt lähestymiskiellossa oleville elektronista jalkapantaa, joka hälyttäisi viranomaisille, mikäli tarkkailtava ylittää reviirinsä.[12] Konsti on vankeinhoidon historian kannalta huvittavan klassinen: rikollisille pallo jalkaan.

Koska suurin osa Braxin tarkoittamista rikollisista on tietenkin ”seksuaalirikollisia” ja koska suurin osa ”seksuaalirikollisista” ei ole rikollisia lainkaan, tämä merkitsee, että rankkurit laitettaisiin viattomien mieshenkilöiden perään. Ongelmana on sekin, ettei kahleiden ripustelu poista myöskään oikean rikollisuuden syitä vaan tuo sekä riidat että rangaistuskäytännöt yhä keskemmälle ihmisten tavallista elämää. Tällöin rangaistuslaitosten käytännöt sekoittuvat kansalaisyhteiskuntaan. Hallitsematon monikulttuuristuminen johtaa erimielisyyksiin, erimielisyydet riitoihin ja riidat kieltojen ja rajojen pystyttämiseen keskelle arkielämää. Näin kontrollin koura kuristaa ihmisten kansalaisvapauksia kaikkialla.

Esitutkinta- ja pakkokeinolakia uudistettaessa on myös ehdotettu, että ihmiset voisivat suorittaa vankeusrangaistuksensa ”kotiarestissa”, mikäli heitä valvottaisiin sähköisen kahleen keinoin. Omassa pienessä päässäni herää tosin epäilys, pysyisivätkö Korkeasaaren leijonat oman ruokapöytänsä ääressä samanlaisen rengastuksen turvin. Vai ovatko rikolliset impulssit nälkärefleksien tapaisia käyttäytymispiirteitä, joiden hallinta vaatii eristämistä ja viisasta sosiaalipolitiikkaa?

Ehkä olisi syytä uhrata muutama ajatus myös sille kysymykselle, mistä vankiloiden täyttyminen oikeastaan johtuu. Muutamat ihmiset voivat kokea eristämisen helpotuksena. Monet rikolliset suorastaan haluavat vankilaan, koska siellä he ovat paremmassa turvassa omilta mafioiltaan kuin vapaalla jalalla kulkiessaan. Irc-galleriasta puolestaan löytyy yhteisö nimeltä ”Jos McDonald’s olisi vankila, haluaisin elinkautisen”. Eristäminen ei merkitse kaikille kurittamista.

Vankilat ja yhteiskunta ovat alkaneet muistuttaa toisiaan niin, ettei vankiloita voida enää erottaa yhteiskunnasta. Vuokrakiskonta, Kelan asumistukipäätökset, työn saannin vaikeus ja ihmisten ilkeys tekevät tavallisesta elämästä vankiloissa oleskelua kurjempaa. Kun lait on laadittu niin ahdasmielisiksi, etteivät ihmiset voi enää jatkaa elämäänsä syyllistymättä johonkin rikokseen, he repivät itsensä turva- ja kontrolliverkoista läpi ja pudottautuvat tahallaan viranomaisista viimeisen eli vankeinhoidon riesaksi.

Kun viranomaiset hukuttavat kansalaiset erilaisiin nurmikontallaamis- ja pysäköintisakkoihin, ihmiset eivät suostu maksamaan vaan menevät piruuttaan vankiloihin istumaan. Kun eroottisesti aktiiviset ihmiset puolestaan tuomitaan seksuaalirikollisiksi, sellit täyttyvät terveistä suomalaisista miehistä. Kun perään lähetetään vielä kaikki maahanmuutosta jotakin muuta kuin tervetulotoivotuksia lausuneet, tuomittujen virran on pakko alkaa kääntyä vankiloista pois päin. Ajatusrikolliset, kunnianlouk-

kauksista tuomitut ja parkkisakon saaneet eivät yksinkertaisesti sovi sisään.

Siksi yhteiskunta korventaa heitä nyt kotonaan, ja hallitus haluaa muuttaa ihmisten velkaiset asunnot ihan oikeiksi vankiloiksi ryssänrunoudesta tutun ”kotiarestin” muodossa. Tosiasiassa tässä maassa pitäisi kontrolloida ihan muita rajoja kuin lähestymiskieltorajoja, mutta lappuliisan järjenjuoksulla on näköjään varustettu lähes jokainen juristinplanttu.

Ihmisten kyllästymisestä viranomaisten harjoittamaan paimennukseen ilmeisesti johtuu myös se, miksi huoltamoilla myytävistä kannanottotarroista on tullut erittäin suosittuja. Toinen niistä liimataan auton etuikkunaan. Siinä sanotaan: ”Maksukehotusten ja muiden lappujen asettamisesta tuulilasiin peritään 60 euron siivousmaksu. Aineistoa kiinnittämällä hyväksyt nämä ehdot.” Ja toinen kotioveen: ”Tässä huoneistossa ei vastaanoteta TV-lähetyksiä. Luvattomasta tiedustelusta veloitetaan 200 euron vastausmaksu. Ovikelloa soittamalla hyväksyt tämän ehdon.” Protestitarrojen takaa kajastava peruskysymys on, miksi viranomaisvalta saisi yksinään piirtää yksityisen ja julkisen elämän välisen rajan.

Sunnuntaina 10. tammikuuta 2010

YLIOPISTOT LÖYSÄSSÄ HIRRESSÄ

Helsingin yliopisto mainostaa kotisivuillaan, että uuden yliopistolain voimaan astuttua ”yliopisto on nyt itsenäinen”.[13] Ymmärrän yskän. Todellisuudessa yliopistot ovat entistä pahemmin riippuvaisia, paitsi tulosvaatimuksillaan kiristävästä valtiorahoittajasta, myös liike-elämästä.

Naurettavaa näyttöä siitä saatiin jo, kun muutamat yliopistot lähestyivät hattu kourassa entisiä opiskelijoitaan kerätäkseen miljoonan verran lahjoitusrahaa ja saadakseen sitä kautta valtiolta 2,5-kertaisen vastaantulon. Köyhä siinä kalvaa köyhää, ja parodia vain paranee. Hallinto-oikeuden professori Olli Mäenpään mukaan yliopisto voi nyt ajautua periaatteessa myös konkurssiin. Mikä vapaus![14]

Torstaina 14. tammikuuta 2010

JOS TONY HALME OLISI OLLUT NAINEN

Viime viikonloppuna menehtyneeltä Tony Halmeelta jäi julkiseen sanaan monta lentävää lausetta, jotka eivät olleet aina kohteliaimpia. Eniten ehkä paheksuttiin lausumaa, jossa hän arvioi presidentti Tarja Halosta lesboksi vuonna 2003. STT:n kautta esittämässään julkisessa anteeksipyynnössä ammattinyrkkeilijä selitti käsityksensä johtuneen siitä, että Halonen toimi

aikoinaan Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry:n puheenjohtajana, eikä arvio ollut sikäli aivan tavaton.

Mikäli viittaus lesbouteen koetaan loukkaavana, takana täytyy olla kielteinen näkemys homoseksuaalisuudesta itsestään. Kun myös lehdistö syytti Halmetta kunnianloukkauksesta, se meni mukaan tuohon homoksi huuteluun ja homoseksuaalisuuden pitämiseen kielteisenä. Paremminkin olisi voitu kiittää Halmetta huomaavaisuudesta. Nyt ei lainkaan pohdittu, miksi homoseksuaalisuutta täytyisi pitää ominaisuutena, johon viittaaminen koetaan herjaksi. Onko muka häpeäksi olla homo ja merkittävässä asemassa? Itse en ainakaan pahastuisi, vaikka joku sanoisi minua tasavallan presidentiksi.

Lehdistö ilmeisesti käänsi homoseksuaalisuuden kielteiseksi ominaisuudeksi ihan vain syyttääkseen Halmetta herjan heitosta. Tässä mielessä reaktio oli nurinkurinen. Siitä kärsivät lähinnä homot, jotka sijaistraumatisoituivat huomatessaan, että heidän seksuaalisuudestaan puhutaan kielteisesti. Näköjään myös tiedotusvälineet pitivät homoseksuaalisuutta kielteisenä asiana vain siksi, että siten ne katsoivat voivansa läimäyttää Halmetta.

Parasta olisi antaa kuolleiden levätä, he kun eivät voi itseään enää puolustaa. Iltalehden feministikirjoittaja Kaarina Hazard syyllistyi kuitenkin pahimmanlaatuiseen hasardiin haukkumalla oman kätensä kautta kuollutta Tony Halmetta ”niskamakkaraksi”, ”mulliksi” ja ”eläimeksi” kolumnissaan.[15]

Jos Halme olisi ollut sukupuoleltaan nainen, ääni kellossa olisi varmasti toinen. Mikäli Tony Halmeen tilalla olisi ollut nenärengas- ja telaketjufeministi nimeltä Toini Halme, joka olisi puhunut samalla tavoin, viihtynyt hyvin nyrkkeilykehässä sekä kuollut itsemurhan tehneenä, Kaarina Hazard pitäisi häntä marttyyrina ja sovittaisi hänelle sankarin sädekehää esimerkiksi näin: ”Hän kuoli suomalaisen yhteiskunnan rasistisuuden ja suvaitsemattomuuden uhrina... Eduskunnassa hän joutui miesten ahdistelemaksi niin, ettei voinut lainkaan saapua työpaikalleen... Lopulta hän etsi pakopaikkaa päihteistä ja kuoli surullisen suisidaalisesti.”

Kaarina Hazard voisi oppia saamastaan lukijapalautteesta, ettei pidä tavoitella lennokkuutta, jos ei osaa. Tony Halme ei ollut minun suosikkini poliitikkona, ja toivon, että myös nykyiset maahanmuuttokriitikot perustaisivat argumenttinsa esimerkiksi kansallismielisen filosofian varaan eivätkä etsisi vaikuttavuutta lihaksilla pullistelusta. Suuri lihasmassa ei anna muutenkaan korkeaa elinajanodotetta. Onneksi kansallista etua puolustetaan ja maahanmuuttoa kritisoidaan nykyeurooppalaisessa ajattelussa nimenomaan liberaalin valistusyhteiskunnan säilyttämiseen tähtäävillä tavoitteilla.

Hazarin ohella toisen arviointivirheen teki viestintäoikeuden tutkijatohtori ja julkisuuden valokeilassa nautiskellut Päivi Tillikka, joka kiirehti puolustamaan huippukolumnisti Hazardia katsoen, ettei miesparan kun-

niaa suinkaan loukattu tuossa kirjoituksessa vaan että julkisessa sanassa ”ressukasta pyritään tekemään pyhimys kuolemansa jälkeen”.[16]

Feministit siinä yrittävät ottaa viimeistä niskalenkkiä Viikingistä. Muutamat lukijani ovat toisinaan ihmetelleet kritiikkiä, jota olen suunnannut eräitä yliopistoon palkattuja kollegojani kohtaan. Tässä yksi syy. Itsehillintää odottaisin feministeiltä ja tiettyä analyyttisyyttä niin sanotuilta miestutkijoilta. Tony Halmeen pikkujättiläismäisyys ja hänen julkisuusasemansa voisivat kertoa kiintoisia asioita nais–mies-dialogin luonteesta maassamme. Sen puimiseen näiden feministien ja villatakkinuttuisten miestutkijoiden omat aivomuskelit eivät näköjään riitä.

Hazard ja Tillikka eivät ole julkisuudessa siksi, että heidän analyysinsa olisivat teräviä. He ovat julkisuuden maskotteja, koska tasa-arvoruikutuksia myötäilevä feministinen media pitää heitä *soveliaina* sukupuolikiintöiden täytteiksi ja julkisuuteen nostettaviksi.

Populisti-Tony taas oli oman tiensä kulkija, eräänlainen liian suurilla lihaksilla varustettu pikkupoika, jonka puhuessa vastuu oli aina kuulijan. Perehdyin hänen elämäkertaansa yksityiskohtaisesti vasta hänen kuoltuaan.[17] Tie köyhästä lauttasaarelaispojasta kansanedustajaksi kulki monen mutkan kautta ja osoittaa hänen olleen aivan uskomaton veijari. Surullista on, ettei tämän maan poliitikoilta ja toimittajilta löydy henkistä suuruutta olla loukkaantumatta koltiaisten kujeista ja kykyä antaa oikealla hetkellä myös anteeksi.

Lauantaina 16. tammikuuta 2010

HOMOT JA AFRIKKA

Muutamat poliitikot ovat oman homovihansa merkiksi toivottaneet homot tervemenneiksi Afrikkaan. Ehdotus ei ole ollut aivan huono, sillä Afrikassa on lämmintä ja valoisaa, ja kerrotaan, että myönteinen *flow* vallitsee kaikkialla: on joviaaleja ihmisiä, elämä sujuu rennosti, eivätkä jyrkät mielipiteet purista kenenkään päätä.

Tämän päivän lehti kuitenkin kertoo, että homot joutuvat pelkäämään henkensä edestä lähes jokaisessa Afrikan maassa.[18] Poikkeuksena on vain Etelä-Afrikka, jonne länsimainen yhteiskuntajärjestys ehti vakiintua siirtomaaimperialismin ansiosta.

Monessa muussa Afrikan maassa homot tuomitaan vuosiksi tyrmään, aivan kuten kävi Egyptin niin sanotussa Kairo 52 -tapauksessa vuonna 2001. Ugandassa homoille ehdotetaan kuolemantuomiota, joka on jo voimassa muun muassa Nigeriassa, Saudi-Arabiassa, Iranissa ja Pakistanissa.

STT:ltä peräisin olevassa jutussa ei kuitenkaan kerrota selvästi diskriminaation *syytä*. Artikkelissa ei mainita kertaakaan sanaa ”islam” vaan ainoastaan viitataan muslimikulttuurin suuntaan. Ihmisten sanotaan

suhtautuvan homoihin ”nurjasti”, jota mainintaa Helsingin Sanomien sivuille päätyneessä jutussa käytetään kahteen kertaan sanojen ”syrjintä” ja ”rasismi” kiertämiseksi.

Todellisuudessa syynä ihmisoikeuksien polkemiseen on islam, joka lienee maailman takapajuisin uskonto. Se on taustatekijänä silloinkin, kun homojen syyllistämistä käytetään verukkeena kyseisissä maissa vallitsevien todellisten ongelmien, kuten taloudellisen kurjuuden, peittelyyn.

Logiikka on tältä osin yhtä huonoa kuin se on monissa muissa maissa. Esimerkiksi Kiinassa poliisi esti äskettäin homoja järjestämästä omia sinänsä viattomia kauneuskilpailujaan. Kiinan viranomaisilla olisi kuitenkin tärkeämpää pohdittavaa sensuurikäytäntöjensä kanssa, aivan niin kuin USA:n Kiinalle Google-kiistassa lähettämä nootti osoittaa.[19]

Myös muutamien länsimaiden kansallismieliset puolueet ovat tehneet virheen, kun niiden johtajat ovat keskittyneet parjaamaan homoja sen asemasta, että he olisivat myöntäneet homoille kaikki ihmisoikeudet käden käänteessä ja puuttuneet nyky-Euroopan todellisiin ongelmiin. On alkeellista mätkiä mitään kansallista vähemmistöä, kun talous on kuralla, työttömyyttä maassa ja asuntokurjuus vallitsee kaikkialla. Siinä olisi todellista korjaamisen aihetta.

Tiistaina 19. tammikuuta 2010

”KAIKKI KONNAT LINNAAN”

”Kaikki konnat linnaan” on tieteenfilosofian klassinen esimerkki huonosti laaditusta laista. Siinä ei ole määritelty, kuka on konna, mikä on rikos, mistä ihmisiä syytetään tai rangaistaan ja kuinka rangaistus pitää toteuttaa. Rasismia koskevasta lainsäädännöstä on tulossa samanlaista.

Vihreitä edustava oikeusministeri Tuija Brax keräsi viime keväänä kaaderin kovimpia sananvapauden syöjiä roiskaisemaan näennäisperusteet internetin sensuroimiselle.[20] Porukan jäseninä toimivat muiden muassa valtionsyyttäjä Mika Illman ja asianajaja Johanna Ojala, joka on tullut tunnetuksi maahanmuuttajien asemaa puolustavana juristina. Jos kokoonpano olisi tieteellinen eikä poliittinen, jyrkillä ennakkoasenteilla varustettuja henkilöitä olisi karsittu epätieteellisten presuppositioiden rajoittamiseksi ja ryhmään olisi valittu myös arvostelukykyisiä ja kriittisiä ihmisiä.[21] Tämänpäiväiset uutiset puolestaan kertovat, että työryhmä on saamassa märehdintänsä valmiiksi.[22]

Tulos oli tietenkin sitä, mitä tilattiin, mutta mihinkään asiantuntemukseen tai järkeen selvitys ei perustu. Sananvapauden kahlintaperusteisiin luettaisiin jatkossa erityisesti ”nettirasismi”, ja uutuutena kansalaisille tarjottaisiin rikosnimikettä ”törkeä kiihottaminen kansanryhmää vastaan”.

Koska kaikenlainen kiihottuminen näyttää olevan tämän jengin mielestä pahaa, ”kiihottamisrikos” voisi uuden lainsäädännön mukaan olla jopa ”nettilinkin avaaminen rasistisille sivuille”. Myös yhteisöjä ja yrityksiä voitaisiin vetää vastuuseen, eli internetoperaattorit velvoitettaisiin käytännössä sensuroimaan viestejä ja tietoliikennettä. Tämä olisi samanlaista kuin se, että puhelinlaitosta syytettäisiin sopimattomista soitoista, viemäriverkostoa asiakkaan jätteistä tai autokauppiasta liikenneonnettomuuksista.

Tosiasiassa operaattorit eivät voisi kontrolloida sisältöjä ilman Braxin rakastamaa automatisoitua valvontaa, joten kyseistä tehtävää ei voitaisi suorittaa ilman ennakkosensuuria. Niinpä kyseinen laki rikkoisi perustuslaillista ennakkosensuurin kieltoa ja rankaisisi viesteistä, joita ei ole päästy edes esittämään. Toisin sanoen se sanktioisi tekemättömätkin teot, mikä olisi yleisten oikeusperiaatteiden vastaista. Lisäksi tämä lainsäädäntö langettaisi rangaistuksen tunteista ja niiden osoittamisesta, jolloin ihmiset eivät saisi kertoa avoimesti myöskään kielteisistä käsityksistään, vaan ne vaadittaisiin tukahduttamaan ”viharikoksista” syyttämisen uhalla.

Lainuudistuksen järjettömyys on eräs seuraus siitä, että maassamme lakeja valmistelevat dynamiittityhmät juristit. Ongelma ei ole vain tietämättömyys tekniikasta ja internetin valvonnan mahdottomuudesta. Heidän kalloonsa ei mahdu myöskään se yhteiskunnallinen tosiasia, että viranomaisvalta ei voi koskaan päättää kenenkään ihmisen eikä minkään ihmisryhmän asenteista tai mielipiteistä ja ettei sen pidäkään niistä päättää.

Psykologinen tosiasia on, että laeilla pamputtaminen ja todellisten mielipiteiden patoaminen herättävät ihmisissä puhdasta raivoa ja synnyttävät sellaista vihaa, jota ei ilman rajoittamisen ja tarkkailun ilmapiiriä esiintyisi lainkaan. Tällainen politiikka ei toimi siis myöskään viranomaisten omien päämäärien, kuten syrjinnän vähentämisen ja tasa-arvolla politikoimisen, kannalta.

On tärkeää muistaa, mitä rasismi on. Rasismi on *rotusortoa*, eikä siihen ole suomalaisessa maahanmuuttokeskustelussa vedonnut tai sortunut juuri kukaan. Myös biologisesti perusteltu *rotuoppi* (eli käsitys ihmisten biologisista eroista ja ominaisuuksista) on aivan eri asia kuin rotusorto, joka kieltää rotujen *ihmisarvon*. Ihmisarvo puolestaan on absoluuttinen toisin kuin tasa-arvo, joka on vain relatiivinen. Rasismia ei ole tasa-arvon epäileminen tai kiistäminen; eriarvoisuuttahan luovat kaikkialla esimerkiksi koulu, työelämä ja monet muut tahot, ja sikäli ihmisten eroihin perustuva konventionaalinen eriarvoisuus on arkipäivän välttämätön ja hyväksytty osa.

Valitettavasti kaikki järkiperäinen ja perusteltu maahanmuuton arvostelu on alettu leimata Euroopassa ”rasismiksi”. Suomen valtiosopimuksista juuri Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimus on osoittautunut vaaralli-

seksi pohjoismaiselle kansanvallalle ja sananvapaudelle. Se myötäilee niiden keskieurooppalaisten maiden historiallista taustaa, joilla on takanaan hirveä natsimenneisyys. Kyseisissä maissa vedetään sananvapauden pellit kiinni mitättömän vähäisestäkin ulkomaalaiskritiikistä, vaikka myös niissä vapaan puheen räppänöitä pitäisi potkia auki eikä kiinni.

Samaan aikaan Pohjoismaissa ihmetellään, mihin sananvapauden kuohimisen on tarkoitus vastata. Perusteetonta ulkomaalaistumisen arvostelua ei ole meidän oloissamme juuri nähty.

Keskeinen kysymys on, mihin Suomessa tarvitaan uusia rasisminvastaisia lakeja, kun voimassa oleviakin sovelletaan mielivaltaisesti, vaikka niille on olemassa selkeät soveltamisohjeet.[23] Nähdäkseni tuomitseminen pitäisi rajata tapauksiin, joissa

1. on osoitettavissa selvä *käsky* tai *kehotus* syrjivään tekoon,
2. kyse ei ole vain *omien mielipiteiden* ilmaisemisesta vaan toisten ihmisten *taivuttelusta* kyseiselle kannalle,
3. teolla on uhri tai asianomistaja, joka vaatii rangaistusta, korvausta tai hyvitystä eli kyse on *asianomistajarikoksesta*,
4. teolla on *toteennäytettäviä seurauksia*,
5. kyse ei ole pelkästä *aikomuksesta*, kansanryhmän *kuvaamisesta* kiusallisella tavalla, *poliittisen* kannatuksen tavoittelusta tai retoriikasta vaan järjestyneestä ja toteutuneesta teosta kampanjan käymiseksi,
6. kyse ei ole pelkästä huumorista tai subjektiivisesti *koetusta* loukkaantumisesta,
7. kyse ei ole näkemysten esittämisestä tieteellisessä, taiteellisessa tai poliittisessa yhteydessä, ja
8. kiusalliseksi, halventavaksi tai loukkaavaksi koetulla esityksellä ei ole ollut mitään *perusteluja*.

Sen sijaan Helsingin Sanomien uutinen raottaa lainvalmistelun verhoa niin, että jatkossa ”pelkkä nettilinkin tarjoaminen rasistisille sivuille voi olla kiihottamista kansanryhmää vastaan”.[24] Saman jutun mukaan ”Sellon ampumistapaus sai aikaan rasististen viestien vyöryn”, vaikka tosiasiassa ampujaan kohdistetussa kritiikissä oli kyse rikollisuuden paheksunnasta ja halusta varmistaa suomalaisen yhteiskunnan turvallisuus.

Torstaina 21. tammikuuta 2010

VAINAJALAN VALVEUNTA

Kun Tony Halme poistui näyttämöltä, Paavo Väyrynen pyrkii sille uutena ihmisenä. Keskustan puheenjohtajakilpailuun laittautuneena hän koettaa nyt vedota varsinkin nuorempaan äänestäjäpolveen, joka ei muista sen enempää Kekkosen hännystelyä kuin jalasmökkijupakkaakaan.[25]

Kun yksi lasketaan hautaan, toinen yrittää ylösnousemusta. Tutkija Päivi Tillikka puolestaan kertoo, että vainajan kunnioittamisen raja kulkee siinä, missä laki kieltää epätotuuksien lausumisen kuolleesta ihmisestä. Hänen mukaansa vainaja on laissa suojattu vain valheilta.[26] Mitään muuta respektiota ihminen ei tämän mukaan nauti. Kuollutta ihmistä saisi parjata vaikka kuinka, kunhan väitteet pysyvät tosiasioissa, mutta esimerkiksi historiankirjoituksessa tyypilliset epätotuudet ja tutkijain virheet olisivat kyllä rangaistavia.

Argumentti seisoo päälaellaan, aivan niin kuin juristien sorvaamat näkemykset yleensä. Ensinnäkään julkisessa sanassa harvoin on kiistattomia tosiasioita, eli kiistat käydään tosiasioihin liittyvistä merkityksistä, jotka ovat mielipiteidenvaraisia. Mikäli tulkinnat olisivat rangaistavia, kaikkia mielipiteitä voitaisiin pitää periaatteessa rangaistavina. Tieteessä esiintyvät ja tutkijain toistensa kannanotoista löytämät ”virheet” puolestaan kertovat nekin vain tulkintojen erilaisuudesta. Jos vain ”virheet” olisivat Päivi Tillikan armosta rangaistavia, jouduttaisiin neuvottomuuden eteen, sillä ”toden ja hyvän” ajatuksen määrittelemiseksi ei ole mitään yksiselitteistä mittapuuta. Niinpä kaikkea tiedettä voitaisiin pitää Päivi Tillikan mielestä rangaistavana. Päivistä on jostakin syystä tehty sellainen pylväspyhimys, joka on ”lyhyessä ajassa puhunut uskottavuutensa sangen vähiin”, kuten alan oikea asiantuntija professori Jukka Kemppinen toteaa kolumnissaan.[27]

Myös keskustan ruumiinvalvojaiset menevät kiintoisiksi. Puolueen koko ykkös-, kakkos- ja kolmosketjunkin kädet ovat vaalirahoitusskandaalin jälkeen niin pahasti mämmissä, ettei puolueesta löydy ketään kelvollista puheenjohtajaehdokkaaksi. Jos tarjolla ovat lopulta Paavo Väyrynen ja Seppo Kääriäinen, kavalkadi on yhtä raikas kuin suoraan hapattamosta pöytään kannettu kutunjuusto.

Toki Väyrysessä on myös paljon hyvää, kuten kriittisen realistinen maahanmuuttokanta. Lisäksi hän ei ole pelkkä pragmaatikko, kuten Matti Vanhanen. Sen sijaan Väyrynen on poliittisen linjan vetäjä, jolla on myös kirjallinen tuotanto, kuten jokaisella kunnon poliitikolla pitäisi olla.

Sunnuntaina 24. tammikuuta 2010

SE ON VALTIOSALAISUUS

Kaikilla valtioilla on turvallisuuteen liittyviä salaisuuksia. Kun Yhdysvallat suunnitteli ensimmäistä häivepommittajaansa, Lockheed F-117A Nighthawkia, hanketta koskeva tieto pidettiin vuosien ajan visusti salassa. Ongelman muodosti niin sanottu demokratia. Puolustusbudjetti pitää USA:ssakin käsitellä ja hyväksyä parlamentissa, jossa istui monta asiasta mahdollisesti räksähtävää rauhanliikkeen veteraania. Niinpä rahoitus tälle kansalliseen turvallisuuteen liittyvälle projektille uitettiin erilaisten varjohankkeiden kautta: esimerkiksi sisällyttämällä budjettiin kymmenien miljardien varat kenttälapioiden ja lusikkahaarukoiden ostamiseen.

Suomen valtiosalaisuudet puolestaan liittyvät tällä hetkellä sensuurin kylvämiseen ja rasismin kitkentään. Suomalaisten poliitikkojen suurin salaisuus on se, että valtiojohdon pitää edistää Euroopan unionista määrättyä maahanmuuttopolitiikkaa, vaikka kansalaisten valtaenemmistö ei sitä hyväksykään. Kun politiikkaa tehdään vastoin kansalaisten tahtoa, seuraa tietysti vastalauseita. Poliitikot sanovat niitä sitten ”rasistisiksi” koettaessaan mustamaalata kritiikin. Osa kansalaisista menee lankaan ja liittyy syrjinnän kamaluutta hoilaavien kuoroon, vaikka ulkomaalaisten kohtelu on ollut Suomessa parasta, mitä koko universumissa on minun tietojeni mukaan ollut tarjolla.

Suomen ilmeisimpiä ja selvimmin päälle paistavia valtiosalaisuuksia on se, että ministerit ovat puun ja kuoren välissä. He ovat sitoutuneet maahanmuuton edistämiseen EU:n ministerineuvoston kokouksissa eivätkä kehtaa sanoa ulkomaalaisille kollegoilleen, että Suomen kansan enemmistö ajattelee asioista toisin. Toisaalta he eivät kehtaa kertoa suomalaisille ihmisille, että Euroopan unionin jäsenenä Suomi on sitoutunut vastaanottamaan enemmän turvapaikanhakijoita kuin mihin maallamme on tarvetta ja varaa. Ministerit ovat *sandwich*-tilanteessa, ja siksi he tulevat selkä edellä kotiin Brysselistä.

Tämä on rasismin uhkakuvilla harjoitetun sensuurin todellinen olemus: sen takana on valtiosalaisuus. Valtiosalaisuuden sisältönä on, että kaikissa puolueissa, siis myös kokoomuksessa, keskustassa ja Sdp:ssä *tiedetään*, ettei maahanmuuttajien tulva ole Suomelle hyväksi. Mutta sitä ei tahdota *tunnustaa*, koska pelätään, ettei Suomi voi mitään sen enempää EU:n mahdollisille pakotteille kuin kansainväliselle väkivallallekaan, jota esimerkiksi uskontojen konflikoitumiseen aina liittyy.

Hyväksyttävyys ja totuus ovat eri asioita

Viimeisimmän esimerkin kyseisestä valheellisuudesta ja valtiosalaisuuksien varjelusta tarjoaa ”Rasistiset rikokset” -työryhmän raportti, joka ilmestyi viime viikon tiistaina.[28] Pahalta näyttää – ei kuitenkaan niinkään rasismi kuin sen torjunta. Jatkossa esimerkiksi tieteellisen julkaisun laillisuus voisi riippua siitä, onko se tehty ”tavalla, jota pidetään oikeana tapana tehdä tiedettä” ja ”onko sen lopputulos hyväksyttävä”. Totuudesta ei puhuta mitään.

Meillä filosofian piirissä katsotaan, että tieteissä ei ole mitään yhtä oikeaa tapaa tehdä tutkimusta vaan että metodeja on monia, niin myös mahdollisia lopputuloksia. Sen sijaan työryhmän jäsenenä toiminut Mika Jong-Illman näyttää arvioivan tiedettä pelkästään omalta normatiiviselta ja täysin puolivillaiselta pohjalta – tieteenfilosofisesti perustellun tieto- ja totuuskäsityksen sijaan.

Kun rasistisen rikoksen uhrina voisi olla myös ”rasististen rikosten vastustaja”, työryhmän jäsenet ovat näköjään ajatelleet itseään ja päättäneet suojata asemansa mädälle hallinnolle tyypilliseen tapaan: itseensä panssaroitumalla. Kun internetin palveluntarjoajille puolestaan langetettaisiin velvollisuus poistaa ”ilmeisesti lainvastainen materiaali” verkosta, ne voisivat aloittaa siivoamalla netistä nämä ennakkosensuuria lietsovat ja perustuslainvastaiset sotkut.

Kohti uutta demokratiakäsitystä

Internetin valvonta on joka tapauksessa teknisesti täysin mahdotonta, mutta se repisi myös sananvapauden palasiksi. Vähäisestäkin rajoittamisesta seuraa *kriteerien* ongelma: millä perusteella mitäkin kuohitaan? Koska yleispäteviä kriteereitä ei voida luoda asioihin liittyvän arvostuksenvaraisuuden vuoksi, vain *valta* voisi määritellä, missä rajat kulkevat. Se taas johtaisi sananvapauden valtapolitisoitumiseen ja siihen, ettei mitään sananvapautta ole. Sananvapauden olemus ja elinehto on rajoittamattomuus, ja se puolestaan on kansanvallan, tieteen ja vapaan yhteiskunnan tärkeä edellytys.

Viranomaisvalta ja poliittinen valta elävät puun ja kuoren välissä myös siksi, että ne ovat huomanneet valtansa lipsuvan. Vain äärimmäisen kapea ja vanhentunut demokratiakäsitys rajoittuu pelkkään vaaleissa äänestämiseen. Se rajoittaa kansanvallan edustuksellisuuteen. Näin oli ennen. Nykyään todellista kansanvaltaa ovat esimerkiksi netissä kirjoittaminen ja kohtaaminen sekä suora poliittinen toiminta. Tämä taas ei sovi byrokraateille, jotka kokevat valtansa vähentyvän.

Mikäli poliitikot toimisivat järkiperäisesti, he pyrkisivät sopeuttamaan toimintansa uuteen tilanteeseen. Nyt he takertuvat vanhan vallan kahvaan ja koettavat estää ihmisiä viestimästä vapaasti, viranomaisvallan ja valtamedian ohi. Median ja poliitikkojen vispilänkaupasta antaa kuvaa jo se, etteivät edes kansanvallan pyhättöön, eduskuntaan, pääse raportoimaan ja tutkimuksiaan tekemään ketkä tahansa toimittajat vaan ainoastaan eduskuntaan akkreditoitujen viestimien nimetyt edustajat.

Valtiosalaisuuksien olemassaolosta olisi tietenkin vielä paljon kerrottavaa, mutta juuri nyt bittiavaruus uhkaa loppua. Valheellisuudella on joka tapauksessa lyhyet jäljet.

Torstaina 28. tammikuuta 2010

VIHAAJIEN VIHAAJAT JA HEIDÄN VIHAAJANSA

Ylen Ulkolinja esitti tänään dokumentin nimeltä *Obamanvihaajat*. Suomalaisvoimin tehdyssä ohjelmassa syytettiin Yhdysvaltain oikeistoa rasistiseksi rotuvihan harjoittajaksi, mikä teki ohjaajana toimineen Pertti Pesosen (ei Aamulehden entinen päätoimittaja) tavoittelemasta poliittisesta korrektiudesta lähes täydellistä.

Obaman presidentiksi valinnan katsottiin olleen liikaa monille Yhdysvaltain valkoisille, ja ohjelman tekoa luonnehdittiin ”tunkeutumiseksi vihamaailmaan”. TV-ohjelman mainoksessa Ylen internetsivuilla puhuttiin ”viharadioista” ja ”internetin vihasivuista”, mikä tuskin riittää tekemään Yleisradiosta ”rakkausradiota”.

Itse näen ongelmana asiasta kertomiseen liittyvän epätasapainon. Muistetaanpa jokunen tosiasia. Obama sentään valittiin presidentiksi. Nyt häntä vastustavat muutamat ihmiset, mikä kuuluu politiikan olemukseen. Myös ohjelman esittelyssä Ylen nettisivuilla myönnettiin, että ”rotukysymys on Yhdysvalloissa tabu” ja että ”vain piintyneimmät rasistit sanovat avoimesti, että Obaman rodulla on väliä”. Niinpä asian ei pitäisi olla suuri ongelma. Rotukysymyksen edelleen avoimet haavat kertovat, että monikulttuurinen yhteiskunta ei toimi. Myös maahanmuuttoon perustuvassa Yhdysvaltain liittovaltiossa kansallinen harmonia on saatu aikaan verenvuodatuksella, suurin ponnistuksin ja hampaidenkiristelyn tuloksena.

Kysymys kuuluu, kuinka suuren porun musta väestö olisi nostanut, jos Obamaa *ei olisi valittu*. Tällöin vasta syytettäisiinkin rasismista. Kun Obama kuitenkin valittiin, valitus koskee sitä, että muutamat valkoiset esittävät nyt katkeria kommentteja. Myös sitä vastaan kohdistettu antirasismi alkaa olla äänekkäämpää kuin mahdollinen rasismi itse.

Olennaista syrjinnän arvioimisen kannalta on seuraava: *vain noin puolet valkoisista eli 55 prosenttia äänesti vaaleissa John McCainia, mutta peräti 95 prosenttia mustista Barack Obamaa*. Missään tiedotusvälineessä

ei kehdattu sanoa tätä mustien omaa, puhtaasti rodullisin perustein tapahtuvaa äänestyskäyttäytymistä, rasismiksi. Valkoisten antamien äänten noudattaessa lähes vaalien lopputulosta (eli mennessä ehdokkaiden kesken melkein tasan) mustat puolestaan tekivät valintansa yksinomaan rodullisin perustein (tulos: 95–5).

Tämä kertoo paljon taustalla vallitsevista asenteista. Jos joku valkoinen asettuu itsensä värisen ehdokkaan taakse, media pitää sitä aina rasismina ja kaivaa esiin vanhat lorut Ku Klux Klanista. Sen sijaan mustien vastaavaan käyttäytymiseen se ei puutu. Poliittisesti korrekti ja vasemmistolaisuuden penetroima tiedotuskoneisto jatkaa suomettunutta yksipuolisten totuuksien levittämistä niin, että siitä muodostuu suoranaista propagandaa.

Ei rasismi mikään toivottava ilmiö ole. Se on kamalaa, jos mikä. Mutta usein se nostaa päätään nimenomaan valheiden suosta, kun jokin ryhmä mustamaalataan yksinomaiseksi syypääksi johonkin enemmän tai vähemmän todelliseen tai oletettuun ihmisvihaan.

Sitäkin maailmaan luonnollisesti sisältyy. Niinpä myös rasismin kieltäminen johtaisi todellisuuden kieltämiseen. Parasta siis suhtautua todellisuuteen realistisesti eikä välittää siitä yksipuolisia kuvia.

Esimerkiksi Obaman homoseksuaaleille antamaa lupausta toimia tasavertaisesti Yhdysvaltain armeijassa voidaan toki tervehtiä iloiten (vaikka itse en erityisesti kaipaakaan passitusta tykinruoaksi). Mutta myös vuoden takaiset arvaukseni Obaman mahdollisuuksista talouspolitiikan hoitajana ovat osuneet sikäli oikeaan, ettei Yhdysvaltain taloutta ole voitu laittaa kuntoon taikasanoilla. Uuden Suomen tämänpäiväisen jutun mukaan Obama peruikin jo puheitaan ja myönsi tyylikkään vaatimattomasti, että ”pieleen meni”.[29]

Perjantaina 29. tammikuuta 2010

TAKAISIN INHIMILLISEEN YHTEISKUNTAAN

Tänä vuonna Suomessa on ehtinyt tapahtua jo paljon: yksi kansainvälistäkin huomiota herättänyt sarjamurha ja entisen kansanedustajan itsemurha. Äskettäin lehdet kertoivat, että 14-vuotias vantaalaistyttö laati koulukiusaajistaan tappolistan. Poliisi puolestaan vahvisti naama peruslukemilla, että ei huolta: tämä on rutiininomaista, sillä vastaavaa tulee esiin lähes joka kuukausi.[30]

Kulttuurin väkivaltaisuus ei ole tietenkään mikään suomalainen ominaispiirre. Olisi typerää arvostella omaa maata asioista, joita löytyy kaikkialta, vieläpä paljon kärjistyneemmissä muodoissa. Siksi herää kysymys, mikä ihmisiä riivaa.

Onko kyse ihmisten turhautumisesta omaan hyvinvointiinsa tai pahoinvointiinsa? Kertovatko väkivalta ja kiusaamiskulttuuri ihmisten taiste-

lusta toinen toisiaan vastaan tai luontoa vastaan eloonjäämiskamppailussa? Vai onko kyse jostakin metafyysisestä pahuudesta, heikkoudesta tai pahasta tahdosta, kun ihmisistä tulee niin ilkeitä, epäonnisia ja traagisia kuin he todellakin ovat?

Minulla ei ole tähän kysymykseen yksiselitteistä vastausta. Luultavasti myös pahalla tahdolla on merkitystä. Etiikalle puolestaan ei voi olla mitään muuta lähtökohtaa kuin hyvä tahto. Olisi mahdotonta ajatella, että *etiikan* päämäärä olisi paha, ja siksi jo Tuomas Akvinolainen lausui: ”*Bonum est faciendum et prosequendum, malum est vitandum* [Hyvä on suositeltavaa ja edistettävää, pahuus taas on vältettävää].”[31]

Hyvä ja paha ovat tietenkin vaikeita määritellä yleispätevästi, mutta ajatus valottaa sen, että inhimillisessä tahdonmuodostuksessa on aina parempi *pyrkiä* hyvään kuin pahaan. Nyt näin ei ole. Ovatpa hyvyys ja pahuus mitä tahansa, ihmiset eivät näytä pyrkivän hyvään vaan pahaan. Heidän tahtonsa on vääristynyt, ja he riippuvat toistensa tukassa kiinni kuin pienet vihamieliset satiaiset. Poliitikot piinaavat toisiaan. Köyhät kamppailevat keskenään, ja rikkaat polttavat rahansa käräjöidessään kunniastaan oikeuksissa, vaikka tuskinpa heidänkään saavuttamansa oikeudet pysyviä ovat. Sananlasku sanoo, että vain huorat ja varkaat huutavat kunniansa perään ja kunnialliset pitävät itse huolen maineestaan.

Nyky-yhteiskunnassa ihmiset ovat kuin pienikokoisia piruja. Kyse on aivan ilmeisesti pahasta tahdosta, ei hyvästä. Myös Suomessa ihmiset kiusaavat toisiaan liikaa. Siksi jokaisen olisi hyvä katsoa peiliin ja tutkia, minkälainen ihminen sieltä löytyy. On kaameaa, että jo koululaisetkin laativat toisistaan tappolistoja. Heidän ahdistuksensa on tietysti vanhempien ihmisten välinpitämättömyyden syytä.

Nais–mies-dialogin vääristyminen

Feministien harjoittama piikittely onkin sitten kokonaan omaa luokkaansa, aivan kuten naisten ja miesten välisen keskustelun kieroutuminen laajemminkin. Esimerkiksi raiskauskriisikeskus Tukinainen tilitti äskettäin, että tappouhkauksien lateleminen parisuhteissa on valitettavan yleistä ja että asiasta ottaa yhteyttä yleisimmin nainen.[32]

Feministinen Helsingin Sanomat laittoi tämän sivuilleen mielellään, mutta niin Hesarin kuin naisten kriisikeskuksenkin näyttää olevan vaikea tunnustaa, että lapsiin kohdistetun perheväkivallan harjoittaja on suurimmassa osassa tapauksista nainen[33] ja että naiset todella pahoinpitelevät miehiään yleisemmin kuin miehet naisia. Esimerkiksi Aamulehden raportoiman tuoreen kyselytutkimuksen mukaan ”tytöt turvautuvat väkivaltaan seurustelusuhteissa poikia useammin”.[34] Miehet eivät vain avaudu asioista yhtä usein kuin naiset.[35] Lisäksi tilastot eivät kerro siitä *henki-*

sestä väkivallasta, eli nalkuttamisesta ja solvaamisesta, joilla naiset usein piinaavat miehiä, ihan institutionalisoidun feminisminkin muodossa.

Feministien miesviha puolestaan kasvaa (hetero)naisten yksinäisyydestä ja peloista, joiden takaa kaikuu seksuaalinen tyydyttymättömyys. Naisille tyypitellyssä roolijaossa naisten ei pidetä suotavana olla seksuaalisesti aktiivisia, ja niinpä he kostavat ja sääntelevät miesten seksuaalista tyydytystä seksistä pidättäytymällä. Näin (hetero)miehet syyllistetään lopulta seksin ostamisesta ja päällekäyvyydestä. Heteromiesten ja -naisten idealisaatioista ja yhteiselon unelmista puuttuu oivallus, että toiselle voi tehdä hyvää vain nöyrtymällä ja suostumalla toteuttamaan toisen toiveita. Sen sijaan nykymeno sisältää paljon salattua henkistä kärsimystä, joka johtuu osapuolten ylpeydestä.

Feminismi sinänsä on täysin ideologinen luomus. Sen edustajat pitävät mahdollisena arvostella feminismiä vain, jos itse on feministi. Todellisuudessa feminismi ei ole tasa-arvon kannalta sen parempi aate kuin sovinismikaan.

Feministien ja sovinistien välinen kissanhännänveto on osa sitä jatkuvaa kähinää, jonka kautta media koettaa luoda arkitodellisuuteen merkityksiä. Olennaista on todellakin ajatusmaailma: vääristynyt dialogi ja kieroutuneet nais–mies-suhteet. Kunpa niiden takana ei olisi jokin tarkoitushakuinen paha tahto. Ainakaan reiluilta vastavuoroiseen vaihtoon perustuvilta ihmissuhteilta nuo eivät näytä.

Voisiko politiikkaa tehdä reilusti?

Yhteiskunnassamme on lisäksi suunnitelmallista ja institutionalisoitua pahuutta. On kokonaisia organisaatioita, kuten kaikkien rakastamat pankit, vakuutuslaitokset ja kiinteistöjen välitysfirmat, joissa oikein ammatikseen pohditaan, miten ihmisiä voitaisiin vielä piinata, kiusata ja kiristää, jotta elämä olisi mahdollisimman vaikeaa ja epämukavaa. Ilkeimmille sopisi ohje: vihatkaa toki itseänne kuten lähimmäisiänne.

Itse uskon, että tästä ahneuden, kapitalismin, vääjäämättömänä pidetyn globalisaation ja toivottomuuden kirouksesta voidaan tehdä poliittisilla keinoilla loppu. Hyvä voittaa pahan – oikeus lannistaa vääryyden. Loppu voidaan tehdä myös korruptoituneiden poliitikkojen välinpitämättömyydestä, ja oikeudenmukaisuus voidaan saattaa takaisin voimaan niin, että ihmiset kokevat taas elävänsä huolta pitävässä yhteiskunnassa.

Lopun ajat ovat lähellä, ja vääryyden pitää väistyä. Itse uskon, että tämän maan politiikassa, henkisessä tilassa ja tahdonmuodostuksessa alkaa aivan pian uusi aika.

Lauantaina 30. tammikuuta 2010

LUOKKAJAKO JA PRAKTINEN SYLLOGISMI

Filosofi-kirjailija Jean-Paul Sartre kynäili vuonna 1944 kirjoittamansa näytelmän *Huis clos* (suom. *Suljetut ovet*, 1947) erääseen repliikkiin seuraavat kuolemattomat sanat: ”Helvetti, se on toiset ihmiset!”[36] Lauselmaa on sittemmin pidetty Sartren eräänä ydinteesinä, tosin hieman virheellisesti, sillä hänen kannanottonsa ei kohdistunut ihmisiin yksilöinä eikä persoonina vaan toisiin ihmisiin joukkona ja massana, siis ihmisiin yhteisönä, jonka on usein vaikea päästä sopimukseen mistään.

Tämä kuitenkin nyt tällä kertaa vieraudesta, toiseudesta, erilaisuudesta ja muukalaisuuden pelosta (jotka kaikki ovat sitä paitsi eri asioita). Koetan seuraavassa lähestyä ihmisten hyvyyttä ja pahuutta sekä heidän konfliktejaan sillä sartrelaisella, immanentilla ja materiaalisella tasolla, jolla heidän etupyrkimyksensä ja pyyteensä kohtaavat ahdistusta herättävässä massakulttuurissa.

Olen kieltämättä joskus myös itse ajatellut, kuinka paljon helpompaa elämä olisi ilman vastustajia. Yksi syy edellisessä kolumnissa käsittelemääni ihmisten kiistelyyn on varmaankin yhteiskunnallinen luokkajako. Tuloerot ovat Suomessa jatkuvasti kasvaneet. Kansalaisten keskiarvopalkka on noussut, mutta se on samalla etääntynyt palkkojen mediaanista. Sillä tarkoitetaan keskimmäistä palkkaa, joka löydetään, kun palkat laitetaan suuruusjärjestyksessä jonoon. Kun mediaanipalkka on paljon alempi kuin keskiarvopalkka, tulonsaajien joukossa on paljon pienituloisia mutta vähän erittäin suurituloisia, joiden mukanaolo korottaa keskiarvopalkan mediaanin yläpuolelle. Suomessa luokkakuilu repeää sitä mukaa kuin mediaanin ja keskiarvon välimatka kasvaa. Ja nykyään tämä railo sen kun syvenee sartrelaisen ahdistuksen ja inhon levitessä leipäjonoissa.

Poliitikkojen tajunnassa puolestaan kilahtaa varoituskello heti kun joku lausuu sanan ”luokkayhteiskunta”. Alkaa luokkayhteiskunnan kiistäminen. Suomessa on pelätty kansanryhmien jakautumista jo vuodesta 1918. Siksi poliitikot haluavat torjua pienimmätkin vihjaukset kansakunnan kahtia jakautumisesta, ja muutamat haluaisivat kieltää jo pelkän puheen luokkayhteiskunnasta.

Luokkayhteiskunnan olemassaolon ja voimaan astumisen kiistäminen palvelee vallassa olevien etua. Kun luokkajakoa ei tunnusteta, ei tunnusteta olevan myöskään riistoa eikä epäoikeudenmukaisuutta, ei köyhien kyykyttämistä eikä mitään muutakaan kansanvallan varkautta: ei mitään, mikä on väärin. On helpompi käyttää valtaa, kun luokkajaon olemassaoloa ei myönnetä. Itse asiassa tuo kieltäminen *on* valtaa. Siksi monille valtavirran kulkijoille tulee kiire kiistää luokkayhteiskunnan olemassaolo, vaikka totuus on, että Helsingin väestöstä yli kymmenen prosenttia elää

köyhyysrajan (eli 750 euron) alittavilla kuukausituloilla. Suomessa niin huonosti toimeentulevia on yhteensä noin 700 000.[37]

Muutamat ovat epäilleet hankkeitani ja syyttäneet minua politisoitumisesta. Lisäksi ne, jotka eivät vastusta politisoitumista sinänsä, ovat arvostelleet siitä, että kieltäydyn ”osallistumasta politiikkaan sellaisena kuin se on”, vaikka ilmoitankin haluavani tuoda poliittiseen toimintaan järkeä. Nähdäkseni tässä ei ole mitään ristiriitaa. Perusaksioomanihan on, ettei politiikassa ole nykyisellään järkeä.

Tiedän kyllä, kuinka vaikeaa maailman muuttaminen on. Uskonkin sen muuttuvan itsestään, jos kukaan ei pane vastaan. On paljon näyttöä siitä, että ihmiset ovat kyllästyneitä ja pettyneitä nykymenoon. Politiikkaa leimaa halpa populismi, ja poliittista teatteria pyöritetään television tanssikilpailuilla, vaikka samanaikaisesti vaalirahoitusskandaalit paljastavat, että kulissien takana käytetään raakaa valtaa. Uskon, että ennen pitkää ihmisten aggressiot tulevat sirkushuvituksilla nuudutetun viihteellisyyden läpi.

Alun perin Aristoteleelta periytyvä ja G. H. von Wrightin teonteoriassaan kehittelemä *praktinen syllogismi* kuuluu suurin piirtein näin: Jos A haluaa asiantilaa B ja lisäksi A tietää, että B ei toteudu ilman C:tä, A:n on perusteltua ryhtyä tekemään C:tä.[38] Tämä ajatusmalli on tietenkin hieman välineellinen. Se on rajoittunut jo siksi, että se jättää huomiotta ei-tarkoitetut sivuseuraukset, joita kaikesta toiminnasta syntyy. Mutta muutoin se on pätevä.

Miksi sitten nostan kaavan esiin? Siksi, että siihen verrattuna havainnollistuu eräs tosiasia. Nykypolitiikkaa leimaa piirre, että ihmiset eivät enää miellä poliittista toimintaa järkiperäiseksi kausaalisuhteeksi, eli syiden ja seurausten jatkumoksi, jonka kautta voisi saada aikaan tuloksia. He eivät usko, että toiminnalla voisi mitenkään muuttaa oloja, kuten vielä sosialismin kukoistuskaudella, kuohuvalla 1860-luvulla ja 1960-luvulla.

Olojen korjaamiseksi tarvittavan reseptin pitääkin olla nyky-yhteiskunnassa toisenlainen kuin se oli edellä mainittujen vuosikymmenten välisenä satavuotisjaksona. Globalisoitunutta maailmaa hallitseviin pääoman ja työvoiman siirtoihin ei voida reagoida globaalin samapalkkaisuuden vaatimuksella eikä työnantajien ja -tekijöiden välisellä taistelulla, kuten marxismi opetti, vaan puhaltamalla yhteen hiileen kansallisella tasolla. Totuus on, että länsimainen hyvinvointiyhteiskunta voidaan säilyttää vain kansallisella ja valtiollisella päätöksentekotasolla, ei esimerkiksi paikallisen sopimisen tasolla, jolla yksittäinen ihminen on täysin vaikutusvallaton. Sitä ei voida säilyttää myöskään globaalilla tasolla, joka on liian etäinen ja mittasuhteiltaan väärä. Esimerkiksi globaali samapalkkaisuus ei voi toteutua, sillä jokaisella kansakunnalla on suvereeni oikeus itse määritellä maassaan vallitseva hintataso.

Pahinta on, että globalisaatiota glorifioivan propagandan tuloksena monet ihmiset on saatu uskomaan, ettei heidän teoillaan ja toimillaan ole

merkitystä. Näin he eivät usko myöskään teontereettisiin syy–seuraussuhteisiin ja toimi niiden suosittamien kausaaliyhteyksien pohjalta. Uskottelu on ollut tehokasta, sillä ennennäkemätön lannistuneisuuden ilmapiiri vallitsee kaikkialla. Kenenkään länsimaalaisen ei toivota uskovan kansalliseen strategiaan, vaikka entiset kehitysmaat nousevatkin uppoavan Lännen ohitse juuri *kansallisen edunvarjelun* tuella. Länsimaissa vastaavaa asennoitumista moitittaisiin nationalismiksi.

Itse uskon, että länsimaiden kurjistumisen jatkuessa tarpeeksi pitkään ihmisten kärsivällisyys ja sietokyky ylittyvät, ja silloin on pakko kaivaa tosiasiat esiin. Niin tässä kuin tuossakin asiassa olisi kuitenkin tärkeää kiirehtiä ajoissa. Paljon vaikeampaa on kiirehtiä myöhässä, ja myös korjaamisen hinta on silloin kovempi. Nähdäkseni vain yhteisen kansallisen edun tunnustaessamme me suomalaiset ihmiset voimme lakata näkemästä toisemme vihollisina ja vapautua siitä sartrelaisesta vankilasta, jonka ahtaisiin rotanloukkoihin globalisaatio on uhannut meidät työntää. Kansallisen politiikan päämäärät ja keinot tunnustamalla myös praktiseen syllogismiin sisältyvä mekanismi voidaan saada jälleen toimimaan.

Sunnuntaina 31. tammikuuta 2010

METAKESKUSTELUN HYÖDYLLISYYDESTÄ

Metakeskustelulla tarkoitetaan puhetta siitä, kuinka keskustelua pitäisi käydä.

Olipa kerran Aziz, joka muutti kippurakärkisine kenkineen maahan. Pian esiin nousi maahanmuuttokriitikko, joka kritisoi maahanmuuttoa. Hänelle puolestaan ilmaantui maahanmuuttokriitikon kriitikko, joka kritisoi maahanmuuttokriitikkoa. Lopulta puheeseen puuttui maahanmuuttokriitikon ja maahanmuuttokriitikon kriitikon yhteinen ylikriitikko, joka katsoi omistavansa avaimet koko keskustelun kritisointiin ja veti maahanmuuttokriitikon oikeuteen. Tämän kaiken tapahtuessa Aziz livahti taloon kuin torppaan ja teki sinne kotinsa.

Olipa kerran Luigi, joka valmisti ja levitti lapsipornoa. Eräs lapsipornon kriitikko nappasi Luigin kuvat internetistä ja teki niistä taidenäyttelyn osoittaakseen, mitä netistä löytyy. Taidenäyttelyyn tuli sittemmin lapsipornokriitikon kateellinen kollega, joka oli ammatiltaan kriitikko, sillä hän oli epäonnistunut omassa taiteellisessa haaveessaan näyttää toisille, millainen maailma on. Niinpä lapsipornokriitikon kriitikko antoi lapsipornokriitikon ilmi poliisille, joka ryhtyi asian ylikriitikoksi, vei taidenäyttelyn pois ja tukki lapsipornokriitikon sekä lapsipornokriitikon kriitikon suut opettamalla, kuinka asiasta X (sensuroitu) ollaan oikeaoppisesti hiljaa. Tämän kaiken tapahtuessa Luigi levitti lapsipornoa valonnopeudella maailman ympäri.

Olipa kerran Pohjois-Karjalasta muuttanut hyväuskoinen ja lapsellinen opiskelijatyttö nimeltä Katja, joka raiskattiin häikäilemättömästi Kontulan metroasemalla. Muutamat polkivat häntä kuin tulpatonta mopoa, ja hän sai lisänimen patja-Katja. Raiskausten kriitikkoa tämä liikutti, ja hän kirjoitti asiasta nettiin. Pian asiaan tarttui sanomalehti *Tämän maailman kaikki asiat* toimittaja, joka raiskausten kriitikkoa kritisoiden ryhtyi raiskauskriitikon kriitikoksi. Hän sai tuekseen erään puolueen erään jaoston, joka ylikriitikoksi ryhtyen saattoi asian tuomarin nuijan alle. Tämän kaiken tapahtuessa epätoivoinen Katja omaksui prostituoidun ammatin ja myi ihteään kaikkien sääntöjen ja ohjeiden mukaisesti, sillä ”tavaran” myyminen ei ollut rikos, ostaminen vain oli.

Olipa kerran rehti rakennusmies Reino, joka rakensi itselleen mökin. Sitten paikalle tuli rakennusviraston kriitikko, joka purnasi, että talossa on harjakatto kun pitäisi olla tasakatto, ja seinät ovat siniset kun pitäisi olla punaiset. Hänelle ilmaantui edelleen mestarikriitikko, ja kriitikot kinasivat keskenään, kunnes Reino keskeytti viranomaiset ja sanoi: ”Olen omalla kustannuksellani tehnyt tämän talon. Viereinen tontti on vapaa. Tehkää te sinne sellainen palatsi kuin haluatte mutta pyyhkikää itse toistenne perseet älkääkä siirtäkö kuluja muille.”

Muuan kriitikko päätti myöhemmin esittää kritiikkiä aiheesta ”Kuka kriitikon elättää?”. Hänelle ilmaantui kuin ilmaantuikin kriitikon kriitikko, joka esitti kritiikin kritiikkiä, ja hänelle vihdoin kriitikon kriitikon kriitikko. Näin oli saavutettu täydellisen ja riippumattoman kritiikin taso, joka koski kritiikkiä itseään eikä poikennut maassamme esitettävästä yhteiskunnallisesta keskustelusta, paitsi siinä suhteessa, että se oli sataprosenttisen laillista eikä ketään tarvinnut kurmottaa oikeudella.

Tiistaina 2. helmikuuta 2010

KALLISTA HUIPUTUSTA

Suurella suitsutuksella julkisuuteen nostettu filosofi Pekka Himanen pokkasi Dignity.fi-projektinsa tulokset talousvaikuttajien käteen viime viikonloppuna ollessaan sirkuskiertueella Davosissa. Kokouksessa lätistiin talouskriisin lopettamisesta, mutta mihinkään tulokseen ei uutisten mukaan tultu.[39] Tämä on ehkä ymmärrettävää.

”Huippuprofessoriksi” tituleerattu Himanen väitti alle vuosi sitten, että ”Suomeen tarvittaisiin vuosittain 20 000 maahanmuuttajaa”, eli vuosikymmenessä yhteensä 200 000.[40] Hienoa on huippuprofessorin logiikka. Tällä tavoin yli kaksinkertaistettaisiin Suomen nykyinen työttömyys, ja kysymys kuuluukin, sanooko tuolla tavalla filosofi vai Archie Bunkerin vävy.

Jos olette tyytyväisiä tähän lopputulokseen ja arvelette sen vastaavan maamme tarpeita, niin mikäpäs siinä. Olen kuitenkin myös itse tehnyt omia vaatimattomia tutkimuksiani, ja ne osoittavat kokonaan toista kuin

P. Himasen. Onko siis Himanen professori siksi, että hän kannattaa maahanmuuttoa, vai kannattaako hän maahanmuuttoa siksi, että hänelle on annettu professorinvirka?

Himasen sanakohina todistaa, kuinka kaukana nörttipojan ajatukset ovat todellisuudesta. Hänen puheilleen on mahdotonta edes kuvitella mitään sisältöä, sillä ajatukset eivät perustu elämänkokemukseen. Ne eivät ole itse muodostettuja vaan nojaavat diskursiivisiin taikasanoihin, jotka toistavat poliittisia kliseitä ja joita pyöritellään pelkän oman julkisuuden turvaamiseksi.

Himasen harjoittama nurkkapielien nuoleminen Euroopan kuningashoveissa luo lisäarvoa vain hänelle itselleen – ei kansalaisille. Siinä, että filosofi hengaa Norjan kruununprinssin kanssa, kuvastuu ideologinen kuilu, jonka takana hallintohegemonia sorvaa ajatuksiaan Euroopasta. Poliittisesti kestävän toiminnan pitäisi johtaa *Suomen kansalaisille* tuotettavaan lisäarvoon, ainakin sikäli kuin elämme kansanvaltaisessa maassa. Aikamoinen lautakasa taitaa tulla myös siitä tulevaisuusselvityksestä, jonka Suomen hallitus tilasi Pekka Himaselta kilpailuttamatta kyseistä valtion hankintaa avoimesti muilla filosofeilla.

Lauantaina 6. helmikuuta 2010

NATON SALAISUUKSIA

Venäjä on vastakohtien maa, josta leviää silloin tällöin huimia uutisia ja uutisankkoja. Nyt paikallinen tutkimuslaitos Insor uskoo, että tulevaisuudessa Venäjä keskittää voimansa terrorismin torjuntaan ja liittyy sekä Euroopan unioniin että Natoon.[41]

Euroopan unioni toisi Venäjän Suomeen, mikäli maa kelpuutettaisiin EU:n jäseneksi. Venäjän liittyessä Natoon sille ja Natolle ei puolestaan jäisi muuta mahdollista vihollista kuin Suomi, joka on helposti nähtävissä ”terroristisena valtiona”. Jo *Tuntemattoman sotilaan* taistelijat olivat itänaapurille melkoisia termiittejä. Viime sodissa Suomea vastaan oli liittoutunut lähes koko maailma, lopussa myös Saksa.

Sille, miksi Suomi ei ole Naton jäsen, on paljon perusteita. Paavo Väyrynen on oikeassa katsoessaan, että merkittävin turvallisuusriski Suomelle on joutua Venäjän ja länsivaltojen konfliktiin osapuoleksi.[42]

Poliittisesti Nato on hyvä juttu. Olen myös itse joskus puoltanut ajatusta jäseneksi hakeutumisesta. Tilanteessa, jossa puntit ovat tasan liittymisen puolesta ja vastaan, on kuitenkin vaikea tehdä riskin sisältäviä päätöksiä. Niinpä olemme tilanteessa, jossa olemme. Käytännöllisesti Nato-jäsenyys onkin sitten paljon vaikeampi asia, vaikka Nato-yhteensopivuuden väitetään olevan huippuluokkaa.

Tiedän kyllä, että Naton viidettä artiklaa on sovellettu vain kerran, syyskuun 11. päivän terrori-iskujen jälkeisessä tilanteessa. Samoin esimer-

kiksi Tanskalla oli Irakin sodassa ainoastaan kevyt organisaatio, eli suurella kauhalla ei vaadita. Mutta otetaanpa huomioon esimerkiksi Naton *air policing* -toiminnan velvoitteet Baltiassa. Baltian maissa ei ole omia ilmavoimia. Niinpä Nato-maat päivystävät vuorollaan Baltian ilmatilaa Liettuasta. Rutiköyhä Romaniakin joutuu lähettämään kämäiset koneensa rauhan ajan valvontatehtävään.

Suomea tähän on valmistettu jo kahden vuoden ajan, kun suomalaisille kehitettiin Nato-yhteensopiva kriisinhallintakyky.[43] Tätä nykyä esimerkiksi Ilmavoimilla on ilmavalvontaan kelpuutettu yksikkö. Ei ole ihme, että ammattisotilaat kannattavat Nato-jäsenyyttä, sillä jokaiseen uuteen kriisinhallintatehtävään lähetettävän yksikön komentaja saa usein ylennyksen.

Jos Suomi olisi Naton jäsen, Baltian ilmapäivystys kuppaisi kuitenkin pahoin Suomen Puolustusvoimien resursseja. Pahimmillaan joutuisimme sinivalkoisin siivin osapuoleksi Venäjän ja Naton konfliktiin, joka saattaa syntyä mistä asiasta tahansa, esimerkiksi maakaasuputkeen, energian saantiin tai kauppaan liittyvästä syystä.

Siksi Suomea ei ole viisasta vetää kynsin hampain Natoon, vaikkakin ovea täytyy pitää auki. On turha riskeerata turvallisuus asialla, jonka tehtävänä on taata turvallisuus.

Sunnuntaina 7. helmikuuta 2010

SUOMI SUOMI JUPPI-STUBBIN

Tämän viikon Suomen Kuvalehdessä oli ulkoasianministeriön pitkäaikaisen virkamiehen, Juhani Suomen, haastattelu.[44] Eläkkeelle jäävä Kekkoselämäkerturi ja arvonimiprofessori antautui suomimaan maamme ulkopolitiikan hoitoa juuri sellaisella tavalla, joka on tyypillistä tehtävistään pois jäävälle virkamiehelle. Vastaavaa kuultiin viime syksynä Timo Vihavaisen taholta, toisin eri asiakysymyksessä.[45]

Ikävää, että virkamieskunta on sillä tavoin poliittisen korrektiuden mielipidevankilassa, ettei totuutta voi sanoa virassa ollessaan, ei ainakaan omalla nimellään. Hampaankolot kaivetaan tyhjiksi vasta loppusuoralla, kun asioihin ei voida enää vaikuttaa.

Poliitikot puolestaan ovat asiantuntemukseltaan aivan kuten Alexander Stubb. Jo vastanimitetyn ulkoministerin halu poistaa viisumikäytäntö Suomen ja Venäjän väliltä[46] oli sellainen ölähdys, joka osoitti, millä tavoin Stubido tekee sekoomuslaista politiikkaa lukuisten avustajiensa bailausseurassa ja Eurovision pelisäännöillä.

Paha kyllä, poliitikkojen talutusnuorassa ovat virkamiehetkin, sillä ovet virkoihin aukeavat poliittisen hännystelyn kautta. Esimerkiksi Teija Tiilikaisesta leivottiin yliopiston tutkimusverkoston johtaja sekä Ulkopoliittisen instituutin virkamies hänen toimittuaan Paavo Lipposen erityisedusta-

jana EU:ssa, ja Lipposen toisesta apulaisesta Mikael Jungnerista tehtiin Ylen toimitusjohtaja. Virkaportaan pitää nauttia poliitikkojen luottamusta, aivan niin kuin eduskuntasalissa istuvien pikkupoliitikkojen pitää nauttia hallitusaitioon päätyneiden isompien poliitikkojen luottamusta.

Olemisen sietämätön reippaus

Hämmästyttävintä Juhani Suomen kannanotoissa on, että ne ovat täsmälleen samat kuin minun teoksissani *Sensuurin Suomi* (2009) ja *Kansanvallan varkaat* (2010) esittämäni mielipiteet! Kansallisen edun ajaminen on unohdettu ulkoministeriössä, kun vallassa ovat Stubbin ja Thorsin tapaiset idealistit.

Viisumikäytännön poistohankkeen ohella toinen Cai-Göran Alexander Stubbin moka oli puolustaa venäläisten kiinteistöjenostoja Suomesta. Myös Stubbin lanseeraama Afrikka-trendi kummastuttaa, ja sitä on arvostellut Paavo Väyrynenkin.

Arviointivirheet eivät ole yllättäviä, sillä Juhani Suomen valottamien taustojen mukaan ulkoministeri aloittelee työpäiviään juoksulenkeillä muutama perässähölkkääjä kintereillään. Eräiden tietojen mukaan juppi-Stubbille on jouduttu rakentamaan ulkoministeriöön henkilökohtainen kuntosali, aivan kuin ministeriö olisi jokin teatterikoulu. Meneepä Suomi niinkin pitkälle, että hän vertaa Stubbia kenraali Yrjö Keinoseen, joka lähti harjoittelemaan hiihtoa kesken työpäivän, jos vain keli oli sopiva.

Tosin myöskään Juhani Suomen palvoma Kekkonen ei ollut syytön tuloksilla kerskailun syntiin. Joka tapauksessa aika pinnallisen kuvan Stubbin ”kohkaaminen” (J. Suomen ilmaus) asioita seuraaville jättää. Olen samaa mieltä myös arviosta, joka koskee Alexander Stubbin blogia. Analyysi ja kriittisyys puuttuvat, mutta teksti menee kustantamoissa läpi, sillä sen arvellaan myyvän pelkällä populismillaan samoin kuin urheilukirjojenkin.[47]

Politiikan efektikieli

Kepulaisena tunnetun Juhani Suomen kannanotot voivat liittyä keskustan yritykseen kammeta tilaa Paavo Väyryselle. Väyrysellä onkin järkevämpi maahanmuuttolinja kuin Stubbilla, vaikka muutoin keskusta kahlaa kaulaansa myöten kurassa. Kokoomuksen ongelmana ovat kokemattomat ministerit. Jo Platon lähti ”Valtio”-teoksessaan siitä, ettei alle viisikymppisiä pitäisi nimittää filosofikuninkaiksi.[48]

Ei ole pitkäkään aika, kun Kari Uoti haukkui Jyrki Kataisen pitäen häntä eräänlaisena feikkinä: kun vakuuttaa madalletulla äänellä, että ”asiat ovat päin helvettiä”, niin kansa pitää sanojaa *rehellisenä*, jopa *vii-*

saana.[49] Efekti on sama, jota hyödyntää Sauli Niinistö: kun sanoo kaiken *äreästi*, luo vaikutelman, että täytyyhän asian olla *uskottavaa*, jopa *totta*. Tällöin ei pidetä niinkään väliä, *millainen asioiden tila itse asiassa on*, kunhan poliitikko näyttää kelvolliselta hoitamaan sitä. Näin kannatus vahvistuu.

Suomalainen politiikanteko on edelleen hyvin näyteltyä. Ehkä jonakin päivänä valtiontalouden kriisi ja koko yhteiskunta repeävät niin, että poliitikot täytyy vaihtaa sellaisiin, jotka ymmärtävät asioista jotakin. Niin kauan kuin valtion velanottokyky ja maahanmuuttovirta jatkuvat samassa tahdissa, voit kuitenkin rauhassa palata takaisin musiikkivideoidesi ja sarjakuviesi pariin.

Maanantaina 8. helmikuuta 2010

TIEDOSTAVAA TALKOOHENKEÄ

Maahanmuuttoa puolusteleva Helsingin Sanomat iloitsi viime viikolla, että Punavuoren vastaanottokeskuksen turvapaikanhakijat ”ryhtyivät lumitöihin” lähitienoon kaduilla.[50] Tämä ohjaa ajattelemaan, että maahanmuuttajat keksivät ruveta hyväntekijöiksi itse. Tosiasiassa hankkeen alullepanijoina olivat kaksi suomalaisnaista, ja sadasta asukkaasta talkoisiin osallistui vain nelisenkymmentä.

Kun otetaan huomioon, että yhden vastaanottopaikan ylläpito maksaa vuodessa noin 17 000 euroa, jos tulija on aikuinen, 28 000 euroa, jos tulija on nuori, ja peräti 50 000 euroa, jos tulija on lapsi, lumen lapioimiselle kertyy hintaa. Jos esimerkiksi yksi aikuinen lapioi kaikkiaan 170 lapiollista lunta, se tekee 100 euroa jokaista lapiollista kohti. Minäkin huiskisin mielelläni koko Ison Roobertinkadun puhtaaksi, mikäli minulle maksettaisiin satanen jokaisesta lapiollisesta. Talkoohengen löytyminen sinänsä on tietenkin kaunis asia.

Vapaaehtoistyö kukoistaa myös maahanmuuttokriittisten keskustelupalstalla Hommaforumissa, joka on kävijämäärältään Suomen suosituin poliittinen internetsivusto. Kiitokset sivuston olemassaolosta kuuluvat paitsi käyttäjille, erityisesti perustajalle Matias Turkkilalle. Ja kiitoksilla toimeen saa tullakin, sillä sivustoa ei tue valtio eikä mikään muukaan taho, niin kuin ei muitakaan maahanmuuttoon kriittisesti suhtautuvia julkaisuhankkeita. Maahanmuuttokriittisten medianhallintaa osoittaa kuitenkin se, että Helsingin Sanomien Kuukausiliite antautui painamaan omille sivuilleen Astrid Thorsin haastattelun, jonka kysymykset ja vastaukset oli koottu Hommaforumilta![51]

Paljastavaa on, että Hesari monisti sivuilleen ainoastaan oman suosikkinsa eli Astrid Thorsin löpinät eikä esimerkiksi Sampo Terhon tai Kai Pöntisen haastattelua. Helsingin Sanomien rääppiäisistä syntyi kuva, että lehti pyrkii osoittamaan sympatiaa ministeriä kohtaan lavastamalla hänet

(toimittajan sanojen mukaan) ”vihatuksi” sekä herättelemällä ihmisissä myötätuntoa. Tässä potretissa maahanmuuttokriitikot yritettiin valjastaa Thorsin kannatuksen vetureiksi, vaikka Thors on saanut päkäpäisellä toiminnallaan aikaan sellaiset vahingot, että juuri niiden vuoksi politiikasta muutoin piittaamattomienkin ihmisten vastalauseet ovat (onneksi) heränneet.

Yksi syy Thorsin tohelluksiin voi olla hänen huono suomen kielen taitonsa. Hän ei ole toimintakykyinen kotimaassa eikä ulkomailla. Tilanne on aivan samanlainen kuin mihin yliopistojen professorit joutuvat joka päivä parveillessaan kansainvälisissä seminaareissa. Kun kielitaidottomuus hallitsee asiasisältöjä, ne alistetaan angloamerikkalaiselle imartelulle, jolloin loppulauselmissa voidaan päätyä mihin tahansa. Puolikielisenä ihminen ei ole varmalla pohjalla myöskään ajattelussaan. Suurten kielten kieliimperialismi on tappanut pois sekä selkeän ajattelun että viestinnän. Realismi puuttuu niin asenteista kuin toiminnastakin, ja sitä se on koko Euroopan unioni.

Niin sanottujen ”edistyksellisten” keskuudessa vallitsee edelleen sellainen ”tiedostava” käsitys, että arabimaissa, islamilaisissa maissa ja kolmannessa maailmassa eletään huonoissa oloissa. Viimeisimpien tutkimusten mukaan kyseisissä maissa eletään paljon paremmin kuin länsimaissa oletetaan, ja vain kriisipesäkkeiden kauhut luovat käsityksiä väkivallasta, nälänhädästä ja kurjuudesta. Ristiriitaista viestintää osoittaa, että samalla kun Hesari hätäilee pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden puolesta, se julkaisee saman lehden sivuilla kuvareportaasin arabimaa Dubaista, jonka kaduilla käyskentelee pohatoita ja pankkiireja ja talous kasvaa globaalin laman keskellä.[52] Silti tämänkaltaiset rikkaat islamilaiset öljymaat eivät ota kamaralleen turvapaikanhakijoita eivätkä pakolaisia lainkaan vaan ainoastaan maksavia hienostoturisteja.

Sellainen on todellakin maailma. Eurosuomalaiset pakotetaan jakamaan omastaan, vaikka meidän maamme on kahdeksan kuukautta roudassa, pimeää on 20 tuntia vuorokaudessa, eikä mikään kasva suotuisasti, toisin kuin hedelmällisissä Lähi-idän maissa, joissa ihmiset pilaavat mahdollisuutensa uskonkiistojen vuoksi. Ehkä jonakin päivänä kissanpoikien silmät aukeavat Euroopassa.

Tiistaina 9. helmikuuta 2010

MISSÄ OBAMA EPÄONNISTUU?

Barack Obama on ollut virassaan vuoden päivät. Häntä on palkittu kuin Sofi Oksasta, liikutuksenkyyneleet silmäkulmissa, vaikka palkitulla ei ole paljoakaan ansioita.

Obama on aikamme Jimmy Carter. Myös hänelle myönnettiin Nobel, ilmeisesti siksi, että maapähkinäviljelijä jäi vain yhden kauden presiden-

tiksi ja hän lähinnä heikensi Yhdysvaltain roolia maailmannäyttämöllä. Liennytys oli virhe, jonka Ronald Reagan hänen jälkeensä korjasi Tähtien sota -hankkeella: pakottamalla Neuvostoliiton luhistumaan sekä luopumaan maailman uhkaamisesta ydinsodalla.

Pohditaanpa hetken, missä Obama on epäonnistunut. Hän on epäonnistunut Euroopassa, sillä hän ei pitänyt kiinni tutka-asemien sijoittamisesta Puolaan. Siten Yhdysvallat on menettämässä itäeurooppalaisten Nato-liittolaistensa tuen ja Itä-Euroopan maat Naton tuen. Tämä osoittaa, kuinka eripuraisiksi organisaatiot tulevat, kun niiden jäsenmäärä kasvaa. Obaman ratkaisu ei paranna vaan heikentää esimerkiksi Suomen asemaa epätasapainottamalla tilannetta. Venäjä kun ei vedä päätöksen johdosta pois yhtäkään asejärjestelmäänsä Karjalasta.

On tietenkin selvää, ettei lama-Yhdysvalloista löydy resursseja kaikesta huolehtimiseen samalla kun sen omat kädet ovat kiinni muun muassa Afganistanissa, Irakissa ja Pohjois-Korean valvomisessa, ehkä pian myös Iranissa. Iran onkin toinen paikka, jossa Obama epäonnistuu. Iranilla on eräiden arvioiden mukaan jo kyky tuottaa riittävästi uraanin isotooppia 236 fissiopommin valmistamiseksi. Lisäksi Iranin ohjukset yltävät Ranskaan ja Britanniaan asti. Israel pystyisi tuhoamaan Iranin ydinlaitokset ilmaiskulla, mutta Obama ei salli sitä varmistaakseen öljyn saannin Persianlahdelta. Alueella olevien Yhdysvaltain lentotukialusten tehtävänä on taata, että Iran voi jatkaa rauhassa ydinohjelmaansa eli atomiaseen kehittämistä.

Iranin kanssa epäonnistuminen johtaa epäonnistumiseen myös lähempänä Lähi-idässä, eli Palestiinassa. Alueelle ei tule rauhaa koskaan, sillä Israelin vastapuolena on muslimiyhteisö, joka ei uskonnolleen ominaisesti anna tuumaakaan periksi vaan toimii puskutraktorina, jonka tehtävänä on lanata kaiken kärsinyt juutalaiskansa mereen. Muslimien asenne on pöyristyttävä. Heitä on satoja miljoonia, mikä antaa suunnattoman ylivoiman pieneen Israelin kansaan verrattuna. Mutta silti: lanaaminen jatkuu, ja Iranin ydinaseen myötä uusi holokausti lähestyy. Totuus on, että islamilaisten kansojen ja vapaan maailman välinen konflikti voi olla maailmanrauhalle yhtä kohtalokas ja tuhoisa kuin Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välinen sota.

Obama on antanut aikalisän myös Pohjois-Korealle, jossa ei ole saatu aikaan mitään muutoksia. Kuuohjelma pantiin jäihin, mikä viivästyttää helium-3:n saantia kiertolaisen pinnalta. Tämäkin on vahinko, sillä kyseisellä auringon säteilystä peräisin olevalla aineella voitaisiin ratkaista koko maapallon energiaongelma. Ongelmia Yhdysvalloille tuottaa lisäksi jatkuva maahanmuutto ja Kiinan nouseminen talousmahtina USA:n ohi. Pian Yhdysvalloilla on probleemeja yhtä paljon kuin Venäjällä, jolla on vain yksi ongelmaton rajanaapuri.

Eräs asiayhteys, jossa Obama voi onnistua, on ydinaseriisunta, mutta sitäkin hän puuhaa väärän tahon eli Venäjän kanssa. Venäjällä ja Yhdys-

valloilla on edelleen noin 23 000 ydinkärkeä, eli huima määrä. (Mikä onkaan tärkeämpää kuin tappamisen vimma ja tuhon varmistaminen!) Noin tuhat latausta on lisäksi muiden valtioiden hallussa. Itse en olisi siltikään huolissani niistä, joilla on ydinkärkiä sata, tuhat tai kymmenentuhatta, vaan niistä, joilla on se yksi.

Aina kun Yhdysvallat on vahva, maailmalla menee hyvin ja demokratia ja talous kukoistavat. Mutta kun maailmanpoliisi puuttuu, maailma suistuu entistäkin kaoottisempaan tilaan. Pahinta on, että edes länsimaat eivät enää puolusta länsimaista elämäntapaa. Se on kuitenkin järkiperäisempi, vastuullisempi ja ekologisempi kuin väestöräjähdyksen vuoksi ongelmista kärsivä kolmannen maailman malli.

Obaman epäonnistuminen on tavallaan ymmärrettävää. Suurvallan *olemukseen* sisältyy voimankäyttö. Jos se ei tuota potentiaaliaan käytä, tuloksena on ristiriitaista politiikkaa, ja muut maat pyrkivät täyttämään valtatyhjiön.

Vertauskuvallista on, että nykymaailmassa nousevat haastajavaltiot ovat kolmannen maailman maita tai kehitysmaita, jollaiseksi myös Kiina virallisesti luokitellaan. Tai sitten ne ovat vaikutusvaltaansa laajentamaan pyrkiviä islamilaisia valtioita. Tämä vastakkainasettelujen valtapolitiikka kertoo elävästi, minkälaiset voimasuhteet maailmassa nykyään vallitsevat. Niinpä vika ei ole vain Obaman, vaan ongelmat johtuvat maailman väestöllisistä suhteista ja resurssien ehtymisestä, jota seuraa luonnollisesti sota ja lajin häviäminen maan päältä.

Keskiviikkona 10. helmikuuta 2010

VANHA(SEN) VALTA HORJUU IKUISESTI

Termodynamiikan toisen pääsäännön mukaan maailmankaikkeudessa oleva energia pyrkii kohti tasapainotilaa. Matti Vanhanen näyttää kumonneen tämän luonnonlain, sillä hänen horjumisensa jatkuu ja jatkuu.

Kiinnostavaa vaalirahoitusskandaalissa on enää vain se, paljonko suomalaisten korvat kestävät selityksiä ja muuta hölinää. Vanhasen mukaan vaalirahojen ottaminen Nova Groupilta ei taaskaan ”ollut laitonta”,[53] vaikka keskusrikospoliisi juuri totesi, että ”vaalituen antaminen keskustalle oli rikollista”.[54]

Vanhanen & co. eivät näytä ymmärtävän, ettei laki ole nyt se linja, jossa liikutaan. Luottamuksen ei pitäisi kestää moraalittomuutta, eikä poliitikkoa pidä pultata virkaan vain sillä perusteella, että hän ”ei riko lakia”. Tätä jatkuvaa päkittämistä voidaan pitää jo eräänlaisena hyökkäyksenä kansanvaltaa vastaan aivan samoin kuin Kehittyvien Maakuntien Suomessa toimineen porukan halukkuutta asettua ehdokkaaksi seuraavissa eduskuntavaaleissa.[55] Talousrikoksista seuraa usein liiketoimintakielto.

Poliittisista rötöksistä voisi laittaa joksikin aikaa poliittiseen toimintakieltoon.

Paikkaansa pitääkin yleishavainto: aina kun joku väittää toimintansa olevan ”täysin laillista” tai että se ”ei ole ainakaan laitonta”, se on mitä ilmeisimmin moraalitonta. Maassamme vallitseva herraviha saa valitettavasti aikaan sen, että kansalaiset kokevat rötöksien tekijät helposti kumppaneikseen. Väärintekijät mielletään kansalaisten kavereiksi: siinä vasta reilu tyyppi, melkein kohtalotoveri, kun kärsii viranomaisten vainosta kuin mies!

Juuri tämä kompleksinen perinne on johtanut siihen, että Suomessa on nykyisen kaltaiset poliitikot. Tai sitten syynä on se, ettei nousukkaiden sumasta kerta kaikkiaan löydy parempia. En kyllä tajua, mikä puolue huolii kyseiset mafiaveljet ja oman pesän likaajat listoilleen. Myös Antti Kaikkosen tanssahtelut populistina, joka kahmaisi vähävaraisilta vuokralaisilta 42 000 euroa,[56] ovat toivon mukaan pysyvästi ohi.

Kun nyt tuore tutkimus valistaa, että ”suomalaiset haluavat lisää valtaa politiikassa”,[57] tulos on helppo ymmärtää. Vaikutusvallattomuuden tunne iskee ehkä juuri silloin, kun valtiojohdon omassa piirissä vallitsee täydellinen anarkia, ja hallituksen olisi pitänyt erota jo aikoja sitten.

Demokratian ikävä tulee puseroon muistakin syistä. Sananvapaus, yksityisyydensuoja, kansallinen itsemääräämisoikeus: *all gone!* Kuin kohtalon ivaa on, että eilen nimitettiin virkaansa myös Euroopan unionin uudet komissaarit. Heitä ei kuitenkaan valitse Euroopan parlamentti. Euroopan parlamentti ei voi myöskään erottaa heitä. Ja silti aloitteet EU:ssa tekee juuri komissio eli nuo 27 salkkukaupalla virkoihinsa puliveivattua komissaaria.

Harmillista on, että kaiken tämän keskellä suomalaiset eivät edes tiedä, miten vähiin kansallinen itsemääräämisoikeutemme on kuihtunut. Samalla kun maassamme pitäisi parantaa työllisyyttä ja hillitä valtionvelkaa, suuret ruorimiehet pohtivat, kuka johtaa puoluetta.

Torstaina 11. helmikuuta 2010

SOSIAALITURVAN HIGHWAY HELVETTIIN

Toimittaja Martti Backman kuuluu Olli Ainolan tavoin Suomen Kuvalehdestä 1990-luvulla emigroituneeseen tutkivan journalismin ryhmään, joka on sittemmin tehnyt erinomaisia juttuja TV1:n MOT-ohjelmaan. Viime syksynä MOT kohahdutti tiededokumentilla, jossa kumottiin eräitä ilmastonsuojelun perusoletuksia. Tämän viikon alkajaisiksi Backmanin toimittama MOT veti viimeisetkin patarouvat pois maahanmuuton hintaa koskevasta korttitalosta.[58]

Kun yhdeksänlapsisen perheen yksinhuoltaja saa 3 562 euroa kuukaudessa puhtaana käteen pelkkinä sosiaaliavustuksina, se on samalla

nopeus, jolla Suomen kansantalous kiitää suoraa päätä helvettiin. On valhetta väittää, että järjestelmä asennoituu ihmisiin tasavertaisesti, sillä toimeentulotukitoimistot kohtelevat asiakkaitaan täysin eri tavoin.

Jos suomalainen yksin asuva henkilö tai perhe jää työttömäksi tai muutoin vaille tuloja, ihmiset eivät saa toimeentulotukiviranomaisilta mitään, mikäli heillä on vähänkin rahaksi muutettavaa omaisuutta. Sosiaalitoimistoista vastataan, että syökää ensin kaikki ja tulkaa sitten uudestaan. Yrittäjillä ja y-tunnuksen haltijoilla ei ole oikeutta yleiseen toimeentulotukeen lainkaan.

Sen sijaan maahanmuuttajat ovat usein vailla varallisuutta. Niinpä he täyttävät sairaan sosiaaliturvajärjestelmämme ihanteet, ja toimeentulotukiviranomaiset myöntävät heille auliisti kaiken. Ei ole ihme, että monilapsiset perheet ovat nimenomaan maahanmuuttajaperheitä tai ainakin maahanmuuttajataustaisia, sillä suomalaisilla itsellään ei ole enää varaa lasten elättämiseen.

Syy on poliittisen vasemmiston ehdoilla luotu sosiaaliturvajärjestelmä. Se tukee paremmin maamme ulkopuolelta tulevia siirtolaisia kuin omia kansalaisia, jotka pakotetaan maksamaan järjestelmän ylläpito veroina. Tämä taas on vastoin meritokraattista, ansaitsemiseen perustuvaa, oikeudenmukaisuuskäsitystä. Kyseessä ei ole kannusteloukku, kuten usein väitetään, vaan sosiaalinen vääryys.

Humanitaarisesta maahanmuutosta on tullut pelkkä kehitysavun muoto. Göteborgin yliopiston entinen yritystalouden lehtori Lars Jansson on todennut kirjassaan *Mångkultur eller välfärd* (2002),[59] että Ruotsissa maahanmuuton kustannuksiin kului 13,5 prosenttia bruttokansantuotteesta vuonna 1999 ja teoksessaan *Sveriges tragedie* (2007), että vuonna 2005 maahanmuutosta valtiolle johtuneet kulut olivat 260 miljardia kruunua ja tulonmenetykset 30 miljardia kruunua.[60] Valtiolle ja kunnille koituneet yhteenlasketut kulut olivat olivat 22 prosenttia koko maan verokertymästä, ja myös Tanskassa ollaan 7 prosentin tuntumassa.

Laskemista vaikeuttaa Janssonin mukaan se, ettei maahanmuuton kuluja lueta mihinkään yhteen luokkaan valtion ja kuntien budjeteissa. Ne leviävät melkein kaikkien ministeriöiden ja toimialojen piiriin myös Suomessa. Tällaisiin kuluihin sisältyvät esimerkiksi työ- ja elinkeinotoimistojen kurssit sekä EU:n sosiaalirahaston erilaisille maahanmuuttajayhdistyksille antamat miljoonat. Yksi syy myös asuntojen kalleuteen pääkaupunkiseudulla on maahanmuutto, joka kiristää asuntopulaa ja jonka kuluista kärsii pahiten tavallinen asunnon ostaja tai vuokranmaksaja.

Suomen valtio tekee tänä vuonna lisävelkaa vähintään 13 miljardia euroa. Omaksi velaksi ei kenenkään pitäisi harjoittaa hyväntekeväisyyttä. Niinpä kehitysavun ja maahanmuuton voisi pudottaa nollaan siihen asti, kunnes jokaisella suomalaisella on työpaikka ja katto pään päällä ja turvapaikanhakijat on joko kotoutettu tai kotiutettu.

Perjantaina 12. helmikuuta 2010

PUTININ PUTKI & PUUTULLI

Ennen: ”Paljon ehtii vettä virrata myllyssä, ennen kuin mitään tapahtuu.” Nykyään: ”Paljon ehtii Pietarin jätevesiä valua Suomenlahteen, ennen kuin asia korjataan.”

Finlandia-talossa äskettäin pidetty Itämeren suojelukokous järjestettiin lähinnä meren pohjaan suunnitellun kaasuputken vahvistusta varten.[61] Hanke vaikuttaa niin suuruudenhullulta, että epäilin sen olevan poliittinen paperitiikeri, vaihtoehto, jonka tehtävänä on pehmittää Baltian maat hyväksymään omien maidensa läpi kulkeva energiansiirtolinja. Nyt putkea pukataan valmiiksi täyttä häkää.[62] Suomen rooliksi jää sama kuin isoäidille, joka sanoi, että ”ota vaan”, kun keksipaketti oli jo puoliksi syöty.

Putki tehdään suomalaisten tahdosta riippumatta, joten ministerit koettavat miettiä, voisiko tilanteesta saada vielä jotakin hyötyä tai hyvitystä. Tämän he oppivat kaiketi niiltä Karjalan palauttamiseen tähtääviltä bisnesmiehiltä, jotka ovat luvanneet luopua putken tielle merenpohjaan tekemästään kaivosvaltauksesta, mikäli Venäjä suostuu palauttamaan Karjalan maa-alueita ja kiinteistöjä suomalaisille.[63]

Hallitus on maltillisempi. Se haluaa vaihtaa putken pelkkään puutullisopimukseen. En tosin ymmärrä, mitä järkeä tässä on keskustan perinteisen kannattajakunnan eli MTK:n ja puuntuottajien kannalta. Jos tullit pysyvät alhaisina myös jatkossa, halpaa puuta riittää Venäjältä kotimaisten metsänomistajien harmiksi. ”Tuppeen sahaamatonta raakapuuta”[64] taidetaankin tuoda lähinnä keskustalle suosiollisen huonekaluteollisuuden voitoksi.

Olen sitä mieltä, että Suomen teollisuuden pitäisi nostaa kotimaisen puun käyttö- ja jalostusastetta. Puutavaraa ei pitäisi päästää omasta maastamme lainkaan ulos korkeasti jalostamattomana. Pelkkä erikoishöyläys ei riitä.

Outoa joka tapauksessa on, miksi elinkeinoelämää virkistävää kaasuputkea niin kamalasti jarrutetaan. Puhuihan sen puolesta Saksan liittokansleri Gerhard Schröderkin jo virassa ollessaan. Tätä nykyä hän propagoi asiaa Nord Streamin hallituksen puheenjohtajana 1,5 miljoonan euron vuosipalkalla. Myös putkea Ruotsissa tukenut entinen pääministeri Carl Bildt sai venäläisen energiayhtiön optioita, mikä mustasi turhaan putken mainetta ja käänsi huomiota väärään suuntaan niin, että rakennustyön merenpohjasta mahdollisesti nostamat myrkyt jäivät lähes kokonaan huomiotta! Ja Paavo Lipponenkin on tarpeettomasti peitellyt rooliaan Nord Streamin palkattuna konsulttina, sillä konsultinhan pitäisi olla esillä! Nyt hän on vain estänyt asiaa ”politisoitumasta”.

Finnairin joutsenlaulu?

Syvällä syvyyksissä on kuitenkin päätetty, että Putki tulee mutkista huolimatta. Sen sanelee Talous. Maakaasuputken ripeä valmistuminen lienee pitkälti kaasun ostajien eli saksalaisten ja hollantilaisten ansiota, sillä venäläinen ei käy tunnetusti edes paskalla ilman asianmukaista viisivuotissuunnitelmaa, prognoosia ja protokollaa. Ja pierua eli metaaniahan putken molemmissa päissä joka tapauksessa poltetaan.

Pikapuoliin tapahtuu myös muita lähiympäristöä koskevia mullistuksia, kun EU-maiden lentoyhtiöt liittyvät päästökauppajärjestelmään vuonna 2012.[65] Se koskee kaikkia Euroopan unionin sisäisiä lentoja sekä kaikkia EU:n alueelta lähteviä ja sinne saapuvia koneita.

Finnairille tämä on katastrofi. Yhtiön pätäkkä tulee tätä nykyä pitkistä Aasian ja Kaukoidän lennoista. Euroopan sisäiset lennot ovat voitollisia lähinnä halpafirmoille, ja huonosti kannattavat kotimaanvuorot on luovutettu FinnCommin sekä kilpailijoiden haltuun.

Päästökauppa ottaa huomioon yhteenlasketut kokonaispäästöt mutta ei päästöjä tuotantoyksikköä (esimerkiksi lennettyä kilometriä) kohti. Pitkillä lennoilla kokonaispäästöt ovat suuria, vaikka kilometriä ja matkustajaa kohti ne ovat pieniä. Niinpä päästökauppa tuottaa kuluja Finnairille heikentäen sen kilpailukykyä, vaikka lentojen hiili-intensiteetti eli tehokkuus onkin hyvä.

Tulos on, että EU:n päästökauppa avaa markkinat venäläisille toimijoille. Euroopasta Aasiaan suuntautuvat lennot aletaan tehdä Pietarin kautta. Jotta päästökauppajärjestelmässä voisi olla järkeä, se pitäisi panna toimeen maailmanlaajuisena. Muutoin syntyy hiilivuotoa, ja toiminta siirtyy aina sinne, missä ympäristönormit ovat lepsuimmat.

Päästökaupasta pitäisikin siirtyä *tuotannonalakohtaiseen ominaispäästöjärjestelmään*, jollainen on käytössä jo autoilun maailmassa. Päästöjä arvioitaisiin tällöin suhteessa niiden kautta saavutettuihin hyötyihin. Myös kansalaisille jaettavat hiilidioksidipassit, joiden päästöoikeuksia voisi edelleen myydä vaikka naapureilleen, ovat eräs tulevaisuuden vaihtoehto.

Sen sijaan EU:n päästökauppa saattaa tehdä lopun Finnairista. Yhtiö on tilannut yksitoista laajarunkoista A 350 -konetta, ja lisäksi se omistaa enemmistön nykyisistä kaukoliikenteen jumboistaan, A 330 ja A 340 -koneista. Ylimitoitetusta hankinnasta ei pääse eroon yhtä helposti kuin vuokratusta, paitsi alehintaan.

Onneksi apu on lähellä. Veli venäläinen yritti jo kaapata osia Finnairista islantilaisten pankkien kautta noususuhdanteen aikana. Ehkä hanke tulevaisuudessa onnistuu. Ei pidä koskaan aliarvioida kilpailijaa. Aivan niin kuin Putin sanoi: venäläiset eivät halua tuottaa haittaa kenellekään, vain kehittää omaa maataan...

Kansallista etua edistävään politiikkaan

Näin päästäänkin tämänpäiväisen kirjoitukseni yhteenvetoon. Kuten huomaatte, useimmissa vanhoissa Euroopan valtioissa osataan puolustaa kansallista etua. Sen sijaan halkopinon takaa heränneitä suomalaisia vaivaa karitsamainen herkkyys.

Kun taloudella menee huonosti, Ranskan valtio puuttuu itsekkäästi ja ahneesti kaikkien niiden yritysten asioihin, joissa valtiolla on oma rautansa tulessa. Ranskalaiset kokevat kunnia-asiaksi olla isänmaallisia, ja he vaativat, että kansalliset instituutiot pelastetaan. Samoin saksalaiset yritykset lopettavat kaukana (esimerkiksi Suomessa) sijaitsevia yksiköitään ilman valtion vaatimuksiakin, ja tuotanto keskitetään pääkonttorin kotikulmille Saksaan. Venäläinen kansallismielisyys puolestaan näyttää olevan osa Putinin hallintoa. Näissä maissa, joista nationalismin nykyinen pelko on suurimmaksi osaksi lähtöisin, osataan toimia kansallisen edun edistämiseksi.

Sen sijaan Suomessa hallitus ei puutu edes strategisesti tärkeän puunjalostusteollisuuden tilaan vaan säätää valtion omistajuutta koskevat lait itseään rajoittaviksi sekä kieltäytyy puuttumasta sormellaankaan yhtiöiden johtamiseen, vaikka interventioon olisi talous-, työllisyys- ja sosiaalipoliittiset perusteet.

On syytä muistaa, että valtio ei ole omistajana samanlainen kuin kuka tahansa sijoittaja-omistaja, joka kyttää vain kurssi- tai osinkovoittoja. Valtio olemme me kansalaiset. Siksi valtiolla on aina myös sosiaalipoliittinen intressi, ja valtion tulee huolehtia kansantalouden kokonaisedun toteutumisesta. Niinpä Suomen poliitikkojen ei pitäisi pyyhältää ensisijaisesti Euroopan unionin edun, Venäjän edun, Saksan edun tai pelkän teollisuuden edun hyväksi, kuten tapahtuu puutulliasiassa, tapahtui Kemijärven sellutehtaan lopettajaisissa ja käy ehkä myös Nord Streamin ja Finnairin kanssa. Kyllä meidän pitäisi huolehtia myös siitä, että toimitaan suomalaisten ihmisten hyväksi.

Sunnuntaina 14. helmikuuta 2010

YSTÄVÄNPÄIVÄNÄ

Ystävänpäivänä sitä ajattelee lähimmäisistään mielellään kaikkea myönteistä. Akateemisen yhteisön luonnetta puolestaan osoittaa se, että tohtoreille annetaan työvälineiksi miekat, joilla käyttöohjeiden mukaan pitää puolustaa ”totuutta, oikeaa ja hyvää”. Alabaman akatemioissa puolustuksen täytyy olla tehokasta, sillä siellä päin paukkui perjantaina Coltti, kun muuan biologian tohtori ampui kolme kollegaansa tiedekunnan

kokouksessa saatuaan tietää, ettei hänelle myönnetäkään vakituista virkaa.[66]

Tieteissä uhraukset ovat suuria mutta saavutetut voitot satunnaisia ja pieniä. Niinpä pettymyksetkin ovat suuria. Pahiten ne koettelevat sellaisten alojen edustajia, joilla oletetaan vallitsevan joitakin objektiivisia tosiasioita. Esimerkiksi kelpaavat luonnontieteet. Todellisuudessa tiedeyhteisö on samanlainen kuin muutkin ihmisyhteisöt, ja päätökset tehdään puolueellisesti ja tarkoitushakuisesti. Filosofiassa, yhteiskuntatieteissä ja humanistisissa tieteissä tiedepolitiikkaa ovat varsinaisen tiedepolitiikan lisäksi usein myös tieteiden sisällöt.

Politiikka sinänsäkin on tietysti puolueellista, mutta puoluepolitiikassa se tunnustetaan suoraan. Sen sijaan tiede on puolueellista piilevästi. Tämä tekee siitä pahimmalla tavalla ideologista.

Niinpä ”avautuminenkin” on ymmärrettävää. Kyseinen kouluampuminen liikutti jopa minua sen verran, että suostuisin varmasti viemään kukkia kollegojeni haudalle, mikäli vastaavaa tapahtuisi Suomessa.

Päivälehtien mukaan myös Euroopan kaduilla kuhisee ja kiehuu, kun niin sanotut ”äärioikeistolaiset” (olivatko he kaikki heitä, vai tavallisia kaupunkilaisia?) marssivat Dresdenin pommitusten muistoksi. Esimerkiksi Helsingin Sanomat lavensi asian niin, että ”*Dresdeniläiset* estivät tuhansien uusnatsien marssin”,[67] vaikka alun perin jutun otsikko oli ”*Äärivasemmisto* yrittää estää uusnatsien marssin Dresdenissä”.[68] Miten kävisi seuraava: ”Äärivasemmistolaiset yrittivät estää dresdeniläisten muistokulkueen laittomasti sytyttelemällä palavia barrikadeja osallistujien tielle.” Tätä totuuden versiota tukisi jutun yhteydessä julkaistu kuva.

Vastaavaa on nähty myös Ruotsissa. Maahanmuuttajien murhaaman Daniel Wretströmin muistomarssille Salemin kaupungissa on osallistunut enimmäkseen tavallisia ruotsalaisia, eikä siitä ole tullut sellaista äärioikeiston mielenosoitusta kuin lehdistö väittää. Sen sijaan poliisi on joutunut suojelemaan laillisen kulkueen osallistujia äärivasemmiston väkivaltaisilta hyökkäyksiltä.

Dresdenin pommitusten muisteleminen on oikeudenmukainen tapa tasapainottaa sitä puolueellista historiankirjoitusta, joka asiasta on laadittu voittajien ehdoilla. Liittoutuneiden toimeenpanema Dresdenin holokausti oli sotilaallisesti turha operaatio, sillä se ei edistänyt sodan päämäärää mutta johti saksalaisena posliinikokoelmana tunnetun kaupungin täydelliseen tuhoamiseen ja kymmenientuhansien siviilien teurastukseen. Siten se osoittaa liittoutuneiden motiiveista samaa kuin Helsingin suurpommitukset yhteensä noin 2 000 lennolla, 16 490 pommilla ja 2,6 miljoonalla kilolla räjähteitä.

Pahoja ovat nuo kaduilla käyskentelevät uusnatsit! Onneksi antifasistit polttelevat autoja ja sytyttelevät rovioita kulkueiden tielle sekä heittelevät kävelijöitä pulloilla. Pian he kai vievät uusnatseja keskitysleireille ja

polttavat heitä krematorioissa. Lopuksi antifasistit räjäyttävät natsit pois ydinpommilla. Sitten kaikki on hyvin.

Maanantaina 15. helmikuuta 2010

SEKSUAALISUUDEN VAARALLISTAMISESTA, OSA 1

Poliisiammattikorkeakoulussa tehty selvitys valaisee, että ”sadat nuoret kokevat koskettelua koulussa”. Yle kirjoitti asiasta muun muassa niin, että ikätoveriensa harjoittaman ahdistelun lisäksi oppilaat joutuvat sietämään myös opettajien taholta tulevaa seksuaalista häirintää.[69]

On selvää, että opettajien pitää käyttäytyä kouluissa diskreetisti eikä oppilaita pidä lääppiä. Mutta, mutta. Tämäkin ”lasten seksuaalista hyväksikäyttöä” koskeva selvitys pursuaa moralistista paatosta. Pohtimatta jätetään, mikä oikeastaan on ”seksuaalista häirintää”. Seksuaalisuus on läsnä ihmisyyden kokonaisuudessa. Kevätpörriäisen virvoittamat lapset ja nuoret kokevat orastavan seksuaalisuutensa voimakkaasti ja näkevät seksuaalisia merkityksiä sellaisessakin, missä niitä ei ole.

Jutun mukaan ”pojilla on vielä niin, että monesti heillä on fantasioita lähellä oleviin aikuisiin”. Eikö juuri tämä osoita, että *hyväksikäyttäjä voi olla myös lapsi tai nuori itse?* Jokin pikku Deimian voi tahallaan kiusata opettajaa ja lavastaa hänet ”seksuaaliseksi hyväksikäyttäjäksi”, vaikka tämä ei sitä olekaan. Lopulta opettajat eivät uskalla mennä kouluihin eivätkä aikuiset vilkaistakaan lapsiin tai nuoriin pelätessään syytöksiä lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä.

Mediassa, tutkimuksessa ja viranomaistahoilla hyväksytään nykyään mikä tahansa pedofiliaa koskeva kauhistelu suurena totuutena, ja kukkahattutädit kiljuvat kitapurjeet lepattaen ankarampia tuomioita hyväksikäyttäjille! Tuomiomielen takaa taitavat pilkistää lynkkaajien omat torjutut intohimot.

Tendenssimäistä nollatutkimusta

Moralistinen paatos vääristää myös tutkimuksia. Tämäkin puheena oleva selvitys on tehty normatiivisessa yhteydessä, poliisiammattikorkeakoulussa, ja asiassa haastatellut ovat lastensuojeluviranomaisia. Psykologien Rind, Tromovitch ja Bauserman työryhmä osoitti vuosien 1997–1998 akateemisissa julkaisuissaan,[70] että lasten seksuaalista hyväksikäyttöä koskeva tutkimus on ollut useimmiten täysin tarkoitushakuista, ja tutkimuksia on laadittu lastensuojeluviranomaisten omien ammatillisten etujen mukaan sekä heidän tilauksestaan. Kriittistä ja ennakko-oletuksiin sitoutumatonta tutkimusta ei ole juuri tehty. Rind ja hänen kanssatutkijansa osoittivat, että lasten seksuaalisen hyväksikäytön tapauksissa suuri osa

kielteisistä kokemuksista syntyy vasta, kun psykiatrikunta ja oikeudenkäynnit traumatisoivat lapset ja nuoret jälkikäteen. Sen sijaan itse kokemukset ovat voineet olla lasten ja nuorten kannalta neutraaleita tai myönteisiä.

En kannata tahdonvastaista iholle käyntiä. Mutta en pidä myöskään *seksuaalisuuden vaarallistamista* perusteltuna. Pedofiilijahdissa on kyse lopulta siitä, että *seksuaalisuus sinänsä* arvotetaan kielteiseksi asiaksi, joka yritetään sulkea piikkilanka-aitojen taakse. Yhtä ryhmää, kuten pedofiileja, koskeva tuomiomieli on sitten helppo levittää kaikkea seksuaalisuutta koskevaksi, minkä tuloksena koko yhteiskunta menee huurteeseen.

Jo siinä, millä tavoin asioita tiedustellaan lapsilta ja nuorilta, ohjataan tiettyihin vastauksiin, sillä tutkijoiden tekemät kysymykset koetaan usein auktoriteeteiksi. Niillekin lapsille ja nuorille, joiden suhde omaan seksuaalisuuteensa on myönteinen ja jotka eivät ole kokeneet todellista tai fantasioitua hyväksikäyttöä, tullaan opettaneiksi, että seksuaalisuus ja koskettaminen ovat perimmältään jotakin pahaa, kun kerran asiaa tivataan.

Lopulta kukaan ei uskalla enää lätkäyttää oppilasta reilusti reidelle. Frendit pelkäävät kaulailla toisiaan jääkiekko-otteluissa, ja kaikki vapisevat kynsiään purren kivien ja kantojen alla.

Samaa voi sattua myös kotona: mönkimisiässä oleva sisarenpoikasi saattaa esimerkiksi kiivetä syliisi ja kaivella huomaamattaan strategisia alueitasi, mikä saa jokaisen normaalin ihmisen luonnollisesti vaivautumaan. Tarttuessasi häntä kädestä siirtääksesi sen pois paikalle tuleekin hänen äitinsä, joka päättelee, että kyse on lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä, ja sinut tuomitaan kymmeneksi vuodeksi vankeuteen sekä menettämään osasi vanhempien perinnöstä korvauksena sisaresi lapselle. Etevää, eikö totta?

Ihmisen ikävä toisen luo

Moralistisen paatosmyrskyn riehuessa tapahtuu myös muuta. Joka ilta, kun lamppu sammuu, suomalaiset aikuiset alkavat ryömiä kapakoihin tai internetiin säveltämään serenadejaan ja mouruamaan ikäväänsä toista ihmistä kohtaan. Kosketuksen kaipuu on käsin kosketeltavaa. Koskettamisen paheksuminen on perimmältään koskettamisen pelkoa tässä ujojen ja jurojen ihmisten maassa.

Filosofit Maurice Merleau-Ponty ja Emmanuel Levinas kirjoittivat ylistyslauluja ihmisten haptisesta eksistenssistä, olemassaolosta koskettamisen kautta. Parasta eksistenssifilosofiaa on se, että *on* joku. Inhimillinen kosketus on kaunis ja hyvä asia. Siksi en ole niinkään huolissani liiallisesta päällekäyvyydestä tai tunkeilevuudesta kuin siitä paheksunnasta, jota esimerkiksi feministit osoittavat kaikkia miesten tekemiä rakkauden-

aloitteita kohtaan. Jokainen heteromies on varmaan kuullut naisten suusta lauseet: ”En suostu!”, ”En eti mitään!”, ”Älä yritä!”, ”Varo, jos yritätkin miellyttää!”

Kun koskettaminen vaarallistetaan jo lapsuudessa ja nuoruudessa, tuloksena on kosketuskammoisia aikuisia. Nämä puolestaan teroittavat lapsilleen, kuinka pahaa kaikki kanssakäyminen on, ja näin syntyy henkisen invalidisoimisen kehä.

Myös lääketieteen etiikka on vajoamassa kivikaudelle, kun yhteiskunta ”koskettaa” seksuaalirikollisina pidettyjä ihmisiä neulalla tai puukolla, kuten Puolassa ja Tšekeissä, jotka laillistivat kemiallisen ja fyysisen kastraation.[71] Niin tehdessään yhteiskunta syyllistyy kehollisen koskemattomuuden loukkaamiseen, toisin sanoen samaan, minkä se väittää yrittävänsä estää. Rangaistuskäytännöistä päätellen ”seksuaalirikollisuus” nähdään taaskin vain miesten ominaisuutena, ja oikeusfilosofisia periaatteita rikotaan myös siinä, kun ihmisiä pyritään muokkaamaan yhteiskuntaan paremmin sopiviksi ”rikollisuuden ennalta ehkäisemiseksi”.

Arkipäivän fasismi ilmenee nykyisin juuri siinä seksinvastaisessa kiimassa, jonka mukaisesti poliitikot ja ahdasmieliset kansalaiset huutavat ankarampia rangaistuksia seksuaalirikollisina pitämilleen henkilöille. Koska tuomiomieli on merkki omista intohimoista, he tulevat tuominneeksi myös omat mielitekonsa.

Niille, jotka alkavat tässä vaiheessa kirkua viitteitä ja lähteitä, totean kirjanneeni niitä satoihin seksuaalisuuden filosofiasta julkaisemiini painosivuihin.[72] Lisäksi olen tietysti eräänlainen kukkahattutäti itsekin, sillä suoritin filosofian pääaineopintojeni ohella myös sosiaalipsykologian sivulaudaturin, jolloin revin auki monia seksuaalisiin tapakulttuureihin liittyviä tabuja professorieni riemuksi.

Psykoanalyyttisesti arvioiden kaikki ihmiset tulevat seksuaalisessa kanssakäymisessä lasten kaltaisiksi: he imevät, nuolevat ja nussivat. Jokaiseen aikuiseen sisältyy tässä mielessä lapsi, ja siksi ihmiset tulevat lapsipornon ja pedofilian tuomitessaan vetäneiksi hirteen itsensä. He tuomitsevat kolmivuotiaan minänsä, kymmenvuotiaan minänsä ja seitsemäntoistavuotiaan minänsä sekä kaikkiin olomuotoihinsa liittyvät onnistumisensa ja epäonnistumisensa. Seksuaalimoraali on syvästi symbolinen asia.

Luonteva kosketuskulttuuri on korvautunut lihaviihteellä eli fyysisten tarpeiden etsimisellä pornosta *juuri siksi*, että nykyinen asiaa koskeva ”tutkimus” on pelkkää normien takomista, josta puuttuvat aivot.

Tiistaina 16. helmikuuta 2010

PERUSTUSLAKIUUDISTUS: HÖLMÖLÄISTEN VILTINPIDENNYS

Platonin mukaan yhteiskuntaa voidaan sanoa kehittyneeksi silloin kun lakeja tarvitaan mahdollisimman vähän. Sen sijaan tätä nykyä kehittyneen yhteiskunnan piirteenä pidetään sitä, että lakeja on mahdollisimman paljon. Eipä taida olla enää asiaa, josta ei olisi säädetty lailla. Tästä johtunee sekin, että mikäli asianmukaista lakia ei ole, joku katsoo oikeudekseen laittaa kissan mikroaaltouuniin, aivan kuten Matti Vanhanen ja Suomen kepu.

Lissabonin sopimus, jota markkinoitiin alun perin Euroopan unionin perustuslakina, oli susi jo syntyessään. Olen yrittänyt lukea sitä ja todennut, että kyseinen lakiläppä on lukukelvotonta. Koko monisatasivuinen paragrafien ja alaviitteiden sikermä koostuu pelkistä korjauksien korjauksista.[73] Sen sijaan maailman parhaat perustuslait, kuten Yhdysvaltain perustuslaki, ovat lyhyitä ja ytimekkäitä. Ne on muotoiltu kauniisti, jolloin tarkoituksista ei jää epäselvyyttä. Niinpä niitä ei muuteta joka päivä.

Myös Suomen vuonna 1999 säädetty perustuslaki on osoittautunut paljon huonommin aikaa kestäväksi kuin paperi, jolle se on kirjoitettu. Takaisin selluloosaksi menee tämäkin, aivan kuten myös Lissabonin sopimus.

Minne katosivat presidentin valtaoikeudet?

Suomen perustuslaki ei ehtinyt edes kymmenen vuoden ikään, kun sen muuttamista pohtimaan asetettiin komitea. Syynä oli EU:n ja Suomen lainsäädännön yhteensopimattomuus, tarkemmin sanoen kiista, edustaako Suomea EU:n huippukokouksissa presidentti vai pääministeri. Olen kirjoittanut kysymyksestä jo tämän vuoden alussa. Siksi totean nyt vain tuloksen: EU:n jäsenyys pakottaa Suomea muuttamaan lainsäädäntönsä sellaiseksi, että presidentin ulkopoliittiset valtaoikeudet otetaan väkisin pois, vaikka suomalaiset eivät sitä halua. On syntynyt konkreettinen tilanne, jossa kansallinen perustuslaki yritetään ohittaa EU:n perustuslakina pidetyllä valtiosopimuksella.

Lissabonin sopimus astui voimaan viime joulukuun alussa, ja samalla tulivat voimaan Tarjan Nightwish-potkut: passitus silkkinauhojen leikkaajaksi.[74] Sdp puolestaan ratsastaa vaaleihin presidentin valtaoikeuksia murehtien. Totuus on, että jos presidenttinä olisi Niinistö, osat olisivat toisin: kokoomus surisi presidentin oikeuksia ja Sdp kiskoisi niitä irti kuin pässin palleja. Tämä osoittaa, kuinka intressikeskeistä politiikanteko on. Sitä, mikä on *kansallisen edun mukaista*, ei ajattele kukaan, vaan aino-

astaan sitä, mitä mikäkin *kannattaa itselle* tai omalle ryhmälle. Tämä on suomeksi sanottuna vastuuton ja opportunistinen tapa tehdä politiikkaa. Lopulta perustuslain pykälistä käydään puolueiden kesken kauppaa. Perustuslakeja säädettäessä puolueiden ei pitäisi kuitenkaan kääntyillä kuin viirien tangoissa.

Perustuslain muutoksen eräs ongelma piilee siinä, että Suomen perustuslain ensimmäiseen pykälään ajetaan mainintaa Euroopan unionin jäsenyydestä. EU-jäsenyyttä ei nähdäkseni pidä kirjata perustuslakiin, sillä jäsenyys perustuu pelkkään valtiosopimukseen. Lissabonin sopimushan ei ole perustuslaki vaan irtisanottavissa oleva sopimus. Juuri tätä korostettiin, kun paperipino tuotiin uudelleen äänestykseen sopimuksena eikä perustuslakiluonnoksena, kuten vuonna 2008, jolloin se hylättiin.

Kansanäänestykset: lohdutus äänikynnykseen kompastumisesta

Pahin on kuitenkin vielä tulossa: kolme (toistaiseksi) suurinta puoluetta sekä Rkp ja vihreät ovat sopineet yhdessä 3 prosentin äänikynnyksestä eduskuntavaaleihin. Tämä ilmeisesti kannattaa kyseisille puolueille, vaikka se kaventaakin demokratiaa.

Näin ehkä paljastuu myös se, miksi perustuslain uudistamista pohtiva komitea tarjoaa kansalaisille mahdollisuutta tehdä jatkossa kansalaisaloitteita kansanäänestysten järjestämiseksi: kaupalla yritettäneen ostaa pois se varsinainen vaalipäivänä toteutuva demokratia.

Kansanäänestykset eivät ole niin onnekas asia kuin väitetään. Niiden tarve on merkki siitä, että *edustuksellinen* demokratia ei toimi. Tietysti myös tämä pitää paikkaansa, mutta se johtuu muun muassa presidentin valtaoikeuksien kaventamisesta. Tällä hetkellä ministerit ovat irtisanomattomia, sillä presidentti ei voi antaa potkuja hallitukselle omasta aloitteestaan. Enemmistöhallitukset, joilla on eduskuntaryhmien tuki, voivat kaatua vain hajotessaan sisäisiin ristiriitoihin tai rikosoikeudellisiin perusteisiin. Niinpä perustuslakia ja kansanvaltaa voisi parantaa *palauttamalla* presidentin entiset valtaoikeudet, jolloin ministerit eivät voisi panssaroitua käytännölliseen erottamattomuuteensa, kuten nykyisin.

Asiakohtaiset kansanäänestykset ovat myös sikäli ongelmallisia, että ne johtavat kansankiihotukseen. Mikä tahansa kristillinen liitto tai feministinen kuppikunta voisi sytytellä soihtujaan ajojahtien puolesta. Kansanäänestysten suosio on kokemusten mukaan varsin alhainen. Kolmetoista prosenttia äänioikeutetuista voisi kuitenkin hallita kansanäänestysten päätöksillä lainsäädäntöä, jos äänestysprosentti olisi esimerkiksi kaksikymmentäviisi.

Asiakohtaiset kansanäänestykset eivät toimi, sillä osallistuminen jää usein alhaiseksi. Äänikynnykset ja sananvapauden kavennukset taas ovat sellaisia parannuksia, joita vastustan ehdottomasti.

On ristiriitaista korjailla kansanvaltaa kansanäänestyksillä ja vaikeuttaa samalla parlamentaariseen toimintaan osallistumista äänikynnyksellä. Myös hölmöläisen viltti lyhenee joka pidennyksellä ompelusauman vaatiman reunuksen verran.

Torstaina 18. helmikuuta 2010

MUNATTOMAT TYTTÖHAUTOMOT

Tänään oli jälleen päivä, jolloin abiturientit parveilivat kuorma-autojen lavoilla. Näky on joka vuosi yhtä hersyvä. Pakkasessa palelevat lukiolaiset eivät poikkea paljoa synnytyslaitokselta tuotavista: laitos mikä laitos.

Lukiot ovat kuitenkin siinä suhteessa erilaisia, että synnytyslaitoksista tulee lähes yhtä paljon tyttöjä ja poikia, mutta lukion käyneistä noin kuusikymmentä prosenttia on tyttöjä. Helsingin yliopistossa enää yksi tiedekunta on opiskelijamäärältään miesenemmistöinen.

Vaikutelma naisten paremmasta ahkeruudesta, soveltuvuudesta, älykkyydestä tai muusta lahjakkuudesta on illuusio. Koulujärjestelmä suosii tyttöjä. Pohja sille luodaan jo opettajankoulutuksessa. Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitokseen valituista 85,1 prosenttia oli naisia heti kun sukupuolikiintiöt poistettiin.[75] Feministit vaativat kyllä sukupuolikiintiöitä kaikille niille areenoille, joilla naiset muutoin olisivat vähemmistönä. Mutta opettajankoulutuksesta ja opetusalalta, jolla sukupuolella on merkitystä, mieskiintiöt poistettiin syrjinnän merkiksi.

Kun opettajakunta on naisistunut, koulumaailma on alkanut suosia tyttöjä. Tytöille tyypitellyt ominaisuudet, kuten nöyryys ja kiltteys, arvotetaan myönteisesti ja pojille ominaiset kovaäänisyys ja reippaus kielteisesti. Todellisuudessa poikien väitetty koulunvastaisuus ei ilmennä epäälyllisyyttä, kuten usein katsotaan, vaan itsenäisyyttä ja henkistä kypsyyttä. Pojat eivät halua ainoastaan oppia, vaan he haluavat myös ymmärtää, mitä heille opetetaan.

Yksi syy suomalaisen kulttuurin näivettymiseen ja henkiseen selkärangattomuuteen on se, että lukioissa pojista tehdään tyttöjä. He alkavat katsella maailmaa niin kuin näyteikkunaa. Tiedän: viimeistään tässä vaiheessa feministit parkuvat, ”missä viitteet, missä lähteet?”. Katsokaa toki kirjoistani, joissa analyysia on lisää, ja pitäkää muutenkin silmänne auki.[76]

Perjantaina 19. helmikuuta 2010

”SO WHAT!”, YOUNGNER

Tämän päivän lehdet ovat kirkuneet, kuinka kamalaa on, että Mikael Jungner irtisanottiin Yleisradion toimitusjohtajan tehtävästä.[77] Ihme, että hän sai olla paikoillaan näihin asti. Nuori toimitusjohtaja hoiti töitään melko välinpitämättömästi. Huomiota herättivät muun muassa hänen kalliit ulkomaanmatkansa ja Amerikan-kurssinsa sekä piittaamattomana pidetty letkautuksensa erään kanavan lopettamisen johdosta: ”So what!”.

Irtisanomiset ja lopettajaiset ovat osa liike-elämän evoluutiota, eikä niissä ole sinänsä mitään kauhistelemista. Paljon pahempaa onkin, että kiertopotkut Jungnerille antoi hyvin todennäköisesti puliveivauspuolue kepu. Tämä oli lyhin aika, jossa irtisanomispaperit ehdittiin kirjoittaa puhtaiksi Matti Vanhasen viimesyksyisestä lautakasajupakasta laskien – toisin sanoen ajankohdasta, jolloin Julkisen sanan neuvoston enemmistö kieltäytyi tottelemasta Matti Vanhasta ja hänen lakeijaansa, JSN:n entistä puheenjohtajaa Pekka Hyväristä.

Tiedotusvälineen johtoa ei pitäisi nähdäkseni irtisanoa siinäkään tapauksessa, että joku yksittäinen toimittaja olisi tehnyt virheen, sillä tilille vedettäisiin väärä taho. Sitä paitsi, jos viestimet ovat uhkailtavissa, se pudottaa sananvapauden ja uskottavuuden nollaan.

Nykyisellä Yleisradiolla ei tee enää mitään. Epäkaupallisuus ei takaa puolueettomuutta, jos ja kun Yle on poliitikkojen talutusnuorassa. Myös mediamaksu on pohjimmiltaan järjetön. Nyky-yhteiskunnassa median käytön pitää olla *asiakkaiden ja palveluntuottajien keskinäiseen tilaussopimukseen perustuva asia* eikä viranomaisvallan lailla hallitsema asia, josta pakotetaan maksamaan siinäkin tapauksessa, että ei mitään osta. Niinpä nykymuotoisen Ylen voisi vaikka lopettaa.

Entä Mikael Jungnerin henkilökohtainen asema? Enemmän minua säälittävät monet työelämässä potkitut pikkupalkolliset. Outoa on, että iltapäivälehdistö petaa Jungnerille nyt kansanedustajan paikkaa arvailemalla, lähteekö hän ehdokkaaksi eduskuntavaaleihin.[78]

Vastaukseni on: eduskunnan ei pidä olla politiikassa eikä muussa yhteiskuntaelämässä epäonnistuneiden roskapankki. Jäähylle kuuluvat niin kepu kuin Jungnerkin.

On mielenkiintoista kokea ja todistaa, miten julkisiin virkoihin nimitetään aina vain kokoomuslaisia, demareita ja kepulaisia. Jopa vihreille on myönnetty Helsingissä korkeita virkoja, ja rkp:läisillä on omat kielipoliittiset mandaattinsa. Mutta virkoihin ei koskaan nimitetä ketään perussuomalaista, vaikka sananvapaus ja kansanvalta voisivat toimia tällä tavoin paremmin. Eiköhän olisi aika saada jo Yleisradionkin ykköspaikalle joku muu kuin demari? Ilmoittaudun täten itse käytettäväksi lisensiaatti

Jungnerin tilalle; minullahan on myös Yleisradion asemaa koskeva mediafilosofinen ohjelma, jonka voi lukea teoksesta *Sensuurin Suomi*.[79]

Lauantaina 20. helmikuuta 2010

VIIKON VIHERPIERU

Helsingin kaupunginhallitus taipui harmillisesti vihreiden aloitteeseen, jonka mukaan kaupungin kouluihin pitää perustaa viikoittainen kasvisruokapäivä.[80] Lopullisesti asiasta päätti valtuusto viime keskiviikkona. Enää oppilaille ei tarjota vain kasvisruoka*vaihtoehtoa*, vaan nyt kaikki pakotetaan syömään kasviksia niin, että sellerit tulevat korvista ja retiisit pursuavat suupielistä.

Vihreiden nuorten puheenjohtajan Fatim Diarran ajamaa pakollista kasvisruokapäivää uskalsivat kaupunginhallituksessa vastustaa vain lääketieteen professori Sirpa Asko-Seljavaara ja urheilija Arto Bryggare, jotka ravitsemuskysymyksiin perehtyneinä tietävät, mistä puhuvat. Kun nuoret eivät saa eläinvalkuaista kouluaterioista, he joko kuihtuvat fyysisesti tai kuittaavat energiantarpeensa rasvaisella *junk foodilla* hampurilaisbaareissa.

Vihreät pyrkivät perustelemaan kasvisruokapäivää sillä, että kasvisruoan valmistaminen aiheuttaa muka ”pienemmät hiilidioksidipäästöt” kuin liharuoan tuotanto. Satu Hassi ja Heidi Hautala ovat ilmeisesti laskeneet asian istuessaan lentotomaattikuorman päällä Brysselin-koneessa.

Vihreiden vegaanien lihakammossa on jotain samaa kuin feministien seksuaalisuuskammossa. Vaikka jokainen voi luonnollisesti lakata syömästä vaikka kokonaan (ilman että se on kuitenkaan hänelle hyväksi), on väärin, että kaikilta muiltakin vedetään liharuoat pöydästä käyttämällä verukkeena esimerkiksi vegaani-ideologiaa tai islamilaista sianlihakieltoa. Samaan aikaan eräässäkin koulussa kaikille oppilaille syötettiin halallihaa heidän itsensä tietämättä ja vanhemmille kertomatta.

Eikö tätä nirppanokkanaisten lihavihaa saada millään kuriin?

Sunnuntaina 21. helmikuuta 2010

HUONOT NAISET JA HALVAT HEVOSET

Olympiamitalit näyttävät nyt päätyvän aivan vääriin osoitteisiin, ellei sitten joku Lauri Latulentäjä onnistu kahmaisemaan jotakin myös Suomeen. En muista yhtä huonosti menneitä mäkikilpailuja viimeisten kolmenkymmenenviiden vuoden ajalta. Mutta Suomessa Effi ry:n Isoveli-palkinnot jaettiin onneksi ihan oikein! Henkilökohtainen palkinto meni odotetusti Suvi Lindénille[81] (ajatelkaa: hän on *viestintä*ministeri).

Maassamme edelleenkin istuva hallitus on kyllä erikoinen. Se on haaksirikkoutunut useaan kertaan, mutta aina vain hylky kelluu. Hallituksen ongelmana ovat olleet heikot naisministerit (Brax, Holmlund, Lindén ja Thors) sekä naisiin heikkoina olevat miesministerit. Isoveli-palkinnosta nauttivalle Suvi Lindénille olisi tosin luullut lähtökellojen läikyneen kaksi kertaa kovaäänisemmin kuin feministien erottamalle Ilkka Kanervalle.

Ja kyllä niitä soiteltu onkin. Suvi Lindénhän joutui eroamaan jo vuonna 2002 opetusministerin virasta oltuaan osakkaana golfyrityksessä, jolle hänen johtamansa ministeriö myönsi (muita enemmän) valtionapuja. Sittemmin Lindénin eroa vaadittiin nykyisestä liikenneministerin tehtävästä viitaten lapsipornonestolain epäonnistuneeseen soveltamiseen ja Lex Nokian läpijunttaamiseen, vaikka molemmilla laeilla rikottiin kansalaisten yksityisyydensuojaa ja sananvapautta. Oikeuskansleri puolestaan päätyi taannoin nuhtelemaan Lindéniä, sillä tämä oli päättänyt hoitaa ministerinvirkaansa etätyönä – jäämättä äitiyslomalle lapsen adoptoituaan. Ja viime syksynä kävi ilmi, että Lindén on ollut päättämässä vaalitukijansa Toivo Sukarin omistaman huonekaluliikkeen (Maskun Kalustetalo) asemakaavamuutoksesta omassa kotikunnassaan.

Sananvapauden takavarikointi ja kansanvallan varkaudet: siinä aikamme kuva. Silloin tällöin sitä kysyy, eikö Arkadianmäelle todellakaan löydy pätevämpiä tyyppejä; vai eivätkö he pääse edes ehdokkaiksi? Miten kansanedustajat ovat ylipäänsä löytäneet perille, ja keitä ovat ne hölm... kansalaiset, jotka ovat äänestäneet sensuurilakien, äänikynnysten, maahanmuuton ja rahoitusskandaalin kannattajat valtaan?

Ei niin huonoa, ettei jotain hyvääkin. Orwellilaisuuden vastaisuudesta muistuttavan Winston Smith -palkinnon nappasi tuo mainio Matti Nikki (nimi ei ole nicki). Lisäksi hänelle olisi voinut antaa poliisin hopeisen ansioristin, joka muistuttaisi RUK:n kurssimerkkiä tai terveydenhoitajan rintaneulaa omassa sinisessä emalisuudessaan. Se kertoisi tarinan siitä, ettei ensin pidä laittaa jääkaappia lukkoon ja pyytää sitten jotakuta todistamaan, ettei sisällä pala valo.

Ikävää on, että jatkuva sensuuripolitiikka totuttaa ihmiset pitämään yksityisyydensuojan ja sananvapauden murentamista jokapäiväisenä ja niiden voimassaoloa poikkeuksena. Eläinkokeissa on todettu, että lähestyttäessä olentoa toistuvasti ja useita kertoja peräkkäin eläimen peräytymisrefleksi heikkenee ja viimein sammuu. Samoin on ihmisten laita. Pelotellut kansalaiset eivät lopulta reagoi mitenkään, mutta ihonalainen mikrosiru tietää sijaintimme ja amalgaamipaikasta kuuluva ääni määrää reittimme.

Pappien, poliisien ja puotipuksujen puolue kokoomus kiljuu kapealla kauppiaanjärjellään, mitä salattavaa rehellisellä ihmisellä voi olla. Oikea kysymys kuuluu: Mitä asiaa julkisella vallalla on yksityisten ihmisten mielipiteidenvaihtoon ja median käyttöön? Salattavaa on näyttänyt viime

aikoina olevan erityisesti poliitikoilla itsellään. Mutta politiikkapa onkin lähtökohtaisesti julkisen toiminnan aluetta. Niinpä peili-ikkunasta pitäisi tehdä toisin päin läpinäkyvä, kuin se nyt on.

Paradoksien paradoksi piilee siinä, että vaikka Suomessa istuukin oikeistohallitus, se on johdattamassa maatamme nopein askelin kohti vasemmistolaista valvontayhteiskuntaa. Toisaalta tämä ei ole ihme, sillä tarkkailun ja valvonnan lietsominen on kaiken vallankäytön yleinen olemus. Tässä tapauksessa kontrollimielialan kylväminen on tosin jyrkässä ristiriidassa oikeiston nimeltä mainitseminen arvojen ja tavoitteiden eli liberaalin yhteiskunnan ja yksilövapauden kanssa.

Minun suosikkisarjakuvasankarini on muuten ollut jo vuosien ajan Tintin kapteeni Haddock. Hänessä on paitsi tiettyä karkeutta, myös rehellisyyttä, käytännöllisyyttä ja *common sense* -tyyppistä oikeudentuntoa. Lisäksi Tintin ja Haddockin suhteessa voidaan nähdä homososiaalisia merkityksiä. Joten pitihän se arvata, että muslimit laittoivat nyt Haddockin pannaan Turkissa.[82] Verukkeena käytettiin ”kapteenin tupakointia”, vaikka todennäköisempi syy olivat Haddockin ja muslimien välille Punaisella merellä puhjenneet kiistat ja beduiinien pakosalle ajo *Kultasaksisessa ravussa*.[83]

Jos mikään ei tunnu tuottavan julkisuutta, sensuuri tepsii aina. Sensurointi ei osoita myöskään tässä tapauksessa sarjakuvan vanhentuneisuutta vaan jatkuvaa ajankohtaisuutta, sitä, että Haddockin kiroukset kirvelevät edelleen piikkinä jonkun lihassa.[84]

Maanantaina 22. helmikuuta 2010

PIENTEN EROJEN NARSISMI JA KONTAKTIHYPOTEESI

Mikäli joku sattui kieltäytymään aseista tai esiintyi pasifistisesti sota-aikana, hänet vietiin yleensä kapuloituna mielisairaalaan. Sen sijaan 1960-luvun hippivuosina oli muotia pitää hulluina niitä, jotka kävivät sotaa esimerkiksi Vietnamissa. Tällöin lasaretteihin raahattiin heitä. Huoli mielenterveydestä koettelee varsinkin kriisiaikoina, ja silmiinpistävää tuolloin on hulluutta koskeva varmuus.

Sen sijaan väliaikoina hulluuden ja järkevyyden rajanveto on paljon ongelmallisempaa. Esimerkiksi nyky-Suomessa on saavutettu piste, jossa ei enää oikein tiedetä, kuka on hullu ja kuka ei. Vielä viisi vuotta sitten niin sanotut tiedostavaiset, suvaitsevaiset ja edistykselliset pitivät yksiselitteisesti hulluina niitä, joiden mieleen vahingossakin pullahti ajatus, että maahanmuutto voisi olla maallemme joksikin muuksi kuin hyväksi. Jos tällaisen ajatuksen olisi sattunut lausahtamaan jossakin tilaisuudessa, Supon tunnukseton pakettivolkkari olisi varmasti ajanut kotimatkalla rinnalle, liukuovi olisi avautunut, kansalainen olisi siirretty pakettiautoon, ja sitten olisi menty pillit soiden.

Sillä lailla maahanmuuttokriitikoita viedään vielä nykyäänkin, mutta pillien sävellaji on muuttunut ja melodraama on alkanut vaikertaa kuin pysähtymässä oleva äänilevy. Lopulta se häipyy lähes kuulumattomiin, eikä keisarilla ole vaatteita lainkaan. Ne, jotka aiemmin *kannattivat* jatkuvaa maahanmuuton virtaa, ovat alkaneet näyttää monien mielestä epäilyttäviltä: kenties heidän realiteettitajunsa on hämärtynyt, ja psykologin konsultaatio voisi auttaa. Sähköshokki saattaisi palauttaa ihmisparan todellisuuteen…

Pienet erot olivatkin suuria

Suorittaessani sosiaalipsykologian sivulaudaturia 18 vuotta sitten tulin jonkin verran puuttuneeksi hulluuden ja järkevyyden keskinäisiin velkoihin. Voi että, kuinka paljon myös tieteeseen mahtuu ohutta yläpilveä! Järjettömiä poliittisia tekoja voidaan puolustella hyvinkin ”järkeviltä” näyttävillä argumenteilla, jotka kenties myös kuulostavat ”hienostuneilta”.

En malta olla mainitsematta esimerkkejä, sillä niistä ei tule pulaa. Ensimmäisen tarjoaa teoria, joka selittää ”pienten erojen narsismiksi” nimettyä ilmiötä. Teorian mukaan ajatellaan, että lähellä toisiaan olevat kulttuurit pyrkivät korostamaan omaleimaisuuttaan ja eroavaisuuttaan toisista keinotekoisesti: pelkästään vahvistaakseen omaa identiteettiään. Esimerkkinä on usein mainittu islamin ja kristinuskon suhde tai kiinalaisen ja japanilaisen kulttuurin suhde. Myös Suomen ja Venäjän suhde voisi sopia esimerkiksi.

Väite on ollut se, että islamin ja kristinuskon erot ovat ”pieniä” ja että koetut kähinät ovatkin olleet etupäässä mielikuvituksen tuotteita. Todellisuudessa islam ja kristinusko poikkeavat toisistaan merkittävästi ja monissa suhteissa. Koko teoria lepää savijaloilla sikäli, ettei se perustu mihinkään historialliseen eikä poliittista todellisuutta koskevaan tietoon. Kristinuskon perussanoma on: ”Valitse!” Sen sijaan islam kehottaa nimeään myöten: ”Alistu!” Siinä, missä kristinusko korostaa armoa ja anteeksiantamusta, siinä islam on laki- ja auktoriteettikeskeinen uskonto, jossa ihmiset tuomitaan heidän tekojensa mukaan. Siinä, missä läntinen kristinusko on sekularisoitunut ja moniarvoistunut lähelle liberaalia tieteellistä etiikkaa, siinä islam jakaa ihmiset oikeauskoisiin ja vääräuskoisiin.

Erot eivät siis olekaan pieniä vaan periaatteellisia ja suuria. Samoin on Kiinan ja Japanin välillä: maiden suhteita rasittaa edelleen vuosikymmenten takaisen sodan muisto, ja kyseisissä valtiossa on erilainen poliittinen järjestelmä. Myös Suomen ja Venäjän välillä vallitsevat hyvin suuret erot, joiden tunnustamisesta ja ylläpitämisestä riippuu koko tämän kansakunnan olemassaolo. ”Pienten erojen narsismia” koskevan teorian voi siis uittaa likaviemäristä alas.

Läheisyysolettamus

Perään voi lähettää myös kontaktihypoteesina tunnetun sosiaalipsykologisen teorian, jonka keksimisestä on kunnia kirjattu Gordon W. Allportin nimiin. Kontaktihypoteesi (eli läheisyysolettamus) väittää, että mitä läheisemmissä tekemisissä eri kansanryhmät ovat, sitä vähemmän niiden välillä esiintyy eripuraa, epäluuloa ja väkivaltaisia yhteenottoja.

Lähiöissä koetut ongelmat eri kansanryhmien välillä antavat kuitenkin näyttöä päinvastaisesta: kantaväestön maahanmuuttajavastaisuus on yleisintä ghettoutuvissa siirtolaislähiöissä. Teorian kannattajat ovat voineet enää turvautua tyypilliseen akateemiseen perääntymisen tapaan: 'Teoria päteekin vain tietyissä oloissa, jos kontakti on virallinen, pitkäaikainen, tasavertainen ja niin edelleen.'

On kiintoisaa huomata, kuinka jokin poliittinen ideologia lähtee lentoon tieteeksi naamioituna ja sitä aletaan pitää kritiikittömästi totuutena, vaikka se ei perustuisi mihinkään sen kummempaan kuin keksijänsä mielipiteeseen, tarkoitusperään tai käsitykseen. Ja lopulta näitä mielipiteidenvaraisia teorioita voidaan käyttää jopa oikeudenkäyntien todistusaineistoina. Kontaktihypoteesia ja "pienten erojen narsismia" koskevat teoriat ovat olleet juuri sellaisia poliittisia näennäisteorioita.

Esimerkiksi kontaktihypoteesin ympärille muovatun teorian kumoamiseen riittää käytännön näytön lisäksi yksi filosofinen argumentti. Kontaktit eivät johda hyväksymiseen, jos ja kun itse tilanteita ei ole koettu *hyviksi*. Pelkkä mekanistinen oletus ihmisten taipumuksesta käyttäytyä esimerkiksi suvaitsevasti tietyn *etäisyyden* vallitessa ei siis päde, vaan asian ratkaisee viime kädessä se, onko *itse asia* kielteinen, myönteinen vai neutraali. Niinpä tämäkin kysymys joudutaan ratkaisemaan *arvoulottuvuudella* eikä sellaisen olettamuksen nojalla, joka sanoo, että *läheisyys sinänsä* aiheuttaisi *konfliktien vähenemistä*.

Yksinkertaista mutta totta. Filosofinen työskentely poistaa ongelmia, kun taas ongelmat luovat filosofeille lisää työtä.

Torstaina 25. helmikuuta 2010

MAAHANMUUTON VAALITAIDE

Puolueet kilpailevat seuraavissa eduskuntavaaleissa siitä, kuka kehtaa kritisoida maahanmuuttoa niin, että poliittisen korrektiuden ihanteet täyttyvät. Siitä tuleekin todellinen taiteenlaji, sillä sanotuksi pitäisi saada se, että jatkuva siirtolaisten virta *ei ole Suomelle eikä Euroopalle hyväksi*. Pelin avasi kokoomus kansanedustaja Arto Satosen raportilla.[85]

Vielä ensimmäisellä kansanedustajakaudellaan Satonen pyrki vauhdittamaan maahanmuuttoa. Lieneekö lama tuonut hänet toisiin aatoksiin?

Sastamalasta kotoisin oleva Arto ja minä olimme muuten samalla luokalla lukiossa, ja sattumalta osuimme myös samaan komppaniaan varusmiesaikanamme Porin Prikaatissa. On ollut mielenkiintoista havaita hänen korjanneen kantojaan kriittisemmiksi maahanmuuttoa kohtaan.

Ei ratkaisuja

Lukaisin ryhmätyönä tehdyn raportin nopeasti. On hyvä, että kokoomus ilmaisee haluavansa tehdä *jotain*. Mutta kunnon linjanveto edelleenkin puuttuu. Raportti koostuu samasta kulttuurikeskus Caisan ylistämisestä ja rasismin nollatoleranssin vaatimisesta kuin vihervasemmistonkin mielipiteet. Esimerkiksi nollatoleranssi on ristiriitainen pyrkimys. Jos yhteiskunnassa ei suvaittaisi ”minkäänlaista rasismia”,[86] se johtaisi valheellisuuteen, sillä rasismia ei voida koskaan kokonaan poistaa. Totuus on tietenkin se, että rasismi on kielteinen asia. Mutta myöskään nollatoleranssin mukainen suvaitsemattomuus ei toimi vaan johtaa sananvapautta entistäkin syvemmälle siihen umpitunneliin, jossa Suvi Lindén jo on. Ei pitäisi määritellä kaikkea rasismiksi.

Kokoomuksen raportissa annetaan edelleenkin ihannoiva kuva maahanmuutosta, ja maahanmuuton tuottamia tuloja tulkitaan virheellisesti. Kokoomuksen mukaan hammaslääkärin ”pätevöittämiskoulutuksella yhden henkilön saaminen terveydenhoidon palvelukseen kesti 10 kuukautta, ja maksoi noin 18 000 euroa, [kun taas] suomalaisen hammaslääkärin koulutus kestää yliopistossa viitisen vuotta ja maksaa lähes 100 000 euroa”.[87] Kun kokoomus tältä pohjalta päättelee, että ”maahanmuuttajien pätevöittämiskoulutus on selkeä kansantaloudellinen sijoitus”, KHT-tilintarkastaja Pauli Vahtera puolestaan vastaa näin: ”Kokoomuksen raportissa unohdetaan se, että maahanmuuttajat tarvitsevat suomalaisten hammaslääkärien palveluja moninkertaisesti maahanmuuttajataustaisten tekemän hoitotyön määrän ja että kokonaisvaikutus on kansantaloudellisena sijoituksena negatiivinen.”[88]

Omasta mielestäni on muutenkin kyynistä nähdä maahanmuutossa vain halpaa työvoimaa tai muualla koulutettuja ihmisiä, sillä työvoiman tuonti vie työpaikat suomalaisilta, ja ulkomailla koulutetut lääkärit eivät ole osoittautuneet aina hintansa väärteiksi.

Kokoomuksen raportin mukaan yhdestä turvapaikanhakijasta yhteiskunnalle aiheutuvat kustannukset ovat 5 000–66 300 euroa vuodessa, sijoituspaikasta riippuen. Vuoden asuminen vastaanottokeskuksessa on arvioitu 30 000 euron hintaiseksi, mikä on keskiarvo viranomaisten esittämistä kustannuksista. Pauli Vahtera puolestaan on laskenut, että mikäli maahanmuuttaja jää työttömäksi, aikuisen elinaikakustannukset yhteiskunnalle ovat 1 123 000 euroa!

Kokoomuksen raportissa esiintyy horjuvuutta, joka paljastaa, että täyttä asiantuntemusta maahanmuuttokysymyksistä ei ole vielä saavutettu. Esimerkiksi Tukholman maahanmuuttajakeskittymä on nimeltään Tensta eikä Tesna, kuten raportissa kolmeen kertaan mainitaan.

Miten eteenpäin?

Puheet rasismista voitaisiin lopettaa yhdellä iskulla. Kun turvapaikanhakijoina vastaanotettaville laitettaisiin selvä *määrällinen katto*, se tekisi lopun rasismiväitteistä. Rajoittamisen peruste ei olisi rodullinen vaan määrällinen.

Tulijat eivät maailmalta lopu, mutta suomalaisten veronmaksajien rahat loppuvat. Asia on todellakin näin yksinkertainen. Maahanmuutto ei ole subjektiivinen oikeus, johon jokaisella olisi oikeus, eikä myöskään tulijoiden hädänalaisuus velvoita auttajaksi sellaista valtiota, joka tekee miljardikaupalla velkaa. Kun tulijoiden määrä kiintiöitäisiin muutamaan sataan vuodessa, asia olisi sillä hoidettu, ja suomalaisessa politiikassa voitaisiin keskittyä tärkeämpiin asioihin, kuten työllisyyteen ja valtion velan kasvun rajoittamiseen.

Oikeistopuolueiden ja vihreiden vastaukset maahanmuuttoon on tällä hallituskaudella nähty. Vasemmiston joiku puolestaan on kuultu. Kumpikaan ei lupaa muutosta tulijoiden tulvaan. Siirtolaisten virta jatkuu ensi vaalien jälkeen todennäköisesti noin 10 000–20 000 tulijan vuositasolla, ellei tapahdu samaa kuin Itävallassa ja Sveitsissä, jossa paikallinen perussuomalainen puolue nauttii 29 prosentin vaalikannatusta.

Lauantaina 27. helmikuuta 2010

IHMISOIKEUKSISTA SEURAA IHMISVELVOLLISUUKSIA

Ihmisoikeusteollisella kompleksilla tarkoitetaan konglomeraattia, joka tuottaa humaania elämänasennetta niin kuin tiiliskiviä. Suomen valtiosopimuksissa (esimerkiksi Euroopan ihmisoikeussopimuksessa) määritellyt ihmisoikeudet on taattu väljemmin kuin Suomen perustuslaissa. Euroopan ihmisoikeussopimuksen ihmisoikeudet asettavatkin hyvinvoinnille yleensä heikomman standardin kuin Pohjoismaissa voimassa olevat perustuslailliset perusoikeudet. Pahinta on, että ihmisoikeuksiin viitaten on poljettu perusoikeuksia esimerkiksi silloin, kun maahanmuuttoa on yritetty edistää sananvapauden hinnalla.

Onkin syytä muistaa, että ihmisoikeuksista seuraa usein *ihmisvelvollisuuksia*. Mutta myös niillä pitää olla rajat. Osa ihmisvelvollisuuksista on luonnollisia, esimerkiksi velvollisuus vetää toinen ihminen pois avannosta, jos havaitsee pulaan joutuneen. Mutta toinen osa on varta vasten luotuja:

velvollisuuksia, jotka seuraavat erikseen perustetuista tai laajennetuista ihmisoikeuksista, esimerkiksi oikeudesta koulutukseen.

Kiintoisaa on, että ihmisoikeuksista ja perusoikeuksista käyty kamppailu on nykyaikana keskitetty nimenomaan sananvapauden ympärille. Todellisuudessa sananvapaus on aineeton oikeus, joka ei jakamalla lopu. Sitä riittäisi ilman, että kukaan sen käyttämisestä köyhtyisi. Silti julkinen valta kohdistaa rajoituksensa siihen.

Minkä tyyppisistä ihmisoikeuksista viranomaiset ja poliitikot sitten *eivät* haluaisi puhua? He eivät haluaisi tunnustaa esimerkiksi vanhustenhoitoa ja suomalaisten ihmisten terveydenhoitopalveluita ihmisoikeuksiksi eivätkä varsinkaan -velvollisuuksiksi, vaikka todellisuudessa ne kuuluvat kansalaisten oikeuksiin ja yhteiskunnan velvollisuuksiin.

Syy laiminlyönteihin piilee siinä, että nämä eivät ole pelkkiä ihmisoikeuksia tai perusoikeuksia vaan myös ihmisvelvollisuuksia ja samalla perusvelvollisuuksia. Yksille luovutettavat oikeudet tuottavat toisille vastaavia velvollisuuksia. Poliittisessa pelissä ihmisoikeuksista runoileminen keskitetään tietysti mieluummin siihen, mitä kaikkea länsimaiden pitäisi antaa pois, kuin siihen, mitä velvollisuuksia yhä uusien oikeuksien perustamisesta seuraa.

Kuten sanottu: sananvapaus ei lopu jakamalla. Siinä olisi ihmisoikeus ilman vastaavaa velvollisuutta. Mutta oikeus vanhusten- ja terveydenhoitoon on juuri sellainen ihmisoikeus, joka johtaa automaattisesti ihmisvelvollisuuksiin. Niinpä näistä aiheista ei puhuta yhtä mielellään kuin aineettomista ja periaatteessa ilmaisista oikeuksista.

Kun on velvollisuuksia, kohdataan resurssien rajallisuuden ongelma: oikeudet on saatava toteutumaan, mutta myös velvollisuuksien kuorma olisi jaettava oikeudenmukaisesti. Perimmältään juuri tästä johtuu, että esimerkiksi maahanmuuttajien asemaa ei voida oikeuttaa pelkästään lausumalla taikasana ”ihmisoikeudet”. Ehtymättömiä ihmisoikeuksia ovat lähinnä nuo aineettomat oikeudet, aivan niin kuin ehtymättömiä näyttävät olevan myös ministerien selitykset.

Suomessa ja Euroopassa laajemminkin on syntynyt sellainen nurinkurinen tilanne, että julkinen valta ottaa liian helposti kantaa maahamme ulkopuolelta tulevien ihmisten asemaan kantaväestöön kuuluvien ihmisten vahingoksi, mutta jättää omat kansalaisensa heitteille.

Sunnuntaina 28. helmikuuta 2010

KULTTUURIKANOJA

Kalevalan päivä on monelle tieteenharjoittajalle todellinen juhlapäivä, mutta ei kylläkään siksi, että liika kansallismielisyys tieteilijöiden otsalohkoja kirkastaisi. Syy onnentunteeseen piilee siinä, että Kalevalan päivänä Suomen Kulttuurirahasto avaa uksensa jakaakseen apurahoja yli-

opistojen millamalloille ja ninninelleille, jotka voivat rahoituksen turvin jatkaa feminististen opinnäytteidensä tekoa omilla sosialisminpunaisilla sukkapuikoillaan.

En ole asian osallinen, sillä Suomen Kulttuurirahasto ei ole rahoittanut toimintaani vuoden 1992 jälkeen, jolloin se myönsi minulle kolmen kuukauden apurahan varsinaisen jaon ulkopuolella hyvitykseksi siitä, että olinkin yllättäen saanut tekeillä olleen tutkimustyöni valmiiksi ennen kuin koko vuoden stipendeillä tuetut olivat ehtineet omassa työssään edes alkuun. Olen tullut kyseisellä avustuksella toimeen kahdeksantoista vuotta. Niinpä pääsen sanomaan: Suomen Kulttuurirahasto voisi aloittaa toimintaperiaatteidensa korjaamisen ottamalla mallia Svenska kulturfondenista.

Svenska kulturfonden on Svenska litteratursällskapetin omistama ja hallinnoima säätiö, jonka tehtävänä on ”tukea ruotsinkielistä kulttuuria ja koulutusta, ruotsin kieltä ja suomenruotsalaista toimintaa Suomessa”.[89] Rahaston tuoton jakavat kulturfondenin luottamuselimet, jotka nimeää Svenska Folkpartiet i Finland.

Svenska kulturfonden eroaa Suomen Kulttuurirahastosta siinä, että Suomen Kulttuurirahasto jakaa anteliaasti ja ystävällisesti stipendejä *sekä suomenkielisille että ruotsinkielisille tieteilijöille ja taiteilijoille* – riippumatta millä kielellä työskentely tapahtuu. Sen sijaan Svenska kulturfonden *ei myönnä avustuksia suomenkielisille vaan rajaa suomen kielen tylysti pois jo omissa säännöissään ja hakuehdoissaan*. Siten se tukee ”kaksikielistä Suomea” aivan samalla tavoin kuin Stiftelsen för det tvåspråkiga Finland, joka tukee vain Suomen ainoaa yksikielistä puoluetta, Svenska Folkpartietia.

Raharallin keskellä on syytä muistaa, että suomalainen Svenska kulturfonden on Nobel-säätiötäkin vauraampi rahasto, joten napeilla tätä kielipolitiikkaa ei pelata. Takanaan sillä on useiden ruotsinkielisten pörssiyhtiöiden tuotto.

Koska Svenska kulturfonden ei tue suomenkielistä kulttuuritoimintaa, kehotan Suomen Kulttuurirahastoa olemaan tukematta ruotsinkielistä kulttuuritoimintaa siihen asti, kunnes Svenska kulturfonden muuttaa sääntöjään ja käytäntöjään niin, että se myöntää avustuksia tasavertaisesti myös suomen kielellä tapahtuvaan työskentelyyn. Tasa-arvoasiat kiinnostanevat myös kulturfondenin johtoon äskettäin nimitettyä Berndt Arellia.

Tavoitteeni tehosteeksi ehdotan asiakasboikottia, toisin sanoen sitä, että kanssani samaa mieltä olevat eivät ostaisi niiden yritysten tuotteita, joita Svenska kulturfonden omistaa ja jotka maksavat osinkoja kulturfondenille ja sen rahastoille.

Svenska kulturfondenin menettely pitää nähdäkseni yllä kielirasismia Suomessa: täsmälleen sitä samaa, jota edustavat myös ruotsinkielisten etuoikeudet suomalaisessa yliopistopolitiikassa. Ne turvattiin jopa uudessa

yliopistolaissa, jonka mukaan (esimerkki) Helsingin yliopiston kolmesta rehtorista yhden on oltava aina ruotsinkielisten kiintiöistä (74 §), vaikka ruotsinkielisten osuus maamme väestöstä on vain noin 5 prosenttia.

Ruotsinkielisille ylioppilaille on myös suhteellisesti enemmän yliopistopaikkoja kuin suomenkielisille, ja Yleisradion kanavista ja ohjelmista suhteettoman suuri osuus on ruotsinkielisiä. Tätä suomenkielisen kulttuurin syrjintää on turha edes yrittää ymmärtää minkään logiikan vaan ainoastaan historian pohjalta. Kyseessä on ruotsia äidinkielenään puhuvien haistatus suomenkielisille rahvaille, halu todistella, että ruotsinkielinen rälssisääty pitää etuoikeuksistaan kiinni.

Näkökantaani tuskin voidaan kääntää miksikään suomalaismielisyydeksi, eikä voida vedota tieteen ”kansainvälisyyteen”. Omalle saarelleen linnoittautuminen näyttää olevan nimenomaan ruotsinkielisen kansanosan erityistaipumus, ja niinpä asioiden korjaaminen pitäisi aloittaa ruotsinkielisten asenteista.

Torstaina 4. maaliskuuta 2010

SURULLISTA

Suomessa kiistanalaisten asioiden käsittely päätyy yleensä käräjien hämyisiin saleihin. Asiat, jotka pitäisi ratkoa poliittisissa tai tieteellisissä seminaareissa, puhutaan vereslihalle tuomioistuimissa. Erimielisyyttä tai kognitiivista moniselitteisyyttä ei siedetä kovin hyvin, eikä kaivattu moniäänisyys toteudu.

Politiikan oikeustieteellistyminen on kurjaa, sillä juridiikan normit ovat erilaiset kuin politiikan ja tieteen normit. Normatiivisen tason yläpuolella on moraalinen taso, jolla käsitellään sitä, mikä on oikein tai väärin. Niiden molempien yläpuolella on eettinen taso, jolla pohditaan, mikä on hyvää tai pahaa. Jos moraalinen ja eettinen taso koetetaan johdella normatiiviselta tasolta, valjastetaan kärryt hevosen eteen. Niin käy, kun puupääjuristit lukevat poliittisia tai filosofisia kannanottoja pullonpohjat silmillään ja lampaannahkaperuukki takaraivollaan.

Erään näytön siitä, miten politiikka alistetaan juristinnuijalla pamputtamiselle, tarjoaa maahanmuutto- ja eurooppaministeri Astrid Thorsin ilmoitus ryhtyä rikosoikeudellisiin toimenpiteisiin häntä vastaan esitetyn kirjoittelun johdosta.[90] Facebook-sivustolla esitetyt näkemykset ovat kieltämättä kyseenalaisia ja hyökkäävyydessään ehkä laittomiakin, jos ne tulkitaan kirjaimellisesti. Mutta länsimaisessa oikeuskäytännössä vallitsee myös sääntö, että poliittisen tai viranomaisvallan ei pitäisi käyttää ensisijaisesti juridisia keinoja kritiikkiin vastaamiseen. Kovaankin arvosteluun pitäisi reagoida toisenlaisin keinoin.

Tilanteen kärjistyminen on seuraus siitä, että Astrid Thors on menettänyt poliittisen luottamuksensa ja hänen toiminnaltaan on kadonnut legi-

timiteetti. Kansalaiset ovat turhautuneita maahanmuuttopolitiikan epäonnistumiseen. Turvapaikanhakijamäärät ovat lähteneet lentoon eikä tulijoiden tulva vastaa tarvetta eikä kansan suuren enemmistön tahtoa. Tässä tilanteessa ministerin olisi pitänyt ymmärtää joko muuttaa politiikkansa suuntaa tai jättää paikkansa.

Nyt asioita saatetaan joutua ratkomaan käräjillä, mikä on surullista sekä kansalaismielipiteiden esittäjien kannalta että ministerin omalta kannalta. Onnetonta tämä on myös poliittisen järjestelmän ja oikeuslaitoksen näkökulmasta. Ministeri Thors on ajanut politiikkaansa hallituspuolue kokoomuksen ja osittain keskustankin toiveista välittämättä. European Social Surveyn tutkimusten mukaan noin 60 prosenttia (tarkka lukuarvo 59,24 prosenttia) suomalaisista vastustaa maahanmuuttoa, ja lisäksi suuri osa suhtautuu maahanmuuttoon epäilevästi.[91] Ei pitäisi ajaa päkäpäisesti sellaisia uudistuksia, joita kansan enemmistö ei mielipidemittaustenkaan mukaan halua.

Perjantaina 5. maaliskuuta 2010

ÄÄNIKYNNYS ON KANSANVALLAN RYÖSTÖ

Ulkomaalaislain muutos vastoin kansalaisten tahtoa, Nokian toiveesta säädetty yksityisyydensuojan heikennys, tekijänoikeuksien lahjoittaminen työnantajille, internetsensuuri ja punaisten nappien ilmiantojärjestelmä, sananvapauden kuohinta ja nyt uusimpana uutuutena tuhannen euron lukukausimaksu opiskelijoille.[92] Siinä muutamia näyttöjä kansanvallan varkauksista, joita istuva hallitus on saanut tai saamassa aikaan.

Oikeistohallitus ajaa maatamme kovaa vauhtia kohti sosialistista valvontayhteiskuntaa. Tämä kertoo, että kokoomus ja keskusta ovat hylänneet liberaalit aatteelliset lähtökohtansa. Uusimpana kansanvallan heikennyksenä on voimaan tulossa vaalijärjestelmän muutos, jolla poliittista valtaa otetaan ihan konkreettisestikin pois. Hallituksen tällä viikolla hyväksymällä ja pian eduskunnalle annettavalla vaalijärjestelmän muutosesityksellä huononnetaan pienten puolueiden asemaa ja rapautetaan demokratiaa, kun läpi ei pääse enää vaihtoehtoisia puolueita eikä ryhmiä.

Esitys on röyhkeä läimäytys päin kansalaisten naamaa, mutta asiasta ei ole noussut porua opposition piirissä Perussuomalaisia lukuun ottamatta. Demarit ja Vasemmistoliitto katsovat kannatuksensa riittävän ja äänikynnyksen sopivasti estävän niiden kilpailijoiden menestyksen.

Olennaista vaalijärjestelmän muutoksessa ei ole se, minkä esimerkiksi Helsingin Sanomat nosti esiin otsikossaan,[93] eli siirtyminen koko maan vaalialueeseen ja vaalien heivaaminen huhtikuulle. Keskeisiä demokratian huononnuksia ovat *äänikynnys* ja *vaaliliittokielto*. Ne syövät kansanvaltaa estämällä uusien eduskuntapuolueiden syntymisen ja politiikan uudistu-

misen. Lisäksi ne murentavat politiikan laillisuusperustusta, kun pienryhmät ajetaan ulkoparlamentaariseen asemaan, jossa ne radikalisoituvat.

On kiintoisaa nähdä, miten äänikynnyksen rakentelussa lopulta käy. Kansalaiset voivat vetää kokoomusta, keskustaa, Rkp:tä ja vihreitä myös takaisin turpaan ja kanavoida kannatuksensa tietyille pienryhmille varmistaakseen niiden mukana olon. Tässä ruletissa Rkp voikin sitten pudota pois eduskunnasta samalla kun ankkalampi vetää riitteeseen.

Oikeudenmukaista olisi, että parlamenttiin voisi nousta äänillä. Ei siihen saa mitään ylimääräistä kynnystä laittaa. Jo D'Hondtin suhteellinen vaalitapa suosii suuria puolueita liiaksi. Uudessa järjestelmässä joku ehdokas voisi saada vaikka 20 000 ääntä mutta ei tulisi siltikään valituksi eduskuntaan, mikäli puolueen valtakunnallinen yhteiskannatus ei riittäisi eli ylittäisi vaadittua kolmea prosenttia. Näin ollen ehdokkaalle annetut äänet mitätöityisivät, mikä johtaisi kansanvallan ylenkatsomiseen. Uusi järjestelmä suosisi puoluevaltaa yksilöiden sijaan.

Kun poliittinen järjestelmä on kriisissä, vallassa olevat puolueet yrittävät pitää kiinni asemistaan vilpillisin keinoin. Maailmalta on saatu näyttöä siitä, että perinteisten puolueiden halu roikkua vallankahvassa kynnyksiä pystyttelemällä vain lisää ihmisten intoa kääntyä vaihtoehto- ja ääriryhmien puoleen. Lopulta niistä kasvaa suuria puolueita. Huvittavaa on, että Helsingin Sanomien kielellä hollantilaisen Geert Wildersin johtamaa Vapauspuoluetta PVV:tä luonnehditaan "äärioikeiston" sijasta nyt "laitaoikeistoksi" puolueen saavutettua ykkös- ja kakkostiloja maan kunnallisvaaleissa.[94] Laita on kieltämättä laajempi kuin äärimmäinen ääri.

Suomessa äänikynnyksen tarkoituksena on nimenomaisesti estää maahanmuuttokriittisten puolueiden pääsy valtakunnanpolitiikkaan. Tässä mielessä suomalaisesta politiikasta on tulossa samanlainen konglomeraatti kuin maamme yliopistolaitos jo on: muuta ei ole eikä sallita kuin monikulttuurisuuden ja feminismin tarkoitushakuiset ideologiat.

Eri asia on sitten se, onko demokratiaa tähänkään asti vallinnut politiikassa. Edustuksellinen demokratiahan on jo sinänsä eräänlainen kansanvallan varkaus. Ihmisille uskotellaan, että heidän poliittinen vaikutusvaltansa rajoittuu vain yhden äänen antamiseen neljän vuoden välein. Todellisuudessa esimerkiksi internet on nostanut demokratian uudenlaiseen kukoistukseen ja avannut kansanvallalle mahdollisuuden, kun ihmiset voivat viestiä reaaliaikaisesti ja muodostaa yhteenliittymiä poliittisen hallinnon sekä perinteisen mediavallan ohi. Niinpä äänikynnyksen yhtenä tavoitteena on tukahduttaa Piraattipuoleen kaltaisten ja sananvapautta puolustavien ryhmien valinta eduskuntaan.

Kansalaisten etujen ja oikeuksien ajaminen kuuluisi suurten parlamentaaristen puolueiden tehtäviin. Ne menestyvät, mikäli ne suostuvat korjaamaan linjaansa nopeasti ihmisten tahdon mukaiseksi. Suomessa valtapuolueet eivät reagoi kansalaisten tahtoon vaan koettavat kuohia pois demokratian itsensä. Syinä tähän ovat suurten puolueiden EU-sitou-

mukset, joille puolueiden johtajat ja ministerit eivät kehtaa kääntää selkäänsä.

Saa nähdä, missä Perussuomalaiset ovat ensi eduskuntavaalien jälkeen, laidasta laitaan ulottuvassa keskustassako? Äänikynnyksen asettaminen on joka tapauksessa sellainen uudistus, jota itse en missään tapauksessa hyväksy vaan jota vastustan ehdottomasti.

Lauantaina 6. maaliskuuta 2010

SAAKO POLITIIKKAAN OSALLISTUA?

Myös maahanmuuttokriitikoille voi tapahtua joskus jotakin myönteistä. Näin kävi, kun Perussuomalaisten valot vaihtuivat jälleen ”vihreiksi”.

Mainiota, että Jussi Halla-aho ja Perussuomalaisen puolueen puheenjohtaja ovat päässeet sopimukseen Halla-ahon ehdokkuudesta ensi eduskuntavaaleissa.[95] On tärkeää, että maahanmuuttokriittinen ajattelu kanavoituu parlamentaarisen puolueen kautta. Tässä tilanteessa olisi parasta, että kaikki maahanmuuttokriitikot olisivat käytettävissä saman puolueen ehdokkaina valtakunnallisesti.

Jussi Halla-ahon varhainen ilmoitus ehdokkaaksi asettumisesta oli ymmärrettävää juuri ennen Perussuomalaisten ”Vuosi vaaleihin”-risteilyn alkamista. Tämä helpottaa myös monien muiden ratkaisuntekoa. Vaalimenestyksen sinetöi lopulta se, kuinka uskottavan ehdokasasettelun puolue saa kokonaisuudessaan aikaan ja keitä puolue keksii houkutella mukaan.

Selvää näyttöä siitä, että tulossa ovat nimenomaan maahanmuuttovaalit, antoi erään vihreän poliitikon blogissaan esittämä reaktio, joka oli käytännössä hyökkäys sitä vastaan, että vaaleissa on ylipäänsä ehdolla maahanmuuttoa arvosteleva henkilö. Tuskinpa kyseinen kurditaustainen kirjoittaja ilmoittaisi ”haastavansa”[96] Halla-ahon kannattajia, ellei hänellä olisi oma lehmä ojassa, toisin sanoen jos kyse ei olisi *hänen omista intressistään, tarkoitusperistään* ja *eduistaan* Suomessa. Millään *yleisellä edulla* maahanmuuton jatkaminen ei ole perusteltavissa. Kyse on kaikessa karuudessaan maahanmuuttajien ja kantaväestön valtataistelusta meidän omalla maaperällämme. Tähän on tultu.

Olisi kiintoisaa tietää, kuinka pahasti maahanmuuttajien veret kiehahtaisivat siinä tapauksessa, että joku suomalainen ilmoittaisi haastavansa jonkun maahanmuuttajaehdokkaan heti tämän ilmoitettua ehdolle pyrkimisestä. Nyt he näyttävät pitävän suomalaisen ihmisen ehdokkuutta jonkinlaisena rikoksena. Heidän kanssaan on turha ryhtyä vänkäämään maahanmuutosta koituvien laskujen penninpyöristyksistä ja muusta tilastosilpusta. Politiikassa vedetään linjaa periaatteista ja arvoista, siitä, mitä suomalaiset haluavat tai eivät halua. Vaaleissa kyse on poliittisen *tahdon* ilmaisemisesta.

Ulkomaalaiset, siirtolaiset, vierasperäiset tai millä nimellä heitä kutsutaankin, olisi saatava ymmärtämään, ettei ole heidän vallassaan päättää maahantulon eikä oleskelun oikeudesta. Jos maahan tullaan Kalašnikov kädessä ilman viisumia, sitä sanotaan hyökkäykseksi ja asia annetaan sotilaspiirien haltuun. Mutta kummallista on, että jos maahan tullaan niin sanottuna turvapaikanhakijana ilman papereita, sitä sanotaan maahanmuutoksi ja tulija saatetaan hotelliin. Olen Jussi Halla-ahon kanssa täsmälleen samaa mieltä siitä, että tästä hulluudesta pitää tehdä mahdollisimman nopeasti loppu.

Maanantaina 8. maaliskuuta 2010

NÄIN SUOMI UPPOAA

Viikonlopun uutissaldo näyttää murheelliselta. Valoa toi auringonpaisteen lisäksi vain Jussi Halla-ahon valinta Perussuomalaisten ehdokkaaksi ja jyväskyläläisen tasa-arvotutkijan, Henry Laasasen, avaama feminismikriittinen blogi.[97] Monet muistavat Laasasen pari vuotta sitten julkaiseman teoksen *Naisten seksuaalinen valta* (Multikustannus 2008), jossa vastavalmistunut sosiologi osoitti naisten käyttävän suurta valtaa pidättämällä seksiä miehiltä ja säätelemällä siten ”seksuaalisia markkinoita” eli sukupuolisen nautinnon herkkää tasapainotilaa.[98] Käsittelin itse samantapaisia asioita akateemista feminismiä arvostelevassa analyysissani *Seksit selviksi*, joka ilmestyi vuonna 2007.[99]

Siitä, että feministien pyrkimykset eivät johdakaan tasa-arvoon vaan epätasa-arvoon, kertoo esimerkiksi tänään juhlittava naisten päivä. Miehille ei ole omaa päivää lainkaan, ja tasa-arvon päivääkin vietetään ensi viikolla naiskirjailija Minna Canthin kunniaksi.

Mutta viikonlopun uutispinon perkaamisen aloitan katsauksella siihen, kuinka Suomi uppoaa. On omituista, että puhuttaessa Aurajokea ylittävän sillan mahdollisesta romahtamisesta jutun otsikossa sanotaan, että rakentamisessa tapahtui ”kohtalokas virhe”.[100] Miksi myös poliittisista päätöksistä ei sanota suoraan, että kyseessä ovat olleet ”kohtalokkaat virheet”? Sillä virheitä on sattunut viime aikoina luvattoman paljon.

Päivän maahanmuuttovirhe

Katsokaa nyt tätäkin: ”Maahanmuuttoviraston turvapaikkayksikön tulosalueen johtaja” (titteli harhauttaa uskomaan, ikään kuin maahanmuutto olisi tuottavaa toimintaa, josta seuraa tuloksia) Susanne Tengman on selittänyt, miten Suomeen tulevien kiintiöpakolaisten valinta tapahtuu. Hänen mukaansa Suomeen tulevat pakolaiset käyvät läpi ”perusteellisen syynin”, ja YK:n pakolaisjärjestön esivalinnan jälkeen ”lennetään paikan

päälle”, missä jokaista perhettä haastatellaan ”noin puolitoista tuntia”. Mukana on myös suojelupoliisi arvioimassa ehdokkaiden ”mahdollisia turvallisuusriskejä” sekä muita viranomaisia arvioimassa pakolaisten ”kotoutumispotentiaalia”.[101]

Tämä lentely ei taida olla ihan ilmaista Suomen veronmaksajille, ja puolentoista tunnin rupattelulla ei varmaan selviä, mitä maahanmuuttajille tapahtuu Suomessa seuraavien puolentoista sadan vuoden aikana, vai kuinka? Jutussa ei kerrota myöskään sitä, että todellisuudessa pakolaisten määrä ei jää noin 750 tulijan vuotuiseen kiintiöön, vaan perheenyhdistämisohjelmien kautta pakolaismäärät kasvavat vielä paljon suuremmiksi.

Täti Tengmanin mukaan Suomeen ei tule pelkästään ”pakolaisten eliittiä”, minkä me jo tiedämmekin, kuten myös sen, että ”Burmasta ja Kongosta ei ole edes mahdollista saada kovin koulutettua väkeä”. Mihin sitä Suomessa tarvitaankaan, kun työttömänä on jo sadoin tuhansin omankin maan kansalaisia? Ettei vain kyseessä olisi pahimmanlaatuinen poliittinen virhe?

Järjetöntä tasa-arvopolitiikkaa

Samaan aikaan Euroopan neuvoston ihmisoikeusvaltuutettu Thomas Hammarberg kritisoi muutamien maiden aikeita rajoittaa islamilaisen hunnun käyttöä. Burkan tai niqabin käyttökielto olisi hänen mielestään ”kohtuuton hyökkäys yksityisyyttä vastaan”.[102] Kieltoa kannattavat eivät ole hänen mielestään osoittaneet, että huntua käyttävät naiset ”olisivat sorretumpia kuin muut naiset”.

Tosiasiassa etnisten vähemmistöjen ihmisoikeusongelmat liittyvät nimenomaan siihen, että sorrettuja ryhmiä kuten naisia, lapsia ja homoseksuaaleja *pahoinpidellään kyseisten vähemmistöjen sisällä*. Kun ihmisoikeusvaltuutetun oma väite on lisäksi se, että käyttökielto ”voisi pahimmillaan vieraannuttaa musliminaiset yhteiskunnasta”, tämä repäisee parodiahorisontin esiripun ylhäältä alas asti. Kaapu musliminaisella on sama asia kuin kahleet mustalla orjalla. Huntu stigmatisoi, eikä sitä pidetä vapaaehtoisesti vaan pakosta. Se riittää ihmisoikeusrikkomuksen tunnusmerkiksi. Thomas Hammarbergin kanssa kilpailemaan voisi laittaa jonkin Antti Hammarbergin laulun.

Tasa-arvoa ei voida edistää keinulautaefekteillä sen enempää miesten ja naisten välillä kuin eri kansanryhmienkään välillä. Suosimisen kautta ei tuoteta oikeudenmukaisuutta vaan käänteistä syrjintää. Sellainen oikeus on perimmältään kostoa. Niinpä on väärin, että Helsingin kaupunki alkaa antaa ”positiivista erityiskohtelua” maahanmuuttajille työpaikkojen ja virkojen täytössä, kunnes heitä on tehtävissä suhteellisesti yhtä paljon kuin kantaväestöönkin kuuluvia.[103] Tämä johtaa suomalaisten ihmisten

diskriminoimiseen. Vähemmistöön itsekin kuuluvana tuomitsen tällaisen toiminnan ehdottomasti.

Ei myöskään seksuaalivähemmistöihin kuuluville ihmisille ole annettu mitään erityiskohtelua työelämässä. Ihmiset pitää valita tehtäviin sellaisin perustein, jotka ovat *työtehtävien itsensä kannalta* asiaan vaikuttavia. Todellista tasa-arvoa on se, että pätevyys ratkaisee eivätkä sukupuoli, ihonväri tai muut toissijaiset seikat vaikuta. Minkälaisia tuppisuita siellä valtuustossa oikein istuu, kun he eivät saa leukojaan auki tässäkään kysymyksessä?

Samaa hyysäyslinjaa jatkaa tämänpäiväinen uutinen, jonka mukaan Suomeen valitaan ”vuoden pakolaisnainen”.[104] Miksi julkisuuteen nostetaan pakolaisistakin nimenomaan nainen, ei miestä? Miksi pakolaisten suosiminen on sukupuolitettu erityisesti naisia suosivaksi? Feminismi, maahanmuuton suosiminen ja monikulttuurisuuden ideologia ovat osa samaa tarkoitushakuista klusterimössöä, jolla lavastetaan kaikki puolueellisuuden arvostelu ”rasismiksi” (sana poimittu uutisesta).

Maidot poliitikot

Lumisessa Suomessa kiistellään myös siitä, kuinka täältä saadaan tavaroita ulos (ahtaajien lakko) ja mitä Suomeen tuodaan sisään.[105] Suomi uppoaa muun muassa siksi, että työnantajat ja -tekijät eivät ymmärrä kansallista etua ja yhteen hiileen puhaltamisen välttämättömyyttä. Kemijärven sellutehdaskin lopetettiin aikoinaan muun muassa siksi, että paperimiehet kiristivät palkkavaatimuksillaan liikaa.

Tätä se on SAK:laisten liittojen solidaarisuus: esimerkiksi paperiteollisuuden palkka-aateliset kiskovat 4 500 euroa kolmivuorotyöstä, kun taas saman keskusjärjestön pamilaiset saavat kaupan kassalta 1 500, vaikka työ on raskaampaa kuin teollisuuslaitoksen valvomossa istuminen. Ahtaajat puolestaan kusaisevat lakollaan autokuskien tankkiin, sillä lakon pitkittyessä kuljetusala jää toimettomaksi ja vaille tuloa.

Kun avainalojen työntekijät hinnoittelevat itsensä ulos, ei tarvitse ihmetellä, miksi työpaikat siirretään ulkomaille tai täytetään tuontityövoimalla. Tässä tilanteessa muutamat saavat ehkä pitää korkeat liksansa, kun taas osa porukasta joutuu kilometritehtaalle. Parempi olisi pyrkiä kohtuulliseen palkkatasoon, jonka vallitessa useammat saisivat pitää työpaikkansa, ja vaikka palkat alenisivatkin kansainvälisesti vertailukelpoiselle tasolle.

Kun Matti Vanhanen puolestaan laittoi Arlan tuontimaidot henkilökohtaiseen kulutusboikottiin,[106] hän tuskin tuli ajatelleeksi, että eurooppalaisten elintarvikkeiden rynnäkkö Suomen kauppoihin johtuu hallituksen itsensä harjoittamasta EU-politiikasta ja vapaista markkinoista. Erikoista politiikkaa MTK:n etua valvovalta keskustan puheenjohtajalta!

Vaikka Arlan maidot valmistetaankin S-ryhmän mukaan kotimaisista raaka-aineista, liikevoitot valuvat kuitenkin ulkomaalaiselle firmalle. Sitä paitsi S-ryhmän väite tuontitavaran suomalaisesta alkuperästä ei tainnut olla ihan totta, sillä Arla Foodsin pomo ehätti jo kysymään, miksi suomalaiset pelkäävät ruotsalaista tuontitavaraa.[107]

Keittiön pöydälläni olevassa Valion maitopurkissa lukee muuten näyttävästi ”Sinä voit työllistää suomalaisen”. Itse en muita tuotteita ostakaan kuin kotimaisia, mikäli niitä vain on saatavilla. Tämä viestiksi vihreiden valistuneelle tohtorille, Jarkko Tontille, joka omien sanojensa mukaan ostaa vain ulkomaista ruokaa.[108] Vihreät eivät ole vain talouspolitiikan, energiapolitiikan ja ulkomaalaispolitiikan vaan myös maatalouspolitiikan haudankaivajia.

Vaikka kaupoista ei saisikaan enää suomalaista maitoa, Helsingin käräjäoikeus puolestaan on päättänyt, että myös Suomessa pitää voida ostaa internetistä alkoholia ja tilata sitä kotiovelle.[109] Käsittääkseni tämä tekee myynnin valvomisen alaikäisille ja humalaisille mahdottomaksi tai ainakin heikentää sitä. Nähdäkseni alkoholin saatavuutta ja anniskelun perusteita ei ole enää syytä lieventää vaan pikemminkin kiristää erityisesti nuorisojuopottelun hillitsemiseksi. Viinien postimyynti tekee juopoista entistäkin juopompia. Jos valtionsyyttäjällä vielä jotakin järkeä päässään on, hän toivottavasti vie tämän asian korkeampiin oikeusasteisiin. (Lisäys jälkikäteen: valtionsyyttäjä ei valittanut asiasta.)

Ydinvoiman välttämättömyys

Suomen tulevaisuus ratkeaa, paitsi maahanmuuttoon ja moraaliin liittyvistä kysymyksistä, myös talouden, työllisyyden ja energian kysymyksistä. Istuvan hallituksen onnistuneimpia ministereitä on Jyri Häkämies. Hänet muistetaan totuuden sanomisesta Washingtonissa (”Venäjä, Venäjä, Venäjä”-puhe) ja valtion omistamien yritysten luokittelusta strategisesti tärkeisiin sekä niihin, joissa valtiolla on pelkkä sijoittajaintressi.

Nyt Häkämies väittää, että ydinvoimaloiden rakentamiskysymyksessä ratkaistaan iso osa Suomen tulevaisuudesta.[110] Olen samaa mieltä. Korvaavien ydinvoimaloiden pitäisi olla käynnissä viimeistään vuonna 2035, jolloin nykyiset ydinvoimalat joudutaan poistamaan käytöstä. Niillä tuotetaan kolmannes Suomen sähköstä.

Sähköä pitäisi myös myydä vastavuoroisesti ulkomaille. Tällä hetkellä Suomi ostaa puolentoista reaktorillisen verran ydinsähköä murenemassa olevasta Sosnovyi Borin ydinvoimalasta. Mitä nopeammin uudet voimalat saadaan valmiiksi, sitä pienemmiksi Pohjolan alueen käyttöriskit tulevat. Käytetyn ydinpolttoaineen varastointiriskit eivät puolestaan kasva yhtään, vaikka jätteiden määrä olisi kaksinkertainen, joten uraaniresurssit kannattaa käyttää loppuun hiilidioksidin määrän pienentämiseksi.

On viisaampaa kulkea ydinvoiman kanssa valittu tie loppuun kuin kääntyä puolimatkasta takaisin. Ydinvoimasta eivät tosin päätä kansanedustajat painamalla äänestyskoneensa nappeja vaan kansalaiset vääntämällä kotonaan sähkökatkaisimista. Uusia ydinvoimaloita Suomeen on rakennettava ja rakennetaan, joten vastustavienkin puolueiden olisi parempi asettua päätöksen taakse. Se on rehellisyyttä ja vastuun kantamista.

Myös Perussuomalaisten internetsivuilla ydinvoimasta äänestänyt enemmistö (56 prosenttia) on asiasta samaa mieltä. Ydinvoimakannan pohjalta säädetään seuraavan hallituksen ovensaranat paikoilleen. Vastustelu ei merkitse hallitukseen haluaville muuta kuin pelkkää neuvotteluvaluuttaa. Ydinvoimavastaisuudesta luopuminen voidaan vaihtaa joihinkin muihin tavoitteisiin hallitusohjelmaa sorvattaessa, ja perussuomalaiset voivat vastaantulollaan saada läpi joitakin sosiaalipoliittisia ideoitaan. Päätöksenteko on helppoa, sillä tuuli, turve ja ydinvoima eivät enää kilpaile keskenään. Hiili- ja öljylauhdevoimaa vähentävässä Suomessa tarvitaan niitä kaikkia, joten poliitikot tekevät aina oikean päätöksen antaessaan lupia tasapuolisesti niin ydin-, tuuli- kuin turvevoimaloillekin.

Taustalla EU

Ydinvoiman tarpeellisuutta korostaa myös se, että kasvihuonepäästöjen vähentäminen tulee Suomelle kalliiksi. Jos laivaliikenne pakotetaan rikittömään polttoaineeseen EU-lailla, siitä uhkaa kertyä Suomelle miljardiluokan lasku.[111] Suomenlahden päällä kesäisin leijuva keltainen savupilvi kertoo, että rajoittaminen on tarpeen. Mutta itse aloittaisin Itämeren suojelun vaatimalla Venäjää täyttämään edes alkeellisimmat kansainväliset ympäristönormit.

Suomen kansantalouden pulauttavat pohjaan yliherkät ympäristöpoliitikot, EU-direktiivit, maahanmuutto ja kansainvälisyyden kahleisiin kytketty päätöksenteko, jonka tuloksena taloudellinen itsemääräämisoikeus ja protektionismin mahdollisuus on menetetty. Tästä kertoo professori Vesa Puttosen viimeviikkoinen toteamus, että Suomi voi olla Euroopan Kreikka vuonna 2020.[112] Se, että maastamme on tulossa mätä persikka, ei johdu kuitenkaan epäedullisesta ikärakenteesta eikä väestöpulasta. Ongelma on, että vientiä ei saada nousuun, koska euroalueen jäsenenä me emme voi parantaa kilpailukykyämme devalvaatioilla.

TLDR, *I know*, mutta minkäs teet? Pitkä on poliittisten virheiden piimä.

Tiistaina 9. maaliskuuta 2010

MIKSI YLIOPISTOJA MARKKINOIDAAN?

Hallituksen toimet ovat koetelleet viime aikoina myös yliopistoväkeä, vaikka muutoin sanan- ja ajattelunvapautta kuohiva linja tukeekin yliopistoja hallitsevan vihervasemmiston tarkoitusperiä. Niinpä muutama yliopistohenkilöstöä edustava järjestö uhkasi yliopistotyönantajaa sinänsä naurettavalla päivän mittaisella lakolla.[113] Se epäilemättä olisi pysäyttänyt tieteen edistymisen ja jättänyt tutkimuksen ja opetuksen pysyvästi ajastaan jälkeen...

Tämänpäiväiset ongelmat sikiävät uudesta yliopistolaista, jolla heikennettiin tieteen ja yliopistoväen asemaa.[114] Mutta yliopistoissa on meneillään monta muutakin hullutusta. Yliopistot ovat alkaneet *mainostaa* itseään näyttävästi opiskelijavalintojen kynnyksellä. Samaan aikaan opiskelijoita aiottiin kurmottaa tuhannen euron lukukausimaksuilla. Ehkä tämä oli seuraus siitä, että ylioppilaskunnat vastustivat lukukausimaksujen perimistä *ulkomaalaisilta opiskelijoilta*.[115]

Yliopistojen mainostaminen on rahan viskaamista uuniin. Jos pyrkijä ei tiedä, minne hän hakee ylioppilaskirjoitusten jälkeen, hän ei ole sopiva akateemiselle opintielle. Jatkosuunnitelmat pitää ratkaista opinto-ohjauksella ja viranomaistiedotuksella eikä mainostamalla. Opinto-ohjaus on pedagoginen tie, kun taas mainostus perustuu manipulaatioon ja kilpailuun.

Yliopistojen ei pitäisi alistua kilpailemaan opiskelijoista. Kyllä halukkaita pyrkijöitä riittää, ja jos ei riitä, koulutuksen ovenkynnyksiä on kohotettava. Nyt niitä aiotaan madaltaa, kun opetusministeriön työryhmä aikoo poistaa valintakokeetkin.[116] Opintien edetessä kohtaamiskulman pitäisi jyrkentyä eikä loiventua, kuten nyt, kun maistereita ja tohtoreita leivotaan kuin liukuhihnalta.

Tämän tuloksena yliopistoväki on tyhmistynyt ihan armottomasti. Ei tarvitse ihmetellä, miksi Suomen talvisota käytiin kasvatustieteitä opiskelevan Big Brother -Tuulin mielestä vuonna 1809.[117] Erehdyksen voisi ehkä sovittaa maininta siitä, että kyseessä oli uusi feministinen historiantulkinta ja aikadilataatio.

Olisi mielenkiintoista tietää, kuinka paljon yliopistot tuhlaavat rahaa mainostukseen samaan aikaan kun poliittinen valta väläyttää lukukausimaksujen mahdollisuutta. Kansalaisia sopeutettaneen ajatukseen niin kauan, kunnes siitä tulee totta uudessa yliopistossa. Parempi olisi kuitenkin karsia opiskelijamääriä, ajaa alas *post dog* -ohjelmien muodossa ylläpidetty *spaniel-like-education*-tyyppinen aikuisten apukoulu sekä lopettaa syöttötuolien ja muiden suojatyöpaikkojen ylläpito nollatutkijoilta. Mainostukseen taitavat huveta nekin miljoonat, joita yliopistot on taivuteltu

kerjäämään entisiltä opiskelijoiltaan lahjoituksina. Myös tämä on kuin suoraan vanhasta satiirista, jossa köyhät laitettiin kalvamaan toisiaan vain siksi, että poliittinen ja taloudellinen eliitti (tai oikeastaan alamaailma) sai juhlia rauhassa.

Suomen yliopistoissa on kaksi kertaa enemmän ulkomaalaisia opiskelijoita kuin ulkomaiden yliopistoissa on suomalaisia, joten vaihtosuhde on meille erittäin epäedullinen. Kannatan lämpimästi täysien lukukausimaksujen perimistä kaikilta muilta kuin Suomen kansalaisilta, myös Euroopan unionin maiden asukkailta.

Ulkomaalaisten haaliminen ei ole perusteltavissa millään ”laadun tavoittelulla”. Laatua parantaa kriteerien korottaminen, kun taas nykypolitiikalla laatu on muuttunut pelkäksi määräksi. Myöskään suomalaisia opiskelijoita ei kannattaisi lähettää ulkomaille perustutkinnon ollessa kesken, sillä tuossa opintojen vaiheessa kyky välittää tieteellisiä vaikutteita on olematon, ja tärkeimmäksi matkavarustukseksi sopisi paketillinen kondomeja.

Ylioppilaskuntien on turha kiljua ulkomaalaisilta perittäviä lukukausimaksuja vastaan. Kun preka-Eetut jäävät jälleen ilman opiskelupaikkoja seuraavalla hakukierroksella, heidän on syytä muistaa, että heidän opiskelupaikkansa menevät suoraan niille ulkomaalaisille tulokkaille, joilla yliopistot koristelevat luokkahuoneitaan näyttääkseen ”kansainvälisiltä”.

Kuinkahan nämä muksut saataisiin ymmärtämään, että jokainen ulkomaalaisille luovutettu opiskelupaikka ja myönnetty tutkinto on heiltä itseltään pois? Jos lukukausimaksut säädettäisiin ulkomaalaisille, voitaisiin välttyä lukukausimaksujen perimiseltä suomalaisilta tai jopa nostaa suomalaisten opiskelijoiden opintotukea.

Torstaina 11. maaliskuuta 2010

FILOSOFIT VALLAN VERKOISSA

Suomalaisen iltapäivälehtijournalismin King Kong, Mattiesko Hytönen, paljasti viime syksynä, ettei filosofi Pekka Himasen mainostama Oxford-professuuri ollutkaan sen kummempi kuin muutaman kuukauden vierailu kyseisessä yliopistossa.[118] Jopa G. H. von Wrightin professuuri Cambridgessa kesti kauemmin (eli runsaan kolme vuotta), toisin sanoen sen ajan, jonka hän pystyi tuossa toimessa olemaan.

En kuitenkaan moiti Himasta egonsa paisuttelusta. Se on tavanomainen inhimillinen heikkous. Vakituisissa professorinviroissa olevat tyypit ovat vielä häntäkin mitäänsanomattomampia. Kansainvälisillä ansioilla kerskailu on juuri sellaista itsetehostusta, joka parhaiten tunnetaan Simo Salmisen Rotestilaulusta: ”On sitä tässä yks ja toinenki sentäs jotakin nähny, voi olla että vielä käydään ulkomaillakin, ettei sitä nyt tartte ihan

silmille tulla hyppimään!”[119] Parasta kai olisi, jos viiden tähden hotelleissa majailevat matkasaarnaajat matkustaisivat omaan itseensä.

Himanen on nyttemmin päästänyt julkisuuteen hallituksen häneltä tilaaman tulevaisuusselvityksen. Toimeksiannon mukaan selvityksessä oli pohdittava, ”kuinka henkinen kulttuuri ja arvomaailma voivat vaikuttaa voimavarana siihen, että Suomi voi laaja-alaisesti hyvin ja täyttää tehtävänsä myös 2010-luvun maailmassa”.[120] Selkeä määräys, helppo totella.

Itse haluaisin tietää, mikä todellisuudessa muuttuu ja millä *konkreetti-silla keinoilla* Himanen aikoo parantaa henkisen ja materiaalisen arvotuotannon tilaa, paitsi tietysti maahanmuutolla, jonka vuositasoksi hän on vaatinut 20 000 tulijaa.[121]

Väite, että ovet onnen paratiisiin avautuvat ”vihreän informaatio- ja vuorovaikutustalouden”, ”hyvinvointiyhteiskunnan version 2.0” (mitä se sitten tarkoittaakin) sekä ”rikkaan monikulttuurisen elämän” kautta, paljastaa että Himasesta on kehittynyt yksi maamme eturivin mokuttaja. Omasta mielestäni Himasen ehdottamat ympäristösertifikaatit ja -sanktiot ainoastaan jarruttavat teknistä evoluutiota, joka etenee parhaiten vapaiden markkinoiden ja tietoisen kuluttajan ehdoin.[122]

Filosofit valtiovallan orjina

Koska valtioneuvosto ei asettanut tulevaisuusselvitystä kilpahaun eikä akateemisen vertaisarvioinnin kohteeksi eikä myöskään kertonut sen hintaa, kysyin Matti Vanhasen valtiosihteeriltä Risto ”The Unknown Soldier” Volaselta sähköpostitse 11.2.2010, ”paljonko Pekka Himaselle luovutetaan rahaa ja muita resursseja tämän hankkeen toteuttamiseen, ja paljonko ovat hankkeen kokonaiskulut sekä kuka tai mikä taho kustannukset maksaa”.

Sain tunnin päästä seuraavan vastauksen: ”Hyvä Jukka Hankamäki, Kiitos mielenkiinnosta hankkeeseen. Pekka Himanen ei saa hankkeesta korvausta eikä hänelle luovuteta muita resursseja. Hnkkeen alkutilaisuudessa ja luovutustilaisuudessa osanottajille tarjotaan kahvit. Parhain terveisin, Risto Volanen.”[123]

Ikävä sanoa, mutta minä en usko tätä, sillä Volanen unohti vastata kysymykseni ratkaisevaan osaan, paljonko ovat hankkeen kokonaiskulut. Kulujahan siitä joka tapauksessa syntyy. Tuskinpa Himanen tekee työtään pyhästä hengestä. Jos Himaselle ei todellakaan makseta mitään, se on pahempi kuin että hänelle maksettaisiin, sillä tämä merkitsee, että selvityksen laadinta perustuu *sosiaalisen pääoman* vaihtoon, joka on eräs henkisen korruption muoto. Filosofi on siis ostettu osaksi vallan verkkoja ja työ ”pidetään tilillä”, kunnes siitä palkitaan viralla.

Toiselta kannalta katsellen Himanen koettaa maksaa tänään julkaistulla kirjallaan vanhoja velkojaan. Jyrki Kataisen johtama eduskunnan tulevaisuusvaliokunta tilasi näet Himaselta jo vuonna 2003 tulevaisuusselvityksen, joka julkaistiin 2004. Himaselle maksettiin tuolloin peräti 40 000 euroa 37 sivun kirjoituksesta.[124] Se on yli tuhat euroa per sivu! Velka ei lyhene, sillä tänään julkaistu *Kukoistuksen käsikirjoitus* on käytännössä sama teksti kuin vuonna 2004 julkaistu.[125]

Selvityksen nopean valmistumisen voi ymmärtää myös siksi, että johtopäätökset on annettu poliittiselta taholta valmiina, ja raporttia tarvittiin enää niiden perustelemiseen. Himasen ehdottama lisärahan satsaaminen kulttuuriin ei taida kannattaa, kun fyrkat valuvat nykyisinkin vain yliopistojen vihervasemmistolaisille monikultturisteille, globalisaation puolustelijoille ja feministeille, jotka tekevät kaikkensa, ettei yliopistolla olisi yhtään tyyppiä, joka liputtaa kansallisen kulttuurin ja ajattelun puolesta.

Minulla ei ole sen korkeampaa kuvaa myöskään filosofian laitoksen johtajana toimineesta demaripoliitikko Thomas Wallgrenista, joka sorvaa Sdp:lle puolueohjelmaa. Esimerkkinä muista ovenvartijoista mainittakoon vielä eräs edellisen tulevaisuusselvityksen laatija, kuoronjohtaja Ilkka Niiniluoto, joka *Polemiikki*-lehdessä 1/2010 vaati Suomeen lisää maahanmuuttoa sillä perusteella, että täällä on niin kova työvoimapula...[126] Eivätköhän näiden vallan sylikoirien kommentit ole sanottu vain poliittisten valheiden suojelemiseksi, valtiovallan myötäilemiseksi ja oman virkaaseman säilyttämiseksi?

Omaa kulttuurifilosofista toimintakykyäni edistää parhaiten se, että virassa olevat filosofit kohtelevat minua kuin spitaalista, eikä minun sen vuoksi tarvitse sitoutua heidän ideologisiin kahleisiinsa. Tämä pullamössöporukka on itse istunut 30 vuotta kovapalkkaisissa viroissa ja kerännyt itselleen suuret eläkkeet, ja nyt he haluaisivat laivata itselleen palvelijoita Afrikasta sekä pakottaa meidän sukupolvemme maksamaan heidän eläkkeensä.

Yhtä mieltä olen Himasen kanssa vain siitä, että Suomen kohtalonhetket ovat käsillä. Mutta asioita ei pidä ratkaista sen enempää hänen, Niiniluodon kuin Wallgreninkaan edustamalla lammaslauman päkätyksellä.

Isien varjossa

Itse en tilaisi mitään Himaselta, joka päätti Teknologiateollisuuden tilaaman ”Suomalainen unelma” -innovaatioraporttinsa seuraavaan itse sepittämänsä runoon:

”Meillä on ollut Sibelius,
meillä on ollut Gallén-Kallela,
meillä on ollut Leino.
But you ain’t seen nothing yet.

Meillä on Nokia,
meillä on jääkiekon MM-joukkue,
meillä on musiikin uusi menestystarina.
But you ain’t seen nothing yet.

Paljon enemmän on vielä tulossa
kuin mitä tähän mennessä on nähty!”[127]

Voitte verrata loppusäettä Simo Salmiselta lainaamaani fraasiin: ”On sitä tässä yks ja toinen sentäs jotakin nähny.” Filosofisesti arvioiden Himasen optimismi on lapsellista ja typerää, sillä ihmisten perimmäiset ilon ja ahdistusten aiheet ovat olleet viimeksi kuluneiden 10 000 vuoden ajan samat, eivätkä ne muutu myöskään tulevaisuudessa miksikään pelkän matkapuhelimista kuuluvan piipityksen vuoksi. Ne eivät muutu myöskään siksi, että kyseisen masturbatiivis-onanistisen runkkauksen tuloksena pippelin päästä pursuaa kuumaa ilmaa (*”you ain’t seen nothing yet”*).

Pahinta on, että yllä siteerattu 1970-luvun rock-lyriikkaa hyödyntämään pyrkivä Himasen ”runo” ei ole tietoista parodiaa, vaan se antaa tahattoman koomisen näytön siitä, kuinka oppipoika on isänsä varjossa. Saarislaisuutta toistaa myös eilen valmistuneen raportin nimi: ”Kukoistuksen käsikirjoitus”. Ideapankki on siis tyhjä.

Ja kuka helvetti jaksaa aina kukoistaa? Himasen peräänkuuluttamaa ”työhyvinvointia” vain huonontaa se, ettei ihmisten odoteta pelkästään tekevän töitään vaan myös viihdyttävän ja miellyttävän asiakkaitaan. Tämä puolestaan liittyy työelämän muuttumiseen surkeaksi teatteriksi arvojen tuottamisen sijaan. Syypäitä siihen ovat niin sanotun esitystalouden lietsojat, joille keskeistä ei ole se, mitä osaat, teet tai olet, vaan se, miltä mikäkin näyttää. Tässä performatiivisuudessa on valheen maku.

Perjantaina 12. maaliskuuta 2010

VÄHEMMISTÖVALTUUTETUKSI VÄHEMMISTÖVALTUUTETUN PAIKALLE

Jätin tänään iltapäivällä hakemukseni vähemmistövaltuutetun virkaan. Toivon, että pääsen pian palvelemaan maassamme olevia vähemmistöjä uutena vähemmistövaltuutettuna.

Vähemmistövaltuutetun viran kaksi edellistä haltijaa ovat saaneet paljon kritiikkiä. Vähemmistöjen asemaa on tarkasteltu yksipuolisesti

juridisina ja normatiivisina kysymyksinä. Asiaan liittyvät sosio- ja psykodynaamiset seikat on jätetty huomiotta. Vähemmistöjen aseman tulisi kuitenkin perustua ensisijaisesti kansanryhmien väliseen *yhteiskunnalliseen luottamukseen* eikä pakkotoimiin, jotka liittyvät siihen, mitä saa, ei saa tai pitää tehdä.

Virka on poliittinen, sillä tehtävässä luodaan juuri sitä linjaa, jonka pohjalta koko politiikan eettis-moraalinen oikeutus lopulta ratkeaa. Koska olen tieteellisen filosofinkoulutukseni lisäksi suorittanut syventävät opinnot myös sosiaalipsykologiassa, katson asioita eri tavoin kuin virkaa hoitaneet juristit. Minulla on sekä kelpoisuus että pätevyys kyseiseen tehtävään ja kyky hoitaa sitä menestyksellisesti.

Eroon syrjintä- ja tasa-arvohierarkioista

Olen myös itse erään kansallisen vähemmistön jäsen. Pidän tärkeänä, että tulevaisuudessa päästäisiin eroon syrjintähierarkioista.

Syrjintähierarkioilla tarkoitetaan sitä, että eräitä syrjinnän lajeja pidetään virallis-formaalisestikin toisia merkittävämpinä. Esimerkiksi vähemmistövaltuutetun toimiston alaan ei lueta lainkaan seksuaalivähemmistöjen asioita vaan ainoastaan etnisten vähemmistöjen asiat. Seksuaalivähemmistöjä ei tunnusta myöskään tasa-arvovaltuutetun toimisto. Monet kansalliset vähemmistöt ovat väliin pudotettuja tai henkipattoja valtiollisten syrjintähierarkioiden keskellä.

En tarkoita, että vähemmistöjen pitäisi kilpailla siitä, mikä niistä on syrjityin. Mutta myöskään valtiovallan ei pitäisi kilpailla orwellilaisuuden kanssa siitä, miten se onnistuu tekemään yksistä tasa-arvoisempia kuin toisista. Vähemmistövaltuutetulla on oikeus tehdä lakialoitteita ja yhdessä lainsäätäjän kanssa kehittää käytäntöjä parempaan suuntaan.

Vähemmistöjen vahvat ja heikot

Haen vähemmistövaltuutetun virkaan siksi, että haluaisin kiinnittää paremmin huomiota siihen, kuinka *yksilöt pärjäävät kunkin vähemmistöryhmän sisällä*. Tähän asti asiat on nähty vain siitä näkökulmasta, millaisia ovat etnisten vähemmistöjen ja kantaväestöjen *väliset* suhteet.

Tutkimuksellinen näyttö ei kuitenkaan tue sellaista käsitystä, että tämä suhde olisi kovin keskeinen etnisten vähemmistöjen kannalta. Ovathan useat maahanmuuttajat itsekin korostaneet, että etniset vähemmistöt eivät ole mikään yksiaineksinen ryhmä, jota voitaisiin sellaisenaan verrata muihin ryhmiin. Se olisi turhaa stereotypioiden ja vastakkainasettelujen lietsomista, politiikkaa, jota viranomaisdiskurssi omassa ajattelemattomuudessaan luo pamputtaessaan ihmisiä säädöksiin kahlituilla

määritelmillä. Juuri ne ovat halvaannuttaneet viranomaisvallan ja kansalaisten suhteet.

Olennaista on, kuinka esimerkiksi naiset ja lapset pärjäävät muslimiyhteisön sisäpuolella. Tässä suhteessa on päätettävä, *valitsemmeko naisten ja lasten edun ajamisen* vaiko *muslimiyhteisön linnoittautumisen omaksi saarekkeekseen*, jonka sisällä myös despotia on mahdollista.

Suomalaiseen kulttuuriin sopeuttamista on aina pidettävä ensisijaisena tavoitteena, sillä erilliskulttuurien syntyminen johtaa suureen ja pitkäaikaiseen syrjäytymisriskiin. On muistettava, että kaikki etnisesti erilaista alkuperää olevat ihmiset eivät ole syrjäytyneitä, vaan paljon on myös erittäin hyvin toimeentulevia. Juuri siksi tarkastelut on tarkennettava vähemmistöjen *sisäisiin suhteisiin*.

Kansalliset vähemmistöt muistettava

Maahanmuuton kysymykset ovat hallinneet vähemmistöjä koskevaa keskustelua niin, että monet kansalliset, Suomessa pitkäaikaisesti oleskelleet ja kulttuuriin sopeutuneet etniset vähemmistöt ovat jääneet vähemmälle huomiolle. On väärin, että jotakin kuolemankielissä olevaa suomalaissukuista karjalaismummoa kyyditetään itärajalle samalla kun epämääräisillä perusteilla maahan saapuville terveille afrikkalaismiehille annetaan turvapaikka ja täysi ylläpito. Kyllä järkeä ja suhteellisuudentajua täytyy saada tähänkin politiikkaan. Kyse on taaskin vähemmistöjen sisäisistä tai keskinäisistä kysymyksistä eikä vastakkainasettelusta suhteessa kanta- tai valtaväestöön. Tämän *toteaminen* puolestaan ei ole keinotekoista vastakohtaistamista, sillä resurssit, joita maahanmuuttoon käytetään, ovat joka tapauksessa yhteisiä ja samoja.

Suuret maahanmuuttajamäärät eivät ole myöskään etnisten vähemmistöjen oman edun mukaisia. Vähemmistöjen suosimat työpaikat ovat täynnä, eikä niitä perinteisiä pizzerian pitopaikkojakaan riitä enää kaikille halukkaille yrittäjille. Monet maahanmuuttajina Suomessa olevat etniset vähemmistöt pyytävät jo itse vähentämään tulijoiden tulvaa, jotta heidän oma asemansa ei heikkenisi kovenevan kilpailun tuloksena. Näistä lähtökohdista olen kunnioittavasti esittänyt hakemukseni valtioneuvostolle.

Mainitsen asiasta tässä blogissa tiedottaakseni julkiselle sanalle siitä, minkälaisia ajatuksia ja kehittämishankkeita hakijaluetteloon kirjattavan nimeni takana on. Toisen syyn tästä aiheesta kirjoittamiseen voi lukea esimerkiksi Tietoviikon äskettäisestä jutusta, jonka mukaan jokaisen töitä haluavan pitää katsoa, mitä blogiinsa laittaa.[128] Olemalla avoin ja suosimalla sensuurista vapaata filosofista ajattelua koetan siis kiistää virantäyttöprosesseihin liittyvää ideologista painostusta ja pelottelua, ja parhaimmillani yritän myös voittaa ne.

Sunnuntaina 14. maaliskuuta 2010

LEPOPÄIVÄN RATOKSI JA PYHÄPÄIVÄN KUNNIAKSI

Eduskuntavaaleja ei ehditä siirtää uuden esityksen mukaisesti huhtikuulle. Nyt on maaliskuu, ja vaalit ovat täydessä käynnissä!

Perussuomalaisen puolueen viikon takainen ”Vuosi vaaleihin”-risteily oli symbolinen muistutus siitä, että kohtaloaan ei pääse pakoon. Jari Tervo tuossa jo kirjoitti, että samaan laivaan astuneilla 400 irakilaisella täytyi olla ”lystiä”.[129] Itse arvioin asiaa niin ikään rannalta. Ja rannalla ollaan tietysti viisaita silloin kun merellä tuulee.

En usko kuitenkaan tämän ”laiva on lastattu” -leikin olleen kovinkaan hauskaa. Vaikka kyllä se kieltämättä sai omassakin suupielessäni hampaat kiiltämään, kun ulapalla ryskyi jäät kolisten suuri laiva, jonka kyljessä luki ”Viikinki”, ja paatin sisällä hillui pieni puoluekokouksellinen Turoihin pukeutuneita perussuomalaisia sekä heidän seuralaisinaan puolen pataljoonallista äänestysmatkalla olevia irakilaisia. Tämä ikään kuin konkretisoi vanhan vertauskuvan laivalastillisesta maahanmuuttajia. Lisäksi suuntana oli meille kaikille niin rakas Ruotsi.

Pelkäsin pahoin, ettei laiva pääse edes matkaan, sillä edellinen Tukholman-vuoro oli juuttunut jäihin ja saapunut myöhässä Helsinkiin. Joku suomenruotsalainen Rkp:tä äänestävä kippari varmaan yritti viivyttää matkan kulkua, jotta ratkaiseva lähtö jäisi kokonaan välistä pois. Ja sabotaasiahan se oli sekin, että risteilyemäntä pani sähköt poikki kesken Veltto-Virtasen Hottentotti-esityksen. Sietämätöntä sensuuria, eikä enää lainkaan mukavaa, kuten Tervo kuvaili kiemurtelevassa ja perussuomalaisia kolhivassa kolumnissaan!

Täytyykö kaikessa nähdä ”rasismia”, kun eri kansanryhmien kesken voisi olla myös aidosti hauskaa hurtin huumorin siivin? Eikä tilaisuutta saisi suinkaan keskeyttää vain sillä perusteella, ettei esitys sopinut laivayhtiön omaan Etelä-Afrikka-teemaan. Saivathan eräät värvätyksi myös irakilaissyntyisen jäsenen Perussuomalaiseen puolueeseen.[130]

Muutoin kyseisellä maailmanlopunristeilyllä selvisi lähinnä se, ettei puolueella ole pulaa ehdokkaista. Jokainen suomalainen haluaa luonnollisesti olla perussuomalainen kansanedustaja, ja niinhän jokainen tietysti onkin. Sillä mitäpä muita me olemme kuin perussuomalaisia kansan edustajia?

Uskottava ehdokasasettelu on tärkeää puolueelle, johon kohdistuu kannatuspaineita. Mieleen muistuu Jussi Halla-ahon mainita niistä ehdokkaaksi haluavista, jotka arvelevat tuovansa mukanaan ”ainakin ziljoona ääntä”. Useissa tapauksissa kannatus pätee kuitenkin vain melko pienillä ’ziljoonan’ arvoilla.

Mediamaksu jäihin

Suomessa kokoomus tekee kaikkensa säilyttääkseen kannatuksensa. Kirjoitin toista viikkoa sitten, kuinka tärkeää on, että mediamaksun voimaantulo estetään, sillä siitä tulisi huono järjestelmä niiden vuosien ajaksi, jonka tämä post-televisiollinen todellisuus vielä kestää. Median tavanomaisen käytön tulee olla kuluttajan ja palveluntarjoajan välinen asia eikä valtiovallan lailla hallitsema ja laskuttama asia.

Reiluinta olisi Ylen kanavien paneminen kortin taakse; tosin kuluttajien päätökset tekisivät luultavasti lopun koko valtiojohtoisesta firmasta. Jos taas nykymuotoisesta Yleisradiosta halutaan pitää kiinni, järkevin ratkaisu olisi budjettirahoitus. Se ei tekisi Ylestä ”hallituksen kanavaa” (sen enempää kuin se jo on). Eihän kukaan väitä yliopistojakaan hallituksen kanaviksi, vaikka myös niiden rahoitus tulee edelleen suurimmaksi osaksi valtion budjetista. Tosiasiassa Yle on vastustanut budjettirahoitusta siksi, että sen vallitessa rahoitusta voitaisiin joskus leikatakin eikä aina vain paisuttaa, kuten nyt.

Jyrki Katainen teki oikein toimiessaan kummisetänä ja pysäyttäessään mediamaksuhankkeen kokoomuksen sisällä.[131] Viestintäministeri Suvi Lindénin oma tahto, vaikutusvalta ja uskottavuus siihen tuskin olisivat riittäneet.

Lepopäivän ratoksi

Tähän väliin muisteloja radiomafiasta, joka tuo mieleen harppi-Saksan ja tiedotuspoliittisen aivopesun ajat ja jota sivusin jo edellä. Meidän kaikkien omistama Yleisradio piti hallussaan radiolähetysten monopolia paikallisradioiden perustamiseen asti, vuoteen 1985. Valtiovalta kontrolloi edelleen radiotaajuuksien jakoa kovin ottein: myöntäen toimilupia siltä pohjalta, mitä sisältöjä on tarkoitus välittää. Tämä on väärin viestinnän vapauden kannalta.

Muistan, kun läpikotaisin punainen Repo-radio suvaitsi soittaa listahitit vain kerran viikossa, ja silloinkin joku puolueuskollinen äänitarkkailija ajoi tahallaan uutiset listaykkösen päälle pitäen esitystä kapitalismin ja imperialismin hedelmänä. En tiedä, kannattaisiko nykymuotoistakaan Yleä elättää, vai olisiko parempi, että organisaatiota kevennettäisiin esimerkiksi yksityistämällä TV2 ja lopettamalla puolet ruotsinkielisestä ohjelmistosta sekä rituaaliseksi muodostunut kaikkien olympialajien välittäminen.

”Näin Neuvostoliitossa” -ohjelmaa vastaavat nykyään ne lukuisat ryssänrokumentit, joissa podetaan (n)ostalgiaa romahtaneen yhteiskuntajärjestelmän vuoksi. Myös ”Lepopäivän ratoksi” oli mielenkiintoinen oh-

jelmanimi. Monet tunsivat tuohon aikaan ilmestyneen ”Ratto”-nimisen julkaisun. Kun jumalanpalvelusten jälkimainingeissa radioaalloille ajettiin ”Lepopäivän ratoksi” -ohjelmaa, tämä kätevästi pornografisoi pyhäpäivää leimaavan hengellisen hekuman.

Pyhäpäivän kunniaksi

Taivaalla tapahtuu toki muutakin kuin radiotaajuuksien jakoa. Ihan lepopäivän ratoksi kommentoin vielä tuoretta evankelisluterilaisen kirkon arkkipiispanimitystä. Luin joskus opiskeluaikoinani Miikka Ruokasen kirjoittaman *Hermeneutica moderna* -kirjan, joka kelpaa edelleen vaikka lähdeteokseksi.[132] Silti iloitsen Kari Mäkisen valinnasta, sillä hän tuntuu suhtautuvan seksuaalivähemmistöihin aidon hermeneuttisen raamatuntulkinnan mukaisesti: nähden eri aikakausien käsitykset osana historiallista ajankuvaa sekä myöntäen, että jokainen uskonnollinen mielipide perustuu henkilökohtaisiin tulkintoihin ja on siten subjektiivisuuden leimaama.

Koska se historiallinen maailma, josta Raamattu puhuu, on pitkälti kadonnut, myös Raamatussa esitetyt homoseksuaalisuutta koskevat kannanotot ovat menettäneet alkuperäisen merkityksensä kirjan nykylukijoille. Raamatun elämäntapanormeja ei pidä ymmärtää kirjaimellisesti, vaan homoseksuaalisuuteen pitää suhtautua pohtien, mitä kristillinen rakkauden perussanoma voisi merkitä homoseksuaalisuuden yhteydessä. Jos se merkitsisi homoavioliittojen hyväksymistä, niin kyseessä olisi pelastus kristilliselle uskonnolle.

Tuskinpa heteroiden avioliitot siitä paljonkaan pahenisivat, vaikka kirkko homoja siunaisi ja vaikka päästäisi naimisiinkin. Parempi naida kuin palaa. Tosin itse en avioliiton kahleita kaipaa; avioliittohan perustuu käytännöllisesti katsoen orjanomistusoloihin, eikä ihmisten pidä toisiaan omistaa. Nyt siis homotkin ovat vaarassa joutua avioliittoon sisältyvän sosiaalisen kontrollin uhreiksi!

Kirkon piirissä asiaa on pähkäilty luullakseni enemmänkin pragmaattisesti kuin teologisesti: mitä tämä kirkolle kannattaa? Myös Uusi Suomi kirjoitti, että ateistit iloitsevat homomyönteisen piispan valinnasta.[133] Takana on ajatus, että konservatiiviset ja varakkaat veronmaksajat kaikkoavat kirkosta ja että juuri sitä kirkko pelkää.

Ateistien ilo ja pappien pelot voivat olla kuitenkin ennenaikaisia. Ajan myötä kirkkoon saattaa liittyä enemmän väkeä, jos kirkko omaksuu nykyistä myönteisemmän homokannan. Näin saataisiin kirkon harjoittama avoin diskriminointi loppumaan. Nykyoloissa voisin jopa harkita liittymistä takaisin evankelisluterilaiseen kirkkoon, josta erosin kuusitoista vuotta sitten kirkon homoja kohtaan osoittaman läimäyttelyn vuoksi.

Voisin ainakin antaa tukeni kirkon asialliselle johdolle, sillä onhan naimalupa arvokas tietylle osalle homoista.

Tiistaina 16. maaliskuuta 2010

TUTKIJAT TIEDEPOLIITTISEN SYRJINNÄN UHREINA

Kansleri Ilkka Niiniluoto paheksui Helsingin Sanomien jutussa sitä, että maahanmuuton tutkijat ”ovat joutuneet poikkeuksellisen rajujen uhkausten ja kunnianloukkausten kohteiksi nettikirjoittelussa”.[134] On selvää, että tämä on tapahtunut nimenomaan ”nettikirjoittelussa”, koska mitään tosiasiallisia tai muutoin näkyviä uhkauksia kyseisiin tutkijoihin ei ole kerrottu suunnatun.

Ruotsalaisessa Örebron yliopistossa tosin murhattiin kristitty assyrialainen lehtori Fuat Deniz,[135] jonka tutkimusaihe koski muslimien suorittamaa Ottomaanien valtakunnan aikaista kristittyjen kansanmurhaa, asiaa, jonka Ruotsi äskettäin tunnusti ja minkä vuoksi Turkki kutsui suurlähettiläänsä kotiin.[136] Denizin epäiltiin joutuneen ääri-islamistien väkivallan kohteeksi. Syytä ei ole unohtaa sitäkään, että myös professori Kari S. Tikan Suomessa surmanneet olivat venäläisperäisiä maahanmuuttajia.[137]

Todellinen uhkailu, painostus ja sensuurin yritykset on nykyaikana kohdistettu niihin *maahanmuuttokriittisiin tutkijoihin*, jotka on pakotettu toimimaan yliopistolaitoksen *ulkopuolella*. Toimintaresursseja kun ei myönnetä *maahanmuuttoon järkiperäisesti asennoituville tutkijoille lainkaan* tuossa täysfeministisessä ja läpikotaisin vihervasemmistolaisessa yliopistossa. Sen sijaan yliopistoista on myönnetty palkallinen syöttötuoli melkein jokaiselle maahanmuuttoa penäävälle ja tutkijaksi itseään nimittävälle puolikoulutetulle.

Ilkka Niiniluodon ja Veronika Honkasalon Hesarissa esittämät hyökkäykset ovat tyypillisen brezhneviläisiä väitteissään siitä, (1) että vain ”harva tietää millaista suoraa häirintää tutkijat kokevat”, (2) ettei kansainvälisyyden, monikulttuurisuuden ja maahanmuuton vaatijoiden pitäisi ”vetäytyä julkisuudesta” ja (3) että tämä on jopa ”turvallisuuskysymys”. Kyseinen tekstuaalinen häirintä näyttääkin olevan samanlaista kuin se seksuaalinen häirintä, josta feministit valittavat joka puolella oman estoisuutensa merkiksi. Kannanotoillaan Niiniluoto todistaa vain sen, että hän yleensäkin asettuu aina sovinnaisuuden ja vallan puolelle: feministit ja kansainvälisyyden vaatijat ovat oikeassa, muut väärässä. Se on tyypillistä mekkoeinarien politiikkaa, jolla pyritään varmistamaan oman virkauran jatkuminen mutta jolla ei historiankirjoituksen kunnioitusta saa.

Honkasalon toiminta puolestaan on ollut täysin tarkoitushakuista. Hän on toiminut Naisasialiitto Unionin puheenjohtajana, ja olen lähes kaikesta eri mieltä kuin hän. Lukekaa toki myös ne Hesarin jutun monta sataa yleisökommenttia, joissa tuomitaan silkaksi kaunisteluksi muun muassa

väite, että Honkasalo ”pitää tutkijoiden velvollisuutena *tasapainottaa* keskustelun kielteistä sävyä”. Tämä balanssoiva poliittisen korrektiuden vaaliminen takaa nähdäkseni vain sen, että ennakkoehdottomaan tiedonmuodostukseen ei päästä ja että tieteissä ei ole munaa.

Kun Niiniluoto vertaa suosikkitutkijoidensa saamaa arvostelua inkvisitioon, se on kieltämättä valaisevaa, mutta nurin päin käännettynä. Nythän ihminen joutuu inkvisition ja stalinistisen vainon kohteeksi, *jos hän ei suostu vastaanottamaan tai edustamaan tuota viranomaisohjatun näennäistutkimuksen uskontunnustusta*, jonka mukaan maahanmuuttajien ylimäärää tarvitaan työttömyys-Suomessa ja että se on muka suurikin rikkaus. Näin aurinko kiertää maata.

Jutussa mainittu uhkailu onkin toteutunut *vice versa*. Esimerkiksi minua ja Jussi Halla-ahoa vastaan suunnattu painostus ja rajaaminen akateemisen uran ulkopuolelle on ollut häikäilemätöntä ja vapaan tiedonmuodostuksen sekä yliopiston oman edun vastaista. Kirjani, toimintani ja minut itseni on laitettu käytännölliseen boikottiin ja toimintakieltoon filosofian laitoksilla ilman hyväksyttävää syytä. Tämä ei ole ollut vain persoonaani vastaan suunnattu loukkaus, vaan siten on vahingoitettu pahasti myös toimintaedellytyksiäni ja toimeentuloani.

Vallassa olevalla professoritroikalla ei näytä olevan aavistustakaan siitä, minkälaista vahinkoa yliopisto on tuottanut minulle kiistämällä minulta kaikki tutkimusresurssit yliopistofilosofian piirissä. Filosofian laitoksella on sanottu, että parasta olisi, jos se Hankamäki vaietettaisiin hengiltä. Julkaistessani viranomaisfilosofien väärinkäytöksistä omaelämäkerrallisen raportin nimeltä *Suomalaisen nykyfilosofian historia*[138] teokseni yritettiin tukahduttaa vaikenemalla kirjasta täysin ja kieltäytymällä myöntämästä asialle julkisuutta, ”jotta Hankamäki ei saisi tavoitteilleen yhtään enempää huomiota kuin hänellä jo on”. Jos yliopisto ei pyrkisi näyttäytymään ”sivistysorgaanina”, tämä porukka ei voisi luikerrella häveliäisyysvaatimusten taakse ja turvautua siihen oletukseensa, etteivät sorretut voisi vastata väkivaltaan väkivallalla.

Syrjintä on kohdistunut tietenkin myös homoseksuaalisuuteeni sitä kautta, että en ole suostunut olemaan Niiniluodon ja muiden heteroiden odotusten mukainen nynnyhomo, joka äänestää vihreitä ja hakeutuu feministien hameenhelmojen alle. Sen sijaan olen muotoillut itse oman johdonmukaisen filosofiani, jonka edessä feministien leuat ovat loksahtaneet auki kuin pajatson rahakouru. Toimintaresurssit on kielletty minulta filosofian laitoksilla, sillä heteroprofessorit eivät ole voineet sietää sitä, että ollessani yliopistossa vaikutusvaltani olisi heidän valtaansa suurempi, toisin sanoen ”liian suuri”.

Kiintoisaa on, että kahdessa muussa tämänpäiväisessä jutussa ammutaan alas 20 000 maahanmuuttajan vuosivauhtia vaatineen Pekka Himasen tulevaisuusselvitys, jonka julkaisutilaisuutta myös Niiniluoto pyhitti läsnäolollaan.[139] Ensin iski Hesarin kolumnisti Virpi Salmi omalla kirjoi-

tuksellaan,[140] ja sitten selvityksen rokkasi lyttyyn Suomen Pankissa toiminut Jouko Marttila Yleisradion jutussaan ”Lukioikäisen kouluaine vai yhteiskunnan pelastusohjelma?”.[141]

On myös syytä nähdä pintakuohun läpi ja pohtia, mistä kiistassa on tieteenfilosofisesti kysymys. Feministit ja vihervasemmistolaiset nauttivat hegemonia-asemasta yliopistoissa. Keskusteluihin antautuminen meidän eri tavalla ajattelevien kanssa voisi vain huonontaa heidän asemaansa, ja siksi heidän etunsa mukaista ei ole, että feminismin ja maahanmuuton tabut kyseenalaistettaisiin ja että asioista puhuttaisiin avoimesti. Samasta syystä myös analyyttisen systeemifilosofian edustajat ovat panssaroituneet omaan näennäisfilosofiseen tiedekäsitykseensä, joka on täysin mitäänsanomaton ja pakkoneuroottinen.

Taktiikkanaan heillä on vedota ”tieteellisyyden ihanteeseen”, jonka mukaan vain hakijoiden kansainvälisen pätevyyden sekä tutkimussuunnitelmien tason uskotaan ratkaisevan virkanimitykset ja että ne siksi ovat oikeudenmukaisia. Todellisuudessa hakijoiden pätevyydessä ei ole yleensä suuriakaan eroja, ja raha- sekä resurssikiistat ratkaistaan mielipiteidenvaraisesti.

Yliopistoilla, Suomen Akatemialla ja säätiöillä onkin perin ideologinen kirjoittamaton normi, jonka mukaan akateemiset toimintaresurssit jaetaan tietyille tendensseille. Niistä juuri feminismiä, monikulttuurisuutta ja pakkokansainvälistämistä suosivat asetetaan etusijalle. Sen sijaan yliopistot, akatemia ja säätiöt välttelevät myöntämästä mitään *niille todella älyllisille hankkeille*, joissa kyseenalaistetaan koko tiedepolitiikka pohjamutia myöten. Näiden hankkeiden edustajat yritetään lavastaa aggressiivisiksi, väkivaltaisiksi ja hyökkääviksi, kun taas valtaapitävät yrittävät pönkittää asemaansa uhriutumalla ja lavastamalla itsensä avun tarpeessa olijoiksi, sellaisiksi, joita jatkossakin täytyy etuoikeuttaa ja tukea.

Huomaatteko, kuinka tämä taktiikka toteutui esimerkiksi Ilkka Niiniluodon ja Veronika Honkasalon edellä viitatuissa kannanotoissa? On tietysti suuri harmi ja vahingoksi koko yliopistolaitokselle, että se suosii täysin ideologisia toimintamuotoja pyrkiessään välttämään ongelmia, joita intellektuellien toiminnasta seuraisi.

Sellaiset ihmiset, jotka pitävät totuuden lausumista maahanmuutosta uhkailuna tai kunnianloukkauksena, ovat harvinaisen pikkusieluisia ja filosofeiksi sopimattomia tyyppejä. Syytteitä nämä virkamiehet eivät ole toistaiseksi nostaneet minua vastaan, koska oivaltavat, että heidän itsensä pitäisi olla syytettyjen penkillä. Eihän Pirukaan ole siinä asemassa, että voisi valikoida ketään Taivaaseen.

Keskiviikkona 17. maaliskuuta 2010

MIKSI VÄÄRIN AJATTELU ON LISÄÄNTYNYT TIETEESSÄ?

Niin sanotussa tiedeyhteisössä vallitsee omituinen trendi.

Jos esittää naturalismin kritiikkiä olematta itse naturalisti, naturalistit tuomitsevat esitetyn arvostelun ”asiantuntemattomaksi”. Ja jos esittää naturalismin kritiikkiä ollen itse naturalisti – siis naturalismiin kääntyneenä – naturalistit sanovat esitettyä arvostelua ”harhaoppisuudeksi”.

Jos esittää feminismin kritiikkiä olematta itse feministi, feministit tuomitsevat esitetyn arvostelun ”asiantuntemattomaksi”. Ja jos esittää feminismin kritiikkiä ollen itse feministi – siis feminismiin kääntyneenä – feministit sanovat esitettyä arvostelua ”harhaoppisuudeksi”.

Jos esittää sosialismin kritiikkiä olematta itse sosialisti, sosialistit tuomitsevat esitetyn arvostelun ”asiantuntemattomaksi”. Ja jos esittää sosialismin kritiikkiä ollen itse sosialisti – siis sosialismiin kääntyneenä – sosialistit sanovat esitettyä arvostelua ”harhaoppisuudeksi”.

Jos esittää analyyttisen systeemifilosofian kritiikkiä olematta itse analyyttinen systeemifilosofi, analyyttiset systeemifilosofit tuomitsevat esitetyn arvostelun ”asiantuntemattomaksi”. Ja jos esittää analyyttisen systeemifilosofian kritiikkiä ollen itse analyyttinen systeemifilosofi – siis analyyttiseen systeemifilosofiaan kääntyneenä – analyyttiset systeemifilosofit sanovat esitettyä arvostelua ”harhaoppisuudeksi”.

Jos esittää postmodernismin kritiikkiä olematta itse postmodernisti, postmodernistit tuomitsevat esitetyn arvostelun ”asiantuntemattomaksi”. Ja jos esittää postmodernismin kritiikkiä ollen itse postmodernisti – siis postmodernismiin kääntyneenä – postmodernistit sanovat esitettyä arvostelua ”harhaoppisuudeksi”.

Jos esittää uskontokritiikkiä olematta itse uskovainen, uskovaiset tuomitsevat esitetyn arvostelun ”asiantuntemattomaksi”. Ja jos esittää uskonnon kritiikkiä ollen itse uskossa – siis uskoon kääntyneenä – uskovaiset sanovat esitettyä arvostelua ”harhaoppisuudeksi”.

Yhteistä sekä tieteelle että uskonnolle näyttää olevan se, että molempien pysyvimpiä piirteitä ovat asiantuntemattomuus ja harhaoppisuus, ja molemmat ovat lisääntyneet hälyttävästi.

Myös ulkopuoliseksi itsensä kokeminen on tullut vuosi vuodelta yhä yleisemmäksi sekä tieteen että uskontojen piirissä, mikä ei liene edellä esitetyssä valossa ihme. Syitä ongelmiin on lähinnä yksi: tieteen tarkoitushakuisuus ja kuppikuntaisuus sekä siihen liittyvä puoluekantaisuus.

Maanantaina 22. maaliskuuta 2010

”HYÖKKÄYS ON PARAS PUOLUSTUS”

Viime perjantaina, eli Minna Canthin päivänä, Suomessa vietettiin tasa-arvon päivää. Suomalaiset ovat vaatineet tasa-arvoa Ruotsin vallan ajoilta asti, mutta nykyään tasa-arvon puolesta taistelu antautuu feminismin ja monikulttuurisuuden edessä. Varsinkin maahanmuuton myötä tasa-arvo on jouduttu kyseenalaistamaan, kun islamin nimissä poljetaan monien vähemmistöjen oikeuksia.

Helsingin Sanomat puolestaan jatkaa vyörytystään, jotta maahanmuuttokritiikki voitaisiin lavastaa ”rasismiksi”. Viime perjantaina lehti kirjoitti laajasti Astrid Thorsin ja Alexander Stubbin yhdessä vetämästä maahanmuuttolinjasta, joka on ollut vastoin kansan valtaenemmistön tahtoa.

Thors otaksunee, että hyökkäys on paras puolustus, sillä hän katsoo, että ilmaisunvapautta uhkaavat Suomessa maahanmuuttokriitikot.[142] Väite on ällistyttävä omassa nurinkurisuudessaan. Kyllä asiat ovat tarkalleen toisin päin. Sananvapautta ovat Suomessa uhanneet nimenomaan viranomaisvalta ja hallitusvalta itse, kun sinänsä perusteltu maahanmuuton arvostelu on koetettu vaientaa jopa lain voimalla.

Tässä mielessä Thorsin väite, että ”hallituksen on tuomittava hyökkäykset ilmaisuvapautta kohtaan” (siis hänen omaa toimintaansa vastaan), on yhtä selvä näyte kyseisen politiikan järjettömyydestä kuin hänen edustamansa maahanmuuton vaatiminen kokonaisuudessaankin. Ei auttane, vaikka Vanhanen ja Katainen hokevat, että ”Thorsilla on hallituksen tuki, on hallituksen tuki, on hallituksen tuki...”, jos kyseisellä linjalla ei ole kansan luottamusta eikä tukea. Miksi hallitus ei tuomitse ”hyökkäyksiä ilmaisunvapautta kohtaan”, vaikka tai koska kyseessä ovat hallituksen omat hyökkäykset?

Jo viime viikolla Helsingin Sanomat yritti kääntää sananvapauskysymyksen kumolleen jutussa, jonka mukaan maahanmuuton yliopistotutkijat kärsivät siitä, etteivät he muka ole saaneet tarkoitushakuisia mielipiteitään maahanmuuton lisäämisestä kuuluviin.

Hesarin mukaan myös Alexander Stubbin mielestä ”Suomessa vellova maahanmuuttokeskustelu on kääntynyt pahasti vinksalleen”.[143] – On todella, mutta eri tavalla ja eri syistä kuin ulkoministeri katsoo. On väärin leimata sinänsä asiallinen maahanmuuttokritiikki ”nationalismiksi, rasismiksi, populismiksi tai ksenofobiaksi”, kuten Stubb *expressis verbis* tekee. Hänellä on tuskin aavistustakaan, minkälaiseen parjaamiseen hän tulee syyllistyneeksi noin ajatellessaan. Olen esimerkiksi itse perustellut poliittisessa filosofiassani, miksi monikulttuurisuuden ideologia ja maahanmuut-

to eivät ole *strategioina* sen enempää Suomelle kuin Euroopallekaan *hyväksi*.[144]

Promillekannatus – Kenellä?

Kun Stubb lisäksi toivoo, ettei kokoomuksen sisäisenä maahanmuuttokriitikkona toimivalla Wille Rydmanilla olisi ”promillea enempää kannatusta puolueessa”, hän on todennäköisesti väärässä. Oma käsitykseni on, että Stubb on puolueessaan itse vähemmistönä. Siitä näyttäisi todistavan Stubbin kannanotto, että rydmanilaisten ajatuksilla ”ei ole mitään tekemistä kokoomuksen maahanmuuttolinjan kanssa” ja hänen naulitseva tapansa todeta mielipiteensä jatkoksi: ”Ei mitään.”[145]

On kehnoa, jos puolueen linja on sama kuin Stubbin henkilökohtainen hoipertelu. Yhden näytön siitä antoi jo hänen taannoinen ehdotuksensa, että viisumikäytäntö pitäisi poistaa Suomen ja Venäjän väliltä.[146] Maahanmuuttotendenssi nauttii todennäköisesti kokoomuksen sisällä päinvastaisia kannatuslukemia, kuin Stubb katsoo. Siitä kertoo muun muassa Jyrki Kataisen tuore lausunto. Sinänsä kiemurtelevissa mielipiteissään Katainen toivoo, ettei viranomaisvalta tulisi tukahduttaneeksi ”tervettä ja tarpeellista keskustelua maahanmuuttopolitiikasta”.[147] Mutta toisaalta hän syyttää myös meitä, jotka olemme kantaneet vastuun tästä kriittisyydestä, ja valittaa, että ”yhteiskunnan eliitti ei ole osannut osallistua maahanmuuttokeskusteluun”.[148] Totuus on, että vallassa olijat ovat yksipuolisesti vaatineet lisää maahanmuuttoa, aivan kuten yliopistovirkojenkin haltijat. Oppositio taas on vaiennut oman myöntymisensä merkiksi, ja kriittisinä pysyneet akateemiset tutkijat on joko ajettu toimintapaitsioon tai haastettu oikeuteen. Aika merkillistä ilmaisunvapauden suojelua!

Tarkalleen ottaen Katainen kiirehti korjaamaan ulkoministerin kannanottoa Hesarin mielipidepalstalla seuraavin sanankääntein: ”Asenne on oikea, mutta samalla olemme tulleet tukahduttaneeksi myös terveen ja tarpeellisen keskustelun maahanmuuttopolitiikasta.”[149]

Oman käsitykseni mukaan vapaassa keskustelussa, tieteessä ja poliittisessa mielipiteidenmuodostuksessa ei pitäisi edellyttää mitään ehdottoman *oikeita asenteita*. Juuri niiden vaatiminen on ajattelun ja sanankäytön tärvelyä.

Hyvin ymmärrettävää

Ymmärrän oikein hyvin sen, että Thors nyt tilittää Hesarissa, kuinka väärin on, jos ”keskustelussa asetetaan esimerkiksi maahanmuuttajaperhe suomalaista eläkeläistä vastaan”. Ja samoin ymmärrän, että Matti Vanha-

nen otti juuri äsken kantaa käännytyspäätöksen saaneen isoäidin kohtaloon eräässä radiohaastattelussa.[150] On helppo ymmärtää myös, miksi Jyrki Kataisen mielestä nykytilanne on ”loukannut monia, jotka suvaitsevat erilaisuuden, mutta kokevat epäoikeudenmukaisuutta nykyisen maahanmuuttopolitiikan käytännöissä”.[151]

Esitin nimittäin valtioneuvostolle tekemässäni hakemuksessa vähemmistövaltuutetun virkaan lyhyen kuvauksen siitä, miksi maahanmuuttopolitiikkaan liittyvä kaksinaismoralismi olisi saatava loppumaan ja miksi syrjintä- ja tasa-arvohierarkiat olisi purettava. Mainitsin tässä pienessä etydissäni, että sen enempää vähemmistövaltuutetun kuin tasa-arvovaltuutetunkaan toimisto ei tunnusta seksuaalivähemmistöjä, ja esimerkkitapauksena viittasin myös paljon julkisuudessa esillä olleeseen karjalaismummon kyyditykseen. Ei tämä ole, Astrid hyvä, mitään vastakohtaistamista vaan *todellisuudessa itsessään* vallitsevien vastakohtien paljastamista: juuri niiden järjettömyyksien esiin nostamista, joita te olette olleet luomassa.

Jos perusteltu tosiasiain toteaminen ja ongelmien osoittaminen tuomitaan julkisessa sanassa ”rasismiksi”, kyseessä ei ole pelkkä ajatusvirhe vaan absoluuttinen loukkaus – meitä kohtaan. Sitä paitsi rasismi on rotusortoa, johon maahanmuuttokriitikoista ei ole syyllistynyt juuri kukaan muutamaa harvinaista poikkeusta lukuun ottamatta. Myöskään pääministeri Vanhanen tuskin on miettinyt, mihin hänen vaatimuksensa ”rasismin nollatoleranssista” johtaisivat. On tietysti selvää, että Matti Vanhanen tuomitsee rasismin, sillä hänen omaatuntoaan kaivelevat ehkä Tatu Vanhasen rotuselektiiviset älykkyystutkimukset – sinänsä täysin suotta, sillä akateemista moitteen sijaa noissakaan töissä ei ole.[152]

Objektiivinen tosiasia on, että rasistisia mielipiteitä ei voida hyvistä yrityksistä huolimatta koskaan kokonaan poistaa. Julkisen vallan puheet rasismin pois jynssäämisestä johtaisivat valheelliseen yhteiskuntaan ja pahimmillaan niin sanottuun kielletyn hedelmän ongelmaan. Julkinen valta voisi omilla kielloillaan tehdä rasistisiin puheisiin ja tekoihin ryhtymisestä kiinnostavaa ja mahdollisesti houkuttelevaakin. Ihmisten psyko- ja sosiodynamiikasta poliitikot eivät näytä ymmärtävän kerta kaikkiaan mitään.

Tiistaina 23. maaliskuuta 2010

NYT KILPAILLAAN UHRIKSI JOUTUMISESTA

’Uhriutuminen’ on käsite, josta on tullut osa feministisen ja monikulttuurisen politiikan valtavirtaa. Myös ilmiönä siitä on tullut valtakulttuurin osa. Nykyään kaikki uhriutuvat ja haluavat uhriutua.

Uhriksi joutumisen ajatellaan tuovan mainetta, julkisuutta ja arvostusta. Viimeksi mainittu harvoin toteutuu. Jokin aika sitten ministeri

Astrid Thors uhriutui järkyttymällä vandalismista, jota jotkut maahanmuuttoon turhautuneet olivat harjoittaneet hänen kotisivuillaan. Tasa-arvon päivänä uhriutui Alexander Stubb korostaen, että hallitus edustaa kansaa, ministereillä on oikeat mielipiteet ja että sitä kautta hallituksen kanssa eri mieltä oleminen onkin kansalaisten ilmaisunvapauden rajoittamista!

Nyt uhriksi pyrkii myös Sdp, jonka puheenjohtaja Jutta Urpilainen valitti omilleen ja Eero Heinäluoman internetsivuille tunkeudutun ja sivuja muunnellun.[153] Urpilainen on oppinut lisäksi uuden sanan: ”rasismi”. Niinpä lehti toteaa, että puolueessa ”on spekuloitu, onko hyökkääjillä ollut teoille rasistinen motiivi”. Oppositiossa olevan Urpilaisen pitäisi tietää, että Suomessa vain hallituksella on oikeus nostaa syytteitä rasismista, rajoittaa sananvapautta ja penkoa tietoliikennettä.

Nykyään on muotia epäillä kaikkea rasismiksi myös siinä tapauksessa, että asialla olisi ollut joku Pepsiä kittaava nörtti. Rasisminvastaisuus antaa vihjeitä defensiivisyydestä. Rasismia pois kitkemällä suomalaiset kalkkilaivojen kapteenit torjuvat ehkä omia intohimojaan.

Jatkuvissa rasismiepäilyissä saattaa olla kyse valtaväestön omasta valkopyykkäyksestä: halusta peitellä niitä yllykkeitä, jotka vellovat kansalaisten kollektiivisessa piilotajunnassa ja sitä kautta kaikkien ihmisten mielissä. Rasismista jankuttamalla suomalaiset poliitikot haluavat puhdistaa mainettaan, jonka he katsovat tahriutuneen, sillä myös he itse tuntevat samoja rasistisia intohimoja kuin ihmiset yleensä.

Rasismikeskustelussa pitäisikin tunnustaa, että rasismia sisältyy mahdollisuutena kaikkiin ihmisiin, myös ministereihin ja muihin poliitikkoihin sekä heidän pyhäkoulumaisiin käsityksiinsä. Rasismin on usein katsottu olevan ihmisille tyypillinen käyttäytymistaipumus, joka juontaa juurensa lajin tehokkuuden tavoittelusta populaation niin sanotulla tuottoalueella. Tässä mielessä kukaan ei ole viaton, vaan rasistiset motiivit löytyvät kaikista ihmisistä, kun olosuhteet ovat tarpeeksi kurjat. Siksi tärkeintä suomalaisille ei ole nyt kolhia toinen toisiaan vaan estää tuo kurjistuminen.

Siitä olen joka tapauksessa varma, että sosiaalidemokratia ei ole ihmisrotu eikä etninen ryhmä, joten puoluepomoja vastaan suunnatut hyökkäykset tuskin voivat olla rasistisia. Jos sivuilta löytyi turmelemisen jälkeen hiphop-musiikkia tai energiajuomatölkki, kuten muutamat väittävät, on varottava kiihottamasta ketään räppäreiden kansanryhmää vastaan! Omasta mielestäni vanha kunnon kikkelikorttien lähettely on joka tapauksessa elegantimpi tapa harjoittaa häiriintynyttä kommunikaatiota kuin hyökkääminen nettisivuille, sillä postipojan juoksuttamisesta on vähemmän haittaa.

Tämän kaiken tapahtuessa vaalitaisto jatkuu kiivaana, kun Urpilainen oman urputuksensa lisäksi päästeli toisesta suupielestään perussuomalaisille patentoituja mantroja viime lauantain puheenjohtajapäivillä. Esi-

merkiksi käy ”Maassa maan tavalla.”[154] Tämä todistaa, että rasismi on samanlaista kutinaa kuin rakkaus: se tuntuu sisällä eikä sitä voi raapia. Kaikkia se kuitenkin kiihottaa. Kuka vain kehtaisi asiansa sanoa päästäkseen vahvaan kannatusnousuun?

Torstaina 25. maaliskuuta 2010

RASISMIKAUHISTELUJEN SIETÄMÄTÖN DEFENSIIVISYYS

Defensiivisyydellä tarkoitetaan puolustuksellisuutta. Psykoanalyyttisen teorian mukaan puolustelu paljastaa ihmisten haluavan juuri niitä asioita, joita he koettavat torjua mielestään.

Esimerkiksi juopottelun vastaisuutta voidaan pitää merkkinä sala-alkoholismista ja homofoobisuutta omasta peitellystä homoseksuaalisuudesta. Heterovastaisuutta puolestaan voitaisiin pitää vihjeenä piilevästä heteroseksuaalisuudesta ja rasisminvastaisuutta osoituksena omista rasistisista yllykkeistä. Yltiöpäinen rasismin paheksuminen saattaa ilmentää myös syyllisyydentunnetta, joka taas voi johtua alitajuisesta havainnosta, että osallistuu itse johonkin rasistiseen käytäntöön kulttuurin tai elämäntavan osana.

Ihmisten ja instituutioiden defensiot iljettävät minua yhtä paljon kuin kukkahattutätien ja pappien pedofiilijahdit: niiden takana on aina jotain hämärää mutta samalla paljastavaa. Tietysti minua ahdistaa myös ihmisten tietty naiivius, kun he eivät tunne omia motiivejaan. Otaksun, että suuri osa Euroopan unionin rasisminvastaisesta työstä sekä ihmisoikeuksien takomisesta on vain tuota huonosta omastatunnosta ja piilevistä mieliteoista johtuvaa hekumaa, jota lentokentillä parveilevat korkeapalkkaiset EU-virkamiehet ja -naiset potevat omassa takaraivossaan.

Rasisminvastaisilla julistuksillaan he oksentavat ulos pahaa oloaan, joka johtuu siitä, että he itse poimivat hedelmät kulttuurimme kakusta, verottavat kansalaiset hengiltä, kylvävät ihmisten välille eripuraa ja pitävät yllä juuri sitä elintasokuilua, joka on tärkein syy esimerkiksi terrorismiin. Virkaeliitin (eli -alamaailman) huono omatunto ja defensiivisyys johtuvat siis sen tosiasian alitajuisesta aavistamisesta, että samalla kun afrikkalaislapsia kuolee nälkään kuin kärpäsiä, näiden sisä-, ulko- ja ties minkä ministeriöiden elintarvikeosastoilla aterioivien viranhaltijoiden huulet huokaa: ”Tuokaa ruokaa.”

Tällaisessa tilanteessa on luonnollista, että suomalainen perussuomalainen ja Arabian niemimaalta lähtöisin oleva muslimi voivat kokea toisensa paremmiksi kavereiksi kuin suomalainen perussuomalainen ja häntä paimentamaan laitettu kotimainen virkamies, joka ei oikeastaan tee leipänsä eteen muuta vetää toisia suomalaisia oikeuteen vääristä sanoista ja puheista.

Euroopan unionin myötä maahamme on syntynyt uusi Neuvostoliiton puolue-eliittiä muistuttava virkamiesluokka ”demokratiajohtajineen”. Orwellilaisten käsitteiden epätodellisuudessa työskentelevien palkintovirkailijoiden tehtävänä on toteuttaa ja valvoa EU:sta johdettua defensiivistä politiikkaa, joka tosiasiassa on vain tuon virkamiesluokan oman syyllisyydentunteen mätä hedelmä.

Heidän syyllisyytensä kumpuaa perimmältään *hybriksestä*, jolla antiikin aikoihin tarkoitettiin ihmisten pyrkimystä asettua omien edellytystensä ulkopuolelle. Ja juuri niin tuo virkamiesluokka koko ajan tekee: se lapioi kansanryhmien välille kuiluja, vaikka yksikään etninen ryhmä tai yksilö ei huutaisi heitä apuun ja vaikka ihmisten välillä ei vallitsisi mitään ristiriitoja. Sikäli kuin nämä ristiriidat ovat todellisia, nekin johtuvat Euroopan unionin pakottavasta politiikasta, siitä, että liiallisen maahanmuuton suosijat ovat menneet kaikkien rajojen yli.

On mielenkiintoista nähdä, miten esimerkiksi vähemmistövaltuutetun virantäyttö etenee. Jätin kaksi viikkoa sitten virkaan oman, epäilemättä erilaisen ja muiden hakijoiden asiakirjoista poikkeavan, hakemukseni. Minkäänlaista yhteydenottoa prosessista vastaavalta taholta ei ole kuulunut, ja sekä puhelin että sähköposti ovat pysyneet kiinni kuin sammakon pimppi. Tiedän toki, että valtioneuvosto tekee kaikkensa, ettei virkaan nimitettäisi ketään, joka kykenee itsenäiseen ajatteluun.

Mutta takaisin asiaan. Mitä tekemistä defensiivisellä politiikalla ja sitä koskevalla analyysillani on käytännön kannalta?

Rasismisyytöksistä on tullut kantaväestöön kuulumattomien ihmisten veruke ja tekosyy etuoikeuksien tavoittelemiseen yhteiskunnassa. ”Rasismia” syntyy, kun ulkomaalaisjantterit huomaavat, että he eivät voikaan käydä joka päivä ravintoloissa iskemässä suomalaismiesten vaimoja, ”koska rasismi!” He sanovat: ”En saa työpaikkaa kouluttamattomana, koska rasismi!” Tai: ”Sosiaaliviranomaiset eivät maksakaan kaikkia menojani avoimella maksusitoumuksella, koska rasismi!”

En väitä, että rasismia pitäisi vähätellä, mutta sitä ei pitäisi myöskään liioitella. Jos aina huudetaan ”susi siellä” tai ”susi täällä”, kukaan ei kiinnitä huomiota silloin kun on oikea hukka paikalla.

Viime tiistaina Helsingissä järjestettiin Euroopan rasisminvastaisen verkoston (*European Network Against Racism*, ENAR) iltapäiväseminaari. Tämä ENAR on edellä selittämäni defensiivisyyden kulminaatiopiste. Jos nyky-Euroopassa ei ole ollut rasismia ennen Euroopan unionin toteuttamaa rajojen avaamista, sitä syntyy ensinnäkin siksi, että rajat ovat nyt avoimemmat kuin koskaan, ja toiseksi siksi, että näin syntyvän rasisminpelon vallassa harjoitettava rasisminvastaisuus luo koko ajan lisää uhkia ja pelkoja kansalaisten todellisuuteen omilla tappouhkausspekulaatioillaan ja internetin sensuroinnillaan.

MikroPC-lehden mukaan punaisista ilmiantonapeista ja internet-operaattoreille suunnitelluista sensuurivaatimuksista tunnettu ”Rasistiset

rikokset” -työryhmä aikoo kieltää myös ”rasistiseen materiaaliin” linkittämisen.[155] Tämä merkitsisi ilmeisestikin kaiken linkittämisen lopettamista, sillä rasismia on viranomaisten mukaan nykyään aivan kaikki. Omasta mielestäni tällaiset komiteanmietinnöt ovat rikoksia ihmisten perusoikeuksia vastaan. Ne kuuluvat kansalaisvapauksia uhkaavien lainsäädäntöhankkeiden listalle, ja ne pitäisi polttaa poroksi ylijumala Zeuksen taivaallisella tulella.

Viranomaisvalta ei näytä ymmärtävän, että ihmisten mielipiteidenvaihto ei ole hiirenklikkausta eivätkä ihmiset ole kilpikonnia. Jos kommunikaatio estetään netissä, mikäpä estää puhumasta asioista suoraan kaduilla? Tämä on ihmisten yhteiskunta ja sellaisena pysyy.

Entä sitten paljon julkisuutta nauttineet väkivaltaiset uhkaukset? Media ja viranomaiset ovat olleet kiinnostuneita vain maahanmuuttoon myönteisesti suhtautuvien mahdollisesti saamista ”uhkauksista”. Minun tietooni ei ole tosin tullut akateemisen yhteisön liepeillä neljännesvuosisadan aikana toimiessani yhtään tapausta, jossa jotakuta tutkijaa olisi uhiteltu joillakin rasistisilla perusteilla.

Kun esimerkiksi Helsingin Sanomissa (14.3.2010) muuan anonyymi mielipidekirjoittaja nyt itkee nimimerkin takaa, kuinka kamalaa hänen *perhe-elämänsä* on jatkuvien uhkausten vuoksi,[156] minä uskon tämän sitten, kun kyseinen paranodi-Paula kirjoittaa omalla nimellään ja esittää asiasta todisteet.

Todellisuudessa asiat ovatkin toisin päin. Mietitäänpä vähän.

1) Hänellä sentään on virka, eli kyseinen mielipidekirjoittaja elää omien sanojensa mukaan taloudellisesti turvattua elämää.

2) Jos virkaa ei ole, hänen kanssaan samalla tavalla ajatteleville yleensä perustetaan virka johonkin tutkimuslaitokseen tai yliopistoon joko valtion rahoilla tai Euroopan unionin miljoonilla, joita unioni syytää omiin monikulttuurisuutta ja maahanmuuttoa edistäviin propagandaprojekteihinsa.

Tällä porukalla ei pitäisi olla kerta kaikkiaan mitään valittamista.

Sen sijaan toisin on meidän laitamme. Me esiinnymme omalla nimellämme. Filosofeja on tässä suhteessa kahdenlaisia: niitä, jotka uhraavat uransa periaatteidensa vuoksi, ja niitä, jotka uhraavat periaatteensa uransa vuoksi. Itse kuulun ensin mainitsemaani ryhmään.

1) Kukaan ei kysy, kuinka häikäilemättömien sosiaalisten rangaistusten uhriksi joutuu jokainen sellainen ihminen, joka esittää analyysinsa tästä tai tuostakin yhteiskunnallisesta vääryydestä yhtä suoraan ja peittelemättömästi kuin minä.

2) Vaikka omaa henkeäni on toistaiseksi uhattu vain irtisanomisilla ja ohituksilla virantäytöissä, pahinta väkivaltaa on ollut tapa, jolla minusta on tehty henkipatto kieltämällä minulta kaikki akateemiset toimintamahdollisuudet yliopistolaitoksessa. Lukekaa todisteeksi 500-sivuinen ja monella sadalla lähdeviitteellä dokumentoitu teokseni *Suomalaisen nyky-*

filosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä (2009).[157]

3) Vaikuttavaa vallan käyttöä on sekin, ettei kanssani samalla tavoin ajatteleville ole yleensä sijaa majatalossa missään muuallakaan. Vaikka monikin yrityspomo haluaisi palkata meikäläisen esimerkiksi konttoriinsa vastaanottoneidiksi pelkästä myötätunnosta, hän ei uskalla tehdä niin, koska hänkin pelkää joidenkin asiakkaiden kostoa. Tämä on työelämän mielipidevankeutta.

4) Jos taas joku median valtavirran edustaja, kuten Helsingin Sanomien Perttu Häkkinen puhuu minusta paskaa päivälehdessä, siihen ei puutu itseni lisäksi kukaan, eikä mikään media pidä minun leimaamistani ”Jussi Halla-ahon petikaveriksi”[158] kumpaakaan kohtaan osoitettuna rasismina. Sen sijaan eräs muutamista tuhansista lukijoistani kysyy, miksi filosofi on vaiettu mediassa.[159] Arvatkaa, onko hauskaa.

5) Älkää siis turhaan vaivatko päätänne kysymyksellä, miksi useimmat maahanmuuttokriitikot eivät esiinny omalla nimellään vaan puhuvat asioista anonyymisti netissä. Syy siihen on median puolueellisuus: se, että muualla kuin netissä esiintymislavaa ja mahdollisuuksia ei ole eikä anneta. Ja jos julkisuutta tulee, se on tarkoituksellisen epäasiallista ja mustamaalaavaa.

Kiitänkin sekä siitä että sordiinon polkemisesta. Parasta palautetta nimittäin on, että ajatukseni tunnetaan ihmeen laajalti sekä vallan hoveissa että kansan kerroksissa, *vaikka* en näykään joka päivä tiedotus- ja toitotusvälineissä. Ja sehän se on todellisen julkisuuden merkki.

Sunnuntaina 28. maaliskuuta 2010

YDINVOIMA TULEE – OTA KOPPI!

Jos kaiken sen energian, jonka ihmiset kanavoivat nettikirjoittamiseen, voisi generoida sähköenergiaksi verkkoon, meille ei tulisi koskaan pimeä eikä kylmä. Muutaman megawatin teholla näppäimistöt joka tapauksessa kuumenevat ja paneelit hehkuvat, ennen kuin ydinvoimapäätös saadaan aikaan.

Hallituksella on edessään viimeinen kompastuskivi, poliittisista päätöksistä vaikein: ydinvoima. Melkein kaikki retoriset ja moraaliset argumentit onkin jo tuhlattu kiistelyssä ministerien seksiskandaaleista, korruptiosta, rasismista ja kunnianloukkauksista. En muista yhdenkään hallituksen taittaneen kansalaisten kanssa peistä moraalisista ongelmista niin perinpohjaisesti ja eri mieltä ollen kuin tämä edelleen virassa istuva kauhukabinetti.

Seuraavan vuoden aikana läski tummuu erityisesti ydinvoiman ympärillä. Toivon parasta ydinvoimapäätökselle itselleen. Odotan siis myöntölupia kuin turvapaikkapäätöksiä.

Kahden kauppaa

Suomessa on tätä nykyä yhden reaktorin, kahden reaktorin, kolmen reaktorin ja ei-yhdenkään reaktorin puolueita. Rehellisin on kolmen reaktorin kokoomus, joka toimii markkinatalouden kuluttajansuojayhdistyksenä vaatien maahan kysyntätason mukaista ydinvoimalakantaa. Tai sitten porvaripuolueessa ei vain osata valehdella, kuten kepussa, joka toistuvasti sortuu omaan kettumaisuuteensa.

Mauri Pekkarinen on Ylen uutisen mukaan määrännyt virkamiehilleen ”radiohiljaisuuden”, kunnes hänelle selviää, mitkä yhtiöt rahoittavat hänen eduskuntavaalikampanjaansa.[160] Ei ihme, että firmojen lobbarit konttaavat ministerin edessä kylkimyyryä aivan niin kuin palkatut virkamiesfilosofit hallituksen edessä omine tulevaisuusselvityksineen. Myös tämä tuo elävällä tavalla mieleen antiikin runoilija Simonideen vastauksen kysymykseen, onko parempi olla rikas kuin viisas: ”Rikas, sillä viisaiden voidaan nähdä odottavan rikkaiden oven edessä.”[161]

Aika nolon kuvan valmisteluprosessista joka tapauksessa antaa se, että hallitus pitää ydinvoima-asiaakin suljettujen ovien takana, eikä kepu myöntäisi valmistelua julkiseen arviointiin, kuten ei myöskään Sata-komitean suunnitelmia tai tulevaisuusstrategioiden pohdintaa.

Energiayhtiöitä ehkä pelottaa, että yhden reaktorin lupa-aikomuksella firmoja kilpailuttava keskusta voi toimia myös täysin despoottimaisesti. Puoluehan voi tehdä asiassa mitä tahansa, sillä se menee vaalirahoitusskandaalin ja kannatuskatonsa vuoksi todennäköisesti oppositioon. Niinpä kokoomuksen on kannettava vastuu päätöksenteosta. Poliittisia aseita puolueelle antaa se, että todennäköisenä pääministeripuolueena kokoomus valitsee tulevaisuuden hallituskumppaninsa juuri siltä pohjalta, ketkä nyt näyttävät vihreää valoa ydinvoimalle.

Miksi Suomen ydinsähkö tuotetaan Venäjällä?

Uusi Suomi kirjoitti lupaprosessista, että hakijoista vain ”kahdella on hyvä ydinvoimatarina”.[162] Otsikko on paljastava, sillä siinä myönnetään, että ydinvoimapäätös on pelkkää narratiivista performanssia. Jutussa lupia uumoillaan TVO:lle ja Fennovoimalle, kun taas valtionyhtiö Fortumia pidetään paitsiossa. Mitkä olivatkaan ne energiafirmat, jotka keksivät antaa kepulle tukipaketin ennen vaaleja? Banaalia on, että kansa ottaa lupateatterin todesta.

Fennovoimaa suosii myös se, että yhtiö taivuteltiin vetäytymään voimalahankkeineen pohjoiseen: pois vaikeuttamasta ydinvoiman idäntuontia, jolle Fortumin Loviisassa omistama voimalaitos tarjoaa haasteen. Sähkön itätuonti tuntuu olevan vasemmistolle tärkeää, ja niinpä Suomi

tuo Venäjältä koko ajan puolentoista ydinreaktorillisen verran halvaksi koettua ydinsähköä.

Tšernobyl-tyyppisessä voimalassa tuotetun sähkön maahantuonti näyttää nauttivan myös vihreiden erityistä suojelua. Puolue on aina katsonut, että Suomessa käytettävä ydinsähkö on turvallisinta tuottaa Sosnovyi Borin hajoamispisteessä olevassa voimalassa, joka on Pohjoismaiden suurin ympäristöriski. Jos kyseinen osuus ydinsähköstä tuotettaisiin Suomessa, venäläisiä voimaloita ei tarvitsisi kiehuttaa täysillä, tai niiden sähkö voitaisiin johtaa esimerkiksi Liettuaan, joka kärsii sähköpulasta Ignalinan ydinvoimalan sulkemisen jälkeen.

En kannata Vladimir Putinin väläyttämää mahdollisuutta, että Suomi kytkettäisiin Venäjän omiin ydinvoimahankkeisiin.[163] Suomen ydinenergiaprosessin yksi tavoite on *irrottaa* Suomea Venäjään sidotusta energiariippuvuudesta. Tarja Halonen voisi adoptoida Putinin omaksi kummilapsekseen lukuisilla Moskovan-vierailuillaan, aivan kuten Big Brother -Nikokin hankki suojatin Kiinasta.[164] Ajan kuluksi voitaisiin sitten kiistellä vaikka rajojen yli tapahtuvista lapsikaappauksista.

Eliitti lämmittää turpeella

Vihreät kannattavat usein sellaista, mikä omasta mielestäni on täysin perusteetonta, ja vastustavat sitä, mikä on välttämätöntä tai hyvää. Esimerkkinä voi viitata vaikka tutkivan journalismin tähtitoimittaja Martti Backmanin viime maanantaiseen MOT-ohjelmaan ”Helsingin vihreä painajainen”, jossa osoitettiin, kuinka järjetöntä on polttaa Helsingin voimaloissa puuta, kun kaupungissa toimii maailman parhaalla ympäristösuhteella sähköä ja lämpöä tuottava hiilivoimala.[165] Ohjelman mukaan puun jalostaminen paperiksi tai muiksi hyödykkeiksi on myös työllisyysvaikutuksiltaan yli kymmenen kertaa kannattavampaa kuin polttaminen energiaksi.

Helsingin lämmittäminen Loviisan ydinvoimalasta johdettavalla lauhdevedellä on varmasti epäturvallista, mutta kannatan kyllä hiilen käytön jatkamista. Samoin esitän, että kaupunginvaltuusto kumoaisi päätöksensä, jonka mukaan Helsingin energiasta 20 prosenttia on tuotettava uusiutuvilla energianlähteillä vuonna 2020. Kun valtuusto on samanaikaisesti vaatinut, että 20 prosenttia energiasta pitää tuottaa ilman hiilidioksidipäästöjä, nämä vaatimukset ovat ristissä kuin rusakon huulet. Palkinnoksi äänestämisestään vihreät takaavat kaikille helsinkiläisille 50 prosentin korotuksen sähkölaskuun, satojen miljoonien tulonmenetykset Helsingin Energialle ja äyrin, parin korotukset kunnallisveroon.

Myös poliittista kannatusta vihreät tavoittelevat rationaalisten argumenttien sijasta pelkkiin julistuksenomaisiin ohjelmiinsa uskoen, ja puolueen tuuliviiri kääntyy aina tilanteiden mukaan. Ydinvoimakysy-

myksestä vihreät saavat verukkeen exodukselleen hallituksesta ja vaalikampanjan aloittamiselle oppositiosta. Muiden on pakko reagoida sitten siihen. Keskustan Timo Kalli tuossa kurkistikin kuin kolopesijä käkikellosta ja kukahti, että ydinvoimapäätökselle pitäisi saada ”oikeampi aikaikkuna”.[166] Voi näitä muotitermien viljelijöitä!

Vedä lämpöä neulasta, älä ydinvoimasta!

On kieltämättä mediaseksikästä, että Janina Anderssonin mukaan sähkö tulee pistorasiasta tai että Anni Sinnemäen aikaikkunasta näkyy soikea nolla. Jo ydinvoimalan fyysinen rakenne on tekstuaalisesti häiritsevä, kun säätösauvoja ja polttoaineputkia voidaan pistää ”sinne”. Ehkä vihreät luopuvat ydinvoimaloiden nollatoleranssistaan, kun he huomaavat, että tuulivoimaloita voidaan pyörittää ydinsähköllä silloin, kun ei käy tuuli. Muutoin myös vihreän oikeusministerin, Tuija Braxin, ajamalta sähköiseltä äänestykseltä saattaa mennä elektronien virta poikki juuri ratkaisevalla hetkellä, aivan niin kuin Veltto-Virtasen hottentottilaululta.

Poliitikkojen päätöksentekoa helpottaa, että ydinvoimaloista eivät päätä kansanedustajat painamalla sähköäänestyskoneidensa nappeja vaan kuluttajat vääntämällä kotonaan virtakatkaisimista. Energian säästäminen olisi tietysti järkevintä energiapolitiikkaa, mutta tulevaisuudessa myös autot ladataan sähköverkosta, joten sähkönkulutus sen kun kasvaa. Suomessa käytetään tällä hetkellä öljyä seitsemän ydinreaktorin verran ja kivihiiltä neljän ydinreaktorin tuotantokapasiteetin verran. Osa tästä tuotannosta joudutaan korvaamaan ydinsähköllä, jos hiilidioksidin päästövähennyksistä pidetään kiinni.

On selvää, että ydinvoimaloiden rakentaminen luo työpaikkoja paitsi Suomeen, myös ulkomaille. Mutta jos uusia ydinvoimaloita ei rakenneta, Suomesta joudutaan lopettamaan energian kallistumisen vuoksi ja tuotantoehtojen heikentymisen takia vielä enemmän työpaikkoja kuin menetetään turpeen tai hakkeen tuotannon piiristä siinä tapauksessa, että ydinvoimaloita rakennetaan. Olennaista talouden kannalta ei ole, paljonko työpaikkoja on, vaan paljonko työ tuottaa. Muutenhan nurmikotkin kannattaisi leikata kynsisaksilla.

Voimaa ytimestä

Uusien ydinvoimaloiden rakentaminen ei estä sitä, että uusiutuvan energian käyttö nostetaan Euroopan unionin vaatimusten mukaisesti 38 prosenttiin kulutuksesta vuoteen 2020 mennessä. Todennäköistä kuitenkin on, että tästä EU-tavoitteista luovutaan, sillä uusiutuvan energian käyttö (esimerkiksi turpeen poltto) tuottaa hiilidioksidia, jonka määrää EU on

niin ikään vaatinut alennettavaksi. EU:n vaatimuksissa onkin kyse lähinnä vihreän liikkeen piirissä syntyneistä omista ristiriitaisista pyrkimyksistä.

Sekä tuulivoimassa että ydinenergiassa on nähty sähkön liikatuotannon vaara. Sen saattaa aiheuttaa tuulimyllyjä pieksevä viima tai ylimääräinen ydinvoimakapasiteetti. Yhteispohjoismaisilla sähkömarkkinoilla liikasähkö voitaisiin kuitenkin johtaa maihin, joissa vesivoimaloiden patoluukkuja puolestaan suljettaisiin ja varastoitaisiin siten potentiaalienergiaa tekojärviin. Tämä olisi mahdollista myös Suomen omilla markkinoilla, jos vihreät olisivat sallineet Vuotoksen rakentamisen ja sitä kautta mahdollistaneet tekojärveen liittyvän joustovaran sähköntuotantovaihteluiden tasaamisessa.

Onneksi vihreillä on ratkaisu kaikkeen. Joidenkin pelkäämältä liikaydinvoiman tuotannolta voitaisiin ehkä välttyä, jos kansanryhmää vastaan kiihottaminen, uskonrauhan rikkominen ja sananvapauden käyttäminen kriminalisoitaisiin kuolemantuomioilla ja ylimääräinen virtakapasiteetti ohjattaisiin sähkötuoleihin. Näin vältyttäisiin Jekaterinburgin kuolemanleirien tutuiksi tekemiltä sähkösyöttöhäiriöiltä, joiden sattuessa katuvalot himmenivät tuskanhuutojen parahtaessa parakkikylän iltaruskossa. Energiansaannin varmistaminen ja ihmisoikeuksien turvaaminen lisäisivät siis kansalaisten hyvinvointia ja mukavuutta.

Keskiviikkona 31. maaliskuuta 2010

KIRJALLISUUTEMME KAIKKI PALKINNOT

Ovatko kirjallisuuskriitikot menettäneet järkensä? En uskalla väittää, ettei Sofi Oksasen *Puhdistus*[167] olisi kelpo romaani, vaikka minua ei erityisesti kosketakaan naisten prostituutio Virossa.

Tämän teoksen perusteella Oksaselle on myönnetty Suomen kaikki merkittävät kirjallisuuspalkinnot sekä joukko muita huomionosoituksia (muiden muassa Finlandia- ja Runeberg-palkinnot, Kalevi Jäntin palkinto sekä Setan asiallisen tiedon omena). Nyt hänelle osoitettiin vielä Pohjoismaiden neuvoston kirjallisuuspalkintokin.[168] Moni arvokirjailija on joutunut työskentelemään koko ikänsä ansaitakseen edes yhden huomattavan tunnustuksen. Nobel-palkinto Oksaselta vielä puuttuu, eli pannaanko yhden kirjan kirjailijalle vielä sekin?

Oksasen kohtuuton ylisuosiminen ei ole merkki siitä, että hänen teoksensa olisi täydellinen, että muut olisivat huonoja tai että parempaa palkittavaa ei löytyisi. Oksasen suitsuttaminen on merkki feministisen kirjallisuuspolitiikan ylivallasta julkaisutoimen, kirjojen markkinoinnin ja kirjallisuuskritiikin piirissä. Naistoimittajien hallitsemat kustantamot julkaisevat kaiken naisia esittävän ja mahdollisesti kiinnostavan, aivan

niin kuin naistenlehdet puolestaan peittävät naisjulkkisten naamatauluilla kirjakauppojen ja kioskien seinät.

Kirjakauppaportaan naisvaltaiset markkinointiosastot puolestaan kasaavat naisten kirjoittamat ja naisille suunnatut teokset paraatiovien pieliin, josta niitä voi kerätä kuin meikkejä käsilaukkuun. Eivätkä tiedotusvälineiden naispuoliset toimittajat säästele palstametrejä tai lähetysaikaa ilmaismainoksen jakamiseksi ämmäkirjallisuudelle. Ilmiössä täytyy olla kyse feminismistä, sillä feminismi ei sisällä kriittisyyttä myöskään tieteellisissä yhteyksissä, vaan se on sielläkin pelkkää palvontaa.

Kenties postmoderni arvorelativismi aiheuttaa kulttuurielämään myös ahdistusta, minkä vuoksi ihmiset alkavat penätä auktoriteetteja, ja näin syntyy sosiaalinen tilaus ihmelapsille. Pekka Himanen toimi aikanaan ihmepoikana ja Heidi Liehu ihmetyttönä. Nyt kun kumpikin heistä on liian vanha vaikuttaakseen nerolta, vanhuudenheikot kirjallisuuskriitikot esittelevät elämänviisauttaan lavastamalla Sofi Oksasesta juuri sellaisen ihmetytön, joka tyydyttää heidän haluaan mystifioida taiteita ja kirjallisuutta. Realismin kaikuja tässä jumalanpalveluksessa edustaa vain tosiasia, ettei edellä mainittujen viisaus ole sen kummempaa kuin kenenkään muunkaan.

Kulttuurielämän puolueellisuudesta voi ehkä vertailun vuoksi todeta seuraavan. Ystäväni, elokuvaohjaaja Markku Heikkinen, sai vuosi sitten valmiiksi kansainvälisen dokumenttielokuvansa *All boys – Pornopojat*, joka kertoo miespornon valmistuksesta Saksassa ja Tšekeissä sekä analysoi miehiä kuvaavan seksin kuluttamista. Tulos oli, että Elokuvatarkastamo määritteli elokuvalle (ensimmäisenä suomalaisena dokumenttielokuvana) K-18-leiman, ja Suomen elokuvateatterien monopolia hallitsevan Finnkinon edustaja kieltäytyi hyväksymästä tuotosta teatterilevitykseen.[169] Itse kävin katsomassa elokuvan ja lukemassa nimeni sen lopputeksteistä kutsuvierasnäytännössä, joka jäi toistaiseksi ainoaksi Suomessa.

Mutta jumalauta, jos elokuvan aiheena olisi ollut leimallisesti *naispornon* valmistus, *naisten* käyttö erotiikan raaka-aineena tai *naisten* seksuaalinen hyväksikäyttö, elokuvalle olisi myönnetty kotimaiset Jussipatsaat, Berliinin Kultainen karhu, Golden Globe, viisi Oscaria ja kymmenen Baftaa. Nyt elokuvasta ei ole pukahdettu mitään julkisen sanan hämmentyneisyyden vuoksi, ja kiintoisaa sensuuri on myös siksi, että naisväki voisi olla tämän elokuvan potentiaalista yleisöä.

Sofi Oksasen tapauksessa hänelle tyypitelty ”kielen kouraisevuus” koetaan poliittisesti korrektiksi ja hyväksi, sillä kyseessä on naisten todellisuutta koskeva kerronta. Mutta miehistä puheen ollen vastaavanlainen esittäminen johtaa käytännölliseen julkaisukieltoon.

Väitteeni on, että Sofi Oksasen teoksissa ei ole mitään sellaista, minkä takia niitä kannattaisi juhlia julkisuudessa. Oksanen on julkisuuden lemmikki vain siksi, että hän on monien mielestä *sopiva*. Hän on nuori nainen eli kuuluu suojelua nauttivaan ryhmään. Hän kirjoittelee kirjoja eli

luo mallin ja esikuvan sille, että ”myös nainen voi olla intellektuelli”. Julkisuutta saa vain Sofi, vaikka 500 mieskirjailijaa tekisi saman homman paremmin. Mikäli Sofi Oksasen kirjojen kannessa olisi miehen nimi, hänestä tuskin puhuttaisiin mitään. Tämä osoittaa, miten kirjoittajan sukupuolipositio määrittelee teosten merkitystä.

Sofilla on onneksi nimi, joka näyttää filosofiselta. Hän esiintyy biseksuaalina[170] ja vaikuttaa niin muodoin ”vapaamieliseltä naiselta”, mikä puhuttelee ehkä heteromiehiäkin. Hänellä on myös erottuva pukeutuminen ja ulkonäkö. Koska feministinen media suojelee ja suosii Sofi Oksasta, kustantajat panostavat hänen kirjojensa markkinointiin, ja siksi ne myyvät.[171]

Populismiin perustuvat dominoilmiöt ovat julkisen elämän kaatuvaa kauraa. Palkitsijoilta ja palkituilta unohtuu helposti Herakleitoksen sana: ”Tie ylös ja tie alas ovat yksi ja sama.”[172] Se, että Sofi Oksasta nyt hehkutetaan kuin manne-Mersun dieseliä, ei voine perustua muuhun kuin julkisen sanan haluun tuhota lupaavan aloittelevan kirjailijan ura palkitsemisen synnyttämillä liiallisilla odotuksilla.

Puolen miljoonan tuloihin yltäneen[173] Oksasen ei toisaalta tarvitse tehdä enää mitään. Laittamalla puolet asuntoon ja sijoittamalla toisen puolen selvitystilaan joutuneen[174] Sofia Pankin sijasta vaikkapa Handelsbankenin Aasian-rahastoon hän elää mukavasti elämänsä loppuun.

Torstaina 1. huhtikuuta 2010

SIIRRYMME SOSIALISTISEEN YHTEISKUNTAAN

Hallitus on tehnyt periaatepäätöksen, että lähiaikoina siirrytään sosialistiseen yhteiskuntaan. Ensin sosialisoidaan pankit ja sitten sosialisoidaan valtio – vaikka sellaisen sosialisoiminen on tietenkin vaikeaa, joka jo itsessään edustaa sosialismia.

Sosialisoimisen tuloksena kouluihin saadaan jälleen lämmitys, eikä kalliolaisten tarvitse värjötellä leipäjonoissa. Viranomaiset eivät rajoita kansalaisten vapaata viestintää internetissä, vaan ihmiset voivat vaikuttaa demokraattisesti, kuten Neuvostoliitossa. Yhteiskunnallinen hegemonia ei enää voita oikeudenkäynneissä aina, kuten nykyaikana, jolloin säädyttömiä viedään tuomiolle sopimattomista sanoista.

Hevoskärryjen omistamisesta ei joudu maksamaan kymmenyksiä valtiolle, vaan ajoneuvojen hankintavero kumotaan ihmisten vapaan liikkumisen varmistamiseksi. Torppari ja vuokraviljelijä voivat ostaa tupansa omaksi ja siirtyä ”oman tuvan ja luvan” talonpojiksi. Vuokrakiskonta lopetetaan.

Kaikille ihmisille varmistetaan tulevaisuudessa ilmainen terveydenhuolto, niin kuin oli muinaisella 1970-luvulla, eikä ihmisten tarvitse mak-

saa erikseen kaikesta. Kurjuutta muistellaan vain Yleisradion tuottamissa laadukkaissa TV-dokumenteissa.

Vappuunkin on enää kuukausi aikaa. *Iam ver egelidos refert tepores*, ja kevyt föhn-tuuli puhaltaa etelästä.

Niin porvarit kuin sosialistikin ovat yhdessä tämän Suomen luoneet juuri sellaiseksi kuin se nyt on: takapakkia on tultu monessa asiassa ja rajusti. Syinä ovat kapitalistien suosima EU-talous ja sosialistien lietsoma virkavaltaisuus. Onneksi minulla on molempia varten valmiina uusi filosofinen ase. Mutta siitä tarkemmin myöhempänä ajankohtana.

Perjantaina 2. huhtikuuta 2010

TEURASTUSTA TERVEYSKESKUKSISSA

Suomessa tehdään vuosittain noin 11 000 aborttia (*abortus arte provocatus*). Tämä merkitsee, että joka seitsemäs raskaus päättyy keskeytykseen. Yksi syy maamme väestön vähenemiseen ja niin sanottuun työvoimapulaan on vuonna 1970 säädetty laki raskauden keskeyttämisestä (239/1970), jonka tuloksena abortin saantia helpotettiin. Nykyään abortteja tehdään liukuhihnamaisesti sairaaloissa ja terveyskeskuksissa, ja yli 90 prosenttia pelkästään sosiaalisista syistä. Abortin voi saada myös, jos äiti on alle 17-vuotias, yli 40-vuotias tai hänellä on jo neljä lasta. Toiseksi tavallisin syy onkin äidin alle 17 vuoden ikä (5,3 %). Sen sijaan sikiövaurion vuoksi tehtiin vuonna 2007 vain 2,2 % aborteista ja äidin terveyden tai hengen vaarantumisen vuoksi 0,5 %.[175] Käytännössä kaikki naiset saavat Suomessa raskaudenkeskeytyksen niin halutessaan.

Edellä esitetyt luvut merkitsevät, että aborttia käytetään myöhästyneenä jälkiehkäisynä, eli silloin kun hedelmöitys on jo tapahtunut ja raskaus päässyt alkamaan. Valtaosa kaikista raskaudenkeskeytyksistä tehdään siksi, että lapsi on niin sanotusti ei-toivottu. Sosiaalisiin syihin viittaaminen merkitsee, että äiti tai molemmat vanhemmat eivät halua tai voi pitää lasta. Niinpä on pääteltävä, että tapauksissa, joissa aborttia haetaan sosiaalisista syistä, syynä raskauden alkamiseen on ollut ajattelemattomuus, harkitsemattomuus, ehkäisyn laiminlyönti tai kumin tai kumppanin pettäminen.

Abortin tekoon sanotaan liittyvän syyllisyydentunteita. On väitetty, että siihen liittyy myös aitoa syyllisyyttä. Aborttia on sanottu murhaksi. Toisaalta muutamat filosofit ovat väittäneet omassa ”rakasta, kärsi ja unhoita” -etiikassaan,[176] että raskauksien keskeyttäminen on täysin viatonta puuhaa. He ovat tarkastelleet asiaa systeemifilosofisesti eli keräämällä asiaan liittyviä perusteita puolesta ja vastaan sekä laittamalla ne tuomarinvaakaan. Sitten he ovat katsoneet, mille puolelle viisarin kärki värähtää.

Abortin puolustajat ovat tästä lähtökohdastaan väittäneet, että synnytys saattaa johtaa huonoihin perheoloihin, jos lapsi on ei-toivottu, ja että äidille koituu tuskaa, mikäli lapsi synnytetään ja luovutetaan adoptiolapseksi. Isien asemaa, oikeuksia ja velvollisuuksia on tarkasteltu vähemmän, ja myös laki rajaa abortin saamisen äidin oikeudeksi, ikään kuin asia ei koskisi miehiä ollenkaan. Tämä paljastaa, että abortti on nähty sekä filosofiassa että lainsäädännössä yksipuolisesti naisten ja naisliikkeen kannalta sekä osana feministien yhteiskunnallista sotaa. Pikaisena vastauksena voinkin omasta puolestani sanoa, että *jos* abortti ylipäänsä hyväksytään tai mikäli sillä on moraalinen oikeutus, tämä oikeus pitäisi kirjata lainsäädäntöön myös isien oikeudeksi joko estää abortti tai saada aloittamalleen raskaudelle keskeytys.

Häveliäisyys sulkee silmät todellisuudelta

Entä onko abortti moraalisesti niin viaton ja käytännöllisesti niin ongelmaton asia kuin miltä eräät systeemifilosofit ovat koettaneet saada sen näyttämään. Suomalaisessa filosofiassa aborttia on tarkastellut lähinnä yksi 1980-luvulla mainetta niittänyt kirjoittajakaksikko, jonka toisistaan sittemmin eronneet osapuolet on palkittu töistään professorinviroilla. Suomalainen aborttikeskustelu on ollut lähinnä heidän mielipiteisiinsä nojaavan auktoriteettiverifioinnin varassa, eikä toisenlaisia näkemyksiä ole haluttu kuulla. Omasta mielestäni heidän tarkastelutapansa on ollut kyyninen ja kolea, elämää ymmärtämätön sekä tieteellisesti kapea-alainen ja keinotekoisesti rajattu.

Se on myös erittäin altis filosofiselle kritiikille. Raskaudenkeskeytyksiä on tarkasteltu vain siltä kannalta, mikä on hyödyllistä tai haitallista, mutta ei siltä, mikä mahdollisesti on oikein tai väärin. Häyry-etiikka on systeemiteoriaa, joka perustuu eri vaihtoehtojen vertailuun. Sen tyyppistä immanenttia puntarointia ovat harjoittaneet jo juristitkin omissa yhtälöissään. Filosofisesti kiintoisa kysymys on se, miten asiat todella ovat: *onko* sikiö riittävästi ihminen nauttiakseen samaa oikeutta elämään kuin ihmiset yleensä? Aborttien tuottamasta syyllisyydestä voidaan päättää vasta tältä pohjalta. Jos sikiö voidaan mieltää ihmiseksi, abortti on murha. Tappo se on joka tapauksessa, sillä sikiönlähdetyksen kautta tapetaan elävä organismi. Vaikka sikiö ei olisikaan itsenäinen ihminen, se voidaan mieltää osaksi äitiä tai molempia vanhempia, ja siksi sikiön tappaminen on äidin tai isän tiettyyn ruumiinosaan kohdistuva amputaatio, tietyllä tavalla katsoen murha.

Systeemiteoreettinen puntarointi osoittautuu ohueksi ja pinnalliseksi siksi, että se laiminlyö ontologisen analyysin. Ontologialla tarkoitetaan olevaisen tutkimista. Aborttikysymyksen ontologia on siis sen pohtimista, miten asiat ovat: onko sikiö ihminen vai ei, onko ihmisen elämällä itseis-

arvo, milloin elämä alkaa ja niin edelleen. Näitä kysymyksiä voi jokainen miettiä tutustumalla esimerkiksi aborttia kritisoivan Pro Life Suomi -järjestön internetsivustoon.[177]

Abortin vastustajia on usein sanottu fundamentalisteiksi. Fundamentalisteilla on yleensä ajatuksilleen jokin valmis perusta, mutta fundamentalismi on myös halua löytää perustoja ontologisen tutkimuksen kautta. Kriittisen ontologisen analyysin voi tietenkin suorittaa myös päätymättä mihinkään perustaan tai väitteeseen todellisuudesta. Mutta usein ontologinen tarkastelu johtaa johonkin tiettyyn perustaan, jos sellainen on olemassa. Yleensä perustana toimivat tosiasiat tai todellisuutta koskeva totuus. Jollakin tavallahan asiat yleensä ovat.

Aborttia koskien tällainen perusta voi hyvinkin olla olemassa. Se voisi olla esimerkiksi elämän itseisarvo ja näkemys, että ihmisen elämä alkaa raskauden alkaessa. Tässä mielessä abortin vastustajien fundamentalismi olisi varmasti pienempi rikos kuin abortti itse.

Tältä pohjalta abortin vastustamista voidaan sanoa eettisesti perustelluksi, vaikka myös ei-toivottujen lasten synnytysten tiedetään tuottavan ongelmia. Myös abortit ovat usein kipeitä, eikä aborttien puolustelemiseen riitä pelkkä eri näkökohtia yhteismitallistava ja tasalaatuistava vertailu, sillä ratkaisevat argumentit ovat joka tapauksessa tämän immanentin punnitsemisen ulkopuolella. Ne ovat vastauksia siihen, mitä on elämä. Näin ollen myöskään sikiöitä ei voida pitää systeemiteoreetikoiden tapaan pelkkänä biomassana.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin suurin tabu

Minulta on usein pyydetty kannanottoja eettisesti kiinnostaviin filosofisiin kysymyksiin. Toisinaan taas viranomaisfilosofit ja varsinkin feministit ovat pyytäneet minua vaikenemaan huolellisesti perustelemistani johtopäätöksistä, kun he ovat saaneet tietää, mitä ne ovat. Otan kuitenkin kantaa nyt myös aborttien oikeutukseen. Oma näkemykseni on, että aborttien moraalinen oikeutus ei ole läheskään niin selvä asia, kuin kulttuurissamme on koetettu uskotella. Niin onkin tehty ihan vain tyttöjen tyynnyttelemiseksi ja heidän vapauttamisekseen syyllisyydentunnoista. Terapeuttisuutta täytyy kuitenkin pitää eri asiana kuin totuuden tavoittelua, eikä tosiasioita pidä johdella psykologisesta hyväntahtoisuudesta.

Itse katson, että abortin tekoa voidaan hyvinkin pitää tappona, jopa murhana. Asiaan ei vaikuta olennaisesti se, ettei sikiöllä välttämättä ole tietoisuutta tai ettei sikiö ole subjekti samassa merkityksessä kuin aikuinen ihminen. Eihän syntyneellä vauvallakaan ole tietoisuutta eikä persoonaa samassa merkityksessä kuin aikuisella, eikä lapsikaan ole subjekti samalla tavalla kuin filosofian pähkähullu professori. Silti ei pidetä oikeutettuna tappaa lapsia.

Sikiötä voidaan pitää raskauden alusta asti *potentiaalisena* ihmisenä, sillä sikiössä on ihmisen mahdollisuus. Lisäksi sikiön on todettu aistivan raskauden aikana myös kohdun ulkopuolisia tapahtumia. Ontologisesti ihmisyyden voidaan katsoa alkavan raskauden alkamisesta. Aborttia ei voida perustella sillä, että äiti tai isä omistaa lapsensa ja olisi itsemääräämisoikeutensa pohjalta kompetentti päättämään sikiön kohtalosta. Vanhemmat tai yhteiskunta eivät omista sikiön omia aikuispotentiaaleja, vaan ne omistaa lapsi itse *oman* itsemääräämisoikeutensa pohjalta.

Abortin oikeuttamiseen liittyvä näennäisfilosofinen mielipiteidenmuodostus on kiintoisa tutkimuksen kohde myös sinänsä. Miksi monet systeemifilosofit ovat olleet niin innokkaita oikeuttamaan abortteja? Yksi syy on naisliikkeen painostus sekä feministisen politiikan soluttautuminen kriittiseen tieteeseen. Feministit ovat kokeneet lapsista eroon pääsemisen vapautumisena ja abortit eräänä ehkäisykeinona. Yksi merkki siitä on abortteja koskevan päätäntävallan pidättäminen vain näiden naispetojen omiin käsiin.

Toinen syy systeemifilosofien innokkuuteen puolustella abortteja on varmasti ollut se, että suurin osa heistä on heteroita. Heillä on siis oma lehmä ojassa, ja siksi he ovat muodostaneet mielipiteensä etunäkökohtien pohjalta eivätkä sen mukaan, miten asiat todella ovat tai mikä on oikein. Ei-toivotut raskaudet ja aborttien hurja eettinen ongelmallisuus ovat heteroseksuaalisen valtakulttuurin suurimpia tabuja. Miten selvitä puhtain käsin siitä, että seksin seuraukset johtavatkin pahimmillaan murhaan? Monissa länsimaissa asia on haudattu ja siivottu pois moraalisesta keskustelusta, aivan kuten sikiöiden jäänteet poltetaan poroksi sairaaloiden krematorioissa. Omatunto vapautuu ja tulee kevyt olo. Sellaiset ovat porton polut, ja niitä puolustelemaan heteroseksuaalinen valtakulttuuri on lähettänyt kuorma-autolastillisen systeemifilosofisia laskukoneita.

Aborttien ongelmallisuudesta ei ole viime aikoina juuri puhuttu, sillä julkisessa sanassa on ollut vaikeaa myöntää, että rakkaudeksi sanotut seksuaaliset determinantit johtavatkin lopulta elämänriistoon heteroseksuaalisen kanssakäymisen päätteeksi. On täysin ristiriitaista, että samaa sukupuolta olevien oikeudesta adoptioon nostettiin aikoinaan kova mekkala, mutta juuri kukaan ei ole pukahtanut mitään heteroseksuaalisen valtakulttuurin omasta sisäisestä ongelmasta: aborttien runsaudesta. Myöskään kohutut homoavioliitot eivät sisällä juuri mitään moraalisia ongelmia verrattuna heteroseksuaaliseen lisääntymiseen liittyvään abortti-ongelmaan, joka on mittasuhteiltaan järkyttävä. Homoavioliitoilla ei ainakaan vahingoiteta ketään, eikä niillä ole *uhreja*, kuten verisillä raskaudenkeskeytyksillä.

Ontologinen tarkastelu on laiminlyöty myös monessa muussa järjestelmäkeskeisessä filosofiassa. Kettutytöt ja eläintensuojelijat pitävät kyllä porua eläinten oikeuksista, vaikka eläin ei ole ihminen edes sen vertaa kuin sikiö voisi olla. Myös tämä on paljastavaa. Tosiasiassa eläinten oi-

keuksista ei voida puhua samassa merkityksessä kuin ihmisten oikeuksista, mutta silti eräät analyyttiset systeemifilosofit, kettutytöt ja feministit (siis akateeminen vihervasemmisto) tekevät niin pohtimatta ihmisen ja eläimen ontologista eroa.

Eläimellä ei ole tietoisuutta eikä persoonaa, ja tämän johdosta eläin ei voi olla subjekti. Niinpä eläinten ja ihmisten oikeuksia ei pitäisi saattaa keinotekoisesti vertailukelpoisiksi, sillä itse asioiden välillä vallitsee laadullinen ja ontologinen ero. Se, että tietyt filosofit pitävät eläinten oikeuksia ihmisoikeuksina mutta eivät pidä sikiön oikeuksia ihmisoikeuksina, osoittaa kuinka ristiriitaista, epätasapainoista ja puolueellista heidän ajattelunsa on. Sen päätelmät on johdeltu ideologisesti motivoituneista tarkoitusperistä.

Väestöpolitiikan väline ei ole abortti vaan ehkäisy

Vaikka olenkin painottanut ontologisen analyysin ensisijaisuutta eettisiä asioita pohdittaessa, lopuksi myös eräs kulttuurivertailu saattaa olla paikallaan. Eurooppaa ja Pohjois-Amerikkaa on uhannut 1970-luvulta asti väestökato. Väestöstä puuttuu juuri tuo viisitoista prosenttia, joka häviää raskaudenkeskeytyksiin aivan niin kuin keskitysleirijuniin. Sen sijaan muslimimaissa abortit ovat laittomia muista paitsi äidin henkeen tai terveyteen liittyvistä syistä. Ei tarvitsekaan ihmetellä, miksi islamilainen kulttuuri on osoittautunut niin voimakkaaksi ja laajenemaan kykeneväksi. Euroopan maista vain vahvasti katoliset Saksa, Puola ja Espanja ovat pitäneet raskauden keskeytyksen laittomana muissa paitsi sikiövaurion ja raiskauksen tapauksissa sekä silloin kun äidin oma henki tai terveys on uhattuna.

En tietenkään ajattele, että yhteiskunnan lajinsäilytysstrategiset tai väestöpoliittiset edut pitäisi asettaa yksilöiden oman tahdon edelle, mutta ideologisilla tekijöillä voitaneen selittää maailman väestöllisten voimasuhteiden kellahduksia. Ekologisesti olisi parasta, että maailman väkiluku kokonaisuudessaan kääntyisi laskuun, mutta siihen ei pidä pyrkiä aborteilla vaan raskaudenehkäisyllä.

Abortteja ovat maailmalla vastustaneet lähinnä ne tahot, joilla on ollut ylipäänsä jokin näkemys oikeasta ja väärästä eli jokin perusta, fundamentti. Sen sijaan aborttia ovat puolustaneet ne, joilla ei ole ollut näkemyksilleen mitään perustaa. Merkille pantavaa on, että juuri kukaan, joka on vaivautunut ajattelemaan ihmisen olemusta ontologisesti, ei ole löytänyt aborteille hyväksyttäviä perusteita. Aborttien oikeuttamispyrkimykset ovat lähes jokaisessa tapauksessa perustuneet ihmisyyden olemuksen laiminlyömiseen ja ontologisen analyysin abortoimiseen pois keskustelusta.

Tämän kaiken tapahtuessa teurastus jatkuu myös suomalaisten sairaaloiden liukuhihnoilla yli kymmenen tuhannen abortin vuosivauhdilla. Yh-

teiskunnalla on kuitenkin vastuu aborttien myöntöperusteista ja yksilöillä seksinsä seurauksista. Yhteiskunta voisi vaikuttaa ratkaisevasti siihen, kuinka välinpitämättömästi tai vastuullisesti ihmiset hankkiutuvat raskaiksi ja kuinka paljon turhia raskaudenkeskeytyksiä tehdään. Nyt määrät ovat lähteneet lentoon. Esimerkiksi Ruotsissa aborttien määrä kasvoi viidenneksen vuodesta 2000 vuoteen 2007 ja päätyi 37 205 abortin vuosilukemaan. Vielä heikompi tilanne on edistyksellisyyden Eldoradossa Venäjällä, jossa 80 prosenttia naisista on kokenut abortin. Yle esitti aiheesta hiljattain TV-dokumentin, jota poliittiseen korrektiuteen liittyvistä syistä ei suositeltu alle 13-vuotiaille – heille, joille ohjelma mitä parhaiten sopisi.[178]

Eroon turhista aborteista

Katsotaanpa asiaa ontologiselta kannalta tai hyötyjen ja haittojen näkökulmasta, aborttien käyttämisestä myöhästyneenä jälkiehkäisynä pitäisi päästä eroon, ja aborttien saamisen perusteita pitäisi olennaisesti tiukentaa. Tämä ohjaisi ihmisiä suurempaan eettiseen harkitsevaisuuteen.

Selvää on, että esimerkiksi katolisen kirkon aborttikielto ja ehkäisyn kieltäminen muodostavat yhdessä mahdottoman yhtälön, ellei ihmisiä vaadita pidättäytymään kaikesta lisääntymiseen tähtäämättömästä heteroseksistä tai ohjata toteuttamaan seksuaalisuuttaan homoseksuaalisesti. Koska yhteiskunnan tehtävänä ei ole rajoittaa ihmisten seksuaalista kanssakäymistä mutta ei myöskään surmata lapsia, ehkä puolustettavissa voisi olla kanta, jonka mukaan aborttia voitaisiin käyttää *nimenomaan* jälkiehkäisyyn. Se sallisi vain *sikiöiksi kehittymättömien alkioiden* poiston mutta ei pitkälle kehittyneiden *ihmissikiöiden* abortointia. Yksi mahdollisuus lähestyä elämänriistoon liittyvää periaatteellista ongelmaa käytännöllisesti olisi kehittää adoptioinstituutiota. Adoptiolapsista on nykyisin pulaa, mutta myös ylimääräisille lapsille löytyisi helposti sijoituspaikka esimerkiksi hyväksymällä homojen adoptio-oikeus.

Huomiota herättävää aborttikeskustelussa on ollut sen sukupuolittuminen. Naiset ovat puolustaneet oikeuttaan aborttiin vetoamalla käsitykseensä, että ”naisella on oikeus päättää kehostaan”. Tämä argumentti on kuitenkin täysin kestämätön, sillä nainen ei omista sikiötä eikä sen aikuispotentiaaleja. Nainen ei ole myöskään suvereeni päättämään raskauden keskeyttämisestä tai jatkamisesta yksin, koska hedelmöittyminen on joka tapauksessa seuraus miehen toiminnasta, ja niinpä myös miehellä on oikeus ja velvollisuus osallistua päätökseen raskauden keskeyttämisestä tai jatkamisesta.

Merkille pantavaa on, että Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstan kirjoituksissa naiset yleensä puolustivat aborttia ja mahdollisuutta tehdä se melkein millä tahansa verukkeella tai kokonaan ilman perustetta, kun

taas miehet suhtautuivat aborttiin erittäin kriittisesti ja torjuvasti. Tämä antaa paljon puhuvan kuvan naisten epämoraalisuudesta, tunteettomuudesta ja siitä irrationaalisuudesta, jolla he ovat puolustelleet ihmissikiöiden tappamista. Paradoksaalista on, että julkisessa sanassa naiset pyrkivät usein esiintymään äidillisinä, lempeinä ja humaaneina, jollaisina heidät usein myös kuvataan tiedotusvälineissä ja tutkimuksissa, kun taas miehet esitetään usein väkivaltaisina ja tyrannimaisina. Todellisuudessa osat näyttävät olevan päinvastoin.[179]

Maanantaina 5. huhtikuuta 2010

KATAJANOKAN HOTELLI KUIN LAS VEGASIN KYLMÄHUOLTAMO

Helsingin kaupunginhallitus hyväksyi Katajanokan hotellikaavan pari viikkoa sitten.[180] Yksimielisesti hanketta puolusti ainoastaan kokoomuksen ryhmä. Vihreiden porukka jakautui kahtia, ja kahta verta oli myös demareissa. Vastaan äänestivät keskustan, Rkp:n ja Vasemmistoliiton edustajat. Asia ratkaistaan ensi keskiviikkona kaupunginvaltuustossa, ja äänestyksestä odotetaan tiukkaa.

Yli kolmestakymmenestä arkkitehtuurin ja kaupunkisuunnittelun ammattilaisesta koostuva asiantuntijaryhmä laati kaupunkisuunnittelulautakunnalle vetoomuksen hotellia vastaan jo vuonna 2008.[181] Asiantuntijat pitivät hotellia liian massiivisena ja katsoivat, ettei se sovi rannan ensembleen eikä muihin rakennuksiin.

Myös omasta mielestäni kyseinen hotelli on pakastettu ankka. Se sopisi empirismiä ja modernismia edustavaan rakennuskantaan kuin Eiffel-torni Tokioon. On hyvä, että Helsinki valvoo yhtenäistä räystäsviivaa kortteleissa, mutta nähdäkseni kaupungin pitäisi estää myös pelkästä ahneudesta ja tehokkuuden tavoittelusta johtuvat maisemien raiskaukset tällä kulttuurihistoriallisesti arvokkaalla paikalla.

Hotelli kuolleille

Kaupunginhallituksen hotellikaavapäätös toi kirkkaasti esiin sen, että ainakaan kokoomuksessa ei ajatella lainkaan asioiden esteettisiä puolia eikä ympäristöä. Päätöksiä tehdään vain rakennusliikkeiden pyynnöstä ja firmojen eduksi. Kiinnostaako kokoomuslaisia ja city-vihreitä todellakin vain sellainen, mikä on uutta ja kiiltävää ja johon liittyy taloudellinen arvovalintavaikuttaminen?

Nousukasmaisen metropolieurooppalaisuuden tavoittelu ei selitä, miksi valtakunnan tärkeimpiin paikkoihin kuuluva tontti pitäisi myydä norjalaiselle sijoittajalle ja miksi suunnitelma pitäisi tilata kansainväliseltä

toimistolta. Kokoomus ja demarit ovat halunneet suunnittelijoiksi suuria nimiä, jotka eivät osallistu kilpailuihin, ja varmaankin siksi sosiaalidemokraattinen apulaiskaupunginjohtaja Pekka Korpinen tilasi työn aikoinaan Herzog & de Meuronilta. Käytännössä tällainen suurien eleiden tavoittelu on pelkkä jäänne kasinotalouden kasariluvuilta. Alueen kaipaama kokonaissuunnittelu unohtui kaikilta, ja myös rakennuksen ristinmuoto on symboliarvoltaan liian provosoiva ja voimakas.

Omasta mielestäni pääkaupunkiseudulla ei tarvita enää yhtään lisää hotelleja, hallintopalatseja, kauppakeskuksia eikä kalliita taide- tai urheilulaitoksia. Hotellit ovat huorien, bisnesmiesten ja torakoitten majapaikkoja. Jo Helsinki-Vantaan lentoasema on ympäröity menneestä noususuhdanteesta muistuttavilla viihdekeskuksilla ja muilla virheinvestoinneilla. Myös Katajanokalla on tarpeeksi tyhjän panttina olevaa hotellitilaa, jota on saatu vanhaan vankilaankin.

Rakentamisen resurssit pitää ohjata kaavoituspolitiikalla kotien rakentamiseen ihmisille, sillä juuri niistä vallitsee huutava pula. Tämä merkitsee, että julkisen vallan pitäisi yhdessä rahoittajien ja rakennusliikkeiden kanssa keskittyä tuottamaan lisää asuntoja eikä tuhlata yhteiskunnallisia voimavaroja suuruudenhullujen konglomeraattien rakenteluun. On väärin, että kaupunkitilaa täytetään rakennuksilla, joita ihmiset voivat lähestyä vain, jos raha polttaa heidän perstaskujaan.

Huono suunnitelma

Katajanokan hotellia voidaan vastustaa rakennuspoliittisten yleisperusteiden lisäksi jo sillä syyllä, että se on paikalle täysin sopimaton. Rakennuksen piirtäneet sveitsiläisarkkitehdit naureskelivat varmasti partaansa saatuaan kaupunginhallituksen hyväksymään alustavasti suunnitelman, joka toisi presidentinlinnan eteen tasaristin muotoisen Sveitsin lipun jäljitelmän.

Haluaisinpa tietää, minkä maan viranomaiset hyväksyisivät presidentin tai kuninkaan palatsin viereen sitä mahtavamman kaupallisen rakennuksen. Hotellin muotokieli ja suuri koko riitelevät pahoin ympäristön kanssa, ja yökerhon värikylläiset esitykset loistaisivat räntäsateessa tahriutuvien suurten ikkunoiden läpi kuin Leningradin pillujoulu.

Alueella on jo nyt yksi kontrastikohta, joka muodostuu Länsi-Euroopan suurimman ortodoksisen kirkon, Uspenskin katedraalin, ja Alvar Aallon piirtämän Enson pääkonttorin välille. Orientaaliset muodot ja kupolikatot sopivat kuitenkin vielä kohtalaisen siedettävästi selkälinjaisen marmorirakennuksen yhteyteen Kauppatorin suunnalta katsellen. Uusi hotelli rikkoisi tämän jännitteen ja saisi alueen näyttämään semioottiselta sekamelskalta.

Tiedän kyllä, että rantatontin myynnillä kaupunki aikoi kiskaista rakentajilta muutaman miljoonan, joilla olisi voitu ”korjata kouluja”, kuten perustelu kuului. Mutta kyseistä paikkaa ei sovi uhrata pelkälle tehokkuuden tavoittelulle, joka vihloo silmää seuraavat 100–200 vuotta. Niinpä kaupungin taloudellinen intressi tontin myymiseen ei saa riittää perusteeksi siihen, miksi paikka pitäisi antaa ulkomaisen rakentajan ja ulkomaisten suunnittelijoiden hallintaan. Kyllä alueelle löytyy varmasti kotimaisiakin toimijoita ja parempia käyttötarkoituksia.

Hotelli toisi rauhallisena pidetylle ja sen vuoksi arvostetulle Katajanokalle ympärivuorokautista levottomuutta niin, että lopulta myös lähitienoon kadut olisivat täynnä rymyjengien oksennusta, kusta ja paskaa, aivan kuten monikulttuurisuudesta kärsivällä kotikadullani, Isolla-Roballa. Miksi nekin vihreät, jotka puolustavat hotellia, eivät vaadi tälle aurinkoiselle paikalle viheraluetta rantakahviloineen? Sen sijaan he rakennuttaisivat tylyn juppihenkisen wau-buildingin. Nokisen sateen tahrimana lasiristi olisi ennen pitkää yhtä ylevä näky kuin Hakaniemen kuuluisa betonislummi ghettoblastereineen.

Kansanvaltaisempaan kaupunkikuvaan

Rakennussuunnittelu tarvitsee poliittista kontrollia. Jo 1960- ja 1970-luvuilla arkkitehdit tuhosivat Helsinkiä enemmän kuin ryssän pommikoneet. Koska en ole itse valitettavasti valtuustossa, pyydänkin kunnioittavasti kaikkia niitä kaupunginvaltuuston jäseniä, joita tämä asia kiinnostaa ja jotka arkkitehtuurista ja taidehistoriasta jotakin ymmärtävät, äänestämään ensi keskiviikkona hotellisuunnitelmaa vastaan.

Hotellin tyrmäämistä helpottaa se, että rakennusta on tähän asti pukattu alueelle pakolla. Alueen suunnittelusta ei järjestetty kilpailua, kuntalaisten mielipiteitä ei kuultu tarpeeksi, ja esitys meni läpi sekä lautakunnassa että kaupunginhallituksessa vain yhden äänen turvin.

Valtuuston pitäisi skarpata myös muiden alueiden suunnittelussa. Jätkäsaaren ja öljysataman nopeaa rakentamista asuinalueiksi kannatan kyllä lämpimästi. Sen sijaan eduskuntatalon eteen nouseva musiikkitalo on osoittanut nyt harjakorkeuteen noustuaan, kuinka epäviisasta on täyttää kaupungin paraatipaikkoja taloudellisen eliitin egopaisuttelua varten suunnitelluilla teräslaatikoilla.

Torstaina 8. huhtikuuta 2010

PÄIVÄN HYVÄ TYÖ ON TEHTY

Eduskunnalla ja Helsingin kaupunginvaltuustolla on se ero, että valtuusto on sivistyneempi, koska siellä on vähemmän juntteja ja päätetään Helsingin asioista. Siksi oli mukavaa, että valtuutettujen selvä enemmistö otti pururatansa käyttöön ja äänesti Katajanokan hotellin kumoon.[182] Sinne suli Suomenlahteen jääkuutio kuin lumiukko, josta ei kevätauringon porotuksessa jäänyt jäljelle muuta kuin hattu, hammashiilet ja porkkana.

On oikeastaan samantekevää, millä verukkeella hotellia vastustettiin tai puolustettiin. Kaupunginvaltuustoa tervehtineen akateemikkojen lähetystön mukaan sveitsiläisen arkkitehtitoimiston suunnittelijat eivät olleet edes käyneet Helsingissä tutustumassa aiotun rakennuksen ympäristöön.

Jo tämä antaa asennoitumisen ylimalkaisuudesta selvän näytön. Se osoittaa kansainvälisestä huippusuunnittelusta saman kuin taivaan tuulissa lentelevien virkamiesfilosofien syvällisyydestä: sisällä ei ole muuta kuin ilmaa kevyempää kaasua. Onneksi pian pääsee taas kesäiseen Suomenlinnan lukemaan vaikka Kustaanmiekan kuninkaanportissa olevat sanat.

Ikävää vain, että Museovirasto aikoo yhdessä hoitokunnan kanssa reunustaa turva-aidoilla melkein kaikki Suomenlinnan nähtävyydet ja näköalapaikat vuonna 2004 sattuneen kuolemantapauksen vuoksi.[183] Ei Stockmannin pääsisäänkäynnin edessä olevaa Aleksanterinkadun katualuettakaan ole ympäröity turva-aidalla siitä huolimatta, että paikalla ei ole virallisesti edes suojatietä ja kadun ylittää päivittäin tuhansien ihmisten lauma.

Selitys lieneekin siinä, että jos Aleksilla jää ratikan alle, se on akselirasvaksi liiskautuneiden omaa syytä. Jos taas köllähtää Suomenlinnan tönnäältä, syy on mukamas hoitokunnan, sillä asiasta on Korkeimman oikeuden tuomio. Tätä ennakkoratkaisua hoitokunta nyt pelkää ja hätävarjelee omaa asemaansa rakentelemalla puomeja joka paikkaan. Typerä päätös, joka pilaa maailmanperintöluettelon suojelukohteen!

Varmaan myös Katajanokan evätty hotellikaava korvataan jollakin vielä hullummalla suunnitelmalla, ja paikalle rakennetaan Texaco, moskeija, päiväkoti, amerikkalais-pohjalainen kyläkauppa tai juhannussalko, jota vahtaa hiekkalaatikolla leikkivä pikku-Pekka. Tosiasiassa alue pitäisi suunnitella kokonaisuutena yhtä huolellisesti kuin esimerkiksi Töölönlahti. Tontti tontilta etenevä postimerkkikaavoitus ei saa riittää.

Perjantaina 9. huhtikuuta 2010

SEKSUAALISUUDEN VAARALLISTAMISESTA, OSA 2

Iltalehti otsikoi lööpissään 8.4.2010, että TV-sarja *Salatuissa elämissä* "lääkäri harjoitti seksiä lukiopojan kanssa". Edellisen päivän jaksossa 30-vuotias naislääkäri oli todellakin iskenyt teinipojan, jonka kerrottiin käyneen lukiota parin vuoden ajan ja joka saattoi olla täpärästi alle 18-vuotias.

Lehdessä pikaromanssia nimitettiin "Salkkari-kohuksi", vaikka tapaus ja siihen liittyvät lemmenluritukset eivät herättäneet juurikaan huomiota saati kummastusta televisionkatsojien keskuudessa. Katsojat näyttivätkin hyväksyvän esityksen mitä suurimmalla kiitoksella. Esimerkiksi saman päivän Ilta-Sanomissa (jonka jutussa tapausta tosin paheksuttiin), jouduttiin tunnustamaan, että tuotantoyhtiön edustajan Tea Granlundin mukaan "yhtään palautetta kohuseksistä ei ole tullut". Yhtiön edustaja selvensi asiaa lisäksi niin, että "[h]ahmothan ovat 17, vaan ei 18 vuotta täyttänyt mies ja alle 30-vuotias nainen, eli kyseessä on oikeasti ihan kaunis juttu".[184]

Niinpä, ja miten muuten voisi ollakaan? Kohu, paheksunta ja koko seksuaalisuutta vaarallistava ajojahti sekä siihen liittyvä "ongelmallisuus" näyttääkin syntyvän *median ja iltapäivälehdistön omassa tajunnassa*. Julkinen sana käyttää populistisen kiihkoilunsa välineenä lastensuojelun ammattilaisia, jotka eivät missään tapauksessa ole seksuaalisen kanssakäymisen puolueettomia asiantuntijoita vaan ahdasmielistä lapsipolitiikkaa hyödyntävän bisneksenteon eräitä intressitahoja.

Esimerkiksi Iltalehti haastatteli juttua varten lastenpsykiatrian erikoislääkäri Raisa Cacciatorea, joka tunnetaan eräänä pahimmista kukkahattutädeistä seksinvastaisten lausuntojensa perusteella. Lehdessä Cacciatore on saatu kakaisemaan kurkustaan väitteitä, joiden mukaan seksi lukioikäisen kanssa saattoi olla rikollista, sillä lääkärin ja opettajan ammateissa toimivilla ikäraja on 18-vuotta eikä 16-vuotta, kuten muilla ihmisillä![185]

Tämä lakiin kirjoitettu porsaanreikä onkin seksinvastaisten tahojen yksi ase. Todellisuudessa korotettu ikäraja koskee vain sellaisia tapauksia, joissa lääkäri tai opettaja ovat *ammatillisessa suhteessa* sukupuolisen kanssakäymisen nuorempaan osapuoleen. Se ei siis koske tapauksia, joissa nuori on 16–18-vuotias, mutta ei ole *lääkärin oma potilas* tai *opettajan henkilökohtainen oppilas*.

Seitsemäntoistavuotias voi siis hyvinkin iskeä lääkärin tai opettajan vaikka limubaarista nauttiakseen tämän kanssa kiimaisesta seksistä. Mutta hän ei saisi lain mukaan kaataa sänkyyn omaa koululääkäriään tai maikkaansa, vaikka kuinka tekisi mieli, sillä silloin on vaara, että joku

lastenpsykiatrina toimiva kukkahattutäti vetää vanhemman osapuolen oikeuteen, jossa kyseistä hyväntekijää rangaistaan sakoilla, vankeudella ja viran menetyksellä teinipojan kauhuksi. Lisäksi oikeus tuomitsisi syytetyn ankariin vahingonkorvauksiin nuorelle, ikään kuin pitäen nuorta maksullisena prostituoituna. Joten ei ole ihme, vaikka teinipojan pää joutuisi tuollaisen karusellin tuloksena myllerryksestä ymmälleen, sillä hänhän *sai* jo palkintonsa onnistuneen yhden illan varvin muodossa!

Ikärajojen ja muiden muodollisten statusten ympärillä pyörivä hiustenhalkominen osoittaa, kuinka julmalla ja häikäilemättömällä tavalla yhteiskunta ahdistelee tietyissä ammateissa toimivia, seksuaalisesti aktiivisia ihmisiä ja nuoria itseään, jotka opetetaan tuntemaan syyllisyyttä omasta seksuaalisuudestaan ja viettelevyydestään, toisin sanoen asioista, joista he muuten nauttisivat ja olisivat ylpeitä. Seksinvastaista fasismiaan huokuva akkamafia nolaa ja nujertaa varsinkin nuorten miesten seksuaalisuutta kiistämällä heidän sukupuolisen kompetenssinsa ja ulottamalla vallan kouransa heidän muniinsa asti. Kun itse olin teini, kysyin mielessäni, mitä järkeä on mennä kouluun, jos ei voisi harjoittaa seksiä opettajan kanssa.

Medikalisaatio ja psykofasismi

Kun homoseksuaalisuuden rikos- ja sairausleima aikoinaan purettiin, antipsykiatrisella liikkeellä oli tässä työssä tärkeä osa. Thomas Szaszin edustaman kritiikin valossa esimerkiksi homoseksuaalisuuden ainoa vika oli sen nimeäminen rikokseksi ja sairaudeksi. Sama pätee nyt moniin muihin seksuaalisuuden muotoihin. Siksi ei ole mitenkään ihmeellistä vaan pikemminkin ennustettavaa, että sama seksinvastainen vihamielisyys, joka ennen kohdistettiin homoihin, kohdistetaan tätä nykyä nuorten ja aikuisten väliseen seksiin.

Vallitsevien tendenssien kannalta paljastavaa on, että lehdistö suostuu esittelemään psykiatrien mielipiteet *asiantuntijalausuntoina* ja tekee niin vain siksi, että ne on esitetty tietyistä *ammatillisesta* asemista. Tämän mukaan väite muuttuu todeksi, kun sen sanoo ”ammatikseen”. Sen sijaan tieteellisesti katsoen ammattikäytäntöjen sisältä päin muodostettuja näkemyksiä olisi pidettävä voimakkaan ideologisina ja erilaisten hyötynäkökohtien leimaamina. Ideologisia ovat muiden muassa *kasvatuksen* käsite sinänsä (omassa konstruktiivisuudessaan), *suojaikärajan* käsite (defensiivisyytensä ja seksuaalisuutta vaarallistavan vaikutuksensa vuoksi) sekä *hyväksikäytön* käsite (sisältäessään kaksinaismoralismista kertovan tunnustuksen, että seksi onkin jotain hyvää).

Filosofien vaientaminen ja oma vaikeneminen taas on ollut vahingollista, sillä sitä kautta asiaa koskeva argumentaatio on ajautunut pelkästään lastensuojeluviranomaisten ja heidän mandaatillaan toimivien lastenpsykiatrien monopoliksi. Koska psykiatrien asiakkaiksi päätyy lähin-

nä niitä ihmisiä, joille seksi on ongelma, myös lasten ja nuorten seksuaalisuutta koskevat tarkastelut ovat värittyneet erilaisilla sairausleimoilla. Psykiatrisen medikalisaation kautta johtopäätöksiä lasten ja nuorten seksuaalisuudesta tehdään potilaaksi päätyneen aineksen eikä hyvää seksiä kokeneiden lasten ja nuorten elämäntilanteista.

Psykiatrit hysterisoivat keskustelun ja korostavat seksuaalisuuden ”vaarallisuutta” sekä kaikkia niitä ongelmia, joita he kohtaavat omissa ammattikäytännöissään. Myös ikärajan ylityksiä pidetään suurina ongelmina, vaikka jokaisen arvostelukykyisen ihmisen pitäisi ymmärtää, ettei muodollisilla ikärajojen ylityksillä ole mitään merkitystä seksin tyydyttävyyden tai sen moraalisen hyväksyttävyyden kannalta. Sen sijaan olennaista on, millaisia subjektiivisia kokemuksia asioihin liittyy. Kuitenkin suuri osa psykiatreista antautuu sekunnintarkkaan pikkupiirteisyyteen, vaikka lukeneisuutensa pohjalta heidän pitäisi tietää, että kello on tyrannian symboli eikä viisarin värähdyksiin viittaaminen voi tuoda lisäarvoa kenellekään muille kuin sadistisista yllykkeistä ja mielihyvän pidättämisestä tyydytystä saaville.

Lasten- ja nuortenpsykiatrit raiskaavat nuorten ihmisten seksuaalisen itsemääräämisoikeuden ja kieltävät heidän vapautensa tavalla, joka aiheuttaa heille ahdistusta läpi koko elämän ja vahingoittaa pysyvästi heidän tunne-elämäänsä. Yhteiskunnallisen painostuksensa välineenä he käyttävät samanlaisia tuulesta temmattuja mielipiteitä, joilla homoja vainottiin, piinattiin ja kastroitiin systemaattisesti vielä 1950-luvulla ja kiusataan tänäkin päivänä. ”Auttajiksi” tekeytyvien tahojen motiivina on pelkkä rahanhimo, ja he hyödyntyvät ahdasmielisten ja omistushaluisten vanhempien halukkuutta pumpata lastensuojelutoimintaan yhä enemmän julkisia resursseja. Kyseessä on siis lasten ja nuorten taloudellinen hyväksikäyttö.

Normatiivis-juridinen rakkauden raiskaus

Psykiatrisen vallankäytön lisäksi toinen rikos- ja sairausleimoja ylläpitävä seksuaalisuuden vaarallistamisen laji on normatiivis-juridinen ajattelu, jonka tuloksena asioiden ympärillä heiluu juristin nuija. Se harvoin on oikea väline tunneperäisten suhteiden käsittelyyn. Normatiivis-juridisten tarkastelujen pohjalta seksuaalisuutta arvioidaan pohtien, mikä on *normatiivisesti soveliasta*, mutta analysoimatta jätetään, mikä on *eettisesti hyvää*. Nykyisin tuomioistuimet lähettävät 19-vuotiaita kiven sisään, jos he harrastavat seksiä 15-vuotiaiden kanssa. Tuomarit ja lautamiehet ilmoittavat perusteluikseen omat käsityksensä, joiden mukaan ”teosta oli pysyvää haittaa lapsen seksuaaliselle kehitykselle”. Oikeusjuttuja nostamalla myös ilkeät vanhemmat voivat tuhota orastavia parisuhteita, jos miniän tai vävyn naamataulu ei miellytä.

Esimerkiksi Helsingin hovioikeus tuomitsi jokin aika sitten 20-vuotiaan miehen vankeuteen hänen harjoitettuaan seksiä 13-vuotiaan tytön kanssa.[186] Hovioikeus piti voimassa Vantaan käräjäoikeuden aiemmin antaman tuomion, vaikka seksiin ryhtyminen oli molempien yhteinen päätös, kanssakäyminen oli jatkuvaa, osapuolet seurustelivat myös oikeudenkäynnin aikana ja heillä oli tuohon mennessä yhteinen lapsi sekä aikomus muuttaa yhteen asumaan: siis kaikki rakkauden tunnusmerkit.

Erityisen aggressiivisesti tuomioistuimet, psykiatrit ja vanhemmat lavastavat nuoria uhreiksi sekä korostavat heille tapahtuneen ”vakavaa ja pitkäaikaista vahinkoa”, jos kanssakäyminen on ollut *homoseksuaalista*. He eivät siis hyväksy jälkeläistensä paljastumista homoseksuaaleiksi vaan pyrkivät kieltämään heidän seksuaalisuutensa. Tätä kautta he ilmaisevat vihaa homoseksuaalisuutta kohtaan, ja suuri osa homoseksuaalisuutta kohtaan aiemmin suuntautuneesta vihasta purkautuukin nykyisin pedofiilijahtien kautta, kun pedofiliasyytöksiä käytetään verukkeina homoseksuaalisten seurustelu- ja rakkaussuhteiden tuhoamiseen.

Tosiasiassa syynä nuorille aiheutuneisiin ongelmiin ovat usein *oikeudenkäynnit ja psykiatrien konsultaatiot*, joissa nuorille opetetaan, että heille tapahtuneet asiat ovat olleet pahoja eivätkä hyviä. Vanhemmat kiistävät heidän itsenäisyytensä ja nolaavat heitä julkisesti, vaikka peruskokemus seksuaalisesta kanssakäymisestä olisi ollut myönteinen. Nuorten itsemäärittely ei vaikeudu seksuaalisten kokemusten vuoksi vaan oikeudenkäyntien takia. Syytettyjä puolestaan estetään puolustautumasta julkisesti julistamalla oikeudenkäynnit salaisiksi kymmenien vuosien ajaksi ja pitämällä yllä ankaria rangaistuksia sekä häveliäisyyden leimaa.

Kun tuomioistuinten päätöksissä todetaan, että ”oikeuden mielestä seksuaalisesta kanssakäymisestä oli pitkäaikaista haittaa herkässä kehitysvaiheessa olevalle nuorelle, jonka identiteetti oli vasta muotoutumassa”, se tarkoittaa, että oikeus havaitsi nuoren tulleen seksuaalisesti tietoiseksi mutta ei hyväksy hänen itsenäistymistään vaan haluaa ohjata häntä tuntemaan seksuaalisuudestaan häpeää, mikä puolestaan on hänen kehityksensä ja itsetuntonsa vahingoittumisen pääasiallinen syy.

Seksikäs seksi on normien vastaista

Filosofisesti katsoen teko voi olla eettinen, moraalinen ja hyvä, vaikka se olisi laiton. Toisaalta teko, joka on laillinen, voi olla epäeettinen, moraaliton tai paha. Niinpä mikään seksuaalinen teko ei voi olla epäeettinen, moraaliton tai paha *pelkän laissa määritellyn ikärajan ylityksen perusteella*, vaan jokaisen teon palkittavuus, rangaistavuus tai neutraalius olisi arvioitava tutkimalla, onko sen yhteydessä tuotettu *hyötyä* vai *haittaa*, *arvoja* vai *epäarvoja*. Jos teko tuottaa hyötyä tai myönteisiä arvoja, se on

eettisesti hyväksyttävä, ja tämä johtopäätös koskee myös aikuisten ja nuorten välistä seksiä.

Ikärajat ylittävä seksuaalinen kanssakäyminen voi siis olla eettisesti täysin moitteetonta. Lisäksi ei ole mitään syytä olettaa, että seksi vanhemman ja kokeneemman henkilön kanssa olisi *lähtökohtaisesti* huonompaa kuin seksi samanikäisen tai kokemattoman kanssa. Vanhemmat ja kokeneemmat ihmiset osaavat esimerkiksi huolehtia raskaudenehkäisystä ja turvaseksistä todennäköisesti paremmin kuin nuoret. Tässä mielessä *Salatuissa elämissä* kuvattu 17-vuotiaan seksi 30-vuotiaan lääkärin kanssa oli suorastaan esimerkillistä ja ihannoitavaa. Itseään vanhempien ihmisten kanssa tekemisissä olleet nuoret onkin usein lavastettu epäjohdonmukaisesti ”hyväksikäytetyksi”, vaikka tosiasiassa heitä voitaisiin pitää edunsaajina.

Sukukypsien ihmisten kesken ikärajan ylitykset ovat moraalisesti yhtä mitättömiä kuin pienet nopeusrajoitusten ylitykset suorilla ja aurinkoisilla teillä. Silti yhteiskunta sanktioi ne ankarasti leimaten osapuolet joko uhreiksi tai rikollisiksi. Syy lienee tuomitsijoiden oma ahdasmielisyys ja seksinvastaisuus, joka kumpuaa heidän omasta seksuaalisesta tyydyttymättömyydestään tai omien seksuaalisten intohimojensa torjunnasta.

Seksuaaliseen kanssakäymiseen liittyvän moraalisen tuomittavuuden määrittelemiseksi jokainen tapaus olisi arvioitava erikseen, eikä asiassa voisi olla mitään yleistä normia. Parhaan näytön objektiivisten normien ja rajojen käytännöllisestä mahdottomuudesta ja tarpeettomuudesta antaa se, että seksuaalisten ikärajojen määrittely vaihtelee ajasta aikaan ja kulttuurista toiseen. Esimerkiksi Espanjassa seksuaalisen kanssakäymisen ikäraja on 13 vuotta, Virossa 14 vuotta, Ruotsissa ja Tanskassa 15 vuotta ja Suomessa ja Norjassa 16 vuotta. Myös Suomessa täysi-ikäisyyden raja oli 15 vuotta aina vuoteen 1721 saakka.

Sen sijaan nykyisin vallitsevan uusmoralismin aikakaudella ihmiskunnan kellot uhataan jälleen kääntää keskiaikaan, kun sovinnaisnormeja kyseenalaistavasta seksistä nauttivia ihmisiä kastroidaan myös Euroopassa lakien ja viranomaisvallan voimalla. Kohtalokasta tässä tuomiomielessä on se, että *kaikki kiihottava seksi sisältää sovinnaisnormien rikkomuksen*. Ei ole seksiä ilman normien rikkomuksia. Vaikeutena on, että yhteiskunta on säätänyt muutamat normien rikkomukset rangaistaviksi. Ihmisen seksuaalisuus pyrkii ylittämään hallintoviranomaisten pyhäkoulumaiset standardit ja on siinä mielessä aina jollakin tavoin ”luvatonta”. Sillä seksiä ei ole olemassa ilman esteiden kumoamista – eikä myöskään sikäli, kuin seksuaalinen akti ei ole yhtä arkipäiväinen asia kuin vesilasin juominen.

Seksuaalinen purkautuminen on mahdollista lähinnä yhteiskunnan asettamien esteiden kumoamisen kautta, joten yhteiskunta myös *virittää seksuaalista kiinnostusta asettamalla omia normejaan*. Toisaalta yksilöt *kumoavat* toiminnallaan yhteiskunnan asettamia normeja ja saavat seksu-

aalista tyydytystä niiden rikkomisen seurauksena. Joissakin tapauksissa myös normien rikkomukset sinänsä tuottavat seksuaalista tyydytystä, kuten pedofilian tapauksissa on luultavasti asianlaita.

Nähdäkseni kahden tajuissaan olevan ihmisen välinen seksi voi olla rangaistavaa vain silloin, kun se on jommankumman osapuolen *tahdon* vastaista ja jompikumpi osapuoli pyytää julkisen vallan interventiota. Tämän varmistamisen muodolliseksi säädöspohjaksi riittäisivät kuitenkin väkisinmakauksia koskevat rikoslain kohdat.

Puumanainen, naama puinen

Kiintoisaa on, että nuorten ja aikuisten seksiä koskevat kansalaismielipiteet ja viranomaiskannanotot näyttävät olevan jyrkästi ristiriidassa keskenään. Esimerkiksi suurin osa *Salattujen elämien* kohujaksoa kommentoimaan vaivautuneista lukijoista näytti pitävän sekä lehden tekemän gallupin että mielipidekirjoitustensa perusteella ohjelman jaksoa hyväksyttävänä, kiitettävänä ja kauniina.

Vielä mielenkiintoisempaa olisi ollut tietää, olisiko enemmistö hyväksynyt esityksen, mikäli sen osapuolina olisivat olleet *lukioikäinen poika* ja *häntä vanhempi mies*. Todennäköisesti tällaisen homoseksuaalisen (mutta muutoin samansisältöisen) lemmenkohtauksen pohjalta olisi nostettu hirveä poru ja pedofiiliksi solvaaminen. Feministien raivoa puolestaan taisi nyt nähdyssä tapauksessa hillitä se, että *edunsaajana seksissä esitettiin vanhempi nainen*, joka pääsi nauttimaan itseään nuoremman miehen suloista. Mikäli taas kyseessä olisi ollut *vanhemman miehen* ihastus *teini-ikäiseen tyttöön*, on hyvinkin oletettavaa, että feministit olisivat nostaneet syytösryöpyn ”lapsiin sekaantumisesta”, ”sovinismista”, ”lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä” ja ties mistä.

Varsin tunnettua on, että miehen ei sallittaisi pariutua iällisesti alaspäin, vaikka ja koska se on yleisesti vallitseva käytäntö. Sen sijaan naisille suodaan oikeus pariutua itseään nuoremman miehen kanssa vieläpä niin, että naisen rooli sympatisoidaan tuossa tapauksessa leikkisästi ”puumanaiseksi”. Näin yhteiskunta suojelee ja tukee feminismiä yleisen naistenpalvonnan siivellä.

Seksuaalisilla ikärajoilla operoimisessa on kyse seksuaalisen vallan käyttämisestä. Yhteiskunta yrittää säädellä niitä tapoja, joilla yksilöt tuottavat itselleen ja toisilleen nautintoja sekä hallitsevat kehonsa potentiaaleja. Ideologisten lapsiarvojen ja oletuksenvaraisten perhearvojen kautta on tehty politiikkaa, jolla kielletään ja estetään ihmisten tarpeentyydytystä sekä nujerretaan ja masennetaan heitä. Rangaistusten uhalla ihmisiä taivutellaan itse vaatimaan oman seksuaalisuutensa tukahduttamista ja näyttäytymään sitä kautta ”yhteiskuntakelpoisina”, vaikka tuo sopeuttaminen johtaakin vain entistä epätyydyttävämpään sukupuolielämään ja

seksuaalisuuden sublimoimiseen yhteiskunnan määräämään lajinsäilytyskäyttöön.

Ihmisten alkuperäinen seksuaalisuus, sellaisena kuin se luonnostaan esiintyy, on tehty hallinnollisen rajoittamisen aiheeksi, ja samalla on riistetty koko seksuaalisuuden toiminta-alue julkisen vallankäytön piiriin, jonne se ei ensinkään kuulu. Hallintoviranomaisten valtapiirissä seksuaalisuus voidaan sitten lavastaa näennäisesti ”vapaamieliseksi” *luovuttamalla* ja *jakamalla* ihmisille oikeuksia *lailliseen* ja *luvalliseen* seksiin, mutta samalla peitetään kätevästi se, että puuttumalla ihmisten suhteisiin julkinen valta on ottanut ihmisten vapaan seksin heiltä jo toisella kädellään pois. Lisäksi harjoitetaan sensuuria, mikä vaikeuttaa seksuaalisuutta koskevan tiedon saantia ja estää kertomasta, mitä hyvää ja hyödyllistä myös lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä tuomitut ovat voineet tehdä.

Myös nyt televisiossa nähdyn jakson pohjalta useat ihmiset vaativat *Salattuja elämiä* esitettäväksi vasta kello 22:n jälkeen, ”jotta lapset eivät näkisi jaksoja”. Tämä kuvastaa tiettyjen ahdistuneiden ihmisten umpimielisyyttä ja kaksinaismoralismia, joka perustunee siihen, että perheiden vanhemmat *häpeävät omaa seksuaalisuuttaan*. Siksi he välttelevät tilanteita, joissa he joutuisivat vaivautuneina selittämään seksuaalisuutta tihkuvien TV-ohjelmien luonnetta omille lapsilleen. Seksi puolestaan on tabu siksi, että se paljastaa lasten alkuperän. Surkuhupaisaa tässä peittelyssä ja varjelussa on se, että ilman seksiä ei olisi lapsia lainkaan.

Todellisuudessa myös alaikäiset lapset ovat *paremmin seksiasioista perillä* kuin heidän typerät vanhempansa. Tästä voi vakuuttua pitämällä korvansa auki missä tahansa, missä teini-ikäiset kokoontuvat ja koristelevat puheensa navanalusilla. Kuvaa asiasta antaa myös Iltalehdessä haastatellun Raisa Cacciatoren maininta, että usein nuori ”ei edes ymmärrä tulevansa hyväksikäytetyksi”.[187] Jos kerran nuori ei ymmärrä tulevansa hyväksikäytetyksi, kyse taitaakin olla siitä, että mitään hyväksikäyttöä ei ensinkään esiinny, vaan myös muodollisesti alaikäisten nuorten seksi heitä itseään vanhempien kanssa koetaan täysin normaaliksi osaksi arkielämää.

Muutamat tahot pitävät pedofiliaa ja lasten seksuaalista hyväksikäyttöä ”suurena ongelmana” siksi, että lasten ja nuorten asenteet seksuaalisuutta, erotiikkaa ja pornografista esiintymistä kohtaan *eivät ole enää yhtä ahdasmielisiä kuin heidän vanhemmillaan*. Sen sijaan ne ovat muuttuneet myönteisellä tavalla vapaamielisemmiksi. Internetissä tapahtuvalla kohtaamisella on ollut tässä kehityksessä tärkeä osa.

Kukkahattuhegemonian kuohimissa

”Pedofiliasta” ja ”lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä” on tehty sekä julkisessa sanassa että viranomaistahoilla leimasimia, joilla yritetään pilata ihmisten maineita. Jos medialla tai viranomaisvallalla on jotakin hampaankoloissaan tiettyjä ihmisiä vastaan, se voi aloittaa kampanjan heidän lavastamisekseen pedofiileiksi. Tämä on tietenkin mahdollista vain niin kauan kuin pedofiliaa pidetään sairautena ja lasten seksuaalista hyväksikäyttöä rikoksena. Jos molemmat leimat poistettaisiin, myös ahdistelu voisi loppua.

Siitä, millä tavoin lapsipornosyytöksiä käytetään erilaisten ajojahtien verukkeina, on saatu viime aikoina paljon näyttöä. Useimmat varmaan muistavat, miten poliisi sensuroi taiteilija Ulla Karttusen lapsipornoaiheisen taideteoksen ja kuinka häntä lopulta syytettiin myös oikeudessa lapsipornon hallussapidosta.[188]

Nyt myös muuan Britanniassa asuva suomalaisinsinööri keksi lavastaa naispuolisen työtoverinsa aviomiehen ”pedofiiliksi” lataamalla tämän tietokoneeseen lapsipornoa ja koettamalla siten ottaa miehen paikan tuossa mustasukkaisuuden sävyttämässä kolmiodraamassa. Ilta-Sanomat kunnostautui jälleen kertomalla, millaisten vaiheiden kautta kyseinen 48-vuotias suomalaisinsinööri nimeltä Ilkka Karttunen tuomittiin teostaan 4,5 vuodeksi vankeuteen.[189] Tuomitulle on asetettu myös lähestymiskielto, ja hänet on liitetty seksuaalirikollisten ikuiseen rekisteriin. Lapsipornosta on siis tullut ase, jolla ihmiset ahdistelevat toisiaan.

Näyttöä ajojahdeista antaa myös kiihko, jolla lastensuojeluviranomaiset haluavat kieltää itseensä kohdistuvan arvostelun. Heillä on hallussaan hegemonia, jota keskustelemattomuus tukee, ja siksi heidän intressiensä mukaista on tukahduttaa kaikki sellainen kritiikki, jonka esille pääsy merkitsisi askelta pois vallankäyttäjän asemasta. Niinpä he hyökkäävät vihamielisesti jokaisen sellaisen ihmisen kimppuun, joka kyseenalaistaa heidän järkeä vailla olevan valtiatarroolinsa.

Esimerkiksi atk-asiantuntija Matti Nikki tuomittiin oikeudessa sakkoihin ja vahingonkorvauksiin Pelastakaa Lapset ry:n internetkotisivua parodioivan ”Pelastakaa Pedofiilit” -sivun julkaisemisesta.[190] Tuomio annettiin tekijänoikeusrikkomuksiin viitaten (kopion kaltaisen sivun rakentamisesta), mutta todellisuudessa syytteen motiivina oli Pelastakaa Lapset ry:n yritys vaientaa itseensä kohdistuva arvostelu. Niinpä ”tekijänoikeusrikosta” käytettiin vain tuomitsemisen verukkeena, ja oikeuden tuomiossa sekä tekijänoikeusneuvoston sitä varten antamassa lausunnossa oli kyse viranomaisvallan *kostosta* urhealle kansalaiselle, joka oli paljastanut poliisin estolistaan ja internetsuodatukseen liittyvät laittomuudet, viranomaisten tekemät sananvapauden rikkomukset ja namusetäjahdin järjettömyyden.

Onkin kysyttävä, miten sellaista järjestöä tai viranomaista voi parodioida, jonka oma toiminta muistuttaa huonoa parodiaa alusta loppuun asti. Nämä viranomaistahot haluavat näköjään kieltää itsensä saattamisen naurunalaisiksi, mihin aseman he luonnollisestikin joutuisivat, ellei kriitikoita vaiennettaisi ampumalla sinänsä älylliseen äpy-huumoriin reikiä tykillä.

Kun todellisuus on vastoin lakia

Kukkahattutätien harjoittamasta tosikkomaisuudesta ja pedofilian vastaisesta kiimamyrskystä on tullut sellaista fasismia, joka estää kaiken järkiperäisen informaation esittämisen. On syytä huomata, että lastensuojeluviranomaisista suurin osa on naisia, joten naisten korkokenkä polkee miesten kulkusia myös ”lastensuojeluna” esiintyvän seksinvastaisuuden kautta.

Mielestäni lapsipornon voisi aivan hyvin laillistaa, sillä se ei katoa maailmasta jynssäämällä. Lapsipornon ja pedofilian olemassaolo perustuu ihmisten olemukseen ja seksuaalisuuden kirjoon. On syytä huomata, että myöskään pedofilia ei ole rikos eikä sairaus vaan yksi seksuaalisuuden ilmenemismuoto, jonka toteuttamisen yhteiskunta on vain säätänyt rikokseksi ja määritellyt sairaudeksi.

Ongelmana lapsipornossa ei ole niinkään sen hallussapito tai välittäminen vaan pikemminkin valmistus, johon saattaa liittyä tahdonvastaisuutta. Lapsipornon valmistusta voitaisiin nähdäkseni vähentää lopettamalla lapsipornon hallussapidon ja jakelun kriminalisointi. Kun koko maailman lapsipornontarve voitaisiin tyydyttää jo olemassa olevalla lapsipornolla, uuden aineiston valmistukselta menisi pohja.

Niinpä viranomaisten kannattaisi alkaa jakaa takavarikoimaansa lapsipornoa vapaasti, sillä jo tuotettu lapsiporno ei enää lisäisi kenenkään yksilön mahdollista harmia. Kun kuvat näkisivät entistä useammat ihmiset, myös valmistuksen yhteydessä mahdollisesti tuotetun kärsimyksen määrä yhtä katselijaa kohti laskettuna vähenisi. On oletettavaa, että jos lapsipornon hallussapito ja jakelu dekriminalisoitaisiin, sen valmistus vähenisi dramaattisesti.

Lapsipornon legitimointi voisi myös vähentää varsinaista lasten seksuaalista hyväksikäyttöä. Amerikkalaisprofessori Milton Diamond onkin ehdottanut lapsipornon laillistamista, jotta lasten seksuaalinen hyväksikäyttö vähenisi.[191] Diamondin tutkimus Tšekeissä osoittaa, että raiskaukset ja muut seksuaalirikokset eivät yleistyneet, kun porno laillistettiin vuonna 1990.[192] Porno oli ollut ankarasti kiellettyä Tšekeissä vuosina 1948–1989. Huomionarvoisinta on, että lasten seksuaaliset hyväksikäytöt vähenivät olennaisesti, kun porno (ja lapsiporno) legitimoitiin. Samoja tuloksia on aiemmin saatu Tanskasta ja Japanista. Myös tulokset Kanadassa, Kroatiassa, Tanskassa, Saksassa, Suomessa, Hong Kongissa, Shang-

haissa, Ruotsissa ja USA:ssa osoittavat, että raiskaukset ja muut seksuaalirikokset eivät ole lisääntyneet pornon laillistamisen ja laajan saatavuuden myötä. Niinpä tutkimusten tulokset tukevat teoriaa, että lapsiporno toimii lasten hyväksikäytön korvikkeena.

On syytä huomata, että lapsipornon yhden käyttäjäryhmän muodostavat lapset itse. Esimerkiksi jokainen 14-vuotias haluaa katsella toisten samanikäisten alastonkuvia, ja se tekee heidän psykoseksuaaliselle kehitykselleen hyvää. Lisäksi se tukee masturbaatiota ja ennaltaehkäisee liian varhaisiin seksuaalisiin kokeiluihin ryhtymistä. Pornografiasta ei voi saada myöskään sukupuolitauteja vaan enintään tietokoneviruksia. Nuorilla, jotka ovat enää vain muodollisesti lapsia, tulee olla oikeus seksuaalisiin nautintoihin.

Miksi tähtisädetikku on K-18 mutta haulikko K-15?

Lapsipornoon ja lasten niin sanottuun seksuaaliseen hyväksikäyttöön liittyvät oikeuksien tuomiot ovat olleet täysin kohtuuttomia. Esimerkiksi Yhdysvalloissa syytetty opettaja Morton Berger tuomittiin 200 vuodeksi vankeuteen 20 lapsipornokuvan hallussapidosta. Alioikeus määräsi minimirangaistuksen, eli 10 vuotta, jokaisesta kuvasta ja laski rangaistukset yhteen.[193] Mikä pahinta, myös liittovaltion korkein oikeus ilmoitti, ettei se huomioi valituksia tuomiosta, joten mielivaltaisen tuomion uhriksi jouduttuaan ihminen on näköjään lainsuojaton. Nyt hän istuu kahden sadan vuoden tuomiota elämänsä loppuun asti muutaman kuvanrepaleen vuoksi. Bergerille langetettu tuomio on selkeä ihmisoikeusrikos, mutta ihmisoikeuksien puolesta hätäilevät järjestöt eivät ole puuttuneet siihen häveliäisyyssyistä ja oman puolueellisuutensa merkiksi.

Lapsipornon valmistuksesta ja jakelusta on uhattu syyttää myös 15-vuotiasta tyttöä, joka lähetti kamerapuhelimella itsestään ottamiaan hottiskuvia pojankoltiaisille.[194] Tällainen syyttely ja tuomitseminen on hullua, sillä on pedagogisesti epäviisasta syyllistää nuoria käyttäytymisestä, joka on heille luonteenomaista. Olisi hyväksyttävä se, että nuorten asenteet alastomuuteen ja seksiin ovat muuttuneet myönteisiksi ja ovat nykyisin vapautuneempia kuin heidän vanhemmillaan.

Viranomaisten mielivallasta kertoo myös maailmanlaajuisten mustien listojen eli seksuaalirikollisten rekisterien ylläpitäminen. Miksi juuri seksuaalisuus eri muodoissaan olisi sellainen rikos, josta täytyy pitää maailmanlaajuisia rekistereitä, kun esimerkiksi rattijuopoista ei pidetä?

Tosiasiassa myös rattijuopot voivat törmäillä maailman kaikilla kaduilla siinä missä pedofiiliset pastoritkin omassa kaksinaismoralismissaan. Silti vain pedofiileja vainotaan niin kuin juutalaisia tai homoseksuaaleja aikoinaan. Yhdysvalloissa pedofiiliparat eivät saa edes asua kaupunginosissa, joissa on kouluja tai päiväkoteja, mikä tekee asumisen taajamissa

mahdottomaksi ja herättää kysymyksen, miksi juuri lapsiarvot olisivat niitä, joiden mukaan kaikkien ihmisten pitää järjestää elämänsä ja joihin jokaisen pitää sopeutua. Miksi ei yhtä hyvin lanata päiväkoteja ja kouluja maan tasalle esimerkiksi puskutraktoreilla?

Asenteiden puolueellisuus kertoo, että seksuaalisuus arvotetaan rikoksista pahimmaksi perimmältään muista kuin tekojen omaan moraaliseen tuomittavuuteen liittyvistä syistä. Esimerkiksi Arizonassa lapsipornosta saa enemmän vankeutta kuin taposta. Syistä tärkeimpiä taitavat olla tuomitsijoiden ahdistuneisuus, seksuaalinen tyydyttymättömyys, siitä johtuva kostonhimo sekä paha tahto.

Lauantaina 10. huhtikuuta 2010

VIRANOMAISFILOSOFEISTA

Minulta on silloin tällöin kysytty kuin Apostolien tekojen Saulilta,[195] miksi vainoan virkamiesfilosofeja ja mikä minua pöyristyttää heissä niin, että jaksan jatkuvasti arvostella heidän toimiaan. Vikana on heidän filosofia- ja tiedekäsityksensä. Se puolestaan perustuu heidän elämännäkemykseensä. Tämä kritiikki ei siis ole bisnestä vaan todellakin persoonallista.

Harmillista systeemifilosofeissa on heidän kunnianhimonsa, virkojen ahmintansa ja niistä sikiävä alttius toteuttaa sovinnaisen normaalitieteen ihanteita. He itse puolestaan halveksuvat kaikkia niitä, jotka uhraavat oman uransa filosofiselle totuuden tavoittelulle eivätkä tee kuten he itse, eli uhraa filosofiaansa ja periaatteitaan omalle uralleen.

Heidän pelkonsa johtuu heidän pikkusieluisuudestaan. Heistä ei ole käsittelemään periaatteellisia kysymyksiä, sillä he eivät ole vaivautuneet ajattelemaan mitään peruskysymysten kannalta. He osaavat kyllä kalkyloida: laskea yhteen ja vähentää sekä vertailla. He ovat pesusieniä, jotka turpoavat tiedosta mutta eivät tiedä, mitä tiedoillaan tekisivät tai tunne niiden merkityksiä.

Heidän tärkeimpänä pitämänsä asiat (jotka he pyrkivät aina varmistamaan) ovat heidän taloudelliset tulonsa. Rahaa ja virkoja tavoitellen he suosivat sovinnaisuutta ja alistavat ajatuksensa toistensa arvioitaviksi näennäisissä vertaisarvioinneissa. Todellisuudessa tuo touhu on samanlaista kuin se, että kokoomuslaiset pakotettaisiin hyväksyttämään puolueohjelmansa kommunisteilla ja kääntäen. Tämän painostuksen tuloksena läpi ei voi päästä yhtäkään sellaista ajatusta, jonka ihmiset esittävät vilpittömästi omana itsenään, mikä puolestaan tappaa pois totuuden tavoittelun keskeisen edellytyksen: rehellisyyden ja sitoutumisen omaan argumentaatioon.

Todellisuudessa niin sanottu ”tieteellinen filosofia” on yksi persoonan riiston muoto. Mitään vertaisarviointeja ei ole olemassakaan, sillä tieteellisten julkaisujen sensorit ja nimitysprosessien asiantuntijat eivät ole ver-

taisasemassa vaan valta-asemassa. Niinpä tällaisessa käytännössä ei ole järkeä. Sosiaalisten kahleiden ripustelun vuoksi mistään ei yleensä tule yliopistolaitoksessa mitään, eivätkä systeemifilosofit saa aikaiseksi mitään sellaista, jolla olisi ylipäänsä jotakin merkitystä. Kritiikkini ei ole tietenkään vain metodologista vaan myös tyylillistä: kuivuuspisteitä he saavat oman luovuutensa tukahduttamisesta.

Analyyttisen systeemifilosofin persoonaa pienentää tieteen sosiaalisten rajoitteiden lisäksi hänen henkinen surkastuneisuutensa sekä kokemusmaailmansa ohuus. Säännöllisen kuukausipalkkansa vuoksi hän elää suojattua elämää. Vielä merkittävämpää on, miksi systeemifilosofit pelkäävät ja välttelevät kaikkia niitä filosofeja, jotka tekevät filosofiaa piittaamatta yhteisön langettamista rangaistuksista. Analyyttinen systeemifilosofi näet tietää, että todellisesta filosofiasta seuraa aina yhteiskunnan ulkopuoliseksi ajaminen: julistaminen lainsuojattomaksi. Analyyttinen filosofi pelkää siis päätyvänsä pultsariksi, mikä pelko onkin hänen omalla kohdallaan aiheellinen. Sillä mitäpä hän olisi ilman suojatyöpaikkoinaan toimivien yliopistojen turvamuureja?

Siksi hän koettaa olla hyvissä väleissä poliittisen vallan ja tiedehallinnon kanssa, mikä pienentää hänen filosofiansa. Tämä on nokkelaa mutta opportunistista ja kaiken kaikkiaan huono kauppa: hän menettää filosofisen vapautensa.

Analyyttinen systeemifilosofi inhoaa omasta puolestaan kaikkia niitä, jotka hän on yhdessä tiedehallinnon kanssa ajanut yliopistolaitoksen ulkopuolelle. Analyyttiset systeemifilosofit karttavat ulkopuolisissa ihmisissä omia pelkojaan ja mahdollista omakuvaansa. Niinpä he toivovat voivansa *tuhota* omat pelkonsa ajamalla heidän kanssaan eri mieltä olevat filosofit pakosalle ja kiistämällä eri tavoin ajattelevien tieteelliset toimintamahdollisuudet.

Pahin painajainen systeemifilosofeille on, jos heidän pelkonsa eivät tuhoudukaan vihollisia likvidoimalla, vaan nämä toiset legitimoidaan todellisiksi filosofeiksi ja he itse häviävät pikkubyrokraateiksi julistettuina. Ja siihen on totta kai kaikki syyt: heillä ei ole mitään omaperäistä filosofiaa, ei näkemystä ihmisen, elämän eikä maailman luonteesta, vaan heidän tuotantonsa koostuu kansainvälisissä aikakauslehdissä julkaistuista artikkeleista, joiden aiheet on keinotekoisesti rajattu tiettyjen systeemiteoreettisten aiheiden puitteisiin. Se taas on ollut yksi keino kuolettaa pois suomenkielinen filosofinen kirjallisuus ja kotimainen kulttuurikritiikki, ja tilalle syntynyt angloamerikkalainen kaakatus on ollut aivan sietämätöntä.

Entä mitä vikaa systeemifilosofiassa itsessään on? Ongelma ei ole siinä, että systeemifilosofit ovat systemaattisia eli järjestelmällisiä, vaan siinä, että heidän järjestelmänsä ovat sellaisia, jollaisiksi filosofiat järjestelmiksi muovattuina aina tulevat, eli totalitarismeja. (Ajatelkaa, mitä kaikkea on sanottu esimerkiksi Hegelin maailmanjärjestelmästä ja Kantin universa-

lismista.) Sellaiseksi filosofia panssaroituu, kun sitä tekee ahtaassa umpiossa. En sano, etteivät lopputulokset olisi olleet viisastuttavia, mutta päätelmät voivat lähinnä ohjata välttämään akateemista systeemifilosofiaa.

Halveksuttavimpana pidänkin analyyttisten systeemifilosofien tiedekäsityksessä heidän itsetyydytystään. Ei siinäkään sinänsä mitään pahaa ole, mutta täytyykö heille maksaa tuosta touhusta palkkaa?

Sunnuntaina 11. huhtikuuta 2010

KOSMOPOLIITTISUUDESTA

Muutamat tieteenharjoittajat väittävät silloin tällöin olevansa ”kosmopoliitteja”, eli kotimaastaan riippumattomia maailmankansalaisia. Asenne on yliopistoväelle tyypillinen mutta pömpöösimäisyydessään valitettavan epätodellisuudentajuinen.

Näin keväisin tekee usein mieli matkustaa. Eräs tuttavani sanoi äskettäin lähtevänsä tiedematkalle (tietysti veronmaksajien varoilla). Samaan hengenvetoon hän kehui olevansa myös ”kosmopoliittinen” ikään kuin vastavedoksi minun usein haukutulle kansallismielisyydelleni.

Entä millainen asioiden todellinen laita loppujen lopuksi on? Ainakin tämän maailmankansalaisen toimeentulon tiedän riippuvan ratkaisevasti suomalaisen yliopistolaitoksen ja veronmaksajien suopeudesta. Hän ei ole tehnyt elämässään päivääkään sellaista työtä, joka tuottaisi hänen leipänsä. Hänen eläkkeensäkin on riippuvainen suomalaisesta eläkejärjestelmästä, ja hänen sosiaaliturvansa ja terveydenhoitonsa riippuvat vain ja ainoastaan Suomen valtion ja kuntien takaamista oikeuksista.

Kosmopoliittisuuteen vetoaminen, alkuperäisten kansalaisuuksien kiistäminen ja itsensä pitäminen ”maailmankansalaisena” sisältävät hämmästyttävää tietämättömyyttä. Ihminen kuuluu kansakuntaan paitsi historiallisesti, aina myös geneettisesti, sillä jokaisen ihmisen biologiset alkutekijät ja determinantit ovat lähtöisin kansasta. Ja ilman kansallisia sosiaalisia rakenteita ihmiselle lankeaa fakiirin rooli. Mikäli kosmopoliittiselta suomalaiselta virkamieheltä poistettaisiin Suomen valtion hänelle takaamat sosiaaliset oikeudet, jäljelle ei jäisi oikeastaan mitään. Hän eläisi kuin Bangladeshissa piikkimaton päällä.

Kaikkein haitallisinta yliopistomaailmassa vallitseva kansainvälisyyskiima on pienten kansallisten kulttuurien ja aidon monikulttuurisen erilaisuuden kannalta. Kun kaikki ajattelu alistetaan angloamerikkalaiselle kieli-imperialismille, tuloksena on monokulttuuria.

Vaatimus, että akateemisen julkaisutoiminnan pitää olla kansainvälistä, tukahduttaa kotimaisen filosofian ja kulttuurikritiikin. Yliopistojen ja Suomen Akatemian julkaisuihanteet ohjaavat suoltamaan artikkeleita kansainvälisiin lehtiin. Niissä ympyröissä ei voida kuitenkaan puhua Suomessa tärkeiksi koetuista asioista, sillä suomalaisille tärkeät kysymykset

eivät välttämättä herätä kiinnostusta maailmanlaajuisesti. Yliopistomaailmaan pesiytyneiden internatsististen tarkoitusperien eräs peitelty tavoite onkin kansallisen ajattelun ja poliittisen kriittisyyden vaientaminen.

Kansainvälisyyttä korostavien tiedepoliittisten normien suosiminen vaikuttaa häiritsevästi filosofisen ja tieteellisen keskustelun vapauteen yliopistoissa. Eräänä esimerkkinä yliopistojemme pakkokansainvälistämisestä on käytäntö, jonka mukaisesti virat voidaan julistaa kansainvälisesti haettaviksi. Se merkitsee, että suomalaisilta ihmisiltä veroina kerättäviä varoja voidaan käyttää ulkomaalaisten palkkaukseen ja heidän hyväkseen. Samasta asiasta muistuttaa elävästi myös se, miten Helsingin yliopisto käytti Jane ja Aatos Erkon säätiöltä saamansa 2,92 miljoonan euron lahjoituksen ”ajankohtaisen yhteiskuntatutkimuksen professorin” viran perustamiseen ja kutsui virkaan brittiläis-kanadalaisen Stephen Gillin.

Kävi siis juuri niin kuin jo viime syksynä ennustin, eli virkaan nimitettiin joku monikulttuurisuuden ja pakkokansainvälistämisen lähetyssaarnaaja ja 1970-lukulainen politrukki.[196] Aivan kuten Wikipediasta voitte lukea, politiikan tutkija Stephen Gill on vuonna 1950 syntynyt vakaumuksellinen kommunisti, joka muutti Britanniasta Kanadaan vastalauseeksi ”thatcherismille” ja jonka pääteoksia ovat *American Hegemony and the Trilateral Commission* (1991) sekä italialaista kommunismin teoreetikkoa Antonio Gramscia käsittelevä toimitustyö *Gramsci, Historical Materialism and International Relations* (1993). Gillin mainitaan tehneen sopivasti yhteistyötä myös feministien kanssa, ja näin on tyydytetty sukupuolipoliittiseen korrektiuteen liittyvät sovinnaisuusihanteet.

En pidä Gillin nimittämistä virkaan perusteltuna, sillä hänellä oli jo professorinvirka Yorkin yliopistossa Torontossa. Hänellä ei ole myöskään tuotannostaan päätellen mitään sellaista annettavaa suomalaiselle tieteelle, mistä emme olisi jo kuulleet viimeksi kuluneiden 30 vuoden ajan.

Tämäntapaisten tusinatutkijoiden helmasynti on heidän epäomaperäisyytensä, ennalta-arvattavuutensa ja tyylillinen köyhyytensä, joka seuraa juuri tuosta altistumisesta tieteen kansainvälisyysihanteille. Se tekee heistä toistensa kaltaisia. Sen sijaan todellisia filosofeja ovat ne, jotka poikkeavat nykyajan valtavirrasta eivätkä ole pelkkiä Michel Foucault'n tapaisia konservatiivisuuden protestantteja.

Omaperäisiä, itsenäisiä ja tieteellisesti uudistavia ovat ne tieteenharjoittajat, jotka uskaltavat edustaa kansallismielisyyttä ja arvostella siltä pohjalta Euroopan yli vyöryvää pakkokansainvälistämisen tendenssiä sekä kapitalistien ja sosialistien yhdessä lietsomaa globalisaatiota. Kiintoisaa onkin, että kansallista näkökulmaa painottaville filosofille uhataan nykyään tehdä samoin kuin Gramscille vuonna 1928, jolloin oikeuden tuomari lausui ”nyt tämä suu suljetaan iäksi” ja tuomitsi kommunistijohtajan vankeuteen, jossa tämä kirjoitti kuuluisat Vankilavihkonsa.[197]

Gramscin kehittelemä hegemonian (eli yhteiskunnallisen johtajuuden) käsite voi olla sosiaalitieteellisesti ansiokas. Mutta nykyään myös sitä voisi

soveltaa parhaiten tuon monikulttuuristisen indoktrinaation ja internatsistisen propagandan dekonstruoimiseen.

Poliittisten parasiittien palvominen sopinee kuitenkin yliopistoja rahoittavien tahojen suunnitelmiin, aivan niin kuin monikulttuurisuuden ja kansainvälisyyden keinotekoinen pakkosyöttö sopii Helsingin Sanomien toimituspolitiikkaan. Monikultturisteja ja internatseja suosiessaan koko suomalainen virantäyttöjärjestelmä on päin seiniä ja menettää oikeusperustuksensa kansalaisten silmissä.

Vastustankin yliopistojen kansainvälisyysstrategioita avoimesti, jotta Suomen yliopistot eivät ummehtuisi omiin tiedepoliittisiin kansainvälisyysideologioihinsa. Samalla ymmärrän, miksi tiedeyhteisö kiittää minua tästä yhtä vähän kuin Venäjän kansa Solženitsynia. Häntäkin arvostettiin salaisesti vielä yleisen valheellisuuden aikana, mutta kun valhe romahti, paljastui että hänen kanssaan samoin ajattelevia olikin yli sata miljoonaa, eikä toisinajattelua pidetty enää minään.

Yliopistomaailma oli kansainvaellusten esikuva jo ennen kuin maahanmuutto, globalisaatio ja pakkokansainvälistäminen todettiin ongelmiksi muualla. Se on ongelmien tyyssija myös nykyisin. Kansainvälisyyden ja kosmopoliittisuuden valhekuvalla itseään tyydyttävät vääristyneen minäkuvan kantajat ovat tiedemaailman loiseläjiä, jotka kulkevat ideologiansa mukaisesti maasta toiseen ja kalvavat saaliinsa luita myöten siirtyäkseen sen jälkeen seuraavaan: nauttimaan jälleen jonkin yliopiston naiivisti myöntämistä virkaeduista. Silti he eivät tuota ”ajankohtaisesta yhteiskuntatutkimuksesta” kerrassaan mitään näyttöä.

Euroopan unioniin liittyvää pakkokansainvälistämistä, monikulttuurisuutta ja ”maailmankansalaisuutta” puolustavat tahot ovat useasti syyllistyneet akateemista yhteisöä vahingoittaviin ajatusvirheisiin. Niinpä minusta itsestäni on tullut eräänlainen kulttuurivallankumouksen kannattaja. Monille Suomen virkamiehille tekisi hyvää erottaa heidät suojatyöpaikoistaan ja laittaa heidät hoitamaan vaikka puutarhaa.

Maanantaina 12. huhtikuuta 2010

TIETEEN SOPEUTUMATTOMAT

Yhteiskuntaan sopeutumista pidetään konventionaalisena eli tavanomaisena ja totunnaisena ihanteena. Sopeutuminen on tavallaan yhteiskunnallistumisen käsitteen sisältö. Kuitenkaan se ei ole itseisarvo, aivan kuten ei monikulttuurisuuskaan. Sopeutuminen on perimmältään hyvin sovinnainen päämäärä, sillä se altistaa ihmiset keskinkertaisuudelle sekä massakulttuurille, jotka puolestaan tukahduttavat luovuutta, älyllisyyttä ja merkityksiä.

Sopeutumista on monenlaista. Esimerkkinä voidaan tarkastella vaikkapa tieteenharjoittajien sopeutumista yhteiskuntaan. Kuuluisimpia so-

peutumattomia tieteen alalla on venäläinen matemaatikko Grigori Perelman, joka todisti Poincarén kuuluisan konjektuurin vuonna 2002 ja jolle siitä hyvästä tarjottiin sekä virkoja yhdysvaltalaisista huippuyliopistoista että tämän vuoden alussa myös miljoonan dollarin rahapalkintoa. Niitä luova nero ei suostunut ottamaan vastaan, ja lisäksi hän kieltäytyi ”matematiikan Nobelina” pidetystä Fieldsin mitalista jo vuonna 2006.

Tätä nykyä Perelman asuu Pietarin lähiössä olevassa neuvostoaikaisessa kerrostaloasunnossa, joka naapurien mukaan kuhisee luteita.[198] Maailman kaikkien työttömien itsetuntoa parantaa varmasti tieto, että tämä maailman älykkäimpänä ihmisenä pidetty matemaatikko on viralliselta asemaltaan työtön.

Sopeutumattomuuden syyt

Syitä Perelmanin eristäytymiseen voidaan selittää tieteellisen työn vaatimalla rauhalla, persoonan eriskummallisuudella tai vaatimattomuudella. Nämä ovat kuitenkin pelkkiä kuvauksia luonteen tai elämäntilanteen ominaispiirteistä mutta eivät selityksiä hänen mahdollisiin motiiveihinsa.

Paremman näköalan tarjoaa katsaus tieteen sosiaaliseen olemukseen. Tiede on vuoristokiipeilyä, joka vaatii usein äärimmäisiä ponnistuksia, itseluottamusta ja itsenäisyyttä. Myös matematiikka on peruskysymysten osalta hyvin mielipiteidenvaraista: on päätettävä tehtävien asetteluista ja oletusten mielekkyydestä sekä ratkaistava, mihin suuntaan niitä kehittelee. Jotta työ etenisi, pitää uskoa asiaansa lujasti, sillä tiede perustuu kriittisyyteen, ja arvostelijoiden kiljunta alkaa heti pienimmänkin aiheen ilmaantuessa.

Voidakseen tehdä luovaa työtä ihmisen pitää eristäytyä ja sanoutua irti tieteen sosiaalisista kahleista, joita ovat taloudelliset palkinnot ja sanktiot sekä yötä päivää hereillä oleva vertaisarviointijärjestelmä. Vaikka kollegojen arvioita kunnioittaisikin, kilpailijoiden epäreilu rääkyminen voi haavoittaa keskeneräistä työtä tai tehdä sen mahdottomaksi.

Ei siis ole ihme, että tiedeyhteisö täyttyy hulluina pidetyistä erakoista, joiden käytös on kummallista mutta joista ei silti voida löytää mitään todellista vikaa, kuten ei Perelmanistakaan. Kyse on vain heidän johdonmukaisesta reagoimisestaan: puolustautumisesta ympäristön ja banaalin pintajulkisuuden vaatimuksia vastaan.

Julkisuudesta vetäytyminen voi olla myös taitavaa julkisuuden tavoittelua. Mistäänhän ei ole niin lyhyt matka julkisuuden valokeilaan kuin juuri marginaalista. Niinpä Perelmanistakin on tehty useita televisiodokumentteja pelkän kotialbumeista ja turvakameroista kerätyn kuvamateriaalin pohjalta, ja hänestä on kirjoitettu tuhansien ihmisten yksityisissä blogeissa. Perelmanin oma selitys siihen, miksi hän kieltäytyy palkinnoista, kuulostaa joka tapauksessa jalolta ja kirkastaa sanojansa

persoonaa paljon enemmän kuin kaikkien kepeillä ja porkkanoilla ohjattujen orjien kiitollisuus isäntiään kohtaan. Perelmanin itsensä mukaan hän ei tarvitse tunnustuksia, sillä jos hänen todistustaan pidetään oikeana, jokainen ymmärtää, että se on riittävä tunnustus hänen työlleen.

Saattaa olla, että tällaisessa kumarruksessa tieteen kollektiivisuudelle on jäänteitä myös Perelmanin neuvostoaikaisesta kasvatuksesta. Kyynisesti ajatellen kyse voi olla myös äärimmäisestä itsensä ympärille kietoutuvasta narsismista, jonka tuloksena ihminen alkaa jumaloida itseään ja ylenkatsoa kaikkia muita.

Tieteilijöiden ihanteellisuus ja naiivi realismi

Matematiikka on tieteenaloista se, jossa veri punnitaan. Historiassa, sosiologiassa ja kielissä voi menestyä pelkillä istumalihaksilla. Mutta matematiikassa ollaan usein tekemisissä pelkkien abstraktioiden kanssa, eikä pelkkä ahkeruus ilman aivoja johda yleensä mihinkään.

Matematiikka auttaa myös maailman kahtia jakamisessa aivan niin kuin filosofiakin: yhtäältä käytännölliseen elämään ja toisaalta totta, hyvää sekä oikeaa koskevaan ideaaliseen maailmaan. Monet matemaatikot sanovatkin olevansa ”demokraatteja”, ”tasa-arvon kannattajia” ja ”pasifisteja” juuri sen merkiksi, että myös heidän leipälajinsa eli matematiikka perustuu universalismiin eli yksilöistä ja kulttuureista riippumattomaan yleistettävyyteen.

Tämä on ollut vaarassa johtaa matemaatikkoja ja monia luonnontieteilijöitä eräänlaiseen naiiviuteen, joka ei koske vain poliittisia kysymyksiä. He saattavat pohtia esimerkiksi, minkä muotoinen maailmankaikkeus on, onko sillä ”ulkopuolta” tai ”kuinka monta reikää objektissa voi olla”. Huomiotta jää, kuinka *symbolisia* nämä kysymykset ovat ja että jo niiden asettelu riippuu inhimillisen tietoisuuden apriorisista eli kokemusta edeltävistä ehdoista.

Vaikka Kantin kategoriaoppia onkin usein väitetty kumotuksi, joka tapauksessa nykyäänkin monet matemaatikot ja filosofit näyttävät pitävän sitä voimassa olevana. Aina kun jotakin väitetään kumotuksi, olisi vastattava kysymykseen, *missä mielessä* teoria on kumottu. Esimerkiksi Kantin filosofia perustuu kokemuksesta puhdistetun järjen käyttöön, ja niinpä sitä ei voitasi kritisoida havaintomaailman kokemusten perusteella, sillä lähtökohdat ovat keskenään vertailukelvottomia. Kantin mukaan kykymme aistia todellisuus kolmiulotteisena ja ajallisena seuraa aistikykymme lajityypillisistä ja kokemusta edeltävistä ehdoista todellisuuden *an sich* jäädessä tietokyvyllemme transsendentiksi. Naiivin realismin kannattajat puolestaan uskovat, että todellisuus on sellainen, millaisena se aistitaan. Jos Kantin teoriaa yritetään kumota havaintojen maailmasta

saaduilla todisteilla, kumousyritys voidaan kumota toteamalla, että havaitseminen sinänsä on kategoriaopin mukaan rajoittunutta.

Vaikka filosofit ja matemaatikot hylkäisivätkin naiivin realismin, se joka tapauksessa kummittelee heidän käyttämässään kielessä ja ajatusmalleissa niin, että kyseisillä välineillä operoiminen johtaa ajattelua harhaan. Monetkaan tieteen ongelmat eivät ratkea ilman perusnäkökulman muutosta. Niinpä Perelmankin yhdisteli työssään sekä fysiikkaa että matematiikkaa. Useasti ratkaisut pätevät vain tietyn disipliinin sisällä tuomatta valoa kysymykseen todellisuuden luonteesta. Näin matematiikkakin voidaan ymmärtää displiinimäiseksi ja paradigmaattiseksi symbolijärjestelmäksi, jonka piirissä pieni joukko asiantuntijoita sopii keskenään siitä, mitä pidetään soveliaana.

Vaikka maailmankaikkeus nyt olisikin todistettu Poincarén oletuksen mukaisesti ”pallonmuotoiseksi”, mitä tämä oikeastaan merkitsee, kun itse lähtökohta on filosofisesti noin naiivi? Miksi meidän edelleenkään pitäisi ajatella realismin mukaisesti? Kehnoa on, että useat tieteenharjoittajat eivät lainkaan vaivaudu ajattelemaan tutkimusalojensa perusteita filosofisesti: tulkitsevasti ja eri tieteitä yhdistellen.

Pitääkö filosofiankin olla ongelmienratkaisua?

Useat tieteen ongelmat voisivat paljastua näennäisongelmiksi filosofisen tarkastelun myötä. Nykyään varsinaisena ongelmana tuntuukin olevan se, että luonnontieteellinen tieteenihanne on levittäytynyt myös filosofiaa hallitsevaksi normiksi. Se pitää filosofiaa pelkkänä *ongelmienratkaisuna* ja nojaa universalisoitavuuden oletukseen, käsitykseen, että filosofia on pähkinöiden särkemistä ja että kun työ tehty, tulosten pitää päteä kaikkialla maailmassa ja kaikille ihmisille. Luonnontieteiden piirissä näin voikin olla, mutta kyseinen universalistinen ja systeemikeskeinen tieteenihanne vaikuttaa tuhoisasti niiden tieteenalojen toimintaan, joilla pohditaan subjektiivisia ja kulttuurisidonnaisia merkityksiä.

Tosiasiassa jo matematiikka sinänsä on filosofisesti katsoen vain eräs symbolinen kieli muiden joukossa, ja väitetään, että matemaattisen lahjakkuuden syntymiseen vaikuttaa aivojen hapen saannin estyminen sikiöaikana. Aivot kompensoivat tilanteen kehittymällä joiltakin osin tehokkaammiksi, ja siten myös ihmisten taipumukset formaaliseen ajatteluun ja erilaisiin symbolikieliin vaihtelevat. Jos siis toisen maailmansodan jälkeistä kulttuurifilosofiaa onkin moitittu pelkäksi ihmisten sotatraumojen käsittelyksi, voidaan muutamien luonnontieteiden maailmankuvasta lausua kuten Friedrich Nietzsche *Epäjumalten hämärässään* vuonna 1888: ”Voi että ihmiskunnan on pitänyt suhtautua vakavasti sairaiden seitinkutojien aivovammoihin, ja kalliin hinnan se on saanut siitä maksaa!”[199]

Nerouden myytillä kuuluisuuteen

On vaikea sanoa, miten suuri osa tieteellisten kuuluisuuksien esiinnousista on pelkkää performanssia. Monien filosofien ja taiteilijoiden tapauksessa kuuluisaksi tuleminen on perustunut luonnollisesti persoonalliseen panokseen. Osa heistä on todellisia viihteen ammattilaisia. Mutta luonnontieteilijöiden kyseessä ollessa persoonalliset ominaisuudet eivät ole ratkaisevassa asemassa, vaikka kollegojen kiitosta ja kunniaa sataisikin kilokaupalla.

Monet luonnontieteilijät ja systeemiteoreetikot joutuvat tuossa tilanteessa pulaan: he eivät hallitse julkisuutta eivätkä tiedä, miten toimisivat. Osa alkaa tavoitella julkisuutta tietoisesti, osa erakoituu, ja osa päätyy hoipertelemaan politiikan poluilla luennoiden esimerkiksi maailman pelastamisesta ja ajautuen heitä itseään kettumaisempien poliittisten johtajien maskoteiksi.

Joka tapauksessa luonnontieteilijän kuuluisaksi tuleminen on melkein aina tapahtunut joko tieteen popularisoimisen tai yleisneroksi laittautumisen kautta. Newton, Leonardo ja Leibniz tunnettiin monipuolisista aktiviteeteistaan, ja Einstein tunnetaan kansan keskuudessa paremmin itseään esittävistä valokuvistaan ja pasifistisista mielipiteistään kuin suhteellisuusteorioidensa syheröistä.

Myös Grigori Perelman on tarvinnut kuuluisuuden niittämiseen tietyn eksentrisen panoksen, ja tätä nykyä hänen elämänsä vastaakin myyttistä käsitystä luovasta nerosta. Hänen nimensä voisi kuulua yhtä hyvin konserttipianistille, tai sillä voisi myydä parfyymia, ellei puhtaaseen matematiikkaan syventyneen pitkäpartaisen tieteenharjoittajan ulkoinen habitus vaikuttaisi juuri niin epähygieeniseltä kuin kuvista voi päätellä. Perelman voi ehkä lohduttautua sillä, että vaikka hän nyt kulkeekin rääsyissä, friikit voivat maksaa noista vaatteista jonakin päivänä tuhansia tietäessään niiden kuuluneen eräänlaiselle ”matematiikan Rasputinille”. Tällaista tulkitsemista voidaan tietysti pitää arroganttina ja ulkokohtaisena, mutta onhan jokaisen toki tärkeää tietää, mitä tekee ja millaista tämä tai tuokin touhu pohjimmiltaan on.

Ehkä myös matematiikan Millennium-palkinnon osoittaminen yliopistomaailmaa pakenevalle Perelmanille oli vain yksi keino, jolla lamasta kärsivä yhdysvaltalainen Clay-instituutti saattoi säästää rahaa. Hänen kun arvattiin *kieltäytyvän* palkinnosta. Näin sanoessani en halua aliarvioida esimerkiksi Sofi Oksasen tapaa *ottaa vastaan* palkintoja oman neroutensa merkiksi. Onhan sekin totta kai viisasta, ja kieltäytyminen vaatisikin paljon vahvempaa itseluottamusta sekä saavutusten seisomista varmemmalla pohjalla.

Sopeutumattomuuden suhteellisuus

Jokaisella on oikeus poiketa normeista ja toimia ”sopeutumattomasti” nimenomaan itselleen luontevimmalla tavalla. Myös minä olen kieltämättä käyttäytynyt poikkeavasti tiedeyhteisössä. Oma poikkeavuuteni ei ole tietenkään ollut merkki mistään neron roolista jo siksikään, että ruodusta irtautumiseni on ollut eksentrisiin tieteenharjoittajiin verrattuna *päinvastaista*. Olen poikennut monille filosofeille ammattitaudiksi muodostuneesta sulkeutuneisuudesta. Poikkeavuuteni on ilmennyt sanoutumisena irti esimerkiksi monikulttuurisuuden ja kansainvälisyyden ideologioista politiikantutkimuksen ja aatehistorian kentillä. Poikkeavuuteni on ollut halua osallistua todellisuuden muovaamiseen poikkeuksellisen *sosiaalisesti*, ja näin on siitä huolimatta, että myös minä olen tutkinut Jumalaa.

Sopeutumattomuutta on monenlaista, kuten sopeutumistakin. Kumpikaan ei ole itseisarvo, eikä esimerkiksi vieraista kulttuureista tulleiden ihmisten sopeutumista tai sopeutumattomuutta voida sen enempää syyttää kuin kiittääkään mistään. Olennaista on, *missä merkityksessä* sopeudutaan tai osoitetaan sopeutumattomuutta.

Matemaatikko Perelmanin sopeutuminen normaaliin yhteiskuntaan olisi varmasti kuihduttanut hänen luovuutensa, ja hänestä olisi tullut lattea tavis. Hänen omien tieteellisten haasteidensa määräämä sopeutumattomuuden pakko ja Damokleen miekan tavoin jatkuvasti yllä leijuva kritiikin uhka ovat toisaalta traumatisoineet hänet niin syvästi, ettei hän nykyään pysty sopeutumaan mihinkään normaaliin elämänmenoon – saati että hän haluaisi keskustella matemaattisista löydöistään kenenkään kanssa yhtään sen enempää kuin filosofi Nietzsche omista teoksistaan vanhoilla päivillään.

Aina kun glorifioidaan sopeutumattomuutta tai syrjässä elämistä, on muistettava, ettei mikä tahansa sopeutumattomuus tee kenestäkään ihmisestä uutta Perelmania tai Nietzscheä. Antakaa siis erikoisoikeudet niille, joille ne kuuluvat.

Tiistaina 13. huhtikuuta 2010

ROTUAJATTELU JA GENETIIKKA TIETEISSÄ

Tieteissä kiistellään silloin tällöin asioista, ”jotka eivät voi olla oikein”. Tiedeyhteisö on riidellyt maailmankaikkeutta koskevista kysymyksistä, ja ihmisiä on viety vankiloihin sekä rovioille vääriinä pidetyistä ajatuksista ja teoista, vaikka ne olisivatkin olleet perusteltuja.

Yhteen aikaan ei saanut väittää, että maa kiertää aurinkoa, koska se loukkasi Jumalan kunniaa, kirkon auktoriteettia ja etupäässä kai valtaapitävien mielenrauhaa. Nykyään puheet ihmisroduista ovat yhtä pannaan-

julistettuja kuin uskontojen kyseenalaistaminen oli vielä 1800-luvulla. Tämä johtuu siitä, että rotuajattelulla on synkkä historia. Rotupuheiden katsotaan avaavan tien rotusortoon. Kuitenkin rotuoppi eli ihmisrotujen *erilaisuuden tunnustaminen* on perin juurin eri asia kuin rotusorto, jonka mukaan rotuja pidetään *eriarvoisina*. Rotujen erilaisuuden tunnustamisesta ei seuraa, että roduilla olisi eri ihmisarvo tai että jotakin rotua pitäisi sortaa.

Erilaisuuksien myöntäminen voi tietysti ohjata tasa-arvoisuuden kiistämiseen, mutta tasa-arvonhan kiistävät koululaitos, työelämä ja armeijakin. *Tasa-arvo* on ainoastaan relatiivinen eli suhteellinen, kun taas *ihmisarvo* on absoluuttinen, ja sitä on pidettävä loukkaamattomana. Ihmisrotujen suhteelliset eroavuudet ovat olennainen ja hyväksyttävä osa arkielämää, kun taas rotuerottelun mukainen ihmisarvon kieltäminen on epäeettistä.

Tässä valossa on outoa, että rotuajattelun vastustajat, jotka yleensä vaativat kulttuurien rikastamista erilaisuudenväristyksillä, eivät hyväksy tätä kaikkea erilaisuutta silloin, kun sitä avoimesti esille tuodaan. Sen sijaan he vaativat erilaisuuden peittämistä näkyvistä vedoten käsitykseensä, että näkemyksessä eri rotujen olemassaolosta on jotakin pahaa.

Pitäisikö erojen tunnustaminen kieltää?

Entä miten asennoitua rotuajatteluun nykyisin? Olisi virheellistä kieltää erilaisten ihmisrotujen olemassaolo, varsinkin kun erot voidaan todeta sekä geneettisesti että fenotyyppisesti: niin ihmisten perimästä kuin ulkoasustakin. Rotujen erilaisuuden ja erilaisten ominaisuuksien kiistäminen on yksi toisen maailmansodan jälkeisistä suurimmista huiputuksista. Voidaan suoraan sanoa, että totta kai ihmisroduilla on eroja. Esimerkiksi menestys eri urheilulajeissa riippuu usein rodullisista ominaispiirteistä. Tiettyjen ihmisrotujen sisällä luontaiset taipumukset tietyissä asioissa menestymiseen ovat suuremmat kuin toisten, eivätkä erot selity yksilökohtaisilla eroavuuksilla vaan ryhmä- tai luokkakohtaisilla ominaisuuksilla. Vai miten selittäisitte sen, että parhaat kestävyysjuoksijat ovat itäafrikkalaisia, parhaat keihäänheittäjät eurooppalaisia ja parhaat taitovoimistelijat aasialaisia? Ihminen ei tule pitemmäksi, kevyemmäksi eikä kestävämmäksi pelkästään valmentamalla.

Ongelmat koskevatkin lähinnä käsitteiden määrittelyä. Tarkasti ottaen olemassa on vain yksi *ihmislaji*, ja kiista koskee sitä, millä *kriteereillä* rodulliset erot voitaisiin todeta ja järjestellä *luokiksi*. Geneettiset erot ovat lisäksi hyvin pieniä, mutta niinhän biologisessa perimässä vallitsevat erot aina ovat.

Ajatusta ihmisroduista on vähätelty pelkästään poliittisista syistä. On pelätty rotusortoa, ja siksi rotujen olemassaoloakaan ei ole haluttu myön-

tää. Se, mitä pidetään totuutena, on tällöin yritetty johdella poliittisesti korrekteina pidetyistä mielipiteistä. Usein totuus on ollut vastoin lakia.

Asiaa voidaan kuitenkin arvioida myös rotuopin kieltämisestä seuraavien mahdollisten tulosten kannalta ja päätyä aivan toisenlaiseen eettiseen johtopäätökseen kuin rotuajattelun vastustajat. Kuinka kauheaa olisikaan, jos ihmiset *eivät saisi olla omaa rotuaan* tai esimerkiksi omaa sukupuoltaan: miehiä tai naisia? Entä jos ihmiset eivät saisi olla homoja tai heteroitakaan? Eikö tällainen todellisten erojen kieltäminen johtaisi tukalan ahdasmieliseen yhteiskuntaan? Rodullisten erojen toteaminen ei siis ole pelkästään mahdollisuus, joka joissakin oloissa voi avata tietä rotusortoon, vaan se on myös sellaisten tosiasioiden toteamista, jotka antavat ihmisille *oikeuden olla omaa rotuaan, yhteiskunnalle mahdollisuuden tunnustaa erilaisuutta ja keskenään erilaisille yksilöille keinon vahvistaa omaa rodullista identiteettiään*. En kuitenkaan jatka argumentaatiotani ihmisroduista tässä yhteydessä pitempään.

Sen sijaan huomioni on kiinnittynyt tiedeyhteisössä toimiessani siihen, millaisia ”tieteellisiä rotuja” *tieteen omassa piirissä* esiintyy. Tällaiselle vertailulle voidaan löytää pohjaa myös ihmistutkimuksen omista löydöksistä.

Tieteen glingonit ja örkit

Olen huvittuneena seurannut, kuinka helposti monien tieteenharjoittajien käsitykset ja kiinnostukset ovat luettavissa heidän omasta olemuksestaan. Tiedeyhteisöä kansoittavat persoonallisuustyypit, jotka ovat sangen kaavoittuneita mutta todellisia, jotka toistuvat arkkityyppisesti ajasta aikaan ja jotka vastaavat eräänlaisia ”rotuja”. Väärässä eivät olekaan olleet ne terävät psykologit, jotka ovat nähneet, että ”todellisuuden yhteisöllisyyttä” korostavat tieteilijät ovat usein juuri niitä kaikkivoipaisuuskuvitelmiinsa fiksoituneita punahilkkoja, jotka toimivat ylisosiaalisina päivänsäteinä, kun taas toiselta laidalta voidaan löytää ”synkkiä gastroentrologisista häiriöistä kärsiviä nazeja”, joilla puolestaan on yltiöindividualistisia ihanteita oman puhtauskompleksinsa merkiksi tai jatkeeksi.

Tiedeyhteisöstä voidaan löytää myös naturalistinen luonnontieteilijärotu, joka on kiinnittynyt malminetsintäikäiselle latenssilapselle ominaiseen vaiheeseen. Ja lisäksi on vielä tilastotutkimuksesta innostunut sosiologirotu ja sen vastapainoksi kaiken tulkinnanvaraisuutta korostava hermeneuttinen filosofirotu. Erikseen ovat myös analyyttiset systeemifilosofit ja eksistenssifenomenologit, ja useimpien elämännäkemys voidaan lukea heidän kehonkielestään kilometrien päähän.

Tieteen koulukuntaerot vastaavat melkeinpä rotujen kaltaisia luokkia. Tiedeyhteisössä majailee partaturilasrotu, urakipittäjärotu, alistuva projektitutkijarotu, kettumainen johtajarotu, opportunistirotu, hyväksikäyt-

täjärotu ja hamsterirotu. Nämä rodut voivat olla myös aloitteleville tieteenharjoittajalle vaaraksi, ja usein ne ovat toistensa luontaisia vihollisia. Ihmisten luonteenpiirteet ovat joka tapauksessa suureksi osaksi biologisperäisiä, vaikka ympäristötekijöiden vaikutus persoonan muodostumiseen otettaisiinkin huomioon.

Vakavasti ottaen tahdon sanoa, että ihmiset ovat yllätyksettömän läpinäkyviä omassa kaavoittuneisuudessaan. Päätelmäni eivät siis johdu siitä, että oma tulkintani olisi stereotyyppinen, vaan siitä, että ihmisten asenteet, käytös ja heidän ominaisuutensa ovat tavattoman stereotyyppisiä. Kaavoittuneet käyttäytymisen perusmallit ja ihmistyypit esiintyvät todellisuudessa itsessään. Vuosikymmenet ja -sadat vaihtuvat, mutta aina vain yliopistoista löytyvät ”ne pullonpohjat silmillä kirjastojen kellareissa viihtyvät kirjatoukat” ja toisaalta myös *Paluu tulevaisuuteen* -elokuvista tutun Emmett Brownin tapaiset hullut keksijät.

Heistä siis muodostuu eräänlaisia ihmisrotuja tai ainakin luokkia. Aina kun moititaan stereotypioiden lietsomisesta, onkin syytä muistaa, että kaikki käsitteellinen maailmanhahmotus perustuu luokitteluun. Jo käsite sinänsä nimeää luokan: esimerkiksi kattilan käsitteen kautta tietyt astiat erottuvat nimenomaan kattiloiksi. Jos luokittelu kiellettäisiin, jouduttaisiin peruuttamaan myös Carl Linnén elollisessa maailmassa tekemä kasvien luokittelu. Absurdia onkin, että politiikan maailmassa luokitteluja on pidetty loukkaavina, vaikka luokittelujen perusteet olisivat ontologisesti paikkaansa pitäviä.

Ihmisten ulkoiset ominaispiirteet ovat kylläkin varsin pieniä verrattuna siihen, kuinka suuria henkisiä eroja ihmisten välillä on. Nämä erot ovat tietenkin yksilöllisiä eivätkä rotukohtaisia. Siksi voidaan toistaa se usein esitetty ajatus, että yksilöiden erot ovat merkittävämpiä kuin rotujen tai luokkien erot. Joka tapauksessa ihmisyksilöillä näyttää olevan yhtä suuria näkymättömiä eroja kuin Star Trekin hahmoilla on keskinäisiä näkyviä eroja. Vaikka ulkoiset erot olisivat suuria, ne ovat kuitenkin pieniä, jos niitä verrataan niihin henkisiin ja psyykkisiin eroihin, joita keskenään suhteellisen samannäköisillä olennoilla on. Myös tiedeyhteisössä esiintyy niin ”glingoneita” kuin ”örkkejä”.

Vitsikästä on myös se, että rotuajattelu, jota osa tieteenharjoittajista koettaa nyt jynssätä pois, on *tieteen oma luomus*. Tavalliset pulliaiset eivät luoneet genetiikkaa, vaan se on tieteellisesti treenattujen aivojen tulos. Mutta onhan tiede usein muulloinkin keksinyt asioita, joita monet tiedemiehet ovat jälkeenpäin katuneet, esimerkiksi ydinreaktion. Tosin myös se esiintyy todellisuudessa itsessään eikä ole vastoin totuutta, vaikka henkeä ei saada enää tässäkään asiayhteydessä takaisin pulloon.

Onko tietoinen pariutuminen rodunjalostusta?

Jean-Christophe Grangen menestysdekkarissa *Purppuravirrat* kuvataan yliopistoyhteisöä, joka ei ainoastaan pidä rotujen eroja *tosiasioina* vaan on ryhtynyt aktiivisesti *muuntelemaan* todellisuutta rodunjalostuksen keinoin.[200] Alppien keskelle sijoittuva ikivanha yliopisto toimii käytännössä sisäsiittolana, jossa professorit naivat ainoastaan toisia professoreja tuottaakseen älykkäitä jälkeläisiä. Nämä puolestaan naitetaan toisilleen entistä älykkäämmän ihmisrodun tuottamiseksi. Ikävä kyllä, sivuseurauksena tapahtuu degeneroitumista, kun perinnölliset sairaudet kasautuvat suljetussa yhteisössä. Tämä puolestaan johtaa ongelmiin ja ongelmien epätoivoisiin ratkaisuyrityksiin.

Tapahtumat lienee tarkoituksella sijoitettu yliopistomaailmaan piikin suuntaamiseksi juuri siihen, että rotuajattelu on tieteen omaa keksintöä. Asetelma on vulgaari, mutta myös käytännön elämä on usein kuvatun kaltaista. Ihmisten lisääntyminen on luokkasidonnaista, ja voidaan kysyä, mitä tapahtuisi, jos tämä sosiaalinen rakenne purettaisiin ja professorit naisivat siivoojia ja kääntäen (tällaisia luokkarajojen ylityksiä tietysti tapahtuu kaiken aikaa). Koska älykkyys on perinnöllistä, huippuälykkäitä ihmisiä syntyisi varmastikin vähemmän. Mainittakoon, ettei kyseisessä romaanissa ja sen pohjalta tehdyssä elokuvassa esitettyä yliopistoa ole olemassa, ellei sitten ajatella, että nepotismia harjoittava yliopisto toimii koko yliopistomaailman vertauskuvana.

Joka tapauksessa etiikan ja moraalin asiantuntijat eivät ole kyenneet vastaamaan siihen, mitä *pahaa* on rodunjalostuksen päämäärässä itsessään: terveissä, kauniissa ja älykkäissä ihmisissä. Voidaan jopa väittää, että jokainen ihminen, joka nykyään kuolee poistettavissa olevaan geneettiseen sairauteen, on rodunjalostusta koskevan synkän historian käänteinen uhri. Kuitenkin esimerkiksi eläinten geenimuuntelu elin- tai kudossiirrännäisten tuottamiseksi ihmisille voisi olla eettisesti täysin hyväksyttävää, mikäli biologiset ja lääketieteelliset riskit saataisiin eliminoitua.

EU-geniikan nykytila

Rodunjalostuksen eettiset kysymykset ovat tulleet ajankohtaisiksi geenitekniikan kehittymisen myötä. Geenien muunteluhan on vain eräs keino nopeuttaa esimerkiksi kasvien jalostusprosessia, johon nykyään joudutaan käyttämään syöpää aiheuttavia kemikaaleja ja säteilytystä samalla kun geenimuuntelun sallimisesta kiistellään ja sen käyttöönottoa viivytetään. Esitetyt vasta-argumentit ovat olleet usemmiten poliittisia.

Nykypoliitikot kauhistuvat heti kuullessaan sanan ”geeni” ja estävät geenimanipulaation myönteisten tulosten käyttöönoton. Myös monien filo-

sofien esittämä vasta-argumentti on pragmaattinen: jos geenien muuntelua sovelletaan ihmisiin, ihmiskohtaloita voidaan yrittää ohjata ulkoa, valtion tai jonkin muun vallankäyttäjän toimesta, jolloin ajaudutaan helposti yksipuolisuuteen.

Tietenkin geenimuunteluun liittyy myös haittoja, joiden perusteella se ei ole vain poliittisesti ongelmallista vaan myös sinänsä kyseenalaista. Riskeinä ovat muiden muassa kasvilajikkeille luotujen uusien ominaisuuksien sivuvaikutukset luonnon kokonaisuuteen ja hyppivien geenien syntyminen, joka saattaa laukaista ennustamattoman mutaatiovyöryn.

Myös ihmisten keskuudessa lienee varminta pitäytyä pelkkään ”tavanomaiseen jalostusprosessiin”, joka on olennainen osa geenien luonnollista virtaa. Se taas perustuu ihmisten vapaaseen pariutumiseen, jossa geenimuunnoksia tulee tosin vain satunnaisiin eikä toivottuihin paikkoihin.

Minulla itselläni ei ole tietenkään mitään tekemistä tämän lajinsäilytysstrategisen lisääntymistoiminnan kanssa, ja ulkopuolisena tarkastelenkin kyseistä toimintaa omalta ideologiakriittiseltä näköalapaikaltani. Kiintoisaa asiassa on ihmisten halu ylipäänsä päättää tai määrätä jälkeläisistään ja esimerkiksi heidän sukupuolestaan. Ominaisuuksien jakaminen toivottuihin ja ei-toivottuihin taas ei liene pedagogisesti hyväksi. Luonnollinen ankkalampi tai sorsarutakko on siis varmastikin parempi vaihtoehto kuin lasisilmäisten *laboratory-habit-of-mind*-tutkijoitten suuruudenhullu lajien sekä rotujen jalostus piikin ja pipetin keinoin.

Keskiviikkona 14. huhtikuuta 2010

FILOSOFIAA LAPSILLE?

Filosofeista ja kasvatustieteilijöistä koostuva kaaderi yliopistojen virkamiehiä ehdotti äskeisessä vetoomuksessaan, että filosofiaa alettaisiin opettaa myös peruskouluissa jo 7-vuotiaille.[201] Minulta on kysytty, miksi oma nimeni ei ollut listalla.

Pitää paikkaansa, ettei ollut. Ei ollut myöskään Esa Saarisen, Pekka Himasen, Heidi Liehun, Timo Airaksisen, Maija-Riitta Ollilan eikä juuri kenenkään muunkaan julkisuudessa pilaantuneen filosofin nimi.

Ensimmäinen syy siihen, miksi itse loistin poissaolollani, on se, että listan allekirjoittamista ei edes esitelty minulle, ja tämä taas on ymmärrettävä osa syrjinnän vastaista taistelua. Toinen syy on, että tulin ehdottaneeksi filosofiaa peruskouluihin jo *Niin & Näin* -lehden 1/2006 kirjoituksessani ”Myrkkymaljan pohjanhuuhtojaiset – Miten sokraattinen lainsuojattomuus lopetetaan?”.[202] Ilmeisesti on katsottu, että saman asian kuuluttamiseen viranomaisille tarvitaan sata muuta filosofia, mutta oma juttuni riittää julkisuuden saamiseen yksin.

Mitä etuja filosofian kouluopetukseen liittyy?

Tarkastelkaamme, mitä mahdollisia etuja filosofian opettamiseen kouluissa liittyy.

1) Kun filosofian oppikirjat kirjoitetaan 7-vuotiaille, on mahdollista, että Pekka Himanenkin ymmärtää niistä jotain.

2) Kun peruskouluistakin valmistuu filosofeiksi, kaikki ovat samalla viivalla, alalle tulee todellista kilpailua, ja vasta oman tuotannon kautta nähdään, kuka on kuka.

3) Filosofian kouluopetus tuo bisneksen kaikkien ulottuville. Ja rahaa on tultava, sillä julkkisfilosofien palkkioista tiedämme, ettei kukaan vaikene yhteiskunnan ongelmista pienellä rahalla.

4) Filosofien suhteellinen työttömyysprosentti laskee: kun kaikki kansalaiset ovat filosofeja, suurimman osan heistä pitää päätyä myös johonkin ammattiin ja tehdä työtä.

5) Filosofian opetuksen ahmaisivat lukioissakin papit. Niinpä uskonnonopettajat saavat lisää tunteja myös peruskouluissa, kun oppiaineen opetus junaillaan teologeille. Jeesus kiittää.

6) Kun filosofiaa opettavat kaikenlaiset täti Moonikat, filosofiasta välittyy oikealla tavalla väärä kuva lapsille jo varhain, ja siten he eivät valitse filosofiaa enää yliopistoissa. Näin päästään eroon turhista filosofeista.

7) Filosofian professorit ja feministit ovat tähänkin asti kertoneet pelkkiä satuja esimerkiksi monikulttuurisuudesta, kukista ja mehiläisistä, ja lapset tykkäävät sadunkertojista!

8) Listan allekirjoittajat saavat vertaistaan seuraa. Osa heistä voi kokea olevansa tosi viisaita ollessaan niin paljon opetettaviaan kehittyneempiä.

9) Kun eläintensuojelijat, rauhanpuolustajat ja muut päteviksi todetut ituhipit opettavat filosofiaa murkkuikäisille, nuoret ahdistuvat ja oppivat jälleen pelkäämään happosateita, tulvia, rajuilmoja ja ydintuhoa. Näin kasvaa taas moraalisten aikuisten sukupolvi.

10) Filosofien perusmotivaation sanotaan syntyvän kuolemanpelosta, joten filosofia sopii erinomaisesti lapsille. Ihminenhän tulee tietoiseksi kuolevaisuudestaan noin 10-vuotiaana, ja mitä syvemmin lapset traumatisoidaan, sitä väkevämpää filosofiaa saadaan.

11) Filosofian piirissä vältytään vihdoinkin työvoimapulalta, kun koulutusta jaetaan kuin ensiapukurssia: kaikille.

12) Virkamiesfilosofit eivät ole tähänkään asti tuottaneet mitään kulttuurikritiikkiä eivätkä puhuneet sopimattomia, joten luentojen ja oppimateriaalien aineisto sopii sellaisenaan 7-vuotiaille.

13) Lapsille voidaan jo varhain tähdentää, että vapaalla ajattelulla ja virkamiesfilosofialla on sama ero kuin paidalla ja pakkopaidalla.

14) Filosofian havainnollistaminen on helppoa. Lapsetkin ymmärtävät oksymoronisia käsiteparadokseja, kuten ”demokratiajohtaja”.

15) Filosofiaa voidaan opettaa lapsille lähinnä narratiivisesti, legendojen tapaisten kertomusten kautta (en tarkoita nyt Matti Vanhasen seikkailuja). Esimerkiksi Sokrateesta puhuminen tekee vihdoinkin tunnetuksi myös homoseksuaalisuuden ilosanomaa.

16) Jos filosofiaa opetetaan uskontojen asemasta, uskonsodat loppuvat ja lapset eivät opi ärräpäitä mutta puhuvat silti kirkkoveneistä kuten ennenkin.

Mitä haittoja filosofian kouluopetukseen liittyy?

Lopuksi luettelen vielä, mitä mahdollisia haittoja filosofian opettamiseen lapsille voi liittyä.

1) Ollessaan koulujen opettajina filosofit saattavat pelästyä kuin susilauma eurooppaministeriä, kun lapset opettavat ammattifilosofeille, millainen todellinen maailma on.

2) Lapset voivat osoittautua aikuisia pätevämmiksi filosofeiksi kysyessään väitöskirjan tekijöiltä ”isi, miksi sinä kirjoitat yhdestä kirjasta toiseen kirjaan”.

3) Ammattifilosofien epätodellisuudentajuisuuden huomattuaan lapset saattavat pitää hätäkokouksen ja kieltää filosofian harjoittamisen myös aikuisilta itseltään.

4) Filosofia edellyttää henkistä kypsyyttä, kuten psykologiakin. Jos filosofiaa opetetaan lapsille, filosofia on pakko jakaa kahtia: kypsään ja epäkypsään.

Epäkypsä filosofia taas ei ole filosofiaa ollenkaan, joten siitä, mitä opettaisiin lapsille, tulisi väistämättä jotakin muuta kuin filosofiaa. En kuitenkaan ihmettele, että monet filosofian professoritkin ovat menneet tämän aloitteen taakse, sillä hehän eivät omassa naiiviudessaan ymmärrä muutenkaan mistään mitään.

Perjantaina 16. huhtikuuta 2010

EN ANNA

Suomen Kuvalehdessä (13–14/2010) oli ainakin kaksi mielenkiintoista juttua. Ensinnäkin lehti kertoi, että valtion myöntämää kehitysapua oli ensi vuonna tarkoitus lisätä peräti 170 miljoonalla eurolla, kunnes hallitus leikkasi menojen lisäyksen ”vain” 92 miljoonaan.[203]

Jutussa haastateltu Paavo Väyrynen toisti muistin virkistykseksi myös sen, että Suomi lupasi Kööpenhaminan ilmastokokouksessa kehitysmaille 110 miljoonaa euroa seuraavien kolmen vuoden aikana. Kävi siis juuri niin kuin ennustin, eli ilmastonmuutoksen torjunnasta tuli pelkkä kehitysavun raharuletti, kun itse asiasta ei päästy yksimielisyyteen.[204]

Väyrysen mukaan Suomi nostaa kehitysavun ensi vuonna 0,58 prosenttiin bruttokansantuotteesta, ja hallitus on vahvistanut, että 0,7 prosentissa ollaan vuonna 2015. Desimaaliluku näyttää pieneltä, sillä vertailua tehdään suhteessa bruttokansantuotteeseen. Jos vertailu suoritettaisiin Suomen valtion menoihin, kehitysavun prosenttiosuus kasvaisi paljon suuremmaksi, sillä BKT ei ole sama asia kuin Suomen valtion vuotuiset menot. Kehitysapu on nykyään lähes puolustusbudjetin luokkaa. Omasta mielestäni kehitysavun osuus pitäisikin siirtää suoraan kuolinkouristuksissaan kamppailevien Puolustusvoimien hyväksi tai esimerkiksi vanhustenhoitoon, jonka ongelmat kaatuvat päälle.

Sen sijaan kehitysapua kasvattaessaan hallitus toimii kuin entinen Elviira, joka kekseliäisyydessään piilotti talousrahat keittiön lieteen. Sitten tupaan astui isäntä, joka lämpimikseen tuikkasi uuniin tulen, ja savu kävi kaikkien silmiin.

Toinen tuoreessa lehdessä ollut juttu kertoikin sitten siitä, millä tavoin hallitus varautui sikainfluenssan torjuntaan viime syksynä.[205] Oli toimittava nopeasti, mutta rokotteen hankinta ulkomailta maksoi 37 miljoonaa. Pian kävi kuitenkin ilmi, että valtion kassa oli tyhjä ja likviditeetti nolla. Lisäbudjetin valmisteluun ja hyväksyttämiseen ei ollut aikaa, sillä rokotetta oli saatavilla niukasti, ja kauppa oli tehtävä pian.

Niinpä valtio otti lainaksi Huoltovarmuuskeskuksen varat toimitusjohtajan suostumuksella. Valtio puolestaan lupasi maksaa lainansa takaisin lisäbudjetissa, mutta se ”ei mennyt läpi”. Rahoja ei ole tähän päivään mennessä palautettu, vaan lehden mukaan valtiovarainministeriö on vain luvannut suullisesti, että joskus vuonna 2012 varat ehkä voidaan pulittaa takaisin.

Tämä on Suomen valtion taloudellinen tila. Valtiosta on tullut velkaantumisensa vuoksi rehellinen varas. Samaan aikaan, kun valtiolla ei ole varaa omien kansalaistensa 37 miljoonaa maksavaan rokottamiseen, se antaa lähes 1 000 miljoonaa euroa vuodessa kehitysapuna ja korottaa summaa 92 miljoonalla. Björn Wahlroos teki aivan oikein ehdottaessaan Suomen Kuvalehdessä 11/2010, että kehitysavun pitäisi olla suurin yksittäinen leikkauskohde, kun valtiontaloutta tasapainotetaan.

Suomen valtio tekee tänä vuonna lisävelkaa 13 000 miljoonaa euroa. Entuudestaan velkaa on yli 60 000 miljoonaa! Lisäksi on mahdollista, että Suomi joutuu euroalueen osana rahoittamaan kauttaan myös luottokelpoisuutensa menettäneitä maita, kuten Kreikkaa. Nyt Kreikka saa meidän kauttamme 500 miljoonaa, vaikka tuorein Suomen Kuvalehden paperinumero 15/2010 kertookin, kuinka pelonsekaisin tuntein Valtiokonttori ottaa lainaksi kolmanneksen tämän vuoden tarpeesta: 4 000 000 000 euroa.[206] Myös Skopin luottoluokitus oli juuri ennen selvitystilaan ajautumista ”paras mahdollinen”, aivan kuten Suomen valtion tällä hetkellä.

Miljoonat eivät kasva puissa. Jo muutaman kymmenen miljoonan erä on valtiontaloudessakin pitkä penni. Ja silti myös maahanmuuttajien sopeut-

tamiseen, kotouttamiseen ja vastaanottokeskusten ylläpitoon osoitetaan varoja muutaman kymmenen miljoonan erä kerrallaan. Tästä pullamössösukupolven ja sädekehänunnien taloudenpidosta tulee meille vielä hirmuinen pommi.

Totuus on, että vain Pölhö-Kustaa avustaa muita omaksi velaksi. Syömävelkaa tekevällä maalla ei ole mitään moraalista velvoitetta avustaa rahalahjoilla vieraita kansoja. Itse olisin valmis pudottamaan kehitysavun nollaan siihen asti, kunnes valtionvelka on maksettu ja talous nostettu pakkasen puolelta.

Suomalaiset eivät ole milloinkaan harjoittaneet siirtomaaimperialismia, vaan olemme maksaneet sekä öljystä että kaikesta muustakin tuotteilla, palveluilla tai valuutalla. Sen sijaan olemme itse olleet kahden valtion suurvaltapolitiikan kohde. Suomalaisten saavutukset eivät perustu toisilta riistämiseen vaan omaan ansioon. Kehitysavun antamiseen velvoittavaa moraalista velkaa meillä ei siis ole.

Lauantaina 17. huhtikuuta 2010

TIEDOTE EDUSKUNTAVAALEJA KOSKIEN

Eräillä tahoilla on pohdittu, olisinko lähdössä ehdokkaaksi seuraaviin eduskuntavaaleihin. Esimerkiksi Hommaforumilla tällainen kysymys on esitetty.

Ilmoitan lyhyesti, että olen Perussuomalaisen puolueen käytettävissä, mikäli Helsingin piiri päättää minut ehdokkaaksi asettaa. Korostan, että kaikki on luonnollisestikin kiinni puolueen omasta päätösvallasta.

Perustelen politisoitumistani sillä, että myös tämä maa on politisoitunut aivan uudella tavalla. On enää vaikea katsella sivusta sitä välinpitämättömyyttä, jolla valtapuolueet ovat asioita hoitaneet. Esimerkkejä löytyy vaikkapa edellisessä blogikirjoituksessani käsitellyistä aiheista ja kaikkialta.

Ehdokasasettelun uskottavuudesta joka tapauksessa riippuu, mikä puolueen lopullinen äänisaalis on. Siitä taas riippuu, meneekö vaalipiiristä läpi yksikään ehdokas vai peräti kolme. Vaalejakin tutkineena tiedän, ettei kukaan pärjää koskaan yksin, vaan aina tarvitaan monipuolinen ja pätevä ehdokaskaarti.

Sunnuntaina 25. huhtikuuta 2010

TUHKAA JA TULIKIVEÄ FINANSSIVIIKINKIEN MAASTA

Islannissa sijaitseva Eyjafjallajökullin jäätikön tulivuori on suitsuttanut laavaa ja tuhkaa ilmakehään jo parin viikon ajan niin, että Pohjois-Euroopan lentoliikenne on ollut kymmenen päivää jumissa.[207] On vaikea

kuvitella kaiken kärsimyksen määrää, kun poliitikot eivät ole päässeet Brysseliin, professorit huvimatkoilleen ja elintasoturistit Eldoradoihinsa. Ja ilmapuolustuskin on ollut selibaatissa, sillä hienojen hävittäjäkoneiden suihkumoottorit sakkaavat heti pienimmänkin hiukkasen ajauduttua voimanlähteen ahtimeen. Siinäpä vasta vihollinen.

Luonto on ihmisen perivihollinen monessa suhteessa. Ihmistä ovat uhanneet petoeläimet, virukset, bakteerit, maanjäristykset ja tulivuorenpurkaukset. Ne ovat luonnonilmiöitä kaikki. Vain teknisesti kehittyneessä yhteiskunnassa on tullut mahdolliseksi ja tarpeelliseksi ajatella, että luontoa pitää suojella, koska ihminen on myös luonnon antimista riippuvainen. Mutta minkälaista hävitystä luonto itse saakaan aikaan, kun aurinko pimentyy nokeen pelkän äiti Gaian syöksemän aggression vuoksi, ja ihmisten tuottamat ilmansaasteet jäävät ainakin tilapäisesti toiseksi? Etkös ole ihmisparka aivan arka?

Teollisen kulttuurin haavoittuvuus tulee näkyville myös taloudessa. Samalla kun pilven varjot vaeltavat kuvastimissamme, Islannin kansantalous koettaa selvitä vuonna 2008 puhjenneesta pankkikriisistä. Saaren pankkiparonit ja finanssiviikingit kaupittelivat 2000-luvun alussa kansalaisilleen valuuttalainoja, joiden arvon sanottiin vaihtelevan ”hieman suhdanteiden mukaan”. Todellisuudessa monen ihmisen asunto- ja kulutusluotot ovat tähän mennessä kaksinkertaistuneet, ja korot sekä lyhennyserät ovat paisuneet ylisuuriksi.

Islannin kolmen suurimman pankin ajauduttua luottotappioiden vuoksi valtion haltuun maksettavaa on kertynyt seitsemän kertaa maan koko vuotuisen kansantuotteen verran. Syyllisiä ovat käytännössä pankit, jotka markkinoivat lainojaan riskittöminä, vaikka niihin sisältyi asiakkaiden kannalta suuria riskejä. Tuholaismaisen toimintansa vuoksi pankit alkoivat muistuttaa Milla Magiaa, joka halusi sulattaa Roope-Ankan onnenlantin Vesuviuksessa.

Myös Islannilla meni ennen pankkien holtitonta luotonantoa hyvin: rahoitustoiminnasta oli tulossa keskeinen tulonlähde kalastuksen ohelle. Islanti on pyrkinyt pysyttelemään Euroopan unionin ulkopuolella ja suojellut ”sveitsiläisyyttään”, sillä puolet maan kansantulosta tulee kalastuksesta, jota islantilaiset eivät halua EU:n rajoittavan. Lähtökohdat myös uskottavalle rahoitustoiminnalle olisivat olleet hyvät, mutta asetelma sortui pankkien ahneuteen.

Huomion arvoista on, että viime aikoina kaikkiin merkittäviin talouden romahduksiin ovat syyllisiä olleet pankit ja laajemmin ottaen rahoitusjärjestelmä. Suomen vuonna 1991 alkanut lama johtui pankkikriisistä, joka heijastui sittemmin reaalitalouteen. Vuoden 2000 teknopörssikupla perustui rahoitus- ja investointialan virheisiin. Ja nyt meneillään oleva maailmanlaajuinen lama alkoi Yhdysvaltain asuntoluottojärjestelmään sisältyneistä, asiakkaiden kannettaviksi jätetyistä riskeistä. Pankkien toimintaan liittyy kaksi pääongelmaa.

1) On väärin, että pankit pyrkivät markkinoimaan asiakkaille tuotteita, joista ne eivät itse kanna mitään *vastuuta*, vaan riskit ja vastuut pyritään aina jättämään asiakkaiden kärsittäviksi, vaikka velkasuhteiden hyötyjinä ovat korkotulojen kautta pankit itse.

2) On väärin, että pankit eivät sallisi noususuhdanteiden aikana omaa toimintaansa *rajoitettavan* tai *kontrolloitavan*, vaikka ne ilmestyvätkin valtion kukkarolle heti, kun niillä itsellään alkaa mennä huonosti.

Niinpä pankkien ei pitäisikään olla sellaisia jumalia, joiden toimintaan ei voitaisi puuttua. Suomessa pankkijärjestelmä pelastettiin vuonna 1991 valtion pankkituella, eli korvaamalla luottotappiot verovaroista sekä tekemällä miljardeittain yhä rasitteena olevaa valtionvelkaa. Mauno Koivisto fundeerasi tuolloin, että pankkituessa oli kyse asettumisesta ”heikoimman puolelle” ja että näin suojeltiin pientä ihmistä: pankkien asiakasta itseään.

Tosiasiassa pankit perivät luottotappionsa kahteen kertaan: ensin pankkitukena Valtiokonttorista ja sitten ylivelkaantuneilta laina-asiakkailtaan perintämenettelyn kautta. Ei ole ihme, että pankit ovat taas lihavia.

Islannissa pankkeja ei voitu enää pelastaa, ja siksi kansanäänestyksessä päätettiin, että valtio luopuu vastuistaan pankkeihin. Britannia oli ehtinyt jo lopettaa Islannin pankkien ja valtion lainoittamisen käyttäen perusteena terrorismin vastaisia lakeja ja laittamalla konkurssipankit terrorististen toimijoiden listalle.

Myös Suomessa olisi syytä pohtia, täyttävätkö pankkien markkinoimat lainat eettisesti hyväksyttävien tuotteiden tunnusmerkkejä, sillä sopimuspapereihin ei sisälly juuri lainkaan pankkien omaa vastuunottoa. Riskit pyritään sysäämään yksipuolisesti laina-asiakkaille. Liiallisesta velkaantumisesta toki varoitetaan, samoin markkinakoron noususta. Mutta pankkien tulisi nähdäkseni itse sitoutua omien tuotteidensa sisältämiin riskeihin yhtä suurella tai suuremmalla panoksella kuin asiakkaiden.

Pankkien tulisi myös kärsiä harkitsemattomuudestaan johtuvat luottotappiot itse. Esimerkiksi Islannin kansanäänestyksessä päädyttiin lopulta käsitykseen, että julkisen talouden ei tarvitse kantaa vastuuta yksityisen sektorin virheistä. Nykymaailmassa ainoa tapa suojautua valuutta- ja suhdannemullistuksista näyttää olevan kiinteäkorkoinen laina. Pala palalta romahtamassa olevan maailman yleistilan huomioon ottaen se näyttää asiakkaille jopa edulliselta vaihtoehdolta, vaikka korko onkin markkinakorkoon verrattuna tällä hetkellä korkeampi. Ei tarvitse ainakaan tehdä kuten antiikin kreikkalaiset, jotka täydellisen katastrofin merkiksi valelivat päälleen tuhkaa.

Maanantaina 26. huhtikuuta 2010

ON KAIKKI VAIN LAINAA

Suomalaisella kevyellä musiikilla (joka usein on myös erittäin heviä) menee nykyään lähes yhtä hyvin kuin klassisella musiikilla. Television laulukilpailut leipovat lavatähtiä niin tiuhaan, ettei heidän levyjään ehdi edes ostaa saati kuunnella. Dance-musiikin yksilösuorittajat puolestaan tulevat läpi useimmiten omalla painollaan. Lisäksi maassamme on bändimusiikin vahva perinne, joka menestyy ilman TV-ohjelmaformaatteja. On kaiken kaikkiaan hämmästyttävää, miten paljon lahjakkuutta ja tekemisen iloa näin pieneen kansakuntaan mahtuu.

Musiikillisessa avaruudessa on myös ahdasta. Muutamasta soinnusta ei voida panna kokoon montakaan kombinaatiota. Esimerkin tarjoaa Jenni Vartiainen viime kuun lopussa julkaistulla laulullaan, jonka on säveltänyt ja sovittanut Teemu Brunila. Listahitti ”En haluu kuolla tänä yönä” toistaa kahdenkymmenen ensimmäisen sekunnin matkalta Kate Ryanin ”Désenchantéen” (2002) sävelkulun todellisella äänilevyn tarkkuudella.[208] Varmaan moni muukin on huomannut yhtäläisyyden. Jos ette, kuunnelkaa.

Vielä yllättävämpää yhdenmukaisuus oli Vartiaisen aiemmalta albumilta peräisin olevan ”Mustaa kahvia” -raidan[209] ja Eppu Normaalilta tunnetun, nyt jo klassikoksi muuttuneen, ”Kun olet poissa” -jollotuksen[210] välillä. Kertosäkeet muistuttavat parin soinnun poikkeuksella toisiaan niin, että monot menevät pienen säveltapailun tuloksena aivan vinoon.

Lainailu voi olla tahallista tai tahatonta. Tietoisestikin tehtynä se on totta kai sallittua. Lainasihan myös Antti Tuisku Dingon ”Levottoman tuhkimon”[211] alkuriffiä ”Levoton”-singlensä alussa.[212] Tosin viittauskohde oli peittelemättömämmin esitetty ja helpommin tunnistettavissa kuin näissä Jenni Vartiaisen tapauksissa, joissa lainausten peittoon jääminen voi tuottaa epäilyn lähteen salaamisesta. Joka tapauksessa Vartiainen ja Brunila ovat saaneet aikaan vetoavan uuden levyn, ja minua harmittaa, että heleä-ääninen Jenni joutui perumaan keikkansa viime viikonloppuna sairaustapauksen vuoksi.

Hieno albumi

Jenni Vartiaisen *Seili*-albumi[213] on joka tapauksessa vahva ehdokas koko vuoden parhaaksi suomalaiseksi popmusiikin julkaisuksi, eikä vaikutelmani johdu sympatioista, joita minulla yhä on *Ihmisten edessä* -debyyttialbumia (2007) ja sen nimiöraitaa kohtaan.

Uusi albumi on samalla sekä mahtipontinen että kokeileva, ja odotan innostuneena, miten sen laulut toimivat keikoilla, joilla osaa niistä voidaan soittaa myös akustisesti. Levyltä erottuvat edukseen sen edellä mainittu singlelohkaisu ”En haluu kuolla tänä yönä”, joka energisyydestään ja myönteisyydestään huolimatta herättää kysymyksen, kenen kyytiin Jenni on oikein illan päätteeksi noussut.

Ironinen ”Nettiin” puolestaan tarttuu internetpornon ongelmiin humoristisesti ja ilman tosikkomaista paatosta. Balladimaisesta ”Missä muruseni on?” -tunnelmoinnista puolestaan tulee varmasti juuri sellainen klassikko, joka löytää tiensä suomalaiseen virsikirjaan. Sanat tähän 1960-luvun laulelmaperinteestä muistuttavaan kauniiseen sävellykseen on tehnyt Mariska (oikealta nimeltään Anna Maria Rahikainen), joka on opiskellut klassisia kieliä Lontoossa ja jonka kynänjäljistä voin lukea jopa Catulluksen kaipausoodien vaikutteita.

Minusta levy on kokonaisuutena hieno! Vaikutelmaa täydentävät Vartiaisen kouluajoista muistuttava ”Kiittämätön”, elektrohenkinen ja kulutuskulttuuria arvosteleva ”Eikö kukaan voi meitä pelastaa?” sekä levyn sisäänpäin kääntyvä päätösraita ”Halvalla”, jonka pohdinnoissa ”käytetty sydän” luovutetaan pois aamuyön kiireettöminä tunteina.

Sen sijaan levyn nimiöbiisiä pidän hieman makaaberina ”ruumisarkun nauloja ja lautoja” käsittelevän aihepiirinsä vuoksi. Turun edustalla sijaitseva Seilin saari toimi aikoinaan spitaalisten viimeisenä hoitopaikkana, jonne matkaaville lastattiin mukaan puisen takin tykötarpeet. Ei vaadi erityistä oivallusta tulkita kyseistä sanoitusta metakertomukseksi meidän aikamme leprasta: hiv-sairaudesta, joka varjostaa nykyajan ihmisten elämää yhtä morbiidilla tavalla ja johtaa onnensa etsijöitä pimeyden teille. Mikäli tällainen kuulijoille helposti syntyvä mielikuva ei ole tarkoitettu vaan tahaton, kyseessä on sanoittajan tyylillinen horjahdus. Kuolemansairauksia koskeva rinnastus on suorastaan alleviivatusti tarjolla.

Esikuvat esiin

Jenni Vartiaisen ja Mariskan tavoin myös Christel Sundberg, joka paremmin tunnetaan taiteilijanimellä Chisu, on loistava lahjakkuus säveltäessään, sanoittaessaan ja tuottaessaan teoksensa itse sekä tehdessään lauluja myös monille muille. Hänen lyyrisesti esittämästään laulusta ”Mun koti ei oo täällä”[214] voisi tulla jotakin samanlaista kuin Edith Piafin dramaattisista laulelmista, ja uskon, että jokainen näistä kolmesta kotikissasta voi kynnelle kyetessään yltää maailmankuuluisuuteen.

Joka tapauksessa vuoden 2009 Emma-gaalassa nähdyssä esityksessä jousisektio olisi voinut näytellä korostuneempaakin roolia. Teoksen sopivuudesta mitä erilaisimmille esiintyjille antaa näyttöä rockyhtye Uniklubin tekemä sovitus, joka saa kodittomuuteen ja levottomuuteen liittyvän

eksistentiaalisen Angstin kuulostamaan sisältä tulevana. Olisi mielenkiintoista tietää, mitä esimerkiksi Tomi Metsäkedon tapainen tenori saisi irti laulelman taivaankaarta ja pilvettömiä kesäisiä päiviä kuvaavista sanoista.

En voi kuitenkaan täysin torjua epäilystäni, olisiko Christel Sundberg voinut päätyä biisinsä ”Sama nainen”[215] (julkaistu 23.9.2009) lopputulokseen ilman Jamin Winansin elokuvasta ”Ink” (julkaistu 23.1.2009) lainattua soundtrackia.[216] Asian voi sanoa myös niin, että ”Sama nainen” toistaa sävelkuluiltaan elokuvan kohtauksen nimeltä ”John's walk” musiikin niin täsmällisesti, ettei lähemmäksi pääse. Todetkaa itse!

Entä mistä Winans on elokuvansa musiikin napannut? Sen jäljet johtavat Danny Boylen vuonna 2007 julkaistun tieteiselokuva *Sunshinen* tunnusmusiikkiin, jonka soundtrackin nimeltä ”The Surface of The Sun” teki elokuvasäveltäjä John Murphy.[217]

Mikäli Chisun ”Sama nainen” toistaakin 99-prosenttisesti ”Ink”-elokuvan tunnusmusiikin, ”Ink”-elokuvan tunnussävel puolestaan toistaa John Murphyn ”The Surface of The Sunin” ainoastaan 95-prosenttisesti. Näin kansainvälistä suomalainen musiikkibisnes on, ja ”Samassa naisessa” on todella jotakin samaa!

No, John Murphyn ”The Surface of The Sun” luo hartaan ja kauniin tunnelman varsinkin Adagio in D Minor -versiona, ja se on välittynyt Jamin Winansin ”Ink”-elokuvan kautta myös Chisun lauluun. Joten ei niissä moitteen sijaa ole. Näin kulttuuri monistaa itseään.

Kulttuurimme kiertopulkassa

Sointuavaruudessa vallitseva tilanahtaus tuo mieleen filosofi, säveltäjä ja esteetikko Theodor W. Adornon analyysin populaarikulttuurista. Hänen mukaansa vähäiset ja näennäiset vaihtelut kulttuurihyödykkeiden välillä voivat saada ne näyttämään ”erilaisilta”, vaikka ne ovatkin vain saman teeman variaatioita. Adornon mukaan ”samaa asiaa tarjotaan kaikille ihmisille kulutushyödykkeiden standardoidun tuotannon kautta”, mutta tämä peitetään ”maun manipuloinnilla ja virallisen kulttuurin teeskentelemällä individualismilla”, mitä Adorno kutsui ”pseudo-yksilöllistämiseksi” ja ”aina-samaksi”.[218] Ehkä jotakin totuutta on postmodernistien, kuten Jean Baudrillardin, ajatuksessa että kaikki artefaktit lainailevat toisiltaan, tai jälkistrukturalistina tunnetun Michel Foucault'n käsityksessä tekijän kuolemasta. Omina pidämme vain sellaisia ajatuksia, joita emme tunnista myös muiden ajattelemiksi, ja muiden ajatuksina vain niitä, joita emme heti tunnista omiksemme.

Populaarikulttuuri saattaa peittää yksilöllisyyttä, mutta kyllä se myös luo sitä. En usko yksioikoisesti myöskään siihen, että populaarikulttuuri ja sen ”helpot ja halvat nautinnot” johtaisivat välttämättä sellaiseen ”maun

manipuloimiseen”, jossa ihmiset muuttuvat ”passiivisiksi, tottelevaisiksi ja tyytyväisiksi” riippumatta siitä, millaisissa oloissa he elävät. Näyttää nimittäin siltä, että populaarikulttuuri on kannustanut ihmisiä myös luovuutensa osoittamiseen niissä vähäpätöisissä mitoissa, joissa se on mahdollista muillekin kuin Adornon tapaisille mestareille tässä itseään toistavassa ja samaa rataa kiertävässä todellisuudessa.

Osallistumisen merkiksi myönnän toki itsekin lainailleeni. Tieteellisissä painotuotteissa tosin lainaukset merkitään sitaatein ja viittein. Lisäksi remiksasin teknon kukoistuskaudella 2000-luvun taitteessa noin sata galaksimme hektisintä trance-genreen sijoittuvaa hengenjalostuksen tuotetta yhdeksi entistäkin tyydyttävämmäksi kokoelmaksi tuolloisella Macintoshillani. Hitsasin ja hehkutin, ja yön kevyt polttoöljy valaisi tieni. Mutta ei siitä sen enempää.

Tiistaina 4. toukokuuta 2010

EU ROMAHTAA EUROALUEEN REPEYTYMISEEN

Euroopan kansalaisten nauttiessa vappuhuumasta euroalueen maiden valtiovarainministerit hyväksyivät Kreikan konkurssitalouden pelastamiseksi 110 miljardin euron tukipaketin.[219] Suomen osuus siitä on 1,5 miljardia seuraavien kolmen vuoden aikana. Tämä merkitsee, että Suomen valtio ottaa kyseisen summan lisää lainaa ja myöntää sitä eteenpäin Kreikan valtiolle hieman korkeammalla korolla.

Kun Kreikan valtion luottokelpoisuus putosi alimpaan roskalainaluokkaan,[220] muut euromaat lainoittavat nyt konkurssitaloutta kantaen riskit itse. Euroopan maat ja IMF eivät kuitenkaan tee näin hyvää hyvyyttään. Ne antavat siimaa vain pelastaakseen rahaunionin uskottavuuden. Kyse on siis eurosta. Muussa tapauksessa Kreikka voisi irrottautua euroalueesta, ja yhteisvaluutta saattaisi revetä. Tästä arvioidaan syntyvän niin paljon haittaa, että Kreikan valtiontalouden pelastaminen korkeallakin riskillä näyttää kannattavalta.

Huvittavaa on, että kun euroraha tuli yhteisvaluutaksi vuoden 2002 alussa, ensimmäisinä euroaikaan ehtivät aikavyöhykkeensä puolesta itäisimmät maat, Kreikka ja Suomi. Tämä saattaa olla marssijärjestys myös eurosta poistuttaessa. Mikään pieni summa nyt myönnetty lainapaketti ei ole. Jos jokainen euron piirissä oleva kansalainen maksaisi 10 euroa vuodessa Kreikalle, maksamista pitäisi jatkua 27 vuoden ajan, jotta koko summa tulisi kuitatuksi.

Päättyy akordiin?

Suomalaisilla eläkevakuutusyhtiöillä on suuria sijoituksia Kreikassa,[221] joten sen valtiontalouden tukemiseen näyttää olevan hyvä syy. Mutta entäpä, jos käykin Etelä-Euroopan maille tyypillisellä tavalla, ja Kreikan valtio ei voikaan pitää lupauksiaan lainojen takaisinmaksusta? Tämä näyttää myös hyvin todennäköiseltä. Silloin eteen tulee akordi: lainojen anteeksi antaminen. Juuri niin länsimaat ovat tehneet Afrikan kehitysmaille annettujen luottojen kanssa.

Tätä rataa pelastajista tulee pelastettavia. Euroopan maat voivat solmia lakanoita yhteen kuin vankikarkurit, mutta entäpä, kun talosta loppuvat sekä pyyhkeet että salusiinit? Myös Espanjan valtiontalous on pitkään jatkuneen laman vuoksi konkurssin partaalla,[222] ja Portugalista on veikattu seuraavaa potilasta, jos kriisi leviää.[223] Jäljelle ei taida jäädä muita kuin Saksa ja Suomi, joiden talous "on aina kunnossa". Meidät siis laitetaan maksamaan toisten maiden velkoja niin kuin sotakorvauksia aikoinaan.

Euroopan valtiovarainministerit ovat tyynnytelleet kansalaisia mainostamalla, että Kreikkaa tukemalla estetään yhden valtiontalouden kaatumisesta johtuva dominoilmiö ja korkojen nousun heijastuminen muihin Euroopan maihin.[224] Todellisuudessa Kreikan valtiontalouden romahtamisesta olisi Suomelle hyötyä, sillä maamme suhteellinen arvostus luotottajien näkökulmasta paranisi, ja Suomi voisi saada lainaa entistäkin alemmalla korolla. Toinen myönteinen seikka on, että euron arvo laskisi suhteessa muihin valuuttoihin. Tämä tukisi lama-Suomen vientiteollisuutta, mikäli edelleen pysymme eurossa. Missään tapauksessa Suomen ei kannata torjua Kreikasta mahdollisesti leviämään lähtevää talouslamaa suuremmalla summalla kuin minkä varsinainen lamakausi aiheuttaisi Suomen taloudelle. Nyt näin kuitenkin uhkaa käydä.

Kreikan valtiota tukemalla euromaat koettavat suojella eurooppalaista pankkijärjestelmää, joka menettäisi suuria summia, jos maa päästettäisiin konkurssiin. Todellisuudessa Kreikan pelastuspaketti rapauttaa moraalia ja siirtää vastuun niille, joille vastuu ei kuulu. Saattaisi olla parempi, että kreikkalaisten annettaisiin vaihtaa omat poliitikkonsa kurinalaisempiin. Kreikka-riskejä ottaneet ulkomaiset rahoittajat puolestaan voisivat valita joko kansallistamisen tai osakekurssinsa laskun väliltä, mikäli ne laitettaisiin itse kärsimään luottotappionsa.

Perusongelma on, että euroalueen kautta kansantaloudet on sidottu toistensa kohtaloihin. Mikäli kansantaloudet nähtäisiin erillisinä organisaatioina, joilla kullakin on oma valuuttansa, Etelä-Euroopan pienten valtioiden talousongelmista ei olisi Suomelle muuta kuin hyötyä. Raakaa mutta totta. Omasta mielestäni valtiontaloutta on aina johdettava nationalistisin periaattein. Kansallisen edun varjelu on valtiontalouden olemus.

Muussa tapauksessa itsenäistä valtiontaloutta ei oikeastaan ole. Kilpailutilanteesta on etua myös tappiolla oleville, koska se ohjaa alakynnessä olevia järkiperäisyyteen oman itsemääräämisoikeutensa puitteissa ja tervehdyttää sitä kautta tilannetta.

Kreikalla muuten on pitkälti nationalistinen historia ja korkea kansallinen itsetunto, ja maa osaa ajaa omaa etuaan myös kansainvälisillä foorumeilla. Niin se näyttää tekevän tässäkin tapauksessa elämällä subventioiden varassa. On siis väärin sanoa, että suomalaiset eurokriitikot eivät kunnioittaisi pienen EU-maan halua itse päättää asioistaan. Päinvastoin: juuri sitä me vaadimme. Vapaus toisi mukanaan todellisen vastuun.

Tuppuraiset Tappuraisen takuumiehinä

Niin sanotut rikkaat teollisuusmaat eivät ole todellisuudessa kovin rikkaita. Esimerkiksi Yhdysvaltain valtionvelka on jo ylittänyt maan vuotuisen bruttokansantuotteen, ja Japanilla on valtionvelkaa noin kaksi ja puoli kertaa maan bruttokansantuotteen verran. Suomen valtiontalouden arvellaan kestävän velkaantumista noin 60 prosenttiin BKT:stä ilman, että korttitalo alkaa horjua, korot lähtevät lentoon, luottoluokitus laskee ja korkomenojakin pitää rahoittaa lisälainalla. Nyt me lähestymme tuota rajaa.

Tiedotusvälineet lohduttelevat kansalaisia aggressioiden hillitsemiseksi ja vakuuttelevat, että Suomi vielä *saa* lainaa.[225] Ongelma kuitenkin on, että me *tarvitsemme* lainaa ja että sitä pitää tehdä koko ajan lisää muiden maiden virheiden vuoksi.

Syömävelan tekijöille tulee narun pää käteen ennemmin tai myöhemmin. Se, että Suomen valtio kuuluu tällä hetkellä parhaaseen luottokelpoisuusluokkaan, ei johdu siitä, että meillä menisi hyvin, vaan siitä, että muilla menee vielä huonommin. Suomi on lisäksi melko pieni ja huomaamaton toimija markkinoilla, mikä parantaa uskottavuutta. Meitä ja meidän haavoittuvuuttamme ei ole siis vielä havaittu. Myös Skop kuului parhaaseen luottokelpoisuusluokkaan juuri ennen valtion haltuun joutumistaan.

Olen jo aiemmin vaatinut talouspoliittisen strategian kääntämistä Suomessa, ja siksi kirjasin vaatimuksen Euroopan konkurssimaiden luotottamisen lopettamisesta myös poliittiseen ohjelmaani. Suomen valtiolla ei ole mitään velvollisuutta – eikä kansalaisten näkökulmasta myöskään oikeutta – tukea muita kansantalouksia, kun oman valtiontaloutemme raappahousut ovat niin pahasti roudassa, että niissä voisi säilyttää lampaanviulua.

Rikkaana pidetty Suomi on köyhä ja velkaantunut valtio. Myös kansantaloutemme kokonaisvelkaantumisaste nostaa meidät maailman kahdenkymmenen velkaantuneimman maan joukkoon. Edellä ovat muiden muas-

sa Belgia, Yhdysvallat ja Britannia. Suomi on kuitenkin myös pääomaköyhä, ja tuotantoelämämme rakenne on suhdanneriippuvainen. Niinpä kansantaloutemme selviytymiskyky on olennaisesti huonompi kuin esimerkiksi Yhdysvaltain ja Britannian.

Länsimaissa on laskettu, että inflaatio syö valtionvelat pois sadassa vuodessa, ja valtiot voivat halutessaan kiihdyttää inflaatiota ostamalla arvottomia velkapapereita pankeista pois laskemalla liikkeelle suurin määrin rahaa keskuspankkiensa kautta. Mutta toisessa tapauksessa meitä voi odottaa myös velkadeflaatio eli käänteinen inflaatio, joka paisuttaa maksettavaksi tulevaa velkapääomaa. Inflaation painumisesta pakkaselle on saatu jo näyttöä.[226] Varakkaiden kuluttajien kannalta tämä olisi myönteistä mutta velkaisten valtioiden ja kansalaisten kannalta tuhoisaa.

EU-sitoumukset alkavat toteutua

Pahinta euroalueen pelastamisyrityksessä on se, että tukemisen vaatimukset eivät lopu suoriin luottoihin. Suomalaista rahaa valuu Kreikkaan myös IMF:n kautta jopa enemmän kuin valtion nyt antamina luottoina. Kansainvälisen valuuttarahaston osuus tämänkertaisesta tukisummasta on 30 miljardia.

Tämä on hinta Euroopan unionin jäsenyydestä: me pulitamme EU:lle nettomaksajina yli 300 miljoonaa vuodessa muun muassa siksi, että Britannialle on myönnetty erivapaus olla maksamatta jäsenmaksujaan. Viime vuoden lopulla solmitun ilmastopaketin osapuolena Suomi pakotettiin maksamaan kehitysmaille 110 miljoonaa euroa seuraavien kolmen vuoden aikana. Nyt lähtee 1 500 miljoonaa Kreikan valtiolle saman ajanjakson sisällä. Ja lähes 1 000 miljoonan kehitysavustuksilla Suomi muistaa auringonpaisteisia maita joka vuosi.

Uskon vahvasti, että suomalaiset eivät tule enää koskaan näkemään Kreikalle lainaamiaan rahoja, vaan ne joudutaan kirjaamaan valtiontalouden luottotappioiksi hintana yhteisvaluutan ylläpitämisestä ja euroalueeseen sitoutumisesta. Hallitukset jättävät laskun kansalaisten maksettavaksi.

Monien valtio- ja talousliittojen hajoaminen on alkanut talouden mahdottomuuksista. Niitä mikään kansakunta ei kestä pitkään. Myös Euroopan unioni hajoaa todennäköisesti juuri taloudellisiin syihin, elleivät maahanmuuton ongelmat ehdi edelle. Hajoamista edeltää rahaunionin repeäminen. Kannattaa siis käyttää käsissä olevat eurot pian, sillä ennen pitkää joku ottaa käyttöön setelirahoituksen ja ratkaisee rahakriisin painamalla lisää fyrkkaa. Prosessia edistäisi tietysti myös EU:n laajeneminen ja täydentäminen Turkin valtiolla. Siinä olisi ristiriitoja suurempaankin sotaan.

Länsimaisen sivistyksen kreikkalainen perusta

Olen useasti todennut, että Suomen valtion nimi on niin monessa EU-paperissa, että emme ole nähneet vielä puoliakaan siitä, mitä kyseisistä sitoumuksista voi seurata. Jostakin syystä tätä viestiä ei ole haluttu kuulla. Nyt dominopalikat alkavat kaatua.

Mikä Kreikassa sitten meni pieleen? Valtiota johtivat pitkään sosialistit, jotka keksivät mitä eriskummallisimpia luontaisetuja valtion työntekijöille.[227] Osa niistä voi olla sotilasdiktatuurin peruja. Virkamiehille esimerkiksi maksetaan palkanlisää, jos osaa käyttää tietokonetta, saapuu ajoissa työpaikalle tai hallitsee edes yhden vieraan kielen. Virkamiehet saavat vuodessa 14 kuukauden palkan ja metsurit ulkotyölisää. Mitä jos Suomessakin maksettaisiin työttömyyskorvauksia turkulaisille raitiovaununkuljettajille ja ahvenanmaalaisille sisävesilaivan kapteeneille vain sillä perusteella, ettei lähialueilta löydy sopivia hommia?

Nato-maa Kreikan armeija puolestaan nieli kuusi prosenttia BKT:stä viime vuonna. Perusteena EU-keskiarvon ylittäviin sotilasmenoihin olivat kiristyneet välit toiseen Nato-maahan, Turkkiin. Tällä tavoin havaitaan, ettei sotilasliittojen yhteistä etua pidä eikä voida nostaa kansallisten etujen eikä kansallisten armeijoiden edelle. Myös maahanmuutto aiheuttaa lisäkuluja Kreikalle. Kreikan siirtolaisuusinstituutin (*Hellenic Migration Policy Institute*) mukaan laittomia maahanmuuttajia on Kreikassa ainakin noin 170 000, eräiden arvioiden mukaan jopa 210 000.[228] Noin 80 000 heistä jäi maahan Ateenan vuoden 2004 olympialaisten jälkeen, ja maahanmuuttajavastaisuus (*resistance to immigrants*) on Eurobarometritutkimuksen mukaan Kreikassa Euroopan korkeinta noin 87,5 prosentin kansalaisista vastustaessa maahanmuuttoa.[229]

Miten kriisi pitäisi ratkaista?

Voi olla hyväksi Euroopalle, että Kreikan valtio koetetaan pelastaa. Mutta lainoittaminen ei ole oikea tapa. Myös pankit lakkaavat rahoittamasta vararikon partaalla olevia yrityksiä ja hakevat firmat konkurssiin. Kreikan kriisi pitäisi ratkaista

1) irrottamalla Kreikka eurosta ja palauttamalla maan valuutaksi drakma sekä

2) devalvoimalla maan oma rahayksikkö leikkaamalla sen arvo kahteen kolmasosaan nykyisestä.

Tällä tavoin maan talous saataisiin toipumiskurssille, ja sitä ovat ehdottaneet monet merkittävät taloustieteilijät ja politiikantutkijat, kuten Wilhelm Hankel ja Karl Albrecht. Ellei niin voida tehdä, yksi hyvä keino olisi kehottaa Kreikkaa kääntymään luotottajiensa eli pankkien puoleen.

Ne ovat tienneet Kreikalle antamiensa lainojen riskeistä. Niinpä pankit voisivat kärsiä tappionsa itse. On väärin, että pankit yksityistävät voittonsa osakkeenomistajiensa hyväksi mutta tappiot sosialisoidaan kansalaisten kärsittäviksi.

Elleivät pankit halua niellä luottotappioitaan, ne voivat pidentää velkojen maksuaikaa. IMF:n valvonnassa niin voidaan hyvin tehdä. Erääntymässä olevien velkojen maksupäivällä ei tarvitse hoputtaa EU-maita, ja käytännössä EU tuputtaakin Kreikalle lainojaan vain siksi, että muutoin Venäjä tai jokin öljydollareissa rypevä arabimaa ostaa Kreikasta itselleen sillanpääaseman Euroopan unioniin. Myöskään selvitystilaan joutuminen ei olisi Kreikan valtiolle pahaksi. Sittenpähän valtiontalous olisi tilintarkastajien ohjauksessa.

Talous on itseään korjaava järjestelmä. Jos Kreikalla olisi oma valuutta ja vanhat drakmat olisivat käytössä, rahan arvo saisi rauhassa upota ja rahavirrat kääntyisivät taas Kreikkaan päin. Tämä on toiminut myös ennen: turistit ovat tulleet ja tuoneet ulkomaista valuuttaa. Nyt muut maat joutuvat avaamaan kukkaronnyörejään niin, ettei niiden kansalaisilla ole enää varaa matkustaa Kreikkaan. Subventioihin perustuvassa suunnitelmataloudessa kurjuus elättää kehämäisesti itseään, eikä talous ei pääse myönteiselle kehityskurssille.

Ongelmien taustasyyksi osoittautuu kaiken kaikkiaan yhteisvalutta euro, joka pakottaa taloudelliselta ja sosiaaliselta rakenteeltaan täysin erilaiset valtiot samalle viivalle. Esimerkiksi Kreikka hyväksyttiin rahaunionin jäseneksi valheellisin perustein. EU:n komissio selvitti myöhemmin, että maa oli kaunistellut tilastojaan päästäkseen rahaliittoon mukaan. Valtiontalous oli velkainen jo vuosia ennen finanssikriisin kärjistymistä, ja julkinen velka, inflaatio ja työttömyys olivat euroalueen keskiarvon yläpuolella. Eurossa ollessaan maa kiihdytti jo 1990-luvulla aloittamaansa velanottoa alkaessaan saada lainaa Saksalle myönnetyllä korkotasolla.

EU on aiheuttanut tuhoa myös Suomessa. Liitettäessä Suomea euroalueeseen yksityiset eläkekassat luettiin osaksi valtion varallisuutta, jotta valtion nettovelka saatiin näyttämään pienemmältä ja Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimukseen sisältyvät ehdot valtion velkaantumisesta täytetyiksi. Sitten Suomea käytettiin esimerkkitapauksena Kreikan liittämiseksi euroon. Kun Suomi liittyi Euroopan unioniin, Esko Aho lupasi, että yhteiseen valuuttaan liittymisestä järjestetään uusi kansanäänestys. Paavo Lipposen hallituksen aikana niin ei tehty, koska Lipponen katsoi, etteivät Ahon lupaukset sido häntä. Ruotsalaiset puolestaan eivät joudu Kreikan konkurssin maksumiehiksi, sillä kruunu säilytettiin kansanäänestyksessä. Jos Suomen valtio ryhtyy nyt finanssipankkiiriksi ottamalla lainaa, jota se lainaa eteenpäin jättäen riskit kansalaisille, tämä toiminta on mitä ilmeisimmin perustuslakiemme vastaista, ja velat pitää jättää vastuussa olevien ministerien maksettaviksi.

Mitä velkojen vakuudeksi?

Lainojen lapioiminen Kreikan valtiolle ei ole mikään läpihuutojuttu, sillä se edellyttää kansallisten parlamenttien hyväksyntää – myös Suomessa. Jos minä olisin valtiovarainministeri, suostuisin esittelemään lisätalousarvion eduskunnalle vain siinä tapauksessa, että lainasopimukseen olisi sisällytetty vakuusehto, jonka mukaan Kreikan valtion osoittautuessa maksukyvyttömäksi sen on luovutettava Akropolis-kukkulalla sijaitseva Parthenon Suomelle.

Abstrakti ”luottamus” ei riitä sen enempää lainojen vakuudeksi kuin takeeksi euron vakaudestakaan. On muistettava, että jokainen lainan saaja on aina vastuussa veloistaan omaisuudellaan.

Yksi mahdollisuus olisi, että Kreikan valtio panttaisi alueitaan velkaa myöntäneille maille. Saksassa tätä on jo vaadittu. Samoin Timo Soini esitti, että Kreikan pitäisi antaa Rhodos takeeksi lainaa myöntäville maille.[230] Soinille itselleen voisi riittää Lesbos, niin pääsisi suuri ruorimies nauttimaan 70 neitsyen seurasta.

Kieltämättä myös minulle kelpaisi lomamökki joltakin rauhalliselta saarelta Välimeren rannalta. Verannalla olisi sitten mukava pohtia vaikka Kreikan talousromahduksen symboliarvoa.

Hellaksen 2500 vuoden takainen korkeakulttuuri tuhoutui parissa sadassa vuodessa, eikä jäljellä ole muuta kuin rauniot. Helleenit hakkasivat ensin koko maata peittävät vehreät metsänsä laivojen rakennusaineiksi. Kaupunkivaltioiden kokonaisuus yhdistyi Aleksanteri Suuren valtakunnaksi 300-luvulla eaa., kunnes se jälleen eriytyi pienempiin osiin. Hellenistinen aika päättyi, kun Rooman valtakunta nielaisi Kreikan maa-alueet makedonialaissodissa 100-luvulla eaa. Lopullisesti Kreikka menetti itsenäisyytensä vuonna 27 eaa., jolloin se liitettiin provinssina Rooman imperiumiin.

Kulttuurit eivät ole ikuisia, mutta eivät myöskään liittovaltiot eivätkä valtioliitot. Ainoastaan itsenäiset kansakunnat pysyvät. Sen sijaan liittosopimukset hajoavat ja repeilevät muutaman kymmenen vuoden tai viimeistään sadan vuoden sykleissä. Kuinka hölmöjä poliitikot ovat ollessaan ymmärtämättä tätä?

Torstaina 6. toukokuuta 2010

KOULUTUS ON SIJOITUS

Tiedepoliittisissa puheissa painotetaan usein, että julkisen vallan panostus koulutukseen on yhteiskunnallinen sijoitus. Ihmisen odotetaan tuottavan jotakin, kun hänet on ensin pumpattu täyteen tietoa. Jokaisen opiskelemaan pyrkivän kannattaisi kuitenkin myös omasta puolestaan muistaa, että kouluttatuminen on yksilön oma investointi itseensä.

Nyt on jälleen hakupapereiden täyttelyn aika. Oppilaitos, jota en voi ollenkaan suositella, on Tampereen yliopisto. Hämeen punainen napa saattaa olla hyvä sijoitus vain, jos aikoo menestyä kaupittelemalla Che Guevaran t-paitoja. Sen asemasta kannattaisi suoraan hakeutua Sirola-opistoon. Tarkemmat perustelut voi lukea teoksestani *Suomalaisen nykyfilosofian historia*.[231]

Kommunistikoulujen sijasta suosittelen investointia filosofian opiskelemiseen Helsingin yliopistossa, jossa demariakin pidetään oikeistolaisena. Silloin tosin kannattaa väitellä tohtoriksi viimeistään 20-vuotiaana, kuten Pekka Himanen, jolle Jyrki Kataisen johtama eduskunnan tulevaisuusvaliokunta antoi monen kymmenen tuhannen euron palkkion pelkästä proseminaariesitelmästä vielä tekijän ollessa kolmekymmentävuotias.

Menestyksen yliopistoissa takaa sovinnaisuus. Aito filosofia puolestaan on harvoin kovin sovinnaista. Lihaa syövien filosofien tie on tukittu yliopistoissa, sillä mandaatin akateemisesta maailmasta voi saada vain sellainen punahilkka, joka osoittaa olevansa vihervasemmistolainen feministi. On todellakin kummallista, miten mädäksi koko yliopistomaailma on mennyt. Viran saa, jos edustaa tiettyä *asennetta*.

Perjantaina 7. toukokuuta 2010

TASA-ARVOPOLITIIKAN KIRJOPESUA

Demarien Eero Heinäluoma säesti tunnetusti Jutta Urpilaisen maahanmuuttolinjausta (”maassa maan tavalla”), jonka tämä oli lainannut Perussuomalaisten ohjelmasta. Viime viikolla Heinäluoma korotti panoksia ja arvosteli työperäistä maahanmuuttoa pitäen sitä halpatyövoiman hyväksikäyttönä ja katsoen, että näin poljetaan suomalaisia työehtoja.[232]

Lopultakin tiedetään, mikä ero on kokoomuksella ja Sdp:llä. Ben Zyskowiczin mukaan demarit ovat huolissaan siitä, että maahanmuuttajat tekevät Suomessa töitä, kun taas hän itse on huolissaan siitä, että he eivät tee töitä.[233]

Kyseessä lienee eräänlainen psykovitsi. Totuus on, ettei Suomessa ole lisätyövoiman tarvetta, ja itse olenkin huolissani molemmista: siitä, että maahanmuuttajat vievät suomalaisten työpaikat, *ja* siitä, että vierastyövoiman käyttö johtaa työehtojen huonontamiseen.

Vaalit lähestyvät, ja totuus maahanmuutosta nousee pintaan. Niinpä markkinoille ilmestyy vääriä profeettoja. Kokoomus on jo kiillottanut syömähampaansa. Se on suurista puolueista ehkä maahanmuuttokriittisin. Mutta kokoomus on myös hallitusvastuussa, ja puolueen käytännön toimet on nähty Alexander Stubbin tumpattua sikarinsa Wille Rydmanin takapuoleen. Kepu sukeltaa omiin skandaaleihinsa. Ja Sdp koettaa terävöityä. Sen argumentit ovat poliittisesti korrekteja mutta vaarallisia.

Sdp pyrkii valehtelemaan, että se on nyt maahanmuuttokriittinen. Työvoimapoliittisen argumentin lisäksi puolue voi käyttää kolmea korttia: (1) maahanmuuton rajoittaminen on maahanmuuttajien *oman edun* mukaista, (2) maahanmuuttoa kontrolloimalla estetään *ihmiskauppaa* ja (3) puolue *ei ole vastuussa* nykyisen hallituksen maahanmuuttopolitiikasta.

Totuus on kuitenkin se, että Sdp meni Lex Thorsin taakse lakia hyväksyttäessä (kuten kaikki muutkin puolueet Perussuomalaisia lukuun ottamatta), vaikka ei olisi yhtään ollut pakko – oppositiossa kun on. Jos sama politiikka jatkuu ensi eduskuntakaudella, laivamme uppoaa mastoja ja purjeita myöten. Myös nyt tekeillä olevat lievennykset työperäiseen maahanmuuttoon vain pahentavat suomalaisen yhteiskunnan taloudellista ahdinkoa.

Puliveivaamalla vähemmistövaltuutetuksi

Vuonna 2008 tasavallan presidentti Tarja Halonen nimitti sisäasiainministeriön kansliapäälliköksi Ritva Viljasen valtioneuvoston esittämän kenraali Ilkka Laitisen sijaan.[234] Nyt Viljanen on sopinut yhdessä valtioneuvoston kanssa, että vähemmistövaltuutetun virka voidaan täyttää puliveivaamalla. Niinpä valtioneuvosto päätti myöntää entiselle oikeustieteen opiskelija Eva Biaudet'lle erivapauden virkaan, johon hakuilmoituksen mukaan vaadittiin ylempi korkeakoulututkinto.[235] Sitä Biaudet'lla ei ole.

Päätös loukkaa muiden hakijoiden oikeusturvaa ensinnäkin (1) siksi, että se suosii yhtä hakijaa myöntäessään pätevyysvaatimuksiin lievennyksen. Toiseksi (2) se loukkaa kaikkien niiden hakijoiden oikeusturvaa, jotka eivät ole suorittaneet ylempää korkeakoulututkintoa mutta jotka olisivat voineet hakea virkaa, jos hakuehtojen lievennyksestä olisi kerrottu jo viran hakuaikana. Kolmanneksi (3) on väärin muuttaa kelpoisuusehtoja hakuajan umpeutumisen jälkeen, prosessin ollessa kesken. Valtioneuvosto on lyhyesti sanoen menetellyt epäoikeudenmukaisesti muuttaessaan viran hakuehtoja yhtä hakijaa suosiviksi. Toisella tavalla lausuttuna valtioneuvosto on saatuaan tietää, ketkä virkaa hakevat, muuttanut kelpoisuus-

ehtoja muita hakijoita syrjiviksi. Hallitus siis siirsi maalitolppia kesken pelin, mikä loukkaa politiikan ja hallinnon *fair play* -säännöksiä.

Kun valtioneuvosto ennustettavasti myös nimitti Eva Biaudet'n virkaan,[236] se syyllistyi juridisten rikosten lisäksi pahaan poliittiseen virheeseen. Velmuinta on, että tasa-arvoalan virka täytettiin syrjintäsäädöksiä rikkoen. ~~Valtioneuvoston~~ neuvostovaltion mielestä todellista toveruutta ja tasa-arvoa taitaa olla se, että kaikista kelpoisuusehdoista luovutaan ja hakijat nähdään samalla viivalla. Yhteiskunta, joka toisella kädellään kiistää toisella luovuttamiensa tutkintojen arvon, kiistää itsensä. Siksi poliittisista virkanimityksistä pitäisi luopua, ja virkoihin pitäisi nimittää se, joka on sekä korkeimmin koulutettu että ansioitunein.

Vähemmistövaltuutetun virasta ei pitäisi tehdä eduskunnasta pudonneen poliitikon säilytyspaikkaa. Virka on tietysti poliittinen, sillä vähemmistövaltuutetulla on oikeus tehdä myös lakialoitteita. Juuri tästä syystä siihen pitäisi nimittää mahdollisimman tasapuolinen henkilö eikä ketään Astrid Thorsin käsikassaraa.

Kun Eva Biaudet nimitettiin vähemmistövaltuutetuksi kaikkien kolmenkymmenen kelpoisuusehdot täyttävän ohi, päätös ei legitimoinut nimitettävän asemaa. Vähemmistövaltuutetun arvonanto ja luottamus kansalaisten silmissä huononee entisestään. Kun nimityspolitiikka on tällaista, ei ole ihme, miksi ihmisten kädet puristuvat nyrkkiin ja ministerit saavat tappouhkauksia. Se on ministerien huonon arvostelukyvyn syytä.

Rasismin syistä

Kaiken tämän tapahtuessa Tarja Halonen ärähti rasismista ja kauhisteli, ettei sellaista voi sallia.[237] Ja juuri kun Eero Heinäluomakin oli päässyt toteamasta, että liiallinen maahanmuutto se aiheuttaa rasismia!

Vaikuttaa kuin molemmat olisivat lukeneet blogiani, mutta tehtävänsä puoliksi jakaen. Eräs merkki syrjintähierarkioiden olemassaolosta on se, että vähemmistövaltuutetun toimiston alaan ei lueta seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen syrjintää lainkaan, kuten ei myöskään tasa-arvovaltuutetun toimiston alaan.

Ja kyllähän maailmassa rasismia on. Opiskellessani parikymmentä vuotta sitten yliopistolla bongasin erään wc:n seinästä töherryksen ”HOMOT HIRTEEN!”. Koska teksti oli kirjoitettu varsin suurilla kirjaimilla, joku oli katsonut asiakseen täyttää kirjainten välit pienemmillä aakkosilla niin, että huudahdus täydentyi muotoon: ”I am a HOMOboy aT age of tHIRTEEN!”

Jotkut ehkä ihmettelevät, miksi minä homoseksuaalina arvostelen muun muassa islamilaisen kulttuurin levittäytymispyrkimyksiä. Vastaus on, että islamin mukana leviävät ihmisoikeusrikkomukset ja väkivalta. Esimerkiksi Ranneliike-nettisivustolla olleen kirjoituksen mukaan Iranin

islamilaisessa tasavallassa vedetään jälleen homoja hirteen 4 000 aiemmin kuolemaan tuomitun jatkoksi rangaistuksena Koraanin lain rikkomisesta.[238]

Maailmanlaajuisista syrjintähierarkioista kertoo se, että kansainväliset järjestöt eivät yleensä tunnusta sukupuoliseen suuntautumiseen liittyvää diskriminaatiota syrjinnäksi, eivätkä seksuaalivähemmistöjen vainot oikeuta pakolaisstatukseen. Myös suomalaisessa vähemmistöpolitiikassa huomio kannattaisi kiinnittää siihen, kuinka eri yksilöt pärjäävät vähemmistöjen (esimerkiksi muslimiyhteisön) *sisällä* eikä luoda näennäisiä ristiriitoja vähemmistöjen ja suomalaisen valtaväestön välille.

Toiseksi länsimaiden kannattaisi lopettaa kansallisten vähemmistöjensä diskriminointi sen sijasta, että ne sallivat islamilaisen kulttuurin leviämisen kritiikittömästi. Esimerkiksi homoseksuaalien Mekkana tunnetun Amsterdamin vapaamielinen ilmapiiri on vetänyt pahoin huurteeseen muslimien vaikutusvallan kasvun vuoksi sekä maahanmuutosta johtuvan asenteiden kovenemisen takia.

Pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden virtaamista länsimaihin voitaisiin rajoittaa, mikäli sen syyt – toisin sanoen uskonnollis-poliittinen hulluus julkisine mestauksineen – saataisiin kitkettyä alkujuuriltaan.

Tiistaina 11. toukokuuta 2010

EURON LASKU

Euroopan valtiovarainministerit kokevat voittaneensa Waterloon, kun saivat euron laskukurssin tilapäisesti pysähtymään. Se ei ole vielä mitään sellaista, mistä kannattaa olla ylpeä. Kun euroaluetta suojaamaan suunnitellaan nyt 600 miljardin puskurirahastoa,[239] josta voitaisiin myöntää pikavippejä vaikeuksiin joutuneille valtioille, on hyvä muistaa, että jo pelkkä perustaminen veisi jokaiselta EU-kansalaiselta yli tonnin pois. Siinä venyy ketjulompakkolinjaisen rokkarinkin rahapussi kuin purkkapallo, ja Suomen nettojäsenmaksu osoittautuu pieneksi. Tällä hetkellä Suomi pulittaa pelkän jäsenmaksun vuoksi Euroopan unioniin noin 63 euroa kansalaista kohti vuodessa.

Euroopan unionin väestö koostuu noin 500 miljoonasta ihmisestä, eivätkä kaikki maat kuulu rahaunioniin. Esimerkiksi Britannia on tylysti ilmoittanut, ettei se aio osallistua euron tukemiseen mitenkään.[240] Vapaamatkustajan rooli jäsenmaksuista vapautetuille briteille kyllä kelpaa, mutta ei vastuun kantaminen. Tätä se on ”kaveria ei jätetä” -asenne EU:ssa. Kun samainen sotaretoriikasta periytyvä lause on kohdistettu syyttävästi suomalaisiin, on kysyttävä, *ketkä* ovat meidän kavereitamme. Myös sodassa oli erikseen kaverit ja viholliset. Jos syyttävä sormi osoittaa meihin, kolme muuta osoittaa kuitenkin syyttäjiin itseensä.

Euron pelastaminen on EU:lle kohtalon paikka. Siitä ratkeaa koko unionin uskottavuus. Valtioliitot ja liittovaltiot seisovat kolikkotorniensa varassa kuin huojuvilla savijaloilla. Sinänsä on tietysti hyvä, jos rahat eivät pala pankkeihin, mutta rahaunionin vuoksi juuri niin voi käydä, ja laskua syntyy.

Dollariin sijoittaminen on muuten osoittautunut hyväksi investoinniksi. Samoin Ruotsi on pitänyt kruunuaan viime aikoina provokatiivisen alhaisella tasolla vientiteollisuutensa kilpailukykyä parantaakseen. Näihin valuuttoihin sijoittamalla saa varmasti aikaa myöten paremman tuoton kuin euromääräisistä pankkitalletuksista.

Myös kultaan investoiminen voi yhä kannattaa. Kulta maksoi juuri ennen yhteisvaluutan aikakauteen astumista 2000-luvun taitteessa noin 270 dollaria unssilta. Hinnassa olivat vain tuotantokustannukset. Hallitukset pitivät matalaa profiilia kultasijoitusten kanssa vahvistaakseen yhteisvaluutta-aikeen uskottavuutta, ja keskuspankit purkivat kultavarantojaan, mikä edelleen laski kullan markkina-arvoa. Tätä nykyä kullan hinta kieppuu tuhannen dollarin tasolla. Osa kullan hinnannousust a selittyy sillä, että dollari heikentyi vuosikymmenen ajan, ja kultakauppaa käydään Yhdysvaltain dollarissa. Mutta enemmän hintaa ovat vetäneet ylöspäin terrorismi, lama, Euroopan pankkikriisi ja sijoittajien hakeutuminen turvasatamiin. Maailmantilanteen tulevaisuudennäkymät huomioon ottaen kulta voi olla vieläkin suhteellisen halpaa.[241]

Euroopan poliittiset liiderit ja raha-Kroisokset ovat nyt ylpeitä, kun saivat pennosensa pelastettua. Ei kannattaisi. Pullistelut päättyvät usein nolosti, ja tämä pätee myös rahaunioniin. Yhdenmukaistamisen kupla ja siitä koituva hinta alkavat paljastua. Virhe on tehty kolmella tasolla: poliittisella, sosiaalisella ja taloudellisella.

1) Euroopan unioniin on otettu jäseneksi maita, jotka eivät täytä EU-ehtoja. Esimerkiksi Romania hyväksyttiin unionin jäseneksi, vaikka kolmannes kansasta elää köyhyysrajan alapuolella.

2) Edellytysten ohitse kiirehtiminen on johtanut sosiaalisten olojen yhdenmukaistamispyrkimyksiin jälkikäteen. Siinä taas ei ole onnistuttu, ja sen vuoksi köyhien maiden kansalaiset pakenevat muki kädessään rikkaampiin valtioihin kerjäämään. Tämä näkyy myös valtioiden välisessä politiikassa.

3) Euroalueen kautta valtiot on nähty taloudelliselta suoriutumiskyvyltään samanlaisina, vaikka ne eivät sitä ole.

Mihinpä tämä voi johtaakaan muuhun kuin kehitysapupolitiikkaan, siihen, että rikkaampina pidetyt maat äyskäröivät rahaa köyhemmille mutta tekevät sen vuotavalla ämpärillä? Itse asiassa köyhempien maiden ahdinko vain pahenee, jos muilla mailla on sijoittajankiilto silmissään. Lainatut rahat kirjattaneen joka tapauksessa luottotappioiksi, ja puheet ”tuottavista investoinneista” ovat kansalaisten tyynnyttelyä. Valheellisuus paljastuu aina lopulta. Signaali siitä on saatu.

Keskiviikkona 12. toukokuuta 2010

SAIMAAN KANAVA TAKAISIN SUOMELLE

Muutamat suomalaiset haaveilevat edelleen viime sodissa menetystä Karjalasta ja toivovat, että luovutetut alueet Petsamo, Salla ja Suomenlahden saaret mukaan lukien saataisiin jonakin päivänä takaisin. Karjalan merkitys on kuitenkin muistoissa, sillä Venäjältä puuttuu kaikki halukkuus edes keskustella kysymyksestä.

Sodissa menetettyjä alueita harvoin saadaan rauhanomaisesti takaisin. Venäjä on lähtenyt ulkopolitiikassaan siitä, ettei se luovuta alueita sen enempää ystävällisille kuin vähemmän ystävällisillekään maille. Esimerkiksi Kaliningradia eli entistä Itä-Preussin Köningsbergiä ei varmastikaan palauteta Saksalle, sillä Venäjällä pelätään dominoteoriaa, sitä, että seuraavaksi Japani saattaisi vaatia Kurilleja ja niin edelleen. Laivastotukikohtana toimiva rantatontti Baltiassa on Venäjälle tärkeä ahtaaksi käyneellä Itämerellä.

Huomion arvoista on, että Venäjän valtio ei ole palauttanut maa-alueita myöskään omille kansalaisilleen, vaikka Itä-Saksassa kommunistien ryöstämiä maita onkin palautettu laillisille omistajilleen metsänpalautusprosessissa. Venäjällä maan omistaa edelleen pääosin valtio, sillä venäläispoliitikot ovat aavistaneet, mihin yksityisen omaisuuden palauttaminen johtaisi: maita olisi palauteltava jo vuoden 1918 bolsevikkivallankumousta paenneiden siirtolaisten jälkeläisille, joita löytyy ympäri maailman Yhdysvaltoja myöten. Tällä tavoin suuri osa Venäjänmaasta voisi päätyä ulkomaalaisten omistukseen. Tosin myös Suomen Karjala on tällä hetkellä ulkomaalaisomistuksessa. Karjalan metsät ovat kasvaneet miljardien arvosta puuta miehityksen kuluessa. Jos alueet palautettaisiin korkojen kera, laskua kertyisi Uralille asti.

Se, että Venäjän rajat ovat pyhät eli maa suojelee alueitaan ja kiinteistöjään ulkomaalaisomistukselta, on yksi peruste, jolla Suomikin voisi nyt rajoittaa venäläisten kiinteistöjenostoja Suomesta.

Ainoa konkreettinen tilanne, jolloin Karjalan palauttamista voitiin pitää mahdollisena, syntyi Neuvostoliiton romahdettua vuonna 1991. Presidentiksi pyrkivä Boris Jeltsin väläytti palauttamisen mahdollisuutta, mutta Koivisto sen tuolloin torjui – tai ei ainakaan ryhtynyt asiaa edistämään. Kaukopartiomiestä ei voi asiasta liioin moittia, sillä raunioitunut Karjala olisi ollut lama-Suomelle taakka, ja alueella syntyneet olisivat kansainvälisen oikeuden mukaan saaneet jäädä asumaan alueelle. Karjalaa ei olisi voitu saada tyhjänä, ja Suomeen olisi saattanut heilahtaa yli puolen miljoonan venäjää puhuvan vähemmistö.

Lisäksi Koivistolla oli ehkä mielessään sotamies Honkajoen mainintа Suomen herroista ja Karjalan männystä.[242] Presidenttiehdokas ja pro-

fessori Arto Lahden haaveet Karjalan takaisin saamisesta puolestaan perustuivat ylioptimistisiin laskelmiin, eikä haaveiden takana ollut poliittista valtaa, uskottavuutta eikä mitään sellaisia pelimerkkejä, joilla prosessiin olisi voitu ryhtyä.

Riistetty omaisuus olisi palautettava eikä vuokrattava

En kannata Karjalan palauttamisesta käytävää kädenvääntöä. Suomessa riittää tyhjenevää maaseutua tuettavaksi. Sen sijaan pidän mahdollisena ja oikeutettuna, että Venäjä palauttaisi Suomelle erään vesiliikenteemme kannalta tärkeän alueen symbolisena hyvityksenä itse aloittamastaan hyökkäyssodasta. Historiallinen tosiasia on, että talvisodan aloitti Venäjän edeltäjä Neuvostoliitto Mainilan laukauksilla. Venäjä on asian myöntänyt mutta ei silti suostu sovittamaan rikosta. Sodissa anastettuja alueita voidaan pitää vääryydellä vietyinä, ja siksi niiden vuokraaminen todelliselle omistajalle on irvokasta riistoa.

Tämän vuoksi olisi paikallaan, että Venäjä luopuisi nyt hallussa pitämästään Saimaan kanavan puolikkaasta ja luovuttaisi sen takaisin Suomelle. Asia on ajankohtainen, sillä aluetta koskeva vuokrasopimus päättyy vuonna 2013.

Suomi vuokrasi Saimaan kanavan Neuvostoliittoon jääneet osat vuonna 1963 viideksikymmeneksi vuodeksi.[243] Vuonna 2008 Suomi ja Venäjä neuvottelivat uudesta vuokrasopimuksesta luonnoksen, ja suomalaiset halusivat sopimuksesta edellisen pituisen. Luonnoksen mukaan Suomi maksaisi vuokraa vuodesta 2013 alkaen 1,22 miljoonaa euroa vuodessa.[244] Vuokraaminen käy Suomelle kalliiksi, sillä vuokra olisi tämän mukaan nelinkertainen aiempaan verrattuna!

Nähdäkseni maidemme välisten hyvien suhteiden edistämiseksi ja lujittamiseksi olisi paikallaan, että *Venäjä luovuttaisi Saimaan kanavan korvauksetta ja kokonaisuudessaan takaisin Suomelle* mukaan lukien nykysopimuksen kattamat reunavyöhykkeet. Venäjällä olisi nyt hyvä tilaisuus osoittaa, että se haluaa hyvittää sotien ajan vääryydet. Luovutuksella ei olisi faktuaalista vaikutusta alueen hallintaan, koska vuokraamisen kautta se ollaan aikeissa luovuttaa joka tapauksessa Suomen ylläpidettäväksi. Luovutus tekisi kuitenkin lopun rahan kiskomisesta.

Nykyisin kanavan hoidosta aiheutuu Suomelle noin 10 miljoonan euron vuotuiset kustannukset. Suomi huolehtii myös kanavan korjauksista ja kunnossapidosta. Koska liikenneväylän ylläpidosta on Suomelle kuluja, mutta toisaalta kanava edistää myös Venäjän puolella olevan Karjalan elinkeinoelämää, olisi paikallaan, että Venäjä helpottaisi suomalaisille koituvaa kulujen taakkaa luovuttamalla alueen takaisin Suomen valtiolle vastikkeettomasti.

Tämä olisi kohtuullinen myönnytys sen suopeuden johdosta, jota Suomen viranomaiset osoittivat, kun he myönsivät talousalueemme kauttakulkuluvat Venäjältä Saksaan rakennettavalle maakaasuputkelle. Ehkä asiasta olisi pitänyt neuvotella jo tämän lupaprosessin ollessa käynnissä.

Vesireittejä

Saimaan kanavalla on myös filosofinen historia. Rakentamisen keskeisenä alullepanijana tunnetaan kansallisfilosofimme J. V. Snellman, jonka täyttäessä viisikymmentä vuonna 1856 kanava valmistui. Mikään vähäpätöinen ojan kaivuu rakennustyö ei ollut, sillä kokonaiskustannukset olivat yhtä suuret kuin koko Suomen suuriruhtinaskunnan vuotuinen budjetti.

Kanavan putouskorkeus Saimaan järvenpinnalta Suomenlahden tasolle on noin 76 metriä. Koska Saimaa laskee luonnostaan Laatokkaan eikä mereen, oli kenties hyvä, ettei rakentamistyöhön ryhdytty ennen 1800-lukua, sillä aiemmat suunnitelmat olisivat voineet johtaa siihen, että tekniikan pettäessä Saimaan vesistömassat olisivat tyhjentyneet Suomenlahteen.

Joka tapauksessa tällä hienolla matkailureitillä saattaisi olla Karjalan talouteen entistäkin parempi vaikutus, jos tuo oman aikansa insinööritaidon näyte saataisiin reilusti takaisin Suomelle. Hyvää Snellmanin päivää kaikille!

Maanantaina 17. toukokuuta 2010

KANTELU VÄHEMMISTÖVALTUUTETUN VIRANTÄYTÖSTÄ

Tervehdys kesähelteiden keskeltä. Olen tänään jättänyt oikeuskanslerinvirastolle kanteluni vähemmistövaltuutetun virantäyttöä koskevassa asiassa. Julkaisin kanteluasiakirjan kotisivuillani, ja mainitsen kaikki perusteluni siinä.[245] Virkaa niin ikään hakenut lakimies Husein Muhammed ampuikin omalla reklamaatiollaan jo viime perjantaina.[246] Täytyyhän toki olla vieraanvarainen ja suoda maahanmuuttajataustaiselle ensiyönoikeus.

Päiväsin asiakirjan vasta tänään, sillä nyt on sopivasti kansainvälinen homofobian vastainen päivä. Myöskään minua ei haastateltu virantäyttöprosessissa, eli aika hiljaisena vähemmistöihin kuuluvat ihmiset haluttiin pitää, jotta Rkp:n Astrid Thors ja Stefan Wallin saivat kammettua oman käsikassaransa virkaan. Ainoa saamani viesti koko virantäyttöprosessin aikana oli yhden rivin sähköposti-ilmoitus, jossa kerrottiin Eva Biaudet'n nimityksestä (viestistä puuttui jopa maininta päätöksen muutoksenhakukelpoisuudesta tai -kelvottomuudesta).

Ohessa lyhyt tiivistelmä kanteluni sisällöstä:

1) Nimityspäätös olisi kumottava naisten ja miesten tasa-arvosta säädetyn lain perusteella, sillä virkaan nimitettiin kelpoisuusehdot täyttämätön henkilö useiden toista sukupuolta olevien ja kelpoisuusehdot täyttävien asemasta. Näyttönä aktiivisesta syrjinnästä ovat erivapauden myöntäminen ja nimityspäätös itse. Asiasta löytyy viranomaisia sitova ennakkoratkaisu.

2) Nimityspäätös loukkaa kansalaisten perustuslaillista yhdenvertaisuutta. Myöntämällä kelpoisuusehdot täyttämättömälle Eva Biaudet'lle erivapauden viranomainen sulki pois viran hakemismahdollisuuden kaikilta niiltä, jotka olisivat voineet hakea virkaa samalla kelpoisuudella kuin Biaudet, mikäli rimanalennuksesta olisi kerrottu jo viran hakuaikana tai hakuaikaa olisi jatkettu.

3) Nimityspäätös loukkaa kaikkien virkaa hakeneiden ja kelpoisuusehdot täyttävien oikeusturvaa, sillä yhtä hakijaa koskevalla lievennyksellä saatettiin muut hakijat suhteellisesti huonompaan asemaan. Virka täytettiin siis epäpätevällä hakijalla pätevien ohi.

4) Yhtä hakijaa suosivalla menettelyllään esittelijänvastuussa oleva virkamies ja valtioneuvosto loukkasivat hyvän hallinnon periaatteita. Kaikkia ansioituneita ja mahdollisia kärkihakijoita ei vaivauduttu edes kuulemaan.

5) Valtioneuvoston ohjesääntöön liittyvää oikeutta erivapauksien myöntämiseen ei saisi käyttää kansalaisten perustuslaillisten perusoikeuksien (yhdenvertaisuus) eikä laintasoisten tasa-arvosäädösten vastaisesti. Normiristiriidan sattuessa ylemmänasteisten säädösten pitää syrjäyttää alemmanasteiset.

6) Nimityspäätös ei kestä poliittisesti, sillä epäoikeudenmukaisena se vahingoittaa vähemmistövaltuutetun tehtävän nauttimaa arvonantoa ja vaikeuttaa entisestään vähemmistövaltuutetun työtä.

7) Nimitetyn henkilön Eva Biaudet'n väitetyt ansiot ovat puoluetoiminnan kautta saavutettuja poliittisia jäsenyyksiä edustuselimissä, eikä niihin liity tuloksia eikä näyttöjä todellisesta tasa-arvotyöstä. Ne eivät korvaa puuttuvaa tutkintoa. Poliittisia ansioita olisi pidettävä pikemminkin epäansioina puolueettomuutta ja objektiivisuutta vaativassa virassa.

Prosessioikeuden professori Jyrki Virolainen päätyikin jo pitämään valtioneuvoston menettelyä blogikirjoituksessaan ”ylimielisenä ja röyhkeänä”.[247] Niinpä: keinottelu on jatkunut liian pitkään, ja Biaudet'n kiilaaminen virkaan tuli kaiken muun jatkoksi. Lex Thors, Lex Nokia, vaalirahoitusskandaali, valmisteilla oleva äänikynnys, ministerien henkilökohtaiset hoipertelut, internetsensuuri ja niin edelleen. Tämä hallitus ehtii näköjään tehdä kaikki rötökset ja kansanvallan varkaudet.

Nähdäkseni perusteluni vähemmistövaltuutetun nimityspäätöksen kumoamiseksi ovat aukottomat. Päätös olisi kumottava jo naisten ja miesten tasa-arvosta säädetyn lain perusteella. Mikäli asiasta käynnistettäisiin

prosessi, korkeimmalla oikeusasteella ei olisi lakien ja ennakkoratkaisujen valossa muuta mahdollisuutta kuin purkaa nimityspäätös.

Tiistaina 18. toukokuuta 2010

EVERLASTING STORY?

Toimittaja Johanna Korhosen ja Alma Median kädenvääntö on jatkunut jo parisen vuotta ja jatkuu yhä. Korhonen tuli valituksi Lapin Kansan päätoimittajan tehtävään vuonna 2008, mutta Alma Media sanoi hänet irti pian sopimuksen allekirjoittamisen jälkeen, vaikka työsuhde ei ollut ehtinyt edes alkaa.[248] Syynä pidettiin Korhosen seurustelua naispuolison kanssa, toisin sanoen hänen lesbouttaan.

Onkin vaikea kuvitella, että irtisanominen olisi johtunut mistään muusta syystä, sillä näyttöä työtehtävissä toimimisesta ei vielä ollut, ja Korhosen seksuaalinen suuntautuminen oli ainoa merkittävä työsuhteen solmimisen jälkeen ilmi tullut lisäseikka. Jos yhtiön johto piti sitä irtisanomisen perusteena, kyse oli selvästikin syrjinnästä.[249]

Korhosen lesboudella ei ole varmasti sellaista vaikutusta työtehtäviin, että hänet olisi voitu sanoa irti työnantajan privilegio-oikeuksiin vedoten. Jokaisella työnantajalla on luonnollisesti oikeus itse valita kriteerinsä ja työntekijänsä, mutta tässä tapauksessa irtisanomisen peruste oli työelämän ulkoinen, ihmisen henkilökohtaiseen elämään liittyvä.

Työnantajalla ei ole käsittääkseni oikeutta vaatia selibaattilupauksia eikä asettaa työntekijöitään mielipidevankeuteen siinäkään tapauksessa, että tehtävien hoito vaatisi sitoutumista. Ajatelkaa, jos heteroitakin diskriminoitaisiin vastaavasti: potkut tulisi, jos seurustelet heteroseksuaalisesti tai hiiskahdat työpaikalla esimerkiksi lapsistasi! Naisilta ei saisi nykyään tiedustella edes heidän aikomustaan hankkiutua raskaaksi tai jäädä äitiyslomalle, vaikka tällä seikalla on varmasti paljon enemmän merkitystä työtehtävien hoidon kannalta kuin ihmisen lesboudella.

Homoja kuitenkin lingotaan ulos työelämän sentrifugista jatkuvasti. Todellista syytä ei kerrota. Kerrotaan verukkeita ja tekosyitä. Ja pyöröovi käy.

Siksi on oikein, että Korhonen käräjöi asiasta sekä vahingonkorvauskanteellaan että rikostutkinnan kautta. Kammottavinta on, että Helsingin käräjäoikeus hylkäsi hänen vahingonkorvausvaatimuksensa noin vuosi sitten.[250] Oikeus katsoi luottamuksen kadonneen, koska Korhonen julkisti nimityksensä sovittua aiemmin, jätti kertomatta työnantajalle puolisonsa poliittisesta aktiivisuudesta ja tiedotti julkisuuteen ”luottamuksellisina pidetyistä sovintoneuvotteluista”.

Kun hovioikeus puolestaan teki asiassa päinvastaisen ratkaisun viime maaliskuussa, sen mielestä nämä teot eivät oikeuttaneet purkamaan työsuhdetta.[251] Hovioikeus päätteli, että potkujen todellinen syy oli Kor-

hosen lesbous. Miten muuten voisi ollakaan? Korhosen avoimuus mainituissa ”muissa asioissa” ei olisi ollut yhtiölle mikään ongelma, jos se ei olisi pitänyt irtisanomisen perussyynä Korhosen seksuaalista sunntautumista. Voidaan siis päätellä, että myös yhtiön mainitsemien muiden syiden takana oli kielteinen perusnäkemys homoseksuaalisuudesta ja sen mukainen syrjintä.

Kun hovioikeus määräsi Alma Median maksamaan Korhoselle noin 110 000 euroa korvauksia, joista oikeudenkäyntikulujen osuus on 30 000 euroa, Korhonen hävisi taloudellisissa suhteissa hieman. Korhonen on sanonut, että Alma Media yritti aikoinaan sopia kiistan tarjoamalla hänelle noin 100 000 euron summaa eli vuoden palkkaa. Korhosen oma oikeudessa esittämä vaatimus oli 200 000.

Selvähän se, ettei valittaminen ketään elätä. Tärkeää kuitenkin on, että seksuaalivähemmistöjen työsyrjinnästä saatiin ennakkopäätös. Tätä myös Korhonen on pitänyt kamppailunsa motiivina. Muiden vähemmistöjen puolesta tässä maassa onkin huudettu kitapurjeet lepattaen, mutta kansallisia vähemmistöjä diskriminoidaan avoimesti.

Nähdäkseni Alma Media tekee epäviisaasti hakiessaan nyt valituslupaa Korkeimmasta oikeudesta.[252] Konserni ilmoitti aikeestaan leimallisesti viime maanantaina, homofobian vastaisena päivänä, jotta firman mielipide homoista ja lesboista tulisi varmasti selväksi. Firma ei ole ilmeisesti tyytyväinen, ennen kuin homot ja lesbot on lyöty oikein kunnolla lattianrakoon. Koska kyseessä on ennakkoratkaisun luominen, Korkein oikeus todennäköisesti ottaa asian käsiteltäväkseen. Toivon, että se myös pysyttää hovioikeuden päätöksen voimassa.

Sen sijaan en ymmärrä, mitä tämä rimpuilu viestintäkonsernille kannattaa. Julkinen mielipide näyttää olevan valtaosin Korhosen puolella. Kyseessä lienee konsernijohdon raihnainen yritys tukea toimitusjohtaja Kai Telannetta, jonka asemaa tapaus ei yhtiön mukaan horjuta millään tavalla. Telanteella itsellään olikin vuoden 2008 tietojen mukaan 360 000 euron turpeat tulot,[253] mikä vahvistaa sen, ettei diskriminaatiosta koskaan kärsi pomo vaan homo.

Kukaan tuskin tilaa Alman Median lehtiä konsernin puolustelun vuoksi entistä enempää, mutta muutama lukija ja kanavien katselija saattaa kadota. Myös toimitukset ovat antaneet Korhoselle tukensa. Kun konsernijohto puolestaan pyörittelee levyjään ”työntekijän ja työnantajan luottamuksesta”, on kysyttävä, eikö lukijoiden ja mainostaja-asiakkaiden luottamus merkitse sille mitään.

Pidän siis hovioikeuden ratkaisua aivan oikeana ja puolustan Korhosta hänen urheissa pyrkimyksissään, vaikka en kannatakaan hänen kaikkia poliittisia mielipiteitään. Nähdäkseni Korhonen on väärässä esimerkiksi siinä, että hän käyttää homojen ja lesbojen puolesta esiintymistään verukkeena rajoittamattomalle maahanmuutolle.

Maahanmuutolla on laajoja sosiaalipoliittisia, talouspoliittisia sekä kieli-, koulutus- ja kulttuuripoliittisia seurauksia, joista päättäminen ei voi olla yksityisoikeudellinen asia. Homojen ja lesbojen asemaa koskevat kysymykset liittyvät puolestaan ihmisten henkilökohtaiseen elämään, joilla on tietysti myös näkyviä poliittisia seurauksia. Voidaankin sanoa, että maahanmuutto ei ole subjektiivinen oikeus, johon kenellä tahansa olisi tai pitäisi olla oikeus. Sen sijaan oikeus seurustelu- ja sukupuolielämään on ihmisten itsemääräämisoikeuteen liittyvä ihmisoikeus, jota ei tulisi rajoittaa vaan puolustaa yhteiskunnan interventioilla.

Entä miten pitäisi suhtautua työnantajien vaatimukseen saada tietää palkollistensa seksuaalinen suuntautuminen? Muutamista ihmisistä homous loistaa kulman takaa kuin luonnostaan, ja joillakin on niin paljon glitteriä, että naakka saattaa napata heidät matkalla kotiin. Mutta yleensä ihmisiä ei pitäisi vaatia tekemään tiliä sellaisista asioista, jotka eivät muutoin näkyisi röntgenissäkään. Seksuaalivähemmistöt ovat itse esiintyneet avoimina *vähentääkseen* syrjintää, jolloin taustalla on ollut toive luottamuksen lisäämisestä. Ne puolestaan, jotka ovat vaatineet seksuaalisen suuntautumisen tilittämistä työnantajalle, ovat tivanneet asiaa voidakseen *harjoittaa* syrjintää. Miksipä kyseistä asiaa muuten tiedusteltaisiin?

Seksuaalisen suuntautumisen selvittäminen työnhaussa olisi selvästi vastoin kansainvälisiä syrjinnän kieltäviä sopimuksia. Monia avoimesti eläviä homoja ja lesboja piilosyrjitään jo nyt, mutta kaapista pakottaminen avaisi tien avoimeen diskriminaatioon. Ihmisen pitää *voida* kertoa asioistaan joutumatta pelkäämään suoria tai epäsuoria rangaistuksia. Mutta ketään ei pidä *painostaa* selvittämään suuntautumistaan, ellei ihminen itse niin halua.

Torstaina 20. toukokuuta 2010

HOMO HOMINI LUPUS

Helsingin valtuustossa kiisteltiin viime keskiviikkona siitä, pitäisikö kaupungin osoittaa tukea tämän vuoden gay pridelle.[254] Kristillisdemokraattien Mika Ebeling vaati ”asian valmistelua uusiksi” estääkseen kaupungin (sinänsä vaatimattoman) panostuksen tapahtumaan. Perussuomalaiset ja kolme kokoomuslaista yhtyivät kantaan, mutta kumoushanke kaatui äänin 69–9.

Valtuutettu Jussi Halla-aho puolestaan ehdotti ”homoneutraalia” asennoitumista, vaikkakin se olisi tässä tapauksessa tarkoittanut aivan samaa, eli kaupungin tuen kieltämistä pride-tapahtumalta. Perussuomalaisten aiemmin edustamaan suoraan kielteisyyteen verrattuna ”homoneutraalius” kuulosti kuitenkin niin myönteiseltä, että minusta tuntui aivan kuin veli Halla-aho olisi halunnut lahjoittaa minulle toisen munuaisensa. Liekö Mestari oppinut, ettei enää pidä *kiihottaa*, ja haluaisi nyt *neutralisoida?*

Mikä pride-tapahtuma on?

Kaupungin tukea gay pridelle vastustettiin nähdäkseni turhaan. Kaupunki yleensäkin ”antaa tukensa” eli järjestää muutaman virallisen audienssin, sallii painattaa vaakunansa esitteisiin ja myöntää pienen taloudellisen avustuksen kansalaisjärjestöjen tapahtumille.

Tämä on tavanomaista poliittista toimintaa, eikä asiasta olisi tarvinnut järjestää periaatteellista äänestystä valtuustossa. Siitä olisi voitu päättää jossakin lautakunnassa tai hyväksyä Sirpa Puhakan ja 24 valtuutetun aloite suoraan. Mielestäni kaupungin tuki on näissä muodoissa täysin perusteltua ja tervetullutta, vaikka me homot olemmekin ylpeitä nimenomaan siitä, että lähes kaikki järjestötoimintamme on vuosien saatossa tapahtunut *ilman* valtion ja kuntien tukea.

Pride-tapahtuman suomenkielinen nimi on ”vapautuspäivät”. Kyseessä on seksuaalivähemmistöliikkeen jokakesäinen ja viikon kestävä tapahtuma, hieman samantyyppinen kuin sambakarnevaali, Hangon regatta tai Savonlinnan oopperajuhlat. Pride-viikon aikana järjestetään seksuaalivähemmistöjen tapahtumia ja tapaamisia, ja vapautuspäiväviikko päättyy kaupunkikulkueeseen. Vastaavia on järjestetty viimeksi kuluneiden kolmenkymmenen vuoden aikana useimmissa maailman suurkaupungeissa. Kaupungin tuenilmaus kertoo tärkeästä poliittisesta hyväksymisestä, vaikka taloudelliset kontribuutiot ja muut uhraukset eivät olekaan sen kummempia kuin shakkiseuroille myönnetyt avustukset.

Avustusten pienuuteen viittaaminen on toisaalta melkoista itsensä aliarviointia ja huonommaksi tekeytymistä seksuaalivähemmistöiltä. Lisäksi puolustelukannalle asettuminen ja taivuttelu kertovat seksuaalisuuden tukahduttamispyrkimyksistä ja sellaisesta ahdasmielisyydestä, jonka tehtävänä on kieltää ihmisten omana itsenään esiintyminen sekä sublimoida sukupuolinen käyttäytyminen lajinsäilytysstrategisiin päämääriin, yhteiskunnan omaisuudeksi.

Kaupungin tuella seksuaalivähemmistöille ei kuitenkaan politisoida seksiä tai tehdä siitä julkisen vallan foorumia, kuten usein väitetään, vaan sillä tuetaan ihmisten yksilöllistä seksuaalielämää ja itsemääräämisoikeutta, jonka ahdasmieliset haluaisivat pidättää oman ideologisen vallankäyttönsä välineeksi.

Uskonto, seksi ja politiikka

Helsingin Setan puheenjohtaja pahoitteli viime vuoden puistojuhlassa sitä, ettei kukaan oikeistolainen ministeri ole aiemmin lupautunut tapahtuman suojelijaksi. Viime vuonna valtiovallan tervehdyksen esitti Sdp:n puheenjohtaja Jutta Urpilainen, ja gay pridesta onkin tullut enemmän vasemmis-

ton kuin oikeiston esiintymislava. Tosin kaikilla eduskuntapuolueilla Kristillisdemokraatteja ja Perussuomalaisia lukuun ottamatta oli priden puistojuhlassa standinsa.

Myöskään kristillisten ja perussuomalaisten ei kannattaisi syrjiä itseään näillä foorumeilla, sillä molempien kannattajakunnassa ja mahdollisissa äänestäjissä on todennäköisesti homoseksuaaleja ja biseksuaaleja. Pride-tapahtumiin pääsisi varmasti mukaan avoimella asenteella. Oikeisto on hävinnyt jo ainakin kahdet presidentinvaalit sekä Suomessa että Yhdysvalloissa omaksumalla homokielteisen asenteen. Liberaalina ja yksilöllisyyttä kunnioittavana esiintyvä oikeisto on toiminut aatteelliseen taustaansa verrattuna epäjohdonmukaisesti ja karkottanut seksuaalivähemmistöliikkeisiin kuuluvat ihmiset piiristään turhaan.

Ääriliikkeitä edustavat puolueet eivät tunnetusti arvosta eivätkä myönnä tavoittelevansa kannatusta, vaan ne julistavat omaa ohjelmaansa, jota ne haluaisivat kansalaisten tottelevan. Useimmiten tuo ohjelma on kuitenkin ristiriidassa tieteen ja järjen kanssa, aivan kuten Kristillisdemokraattien homokanta. Epärationaalisesta ohjelmasta ei ole politiikan pohjaksi, niin kuin on nähty monessa muussakin yhteydessä.

Kun kaupungin tuesta jouduttiin äänestämään, muutamia valtuutettuja ilmeisesti närästi se, että tänä vuonna Helsinki Pride 2010 -tapahtuman suojelijaksi lupautui kokoomuslainen Alexander Stubb, joka toimi homofobian vastaisen työn hyvän tahdon lähettiläänä jo vuonna 2008. Hän osallistuu myös tapahtuman avajaisiin Kolmen sepän patsaalla. Stubbin ansiot gay pride -toiminnassa alkavatkin ylittää hänen ansionsa ulkoministerinä.

Myös kokoomuslainen kaupunginjohtaja Jussi Pajunen on lupautunut tilaisuuden avaajaksi. Tämä kaikki politisoituminen on tietysti perin symbolista. Se osoittaa, että seksuaalisen suuntautumisen kautta ilmaistaan poliittisia arvoja. Monessa maassa vaikutusvaltaisimmat poliitikot antavat tukensa homojen tapahtumille. Esimerkiksi Ruotsissa poliitikot suorastaan kilpailevat siitä, kuka saa lausua tervehdyksensä sateenkaarilippuliikkeelle. Viime aikoina Stockholm Priden noin 50 000 -henkisen yleisön eteen on ilmaantunut pääministeri, ja monissa muissakin maissa poliitikot tavoittelevat omilla ”tukitoimillaan” seksuaalivähemmistöjen tukea *heidän omalle poliittiselle toiminnalleen*.

Suomessa Helsingin kaupungin raihnainen ”tuen ilmaus” vaivaa nyt joitakin kristillisiä kaupunkipoliitikkoja. Mika Ebelingin käsitykset ovat kuitenkin varsin kaukana evankelisluterilaisessa kirkossa yleistyneistä mielipiteistä; esimerkiksi piispa Wille Riekkisen toiminta vuoden 2009 homofobian vastaisena hyvän tahdon lähettiläänä oli vahva merkki kirkon nykyisestä asennoitumisesta. Ehkä myös Mika-epelin kannattaisi lopettaa homojahtinsa, päivittää asenteensa ja hankkia elämä.

Kansallinen etu ja kansalliset vähemmistöt

Useimmat Euroopan kansallismieliset puolueet ovat keskittyneet kansallisen edun tavoitteluun, eivätkä ne yritä vahvistaa kannatustaan kansallisten vähemmistöjen diskriminoinnilla. Tämä hyväksyttiin periaatteeksi jo Pim Fortuynin Hollannissa ja Jörg Haiderin Itävallassa. Myös oikeistoliberaali Geert Wilders on puhunut homojen puolesta. Uusi kuosi sopisi perussuomalaisillekin.

On turha huitoa lekalla, jos ei tavoita kohteitaan. Lyönnit osuvat silloin vain omiin äänestäjiin ja kannattajiin: toisiin suomalaisiin. Kannattaako tämä, jos rivit samalla harvenevat?

Timo Soini on kertonut, millä tavoin hänen puolueensa aikoo voittaa vaalit:[255]

1) On Sanoma.

2) On ehdokkaat.

3) On koneisto.

4) On taktiikka.

Tämä tuo varmasti hyvän tuloksen, sillä nämä ovat kaikilla muillakin. Mutta on myös keinoja varmistaa, että tulos floppaa. Se on seuraava:

1) On Ennakkoluulot.

2) On kusimutterit.

3) On kämäinen imago.

4) On harhaisuus.

Ehdokas, joka ihmisryhmä kerrallaan pelottaa äänestäjät tiehensä, saa lopulta vain ne äänet, joita yhdistää jaettu katkeruus. Jokaisella on tuttavapiirissään esimerkiksi homoja, joiden ystävyys voi olla arvokkaampaa kuin ehdokkaan läpipääsy. Ja sana leviää eksponentiaalisesti.

Dissonanssitilanteessa äänestäjän on helppo valita joku toinen. Näin ovat syntyneet suomalaisen monipuoluejärjestelmän keskustahakuisuus ja sovittelevuus. Mikäli Perussuomalaiset tavoittelee suuren puolueen roolia, ruorimiehet joutuvat reivaamaan kurssia väljemmille vesille. Kattoa on kohotettava ja seiniä siirrettävä etäämmälle toisistaan, jotta tulijat mahtuvat sisään. Muutoin kansallismielisinä esiintyvistä puolueista tulee sellaisia umpimielisten ihmisten kasautumia, että aikaa myöten ne räjähtävät omaan höyrypäisyyteensä ja uhmaansa.

Euroopasta saadut esimerkit osoittavat, että kansallisen edun puolustamisella ja järkevällä EU-politiikalla on vankka kannatus. Niinpä perussuomalaistenkaan ei tarvitsisi tyytyä EU-*kriitikon* tai *vastustajan* rooliin, vaan puolue voisi tuoda esiin, *mitä hyvää* on kansallisessa edussa. Kansallista etua ei voida kuitenkaan ajaa kansallisia ihmisryhmiä moukaroimalla. Kärpäslätkäsota omia vähemmistöjä kohtaan saattaa lopulta palauttaa kannatuksen takaisin pilsnerikaljan alkoholiprosentin tasolle, ja ehdokkaat tulevat Laika-koirina kotiin vaalivalvojaisista.

Mainittakoon, että homoseksuaaleilla ja kansallismielisyydellä on myös yhteistä historiaa, joka perustuu tiettyyn maskuliiniseen ihanteeseen.[256] Nämä yhteydet ovat tosin pitkälti ideologisia, enkä erityisemmin vetoa niihin tai ne minuun, vaan tukeudun ajattelussani ensisijaisesti arvoliberalistiseen ihmiskäsitykseen. Kansallisen yhteenkuuluvuuden merkiksi viime vuoden pride-tapahtumaa juhlistettiin joka tapauksessa kansallispuvuilla ja Suomi-teemalla.

Heteroneutraali yhteiskunta?

Kaupungin tulee suhtautua homoseksuaalien tapahtumiin samalla tavoin kuin heteroidenkin tärkeinä pitämiin asioihin. Tämä merkitsee, että kaupungin pitää tukea homojen tapahtumia ja pyrkimyksiä aivan niin kuin muitakin tilaisuuksia ja harrastustoimintaa. Siksi oli hieman harmillista, että perussuomalaisten nelihenkinen valtuustoryhmä ja kolme kokoomuslaista yhtyivät kahden kristillisen osoittamaan kielteisyyteen.

Jussi Halla-ahon kanta ”homoneutraalista” suhtautumisesta voi olla kelpo avaus Perussuomalaisilta, mutta muutamalla varauksella. Tällainen neutraloiminen on pohjimmiltaan samanlaista kuin vihollisen neutraloiminen sodassa, toisin sanoen hiljentämistä ja pahimmillaan likvidoimista. Nähdäkseni seksuaalisissa yhteyksissä kenenkään ei tarvitsisi olla *neutraali* eikä vaatia neutraaliutta myöskään muilta. Kyllä seksuaalisuudesta pitää voida nauttia korostetun avoimesti. Seksuaalisuus yleensäkin pyrkii ylittämään sen, mikä arkikokemuksessa on tavanomaista ja standardimaista. Ihmettelen, miksi heterot eivät laajemmin koe ylpeyttä omasta seksuaalisuudestaan ja järjestä omaa karnevaaliaan. Ainakin minä suostuisin muitta mutkitta ”hetero priden” suojelijaksi. Nykyisin heteroylpeyden kokeminen *päättyy* turhan usein häätilaisuuteen. Yksi mahdollisuus on ajatella, että heterokarnevaalit ovat käynnissä koko ajan.

”Homoneutraalin” yhteiskunnan valaisemiseksi voitaneen pohtia sitäkin, minkälainen olisi ”heteroneutraali” yhteiskunta. Heteroneutraalissa yhteiskunnassa valtio ja kunnat eivät tukisi mitenkään heteroseksuaalien hallitsemia toimintamuotoja tai niiden seurauksia. Heterovanhemmat joutuisivat maksamaan lastensa päivähoidon ja koulunkäynnin itse. Jääkiekko- ja jalkapallo-otteluja (jotka joidenkin mukaan symboloivat hetero-

seksuaalisia penetraatiopyrkimyksiä) ei tuettaisi yhteiskunnan varoilla. Jäähalleja, nyrkkeilyareenoja tai stadioneja ei rakennettaisi, sillä kilpaurheilu ei kiinnosta juuri ketään homoa. Entä miltä tuntuisi, jos kirkoilta poistettaisiin niiden veronkanto-oikeus, jotta päästäisiin "uskontoneutraaliin" yhteiskuntaan?

Neutraali kanta homoja kohtaan muistuttaa Yhdysvaltain armeijasta tunnettua *don't ask, don't tell* -politiikkaa, jonka mukaan valtavirrasta poikkeavaa seksuaalista suuntautumista ei saisi ilmaista millään tavalla. Heteroseksuaalinen käyttäytymismalli puolestaan on avoimesti esillä valtakulttuuriin sisältyvän roolinsa vuoksi. Niinpä se ymmärretään suosittavaksi normiksi, jolla on ohjaava vaikutus ihmisiin. On tärkeää, että homoseksuaalinen vaihtoehto tuodaan aktiivisesti esiin, sillä se informoi homoja mahdollisuuksista elää omia taipumuksiaan vastaavasti.

Eniten hyötyä homoseksuaalisuuden näkymisestä on heteroille ja "semisti heteroille". Monet ihmiset ovat biseksuaaleja, ja ihmisen seksuaalisuutta voidaankin kuvata jatkumona, jonka ääripäissä ovat homot ja heterot. Jos heteroseksuaalisuus on ainoa näkyvästi esillä oleva malli, se ohjaa ihmisiä ajattelemaan, ettei heteroseksuaalisuudelle ole vaihtoehtoja. Niinpä heteroseksuaalisuuskaan ei näyttäytyisi enää vapautena vaan pakkona. Ainakaan minä en toivo, että seksuaalisuus alkaa tuntua ihmisille vankilalta.

Tuskin siis on heteroillekaan eduksi, että heidän vapautensa olla heteroita muuttuu käytännölliseksi pakoksi olla heteroita, niin kuin yhden totuuden yhteiskunnassa käy. Homojen ahdistelu ja painostus takaisin kaappeihin levittää yleistä ahdasmielisyyttä ja seksuaalisuuskielteisyyttä, josta kärsivät lopulta myös heterot itse. Tässä yhteydessä en ota kantaa seksuaalisuuden metafyysisiin selityksiin, olemukseen, syihin tai luonnollisuuteen, sillä niistä olen kirjoittanut jo kirjan, jossa analysoin, miten kompleksista monien uskovaisten suhtautuminen seksuaalisuuteen on ollut.[257]

Naturalistien vetoaminen seksuaalisuuden "luonnollisuuteen" tai "luonnonvastaisuuteen" on ollut perusteetonta, sillä luonnossa ei esiinny mitään luonnotonta. Koska homoseksuaalisuutta esiintyy luonnossa, se on luonnollista. Toiseksi: suurin osa ihmisen luoman kulttuurin tuloksista ja omasta käyttäytymisestä on joka tapauksessa ihmisen omaa tuotantoa eikä sellaisenaan kuulu luontoon tai ilmennä sitä.

Luonnollisuus ei ole itseisarvo, eivätkä sen enempää Raamattu kuin demokratiakaan ole luonnon tekeleitä vaan ihmiskunnan omia luomuksia. Silti niitä ei ole kielletty. Asioiden "luonnollisuus" tai "epäluonnollisuus" eivät kiellä tai oikeuta mitään, sillä kummassakaan ei ole mitään moraalista hyvää eikä pahaa. Tässä mielessä kiistelijoiden halu vedota omiin käsityksiinsä ilmiöiden "luonnollisuudesta" tai "epäluonnollisuudesta" on ollut perin ideologista ja siten mitätöntä. Esimerkiksi homoseksuaalisuuden oikeutuksen pitää perustua *ihmisten oikeuteen määrätä*

oman seksuaalisuutensa toteuttamisesta eikä käsitykseen seksuaalisten ominaisuuksien ”luonnollisuudesta” tai ”epäluonnollisuudesta”.

Miksi vapautuspäiviä pitää tukea?

Seuraavassa vielä pari argumenttia, jotka toivoakseni valaisevat, miksi vapautuspäivien aktiivinen tukeminen on oikea vaihtoehto.

1) Homoja on teloitettu, vangittu ja kidutettu sekä poltettu seksuaalisen suuntautumisensa vuoksi rovioilla vielä 1800-luvulla ja keskitysleireillä 1940-luvulla. Politiikassa on omaksuttu periaate, että yhteiskunnan tulee tukea tahoja, jotka ovat suojelun tarpeessa. Sen sijaan heterosuhteita ei ole mikään taho syrjinyt historian aikana, joten tarvetta aktiiviselle tukemiselle tuskin olisi. Yhteiskunta rajoittaa ja asettaa tahallisia esteitä homoseksuaalien sukupuolisille preferensseille edelleen myös Suomessa, ja osoituksena siitä ovat poliittiset ajojahdit.

2) Väite homoseksuaalisuuden ”tyrkyllä” olemisesta on vääristynyt. Se kertoo, että homojen tavanomainen kanssakäyminen koetaan silmiinpistävänä, ja se yritetään kieltää. Epätasapainosta puhuu se, että *heteroita* ei syytellä vastaavasta, vaikka heteroseksuaalinen käyttäytymismalli on näkyvästi tarjolla kaikkialla. Heteroseksuaalista käyttäytymismallia on tuputettu esimerkiksi koulukirjoissa, normatiivisesti värittyneissä psykologian alkeisesityksissä ja kristillisten tahojen eheytysterapioissa, joilla ei ole mitään tieteellistä pohjaa. Sen sijaan ne ovat yksi henkisen väkivallan muoto.

Neutraaliudesta puhuminen on tasa-arvon irvikuva ja eräänlainen passiivis-aggressiivisuuden taidonnäyte. Myöskään homoneutraalius ei ole todellista neutraaliutta niin kauan kuin yhteiskunta ei sitä oikeasti edusta. Ja siksi seksuaalivähemmistöjen on muistutettava enemmistöä olemassaolostaan, kunnes asiat ovat paremmalla tolalla. Hankkeessa tukiprosessin ”uusiksi laittamisesta” oli kyse puhtaasti siitä, että homoja ei haluttu hyväksyä vaan ihmiset yritettiin ajaa takaisin kaappeihin.

Heteroudessa on homoutta

Sukupuolisella käyttäytymisellä on tieteen mukaan myös biologinen pohja. Se on siis pysyvä ominaisuus. Tältä pohjalta ihminen voi kuitenkin itse valita sen, *kuinka* hän tuota ominaisuuttaan toteuttaa, ellei hän sitten alistu uskontojen määräämiin kieltoihin ja selibaattilupauksiin. Ihmiset usein sekoittavat tyylejä ja seksuaalisia ominaisuuksia tarkoituksellisesti. Esimerkeiksi sopivat vaikka 1980-luvun Lacoste-pukeutumista ja peililaseja hyödyntävät hedelmäkakkumiehet, fruittarit, joista suurin osa on luultavasti heteroita. He ovatkin eräänlaisia ”naisista pitäviä homoja”.

Itseäni taas on usein sanottu ”miehistä pitäväksi heteroksi”, sillä joidenkin mukaan muistutan ulkoiselta olemukseltani tyypillistä heteromiestä!

Homoseksuaalisuutta sisältyy heteroseksuaalisuuteen ja heteroseksuaalisuutta homoseksuaalisuuteen. Monia heteromiehiä kiinnostavat naisissa heidän maskuliiniset piirteensä ja homomiehiä toisissa miehissä heidän feminiinisyytensä.

Filosofina tuen kantani seksuaalisesta vapaudesta ihmisyksilöiden itsemääräämisoikeuteen. Ihminen omistaa itsensä liberaalin *self-ownership*-periaatteen mukaisesti ja on sen vuoksi suvereeni päättämään kehollisten potentiaaliensa (esimerkiksi työvoimansa, seksuaalisten kapasiteettiensa ja henkisten resurssiensa) käytöstä ilman julkisyhteisöjen pakottavaa vaikutusta. Sen sijaan julkisyhteisöjen tehtävä olisi luoda ihmisten vapaalle kohtaamiselle mahdollisimmat suotuisat *edellytykset*, aivan niin kuin yritystoiminnallekin.

NHL ja DTM

Valtio ja kaupungit tukevat sekä taloudellisesti että osallistumisellaan myös urheiluseuroja ja kristillisiä tapahtumia, joiden arvo- ja symbolimaailma ovat olennaisesti heteroseksuaalisia ja joita voidaan siten pitää leimallisesti heterotapahtumina. Ainakin niiden osallistujakunta koostuu lähes sataprosenttisesti heteroista. Urheilumaailman yksitotisuus on käsittääkseni tietynlainen rasite paitsi urheilusta kiinnostuneille homoille, myös heteroille itselleen.

Urheilumaailmaa leimaavat suorituskeskeiset kilpailuarvot, joita on usein väitetty ”heteromaskuliinisiksi” ja jotka johtavat helposti välineelliseen ihmiskuvaan. Ehkä kannattaisi miettiä, voisiko kehollisista kokemuksista nauttia yhdistämättä niitä kilpailuun, toinen toistaan vastaan kohdistettavaan aggressiivisuuteen tai ulkoisten suoritusten tavoitteluun. Kilpailun sijasta liikunta voisi olla kehollisia, terveydellisiä tai nautinnollisia arvoja tavoittelevaa.

Tahattomana esimerkkinä heteroseksistisenä pidetyn urheilumaailman ja seksuaalivähemmistöjen kohtaamisesta on ollut se yhdennäköisyys, joka on liittynyt ravintola Don’t tell maman ja saksalaisen autourheilusarja DTM:n kirjainlyhenteisiin. Semioottinen sekamelska saa nyt seuraa, kun mukaan liittyy uusi ilmaisjakelupohjalta toimiva *Normihomolehti NHL*, joka aikoo ottaa seksuaalivähemmistöliikkeen piirissä ilmestyneiden *Z*- ja *Voltti*-lehden paikan.

Käytännössä sukupuolinen kanssakäymisen toteutumismuodot määräytyvät usein normatiivisesti: voimassa olevien kulttuurisuositusten tai -kieltojen mukaisesti. Normihomolehti NHL vihjaa, että utelias heterokin voi huoletta piiloutua lehden taakse vaikka julkisessa kulkuvälineessä. Kauempana katselevat kukkahattutädit voivat tällöin olla tyytyväisiä: kun

mies seuraa urheilua, hän ei ole kiinnostunut mistään muusta, ei ainakaan seksistä.

Arvotoleranssin lisääntyminen on seksuaalisissa yhteyksissä myönteinen asia. Ne, jotka suhtautuvat ahdasmielisesti homoseksuaalisuuteen, tulevat suhtautuneiksi ahdasmielisesti kaikkeen seksuaalisuuteen, sillä sukupuolisuuden kirjo on dispositionaalisesti läsnä myös heteroseksuaalisuudessa.

Ajaessaan homoja kaappeihin kireäpipoiset tiukentavat kaikkeen sukupuoliseen käyttäytymiseen liittyviä normiruuveja ja vahingoittavat siten myös heteroseksuaalisen kohtaamisen edellytyksiä, kun yhteiskunta menee huurteeseen tiettyjen ”oikeina”, ”normaaleina” ja ”suositeltavina” pidettyjen käyttäytymiskoodien tuloksena. Seksuaalisuuden normatiivisesta luonteesta muistuttavaa Normihomolehteä siis tarvitaan, ja myös valtion mielipidelehtituki kyseiselle ilmaisjakelujulkaisulle voisi olla paikallaan.

Maanantaina 24. toukokuuta 2010

HYSSYTTELYÄ

Kanteluni vähemmistövaltuutetun virantäytöstä on saanut ihmiskunnalta pääosin myönteisen vastaanoton. Tiedotusvälineissä asia kirjattiin tosin pelkästään Husein Mohammedin nimiin ja omasta osuudestani vaiettiin, vaikka myös minä annoin Huseinin tavoin tiedotteen STT:lle. Ehkä tarkoitus oli salata, että en halua Huseinin tapaan vain ”herättää keskustelua poliittisista virkanimityksistä”. Oman reklamaationi takana on myös vankkoja juridisia perusteita.

Kiintoisaa onkin, miten lehdistö luo tai kieltää julkisuutta valikoimalla itse sen, kenen kontolle aloitteet luetaan. Vertailun vuoksi viime kunnallisvaalien alla eräs suhteellisen tuntematon ehdokas esitti Helsinkiin maksutonta joukkoliikennettä, mutta aloite ei herättänyt tiedotusvälineissä kerrassaan mitään huomiota. Mutta kun entisen pääministerin nykyinen vaimo sanoi täsmälleen saman asian, lehdistö katsoi tehtäväkseen vääntää aiheesta suuret otsikot. Näin media pelaa poliittista kannatusta omille suosikeilleen.

Joidenkin mielestä kanteluni vähemmistövaltuutetun virantäytöstä merkitsee, että vastustaisin kaikkia poliittisia virkanimityksiä. Näin asianlaita ei ole. Poliittiset virkanimitykset ovat perusteltuja silloin, kun nimitettävän muodollinen pätevyys on kunnossa, virkaan päätyy ansioitunein henkilö ja tehtävissä vaaditaan laajaa yhteiskunnallista luottamusta. Vähemmistövaltuutetun virantäytössä tehtävään nimitettiin kuitenkin muodollisesti epäpätevin pätevien ohi, prosessi oli selvästi lain vastainen, ja työnkuva edellyttäisi erityistä puolueettomuutta. Niinpä Eva Biaudet’n nimitys pitäisi kumota.

Poliittiset nimitykset saivat jatkoa, kun tasavallan presidentti nimitti viime perjantaina Kelan pääjohtajaksi keskustalaisen sosiaali- ja terveysministeri Liisa Hyssälän.[258] 61-vuotias Hyssälä on koulutukseltaan hammaslääketieteen tohtori ja valtiotieteiden maisteri. Lisäksi hän on kuuden muun hakijan joukossa ansioitunein.[259] Poliittinen virkanimitys meni tässä tapauksessa sattumalta oikein, sillä se ei ollut ristiriidassa muodollisten vaatimusten eikä meritokraattisen eli ansioihin perustuvan oikeudenmukaisuuskäsityksen kanssa. Olennaista on, että poliittisilla virkanimityksillä ei poljettaisi kenenkään etua eikä heikennettäisi kansalaisluottamusta, kuten vähemmistövaltuutetun virantäytössä.

Kela saa varmasti Hyssälästä kelpo johtajan. Olen aiemmin kehunut[260] Hyssälän kantaa[261], jonka mukaan Suomessa on liikaa ulkomaalaisia opiskelijoita verrattuna omiin vaihdossa oleviin opiskelijoihimme ja että muualta tulevilta voitaisiin periä lukukausimaksu. Hyssälä on myös esittänyt yliopistoihin kolmatta vapaaehtoista lukukautta opintojen vauhdittamiseksi.[262] Lisäksi hän esitti järkevän mielipiteen vaatiessaan minimieläkkeiden korottamista 700 euroon. Alimmat eläkkeet olisivat jääneet edelleenkin köyhyysrajana pidetyn tulon alapuolelle, mutta parannus olisi taannut sen, ettei useimpien kansaneläkeläisten tarvitsisi asioida asumistuessa ja toimeentulotuessa. Hyssälän ministerikaudella tasokorotus kaventui tosin seitsemään euroon – saapa nähdä mihin se tästä vielä alenee.

Jo Hyssälän edeltäjä Jorma Huuhtanen piti sosiaaliturvan uudistamista ja yksinkertaistamista perusteltuna. Voinkin toivoa Kelan johdolta perehtymistä teoksessani *Työttömän kuolema* luonnostelemaani perustulojärjestelmään, joka korvaisi sosiaalietuuksien tilkkutäkin mutta ei maksaisi yhteiskunnalle entistä enempää.[263] Poliittiset aloitteet ovat näissä yhteyksissä tärkeitä, sillä uudistukset tulevat yleensä virkaportaan ulkopuolelta.

Yksinkertaistus vähentäisi ihmisten vihaamia takaisinperintöjä, kun virheet ja kaksinkertainen maksaminen vähenisivät. Pahimmillaan sosiaaliturvaan tehdään pelkkiä pikku-uudistuksia: päätöksiin liitetään eutanasiapillereitä asiakkaiden tuskien lievittämiseksi ja bordelleissa jaetaan Kela-alennuksia.

Viranomaisyhteyksissä tarvittaisiin entistä enemmän ihmisten elämäntilanteiden ymmärtämistä, ja siksi lakimiehet eivät ole mielestäni oikeita henkilöitä pääjohtajien paikalle. Suomessa perinteenä on, että yhteiskunnan johtotehtävissä toimii aina joku juristi. He kuitenkin näkevät asiat yleensä virallis-formaalien normien kannalta, lakipositivistisesti ja säädösteknisesti. Kannatankin itse humanistien, yhteiskuntatieteilijöiden ja monitieteellisten tieteenalojen edustajien laajempaa nimittämistä julkisiin johtajanvirkoihin. Sen sijaan en menisi hammaslääkäri Hyssälälle juurihoitoon. Sana ”juurihoito” muuten muistuttaa politiikan kieltä sikäli, että tosiasiassa se on hampaan tappamista.

Tiistaina 25. toukokuuta 2010

KUKKAHATTUTÄTI JA KROKOTIILI

Kiiltokuvamaisten julkisivujen takana piilee usein karu todellisuus. Arvomaailmaltaan ahdas asenneilmapiiri kätkee sisäänsä kaksinaismoralismin ongelman: ihmiset puhuvat yhtä mutta salassa tekevätkin toista.

Uutiset ovat nykyajan iltahartaus. Ajatelkaa, jos Arvi Lindiltä tai Eva Polttilalta olisi päässyt oksennus ja pikkujouluevääät olisivat levinneet pitkin pöytää kesken rituaalin. Suomen antidopingtoimikunnan lääketieteellinen johtaja Timo Seppälä puolestaan oli jäyhänoloinen moraalimies, kunnes hän "kiellettyä ainetta" maistelleena osui Mersullaan sähkökaappiin Helsingin Kulosaaressa.[264] Myös poliisin johtoporras on kärähtänyt rattijuopumuksesta ja ajellut rallia ilman asianmukaista lisenssiä. Ja niin edelleen. Sillä poliisikin on vain ihminen.

Uskonto ja pedofilia

Viime aikoina maailmaa ovat kuohuttaneet uskonnollisten yhdyskuntien pedofiliaskandaalit. Katolisen kirkon piirissä on pyöritelty kokonaisia pedofiilirinkejä,[265] samoin Pohjanmaan lestadiolaisten keskuudessa.[266] Myös Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa on tullut esille lasten hyväksikäyttötapauksia, kun viranomaiset ovat rohkaisseet ilmiantoihin aina niin ihastuttavilla kavalluskehotuksillaan.[267] Muslimiyhdyskunnassa alaikäisten seksuaalinen hyväksikäyttö on suorastaan institutionalisoitu, joten varsinaista kaksinaismoralismia siihen liittyy kenties vähemmän.

On joka tapauksessa alkeellista tyytyä vain tuomitsemaan uskontojen piirissä esiintyvää pedofiliaa ja lasten seksuaalista hyväksikäyttöä, niin kuin kirkkolain ja lastensuojelulain muutosvalmistelussa uhataan nyt tehdä. Pedofiliaa ovat pyrkineet torjumaan muiden muassa Sari Sarkomaa[268], Paula Risikko[269] ja Tuija Brax[270] omilla pelkästään normatiivisilla kannanotoillaan. Tällainen poliittinen arvottaminen jää väistämättä ohueksi, sillä se ei selitä eikä auta ymmärtämään itse ilmiötä ja sen syitä.

Avaimen itse ongelmaan tarjoaa kaksinaismoralismi. Miksi lasten seksuaalinen hyväksikäyttö ja uskonnollisuus korreloivat niin, että uskonnollinen hurskaus takaa erinomaiset pisteet, kun kamppaillaan kärkisijoista lasten seksuaalisen hyväksikäytön vainioilla? Miksi suuri osa pedofiliasta esiintyy insestisenä lapsen hyväksikäyttönä juuri niissä lintukotomaisissa perheissä, joista naapurit sitten sanovat käsi poskellaan, että ei olisi uskonut?

On pinnallista väittää, että uskonnollisten yhdyskuntien piirissä *esiintyy* pedofiliaa. Sen sijaan kirkot ja uskonnot *tuottavat* itse oman pedo-

filiansa. Selibaattilupaukset ja ahdasmielinen suhtautuminen seksuaalisuuteen johtavat usein siihen, että ihmisten seksuaalisuus kanavoituu infantiileihin ja epäadekvaatteihin muotoihin. Kun seksuaalisuus ei purkaudu tavanomaisella homoseksuaalisella tai heteroseksuaalisella tavalla, pappien ja muiden ahdistuneiden ihmisten pyyteet tulevat näkyviin pedofiilisena käyttäytymisenä.

Voidaankin sanoa, että kirkko ei ainoastaan *tuota* pedofiliaa vaan se *on* pedofilia. Siis itse ilmiö. Jeesus sanoi: ”Sallikaa lasten tulla luokseni”.[271] Kristus puolestaan on kirkon ruumis ja veri. Mutta tuskin hänkään tarkoitti asiaa aivan niin kirjaimellisesti kuin monet seurakuntien työntekijät ovat ymmärtäneet. Pedofiliaa sikiää ahdasmielisissä uskonnollisissa yhteisöissä. Tässä mielessä ymmärrän arkkipiispa Jukka Paarmaa, jonka mielestä rippisalaisuuden murtaminen ei poistaisi pedofiliaa.[272]

Kirkon pervertikot

Kireäpipojen yhteiskunnassa seksuaalisuus koetaan ongelmana, ja se vääristyy. Kirkon historia onkin suureksi osaksi pervertikkojen historiaa. Myös sadomasokismi on ollut yleistä kirkkojen piirissä. Ihmiset ovat kiduttaneet itseään ja lähimmäisiään kristillisen kärsimysideologian mukaisesti. Tämä on ollut tyypillistä luostarilaitokselle, jossa seksuaalisuus pyritään tukahduttamaan.

Keskiajalla elänyt dominikaaninen karmeliittamunkki Heinrich Seuse tunnettiin kengättömästä vaelluksestaan pyhälle maalle, Carmeliin. Hänen opetuksiaan pidettiin kirkon käsityskantojen vastaisina niiden individualistisuuden vuoksi, ja tästä seikasta syyllisyyttä tuntien Seuse kantoi yllään erityistä katumusvaatetta. Valaistumistaan edeltäneen askeesinsa parhaina päivinä nuori Heinrich Seuse käytti vartalonsa ympärillä hihnaa, johon oli kiinnitetty 150 terävää messinkinaulaa, terät päin ihoa, ja sitä hän piti yllään myös nukkuessaan.

Estääkseen raapimasta itseään hän kietoi kaulansa ympärille vyön ja niittasi siihen kaksi nahkarengasta, joihin hän työnsi kätensä ja lukitsi ne riippulukolla. Hän valmistutti itselleen myös parin nahkakäsineitä ja antoi sepän kiinnittää niihin kauttaaltaan messinkinastoja. Lisäksi hän oli tehnyt itselleen ruoskan. Ruoskaan hän antoi kiinnittää teräviä messinkikärkiä, joilla hän piiskasi itseään ankarasti...[273]

Tältä siis näytti kerjäläismunkki Heinrich Seuse, ja yhtäläisellä hartaudella hän pyhittäytyi köyhyyden hyveessä. Itse paavi vakiinnutti ”mustiksi veljiksi” kutsuttujen munkkien aseman siirtämällä inkvisition pelkästään dominikaanien tehtäväksi, mistä saakka heidän sanotaan harjoittaneen korkeatasoista filosofista ja teologista tutkimusta...

Modernilla ajalla seksuaalisuuden tukahduttaminen nousi huippuunsa niin sanotussa viktoriaanisuudessa. Eräänlaista sadismia edusti se, että

1800-luvun koulukodeissa ja sisäoppilaitoksissa poikien kädet kahlehdittiin rautasänkyihin, jotta he eivät harjoittaisi ”onaniaa” ja ”sodomiaa” öisin. On vaikea kuvitella, minkälaisia traumoja kyseinen terveyskasvatus sai aikaan nuorten miesten mielessä; luultavasti samanlaisia kuin nykyaikana lentoon lähtenyt uusmoralismi ja seksuaalisuuden vaarallistaminen.

Kiellot toteuttavat itsensä

WHO:n hyväksymän ICD-10-sairauslukituksen mukaan sekä pedofilia että sadomasokismi määritellään edelleen sairauksiksi. Koska itse en lukeudu myöskään ahdasmielisten seurakuntaan, en halua kylvää rikos- tai sairausleimoja sen enempää tämän kuin tuonkaan käyttäytymisen ympärille. Kyseisessä sairausluokituksessa luetellaan yli 10 000 muutakin sairautta, eikä taida inhimillisen käyttäytymisen joukossa olla enää ominaispiirrettä, jota ei olisi jossakin mielessä määritelty sairaudeksi.

Olennaista on, että mitä enemmän normiruuveja kiristetään, sitä kaksinaismoralistisempi yhteiskunnasta tulee. Ja mitä valheellisempi yhteiskunta on, sitä enemmän ihmisten seksuaalisuus kieroutuu. Normeilla pamputtaminen ja ahdasmielisyyden leviäminen katalysoivat siis vain lisää perversioita.

Tämä ei johdu ainoastaan siitä, että ”rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla”. Syyt ovat psykodynaamisia. Seksuaalisuuden vaarallistaminen vahingoittaa ihmisiä henkisesti, ja ankaran moralistinen kasvatus tuottaa kielletyn hedelmän ongelman. Tuloksena voi olla niin sanottuja kaksoissidoksia (*double bind*), jotka tunnetaan myös skitsofrenian syntysyinä. Jokainen tietää, että seksuaaliset kokemukset ovat perimmältään mitä parhaita ja tavoiteltavia, mutta tuomitsevassa asenneilmapiirissä ne saadaan näyttämään kielteisiltä. Kun asioista puhumisen muoto ja sisältö ovat ristiriidassa, ihmiset hämmentyvät, ja heidän persoonansa jakautuu kahtia. Skitsofrenia voi esiintyä myös kulttuurisena kaksinaismoralismina, kuten on nähty.

Pedofilian tuomittavuudesta

On epäiltävä, onko esimerkiksi pedofiliasta tai (laajemmin ottaen) lapsen tai nuoren seksuaaliseksi hyväksikäytöksi sanotusta toiminnasta loppujen lopuksi mitään haittaa. Yhdysvaltalaiset psykologit Rind, Tromovich ja Bauserman ovat osoittaneet, että asiaa tarkasteleva tutkimus on ollut suurimmaksi osaksi täysin tarkoitushakuista ja lastensuojeluviranomaisten omia ammatillisia intressejä myötäilevää.[274]

Psykiatrit ja psykologit ovat traumatisoineet lapset ja nuoret jälkikäteen opettamalla, että seksuaalisuus sinänsä on pahaa ja että heille on tapahtunut jotakin vahingollista, vaikka ihmisten peruskokemukset olisivat olleet myönteisiä. Kun terapeutit näkevät lapsen, heidän silmiinsä syttyy rahan kiilto.

Myös oikeudenkäynnit syventävät traumoja, sillä juridisesti kaikki ikärajan ylitykset ovat virallisen syytteen alaisia rikoksia. Ne siis johtavat tuomioihin ilman, että pohdittaisiin, onko tapahtunut hyvää vai pahaa. Moraalifilosofisesti katsoen teko voi olla tuomittava vain, jos sen kautta on tuotettu jotakin haittaa. Haittoihin ja hyötyihin liittyvä todistelu kuitenkin sivuutetaan oikeudenkäynneissä, ja tuomioistuimet yksiselitteisesti julistavat, että seksuaalisesta kanssakäymisestä on ollut haittaa lapsen tai nuoren kehitykselle. Niissä yhteyksissä ei ole mitenkään määritelty, mitä ”kehityksellä” tarkoitetaan, tai ”kehitys” on ymmärretty pelkästään normatiivisesti: viranomaisten omien käsitysten mukaisesti ja vanhempien omien toiveiden noudattamiseksi.

Erään esimerkin tarjoaa se, että Rindin, Tromovichin ja Bausermanin tutkimuksia vastaan käynnistettiin poliittinen ajojahti, ja viranomaiset alkoivat painostaa julkaisuyhteytenä toiminutta tieteellistä aikakauslehteä sensuroimaan tutkimuksen. Asiaa käsiteltiin lopulta Yhdysvaltain kongressissa, joka yksimielisesti julisti, että kaikki aikuisten ja nuorten välinen seksuaalinen kanssakäyminen on pelkästään tuhoavaa. Tällä tavoin tutkimuksen väite tuli todistetuksi: poliittiset tarkoitusperät asetettiin toisenlaisia tuloksia osoittaneiden järkiperäisten analyysien edelle.

Tuomioiden epärationaalisuus

En puolustele pedofiliaa sikäli, kuin siitä on ihmisille vahinkoa. Mutta ilmeistä on, ettei *kaikki* ankariin tuomioihin johtanut seksuaalinen kanssakäyminen ole voinut olla haitallista eikä ainakaan niin vahingollista kuin on uskoteltu. Jos esimerkiksi 15-vuotias nauttii seksistä 18-vuotiaan kanssa, 16-vuoden ikäraja ylittyy, ja pihaan ajaa poliisiauto. Jos tuo hirveä hyväksikäyttö tapahtuu 15-vuotiaan ja 21-vuotiaan kesken, paikalle saattaa tulla armeijan virka-apuosasto. Kuitenkin esimerkiksi Espanjassa seksi kenen tahansa 13-vuotiaan kanssa on sallittua, ja ikärajat vaihtelevatkin varsin paljon Euroopan maiden sisällä. Tämä kertoo, kuinka suhteellista ja mielipiteistä sekä normeista riippuvaista tuomittavuus on.

Lehdet puolestaan kertoivat hetki sitten, että Britanniassa tuomittiin 10- ja 11-vuotiaat pojat 8-vuotiaan tytön raiskauksen yrityksestä![275] Tuon ikäiset eivät tietääkseni edes ymmärrä, mitä seksuaalisuuden käsite merkitsee. Lääkärileikit kuuluvat lasten kehitykseen olennaisesti, joten *tuomiota sinänsä* voidaan pitää umpihulluna ja pölvästimäisenä: lasten henkistä kehitystä vaurioittavana.

Jokainen järkevä ihminen ymmärtää, että monessakin ikärajan ylitystapauksessa alulla on voinut olla kaunis ihmissuhde, ja asiaan liittyvä tuomiomieli on perin juurin hullua. Suuri osa ”lasten seksuaalisen hyväksikäytön” tapauksista onkin sukukypsien ihmisten kohtaamisia ja lieviä ikärajojen ylityksiä, eivätkä ne sinänsä liity pedofiliaan. Esimerkiksi Ilta-Sanomat paheksui näyttävästi jutussaan nimeltä ”Teinityttö tuli raskaaksi – Dna paljasti nettipedofiilin”, että jokin 16-vuotias oli rimaa hipoen harjoittanut seksiä vanhemman miehen kanssa.[276] Todellisuudessa uhri oli itse eräänlainen hyväksikäyttäjä, joka oli jakanut seksiä myös muille miehille, ja tapaukset tulivat ilmi vain siksi, että hän oli tullut yhden hyväksikäytöstä epäillyn kanssa raskaaksi.

En puolusta holtittomia tai irrallisia ihmissuhteita enkä tue myöskään prostituutiota, mutta väitän, että suurimmat haitat lapsille ja nuorille tuotetaan ahdasmielisyydellä. Kukkahattutädit takovat ihmisten päähän, että seksuaalisuus sinänsä on jotakin kielteistä, kun kerran siltä pitää suojella ja varjella. Juuri näin syntyy kaksinaismoralismin kehä: seksuaalisuus vaarallistetaan jo ihmisten lapsuudessa, nuoret pidättäytyvät seksistä ja toteuttavat sukupuolisuuttaan vanhempana epäadekvaatisti ja pedofiilisesti. Näin pedofiilijahti elättää pedofiliaa ja sen koettua ongelmallisuutta.

Nähdäkseni myös lasten ja nuorten etu on kasvaa yhteiskunnassa, joka on vapaamielinen ja perustuu sukukypsien nuorten oikeuteen itse määrätä kehonsa potentiaaleista. Tämä tarkoittaa tietenkin sekä oikeutta *kieltäytyä* seksuaalisesta kanssakäymisestä että oikeutta *tavoitella* sitä ilman viranomaisinterventioiden uhkaa.

Nyt yhteiskunta pyrkii puuttumaan ihmisten seksuaaliseen integriteettiin eli koskemattomuuteen kemiallisella ja muutamissa Euroopan maissa jopa fyysisellä kastraatiolla. Tosiasiassa yhteiskunnan ei pitäisi suojella kenenkään ihmisen koskemattomuutta loukkaamalla toisten ihmisten koskemattomuutta.

Leimallista on myös se, että kastraation vaatimuksilla pedofilia on koetettu arvottaa yksinomaan *miesten* ominaisuudeksi, vaikka tutkimusten valossa pedofilia on yhtä yleistä naisten kuin miestenkin keskuudessa.[277] Ehkä juuri tätä kautta paljastuu, että naiset ajavat pedofiilijahdeilla jotakin omaa etuaan tai pyrkivät suojelemaan omia valheitaan. Seksuaalisuuden vaarallistaminen on ollut feministien hanke myös niissä muissa yhteyksissä, joissa ihmisen luonnollista seksuaalisuutta on yritetty tukahduttaa, kieltää tai rajoittaa ja joissa naiset ovat halunneet pidättää seksuaalisuuden vain omilla ehdoillaan tapahtuvaksi.

Pedofilia ja seksuaalisuuden olemus

Pedofilian ja lasten seksuaalisen hyväksikäytön olemusta ei ole pohdittu paljoakaan kriittisen filosofian eikä puolueettoman psykologian näkökulmasta. Todellisuudessa myös jokaisessa aikuisessa on lapsi. Kun aikuiset harjoittavat keskenään seksiä, lapsi tulee pintaan, ja ihmiset nuolevat ja imevät kuin lapset. Lapsi on siis läsnä ihmisen monikerroksisessa olemuksessa.

Jos aikuiset eivät myönnä, että lapsi on heissä itsessään ja heidän seksuaalisuudessaan, heille kasvaa estoja eivätkä he pysty kohtaamaan toisiaan täysipainoisella seksuaalisella tavalla. Myös pedofiilijahti ilmentää ahdasmielisten ihmisten omaa seksuaalista estoisuutta.

Samaan aikaan, kun sädekehänunnat ja rukoilijasirkat vaativat ankarampia tuomioita pedofiileille, he saattavat ihastella esimerkiksi tiernapoikien lauluesityksiä (jotka minusta ovat aivan sietämättömiä). Eikö juuri tällaisissa infantiileissa kulttuurirepresentaatioissa olekin pedofiilinen sävy? Ja kukkahattutätien takaa paljastuu krokotiili, kaksinaismoralismin tyylipuhtaiden sääntöjen mukaisesti.

Lapsiarvojen hyväksikäyttö

Hyväksikäytön käsite sinänsä on kaksinaismoralistinen, sillä sen mukaan paheksutun asian myönnetään olevan hyväksi. Lapsia käytetään hyväksi erityisesti silloin kun vannotaan lapsiarvojen varaan. Esimerkiksi pornon vastustajat määrittelevät ensin omat etunsa ”lasten eduksi” ja sitten kiljuvat ”lasten edun” puolesta. Samaan aikaan lapset ja varsinkin pojat itkevät pornolehtiensä polttamisen vuoksi saavillisen saunavettä.

Paljon paheksutun lapsipornon yksi käyttäjäryhmä ovat lapset itse. Siitä on heille hyötyä, sillä alastomien ihmisten näkeminen luo heille mielihyvää ja tukee heidän identiteettinsä kehitystä. Jos lapsipornon jakelu ja hallussapidon kriminalisointi lopetettaisiin, lapsipornon tarve voitaisiin tyydyttää jo olemassa olevalla lapsipornolla, ja lapsipornon uudistuotannolta menisi pohja. Ongelmana onkin lähinnä tuotanto.

Yhteiskunnallisten tekojen oikeutusta ei pidä arvioida siltä pohjalta, mikä on lapsille sopivaa. Lapsiargumentti ei sovi yhteiskuntamoraalin perustaksi, sillä kaikki sellainen, mikä on hyväksi lapsille, ei ole hyväksi kaikille. Sellaisessa tilanteessa aikuiset voivat päätyä tekemään, kuten ahdasmielisessä uskonnollisessa yhteisössä kasvanut ja 13–15-vuotiaiden tyttöjen kanssa harjoitetusta seksistä tuomittu radiojuontaja Timo Salonen, joka mediatietojen mukaan hyppäsi lasten nähden Viking Isabellalta mereen.[278] Ehkä hänen tarkoituksenaan oli näyttää sekä lapsille että julkiselle sanalle, kuinka ahtaalle yhteiskunta asettaa hänen kal-

taisensa henkilöt. Aiheettomat pedofiliaepäilyt tuhosivat myös laulaja Jamppa Tuomisen uran ja olivat yksi syy hänen kuolemaansa.

Se, että lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä vaaditaan yhä ankarampia tuomioita ja että ”seksuaalirikollisiksi” tuomituista aletaan pitää elinikäisiä kansainvälisiä rekistereitä, tekee ihmisistä lainsuojattomia ja oikeuslaitoksista murhaajia. Ja tämä kaikki tapahtuu samojen instituutioiden vaatimuksesta, jotka omalla ahdasmielisyydellään luovat tuota ongelmalliseksi koettua käyttäytymistä.

Sitä paitsi ”seksuaalirikokseksi” voidaan nykyään tuomita melkein mikä tahansa ihmiselle ominainen toiminta. Esimerkiksi Taloussanomat raportoi äsken, kuinka sveitsiläinen lääkefirma Novartis tuomittiin Yhdysvalloissa 190 miljoonan euron sakkoihin mieslääkärien kähmittyä myyntiportaan naisia.[279] Perimmältään tämä kertoo vain miesten ja naisten seksuaalisten toiveiden yhteensopimattomuudesta: tuomiot luovat ahdistusta yhteiskuntaan ja pakottavat miehiä luopumaan heille ominaisesta käyttäytymisestä. Omasta mielestäni tuosta seksuaalisuuden vaarallistamiseen pyrkivästä ämmäliikkeestä pitäisi tehdä loppu!

Keljua on, että myöskään lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä tuomituilla ei näytä olevan mitään oikeuksia, vaikka niitä voisi olla paljonkin, mukaan lukien oikeus omaan seksuaalisuuteen. Lehdistössä hehkutetun pedofiilijahdin mukaisesti uutiset kertoivat, kuinka eräs puolue epäsi hiljattain kunnallispoliitikoltaan toimintaoikeuden puolueessa saatuaan tietää, että tämä oli tuomittu seksuaalisesta kanssakäymisestä murrosikäisen kanssa.[280] Monessa tapauksessa nuoret kuitenkin etsivät itse vanhempaa seuraa, eikä heitä voida pitää syyntakeettomina osapuolina eikä varsinkaan uhreina, sillä tutustumisesta seksuaaliseen kanssakäymiseen on joka tapauksessa matkaa, ja kohtaaminen edellyttää aktiivisuutta molemmilta. Ei ole myöskään mitään näyttöä siitä, että samanikäisten nuorten keskinäinen seksuaalinen kanssakäyminen olisi jotenkin luontevampi tai parempi vaihtoehto kuin seksi vanhemman ja kokeneemman ihmisen kanssa, joten iän perusteella tapahtuva priorisointi esimerkiksi syyteharkinnassa ei ole perusteltua.

Turhan kriminalisoinnin purkaminen voisi alkaa poliittisesti. Juuri rikosleima ylläpitää hiljaisuutta, aivan niin kuin homoseksuaalisuuden kriminalisoinnin aikakaudella. Poliitikot näyttävät luulevan, että lapsiargumentit ja lastensuojelun nojalla kylvettävä ahdasmielisyys ovat ihmisten toiveiden mukaisia ja vahvaa valuuttaa vaaleissa. Lapsiargumenttien suosio lieneekin samanlaista kuin sosialismin suosio Neuvostoliitossa: muuta vaihtoehtoa ei saa esittää eikä ole tarjolla.

Lapsista tulee kuitenkin aikanaan aikuisia. Myös ne lapset, jotka ovat nauttineet seksistä lapsena, voivat vanhempina muistella kokemuksiaan hyvällä. Vain kaikkein katkerimmat ja pahiten seksin puutteesta kärsivät ihmiset voivat pyrkiä kylvämään omaa vihamielisyyttään joko tekaistuilla

tai kiistanalaisilla ilmiannoilla, joilla ahdistellaan tätä nykyä elokuvaohjaaja Roman Polańskia.[281]

Ripillä roiskuu rapa

Surkuhupaisinta kirkon ja kireäpipojen harjoittamissa pedofiilijahdeissa on ollut heidän oma kaksinaismoralisminsa, joka kiertyy kehälle rippi-instituutiossa. Mitä hyötyä on rippisalaisuuden avaamisesta (eli pastoreille sälytetystä velvollisuudesta laverrella heille paljastetut pedofiliateot poliisille), jos rippipappina toimii pedofiili itse? Miksi käydä rippikoulu, mikäli rippikoulussa joutuu pastorin kourimaksi eikä niin muodoin kannata ripittäytyä ainakaan samalle hameväelle?

Järkiperäisen filosofian näkökulmasta koko rippi-instituutio onkin pelkkä mafiajärjestelemän jatke, jonka tehtävänä on toteuttaa ideologista valvontaa. Ihmisiä pelotellaan Helvetillä ja lohdutellaan anteeksiantamuksella, kunhan he paljastavat rikoksensa papeille, jotka saavat heistä ideologisen ylivallan. En kuitenkaan katso, kuten kriminaalipsykologi Jaana Haapasalo, että pedofilialle altistaisi kirkkojen piirissä ”organisaation hierarkkisuus tai auktoriteetinpelko”.[282] Kukkahatulta on jälleen jäänyt huomaamatta, että seksuaaliseen kanssakäymiseen altistaa molemminpuolisesti *seksuaalisuuden kokeminen kiihottavaksi*.

Voitte tietysti arvostella minua uskontojen pilkkaamisesta, mutta minusta tuntuu, että uskonnot tekevät itse itsensä naurunalaisiksi omalla valheellisuudellaan. Voitte luonnollisesti haukkua minua ja käsityksiäni vapaamielisiksi, mutta ammattifilosofina hyväksyn yleensäkin vain sellaisen, missä on järkeä. Myös Aristoteleen mukaan tunne-elämä toteutuu parhaiten silloin, kun sitä eletään järkiperäisesti. Sen sijaan pedofiilien, uskovaisten, ahdasmielisten ja kiilusilmäisten fanaatikkojen rinkeihin minun ei tee mieli. Voinkin lausahtaa vanhan fraasin mukaisesti: Turhaan kävin riparin, en tunne tuoksua piparin.

Keskiviikkona 26. toukokuuta 2010

ELÄKETURVAN HELVETINKONE

Niin sanotut suuret ikäluokat ovat lohdutelleet pätkätöistä kärsiviä nuoria sillä, että vaikka nuoremman polven omaisuus ei paisukaan pullamössösukupolven varallisuuden tavoin, nuoret perivät aikanaan edeltäjiensä lukaalit ja muun omaisuuden. Tuloerojen keskellä kurjuutta mahtuu kuitenkin kaikkiin ikäluokkiin, ja onkin väärin, että tiettyjen yksilöiden tulevilla perinnöillä halutaan rauhoitella kaikkia ihmisiä.

Perijäeliitin muodostavat Suomessa vain ne optio- ja muiden miljonäärien jälkeläiset, joille varallisuutta kasautuu vielä helpommin kuin

tuolle kultapossukerholle itselleen: tekemättä päivääkään työtä. Aikaa myöten tämä johtaa eräänlaisen rälssisäädyn syntymiseen. Koska eläkekassoissa oleva varallisuus riittää kattamaan vain noin neljänneksen eläkkeisiin tarvittavista varoista, tulevaisuudessa joudutaan tinkimään luvatuista eläkkeistä tai siirtämään entistä suurempi osa eläkemenoista verorasitukseen. Tämä merkitsee, että yhteiskunnalla on suuri intressi sekä heikentää vanhusten eläkkeitä että verottaa heidän perintönsä pois perijöiltä. Tätä kautta apajille ilmestyvät myös pankit, jotka voivat tarjota auttavan kätensä.

Monien vähävaraisten ja keskivarakkaiden ihmisten omaisuus koostuu asunnosta. Sitä aletaan jatkossa uhata niin sanotuilla käänteisillä asuntolainoilla, joita pankit tarjoavat pienituloisille vanhuksille. Helvetinkone on rakennettu siten, että pankit myöntävät syömävelkaa asunnon pantiksi. Kun laina on pupetettu loppuun ja vanhus kaatunut hautaan, asunnon kahmaisee pankki, ja perilliset jätetään nuolemaan näppejään.

Nyt tämä ihmisten vihaama mahdollisuus aiotaan automatisoida ja institutionalisoida. Valtiovarainministeriö valmistelee lakimuutosta, joka mahdollistaisi asunnon tai muun kiinteän omaisuuden muuttamisen lisäeläkkeeksi.[283] Lisäeläkettä maksaisi vakuutusyhtiö, joka saisi asunnon vakuutetun kuoltua. Tätä kautta haaskalle ilmaantuisi pankin lisäksi eläkevakuutusyhtiökin.

Muiden muassa Helsingin Sanomat kuvaa asiaa omassa kritiikittömyydessään niin, että asunnon muuttaminen lisäeläkkeeksi tulisi ”nykyistä kannattavammaksi”.[284] Viranomaiskielestä omaksutun muotoilun mukaan kyseessä olisi jälleen ”kannuste” eikä sellainen saatanallinen idea, jollainen uudistus todellisuudessa on. Jos asuntovarallisuus voidaan sulattaa eläkkeeksi, ei ole epäilystäkään, etteivät poliitikot käyttäisi tätä mahdollisuutta varsinaisten eläkkeiden pienentämiseen ja eläketurvan huonontamiseen.

Ahneet sukupolvet, jotka makaavat selkä kaarella voivuoren päällä, risteilisivät tulonjakosodassa rahastamansa varat Karibian-laivoilla ja tuhlaisivat euronsa Kanarian-koneissa. Muille tarjottaisiin Albanian sosialistisesta tasavallasta tunnettuja elämyksiä.

Velkaeläkkeiden yleistyminen lietsoisi varmasti myös repiviä konflikteja, kun leskeksi jääneet ahmisivat asuntoja kuin täytekakkuja muun perikunnan katsellessa. Puolisoiden keskinäinen hallintaoikeustestamentti on kieltämättä hyvä ratkaisu, sillä se vapauttaa perikunnan veronmaksusta, kun pesää ei jaeta. Vaikka se yhdessä lesken asumissuojan kanssa turvaakin varttuneen väen oikeudet hyvin, uusi syömävelkasysteemi vesittäisi kuitenkin myös asumissuojan ja hallintaoikeuden myönteiset puolet.

On väärin, että valtiovalta tukee toimintaa, jolla keski- ja työväenluokan vähäinen yksityisomaisuus saatetaan asuntovarallisuus mukaan lukien pankkien tai vakuutusyhtiöiden haltuun. Ensin ihmiset ruoskitaan

huhkimaan hiki hatussa koko työikänsä maksaakseen ylikalliiden asuntojen lainat loppuun, ja viimeisinä vuosinaan heidät pakotetaan syömään asunnoissa oleva omaisuus, eli maksamaan asuntosäästöillään toinen luotto: pankin tai vakuutusyhtiön antama eineslaina.

Juuri tällä tavoin oikeistohallitus puolustaa yksityistä varallisuutta ja vahvistaa omistusoikeutta. Hankkeen takana ovat jutun mukaan sekä Jyrki Kataisen että Mari Kiviniemen nimet.

Rikkaiden varallisuusasemaan lakiuudistus ei purisi, sillä hyvätuloiset eläkeläiset selviävät tästä maailmasta ulos ilman pankkien käänteisiä luottoja ja vakuutusyhtiöiden panttilainoja. Pahiten uudistus puree köyhien kukkaroon. Jo nykyisin monet vähävaraiset vanhukset salaavat toimintakykynsä alenemisen estääkseen julkista valtaa toimittamasta heitä hoitoon ja ulosmittaamasta heidän omaisuuttaan. Tällä tavoin iäkkäät ihmiset ovat suojelleet perintövarallisuudessa olevaa mahdollisuutta tasapainottaa tilanne omaishoitajiensa ja perillistensä kanssa tuossa alati huononevassa vaihtosuhteessa.

Vakuutusyhtiöt odottavat kuulemma panttilainaukseen perustuvasta lisäeläkkeiden myöntämisestä ”isoa liiketoimintaa”. Todellisuudessa hallituksen kannattaisi parantaa vähävaraisten eläkkeitä, muuttaa pääomatuloverotus progressiiviseksi ja poistaa perintövero lähisukulaisilta.

Jollei olisi surullista, olisi huvittavaa, että katteettomat eläkelupaukset yritetään maksattaa työttömyydestä kärsineellä g*eneration X:llä*, jonka omat eläkkeet eivät ole ehtineet lainkaan karttua. ”Kadotetuksi” tuomittu 1960-luvulla ja 1970-luvulla syntynyt sukupolvi ei ole ehtinyt vaurastua, sillä asunnot ovat jääneet hankkimatta pätkätöiden vuoksi ja hintojen karattua palkansaajien ulottumattomiin. Nyt kun vielä perinnötkin anastetaan pankeille, on selvää, että tämä ikäluokka ei tule koskaan näkemään rahaa. Hyvää tässä on vain se, että kun ei mitään ole, mitään ei voida enää vähentää eikä ottaa pois. Tällöin ihminen on pysyvästi ”saamapuolella”.

Tiistaina 1. kesäkuuta 2010

YLIOPPILAIDEN ALENNUSMYYNTI

Uudet ylioppilaat ovat kevään merkki, ja on jälleen aika ottaa kantaa koulutuspolitiikkaan. Suomessa valmistuu nykyään yhtä paljon tohtoreita kuin ennen vanhaan maistereita. Maistereita puolestaan valmistuu kuin ylioppilaita muinoin. Ja ylioppilaaksi kirjoittaa puolet ikäluokasta. Määrien paisuminen ei selity vain kansan sivistystason kohoamisella. Sosiaalidemokraattisessa koulutuspolitiikassa laatu on muuttunut määräksi aidon dialektiikan mukaisesti.

Ylioppilaaksi kirjoittavien määrää lisää se, että ylioppilaaksi voi valmistua myös ammatillisten opintojen pohjalta. Kaksoistutkintoa suorittaneiden tulokset eivät ole kuitenkaan olleet kovin hyviä ylioppilaskirjoituk-

sissa. Yleissivistyksen kehittäminen voi olla myönteinenkin asia, mutta käytännössä taso laskee, kun ylioppilaita leivotaan rimanalennusten kautta.

Tutkintotehtailusta paistaa päälle ammatillisia etuja valvovien ammattijärjestöjen ja erityisesti SAK:n pyrkimys vaikuttaa koulutuspolitiikkaan tasapäistävästi ja todellisten kriteerien ohi. Ammatillisia opintoja suorittavien mahdollisuuksia laajentamalla heille tarjotaan suorastaan erikoisetuja lukion käyviin verrattuna.

Miehet syrjäytymisvaarassa

Yksi huolenaihe lukiokoulutuksessa on sukupuoliedustuksen vääristyminen. Helsingin yliopiston entinen rehtori Kari Raivio kirjoitti taannoin *Yliopisto*-lehdessä 16/2002, että koulutusjärjestelmämme syrjii poikia: ollessaan murrosiässä pojat eivät opiskele yhtä ahkerasti kuin tytöt eivätkä siten hakeudu lukio-opintoihin ja sitä kautta yliopistoon. Hän sai feministien vesikauhuiset vaahdot silmilleen. Itse kirjoitin tämän jälkeen *Tiedepolitiikka*-lehdessä 1/2006, kuinka väärin todellakin on, että lukioiden oppilaista noin 60 prosenttia on tyttöjä ja että myös Helsingin yliopiston tiedekunnat ovat opiskelija-ainekseltaan yhtä lukuun ottamatta naisenemmistöisiä.[285]

Ilmiö ei nähdäkseni johdu siitä, että pojat olisivat tyttöjä tyhmempiä, osaamattomampia tai laiskempia. Pojat eivät myöskään ”kehity hitaammin” kuin tytöt. Sen sijaan koulutusjärjestelmä arvottaa jo kehityksen käsitteen ideologisesti: se tulkitsee poikien luontaiset ominaisuudet kielteisesti ja tyttöjen ominaisuudet myönteisesti.

Pojille tyypitellyistä piirteistä, kuten reippaudesta ja kovaäänisyydestä, rangaistaan ja tytöille tyypitellyistä ominaisuuksista, kuten ahkeruudesta ja nöyryydestä, palkitaan. Poikien väitetty ”koulunvastaisuus” on heidän tapansa osoittaa *älyllisyyttä*. Pojat eivät halua ainoastaan oppia, vaan he haluavat myös ymmärtää, mitä heille opetetaan.

Ehkä juuri näin selittyy, miksi seiskan keskiarvon saaneista pojista tulee johtajia ja kympin tytöistä sihteereitä. Pinkoilu on seksuaalisuuden sublimaatiota, ja sukupuolten taipumukset keskittää aktiivisuutensa koulunkäyntiin ovat erilaiset.

Poikia ja miehiä syrjitään myös sitä kautta, että sisäänvalintojen sukupuolikiintiöt on säilytetty lähinnä miesvaltaisilla aloilla naisten edustuksen turvaamiseksi. Sen sijaan naisvaltaisilta aloilta mieskiintiöt on poistettu vähin äänin. Kun opettajankoulutuslaitoksen sukupuolikiintiöt poistettiin Helsingin yliopistosta vuonna 1993, peräti 85,1 prosenttia valituista oli tämän jälkeen naisia. Opettajakunnan naisistuminen vahvistaa koulutusjärjestelmän naisvaltaisuutta ja lisää poikien syrjäytymisuhkaa koulutyössä.

Ammattikoulusta yliopistoon

Myös yliopistojen opiskelijavalinnan perusteita on pyritty liennyttämään osana ylioppilastutkintojen vesitysyritystä. Pahinta on, että opetusministeriö ehdotti jo valintakokeidenkin poistamista. Todellisuudessa valintakriteereitä joudutaan tiukentamaan, kun selektion välttämättömyys siirtyy alemmalta koulutusportaalta yliopistojen oville.

Nyt koulutuspolitiikassa toimitaan päinvastoin. Viime vuonna säädetyn yliopistolain 37 §:n mukaan ylempiä yliopistotutkintoja opiskelemaan voi päästä suorittamaan myös kolmivuotisen ammatillisen perustutkinnon tai ammatillisen aikuiskoulutuksen pahveilla. Pelkästään ylempään yliopistotutkintoon (eli yleensä maisterintutkintoon) johtavia opintoja voi puolestaan päästä suorittamaan alemman yliopistotutkinnon eli kandidaatintutkinnon ohittamalla, jos on suorittanut ”soveltuvan alemman ammattikorkeakoulututkinnon tai ammattikorkeakoulututkinnon”.

Näitä porsaanreikiä yliopiston seiniin puhkottiin jo vuoden 2004 lainmuutoksessa, mutta viime vuonna voimaan tulleessa uudessa laissa hulluinta on, että myös yliopistojen tieteellisiä ja taiteellisia jatkotutkintoja (eli lisensiaatin- ja tohtorintutkintoja) suorittamaan voidaan ottaa ylemmän ammattikorkeakoulututkinnon pohjalta. Tällä tavoin yliopistojen maisterintutkinnoista ja ammattikorkeakoulututkinnoista (eli entisistä opistotutkinnoista) tehtiin yhtäläisen kelpoisuuden antavia, vaikka ammattikorkeakoulujen opetus ei ole tieteellistä eivätkä tutkinnot ole todellisuudessa samantasoisia.

Yliopistoon voi nyt päästä ei-ylioppilas kosmetologi. Maisteriksi voi opiskella opistotasoinen tradenomi sivuuttaen yliopistossa opintonsa suorittaneet kandidaatit. Ja tekniikan tohtoriksi voi ylemmän amk-tutkintonsa pohjalta jatkaa esimerkiksi insinööri yliopistotasoisten diplomi-insinöörien ohi. – Tämä ei taida olla ihan oikein. Tuntuu aivan kuin joitakin kriteerejä kierrettäisiin ja ihmisten ansioita poljettaisiin.

Leväperäinen koulutuspolitiikka johtaa maistereiden ja tohtoreiden sumaan. Maistereita tuotetaan nykyään kaksinkertainen määrä ja tohtoreita nelinkertainen määrä parinkymmenen vuoden takaiseen tilanteeseen verrattuna. Kun yliopistojen taloudelliset resurssit sidottiin tutkintojen määrään, yliopistot alkoivat tehtailla tutkintoja tavalla, joka on johtanut tieteen tason laskuun. Suomen Akatemian viime vuonna teettämän selvityksen mukaan Suomen tieteen taso on Pohjoismaiden huonoin ja euroopalaisittain arvioiden häntäpäässä,[286] vaikka ja koska maassamme valmistuu tohtoreita väestöön suhteutettuna enemmän kuin esimerkiksi Japanissa ja Ranskassa.

Kenties opetusministeriön olisikin kannattanut lähettää tohtorinpaperit suoraan jokaiseen kotiin. Kun mieluinen tutkinto olisi kaikilla, vasta todellisten suoritusten kautta nähtäisiin, kuka on kuka, aivan niin kuin

Kiinan kansanarmeijassa. Siellä arvoasema päädyttiin osoittamaan rintataskussa olevien kuulakärkikynien määrällä, kun sotilasarvot oli poistettu täydellisen tasa-arvon merkiksi.

Mikä neuvoksi?

Jos kysytään, missä on se kaula, joka opiskeluoikeuksien ja tutkintojen inflatorisen jakelulinjan vuoksi pitäisi katkaista, syylliseksi on mahdotonta osoittaa yhtä päätä. Ette varmaan arvaakaan, että syy suomalaisen yliopistolaitoksen huonontamiseen löytyy Euroopan unionista, johon liittyvä Bolognan prosessi pakotti myös Suomen harmonisoimaan omien oppilaitostensa tutkinnot kehnolle keskieurooppalaiselle tasolle.

Vielä 1990-luvulla lisensiaatintutkinnot kuuluivat olennaisena osana jatko-opintoihin. Suoritin myös itse aikoinani sellaisen. Kun lisensiaatintutkinnot käytännössä poistettiin, 2000-luvulla valmistuneet tohtorit ovatkin nyt tosiasiassa lisensiaatteja.

Mutta eipä siinä mitään. Onnea kaikille. Mikään ei ole teidän omaa syytänne. Katson vain, että opintien edetessä kohtaamiskulman pitäisi jyrkentyä, jotta taso säilyisi ja jokin olisi jonkin arvoista. Nyt se on lieventynyt.

Nähdäkseni lukio-opiskelua ja ylioppilastutkintoa pitäisi painottaa älyllisesti vaativammaksi vastapainona aistimellisuutta ja elämyksiä tarjoaville kulttuuriväristyksille, käytännöllispainotteiselle ammattikoulutukselle ja mediasta pursuavalle efektikielelle. Yliopistotutkintojen määrää tulisi vähentää perustutkintojen aloituspaikkoja karsimalla ja jatkotutkintojen laatuvaatimustasoa korottamalla. Tieteen sisäisten laatukriteerien pitää tällöin riittää tason arviointiin, eikä niitä pidä säädellä rahan ruoskalla.

Lauantaina 5. kesäkuuta 2010

KIEROA KIRKKOPOLITIIKKAA

Kuin jatkoksi edellä käsittelemilleni vähemmistövaltuutetun virantäyttövääryyksille ja tutkintojen löyhäkätiselle tehtailulle on hyvä puuttua myös viimeviikkoiseen Helsingin piispan valintaan. Uutiset iloitsivat, että Suomeen on valittu ensimmäinen naispiispa, kun Helsingin uudeksi piispaksi äänestettiin Espoon hiippakuntasihteeri Irja Askola 591 äänellä tuomiorovasti Matti Poutiaisen saamia 567 ääntä vastaan.[287]

Yleisradion uutinen kehui valittua henkilöä ”valppaaksi ajattelijaksi”, joka ”on ottanut esille hyvin voimakkaasti oikeudenmukaisuuskysymyksiä”. Lisäksi jutussa antauduttiin ennustamaan, että ”näiden seikkojen

takia hänestä tulee ainakin aluksi suorastaan tiedotusvälineiden lemmikki”.

Imartelu ei ole yhtään ennenaikaista vaan on ehtinyt muuttua jo todellisuudeksi tyyliin ”kerromme huomisen uutiset jo tänään”. Jutussa ei nimittäin pukahdettu mitään siitä tosiasiasta, että piispaksi valittiin maisteri vastaehdokkaana olleen miespuolisen lisensiaatin ohi. Yleensä Suomen piispoilta on vaadittu teologian tohtorin tutkintoa merkiksi siitä, että piispalla on tehtävien hoitamiseen tarvittava opillinen asiantuntemus.

Kehnoudesta kilpaillaan

Näin siis kävi taas: virkaan vyörytettiin alemmin koulutettu nainen pätevämpien miespuolisten ohi. Helsingin piispaksi pyrki kaikkiaan viisi henkilöä, joista kaksi oli naisia (Irja Askola ja Marja Heltelä), molemmat maistereita. Kolmesta mieshakijasta kahdella oli tohtorintutkinto (Leo Glad ja Hannu Vapaavuori), ja myös loppusuoralle selviytynyt Matti Poutiainen oli suorittanut jatkotutkinnon.

Omasta mielestäni johdonmukaisinta olisi ollut, että loppuäänestys olisi järjestetty Gladin ja Vapaavuoren välillä. Akateemisesta maailmasta myös monet teologit antoivat tukensa muutenkin ansioituneelle Vapaavuorelle.[288] Sen sijaan toteutuneeseen äänestykseen valikoituivat ne hakijat, joiden koulutukselliset ja tieteelliset näytöt olivat joukon heikoimmat.

Tätä feminismi saa aikaan yhteiskunnassa. Kun korkeimman oikeuden presidentiksi valittiin ensimmäistä kertaa nainen vuoden 2006 alusta lukien, hänkään ei ollut suorittanut korkeimpien oikeusasteiden jäseniltä yleensä vaadittavaa tohtorintutkintoa. Lisäksi hakijoiden joukossa olisi ollut tohtorintutkinnon suorittaneita miehiä. Nimitys oli siis vastoin naisten ja miesten tasa-arvosta annettua lakia.

Kukaan ei kuitenkaan puuttunut asiaan mitenkään poliittisen korrektiuden vuoksi, eivätkä ohitetut kehdanneet valittaa. Sen sijaan virkaan päätynyt oikeustieteen kandidaatti Pauliine Koskelo valittiin Vuoden Naiseksi kuin palkkioksi miesten tyrmäämisestä prosessissa. Tuon tittelin hän varmasti ansaitsikin, sillä takana oli nimenomaan poliittisia ansioita. Monet heikoin perustein valitut ovat joutuneet jälkeenpäin rimpuilemaan syytösten verkoissa, ja heidän tietään on koetettu tasoitella keinottelulla.

Tasa-arvo: ansiot ratkaisevat, sukupuoli ei vaikuta

En tietenkään halua paisutella tutkintojen enkä titteleiden merkitystä. Mutta en myöskään haluaisi, että ne vesitetään ja riistetään pois ajattelemattomalla nimitys- tai myöntöpolitiikalla.

Se, että virkoihin päätyy naisia, on ihan kelpo asia, mutta valintojen pitäisi perustua ansioihin ollakseen oikeudenmukaisia. Tasa-arvoa on se, että ansiot ratkaisevat eikä sukupuoli vaikuta. Niinpä naiseutta ei saisi käyttää verukkeena pätevämpien miesten sivuuttamiseen.

Epäoikeudenmukaiset ohitukset eivät legitimoi virkoihin kiilattujen asemaa. Tällainen feminismin soveltaminen johtaa vain tutkintojen ja ansioiden ylenkatsomiseen ja mitätöimiseen – tai sitten siihen, että väärin valitut menettävät ihmisten kunnioituksen. Kun valinnat ovat vastoin Taivaan Järjestystä, voimaan astuu voiman ja vastavoiman laki.

Vähemmistövaltuutetun virkaan puliveivattiin kuukausi sitten kelpoisuusehtoja täyttämätön nainen valtioneuvoston erivapaudella, jota sovellettiin perustuslaillisen yhdenvertaisuuden ja tasa-arvolain vastaisesti. Nyt piispanvirkaan valittiin nainen muodollisesti korrektin äänestyksen tuloksena, joka kuin vahingossa johti ansioituneempien mieshenkilöiden ohittamiseen. Kannatan toki naisten edustusta myös piispainkokouksessa, mutta asiaa kirkastaisi se, jos nainen päätyisi virkaan omien ansioidensa perusteella eikä keinotekoisen suosimisen tai kannattajaklikkien kautta. Sillä suosiminen johtaa vain käänteiseen syrjintään ja nöyryyttää vähemmistönä olevaa sukupuolta itseään.

Piispanviran pienennystä

Suuri osa Suomen piispoista on ollut professoreja, joilla on teologisten kysymysten asiantuntemus. Ehkä ensimmäinen naispiispa olisikin ollut luontevinta valita heidän joukostaan, mikäli vain joku olisi asettunut ehdolle. Suomen evankelisluterilaisen kirkon käytäntöön eivät kuulu pappisvihkimyksen eri asteet, ja juuri siksi koulutuksen tason pitäisi korostua piispan valintakriteerinä.

Irja Askolan päätyminen piispaksi oli esimerkki feministisestä suosimispolitiikasta. Tämä on osa kirkkopolitiikkaa, aivan niin kuin feministien suosiminen yliopistoissa on osa tiedepolitiikkaa. Ja valtionpolitiikassa tasa-arvo näyttää olevan vain naisten omaisuutta, kuten tiedämme siitä, että lähes kaikki tasa-arvovirat on täytetty naisilla.

En ymmärrä lainkaan dosentti Mikko Malkavaaraa, joka Ylen jutun mukaan iloitsee siitä, että ”papistostahan iso osa on jo naisia, samoin enemmistö teologian opiskelijoista”. Miksi naisten yliedustus jollakin alalla olisi itseisarvo, kun miehiä puolestaan haukutaan yliedustuksesta kaikilla niillä aloilla, joilla enemmistö toimijoista sattuu olemaan miehiä?

Malkavaaran mukaan ”Irja Askolasta hiippakunta saa merkittävän yhteiskunnallisen vaikuttajan ja keskustelijan”. Näistä pragmatisteista tuskin on missään pulaa. Jokainen kelpaa arkiajattelijaksi, sillä kenellä tahansa näyttää olevan nykyään poliittisiin valta- tai etupyrkimyksiin

perustuva mielipide kaikesta. Mutta onko myös ajattelukykyä ja asioita koskevaa tietoa?

Vertailun vuoksi

Naispappeus on minulle kirkkoon kuulumattomana henkilönä melko yhdentekevä asia. On kummallista, että naisten valitsemista virkoihin suitsutetaan tiedotusvälineissä, mutta homoseksuaalien valitsemisesta virkoihin nostetaan suunnaton poru. Näin kävi muun muassa Yhdysvalloissa vuonna 2003, kun anglikaaniyhteisön piispanvirkaan valittiin pastori Gene Robinson, jonka tiedettiin olevan homoseksuaali. Vuotta aiemmin saman kirkkokunnan piispaksi nimitetty britti Jeffrey John oli puolestaan painostettu eroamaan virastaan hänen homoseksuaalisuuteensa vedoten. Mainittakoon, että molemmilla henkilöillä oli virkaan sekä kelpoisuus että pätevyys.

En moralisoi myöskään sukupuoltaan vaihtaneen Marja-Sisko Aallon toimintaa kirkkoherrana. Savustus pois virasta oli juuri sitä politiikkaa, jolla ihmisten todellisia ansioita ja identiteettejä pyritään epäoikeudenmukaisesti kiistämään.

On tosin vaikea sanoa, ovatko sukupuoltaan vaihtaneet lopulta miehiä vai naisia, sillä ihmisen geenit ja kromosomit ovat joka tapauksessa entisenlaiset, vaikka sukupuolen fenotyyppiä muokattaisiin. Sama seikka on tuottanut pähkinöitä myös kirkolle: jos seurakuntalaiset hyväksyvät ihmisen miehenä, miksi he eivät hyväksyisi *samaa henkilöä naisena?* Tässä kysymys naispappeudesta kärjistyy. Myönteistä Irja Askolan valinnassa voi olla se, että hän sopivasti sekoittaa poliittisilla näkemyksillään piispainkokousta ja patakonservatiivien paradigmoja.

Maanantaina 7. kesäkuuta 2010

LASTEN MEHUHETKI PÄÄTTYI IKÄVÄSTI

Kaikin puolin rasistinen ja kiihkoisänmaallisuudessaan vahingollisesti kansallismielinen suvivirsi tuskin oli lakannut kaikumasta koulujen juhlasaleissa, kun uutiset iloitsivat, että maahanmuuttajataustaiset nuoret mellakoivat Linnanmäen huvipuistossa.[289] Poliisin mukaan joukkotappelu syntyi maahanmuuttajataustaisten välille, ja kahakkaan osallistui enimmillään noin 150 nuorta, joista kymmenkunta pahoinpideltiin. Tapaus vahvistaa tavallaan sen, minkä totesin jo hakiessani vähemmistövaltuutetun virkaa: keskeistä ei ole, mitä tapahtuu valtaväestön ja vähemmistöjen välillä, vaan se, mitä tapahtuu vähemmistöjen sisällä.

Tämän leimaamisen, osoittelevuuden ja kansanryhmää vastaan kiihottamisen keskellä meitä kuitenkin lohduttaa, että ”ketään ei otettu

kiinni”. Vain 60-vuotispäiväänsä alennusmyynnillä juhlistanut huvipuisto suljettiin, ja äidit ja isät joutuivat taluttamaan pikku itkupillinsä pois karuselleista ja sähköautoradoilta.

Jokainen nyt varmasti ymmärtää, kuinka tärkeää on, että kulttuuridebatteja ja muita vibraattoreita saadaan lisää. Emme voi jäädä jälkeen yleiseurooppalaisesta kehityksestä. Monessa Euroopan maassa ollaan meitä paljon pitemmällä. Esimerkiksi Ranskassa afrikkalaisperäiset maahanmuuttajat polttivat uuden vuoden 2009 aluksi yli tuhat (1 000) autoa,[290] ja onkin tehtävä hartiavoimin töitä, jotta myös meidän maastamme saadaan ”aidosti monikulttuurinen”.

Karttapallot katollaan

Karnevalistisuus leviää Euroopassa kuin renessanssin aikakaudella konsanaan. Jo Mihail Bahtin totesi kirjoituksissaan keskiajan renessanssista ja naurusta, että karnevalistisessa kulttuurissa maailma on käännetty ylösalaisin.[291] Karnevaaleille on tyypillistä, että isäntä on hetken aikaa orja ja orja on isäntä. Kuningas on narri ja narri on kuningas. Poliisi on rikollinen ja rikollinen on oikeudenvartija.

Nykyisin karnevaaleja järjestetään esimerkiksi kouluissa ja muissa laitoksissa auktoriteettisuhteiden kääntämiseksi hetkellisesti päälaelleen. Tarkoituksena on luoda tilapäinen vapauden saareke ja hengähdystauko muutoin alistavan ja painostavan elämän keskelle.

Karnevalismilla on historiansa, joka ulottuu keskiajalta uudelle ajalle. Samalla kun kirkko ja julkinen valta alkoivat hellittää liekanaruistaan juhlimisen ja vapauden hyväksi, ne tulivat antaneiksi ihmisille mallin, jota he saattoivat tavoitella myös normaalielämässään. Lopulta kansalaiset kiinnostuivat pelkästä karnevaalien vietosta hengellisyyden sijaan.

Esimerkiksi kevät- ja kesäkarnevaalit eivät ainoastaan auttaneet kansalaisia kestämään pimeyttä ja kurjuutta syksyn ja loskaisen talven läpi, vaan ne myös houkuttelivat ihmisiä pysyvästi pois kurinalaisuuden tilasta. Bahtinin käsityksen mukaan karnevaalien merkitys oli vaihtoehtoisten maailmojen luomisessa, esimerkiksi sellaisten, joissa ihmiset voivat osoittaa toisiaan kohtaan hyvää tahtoa. Mitä enemmän karnevaaleja järjestettäisiin, sitä paremman otteen ihmiset saisivat tuosta paremmasta maailmasta. Toiveena oli, että karnevaalit muuttuisivat vallitsevaksi tilaksi. Tämän merkiksi monien ihmisten elämä onkin nykyään pelkkää siirtymistä karnevaalista toiseen.

Monikulttuurisuus: pysyvä karnevaali

Mutta entäpä jos karnevaalit todella muuttuvat pysyviksi? Maailma kääntyy ja jää kumolleen. Tällöin hyvä tahtokin helposti kieroutuu ja vaihtuu pahaksi. Minusta tuntuu, että monikulttuurinen yhteiskunta edustaa tuota pysyvästi päälaelleen käännetyn yhteiskunnan tilaa, jossa lainkuuliaisia ja rehellisiä ihmisiä viedään kuin sikaa korvasta oikeuden eteen mutta rikollisuus saa rehottaa. Karnevaalien tuloksena ovat myös karmeat vaalit, kun sananvapaus ja kansanvalta otetaan ihmisiltä vähin erin pois. Ja tivolina pyörivän yhteiskunnan hullunhoureisissa pyörteissä jokaista järjellisesti ajattelevaa kansalaista odottaa karu selli.

Tässä groteskissa teatterissa jokainen voi ennen pitkää vain pelastaa oman nahkansa. Siksi minäkin nyt ääni väristen hoilaan omaa oodiani kansakuntien lopulliselle sekoittamiselle ja sekopäisyyden leviämiselle: ”Tervetuloa, oi rajaton kansainvaellus ja maasta toiseen hyppinen, kansojen yhteisymmärrys, rauha, solidaarisuus ja harmonia!” Astrid Thors! Ritva Viljanen! Kuka tekisi kantelun kelvottomasta karnevaalien keskeyttämisestä vähemmistövaltuutetulle?

Keskiviikkona 9. kesäkuuta 2010

OIKEUSLAITOKSEN KELLO JÄTÄTTÄÄ

Suomalainen oikeuslaitos järjestää kansanvaltaan ja sananvapauteen liittyvät oikeudenkäynnit yleensä kesällä, mieluiten juhannusviikolla, jotta kansalaiset eivät kiinnostuisi niistä ja oikeus voisi pidättää kaiken vallan itselleen. Oikeudenkäynnit auttavat kuitenkin pitämään maahanmuuttokritiikkiä otsikoissa myös aikoina, jolloin rasismia ei esiinny lainkaan ja siirtolaisuudesta koituvat haitat ovat ainoastaan vähäisiä.

Jussi Halla-ahon marinointi hovioikeuden vartaassa on juuri tällainen prosessi.[292] Hiljaisella tulella kypsytetty liha ei tule kuitenkaan mureammaksi vaan sitkistyy. Jos joku luulee, että yksittäiseen henkilöön kohdistuvalla ajojahdilla nujerretaan maahanmuuttokriittisyys ja kansallisen edun puolustaminen, hän erehtyy. Näin sammutetaan tulta gasoliinilla.

Tuomarit tuskin arvaavatkaan, kuinka takaperoista maahanmuuttokritiikin käsittely tuomioistuimissa on. Euroopassa on jo ajat sitten tultu pois tilanteesta, jossa natsikammosta kärsivien EU-maiden juristit tuomitsivat kansallisen edun puolustajia lampaannahkaperuukki takaraivollaan. Hauraaksi legendaksi muuttuneen Brigitte Bardot’t sakkotuomio siitä, että hän vaati eläinten tainnuttamista ennen niiden rituaaliteurastusta, oli viimeinen ylilyönti.[293]

En tarkoita tällä kirjoituksellani mitenkään puolustella Jussi Halla-ahoa tai hänen kirjoituksiaan. Hänen paikallaan voisi periaatteessa olla

kuka tahansa, ja hänessä yhteiskunta tuomitsee maahanmuuttoa arvostelevan ajatussuunnan. Niinpä huomioni kiinnittyy tuomiomielen kaksinaismoralistisuuteen.

Monessa maassa on julkaistu paljon kovasanaisempaakin kirjallisuutta maahanmuutosta ja islamista kuin Jussi Halla-ahon kirjoitukset. Esimerkeiksi kelpaavat vaikkapa Lähi-idän tuntijan Carlo Panellan *Islamin musta kirja* (WSOY 2008)[294] ja The New York Timesin best seller -kirjailija Robert Spencerin *Totuus Muhammadista* (Cranite 2006)[295]. Nämä teokset tervehdyttävät tilannetta, joka on lipsahtanut kohtalokkaaseen ja mielivaltaiseen suuntaan.

Kuka hyötyy?

En ehtinyt Pasilan oikeustalolle tarkkailemaan Halla-ahon käristystä tai liittyäkseni joukkoon tummaan. Mutta jo toteutuneellakin yleisömenestyksellä MTV3:n uutiset pääsivät kirjoittamaan, että kaikkia paikalle saapuneita ”yhdisti parrakas ja huonoryhtinen olemus”![296] Minulla ei olisi ollut ainakaan partaa. Parta muuten on muslimien keskuudessa uskonnon määräämä välttämättömyys, ja myös yleisön joukossa ollut selkärankareumaa sairastava mieshenkilö on saanut toimittaja Ari Lahdenmäen sanoista ylimääräisen noidannuolen.

Tapahtumareferaateista päätellen salissa ei puhuttu paljoakaan itse asioista, kuten siitä, mikä islamin olemus lopulta on, saako tai pitääkö uskontoja arvostella, onko maahanmuutto hyväksi ja niin edelleen. Sen sijaan keskityttiin väittelemään rankaisemisen kohtuuttomuudesta tai välttämättömyydestä. Myös hovioikeuden olisi täytynyt kuulla varsinaiset argumentit, kun rangaistus sorvataan kuitenkin juuri niiden pohjalta.

Minulla itselläni ei ole syytä muuttaa johtopäätöksiäni, jotka kerroin Halla-ahon oikeudenkäynnistä jo aiemmin blogissani.[297] Kuulun muutenkin viidettäkymmenettä käyvien niin sanottujen vanhempien miesten liittoon, enkä viitsi koko ajan länkyttää viranomaisvallan märehdintää vastaan. Minkä olen päättänyt, se pitää. Kun analysoi jonkin asian loppuun, ei tarvitse koko ajan ämpyillä ja selvitellä kantaansa. Pitäisin omat käsitykseni luultavasti myös hirsipuussa. Siitä kai tulee sanonta ”pitää päänsä”, joka giljotiinin terän alla ei olisi mahdollista. Ja sanoihan jo J. V. Snellmankin, että ”olen itse tehnyt oman pääni, ja siksi olen niin omapäinen”.

Mutta järjestäkää nyt istuntojanne ja kiillottakaa polyesteripukujenne perseitä vaikka viimeiselle tuomiolle asti. Totuutta siitä, minne maailma on menossa, se ei kuitenkaan muuta, ei myöskään ihmisten poliittisia käsityksiä, mikäli tuomitsemisen kansaa kiihottavaa vaikutusta ei oteta lukuun.

Samaan aikaan toisaalla

Kiintoisaa on, että samalla kun Halla-ahosta puristetaan mehuja hovioikeudessa, muuan Ben Zyskowicz vetää välistä ja korjaa pelimerkit pöydästä toteamalla hallituksen harjoittamasta turvapaikkapolitiikasta *expressis verbis* näin: ”Olemme olleet hölmöläisiä.”[298] Tyhmyyden tunnustaminen maahanmuuttoasioissa näyttääkin nyt olevan ansio.

Kuinka elävällä tavalla Zyskowiczin lausunto tuokaan mieleen Mohammed Rasoelin teoksen *Alankomaiden tuho – Hyväuskoisten hölmöjen maa* (alkut. *De ondergang van Nederland – Land der naïeve dwazen*, 1990)?[299] Sen kirjoittajalle langetettiin sakkotuomio ”kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”, vaikka salanimellä esiintyneen pseudonyymin takaa löytyi omia rivejään arvostellut muslimi. Nyt, 20 vuotta myöhemmin, teos on klassikko ja nauttii arvostusta oman aikansa varoitusmerkkinä ja visiona siitä, mikä Eurooppaa voi pahimmillaan odottaa.

Tuore uutinen kertoi myös, että muslimeilta tappotuomion saanut Muhammed-piirtäjä Lars Vilks on päässyt jonkinlaiseen keskusteluyhteyteen islamilaisen yhteisön kanssa, ja maltillisimmat ovat asettuneet jopa puolustamaan häntä.[300] Niinpä kaksoisstandardien analysointia voisi vaikka jatkaa pohtimalla, miksi hurjalta kuulostava ”Tapa Lars Vilks”-yhteisö saa edelleen olla Facebookissa, mutta suomalaiseen ministeriin kohdistettu yhtä huonoa makua ja irvokasta väkivaltaisuutta lietsova ryhmä ei saanut.

”Kaksoisstrategiat” ja ”muunneltu totuus” kukoistavat siinäkin, ettei Linnanmäki hae minkäänlaisia korvauksia viimesunnuntaisilta rähinöitsijöiltä, vaikka mellakoinnista koitui yhtiölle kymmenien tuhansien vahingot.[301] Myöskään viranomaiset eivät puuttune asiaan vaan keskittyvät lynkkaamaan suomalaisia kansanvallan puolustajia oikeussaleissa.

Maahanmuuttokriitikoiden ahdistelu sekä siihen liittyvät ideologiset oikeudenkäynnit eivät poikkea yhtään suomettumisen ja rähmällään olon vuosista, joiden aikana mikä tahansa ”neuvostovastaiselta” vivahtava lausunto johti sensuuriin kaikilla kanavilla, esti nimittämisen jokaiseen virkaan, ja erästäkin puoluetta pidettiin neljännesvuosisata oppositiossa ”yleisiin syihin” vedoten. Monet muistavat, kuinka painostavaa idänsuhteiden varjossa eläminen oli. Sovjetisoinnin aikana olisi ollut *ansioksi* olla neuvostovastainen.

Kiinnostavaa onkin, miksi valheellisuuden edustajat nousevat vallankäyttäjän rooliin kaikkina aikoina ja totuuden puolustajia saatetaan edesvastuuseen. Ilmiö juontanee juurensa vallasta: tuomitsijoilla on oma lehmä ojassa. Heidät on pantu puolustamaan valtionpolitiikkaa, joka tällä hetkellä määrätään Brysselistä aivan niin kuin Moskovasta aikoinaan.

EU-valtiot pakotetaan vastaanottamaan maahanmuuttajien ylimäärää, ja Demla-juristit saavat sananvapauden katoamaan. Oikeudenkäynneillä ja syytöksillä he ajavat itsestään pois riivaajaa, joka kutittaa myös heidän

omia korvalehtiään yleisen järjen ja omantunnon äänenä. Näin Neuvostoliitossa.

Torstaina 10. kesäkuuta 2010

SAIRASTA SEKSUAALISUUDEN KUOHINTAA

Mediaa hallitsevat tätä nykyä aiheet, joissa läski tummuu ja lihaa viilletään, toisin sanoen rasismi ja pedofiilijahti. Eikä kumpaankaan liittyvässä tuomiomielessä ole rahtustakaan järkeä.

Helsingin Sanomat kertoi juuri, että ”Puola aloittaa pedofiliasta tuomittujen kastraatiot”.[302] (Uutisessa on virhe, sillä ketään ei tuomita katolisesta ahdasmielisyydestä kärsivässä Puolassakaan pedofiliasta vaan lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä.)

Pedofilia on lääketieteen käsite, jolla viitataan seksuaalivietin kohdistumiseen kehittymättömään lapseen. Lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä tuomitsemiseen puolestaan johtaa se, mikäli on seksuaalisessa kanssakäymisessä niin sanottua suojaikärajaa rikkoen. Ja nuo ikärajathan vaihtelevat maasta toiseen. Esimerkiksi Espanjassa raja on 13 vuotta, Virossa 14, Ruotsissa 15 ja Suomessa 16 vuotta. Lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä tuomittu ei näin ollen ole välttämättä pedofiili, eikä pedofilia sinänsä ole rikos. Se ei ole välttämättä sairauskaan vaan ainoastaan seksuaalinen ominaisuus.

Seksiltä suojeleminen vääristää seksuaalisuuden olemuksen opettamalla, että seksissä on muka jotakin pahaa, jolta ihmisiä pitää varjella. Myös ikärajojen vetäminen on varsin suhteellista ja mielipiteidenvaraista. Siksi kastraatio on kohtuuton rangaistus. Kastraation käyttäminen rangaistuskeinona rikkoo pahoin ihmisoikeuksia ja yleisiä oikeusperiaatteita. Yhteiskunta ei saa itse syyllistyä tekoon, jonka se haluaa kieltää: ruumiillisen koskemattomuuden loukkaamiseen.

Helsingin Sanomien otsikko pitää sikäli paikkaansa, että Puolassa kastraatio otetaan uudelleen käyttöön rangaistuskeinona. Tämä merkitsee oikeudenkäytön palauttamista kivikaudelle. Kyse ei ole vain kemiallisesta kastraatiosta vaan myös fyysisestä sukupuolielinten pois leikkaamisesta. Puola ja Tšekki ovat ne Euroopan maat, jotka ovat EU:n estämättä häpäisseet länsimaiset oikeuskäsitykset ja oikeusfilosofian mahdollistamalla lihan silpomisen rikoksenesto- ja rangaistusmuotona.

En puolusta lasten seksuaalista hyväksikäyttöä. Mutta paheksun ankarasti sitä tuomiomieltä ja moralistista paatosta, jonka hallitsemana myös viranomaisvalta asiaa käsittelee ja jakelee mielivaltaisia rangaistuksiaan. On mahdollista, että pedofiilisia aineksia sisältyy kaikkeen seksuaalisuuteen. Ihmisen pitää löytää lapsi itsestään tullakseen seksuaalisesti täysipainoiseksi ihmiseksi, joka nussii, imee ja nuolee. Sitä paitsi suuri osa pedofiliasta esiintyy insestisenä tai perheiden sisäisesti, kun

toisiinsa kyllästyneet puolisot etsivät seksuaalielämäänsä kipinää fantasioimalla lapsistaan tai hakemalla heistä virtaa eroottisiin leikkeihinsä. Joten moralisoikaa te keskivertoheterot nyt vain, niin tuomitsette samalla itsenne!

Pedofilia ja homoseksuaalisuus ovat tietenkin olemukseltaan eri asioita, aivan kuten pedofilia ja heteroseksuaalisuuskin. Mutta homoseksuaalisuutta ja pedofiliaa koskevien asenteiden historia näyttää paljolti yhtäläiseltä. Vielä muutama vuosikymmen sitten homoseksuaaleja tuomittiin rikoksesta ja määrättiin kastroitaviksi.[303] Monet tekivät tämän ahdistelun vuoksi itsemurhan.

Nykyään tuo sairas, väkivaltainen ja häikäilemätön vainoaminen kohdistetaan pedofiileihin. Kriminalisointi estää heitä puhumasta asioistaan avoimesti ja puolustamasta itseään. Pedofiileja vastaan vyörytetään lapsiarvoilla, vaikka tekojen hyvyyttä tai pahuutta ei voida eikä pidä arvioida vain siltä kannalta, mikä on lapsille hyväksi. Usein seksuaaliset kokemukset ovat hyväksi myös nuorille, vaikka he olisivatkin muodollisesti alaikäisiä.

Teko voi olla moraalifilosofisesti tuomittava vain, jos sen kautta tuotetaan jotakin haittaa. Läheskään kaikissa tapauksissa seksuaalisesta kanssakymisestä ei ole ollut nuorille ihmisille mitään haittaa vaan jopa hyötyä ja iloa. Niinpä tuomitseminen on seinähullua, ja traumat nuorille ihmisille tuotetaan psykologien ja psykiatrien konsultaatioissa, joissa ihmisille jälkikäteen opetetaan, että heille on muka tapahtunut jotakin pahaa.

Pedofiilijahti on ämmämafian hanke. Tästä kertoo sekin, että rangaistuksena käytetään kastraatiota. Miten naisen voisi kastroida? Ei taida olla aikomustakaan? Pedofilia määritellään siten vain miesten ominaisuudeksi, vaikka tutkimusten mukaan pedofilia on yhtä yleistä naisilla kuin miehilläkin.

Ehkä lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö pitäisi dekriminalisoida, niin ei tarvitsisi syyttää Jussi Halla-ahoakaan siitä, että hän loukkasi muslimeja samastamalla kirjoituksessaan islamin ja paheellisena pidetyn pedofilian.[304]

Perjantaina 11. kesäkuuta 2010

TULPPAANEJA KRIITTISILLE

Hollannissa demokratia toimii, kun hallitukset hajoavat myös kesken vaalikauden. Kristillisdemokraattisen pääministeri Jan Peter Balkenenden (suom. Palkinpään) johtama hallitus kaatui viime helmikuussa erimielisyyteen siitä, pitäisikö Hollannin vetää joukkonsa Afganistanista. Koalitiohallituksessa kristillisdemokraatit (CDA) kannattivat jatkoaikaa, kun taas työväenpuolue (PvdA) vastusti sitä.[305]

Toisaalta hallitus olisi voinut saada puukenkää myös Kreikan velkakriisin vuoksi, sillä myöskään sen ratkaisukeinoista ei vallinnut yksimielisyyttä. Kiintoisaa on, että syyt hallituksen hajoamiseen ovat tulleet sisäpolitiikan ulkopuolelta, toisin sanoen Nato- tai EU-politiikasta.

Suomessa hallituksen hajoamiseen olisi ollut lukuisia sisäpoliittisia syitä (muiden muassa vaalirahoitusskandaali), mutta politiikanteko mielletään tässä maassa pelkäksi autoritaariseksi vallankäytöksi eikä kansanvallan toteuttamiseksi. Sen vuoksi ministerit pitävät kynsin hampain vallastaan kiinni ja kokoavat rivinsä valtansa menettämisen pelossa.

Kulttuureina Suomi ja Hollanti muistuttavat toisiaan. Molemmissa vallitsee monipuoluejärjestelmä ja liberalismin perinne. Yhtenevyydet ovat kuitenkin vain mielikuvamaisia, sillä ne ovat voimassa eri syistä. Vapaamielisyyttä ja kansanvaltaa pidetään korkeassa kurssissa Suomessa, sillä suomalaiset ovat kärsineet kahden valtion harjoittamasta imperialismista. Hollannissa vapauden ja itsenäisyyden arvostus taas perustuu siihen, että Hollanti hallitsi 1700-luvulla maailman meriä ja toteutti imperialismia eikä ole myöhemminkään halunnut päästää omien etujensa puolustamisesta irti. Hollannissa vapaus mielletään *itsemääräämisoikeudeksi* ja vapaudeksi johonkin, kun taas Suomessa vapaus on ollut vain *riippumattomuutta* eli vapautta jostain.

Kooltaan yhtä Suomen lääniä vastaavassa Hollannissa avointa maahanmuuttopolitiikkaa on harjoitettu siirtomaaimperialismin ajoilta periytyvien velkojen hyvittämiseksi, kun taas suomalaisille moraalisia velkoja ei ole kertynyt mihinkään suuntaan. Siksi suomalaisten linjanveto voisi olla myös suhteessa Euroopan maihin suoraviivaisempaa, eikä meidän tarvitsisi myötäillä vanhoja EU-maita.

Hollannin tämänkertaisen vaalituloksen ratkaisivat eurovaalien tapaan maahanmuuttoa ja EU-politiikkaa koskevat kannat. Äänestäjät ovat saaneet tarpeekseen sekä siirtolaisten ylimäärästä että rahan haaskaamisesta muiden euromaiden tukemiseen. Tästä syystä ei ole ihme, että tappion vaaleissa kärsi EU-myönteisintä politiikkaa vetänyt paikallinen ”kokoomus”, toisin sanoen kristillisdemokraatit.

Äärivasemmisto hävisi

Helsingin Sanomien kielellä vaaleissa punnittiin ”äärioikeiston kannatus”[306] eli Geert Wildersin vetämän vapauspuolueen (*Partij Voor de Vrijheid*, PVV) suosio. Tosiasiassa PVV on kansanvaltainen ja kansallismielinen puolue, jonka leimaaminen Hesarin tapaan ”ulkomaalaisvastaiseksi” on harhaanjohtavaa. Wilders on intialaissyntyisen äidin poika ja naimisissakin unkarilaisnaisen kanssa, eikä puoluetta voida haukkua sen enempää ulkomaalaisten sorsimisesta kuin suosimisestakaan.

Ohjelmallisesti PVV on puolustanut kansallista etua ja liberaalia demokratiaa sekä arvostellut islamia ja maahanmuuttoa. Pitkälti samanlaisella ohjelmalla toimiva EU-kriittinen puolue nauttii Sveitsissä peräti 29 prosentin vaalikannatusta. Sitäkään tuskin voitaisiin sanoa äärioikeistolaiseksi, kun puolue peittää osan keskustankin paikoista maan parlamentissa. Journalismia Helsingin Sanomien sanankäyttö ei ole, mutta vääristelevää kirjoittelua kylläkin.

Lehti muuten vaihtoi aiemman otsikkonsa ”Äärioikeiston asema punnitaan Hollannin vaaleissa” muotoon ”Keskusta-oikeisto nousemassa vaalivoittoon Hollannissa” myöhemmin. Miten tämä on mahdollista lähinnä ainoan ”keskusta-oikeistolaisen puolueen” eli kristillisdemokraattien hävittyä, ellei myös vapauspuolueen paikkaa ole siirretty lehden toimituksessa äärioikeistosta keskustan suuntaan? Tai sitten äärivasemmistolainen toimittaja on itse liikkunut jakkaransa kanssa johonkin päin. Lopulta internetsivuilla julkaistun jutun otsikko vääntyi muotoon ”Liberaalit ja työväenpuolue menossa vaalivoittoon Hollannissa”. Asiat näyttävät olevan Helsingin Sanomissa aivan niin kuin yliopistoissa, joissa demareitakin pidetään ”äärioikeistolaisina”.

Kansanvalta ei ole populismia

Helsingin Sanomat on huolissaan myös populismista. Viime keskiviikon pääkirjoituksessa lehti paheksui Perussuomalaisten gallupkannatusta, joka lähestyy kymmentä prosenttia. Lehti leimaa puolueen kolmeen kertaan ”populistiseksi”.[307]

Populismi on kansan kannatuksen kalastelua hinnalla millä hyvänsä. Näin arvioiden Perussuomalaiset ei ole populistinen vaan konservatiivinen puolue. Puolueellahan on hyvinkin vankkoja perusarvoja, joiden varaan se vannoo. Sen sijaan niin sanotut suuret puolueet ovat syyllistyneet populismiin kääntyessään aina sen mukaan, mistä tuuli puhaltaa. Jos populismin kriteerinä pidetään myös ehdokasasetteluja, on syytä huomata, keitä Tupu, Hupu ja Lupu houkuttelevat listoilleen: lavalaulajia, urheilijoita ja missejä. Heitä on kokkareiden, kepun ja demarien ryhmässä aika monta myös eduskunnassa.

Popparit ja pintajulkkikset ovat puolueille helppoja tapauksia, ja siksi heitä suositaan ehdokasasetteluissa. Populististen ehdokkaiden ajatellaan tuovan ääniä, mutta samalla he ovat puoluejohdon kannalta helposti hallittavia: heillä ei ole poliittista ohjelmaa, asiantuntemusta, kirjallista tuotantoa, tieteellistä koulutusta eikä näkemyksiä. Heistä voidaan tehdä pelkkiä napinpainajia, mikä puolestaan keskittää valtaa puolueen johdolle. Tämä jos mikä on kansanvallan halveksuntaa ja halpahintaista populismia!

Tietenkin myös populismin käsitteen määrittely vaihtelee. Monet perussuomalaiset määrittelevät populismin kansanomaisuudeksi ja kansanvaltaisuudeksi, ja siltä pohjalta he pitävät populismia myönteisenä mainesanana ja ilmiönä. Kansanvaltaisuudelle olisi kuitenkin täsmällisempi vastine: demokratia. Populismi sen sijaan voidaan mieltää käsitteeksi, joka sisältää kielteistä arvostelua, ja tämä merkitys sillä on myös monissa Euroopan maissa.

Mielestäni on väärin leimata liberaalia yhteiskuntajärjestelmää, demokratiaa ja valistusihanteita puolustavat liikkeet populistisiksi. Esimerkiksi Geert Wildersin johtama PVV on kansanvaltainen puolue, joka lisäsi kannatustaan 15 edustajalla ja päätynee saavuttamillaan 24 paikalla hallitukseen yhdessä työttömyyttä vastaan kamppailleen ja 31 paikkaa saavuttaneen liberaalipuolueen (VVD) sekä 30 paikkaa saaneen työväenpuolueen kanssa.

Monet lehdet, etupäässä Helsingin Sanomat, ovat ennustaneet hallitusneuvotteluja ”tuskallisiksi” PVV:n voiton johdosta ja kuvanneet kannatustaan lisänneiden ryhmien tavoitteita ”ristiriitaisiksi”.[308] Mitä ristiriitaista on työttömyyden torjunnassa ja maahanmuuton rajoittamisessa? Tulppaaneja voittaneille! Mutta pidän edelleen mahdollisena, että veret seisauttaneen vaalivoiton saanut PVV pelataan vielä hallituskoalition ulkopuolelle *cordon sanitaireen* vedoten.

Wilders ja vähemmistöt

Geert Wildersiä vastaan on käyty myös näytösluonteista oikeutta, ja hänelle on vaadittu vuoden vankeusrangaistusta islamkriittisten puheiden sekä *Fitna*-elokuvan vuoksi.[309] Suomalainen media on keskittynyt tuomaan esille vain Wildersiä vastaan suunnatut syytökset, joiden mukaan muslimien fanaattisuus on rinnastettu fasismiin *Fitna*-elokuvassa. Sen sijaan yhä kesken olevan oikeudenkäynnin yksityiskohdista media on pysytellyt hipihiljaa.

On unohdettu, että Wilders on vakuuttanut olevansa länsimaisen vapauden kannattaja esimerkiksi nais- ja homokysymyksissä. On unohdettu, että Wilders on joutunut elämään poliisin vartioimana *Fitna*-elokuvan julkaisemisesta asti. On unohdettu, että PVV-puolueen puheenjohtaja on menettänyt kansalaisoikeutensa niin pahoin, että hän on maan ainoa poliitikko, jonka osoitetta ei voida mainita julkisesti missään.

On unohdettu, että Wilders ei oleskele kahta päivää pitempään samalla paikkakunnalla, ja hänestä on tehty maankierturi muslimien tappouhkausten pelossa. On unohdettu, että Britannian sisäministeri, työväenpuoluetta edustava Jacqueline Smith, kieltäytyi päästämästä Wildersiä kutsuvierailulle Lontooseen muslimien reaktioiden pelossa, kunnes Britannian maahanmuuttoviranomaiset kumosivat kiellon.

On unohdettu, että Hollannissa myös hindut tukevat Wildersiä, sillä hekin kokevat olevansa muslimien ahdistelemia. On unohdettu, että sekularisoitunut musliminainen Ayaan Hirsi Ali on asioista samaa mieltä kuin Wilders. On unohdettu, että Wilders ajaa myös juutalaisväestön etua ja tunnustautuu Israel-faniksi, koska pitää Israelia liberaalina valtiona verrattuna autoritaarisiin Lähi-idän muslimimaihin. On unohdettu, että Hollannissa kansa on laajalti samaa mieltä kuin Wilders.

Myös homot ja lesbot ovat antaneet tukensa Wildersille, sillä he ovat joutuneet kärsimään runsaan maahanmuuton haitoista, islamin leviämisestä ja syrjintähierarkioista, joiden kautta maahanmuuttajat on asetettu kansallisten vähemmistöjen edelle. Hollannin eräänlaisena ”kansallisomaisuutena” pidetyn vapaamielisyyden väheneminen on johtunut ensinnäkin konservatiivisen islamin leviämisestä ja toiseksi kantaväestön omien asenteiden jyrkentymisestä, joka sekin on juontanut juurensa maahanmuutosta.

Homojen ja lesbojen tukea Wildersille selittää se, että maahanmuuttokriitikkona ja katolilaisena homoseksuaalina tunnetun Pim Fortuynin vuonna 2002 toimeenpantu murha on institutionalisoitunut eräänlaiseksi käännekohdaksi seksuaalivähemmistöjen riveissä. Ranneliike.net-internetsivustolla julkaistun selvityksen mukaan homojen ja lesbojen suosikkipuolueet ovat Pimin työtä jatkava vapauspuolue PVV ja oikeistoliberaali VVD.[310]

Hollannissa ja monessa muussa Euroopan maassa on oivallettu, ettei kansallista etua voida ajaa yhtäkään kansallista vähemmistöä diskriminoimalla. Sama linja voisi sopia myös perussuomalaisille.

Lauantaina 12. kesäkuuta 2010

KESKUSTATAPAHTUMIA

Asiallisen kuivasta kuntaministeristä tulee Suomen pääministeri, kun Kepu nosti helsinkiläisen Mari Kiviniemen puheenjohtajakseen ja sitä kautta eräänlaiseksi vara-Jäätteenmäeksi.[311] Harmaata ja väritöntä Kiviniemeä kohottamalla Kepu yrittää pitää kiinni ainoasta kansanedustajanpaikastaan Helsingin vaalipiirissä. Hän on vielä enemmän sattumapääministeri kuin Matti eikä päätynyt tehtävään mistään muusta syystä kuin siksi, että haastajat olivat juuri nyt heikoilla.

Paavo Väyrystä oletetaan karsastettavan kansan keskuudessa, vaikka hänen ulkopoliittiset ja maahanmuuttokantansa ovat olleet yhtä harkittuja kuin aina. Mauri Pekkarinen puolestaan on kauppa- ja elinkeinoministerinä ryvettynyt niin pahoin vaalirahoitusskandaalissa, että hänen uransa politiikassa pitäisi olla yhtä lopussa kuin Vanhasen. Neljännestä ehdokkaasta en ollut koskaan kuullut mitään. Väyrynen oli ehdokkaista joka tapauksessa pätevin.

Naisten ääniä Kiviniemen valinnalla tietysti kositaan, aivan niin kuin papukaijamaisen Jutta Urpilaisen nostamisella Sdp:n puheenjohtajaksi. Naisten vallassa on tämä Suomi.

Asiaan pääsyn aika?

Mari Kiviniemi ja puoluesihteeriksi valittu[312] Suomenmaan päätoimittaja Timo Laaninen ovat pääministeripuolueen vallankäyttäjät ja tämän maan mahtavimmat poliittiset johtajat! Tiedä sitten, itkeäkö vai nauraa? Kiviniemeä kehuttiin jykevästä ”asiaosaamisesta”. Se on tavanomainen sanonta silloin, kun ihmisellä ei ole persoonaa, poliittisen linjanvetäjän roolia, näkyvyyttä mediassa, kirjallista tuotantoa eikä tieteellisiä näyttöjä. ”Asiaosaaminen” on sitä, ettei lähettele sopimattomia tekstiviestejä. Puliveivauspuolueen johdolle sellainen asiaosaaminen kyllä sopii.

Minun paras muistoni väistyvästä pääministeri Vanhasesta on muuten seuraava. Vanhanen oli pari vuotta sitten Kolmella sepällä avaamassa yhteisvastuukeräystä. Hän jäi mukinsa kanssa joksikin aikaa toikkaroimaan patsaan juurelle, kun satuin kulkemaan ohi ja päässäni välähti. Kaivoin lompakostani viisikymmentä senttiä ja menin viemään sen Vanhaselle sanoen: ”Ainahan sitä pääministerille lantin laittaa, jos valtiontalouden tila on todellakin tämä.”

Jalkojen välissä jotakin kovaa

Onneksi Helsinki ei ole kovin keskustavetoinen kaupunki. Tosin kaupungin keskusta vetää väkeä, mikä näkyi erityisesti tänään, kun Stadissa juhlittiin Helsinki-päivää. Hyvä, että kaupunki antoi tukensa sambakarnevaalien ja monien muiden kesätapahtumien lisäksi myös Muunneltujen Moottoripyörien Yhdistykselle.

Minulla on ollut tapana käydä katsastamassa MMAF:n (*Modified Motorcycle Association of Finland*) vuotuinen ajoneuvonäyttely. Tänä kesänä tapahtuma järjestettiin Kaivopuiston sijasta Rautatientorilla, joka tosin on ympäristönä Kaivaria koleampi. Toivon, että tilaisuus siirtyy jälleen ensi vuodeksi takaisin paikoilleen puiston remontin valmistuttua.

Moottoripyörällä ajaminen muistuttaa politiikkaa siinä, että kumpikaan ei *ole* sellaista kuin ulkoa päin katsellen *näyttää*. Olen myös itse ajellut kaksipyöräisellä; tosin tämänhetkisessä ajoneuvossani on vain yksisilinterinen moottori. Joskus voisi kyllä palata takaisin motorisoituun ajoneuvokantaan.

Maanantaina 14. kesäkuuta 2010

LEHDISTÖ KIINNI KANERVAN AHDISTELUSTA

Kansaneläkelaitoksen palautuskuoren ylänurkassa on teksti ”Kela maksaa postimaksun – Fpa betalar portot”. Saa nähdä, maksaako Kela myös eläkeikää lähestyvälle Ilkka Kanervalle portot, mikäli Kanerva päätyy ensi eduskuntavaalien jälkeen eläkkeelle.

Ilkka Kanerva pakotettiin väistymään ulkoministerin paikalta keväällä 2008, kun selvisi, että hän oli lähetellyt vihjailevia tekstiviestejä tanssija Johanna Tukiaiselle.[313] Nyt Kanerva on jälleen seksuaalisen ahdistelun kohteena, kun *7 päivää* -lehti kertoi Kanervan lisänneen 16-vuotiaan tytön kaverilistalleen Facebookissa ja kehuneen hänen ulkonäköään.[314]

Kanervan käytös on sinänsä moitteetonta ja herrasmiesmäistä. Se on myös muodollisesti korrektia, sillä 16-vuotias on juridiikankin valossa seksuaalisesti kompetentti eikä alaikäinen. Ymmärrän Kanervaa oikein hyvin, eikä hänen pitäisi seksuaalisen aktiivisuutensa vuoksi hankkiutua[315] mihinkään hoitoon. Sen sijaan häntä itseään on ahdistellut kokoomuksessa sama naistroikka, joka vaati hänen eroaan ministerinvirasta.[316]

Miksi eroottisesti viettelevinä täytyisi pitää vain ihmisiä, jotka ovat vanhoja ja rumia (en tarkoita kokoomuksen naisia)? Oletteko huomanneet, että kauniit naiset eivät ole koskaan feministejä? Suuret urokset ovat puolestaan aina osoittaneet poliittista hallintaa flirttailemalla mahdollisimman monien alamaistensa kanssa. Miesten päätyminen puolustelukannalle näkyy nyt siinä, että he yrittävät peitellä seksisuhteitaan. Tämä on typerää, sillä tosiasiassa seksi ja valta ovat aina liittyneet yhteen, ja miehen seksuaalinen suorityskykyisyys on mielletty poliitikon ansioksi kaikkina aikoina.

Huomionarvoista onkin, ettei kukaan puutu siihen, että Sauli Niinistöllä ja hänen puolisollaan on ikäeroa 29 vuotta ja Paavo Lipposella ja hänen vaimollaan 26 vuotta. Ihmisten ikäerojen päivystäminen ei ole edes (sinänsä kyseenalaista) moraalinvartiointia vaan selvää ahdasmielisyyttä ja seksuaalisuuden vastaisuutta, jota ihmiset vihaavat jo niin paljon, että Kanerva jatkanee eduskunnassa myös ensi vaalien jälkeen.[317]

Torstaina 17. kesäkuuta 2010

KIREÄÄ KIRJALLISUUSPOLITIIKKAA

Käyskennellessäni vantaalaisessa kauppakatedraalissa keskusradion kautta kuului pahaa aavistamattani mainoskuulutus: ”Tule Suomalaiseen Kirjakauppaan! Suomalaisen Kirjakaupan myyjä osaa suositella juuri sinulle sopivaa kirjaa kolmessa minuutissa!”

Miksi kirja pitäisi löytää kolmessa minuutissa? En käsitä sitäkään, miksi myyjän pitäisi *suositella* kirjaa asiakkaalle. Eivätkö asiakkaat tiedä, mitä ovat hakemassa? Mistä myyjä tietäisi sen?

Kyseinen mainos kertoo, kuinka esineellistävästi kustantajat ja jakelijat ajattelevat kirjallisuudesta. Kirjallisuus mielletään pelkäksi objektiksi, jota myydään kuin makkaraa ja jolla on tarkoitus tehdä rahaa. Tämä on tietysti kirjakauppa- ja kustannusportaan ensisijainen tavoite.

En toisaalta ajattele, että kirjakauppojen ja kustantamojen pitäisi kätkeä ahneutensa paremmin. Mutta ne voisivat välttää tyylirikkoa, joka seuraa asiakkaiden aliarvioinnista ja kirjailijoiden nolaamisesta. Sillä mitäpä muuta kyseinen kolmen minuutin uskottavuuden tavoittelu on? Asiantuntemuksen korostamisena tai palvelualttiutena sitä tuskin voidaan pitää, ja useimmiten ”palvelukin” tapahtuu rahan kiilto silmissä. Politiikastahan tunnetaan niin sanottu kahden minuutin uskottavuus, jolla tarkoitetaan ehdokkaiden kykyä säilyttää kasvonsa kansalaisten silmissä edes parin minuutin ajan. Myös sitä voidaan pitää merkkinä politiikan dekadenssista.

Itse en mene sellaiseen liikkeeseen ollenkaan, jossa räyhäkäs myyjä pyyhältää paikalle asiakasta kiusaamaan ja myydäkseen tälle mitä tahansa. Painetun sanan tuottamiseen ja lukemiseen liittyvät hitaus ja viipyminen. Ne luovat tilaa ajattelulle. Kulttuurin tyhmistymisestä kertoo se, että kirjakaupatkin yritetään organisoida supermarketeiksi, joissa asiointi on nopeaa ja vaivatonta!

Palaan vielä ostajan ja myyjän suhteeseen. Miksi kirjallinen teos pitäisi myydä nopeammin kuin maailmanennätysmies juoksee mailin? Kyseinen mainos on markkinointialan vuoden floppi. Ihmisten tarpeet määritellään tuottajan ja liikeyrittäjän näkökulmasta. Asiakasta kohdellaan idioottina, joka ei tiedä edes mitä haluaa. Tämä on tulos siitä, että kustantamoissa ja kirjakauppaportaissa valtaa käyttävät yhä enemmän markkinointiosastot. Ne suostuvat ymmärtämään kulttuurin tekemisestä ja tuottamisesta saman kuin jänis Jumalasta.

Olisi muuten mielenkiintoista tietää, mitä Suomalaisen Kirjakaupan myyjä suosittelisi kolmessa minuutissa sille, joka etsii esimerkiksi fenomenologista reduktiota käsittelevää teosta. Entäpä, jos hän etsisi kirjallisuutta niinkin päivänselvästä asiasta kuin maahanmuuttokritiikistä? Ei

taitaisi löytyä ihan siitä sisäänkäynnin edestä rekkalavojen päältä, johon kustantajat kärräävät omat pakkopullansa.

Arvoisa kust'antamo

Sofi Oksasen *Puhdistus* on tämän vuosituhannen myydyin kotimainen kirja. Siksi oli pieni yllätys, että hänet potkaistiin pois WSOY:ltä varsin helposti.[318] Kustantamot kun pyrkivät yleensä pitämään kassamagneeteistaan kiinni.

En tiedä, mutta voin arvata asioiden taustan. Sofi on nuorena kirjailijana tehnyt Suomen Kirjailijaliiton neuvotteleman standardisopimuksen. Se takaa kirjailijalle 15 prosenttia myytyjen teosten arvonlisäverottomasta nettomyyntihinnasta, jolla kustantajat myyvät teoksia kirjakaupoille. Tämän mukaan kirjailija saa kahden kympin ohjevähittäishinnasta vaivaiset 1,5 euroa. Kirjakaupan osuus on noin puolet myyntihinnasta, vaikka kirjan jakeluporras tekee kirjallisen teoksen hyväksi vähiten.

Menestyksensä huipulla Sofi on vaatinut parempaa sopimusta, mihin ei ole suostuttu kustantamossa, ja kilpaileva paragoni on luonnollisesti ollut tarjolla. Kirjailijan on pitänyt keksiä tekosyy talosta lähtemiseen. Kustantajan on puolestaan täytynyt irtautua kirjailijastaan poliittisesti korrektilla tavalla, ilman, että lukijat menettävät luottamustaan kustantajaan tai kirjailijat alkavat suunnitella joukkoulosmarssia parin vuoden takaiseen tapaan. Tuolloin WSOY:lta käveli ulos useita kirjailijoita jo aiemmin talosta lähteneiden Siltaloiden suuntaan.

Sofin ei ole tarvinnut keksiä tekosyitä riitaantumiseen. Hänhän on räyhännyt julkisuudessa tarpeeksi ja haukkunut suomalaiset tanskalaisessa TV-ohjelmassa,[319] joka esitettiin Suomen televisiossa kesän alussa. Hän on lehtitietojen mukaan arvostellut WSOY:n toimitusjohtajaa. Näin syntyivät ”yllätyspotkut”. Ehtivätpä jotkut jo arvella, että Sofi pantiin Södikan uloskäyntioveen, koska hän toimii tuomarina Mr. Gay Finland -kilpailussa. Sitä en tosin toivo enkä usko. Mutta muuten kyllä ihmettelen, mitä Sofi naisena tekee raadissa, jossa gay-miesten pitäisi arvostella toisia homomiehiä.

Ovatpa potkujen syyt mitkä tahansa, Helsingin Sanomat joka tapauksessa kaunistelee tilannetta hakiessaan asialle näennäisesti ulkopuolisen tuomarin ja nostamalla Suomen Kirjailijaliiton kommenteista esiin väitteen, että Oksasen kyyti on ”esimerkki alan kovasta turbulenssista”.[320] Tämä on ilmiön kuvaus mutta ei syy. Mikä onkaan turbulenssin syy? Minä vastaan: syy on se, että painettu sana menee sähköisen median aikakaudella kaupaksi yhä heikommin, eikä julkaisupäätöksiäkään tehdä enää kirjallisin perustein, vaan kustannuspolitiikkaa johdetaan markkinointi- ja talousosastojen puolelta.

Yliopistopaino teki minulle ennen Gaudeamukseen fuusioimistaan ja käytännöllistä lakkauttamistaan kolme kirjaa. Samoin Like on julkaissut hyvää hyvyyttään kaksi kirjaani. Olen viime aikoina julkaissut teokseni saksalaisen Books on Demandin kautta, koska kyseinen kustantamo ei harjoita ideologista valvontaa. Suurehkoon Libri-konserniin kuuluva ”digipainatuksen Gutenberg” tekee kirjoista lisäksi ulkoisesti laadukkaita ja pystyy saattamaan ne markkinoille offset-painettujen teosten tapaan sekä netti- että kivijalkakirjakauppojen kautta.

Jos tekijä osaa itse toimittaa teoksensa alusta loppuun ja kirjalle on olemassa valmiit markkinat, kustannus- ja markkinointiporrasta ei tarvita. Julkaisutien lyheneminen ja oikeneminen ovat sananvapauden ja kulttuurin kannalta pelkästään myönteisiä asioita.

Kauas se vie, tuo ruusuinen tie

Sofi Oksasen julkisuudessa nauttiman suitsutuksen lisäksi olen seurannut blogissani myös pääministeri Matti Vanhasen ja yksinhuoltaja Susan Ruususen kähinää omista oikeuksistaan.

Vanhaselta ei ollut suinkaan huonompi veto nostaa julkista oikeusjuttua oman yksityisyytensä suojelemiseksi. Ja Ruususelta ei ollut tyhmempi teko kerätä tekstareita ja julkaista niitä kirjana yhdessä lemmenpuuhia koskevien juorujen kanssa. Tämä oli tarkkaan harkittua mutta ilkeää, niin ilkeää; ihan samanlaista kuin Johanna Tukiaisen mauton ja pahanilkinen toiminta Ilkka Kanervan kaatamiseksi.

Kyse on naisten harjoittamasta sukupuolisen vallan käytöstä. Myös miehillä täytyy olla oikeuksia. Siksi voisin asettua tässä asiassa Vanhasen puolelle, vaikka muutoin olenkin arvostellut istuvaa pääministeriä melkein joka asiasta. Minua säälittää tapa, jolla Vanhanen on menettänyt luottamuksensa paitsi vaalirahoitusskandaalissa, myös yksityiselämässään.

Suomessa oikeudenkäyntien kulku on yleensä seuraava. Käräjäoikeudet arvioivat asioita pragmaattisesti ja tekevät päätöksensä niin sanotun terveen järjen mukaan. Hovioikeudet puolestaan painottavat ratkaisuissaan periaatteellisia näkökohtia ja omilla ennakkotapauksillaan luovat oikeuskäytäntöä. Ne yleensä koventavat rangaistuksia, jos on oletettavaa, että muutosta haetaan vielä korkeimmasta oikeusasteesta. Tuomioita terävöittämällä hovioikeudet luovat pohjaa jatkokäsittelylle. Ja Korkein oikeus puolestaan sorvaa aiempien tuomioiden pohjalta ratkaisun, jonka tarkoitus on näyttää kohtuulliselta. Mikäli prosessi on osoittautunut farssiksi tai vastaavanlainen show on nähty jo aiemmin, turhautunut kollegio voi kieltäytyä piruuttaan myöntämästä valituslupaa, vapauttaa syytteestä tai sitten pysyttää aiemman tuomion.

Vanhasen ja Ruususen tapauksessa tie eteni edellä kuvatulla tavalla laidasta laitaan. Käräjäoikeus vapautti kirjoittajan ja kustantajan lauta-

miesten äänin 2–2. Hovioikeus tuomitsi molemmat. Ja Korkein oikeus sorvasi asiasta Salomonin tuomion.[321]

Eilisen päätöksen mukaan Susan Ruusunen tuomittiin 20 ja kirjan kustantaja 60 päiväsakkoon, mutta vaatimukset rikoshyödyn menettämisestä hylättiin. Tuomio annettiin ainoastaan Matti Vanhasen sukupuolielämään liittyvien ja intiimeiksi luonnehdittujen tietojen julkaisemisesta. Sen sijaan syytteet kaikkien muiden yksityiselämään liittyvien tietojen ilmaisemisesta kumottiin.

Tulkitsen ratkaisua niin, että Korkeimman oikeuden mielestä poliittista historiaa ja kaikkea muutakin saa edelleen kirjoittaa muista paitsi sänkykamariin ja petipuuhiin liittyvistä asioista ilman erikseen pyydettyä lupaa. On tärkeää, että vallanpitäjiä voi arvostella, mutta huonoa, että siihen tarvittiin oikeuden päätös. Oikeudenkäynnit näissä asioissa ovat yleensä epätoivoisia ja tuiki turhia, sillä totuudella on taipumus tulla julki joka tapauksessa – myös silloin kun totuus on vastoin lakia.

Kannatan rajoittamatonta sananvapautta ja pidän kehnona, mikäli sananvapautta pitää punnita oikeudessa. Jo tuomioiden uhka ohjaa ennakolta vaikuttavasti itsesensuuriin tai sensuuriin. Sananvapaus koostuu mielipiteen- ja ilmaisunvapaudesta. Sen yksi toteutumisyhteys on lehdistönvapaus, jolla tarkoitetaan julkaisijoiden vapautta hallitusvallasta.

Tämän tietäen Vanhanen ei käynyt oikeutta sananvapaudesta vaan kiertelevästi yksityisyydensuojasta. Häneltä lienee unohtunut, ettei mikään ole niin julkista kuin yksityinen.

Lopuksi voidaan kysyä, mitä tämä Vanhaselle kannatti. Prosessi vain lisäsi hänen edesottamuksiensa taakkaa ja oli yksi syy siihen, miksi pääministeri vähin erin menetti kansalaisten luottamuksen. Omaa moraalisuuttaan ei voi uskottavasti puolustaa yksityisyydensuojan alueella, jos ja kun julkinen toiminta on osoittautunut juuri niin moraalittomaksi kuin vaalirahoitusskandaalissa kävi.

Perjantaina 18. kesäkuuta 2010

MIEHET JA NAISET SYRJÄYTYMISKILPAILUSSA

Kesäisin tulee liikuttua muuallakin kuin näyttöpäätteiden maailmassa ja luettua esimerkiksi kuvalehtiä. Anna-lehti kirjoitti viimeviikkoisen numeronsa 23/2010 (ilm. 10.6.) kannessa, että ”Tuore piispa Irja Askola sanoo suoraan”. Tietysti siinä on paljon hyvää. Myös minusta Askolan kannattamat[322] homoavioliitot olisivat myönteinen merkki yhteisön hyväksymisestä. Naimisiin pitää päästä kirkossakin eikä vain maistraatissa, jos halu on suuri. Homojen kirkollinen vihkiminen vahvistaisi eikä heikentäisi avioliittoinstituution asemaa.

Ja siinä onkin se ongelma: avioliitto perustuu orjanomistusoloihin. Niinpä voidaan kysyä, onko se hyväksi kenellekään. Naimisiin mennään

lähinnä taloudellisista tai hallinnollisista syistä, kun taas rakkaudesta ja intohimosta tehdään kokonaan toisenlaisia asioita. Avioliiton kautta yhteiskunta ulottaa kontrollinsa yksityisten ihmisten suhteisiin. He puolestaan hakevat rakoilevalle yhdessä olemiselleen yhteisön tuen. Tämän kompleksisuuden arkkityypin muodostavat kuningashäät, joiden suosio perustunee siihen, että kansa pääsee hallitsemaan kuningashuonetta omalla uteliaisuudellaan.

Monien homojen suhtautuminen[323] esimerkiksi Ruotsin kruununprinsessa Victorian ja Danielin hääseremoniaan on ollut ihastelevuudessaan täysin ristiriitaista. Koska itse en kuulu uskonnollisiin yhdyskuntiin, jätän myös homoavioliittoja koskevan kiistelyn kirkon ja sen jäsenten riideltäväksi. Käytännössä virallistettu parisuhde tarjoaa yhtä luotettavan pallon jalkaan kuin varsinainen avioliittokin.

Entä sitten lehdessä mainostettu naispiispan rohkeus sinänsä? Pulmana on, että jos joku miespiispa sanoisi asiat yhtä suoraan, häntä ei kiittäisi yksikään naistenlehti saati miestenlehti. Sen sijaan miestä potkittaisiin munille. Tämä osoittaa, että naisten sananvapaus on laajempi ja että naisilla on etuoikeuksia, joita miehillä ei ole.

Naistenlehtien vallankäyttö

Saman Anna-lehden kannessa oli myös toinen puhutteleva otsikko. Sen mukaan kirjailija Anja Snellman lausahti jotakin maahanmuutosta ja ”joutui todella lujille”. Mutta mitä tapahtuu, kun miehet kirjoittavat maahanmuutosta kriittisesti? Yleensä maahanmuuttokriitikot ovatkin olleet miehiä. Eivätkö he ole joutuneet koville? Eikö heitä ole syytetty jopa oikeuksissa?

Kun nainen kirjoittaa maahanmuutosta arvostelevaan sävyyn, häntä ei yleensä kritisoida mistään. Myös lehdistö näyttää asettuvan hänen tuekseen toisin kuin miesten tapauksessa. Tämäkin osoittaa, että naiset saavat tehdä asioita, jotka ovat miehiltä kiellettyjä ja jotka miesten tekeminä leimataan rasismiksi tai sovinismiksi.

Naiset saavat sanottavansa helposti esille mediassa. Julkaisukynnys ylittyy ja naisille myönnetään sivutilaa auliisti. Maassamme ilmestyy useita niin sanottuja naistenlehtiä, joiden kautta esimerkiksi naispoliitikot saavat ilmaismainosta ja pääsevät esittelemään näkemyksiään. Kun vielä miestenlehdissäkin on yleensä naisten kansikuvat, naisilla ei pitäisi olla valittamista. – Esineellistämistäkö? Ehkä, mutta myös naisten harjoittamaa sukupuolisen vallan käyttöä. Pornografiaa tarvittaisiin luultavasti vähemmän, jos pissikset antaisivat heteromiehilleen enemmän *lovea* (en suomenna).

Nuoret miehet syrjäytymiskoulussa

Katsotaanpa vaiheeksi miesten lehtenä (ei siis ”miestenlehtenä”) tunnetun Suomen Kuvalehden suuntaan. SK kysyi numeronsa 23/2010 (ilm. 11.6.) kannessa ”Minne menet nuori mies?” ja totesi, että tänä vuonna peruskouluista valmistui 60 000 nuorta, joista jopa neljännes on vaarassa syrjäytyä – heistä useimmat poikia.

Lehden haastattelussa feministi Sari Näre asettui puolustamaan naisia viitaten käsitykseensä, että jo sota-aikana pelättiin naisten rynnäkköä lukioihin ja työelämään ja ettei poikien syrjäytymisestä voitaisi syyttää naisia tai naisten suosintaa. Niinpä niin, kyyhkyläiseni, mutta *missä merkityksessä* naisten asemasta oltiinkaan huolissaan 70 vuotta sitten?

Nykyisessä täysfeminiinisoidussa yhteiskunnassa naisten asemasta ei ole syytä olla huolissaan siksi, että naiset olisivat (olleet enää pitkään aikaan) alakynnessä, vaan siksi, että nykyinen koulumaailma syrjii aktiivisesti poikia. Kuten totesin jo edeltävässä kirjoituksessani, pojat osoittavat älyllisyytensä kapinoimalla ja kyseenalaistamalla eivätkä opettajattarien arvostamilla kuuliaisuudella ja nöyryydellä. Koulujen opettajakunta on naisistunut, mikä vahvistaa naisten valtaa koululaitoksessa.

Armeijan everstiluutnantilta kysyttäessä lehti sai vastaukseksi, että poikien syrjäytymistä ehkäisisi parhaiten asevelvollisuuden suorittaminen. Se on hänen mukaansa viimeinen tilaisuus, jossa nuoret asetetaan muodollisesti samalle viivalle ja jota muutamat voivat käyttää ponnahduslautana, mikäli kaikki muu on mennyt aiemmin mönkään.

Kannatan kyllä armeijaa ja yleistä asevelvollisuutta. Mutta en usko, että varusmiespalvelus korjaa mitään. Se on rasite nuorten miesten muutenkin vaikeissa elämäntilanteissa ja viivyttää opiskelemaan hakemista. Samalle viivalle asettaminen on tuossa iässä keinotekoista. Pakolla luotu yhteishenki harvoin pysyy, ja pakkolaitoksissa ihmiset oppivat vain välttelemään vastuutaan sekä pysymään toisistaan mahdollisimman loitolla jatkossa. Parasta olisi nähdä tämäkin asia realistisesti. Velvollisuus velvollisuutena ja välttämätön paha välttämättömänä pahana.

Kun neuvoa kysyttiin Nuorisotutkimusverkoston tutkijaprofessoriksi edenneeltä Tommi Hoikkalalta, tämä Moskovassa aikoinaan kouluttautunut edistyksellinen totesi, että edistää pitäisi nuorten miesten ”yritteliäisyyttä”. Näin se takki kääntyy. Salamanteri on omaksunut aikamme tendenssin ja näyttää nyt suosivan omaehtoisuutta, joka voi olla vain ihmisten jättämistä oman onnensa nojaan.

Juttu herättää kysymyksen, onko koko syrjäytymisilmiö muuta kuin kunkin intressiryhmän – esimerkiksi feministien, armeijan tai nuorisotutkijoiden – keino markkinoida omia knoppejaan ja sitä kautta oikeuttaa itseään sekä esitellä etevyyttään.

Urbaanit ovelat

Lehdessä kerrottiin esimerkkitapauksena 22-vuotiaasta nuoresta miehestä, joka asuu isänsä yläkerrassa ja viettää yönsä dataillen muun perheen lähdettyä evakkoon. Sen enempää koulutus kuin työntekokaan eivät onnistu, sillä miesparalla on todettu se kauhea ADHD!

Käsittääkseni kyseisen 'tarkkaavaisuus- ja keskittymishäiriötä' merkitsevän kirjainyhdistelmän takana ei ole mitään. Se ei viittaa mihinkään tunnistettavaan syyhyn tai sairauteen vaan kuvaa pelkkää oireyhtymää ja sitäkin mahdollisimman ylimalkaisesti. "ADHD" on nimi itsekurin puuttumiselle. Se voi saada alkunsa ulkoisen kurin puuttumisesta. Siksi myös armeijan opetuksista voisi olla joissakin tapauksissa apua, vaikka parikymppiselle ei voidakaan opettaa enää pöytätapoja.

Kun nuori mies on vailla koulutusta tai sopivaa työtä sekä kärsii ADHD-oireyhtymästä, tämä yleensä tarkoittaa, että hän on nettiriippuvainen, deittailee kaiket yöt sekä elää kuin Ellun kana, jos kukaan ei asiaan puutu. Se ei merkitse, että uusavuttomalta näyttävä sukupolvi olisi jotenkin kyvytöntä tai osaamatonta. Päinvastoin: he ovat niin sanottuja *urbaaneja ovelia*, joita ei vaivaa mikään vaan jotka käyttävät yhteiskunnan suopeutta hyväkseen. Yhteiskuntamme on sosiaalitukien viidakko, johon voi piiloutua niin, että työviranomaisetkin joutuvat etsimään kadonneita erityisen "etsivätoiminnaksi" nimeämänsä hankkeen kautta.

Viranomaiset torjuvat itse luomiaan uhkia

Älkää ymmärtäkö väärin. En pyri syyllistämään varsinkaan nuoria miehiä. Minähän kehun heidän ansioitaan. Kuten jo viranomaiskielestä huomaatte, tilanne on vääristynyt ja muuttunut komediaksi. Nuoret kuvataan osaamattomiksi surkuttelun aiheiksi myös mediassa, ja lehdet kirjoittavat heistä tavalla, joka luo vähätteleviä uskomuksia sekä pysyttää syrjäytymistä. Ihmiset lavastetaan osaamattomiksi, vaikka kyse on pelkästään tahdonvoiman puuttumisesta tai käyttämättä jättämisestä.

Älykkäät nuoret miehet valitsevat joutilaana olon, koska se on niin helppoa. Yhteiskunta vähättelee poikien lahjakkuutta sekä palkitsee tytöille tyypillisistä asenteista. Siksi pojat kaivautuvat bunkkereihin ja omaksuvat siilipuolustuksen yhteiskuntaan päin. He eivät halua yrittää, sillä omistamis- ja yritteliäisyysvihamielinen yhteiskunta on nainen, joka lannistaa esiliinansa ja kaulimensa kanssa kaikki miehekkäät ja omaehtoiset pyrkimykset. Yhteiskuntamme elää äidinvallan varjossa.

Sisäasiainministeriö näkee maamme keskeisimpänä turvallisuusuhkana syrjäytymisen ja pitää syrjäytymisen ehkäisemistä sisäisen turvallisuuden ykkösasianaan. Tässä valossa onkin hyvä muistaa, mikä tuota

syrjäytymistä luo. Jopa Suomen Kuvalehti uskalsi mainita jutussaan, että suomalaismiesten syrjäytymiseen on johtanut ulkomaisen työvoiman maahantuonti. Toinen syy on, että perinteisiltä miesten aloilta on kadonnut useita työpaikkoja. Mihinkähän ne ovat menneet? Eivät kai vain halpoina pidettyihin Itä-Euroopan maihin globalisaation ja EU:n vaikutuksen myötä?

Sunnuntaina 20. kesäkuuta 2010

KAUHUKABINETIN PITKÄT JÄÄHYVÄISET

Matti Vanhanen teki miehen työn ja jätti kauan odotetun eronpyyntönsä (pääministerin virasta) perjantaina.[324] Viivyttämällä ratkaisua kepun kesäiseen puoluekokoukseen hän yritti luoda mielikuvan, ettei hallituksen eroaminen ole vaalirahoitusskandaalista tai muusta hoipertelusta johtuva ajolähtö.

Todellisuudessa pillin täytyikin soida Vanhaselle viimeistään nyt, sillä keskusrikospoliisin ja oikeuskanslerinviraston selvitykset RAY:n rahanjaosta ja Nuorisosäätiön vaalituista alkavat valmistua.[325] Kun ei ole enää ministerinvirassa, ei ole myöskään vastuussa, eikä voida potkia!

Tapaus tuo esille, kuinka omituinen Suomen valtiosääntö on. Hallitusta ei voida käytännössä irtisanoa ulkopuolelta, sillä presidentin valtaoikeudet eivät siihen riitä. Hallitus voi hajota lähinnä sisäiseen erimielisyyteen tai rikosoikeudellisiin perusteisiin (joita niitäkin olisi toki ollut tarjolla).

Enemmistöhallitukset eivät nykykäytännössä hajoa eduskunnan epäluottamuslauseisiin tai puolueiden sisäisiin erimielisyyksiin, sillä hallituspuolueiden rivikansanedustajien pitää nauttia ministeriaitiossa istuvien poliitikkojen luottamusta. Hallituspuolueiden keskinäiset välit taas eivät rakoile, koska vallassa olevien ministerien oman edun mukaista on pitää asemastaan kiinni. Näin on siirrytty koko vaalikauden istuviin hallituksiin.

Ainoa kansanvaltainen mahdollisuus kaataa hallitus näyttää olevan niin sanottu ”kentän ääni”, kun puoluekokoukset voivat vaihtaa puheenjohtajaa kesken vaalikauden. Toisaalta tämäkin logiikka nojaa siihen pelkästään konventionaaliseen ajatuskulkuun, että hallituksen muodostajan ja pääministerin pitää olla edelliset vaalit voittaneen puolueen puheenjohtaja.

Mutta missä säädöksessä onkaan sanottu, että pääministerinä pitää toimia edelliset vaalit voittaneen puolueen kulloinenkin puheenjohtaja? Jos tämän mukaan eletään, puoluekokoukset voivat puheenjohtajaa vaihtamalla vaihtaa myös pääministeriä vuoden välein. Tämä ei ole kuitenkaan demokratiaa vaan puoluevallan käyttöä.

Vanhasen kakkoshallitus olisi voinut kärsiä via Dolorosansa loppuun ja istua koko vaalikauden, mutta liukumäessä oleva kepu halusi esiintyä

kansanvaltaisena ja vaihtaa puheenjohtajansa myötä myös pääministerin. Tämä on kasvojenpesua ja mainosisku ennen seuraavia vaaleja. Näin kepu koettaa pitää aloitteet käsissään, helpottaa omaa asemaansa ja parantaa imagoaan, kun kivirekeä kiskookin loppusuoralla eri veturi.

Ministerien paheet

Suomessa ei vaihdu nyt ainoastaan pääministeri. Hallitus on kiinnitetty pääministerin palliin. Niinpä ulos kävelee koko valtioneuvosto. Hallituksia kutsutaan niiden vetäjän mukaan ”ykkösiksi” ja ”kakkosiksi”. Kolmatta Vanhaselle tuskin koskaan tulee. Uuden kokoonpano on todennäköisesti hyvin lähellä nykyistä. Tuleva on vaaleihin valmistujaishallitus.

Parhaiten onnistuneita ministereitä nyt eroavassa hallituksessa olivat ne, jotka eivät tehneet mitään. Hyvin selvisi myös Ilkka Kanerva, joka hoiti ulkoasiainministerin tehtävää mallikkaasti – ainakin verrattuna ”parhaaksi ministeriksi” yleisöäänestettyyn Alexander Stubbiin.[326] Hänen heikkoutenaan ovat olleet maahanmuuttokritiikin ylenkatsominen ja yleinen kansainvälisyysinnostus, joka on tehnyt hänestä kapitalismin ja rajattoman uusliberalismin asianajajan.

Sari Sarkomaa puolestaan väsyi korkeakoulupoliittiseen vääntöön ja lähti itse opetusministerin virasta. Henna Virkkunen junaili loppuun uuden yliopistolain, jolla yliopistoista tehtiin rahoittajien palkkapiikoja.

Suvi Lindénillä olisi ollut syytä erota myös Vanhasen kakkosesta aivan niin kuin hän erosi Paavo Lipposen hallituksesta vuonna 2002 myönnettyään valtion tukea golfalan yritykselle, jossa hän oli itse osapuolena. Oikeuskanslerinvirasto katsoi suopeudessaan, ettei aiempi kommeltelu ole este uudelle ministerinpostille[327] mutta joutui nuhtelemaan Lindéniä toistamiseen hänen adoptoitua lapsen ja ilmoitettua hoitavansa virkaansa ”etätyönä” Oulusta – jäämättä asianmukaisesti lomalle.[328] Paula Lehtomäki sen sijaan hyödynsi äitiyslomansa ja ministerinviran tuomat korkeat päivärahansa täysmittaisesti.

Lindénin eroa vaadittiin julkisilla adresseilla, joilla vastustettiin hänen junailemaansa Lex Nokiaa sekä internetsensuuriin tähtääviä kansanvallan varkauksia. Ihmisten vihaamaa TV-maksua Lindén ei saanut korvatuksi ainoalla järkevällä ratkaisulla eli Ylen rahoittamisella valtion budjetista.

Ja kokonaan oma lukunsa on se päkäpäisyys, jolla Astrid Thors ajoi läpi oman ”Lex Thorsina” tunnetun ulkomaalaislain muutoksen. Maahanmuuton tulvaportit avattiin, mikä oli vastoin kansan suuren enemmistön tahtoa ja josta kärsii ennen pitkää koko Suomi – myös maahanmuuttajat itse, jotka joutuvat entistä ahtaammalle kiristyvässä työttömyystilanteessa. Kepun ja kokoomuksen olisi kannattanut heittää despoottimainen maahanmuuttoministeri niska–perse-otteella pihalle valtioneuvoston lin-

nasta, mutta Rkp:n vaa'ankieliaseman vuoksi ne eivät siihen pystyneet. Rkp:n lähtiessä hallitus olisi jäänyt vihreiden varaan, mikä puolestaan olisi antanut kaiken vallan ituhipeille.

Merkille pantavaa on, että hallitus eroaa nyt täysin erilaisessa taloudellisessa tilanteessa kuin se muodostettiin. Niinpä katteeton idealismi olisi pitänyt kumota heti laman alettua, ja hallitusohjelmaa olisi täytynyt muuttaa.

On tosin asioita, jotka pysyvät ajasta aikaan samoina. Yksi on ihmisten ahneus. Mauri Pekkarinen junaili Suomi Soffa -nimiselle huonekalufirmalle 849 490 euron investointituet vuonna 2006, otti toisella kädellään vastaan runsaat vaalituet Suomi Soffan sisaryritykseltä 2008 ja haki (jälleen niin suopealta) oikeuskanslerilta päätöksen, ettei asiassa ole mitään laitonta eikä asioita voida muka kytkeä yhteen.[329] Hullukin tämän koplauksen huomaa!

Tuija Brax puolestaan taisteli sananvapautta vastaan ja nettisensuurin puolesta. Vihreiden kukkahattutäti on junaillut sähköpaimenia ja piikkilankaa internetiin sekä vaatinut miehiä syyllistävää naisrauhalakia,[330] vaikka naiset ovat tosiasiassa yhtä väkivaltaisia parisuhteissa kuin miehetkin, ja lapsiin kohdistetun väkivallan harjoittaja on suurimmassa osassa tapauksista nainen.[331] Lisäksi "tuoreen kyselytutkimuksen mukaan tytöt turvautuvat väkivaltaan seurustelusuhteissa poikia useammin".[332] Nykyisenä uusviktoriaanisena aikana, jolloin ystävälliset katseet ja kauneuden palvominen ovat pahimpia ajateltavissa olevia rikoksia, Tuija Brax on omalla ahdasmielisyydellään vaarallistanut ihmisten seksuaalielämän kiljuessaan "seksuaalirikollisten" ankaramman rankaisemisen, elinkautisen rekisteröinnin ja miesten kuohimisen puolesta sekä näyttänyt vihreää valoa eduskuntavaalien äänikynnykselle, jolla poliittinen uudistuminen estetään ja kansanvalta otetaan pois. Hän on saanut seuraa Johanna Suurpäästä, joka vähemmistövaltuutetun toimiston virkahissistä astuttuaan nimitettiin oikeusministeriön uuteen "demokratiajohtajan" virkaan. Jo pelkkä nimi on sairas paradoksi. Politbyroovirkoja perustetaan EU-Suomessa siksi, että mokuttajat saisivat palkintonsa, ja siksi, että kansa ymmärtäisi vallan kuuluvan byrokraateille ja ämmävirastoille.

Kokoomuksen rautarouva Anne Holmlund (jonka veli muuten rikastuu valtion rahoittamien pakolaiskeskusten saneeraustoiminnalla)[333] ämpyili ampuma-aselainsäädännön järkevöittämistä ja lupakontrollin parantamista niin pitkään, että vuoden 2007 kouluampuminen ehti saada surullisen jatko-osan. Asuntoministeri Jan Vapaavuori taas on tuomittu pahoinpitelystä, osallisuudesta varkauteen sekä rattijuopumuksesta. Ei ollut este ministerinvirkaan valitsemiselle tämäkään. Että sellaista porukkaa!

Omituista ohjelmaa

Hallitusohjelman kielikukkasen tarjosi programmin sivulta 61 poimittu pätkä: ”Hallitus varmistaa, että sukupuolinäkökulma valtavirtaistetaan lainvalmistelussa, talousarvioprosessissa sekä muissa merkittävissä hankkeissa jo toiminnan alkuvaiheissa.”[334]

Mitä tämä tarkoittaa? ”Sukupuolinäkökulman valtavirtaistaminen” huipentui siinä, kun vähemmistövaltuutetuksi valittiin kelpoisuusehtoja täyttämätön Rkp:n käsikassara Eva Biaudet kolmenkymmenen pätevän ohitse ”valtioneuvoston erivapaudella”, naisten ja miesten tasa-arvosta säädettyä lakia sekä perustuslaillista yhdenvertaisuutta rikkoen.

Tämä oli seuraus hallitusohjelmasta, jonka mukaan ”hallitus edistää suunnitelmallisesti naisten urakehitystä ja naisjohtajuutta sekä julkisella että yksityisellä sektorilla”. Miesten oikeudesta tasavertaiseen kohteluun ei puhuttu mitään, ja tasa-arvon tavoittelu muodostui taaskin pelkäksi naisten *suosimiseksi*.

Haistakaa kukkanen.

Ainoa järkevä eduskunnalle annettu esitys taisi olla luvan myöntäminen kahdelle uudelle ydinvoimalalle. Päätös oli tosin helppo, sillä se oli energiantarpeen sanelema.

Myös ruotsalaiset ovat huomanneet ydinvoiman välttämättömyyden ja pyörsivät aiemman luopumisratkaisunsa päättämällä rakennuttaa vanhojen reaktorien tilalle uusia.[335] Viimeisen sanan asiasta sanoo Suomessakin eduskunta heinäkuun ensimmäisenä päivänä.

Ajoitukseltaan ydinvoimapäätös oli kieltämättä taidokas. Hallitus lykkäsi päätöksentekoa aivan viime metreille, jotta vihreät eivät pääsisi kiristämään hallituksesta lähtemisellä. Nyt vihreiden pitää miettiä kantojaan myös eduskunnan äänestyksessä tarkkaan, sillä hallituksen kokoonpano on jo katkolla, ja ei-napin painamisella ei ole asiaa Kiviniemen kasvojenpesuhallitukseen. Toisaalta äänestyksen ajankohta on risuenergian kannattajille mitä otollisin, sillä pimeys ja kylmyys ovat poissa, osa vastuunkantajista katoaa istuntosalista kesän viettoon, eivätkä päätöksenteossa lamput liioin loista.

Heinäkuun alusta voimaan astuvat myös arvonlisäveron muutokset, joilla hallitus nosti yleistä arvonlisäveroa 22:sta 23 prosenttiin ja alensi ravintolaruoan alvia 17:stä 13 prosenttiin.[336] Elvytyskeinona jälkimmäinen ei toimi. Ravintola-ala onkin jo ilmoittanut, ettei se aio siirtää alennusta kuluttajahintoihin. Mitäpä muuta voi odottaa ravintoloilta, jotka ovat keinottelun tyyssijoja? Asiassa käynee aivan niin kuin elintarvikkeiden arvonlisäveron alennuksen kanssa viime vuonna, jolloin hyödyn kaappasi kauppa. Nähdäkseni ravintolatoiminta ei ole mitään niin arvokasta, että juuri sitä pitäisi tukea lama-aikana.

Lisäksi voidaan kysyä, miksi lamaa hillitsisi yleisen arvonlisäveron korottaminen eikä tuloverojen nostaminen. Palkkatuloverojen hillitsemisen ajatellaan kenties luovan nopeammin työpaikkoja, kun työnteolle ”ei ole esteitä”. Mutta alvin nostosta johtuva kotimaisen kulutuksen väheneminen ei luo sekään kysyntää vaan jatkaa lamaa.

Mikäli tarkoitus on tilkitä valtiontalouden aukkoja, kannattaisi etsiä palkkatuloverotukselle ja kulutusveroille vaihtoehto. Itse ehdottaisin pääomatuloverotuksen tekemistä progressiiviseksi, eli suurten pääomatulojen nykyistä ankarampaa verottamista. Tätä porvarihallitus ei ole tietenkään tehnyt, koska se edustaa rikkaiden pääomanomistajien etua.

Ja kukapa ei muistaisi, että Vanhasen hallitus aikoi poistaa perintöveronkin vain yrittäjiltä ja maatilatalouden harjoittajilta, kunnes hanke pysähtyi yhdenvertaisuusongelmaan perustuslakivaliokunnassa? Alivaltiosihteeri Martti Hetemäen tervehdyttämistyöryhmän ehdotukset valtiontalouden paikkaamiseksi puolestaan valmistuvat ensi viikolla, sopivasti juuri ennen juhannusta, jotta lomille kiirehtivät eivät ehtisi tarkistaa, onko asuntolainojen korkovähennysoikeuksien poistaminen listalla.

Mari Kiviniemen hallituksesta ei voi tulla nykyisellä puoluekokoonpanolla entistä parempaa. Sen muodostaminen on samanlaista kuin kabinettien kokoaminen vaalien jälkeen, jolloin punnitaan, ”keistä tulee Rkp:n hallituskumppaneita”. Siksi myös kommentoiminen lienee turhaa, kun mikään ei kuitenkaan muutu tässä moppitukkaisten möhömahapoliitikkojen maassa. Seuraavaksi presidentiksi vielä Pirkko Työläjärvi ja pääministeriksi Arja Saijonmaa!

Hyvää Matti Vanhasessa oli se, ettei hän oman ilmoituksensa mukaan käytä lainkaan alkoholia. Kansan tavat huomioon ottaen tätäkin voidaan tosin pitää eräänlaisena ylimielisyytenä. Vanhasen ero puolestaan oli merkki siitä, ettei Kekkos-diktatuurin luominen onnistunut. Kuseepa kuinka pitkälle ja kauan tahansa, viimeiset tipat putoavat aina kengille.

Maanantaina 28. kesäkuuta 2010

SAATANAN PUUSILMÄT!

Kun valtioneuvosto nimitti vähemmistövaltuutetuksi erään kelpoisuusehtoja täyttämättömän hakijan, minä valitin päätöksestä. Oikeuskansleri on nyt puolestaan päättänyt valituksesta. Joitakin saattaa kiinnostaa ratkaisu, jonka kansleri on antanut. Viidentenätoista kesäkuuta päivätty päätös, jonka on valmistellut oikeuskanslerinsihteeri Outi Kostama (nominatiivimuoto verbistä ”kostaa”), saapui viime viikolla.[337] Sen mukaan oikeuskansleri ei ryhdy kantelujen johdosta mihinkään toimenpiteisiin.

Ratkaisussaan oikeuskansleri Jaakko Jonkka keskittyy puolustelemaan omaa rooliaan erivapauden myöntäjänä ja kehumaan Eva Biaudet’n ”johtajanpätevyyttä”. Näin on tietysti siksi, että mitään muita verukkeita

aukottomaan kanteluasiakirjaani vastaamiseen ei ollut. Mahtaa nyt olla tytöllä ylpeä olo.

Oikeuskanslerinvirastoon oli saapunut kaikkiaan neljä asiaa koskevaa kantelua. Lisäksi oikeuskanslerille oli siirretty kolme muuta valitusta eduskunnan oikeusasiamieheltä. Nähdäkseni oikeuskanslerin olisi paremminkin pitänyt siirtää tehtävänsä eduskunnan oikeusasiamiehelle, sillä oikeuskanslerilla oli osallisuus jo erivapautta myönnettäessä. Valtioneuvostohan oli tiedustellut nimitysasiaa oikeuskanslerilta etukäteen, ja tämän ketunlenkin kautta hänen kantansa oli jo tiedossa.

Joka tapauksessa kantelijoiden suuri määrä osoittaa, että noin joka neljäs virkaa hakenut piti nimityspäätöstä – ei ainoastaan epäoikeudenmukaisena – vaan myös sillä tavoin lainsäädännön vastaisena, että kantelu oli aiheellinen.

Paskaa käteen

Koska oikeuskansleri on ollut selvästikin vaikeuksissa puolustellessaan luvan myöntämistä valtioneuvoston erivapaudelle, hän on ratkaissut kanteluasiat könttäpäätöksenä koskien kaikkia seitsemää kantelua yhtä aikaa.

Näin oikeuskansleri on vältellyt ottamasta kantaa yhteenkään esittämääni *argumenttiin yksityiskohtaisesti*. Päätös koostuu lähinnä valtioneuvoston harkintavaltaa koskevasta märehdinnästä ja Eva Biaudet'n kehumisesta. Päätyipä oikeuskansleri väittämään (kirjelmän sivulla 4/7), ettei henkilöä, jolle erivapaus on myönnetty, pitäisi asettaa muita huonompaan asemaan virantäytössä! Voi taivaan taatto! Hänenhän kuuluisi olla kokonaan poissa virantäytön piiristä. Nyt hänet asetettiin keinotekoisesti muita *parempaan* asemaan etuoikeuttamalla ja suosimalla.

Pääargumentteihini, eli naisten ja miesten tasa-arvosta annetun lain ja perustuslaillisen yhdenvertaisuuden rikkomista koskeviin väitteisiini, oikeuskansleri ei ottanut mitään kantaa. Ainoa näitä asioita koskeva maininta löytyy kirjoituksen viimeiseltä sivulta 7, jossa sanotaan, ettei asiassa ole aihetta epäillä tasa-arvolain eikä yhdenvertaisuuslain loukkausta. Mitään perusteluja tämän mielipiteen tueksi ei esitetty.

Olen myös itse sitä mieltä, että kyseisten lakien rikkomista ei tarvitse *epäillä*. Rikkomushan on ilmeinen. Eva Biaudet'n nimittäminen virkaan ja valtioneuvoston tapa soveltaa erivapaussäädöstä loukkasivat tasa-arvolakia ja perustuslaillista yhdenvertaisuutta *kirjaimellisesti*. Husein Muhammed ja muut loukatut, oletteko kuulolla?! Pitäisikö asiasta tehdä tutkintapyyntö poliisille?

Väkivaltaisia hallintopäätöksiä

Oikeuskansleri on kyseisen ratkaisun annettuaan valtakunnan sokein puusilmä. Oikeuskanslerinviraston toiminnasta on saatu muutoinkin huonoa näyttöä viime aikoina. On yleistynyt käytäntö, että poliitikot hakevat oikeuskanslerilta vapaat kädet antavia valtuutuksia etukäteen viedäkseen pohjaa jälkikäteen vaikuttavilta oikeussuojakeinoilta, toisin sanoen valituksilta, kanteluilta ja muilta muutoksenhakumenettelyiltä. Näyttöä asiasta saatiin esimerkiksi Mauri Pekkarisen ja Suomi Soffan vaalirahoitusjupakassa, jota käsittelin edeltävässä kolumnissani.

Tämä kertoo, että hallitus valvoo Suomessa oikeuskanslerin toimien lainmukaisuutta. Mihin tällaisesta oikeudenvalvojasta on, kun se ei puutu edes ilmiselviin ja kirjaimellisiin lainrikkomuksiin?

Ei ole ihme, että kansakunta radikalisoituu. Oikeuskanslerin päätös oli läimäytys päin oppineiden naamaa. Byrokraatit keplotellaan virkoihin, ja politiikka sekä oikeudenkäyttö on kytketty yhteen tavalla, jolla julkisesta hallinnosta on tullut pelkkää poliisivoimien ja väkivallan uhkaan perustuvaa pakkovallan käyttöä. Monessa maassa ihmiset vastaavat legitimiteettinsä menettäneen hallinnon toimenpiteisiin polttopulloilla ja dynamiittilla.

Juuri sitä mielivaltaisia päätöksiä tekevät viranomaiset luonnollisesti myös toivovat, sillä kansalaisten valitukset ikään kuin vahvistavat käsitystä, että viranomaisten toimilla on vaikutusvaltaa. Sanoihan jo Nietzschekin *Epäjumalten hämärässään*, että vasta kun heitä itseään on ammuttu, he istuvat lujasti valtaistuimillaan.[338] Mutta mahtavatko tämän laillistetun rikollisporukan etuoikeudet olla pysyviä? Ehkä joskus tulee päivä, jolloin giljotiinin terä putoaa myös tuolle itseään kunnioittavalle yhteiskunnan pohjasakalle.

Häikäilemätön junttaus

Oikeuskansleri viittasi ratkaisussaan kehuihin, joita nimittävä viranomainen on suitsuttanut Eva Biaudet'n ylle. Hänen ainoa pätevyytensä näyttää asiakirjojen mukaan olevan "johtajanpätevyys". Se puolestaan on nimi kansalaisten komentelemiselle ja sille, että meitä pakotetaan hyväksymään Astrid Thorsin ajama ulkomaalaispolitiikka.

Oikeuskansleri kuvaa oikeustieteen ylioppilas Biaudet'n kompetenssia mainitsemalla hänen suorittaneen "huomattavan määrän oikeustieteellisiä opintoja". Lause olisi tosi, jos paperilla lukisi "hädin tuskin huomattavan". Sanaa "huomattava" voisi ehkä käyttää mittavasta akateemisesta urasta tai tuotannosta mutta ei vähemmistövaltuutetulta edellytetyt lakisääteiset vaatimukset alittavasta koulutuksesta.

Sen enempää Eva Biaudet'n nimityksellä kuin oikeuskanslerin päätöksellläkään ei ole minun kannaltani katsellen mitään arvoa. Ei mitään.

Kysynkin sinulta, Eva Biaudet, eikö sinua lainkaan HÄVETÄ olla tehtävässä, johon sinut kiilattiin kolmenkymmenen kelpoisuusehdot täyttävän ohi? Olet tasa-arvovirassa tasa-arvolain ja perustuslaillisen yhdenvertaisuuden vastaisesti. Sait virkasi keinottelun tuloksena. Toiminnastasi ilman todellista legitimiteettiä on pelkkää vahinkoa vähemmistövaltuutetun viralle ja vähemmistöille Suomessa. Annan sinulle myös neuvon: ota takkisi ja nosta kytkintä. Lähde virasta, äläkä tule takaisin.

Valtioneuvoston epäoikeudenmukainen nimityspäätös ja oikeuskanslerin ratkaisu vapauttavat meidät olemaan kunnioittamatta vähemmistövaltuutetun toimintaa ja ratkaisuja. Toivonkin, etteivät kanssani samalla tavoin ajattelevat antaisi vähemmistövaltuutetun toimille jatkossa mitään arvoa.

Helsingissä alkavat tänään Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry:n vapautuspäivät. Omasta puolestani toivotan myös perussuomalaiset lämpimästi tervetulleiksi Helsinki Pride -tapahtumaan. Sen sijaan Eva Biaudet'a kehotan pysymään meidän toiminnastamme mahdollisimman loitolla. Näin on jo siksi, että vähemmistövaltuutetun toimiston alaan ei lueta lainkaan seksuaalivähemmistöjen asioita – täsmälleen valtion voimassa pitämien virallisten syrjintähierarkioiden mukaisesti. Tämäkin omalta osaltaan todistaa, että ihmisten hyvinvointi perustuu *yksityisten* ihmisten ja järjestöjen toisia yksityisiä tahoja kohtaan osoittamaan hyväntahtoisuuteen eikä valtion keinotekoiseen interventioon, josta on lähes kaikissa yhteyksissä pelkkää haittaa. Tasa-arvon penääminen ja yhdenvertaisuudella politikoiminen ovat muutoinkin pölvästien lapsekkaita huveja, joiden keskelle katoavat niin arvot ja oikeudenmukaisuus kuin ihmisten väliset pätevyys- ja laatuerotkin sekä niiden mukaiset tosiasiat.

Torstaina 1. heinäkuuta 2010

UUTTA SUOMESSA: YDINVOIMA

Eduskunta äänesti tänään uusista ydinvoimaloista.[339] Asian alistaminen valtion päätettäväksi oli nähdäkseni hassunkurista, sillä periaatteellinen ratkaisu ydinvoiman käyttöönotosta on tehty jo vuosikymmeniä sitten. Ydinvoiman lisärakentaminen ei pahenna saasteongelmaa, kun jätteet varastoidaan yhteen paikkaan, mutta uusien reaktorien valmistuminen vähentää vanhojen mahdollisesta rikkoutumisesta johtuvia käyttöriskejä.

Ydinvoima ei heikennä kotimaisen turpeen käyttöä, sillä maassamme tarvitaan jatkossa myös turpeeseen perustuvaa sähköä ja kaukolämpöä. Ydinvoiman käytön jatkaminen oli tämän eduskunnan tärkein ja viisain

päätös, aivan samanlainen, jonka Ruotsi jo teki pyörtäessään ydinvoimasta luopumispäätöksen.

Niin sanottuja järkivihreitä ei eduskunnasta löytynyt taaskaan yhtään, vaan puolue petti muiden hallituspuolueiden luottamuksen. Nähdäkseni tästä tulisi antaa kenkää. Hanke meni läpi opposition äänin monien kepulaistenkin äänestäessä vastaan. On harvinaista, että hallituspuolueissa sallitaan poikkeaminen ryhmäkurista näin tärkeässä äänestyksessä, kun taas joissakin mitättömissä pikkuasioissa ryhmäkurista pidetään kynsin hampain kiinni.

Olen puolustanut ydinvoiman käytön jatkamista jo useasti aiemmin, sillä puolimatkasta ei kannata kääntyä takaisin. Ydinenergiavarat on nyt johdonmukaisinta käyttää loppuun. Hiilidioksidin vähentäminen ja ydinvoimasta luopuminen muodostavat mahdottoman yhtälön. Jos ydinvoimaa ei käytetä, meitä odottaa säteilyvaaroja paljon todennäköisempi ja välittömämpi uhka: vedenpaisumus.

Ainahan sitä voi keräillä kokoon risupaketteja, mutta valtion subventioilla sitä kotimaista puuta voimalaitoksissa poltetaan. Risut eivät riitä energiantuotantoon, ja runkopuun polttaminen olisi haaskausta puupulaa potevassa maassa. Myös puun, hakkeen ja turpeen poltto tuottaa kasvihuonekaasuja, ja siksi myös Helsingin kaupungin hyväksymä suunnitelma tuottaa 20 prosenttia energiasta uusiutuvilla raaka-aineilla vuonna 2020 on juuri sitä, miksi tutkiva journalisti Martti Backman sitä viime talvena sanoi: Helsingin vihreä painajainen.

Perjantaina 2. heinäkuuta 2010

KANSANDEMOKRATIAJOHTAJISTA

Viranomaiset antavat päätöksensä yleensä kesän kynnyksellä ja jäävät sen jälkeen lomille. Niin he tekevät, jotta lomakansa ja julkinen sana eivät kiinnostuisi viranomaisten harjoittamasta mielivallasta. Samalla viranomaiset toivovat, että kansalaisten kesä menisi pilalle viranomaisten itsensä ottaessa aurinkoa. Jos viranomainen ei jostakin syystä pääse lomalle, hän voi kuitenkin lohduttautua sillä, että hallintopäätöksillä kolhitut kansalaiset joutuvat viettämään kesänsä samassa tervassa kuin viranomaiset itsekin – tosin sillä erotuksella, että viranomaisille maksetaan tuosta touhusta palkkaa toisin kuin kansalaisille.

En lakkaa onnittelemasta Suomen kansaa hyvästä herraonnestaan, toisin sanoen siitä, että se sai uudeksi vähemmistövaltuutetuksi Eva Biaudet'n. Iloitsen myös niiden vähemmistöjen puolesta, joiden tasa-arvo paranee nyt koko rahan edestä, Eva Biaudet'n sopimuspalkan verran. Siitä vain kaikki vähemmistökommunistit, vähemmistösosialistit sekä kansalliset ja seksuaalivähemmistöt valituksia tekemään. – Kyllä auttaa.

J. K. Paasikivi sanoi kerran, että eniten hän pelkää sellaisia ihmisiä, jotka ovat yhtä aikaa aktiivisia ja tyhmiä. Kamppaillessaan vähemmistövaltuutetun virasta Eva Biaudet valjasti lapsiarvot käyttöön oikeuttaakseen löyhää ja välinpitämätöntä maahanmuuttopolitiikkaa. Helsingin Sanomien haastattelussa hän lausui muun muassa näin: ”On punnittava, halutaanko ajaa lapsen etua vai keskittyä siihen, että saadaan vähennettyä tulijoiden lukumäärää.”[340]

Biaudet'n mukaan maahanmuuttajien määrää pitäisi lisätä, jotta voitaisiin ajaa (oletettua) lasten etua. Tämä on eräänlaista kiristystä, jossa lapsia hyväksikäytetään välineinä, kun koetetaan puolustella tulijoiden tulvaa sekä siirtää kehitysmaiden väestöpoliittisista virheistä johtuvia ongelmia meidän maksettavaksemme.

Hakiessani myös itse vähemmistövaltuutetun virkaa kirjoitin omasta puolestani niin, että ”tässä suhteessa on päätettävä, valitsemmeko naisten ja lasten edun ajamisen vaiko muslimiyhteisön linnoittautumisen omaksi saarekkeekseen, jonka sisällä myös despotia on mahdollista.”

Kyse on edelleenkin siitä, miten ihmiset pärjäävät absurdien uskonnollisten järjestelmien *sisällä*, eikä viranomaisten pitäisi pyrkiä lavastamaan vähemmistöjen ja alkuperäisväestön *välille* sellaisia konflikteja, joita niiden välillä ei alkuunkaan ole. Ne ovatkin yleensä ajattelemattoman maahanmuuttopolitiikan ja viranomaisten itsensä syytä. Kuitenkin vain Eva Biaudet esitti kansliapäällikkö Ritva Viljasen mukaan muista erottuvat ”selkät linjaukset”.

Eva Biaudet ei ole edeltäjiään parempi eikä pahempi. Hänessä on sisällä samaa softaa kuin Mikko Puumalaisessa ja Johanna Suurpäässä. He kaikki ovat halunneet avata maahanmuuton keulaportit, ja heidän asennoitumisensa muslimikulttuurin sisäiseen väkivaltaisuuteen ja repressiivisyyteen on ollut tyrmistyttävää omassa naiiviudessaan.

Mikäli Biaudet olisi laiska, hän olisi kenties edeltäjiään vaarattomampi – ainakin niitä urheita suomalaisia kohtaan, jotka vielä koettavat pelastaa tämän maan talous- ja sosiaalirakenteen, syntyperäisten suomalaisten työpoliittisen aseman ja koko hyvinvointiyhteiskuntamme maahanmuuton tuottamilta ongelmilta. Mutta Biaudet on valitettavasti laiska vain älyllisesti. Muutoin hän on ahkera, juuri sellainen kuin J. K. Paasikivi pelkäsi.

Paradoksien partaalla

Ministeri Jyri Häkämies iloitsi noin vuosi sitten, että kokoomus sai estetyksi seitsemän kovapalkkaisen johtajanviran perustamisen valtionhallintoon. Virkoja oli tarkoitus perustaa lähinnä vihreiden ja Rkp:n vaatimuksesta. Niiden täyteaineena oli tarkoitus käyttää suojatyöpaikkaa vailla olevien vihreiden ja rkp:läisten lisäksi myös eräitä sosiaalidemokraatteja ja

vasemmistoliittolaisia, joista arveltiin virassa toimiessaan koituvan vähemmän haittaa poliittiselle oikeistolle kuin vapaalla jalalla kulkiessaan.

Yhden kovapalkkaisen viran karsiminen säästää valtion palkkausmenoja yli 200 000 euroa vuodessa, mutta kerrannaisvaikutukset ovat sitäkin suuremmat, sillä virassa toimiessaan jokin uusi tasa-arvovirkamies voi aiheuttaa tuhatkertaiset kustannukset valtiontaloudelle!

Muutama uusi virka meni valitettavasti läpi poliittisen kaupankäynnin vuoksi. Eräs niistä on oikeusministeriöön sijoitettu demokratiajohtajan virka. Jo itse nimi on hervoton paradoksi. Demokratialla ja johdetulla demokratialla on sama ero kuin tuolilla ja sähkötuolilla. Niinpä uusi demokratiajohtaja, Demla-juristi Johanna Suurpää, on ainakin minun mielestäni demokratian irvokas pilakuva.

Johanna Suurpää on huhkinut koko ikänsä maahanmuuton edistämiseksi. Hän oli avosylin ottamassa vastaan jo Suomen ensimmäisiä somalipakolaisia 1990-luvun alussa. Siitä pitäen hän ja hänen hengenheimolaisensa ovat nakutelleet pikku leluvasaroillaan maamme väestöllistä rakennetta palasiksi ja pitäneet etnisten konfliktien aikaansaamista eräänlaisena elämäntehtävänään. Toisella tavalla sanottuna he ovat halunneet kyseenalaistaa ulkopolitiikkamme keskeisen tuloksen, sen, ettei maassamme ole ollut syviä etnisiä ristiriitoja, joilta onnistuttiin välttymään talvi- ja jatkosodan vaikeiden ratkaisujen kautta. Luonnollisestikin maahanmuuton lietsojien motiivit ovat olleet myös feministisiä: on haluttu kiistää poliittisen järjestelmän väitetty patriarkaalisuus ja siihen sisältyvä järki.

Voitte tietenkin väittää, että kantaväestön ja maahanmuuttajien käsitteellisellä erottelullani vastakohtaistan. Mutta miettikää uudestaan: kuka tai mikä vastakohtaistaa? Minun mielestäni vastakohdat ja intressiristiriidat sisältyvät todellisuuteen. Sen muuttaminen toisenlaiseksi olisi yhtä helppoa kuin kääntää Jenisein kulkusuuntaa. Valtion tehtävä on edistää ensisijaisesti omien kansalaistensa eikä ulkopuolelta tulijoiden etua. Nyt tilanne on aivan päälaellaan, kuten koko maahanmuuttopolitiikka kokonaisuudessaankin.

Paha saa palkkansa

Vähemmistövaltuutetun viran haltijoita on tullut tavaksi ylentää aina vain korkeampiin ja kovapalkkaisempiin virkoihin. Noste johtuu siitä, että maansa myyviä luopiosuomalaisia on loppujen lopuksi edelleenkin vaikea löytää. Vähemmistövaltuutetun virassa selviytymistä pidetään suurena ansiona, sillä tehtävä on hankala. Mutta vaikea se on juuri siksi, että tuossa tehtävässä joutuu toimimaan kansalaisten enemmistömielipiteiden vastaisesti ja kurittamaan kantaväestöön kuuluvia suomalaisia. Tämä

johtaa helposti konfliktiin viranhaltijan ja hänen palkkansa maksajien välillä – ja lopulta viranhaltijan oikeusperustuksen katoamiseen.

Vähemmistövaltuutetun viran haltijat ovat nykyajan fariseuksia. Heidät palkitaan entistä paremmilla viroilla, jotta he saisivat hopearahansa. Sitä varten perustetaan tarvittaessa myös uusia virkoja. Yleensäkin valtion virat täytetään yksipuolisesti vain EU:n strategioille uskollisilla henkilöillä, jotka ovat valmiita ajamaan Euroopan unionin päämääräksi asettamaa rajoittamatonta maahanmuuttoa kansakuntien oman edun vastaisesti.

Demokratiajohtajien, vähemmistövaltuutettujen ja tasa-arvovirkanaisten kautta on syntynyt tilanne, jossa valtiovalta käyttää tasa-arvon ihannetta kansakuntien itsemääräämisoikeuden ja kansalaisten oman edun vastaisesti, ikään kuin maahanmuutto olisi subjektiivinen oikeus, johon jokaisella maailman ihmisellä on oikeus.

Tätä Euroopan unionista johdettua hallintaa sanotaan sitten demokratiaksi. Kyseessä on samanlainen byrokraattinen hallitseminen, joka johti Venäjän kansakunnan hajoamiseen yhtäältä puolue-eliittiin ja toisaalta tavalliseen rahvaaseen entisessä Neuvostoliitossa. Myös tulevaisuuden EU:ssa virkavalta elää ennen pitkää omissa oloissaan henkilökohtaisia etuoikeuksia tavoitellen. Kansa puolestaan voi pahoin, prostituutio ja rikollisuus rehottavat kaduilla, ja rappaukset varisevat seinistä. Tämä on Brysselistä johdetun Euroopan tulevaisuudenkuva.

Parin vuosikymmenen sisällä Eurooppa ajautunee maahanmuuton tuloksena kohti uutta ennennäkemätöntä sotaa, jossa kansanryhmät taistelevat omista eduistaan ja oikeuksistaan. Konfliktit eivät ala entiseen tapaan valtioiden väliltä vaan valtioiden sisältä eri kansanryhmien kesken, kun viholliseksi onkin osoittautunut EU-liittovaltio ja sen harjoittama maahanmuuttopolitiikka. Tämä merkitsee, että myös vähemmistövaltuutetuille riittää palkkansa eteen työtä.

Heidän pelastuksensa tulee olemaan yhä korkeampi virka. Mikko Puumalainen nimitettiin aikoinaan apulaisoikeuskansleriksi, ja hänestä tullee lopulta samanlainen hallituksen päänsilittäjä kuin oikeuskansleri Jaakko Jonkasta. Johanna Suurpää taas nostettiin vastaperustettuun demokratiajohtajan virkaan. Hänen ensimmäisiä tehtäviään on viranomaisiin kohdistuvan arvostelun kriminalisointi ja saattaminen rasististen rikosten piiriin Tuija Braxin ja Mika Illmanin ”Rasistiset rikokset” -työryhmän ehdotuksen mukaisesti. Tästä lähtökohdasta tasa-arvoviranomaisena toimiminen olisi ihmisrotu. Ajatus ei ole myöskään kaukana totuudesta sikäli, että tasa-arvoviranomaiseksi päätyminen vaatii tiettyä verenperintöä tai ankkalammen jäsenyyttä esimerkiksi vakaumuksellisena rkp:läisenä.

On sinänsä ymmärrettävää, että viranomaiset haluavat kieltää tasa-arvoviranomaisiin kohdistuvan kritiikin, sillä Eva Biaudet’n nimittäminen ei ole saanut osakseen mitään muuta kuin pelkkää kritiikkiä. Rasistinen

rikos voisi jatkossa olla siis myös jonkin luottamuksensa menettäneen byrokraatin arvostelu. Tällaisiin viranhaltijoihin sopisi sama kritiikki, jota Nakke Nakuttaja esitti suustaan Kalevankankaalla vuonna 1918.

Johanna Suurpää saa oikeusministeriön demokratiayksikön johtajana vapaat kädet ilmiantonappien perustamiseen ja internetsensuurin laajentamiseen. Hänelle annetaan täydet valtuudet vaalijärjestelmän uudistamiseen, eli äänikynnyksen perustamiseen ja demokratian takavarikoimiseen. Sillä tavoin varmistetaan, ettei poliittista mielipidettä voi kanavoida edes vaaleissa, vaan eri mieltä olevat ajetaan ulkoparlamentaariseen asemaan, jossa he radikalisoituvat.

Ja kansa kiittää

Vähemmistövaltuutetun viimekeväinen nimitys oli tyypillinen poliittinen virantäyttö. Tietty osuus viroista varataan eri puolueille, jotta vallan tasapaino hallinnossa säilyisi. Muussa tapauksessa puolueet alkavat painostaa toisiaan omilla keinoillaan.

Tätä kauhun tasapainoa seuraten puolueet valitsevat sitten kiintiövirkoihinsa puolueelle uskollisia jäseniä omista riveistään. Näin virkoihin päätyy nimenomaan epäpäteviä henkilöitä, juuri sellaisia kuin Eva Biaudet.

Yleensä nimitetyt ovat joko kokoomuksen, kepun, sosiaalidemokraattien tai tietyissä suurimmissa kaupungeissa myös Rkp:n tai vihreiden jäseniä, mutta eivät juuri koskaan puolueettomia. Kuuluisia sosiaalidemokraatteja, jotka on nostettu korkeisiin virkoihin pelkän poliittisen kaupankäynnin tuloksena, ovat esimerkiksi Heikki Koski, Kaarina Suonio, Pirkko Työläjärvi ja Martti Ahtisaari. Voidaankin kysyä, mitä he olisivat ilman Suomen Sosialidemokraattista Puoluetta. Ilmeisesti tavallisia peruspulliaisia.

Perussuomalainen puolue onkin vaatinut ryhmäpuheenvuorossaan, että poliittiset virkanimitykset lopetettaisiin kokonaan ja virat täytettäisiin parhaiten koulutetuilla ja ansioituneimmilla. Omasta mielestäni paras virkamies on puolueeton virkamies, sillä häntä ei tarvitse siirtää epäluotettavana disponibiliteettiin aina kun ministereiksi astuvat muiden puolueiden poliitikot.

Ei ole ihme, miksi myös ministerinviroissa on niin kehnoa ja epämoraalista porukkaa, sillä ministerinvirkojakaan ei täytetä pätevimmillä ja kyvykkäimmillä vaan aluepoliittisin perustein ja sukupuolten tasajakoa noudattaen. Juuri siksi tässä maassa on niin paskat ministerit.

Kenties vähemmistövaltuutetun virantäyttöön olisi sopinut Astrid Thorsin ehdottama *anonyymi työnhaku*. Hakijoiden ihonväri, sukupuoli, nimi ja seksuaalinen suuntautuminen olisivat selvinneet vasta haastatteluissa, jos silloinkaan, mikäli hakijat olisivat esiintyneet paperipussi päässä. Näin tasa-arvovirkaan olisi voinut päätyä mies, homoseksuaali tai

kantaväestöön kuuluva suomalainen eikä aina vain nainen, alemmin koulutettu tai vierasperäinen, joita Helsingin kaupunkikin ilmoitti suosivansa työpaikkojen ja virkojen täytössä.

Uhriutumisen pelimerkit viranomaisten käsissä

Ennen vanhaan yhteiskunnassamme kilpailtiin sankariksi pääsemisestä – nykyään uhriksi joutumisen sosiaalisesta valittelupääomasta ja pelimerkeistä, joita alakynteen joutumisen katsotaan tuovan pelaajien käteen.

Jokaisessa kunnon pissiksessä piilee pieni tasa-arvovaltuutettu. Vasta tämän huomaaminen voisi viedä yhteiskuntaa terveempään suuntaan.

Samalla totta kai myönnän: hain itsekin vähemmistövaltuutetun virkaa. Niin en tehnyt kuitenkaan pyrkiäkseni vähemmistöjen yläpuolella olevaksi itkupilliksi, joka tyydyttää itseään nymfopossumaisesti voivuoren päällä. Hain vähemmistövaltuutetuksi tavallisena suomalaisena, joka haluaa olla toisten ihmisten reilu kaveri.

Minulle ohitus virantäytössä ei ollut mikään yllätys. Poliittinen vihervasemmisto on tehnyt minulle tämän saman akateemisissa yhteyksissä kymmeniä kertoja.

Eniten olen pahoillani niiden minua epäilemättäkin paljon pätevämpien henkilöiden puolesta, jotka maisterin- ja kandidaatintutkinnoillaan urheasti hakivat kyseistä virkaa mutta eivät ponnistuksistaan huolimatta tulleet valituksi, ja myös heidän protestinsa tyrmättiin Taivaassa.

Itse hain virkaa yksinomaan korjatakseni vähemmistövaltuutetulle syntynyttä kielteistä julkisuuskuvaa sekä hoitaakseni tehtävää tavalla, joka ei entisestään syventäisi holtittomasta maahanmuuttopolitiikasta johtuvaa kantaväestön ja viranomaisten kuilua. Mitään ongelmaahan ei vallitse suomalaisten ja ulkomaalaisten välillä, vaan lähes kaikki konfliktit on koettu joko vähemmistöjen sisällä tai kantaväestön suhteessa viranomaisvaltaan.

Lohdutukseksi kaikille teilatuille haluaisinkin hoilottaa muunnelman eräästä tunnetusta laulusta: ”Me ollaan vähemmistövaltuutettuja kaikki, kun oikein silmin katsotaan. Me ollaan vähemmistövaltuutettujaaaaaa...”

Kenties juuri tässä trubaduuri J. Karjalaisen kantaesittämässä teoksessa,[341] jolla päiväkerhon Malla-tätikin voisi pelotella lapsia, myös tasa-arvon ruusu pistelee kirvelevästi. Tasa-arvolla politikoijat ovatkin yleensä nimenomaan *etujärjestöpolitiikan* etulinjassa. He eivät koskaan aja *yleistä* etua vaan aina jonkin *intressiryhmän* etua.

Tasa-arvon penääminen on erikoisetujen ja helpotusten vaatimista, kuten on nähty feministisessä tiedepolitiikassa. Muiden muassa Pasi Malmi ja Henry Laasanen ovat osoittaneet etevästi tutkimuksissaan, että maamme tasa-arvovirat ovat yksipuolisesti naisten hallussa ja että viranhaltijat eivät edes yritä ajaa tasa-arvoa vaan jotakin ryhmäkohtaista

omaa etuaan, kuten feminismiä.[342] Sama pätee maahanmuuttopolitiikkaan, ja olisikin virhe pitää feminismiä ja maahanmuuton lietsontaa eri ilmiöinä. Ne ovat ideologisesti samaa alkuperää ja syntyvät samoista motiiveista.

Tämä maa sihisee ja kihisee erilaisia asiamiehiä ja valtuutettuja mustanaan. Maassamme on nykyään muiden muassa lapsiasiamies, vähemmistövaltuutettu ja tasa-arvovaltuutettu. Näiden jumalaisten viranomaisten tehtävänä on pelottaa ihmisiä jo pelkällä olemassaolollaan niin, että kansalaiset tulisivat ajattelukyvyttömiksi ja menettäisivät järkensä sekä poliittisen tahtonsa. Viranhaltijat toivovat, että jokaista säikäytettyä ihmistä kohti myös sata muuta pelästyisivät ja alkaisivat sensuroida puheitaan.

Kysymys kuuluu, kuka heidät on oikeastaan valtuuttanut. Ei ainakaan Suomen kansa. Esimerkiksi vähemmistövaltuutettu on puhtaasti poliittinen virkamies, joka käyttää poliittista mielipidevaltaa viranomaisen asemassa. Ja juuri siinä lemahtaa vahvasti totalitarismin löyhkä.

Maanantaina 5. heinäkuuta 2010

VASTUSTAMME AHDASMIELISYYTTÄ

Helsingin seudun seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry:n järjestämä gay pride -viikko sujui rauhanomaisesti, kun vähemmistövaltuutettu ja kiihkouskovaiset eivät päässeet häiritsemään tapahtumia. Kuokkavieraita tosin kävi,[343] mutta he ovat nyt paremmassa tallessa (palaan asiaan savun hälvettyä).

Meiltä kysytään silloin tällöin, miksi marssimme ja juhlimme. Me vastaamme: olemme rakkauden etujärjestö ja vastustamme seksuaalista ahdasmielisyyttä. Jos yksi osa seksuaalisuudesta vaarallistetaan, tuota estoisuutta on sitten helppo levittää kaiken seksuaalisuuden piiriin. Myös sinun jälkeläisesi voivat olla homoja tai lesboja, ja niinpä marssimme sinun lastesi puolesta.

Viime lauantaina lämmintä oli noin 25 astetta, joten osallistuin itse gayparaatiin *paidattomien puolueessa*. Vapautuspäiväparaatin järjestäytyessä Senaatintorilla pohdin hetken, kenen riveihin tässä nyt menisi, ja päätin asettua ilman yläosia – paitoja ja rintsikoita – marssivien ruotuun.

Siitä kulkue lähti etenemään Aleksanterinkatua pitkin Kolmelle Sepälle, ja sieltä edelleen Mannerheimintietä Eduskuntatalon ja Finlandiatalon ohi Oopperatalon puistoon.

Marssille osallistui tänä vuonna noin 5000 henkeä, ja eduskuntatalon kohdalla minäkin kiljaisin kurkustani erään iskulauseen: ”Paidat pois myös parlamentin *pater noster* -hississä!” Tällä tavoin haluan julistaa tasaarvoa muiden muassa Kalervo Kummolalle (muistattehan nännikohun).

Äänet käyvät kaupaksi

Tästä onkin hyvä jatkaa lempiaiheeseeni, nimittäin politiikkaan. Politiikkaa vapautuspäivillä puhuttiin taas paljon.

Seksuaalivähemmistöliike politisoitui asianmukaisesti jo 1960-luvulla, mutta nykypäivänä politiikka on kuulemma ”viihteellistynyt”. Viihteellistymistä valitellaan ihmeen paljon ainakin verrattuna siihen, että viihteen pitäisi olla hauskaa. Onhan viihde tietysti ikävystyttävää, jos sen takana ei ole mitään substanssia. Onneksi pride-viikolla on.

Myös seksuaalivähemmistöliike on totta kai viihteellistynyt. Se ei kuitenkaan pärjää viihteellistymisessä seksuaali*enemmistö*liikkeille – ei myöskään yrittäessään erotisoida politiikkaa. Setan asiallisenkuivat tötteröhatut häviävät esimerkiksi Matti Vanhasen mediaseksikkyydelle. Erona on vain se, että homot haluavat tehdä olemassaolostaan julkista mutta Matti Vanhanen yksityistä. Niinpä hän sai julkisuutta enemmän kuin osasi pyytää.

Kun homojen muodollisissa oloissa ei ole (homovaltion perustamista lukuun ottamatta) paljoa korjaamista, seksuaalivähemmistöliikekään ei voi enää käyttää politiikkaa play groundinaan, vaan poliitikot käyttävät seksuaalivähemmistöliikettä omana fooruminaan.

Myös pride-viikosta on tullut poliitikkojen esiintymislava. Esimerkiksi ulkoministeri Alexander Stubb, joka oli kutsuttu tapahtuman suojelijaksi, kävi Kolmen sepän avajaistilaisuudessa keräämässä poliittiset irtopisteet aivan niin kuin olisi käynyt merkitsemässä tuottoisat optiot.[344]

Helsingin seudun Setan painetussa esitteessä Stubbia kiiteltiin työstä seksuaalivähemmistöjen hyväksi, ”vaikka siitä ei aina poliittisia pisteitä tipukaan”. Läpyskä taisi olla oikeassa. Trikki oli aika läpinäkyvä. Monet puolueet pitävät homoja tyhmänä vaalikarjana, jolta otetaan äänet pois tasa-arvoisuuden ja suvaitsevuuden julistuksilla. Poliitikot lukevat saman katon alle myös maahanmuuton edistämisen siitä huolimatta, että homoilla ja maahanmuutolla ei ole mitään tekemistä keskenään ja jatkuva maahanmuutto vain huonontaa kansallisten vähemmistöjen asemaa. En ainakaan itse halua, että kansalliset seksuaalivähemmistöt lastataan samaan junaan maahanmuuttajaväestön kanssa, vaikka se juna kiitääkin tietysti kohti Paratiisia.

Voi Venäjä!

Alexander Stubbin mukaan maailmassa on viisi valtiota, joissa homoseksuaalisuudesta rangaistaan kuolemalla, ja seitsemänkymmentä maata, joissa homoseksuaalisesta kanssakäymisestä tuomitaan vankeusrangaistukseen. Stubb jätti kuitenkin mainitsematta, että suurin osa näistä

maista on *islamilaisia* valtioita. Asia taisi päästä unohtumaan, jotta ihmiset muistaisivat paremmin sen, kuinka vaarallista on olla islamkriittinen rasisti. Tässä siis jälleen näyttöä siitä, miksi suvaitsevaisuus ei voi olla kaiken hyväksymistä ja kuinka kaiken suvaitseminen johtaa väistämättä ristiriitaan.

Ote Stubbin viikontakaisesta puheesta: ”On hyvä, että pride-juhla on olemassa, mutta vielä parempi olisi, jos sitä ei tarvittaisi.” – Puolensa tässäkin ihanteellisuudessa, mutta omasta mielestäni yhteiskunnan ei tarvitse olla homoneutraali, kun se ei ole heteroneutraali eikä uskontoneutraalikaan. Neutraloiminen on muutenkin hieman samanlaista kuin vihollisen neutralointi sodassa, joten kivoja asioita ei pidä tunkea takaisin kaappiin. Myös ulkoministeri korjasi ajatustaan myöntämällä, etteivät asiat ole kovin hyvällä tolalla sen enempää Venäjällä kuin jossakin Absurdiassakaan.

Aika magee mukaelma tuo Stubbin ajatus joka tapauksessa oli Karl Marxin kommunistisesta manifestista. Sen mukaan kommunistinen puolue lopetetaan, kun tavoitteet on saavutettu. Mainittakoon, että samaa parafraasia sovellettiin myös Setan perustamiskirjassa, jonka mukaan Setankin toiminta voidaan lopettaa, kun sen tavoitteet ovat täynnä. Sitä Stubb ei puolestaan kertonut, lopetetaanko myös kokoomuksen toiminta, kun puolue on saavuttanut omat tavoitteensa. Ainakin kommunistinen puolue kamppailee tätä nykyä henki hieverissä niin, että sen tavoitteet taitavat olla täyttyneet. Eri asia sitten on, pitäisikö ihmiskunnan purjehtimisesta onnensa satamaan kiittää enemmän kommunismia kuin kapitalismin ikiliikkujaa.

Omituista pentupolitiikkaa

En ole koskaan kannattanut seksuaalivähemmistöliikkeen lapsipolitiikkaa, vaikka kannatankin seksuaalivähemmistöjen aseman legitimoimista kaikissa muissa suhteissa. Niinpä en ymmärrä, miksi Alexander Stubb pitää tärkeänä ”sisäisen ja ulkoisen adoption ulottamista myös samaa sukupuolta olevien piiriin”, kun juuri kukaan homo ei lapsia halua – muutamaa äänekästä lesboparia lukuun ottamatta.

Pentupolitiikasta on ritualisoitunut symbolisen kiistelyn väline, jonka kautta kiistellään siitä, mitä ajatellaan homoista yleensä. Näin tuotetut ajatuskulut ja johtopäätökset ovat kuitenkin väistämättä virheellisiä. Voidaan jopa kysyä, miksi heteropoliitikot tyrkyttävät lapsia meille. Meneekö heidän perhe-elämässään niin huonosti, että meidän pitäisi ottaa vastuuta lasten kasvattamisestakin?

Totta kai myös apua mielellään antaisi. Mikä onkaan kauniimpi asia kuin iloisten pikku päivänsäteiden hyvinvointi? Ehkä lapsipolitiikan ongelmat ovatkin suurimmaksi osaksi heterokulttuurin sisäisiä, kun avio-

liittoja solmitaan ja revitään auki kevyin perustein, eikä lastenhankinta ole yhtä tarkkaan harkittua kuin homojen tapauksessa.

Tätä pohtiessani minulle tulee mieleen sarjakuva, jossa lapsiperhe lähestyy eläintarhan leijonahäkkiä, ja perheenisä lausuu vaimolleen ja lapsilleen: ”Varokaa, sillä eläimet, joilla on pentuja, voivat olla vaarallisia!”

Huvitammeko itsemme hengiltä?

Entä miten suhtautua väitteisiin homokulttuurin viihteellisyydestä? Mukavaa, että tuore Mr. Gay Finlandkin arvostelee homokulttuurin viihteellistymistä,[345] varsinkin kun koko valinta oli läpikotaisin viihteellinen tapahtuma! Uskon, että viihteellisyys on kuitenkin välittynyt gay-liikkeeseen yleispolitiikan piiristä.

Saattaa olla, että olen myös itse hieman erilainen homo, sillä en viihdy kovin hyvin viihde- enkä huvittelutilaisuuksissa. Nauran kyllä aika monille jutuille, mutta eri syistä kuin useimmat toiset, ja vaarallisena pidän sitä, jos tärkeitä asioita ratkaistaan pelkästään fiilispohjalta.

Koko ikäni olen vihannut syvästi niitä kanoja, jotka kaikissa yhdistyksissä katkaisevat älylliset keskustelut ja peittävät järkevän ajattelun ja toiminnan johonkin omaan kaakatukseensa. Jo peruskoulun alaluokilla karsastin kaikkia ryhmätyömuotoja, joissa tyhmimmät yleensä kaappasivat puheenvuorot. Aina tuli joku feimi, joka sekoitti kaiken mutta nautti toisten suosiosta, koska hänellä oli kauniit vaatteet; tosin korvien välissä humisi tuuli. Opettajat palkitsivat näitä Lissuja ja Lässyjä pelkästä sosiaalisuudesta. Politiikka on ihan samanlaista: älyllisesti kehnoimpien kukoistusta ja heidän ehdoillaan elämistä.

Onneksi seksuaalivähemmistöjen politiikka ei kulje viihteellistymisen kärjessä. Homoja haukutaan usein paljosta juhlimisesta. Aika vähällä sen maineen saa, kun pride-tapahtumakin on vain kerran vuodessa. Homoravintoloita on maassamme yhtä monta kuin kaljakapakoita pienimmissäkin kirkonkylissä. Kun homopoika lähtee juhlimaan, hän käyttäytyy varovaisesti ja jopa korostetun pidättyvästi vältellen humaltumista ja itsensä irti päästämistä pelkän seksinpelon vuoksi. Ja sitten väitetään, että nämä kukkakepit ja miehentaimet elävät muka holtitonta elämää! Kipeää tekee katsella, kun monin tavoin ahdistetut ja ideologisista ajatusrajoitteista kärsivät homot eivät oikein osaa nauttia mistään. Että älkää valittako älkääkä kiitelkö paljosta juhlimisesta, karnevalisoitumisesta tai viihteellisyydestä. Nuo mielikuvat ovat sinänsä pinnallisia.

Homokulttuurin ikonisoituminen

Vapautuspäivillä oli tänäkin vuonna teema. Teemat ovat minusta kurjia. Ne kuolettavat vapaan ajattelun, kun kaikki pitää sovittaa jonkin keinotekoisen aiheen alle. Viimevuotinen teema oli kyllä hieno ja kertoo kuulumisesta kansakuntaan: homot ja suomalaisuus. Myös tämänvuotinen teema puhuttelee.

Teemana olivat idolit ja esikuvat. Ikävä kyllä, homokulttuuri on täynnä idoleita ja ikoneja. Idolit sisältävät imitaatiota. Onkin harmillista, että homokulttuuri koostuu pitkälti jäljittelystä. Imitaatio on psykologisesti katsoen aggression merkki. Kun lapset matkivat opettajiaan tai irvailevat vanhempiensa kustannuksella, imitaatio sisältää tietyn arvostelman.

Homokulttuurikaan ei ole lyhyen historiansa aikana päässyt irti imitaatioista, idoleista eikä ikoneistaan. Irrottautuminen olisi kuitenkin hyväksi, sillä se osoittaisi, että meillä on jotakin omaa. Nykyään homoskeneä kansoittavat erilaiset Michael Jackson -parodiat ja Abba-imitaatiot. Niin, tiedän: omaperäinen ajattelu on aina ollut harvinaista, sillä se vaatii poikkeuksellista vapautta.

Ja kyllähän homot ovat luoneetkin monenmoista. Melkein yhtä paljon kuin juutalaiset. Pitäisi vain välttää poliittista korrektiutta sekä narsismia. Ne eivät ole suinkaan sama asia kuin hyvä itsetunto.

Itsetunnon käsite muistuttaa muuten varmuuden käsitettä. Kyseessä on paradoksi: mitä varmempi ihminen on itsestään, sitä vähemmän hän uskaltaa epäillä itseään, ja sitä epävarmemmalla pohjalla hänen itseluottamuksensa todellisuudessa on. Ja mitä epävarmemmaksi ihminen tunnustaa itsensä, sitä enemmän hän uskaltaa epäillä itseään, mikä taas onkin jo merkki hyvästä itsevarmuudesta. Tämä koskee tasapuolisesti sekä heteroita että homoja.

Vapauden korkein aste: vapaus vapautusliikkeestä

Seksuaalivähemmistöliikkeessä ei ikävä kyllä sallita kovin paljon toisinajattelua. Homoja vaaditaan sitoutumaan lähinnä vihervasemmiston ideologiaan, vaikka länsimaissa koko kulttuuri on ponkaissut esiin liberaalin poliittisen teorian pohjalta. Lisäksi homojen ei sallita kyseenalaistavan esimerkiksi maahanmuuttoa. Entinen radikaalina pidetty liike vaatii nykyään sitoutumista sovinnaisiin ja keskiluokkaisiin arvoihin. Tämä on tietenkin ominaista kaikille vähemmistöille: oman pesän likaajina pidetyt halutaan vaientaa, jotteivät järjestöjyrät menettäisi uskottavuuttaan valtakulttuurin silmissä.

Seksuaalivähemmistöliike ei ole todellisuudessa myöskään kovin iloinen, ja nimityksen tarkoitus lieneekin rohkaiseva ja optimistinen. Mikäpäs

siinä, mutta iloisuus on myös joissakin tapauksissa vääristynyt pakonomaiseksi irvistykseksi.

Viihteellistyminen ja iloitsemisen pakonomaisuus peittävät ahdistusta. Voi olla, että angstisuuden motiivit syntyvät paljolti ulkoisista syistä. Mutta tapa kanavoida oma ahdistus jatkuvaksi ilon vellonnaksi ei ole kaukana itkusta.

Homokulttuurissa vallitsevat ankarat kirjoittamattomat normit. Homot eivät varmasti syrji ketään, paitsi toisiaan. Homokulttuurissa kohtaa esimerkiksi ikäsyrjintää, joka on nuorison ahdistusta siitä, että näkee itsensä peilistä. Mitä sieltä mahtaa katsella takaisin parinkymmenen vuoden kuluttua? Homoilla pitää olla myös aivan tietyt mielipiteet ja puheentavat. Ulkonäkövaatimukset ovat kammottavia ja rajaavia. Ei ole ihme, että monet homot tekevät itsemurhia – eivät vain heterokulttuurin syrjinnän vuoksi – vaan kohdattuaan oman yhteisönsä julmuuden ja petyttyään.

Parhaiten seksuaalivähemmistöliikkeen hajaantumista ja yksilöiden irtautumista joukkoliikkeestä kuvaavat nykyisin erään TV-sarjahahmon vuorosanat: ”*Just because I fuck guys does not mean I'm part of some community. And it dosen't mean that I have anything in common with someone else who does.*” Joukkovoiman väheneminen on tavallaan tappio, mutta laumahenkisyydestä irtautumista voidaan pitää edistyksenä varsinkin, jos se kertoo yhteiskunnan muuttumisesta vapaamielisemmäksi ja hyväksyvämmäksi.

Voitte ehkä ymmärtää, miksi minäkään en ole vuosikymmenten kuluessa löytänyt kotiani kovin hyvin gay- tai queer-liikkeestä. Sen sijaan yritän olla kaikille mukava. Yleensäkin olen se ruma ja tyhmä Jukka Hankamäki, toisten yhtä rumien ja tyhmien kaveri.

Maanantaina 12. heinäkuuta 2010

POLAŃSKI-PARAN PIINA PÄÄTTYI

Elokuvaohjaaja Roman Polańskia kohtaan suunnattu ahdistelu päättyi tänään ainakin hetkeksi. Sveitsiläinen oikeusistuin ilmoitti, etteivät Sveitsin viranomaiset luovuta Polańskia Yhdysvaltoihin, jossa hänet voitaisiin tuomita 32 vuoden takaisesta seksisuhteesta 13-vuotiaaseen tyttöön.[346]

Puolalaissyntyinen, Yhdysvalloissa vaikuttanut ja Ranskassa nykyään asuva Polański pakeni Yhdysvalloista ennen tuomion langettamista vuonna 1978, ja hänet pidätettiin Sveitsissä viime syyskuussa, kun hän oli matkalla vastaanottamaan palkintoa elokuvafestivaaleille.[347] Takuusumman maksettuaan hän on joutunut asumaan alppihuvilassaan kotiarestin kaltaisissa olosuhteissa.

Sveitsin oikeusministerin Eveline Widmer-Schlumpfin mukaan Polański vapautettiin, koska Yhdysvaltain karkotuspyynnössä saattoi olla muotovirhe. Toinen vapauttamisperuste oli se, että Polański oli vieraillut Sveitsissä jo vuosia ennen pidätystä. Oikeusministeriön mukaan päätöstä tehtäessä punnittiin myös maiden kansallisia etuja.

On hyvä, että Sveitsi pitää kiinni puolueettoman maan maineestaan. Suomessa, jonka poliittinen valta on rähmällään joka suuntaan, näin ei ehkä uskallettaisi tehdä.

Sveitsin oikeusministeriön argumentit ovat kuitenkin kierteleviä ja sivuuttavat tärkeimmän vapauttamisperusteen. Koko vyyhdin purkaminen on moraalifilosofisesti kiinni siitä, oliko Polańskin seksuaalinen kanssakäyminen 13-vuotiaan kanssa oikeudenmukaista vai ei. Tätä puolestaan pitää arvioida siltä kannalta, oliko siitä jotakin haittaa tai hyötyä tai oliko se jollakin tavoin pahaksi tai hyväksi.

Aikuiseksi naiseksi varttunut osapuoli ei ole vaatinut syytettä missään vaiheessa. Lisäksi on epäilty, että syytettä vaadittiin rahan kiristämiseksi menestyvältä ohjaajalta ja että kyseessä olisi ollut lapsiarvojen hyväksikäyttö. Kyseinen tyttö muistutti aikalaistodistusten mukaan hyvinkin 16-vuotiasta, ja hän oli vanhempiensa suostumuksella hakeutunut elokuvaohjaajan valokuvamalliksi, siis selvästikin eroottisluonteiseen kanssakäymiseen.

Koska laissa aikuisten ja nuorten seksuaalinen kanssakäyminen määritellään virallisen syytteen alaiseksi rikokseksi eikä asianomistajarikokseksi, aloitetta syytteen nostamiseksi ovat käyttäneet viranomaiset osapuolten oman tahdon ohi. Lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö on lisäksi kovin suhteellinen asia, sillä esimerkiksi Espanjassa laillisten seksisuhteiden alaraja on juuri tuo 13 vuotta. Niinpä olen sitä mieltä, että Polańskin tapauksessa ei ole ollut alun perinkään mitään moraalifilosofisesti tuomittavaa.

Polańskia vastaan suunnattu ajojahti antaa näyttöä siitä, millä tavoin ahdasmieliset ja estoiset ihmiset pyrkivät lietsomaan yleistä seksinvastaisuutta omilla syytöksillään. Siten he vahingoittavat lasten kehitystä, sillä lapset oppivat ajattelemaan, että seksissä on mukamas jotakin pahaa, vaikka ihmisten oma peruskokemus olisi myönteinen.

Vaikka Polański onkin nyt vapautettu kotiarestista eivätkä Yhdysvaltain viranomaiset voi valittaa päätöksestä, häntä uhkaa CIA:n tai FBI:n kidnappaus, tai hänet voidaan pidättää jossakin muussa maassa, jolla on luovutussopimus Yhdysvaltain kanssa. Polański pakotetaan siis elämään edelleenkin jatkuvan ajojahdin kohteena.

Kyse oli alun perinkin tarkoituksellisen rysän rakentamisesta Polańskille. Ministeriön tiedotteen mukaan Polański on aiemmin vieraillut Sveitsissä säännöllisesti. Tästä huolimatta Yhdysvaltain viranomaiset eivät vaatineet karkotusta vuosiin. Vuosikymmenten vieriessä vuonna

1978 tapahtuneet asiat ovat patinoituneet, eikä tapauksen rikosluonteesta ole jäljellä kuin raihnaiset rippeet. Turha poru.

Perjantaina 30. heinäkuuta 2010

PUNANISKAT JA PISSIKSET PILAAVAT PÄIVÄN

Kesäinen Suomi on ihana asia. Yli kolmenkymmenen asteen lämpötiloja on riittänyt jo monen viikon ajan, eikä loppua näy edes sääennusteessa.[348] Helle on saanut myös monen ihmisen pään sekaisin. Huono käytös on tosin saattanut lisääntyä muistakin syistä, sillä tavalliset ihmiset puuttuvat entistä useammin toistensa elämään arkiympäristöissä. Esimerkkejä.

Blogissaan eräs yhdeksäntoistavuotias mies kertoo ottaneensa aurinkoa poikaystävänsä kanssa tamperelaisessa puistossa, kun joku paikallinen häirikkö saapui pilaamaan kanssakäymisen ja tunnelman. Teekkaripoika tilittää asiaa seuraavasti:

> Auringonottoon liittyy tällä kertaa eräs ikäväkin asia, palamistakin kurjempi. Kun olimme kultani kanssa ottamassa aurinkoa Tampereella eräällä puistoalueella, oli lisäksemme siellä eräs mies alakouluikäisen tyttärensä kanssa. Makailimme puistossa jonkin aikaa ja molemmat huomasimme, että mies osoitti yllättävän paljon kiinnostusta meitä kohtaan. Eihän siinä voisi tuntea olonsa kuin imarrelluksi, jos kyse olisi komeasta ja nuoresta miehestä, mutta kun kyse on punaisesta ja kaljusta pikkupullukasta niin alkaa jo pikku hiljaa ihmetyttämään, että mitähän sekin tuijottaa. Viimein kun aloimme purkamaan tavaroitamme ja tekemään lähtöä sai hän suunsa auki ja huusi 'Ootteks te jotain suklaapoikia?!!'.
>
> Totta kai me molemmat se kuultiin, mutta itse ainakin jätin reagoimatta siihen, koska muuten ihana aamupäivä olisi kurja pilata millään konfliktin poikasella. Mieshän oli selkeästi humalassakin. Eniten kuitenkin jäi harmittamaan, että millaisen kuvan tuo mies oikein antaa nuorelle tyttärelleen, vai onkohan hänkin jo niin kypsä, että pystyi häpeämään silmät päästään. En sitä paitsi muutenkaan ole koskaan oikein ymmärtänyt tuota termiä, sillä eikös ihmisistä suurin osa kuitenkin pidä suklaasta![349]

Niin. Mitäpä uteliaan kysymykseen voisi muuta vastata, kuin ”mikä sinäkin olet meiltä mitään kysymään”. Toinen vaihtoehto olisi kai neuvoa hakemaan seuraa muualta. Myös puistoseksi ja iskeminen, jota ihmiset ovat kaikeksi onnekseen harjoittaneet vuosisatojen ajan kaupunkiympäristöissä, on elegantimpaa aivan toisenlaisella asenteella.

Pikku-Napoleonit kuriin

Suomessa on käymässä kuten Hollannissa ja Britanniassa. Liberaali ja hyväntahtoinen yhteiselo ovat vetämässä huurteeseen. Yksi syy siihen on varmasti maahanmuutto. Kun maahanmuutto on lisääntynyt, muutamien ihmisten asenteet ovat koventuneet myös kansallisia vähemmistöjä, esimerkiksi homoseksuaaleja, kohtaan.

En toivo sellaista yhteiskuntaa, joka koostuu paikallis-Führereistä, pikku-Napoleoneista ja muista elämäntavan vartijoista. Myös perussuomalaisen puolueen olisi syytä irtisanoutua sellaisista ääriryhmittymistä, jotka pyrkivät kurmottamaan muita kansalaisia viranomaisvallan ohi. Pahimmillaan nämä ryhmät ahdistelevat ihmisiä ja käyttävät henkisen ilkeilyn tukena suoraa tai epäsuoraa väkivallan uhkaa.

Erään näytön siitä antoi Helsingissä järjestettyjä vapautuspäiviä vastaan suunnattu kaasuisku, jonka tekijät ovat nyt telkien takana. Sellainen puolue, joka hyväksyy tai tukee väkivaltaa, menettää uskottavuutensa ja legitimiteettinsä. Laittomuudesta on tehtävä loppu.

Laittomuudesta on myös rangaistava, sillä sormien läpi katsoessaan yhteiskunta antaa hyväksyvän signaalin, joka ohjaa väkivaltaiseen käytökseen. Puolustukseksi ei auta, että pommi oli pieni tai että asialla olivat märkäkorvat. Taustalla vaikuttavat rabulistiset vihaideologiat, joiden levittäjät pannaan rautoihin myös kaikissa laillisissa armeijoissa.

Rymyjengin röyhkeys

Minulla on myös omakohtaisia kokemuksia kansantuomioistuinten toiminnasta. Olin eräänä heinäkuisena päivänä ottamassa aurinkoa Helsingin uimastadionin nurmikolla, kun ympärilleni ilmestyi muutaman nuoren aikuisen ryhmä kahden lapsen kanssa. Ensin he tulivat tallomaan makuualustalleni, sitten he ajoivat lastenvaunuilla päälleni, ja lopuksi he pyysivät minua siirtymään sivummalle, jotta heille itselleen liikenisi tilaa.

Tämä on tietenkin tehokkuusyhteiskunta. Mutta sekään ei oikeuta huonoon käytökseen julkisilla paikoilla.

Jos edellisessä esimerkissä näyttöä kanssakäymisen taidoistaan antoi stereotyyppinen punaniska, tässä tapauksessa kyseessä oli ilmeisestikin vihervasemmistolainen sivistyneistö, joka kirjavaksi tatuoidun ihonsa alta esitteli vaatimuksiaan meidän muiden kansalaisten siirtymiseksi muualle, sillä – ”ettekö näe, että meillä on lapsiakin tässä?!”.

Miten kukaan uskaltaisi vastustaa lapsiarvojen hyväksikäyttäjiä? Minä uskallan. Vastasinkin, onko muka minun syytäni, että heillä on lapsia. Vastuu lasten kasvatuksesta ja paimennuksesta kuuluu joka tapauksessa heidän huoltajilleen eikä syyttömille.

En tosin usko lasten olleen kyseiseen porukkaan kuuluneiden aikuisten omia, sillä arviolta kolmi- ja nelivuotiaat lapset olivat selvästikin tuontitavaraa. En tiedä sitäkään, tunsiko rymyjengi henkilöllisyyteni, mutta sanailun etenemisestä päätellen ilmeisesti kyllä. Arviolta 25-vuotias pissisnainen huusikin lopulta perääni erään rasistisen herjauksen, jota en voi toistaa tässä, jotta en saisi syytettä sopimattomien puhumisesta – edes esimerkkilauseiden muodossa. Näin joudun suojelemaan rikollista.

Nuoret aikuiset voittivat tämän erän. Mutta kyseisellä asenteella roskaväki heitetään jatkossa ulos kaikkialta muualta. Vaikka he voittaisivat väkivallalla ja joukkovoimalla jokaisen vastaantulijan, he päätyvät lopulta toistensa tukkaan kiinni ja kysyvät neuvottomina apua.

Kun kyseessä on tällainen rantaleijona, ymmärrän toki, miksi monetkaan kylkeäni tuuppineet eivät ole jääneet pitemmäksi aikaa pahoittelemaan törmäystä. Olisin voinut itsekin laittaa lihamyllyn pyörimään ja sanoa: ”Sori vaan, ei ollut vahinko!”

Minne katosivat kohteliaat ja ystävälliset kaupunkilaiset?

Vain pieni osa ihmisistä on toistaiseksi röyhkeitä, epäkohteliaita ja tylyjä. Suurin osa esimerkiksi helsinkiläisistä on kohteliaita ja huomioon ottavia. Helsinkiläiset ovat suurkaupungissa asuessaan ehdollistuneet jopa ylikohteliaiksi: pyydetään anteeksi pienintäkin häiriötä, niin kuin kuuluu. Kyse on samasta ilmiöstä kuin Kiinassa. Kun väkeä on paljon, pitää välttää konflikteja ja elää diskreetisti, sillä kaikki tietävät, miten muuten kävisi. Näin on syntynyt kiinalaisten maailmankuulu ystävällisyys.

Oireellista on, että monet ihmiset eivät kunnioita mitään sääntöjä vaikka vaativatkin niiden noudattamista muilta. Kaiken esimerkillisyyden varmistamiseksi edellä mainittu poppoo poltti vittuilunsa päätteeksi hermosauhut stadionin nurmikolla, vaikka koko alueella on tupakointi kielletty. Vapainta kasvatusta on tietysti se, ettei ole kasvatusta lainkaan, mutta oliko röökin vetäminen nyt hyvää esimerkkiä lapsille?

Liikenteessä nämä piittaamattomat arvoinvalidit aiheuttavat tietenkin suurimmat ja vahingollisimmat katastrofit. On kummallista, miten vaikea ihmisten on elää edes alkeellisimmankin vastuun edellyttämällä tavalla. Sen sijaan he ajavat autoa matkapuhelin toisessa ja viinapullo toisessa kädessä, ikään kuin kyse olisi harmittomasta huvista.

Juuri liikenteessä ihmisten henki on enemmän vastaantulijoiden armoilla kuin leikkauspöydällä tai erikoislääkärissä – siis myös kunnon ihmisten henki. Silti liikenteessä tehdään välinpitämättömimmät ja törkeimmät pikkurikokset, jotka usein johtavat arvaamattoman suuriin seurauksiin.

Massojen kapina

Entä mitä filosofista merkitystä tällä kaikella on? Espanjalainen filosofi José Ortega y Gasset arvosteli teoksessaan *Massojen kapina* (*La rebelión de las masas*, 1930) modernisoitumisen myötä syntynyttä, henkisesti laiskistunutta ja epä-älyllistynyttä persoonallisuustyyppiä, joka on kiinnostunut oikeuksistaan mutta tuskin lainkaan velvollisuuksistaan. Ortegan mielestä länsimaisen sivistyksen pohja ja yhteiselämän syvärakenteet ovat jääneet tällaisen ihmistyypin ymmärryksen ulkopuolelle.[350]

Maailman pitäisi luonnollisesti tulla ajan myötä paremmaksi ja moraalisemmaksi niin kuin ihmistenkin. *Massojen kapinassa* arvostellaankin sitä, että päämäärät luodaan vain välittömän tyydytyksen periaatteelle. Siten ne voidaan saavuttaa nopeasti. Toisaalta päämäärät on jouduttu tällöin asettamaan niin matalalle, että ne väistämättä toteutuvat.

Näin yhteiskunta banalisoituu, ja arvoista tulee massakulttuurin makkaraa. Toisella tavoin lausuttuna hyvinvointi nousee ihmisten pikarissa kukkuralle. Vaatimusten ja omien velvollisuuksien laiminlyömisen kehä syvenee, ja epätasapaino lisääntyy. Minun tulkintani: juuri näin yhteiskunta romahtaa. Työväen- ja keskiluokan aggressiot purkautuvat jatkuvina vaatimuksina, ja kyseinen väestönosa tekee ennen pitkää suurimman osan omaisuus- ja väkivaltarikoksista. Hallitseva yläluokka (tai toisella tavoin sanottuna alamaailma) puolestaan tekee suurimman osan taloudellisista ja poliittisista rikoksista. Hyvinvoinnin idättämä välinpitämättömyys johtaa lopulta sotaan, sotaan, joka pakottaa jälleen ihmiset pysymään raameissaan, kunnioittamaan toisiaan ja rajojaan sekä käyttäytymään kohteliaasti. Niin on käynyt satojen vuosien ajan ja käy vastaisuudessakin.

Siinä José Ortega y Gasset joka tapauksessa erehtyi, että hänen mukaansa Euroopan kansallisvaltioiden muodostumista seuraava vaihe olisi yleiseurooppalaisen valtioliiton luominen. Oman käsitykseni mukaan juuri tämä on massojen kapinan kohtalokkain vaihe: väestöjen hallitsematon siirtyileminen maasta toiseen, se, joka aiheuttaa tilan ahtautta niin parhailla auringonottopaikoilla kuin lähiöiden varjoisilla kujillakin.

Ja tästä kaikesta lemahtaa – aivan kuten Friedrich Nietzsche kirjoitti *Iloisessa tieteessään* – ”liikaväestön ummehtunut ilma, kuin hädässä ja ahtaudessa ahertavien pikkueläinten haju”.[351]

Lauantaina 31. heinäkuuta 2010

HOMOJEN KAASUTUKSESTA

Kuten saatoitte jo eräästä edeltävästä kolumnistani lukea, myös minä osallistuin siihen noin kuukauden takaiseen gay pride -kulkueeseen, joka sai silmilleen kyynelkaasua ja paprikasumutetta. Homokaasu ei tosin tavoittanut minua henkilökohtaisesti, ja yleensäkin tapausta luonnehdittiin vähäpätöiseksi. Ohi siis meni tällä kertaa.

Tapaus herätti kuitenkin lehdistössä paljon keskustelua. Useissa kirjoituksissa kaasuiskun mittakaavaa väitettiin suurennelluksi, ja homovastaisina esiintyneet tahot paheksuivat sitä, että tasavallan presidentti Tarja Halonen puuttui asiaan ja tuomitsi teon.

Juuri tässä Halonen mielestäni osoitti erinomaista valppautta. Mitä ihmeen pahaa on rikollisen ja täysin moraalittoman teon tuomitsemisessa? Jos poliitikot eivät puuttuisi poliittisin tarkoitusperin tehtyyn iskuun vaan se jätettäisiin pelkäksi viranomaisasiaksi, eläisimme jonkinlaisessa puolifasistisessa valtiossa, jossa myös katuväkivalta olisi mahdollista ihmisten kohauttaessa välinpitämättöminä olkapäitään.

Fasismin arkipäiväistymisestä ja mekanismeista kiinnostuneet voivat perehtyä esimerkiksi Hannah Arendtin teokseen *Eichmann in Jerusalem – A Report on the Banality of Evil* (1963), jossa selvitetään, kuinka yhteiskunnallinen mielivalta tulee mahdolliseksi juuri silloin, kun tavalliset ihmiset omiin arkirutiineihinsa vedoten sulkevat silmänsä ympäröivältä ilkeydeltä ja jättävät asiat vaille moraalifilosofista arviointia: pelkäksi lakitekniseksi tuomitsemis- tai tuomitsemattomuuskysymykseksi.[352]

Kiintoisaa homokaasutuksessa oli tapauksen herättämä keskustelu. Miksi mielipiteidenvaihto oli äänekästä ja suurta, jos itse tapaus oli vähäpätöinen ja pieni? Monet väittivät, että kaasuiskua suurenneltiin seksuaalivähemmistöjen eduksi, aivan kuin homot ja lesbot olisivat itse tilanneet tällaisen ohjelmanumeron provosoituakseen siitä. Ja sitten muka valitamme vainoharhaisesti olevamme väkivallan uhreja!

Toivonkin, ettette vain nyt te, hyvät lukijat, alkaisi luulla mitään, kun me homot jo olemme näiden muutamien mielestä luulotautisia.

Jos vaivaudutaan kysymään, ketkä kyseisestä häiriköinnistä lopulta hyötyivät saaden toimilleen julkisuutta, vastaus on: iskun tekijät itse, joilla Suojelupoliisin mukaan on yhteyksiä ”äärioikeistoon” eli käytännössä uusnatsistisiin ryhmittymiin.[353] Tai ehkä he ovat peräti ”vanhoja natseja” leikkiviä propellipäitä, jotka reuhaavat myös Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla ja jotka omasta mielestäni kuuluvat samaan henkariin kuin edeltäjänsä.

Itse en ole huolissani siitä, mistä myös Uuden Suomen toimitus kirjoittaa, toisin sanoen pride-kulkueen väitetystä ”provokatiivisuudesta”

tai ”homojen provosoitumisesta” väkivaltaa vastaan.[354] Sekö se on se ongelma? Homojen provosoituminen väkivallasta olisi samanlaista kuin suomalaisten provosoituminen Mainilan laukauksista. Kyllä asiat ovat niin päin, että *syyllisiä väkivaltaan ovat yksiselitteisesti väkivallan käyttäjät*. Puhe homojen itsensä marttyyrisoimisesta on sitä paitsi ristiriitaista, sillä marttyyriksi ei ryhdytä vaan tuomitaan, kun väärien ihmisten päitä vaaditaan vadille.

Pippurisumutetta professorilta

Verkossa käytävä keskustelu on tietenkin loppumatonta. Poiminkin esimerkkitapaukseksi vain yhden kaasuiskua koskevan kirjoituksen, joka monessa mielessä edustaa valtavirtana esiintyvien kirjoittajien näkökantaa.

Tämä näkökanta on perusasennoitumiseltaan kielteinen homoihin ja lesboihin nähden. Antaudun kommentoimaan kirjoitusta, sillä sen laatija on omalla nimellään esiintyvä yliopiston professori, joka monissa muissa – ei mielestäni tässä – yhteydessä on esittänyt ihan järkeviäkin mielipiteitä. En siis arvioi hänen kirjoitustaan puoluekantaisesti tai poliittisesti toisin sanoen sillä perusteella, joka pitää ihmisiä henkilökohtaisten ominaisuuksiensa nojalla oikeassa tai väärässä olevina. Niinpä kritiikkini ei ole henkilökohtaista vaan perustuu siihen filosofiseen havaintoon, että ihmiset yleensäkin erehtyvät muutamissa asioissa, vaikka joissakin toisissa he saattavat olla oikeassa.

Kirjoituksessaan ”Presidentti ylireagoi pride-iskun johdosta” Lapin yliopiston oikeustieteellisen tiedekunnan professori Jyrki Virolainen on käyttänyt kaiken saivartelutaitonsa vähätelläkseen homoja vastaan suunnatun iskun merkitystä ja viestittääkseen riviensä väleissä, että kaasuisku meitä kohtaan oli loppujen lopuksi ihan oikein.[355]

Eihän siinä mitään; voihan ja saahan sitä mieltä olla. Kirjoituksen vika on mielestäni siinä, että professori olisi voinut paljon vähemmälläkin maalailulla kertoa, ettei hän pidä sen enempää homoista kuin homojen poliittisista pyrkimyksistäkään.

Mutta mennään asiaan, eli itse kirjoituksen kommentoimiseen. Ensinnäkin Jyrki Virolainen vertasi homojen pride-kulkueen tarpeellisuutta Kiinan ja Keski-Aasian maissa asuvien *uiguurien* asemaan ja heidän Helsingissä järjestämäänsä mielenosoitukseen. Virolainen kirjoittaa, että ”uiguurit olivat liikkeellä oikean ja joihinkin, lähinnä viihteellisiin homoparaateihin verrattuna todella polttavan asian puolesta [...]”,[356] ja pitää tämän siirtolaisena Suomessa oleskelevan kansanryhmän asiaa jokseenkin tärkeämpänä.

En tahdo millään tavoin vähätellä sorretun uiguurikansan asemaa ja kärsimyksiä, mutta se, että professori hakee homojen tapahtumaa arvos-

tellakseen vertailukohdan maahanmuuttajavähemmistöstä, ilmentää syrjintähierarkkista asennoitumista. Sen mukaan maahanmuuttajat, tässä tapauksessa uiguurit, asetetaan tärkeysjärjestyksessä kotimaisten vähemmistöjen edelle, ja heidän kurjasta tilastaan haetaan tekosyy sen todistelemiseksi, ettei homoparaatia tarvita.

Jatkossa Virolainen paheksuu erityisesti presidentti Halosen toimintaa ja kirjoittaa seuraavasti:

> Presidentti Halonen tuntui antavan neuvoja Pride-iskua tutkivalle poliiseille, sillä hän sanoi jotenkin siihen tapaan, että kun kyse on näin vakavasta rikoksesta, on tapaus selvitettävä perin pohjin. Esitutkinnassakin lähdetään syyttömyysolettamasta eli siinä selvitetään ja tutkitaan ensin, onko epäiltyä rikosta tapahtunut ja miten vakavasta rikoksesta oikeastaan on kyse.[357]

Virolaisen mielestä kaasuiskun tekijöitä olisi siis pidettävä syyttöminä, vaikka nämä kirkassilmäiset enkelit otettiin kiinni itse teosta, eikä syyllisyydestä tässä mielessä ole epäilystä. Miten ihmeessä presidentille ja kaikille paikalla olleille onkaan voinut sattua tällainen arviointivirhe, ja vain Rovaniemeltä asioita arvioiva professori oivaltaa tilanteen todellisen laidan?!

Virolainen jatkaa ripitystään seuraavasti:

> Halonen otti kantaa myös teon suunnitelmallisuuteen: ”Se, että isku oli etukäteen suunniteltu, tekee asiasta vielä vakavamman. Se osoittaa, että ihmiset eivät tee tällaisia asioita hetken mielenailahduksesta.” Eiköhän kuitenkin pitäisi antaa poliisin ensin tutkia, oliko isku todella etukäteen suunniteltu ja millä tavalla. Mikä ihmeen kiire Halosella oli mennä ”tuomitsemaan” teko ja sen epäillyt tekijä suunnitelmallisesta rikoksesta, kun tapauksen esitutkinta oli eilen vielä alkuvaiheessa?[358]

Kiitos opetuksesta, joka selvensi kantaasi. Mutta onko asia nyt todellakin niin, että iskun tekijät olivat aivan sattumalta paikalla ja ilman mitään aikomusta tai tarkoitusperää päättivät tuosta vain käydä kenen tahansa, tässä tapauksessa juuri gay pride -kulkueen kimppuun? Olipa hyvä, että tämä vaihtoehto tuli oppineen professorin mieleen, sillä suuri paikalla ollut yleisö sen enempää kuin tällainen tavallinen filosofikaan kun ei aina tule ajatelleeksi kaikkea. Asiaa tutkiva poliisiviranomainen on joka tapauksessa tullut lopputulokseen, jonka mukaan pride-isku oli tarkkaan suunniteltu.[359]

Hieman toisella tavalla muotoiltuna Virolainen on toiminut edellä siteeratussa kannanotossaan juuri sellaisella tavalla, jota filosofi Hannah Arendt paheksui teoksessaan: selviäkään poliittisia väkivallantekoja ei

haluta tuomita moraalisesti, vaan asiat haudataan viranomaiskoneiston arkirutiineihin, ja niistä toivotaan vaiettavan myös julkisessa sanassa.

Arkipäiväistävän vähättelynsä Virolainen vie huippuunsa seuraavassa, omasta mielestäni todellakin banalisoivassa, toteamuksessaan:

> Loppujen lopuksi iskusta ei aiheutunut kenellekään mitään vakavampia seurauksia, lähinnä vain silmien kirvelyä muutamalle 20–30 ihmisille. Kulkuetta ei edes keskeytetty iskun takia ja homojen juhlinta jatkuin suunnitelmien mukaisesti muutenkin. Tosiasiassa Pride-iskua ei liene noteerattu maailmalla mitenkään näkyvästi. Vastaavanlaisia iskuja sattui monissa muissakin pääkaupungeissa järjestettyjä Pride-kulkueita vastaan ja ne noteerattiin Suomen lehdistössä muutamalla rivillä. Yhdenkään muun valtion päämies ei kuitenkaan tiettävästi rientänyt antamaan näiden ”iskujen” takia kireänsävyisiä ja epäillyt etukäteen tuomitsevia lausuntoja lehdistölle. Onkohan sana ”viha” tässä kuitenkaan oikein osuva?[360]

Niin, todellakin – ehkä koko käsitettä ’viha’ ei tarvitse mainita. Viestisi meni perille, ja kaikki on täysin selvää: homovastainen väkivalta on maailmalla arkipäivästä – siis olkoon se sitä myös meidän oloissamme. Muutaman ihmisen silmien kirvely ei merkitse mitään, kun pienelle rikokselle haetaan vertailukohta jostakin suuremmasta, eli samoihin aikoihin Porvoossa sattuneesta ampumistapauksesta. Pieni rikos ei taida kuitenkaan tulla tätä kautta pienemmäksi eikä suuri suuremmaksi.

Oikaistakoon lisäksi muutama väärinkäsitys. Ensinnäkään sumutettu aine ei ollut mitään harmitonta parfyymia, vaan kyynelkaasua ja paprikasumutetta eli OC-kaasua, jonka tehoaine kapsaisiini tuottaa voimakkaan ja kivuliaan reaktion limakalvoille sekä aiheuttaa myös hengenvaarallisia yliherkkyysreaktioita.

Molempien kaasujen luvallinenkin käyttö edellyttää aina ensiapuvalmiutta. Tekijät juoksivat kulkueen läpi ja sumuttivat kaasua lähietäisyydeltä suoraan kasvoille. Saatujen tietojen mukaan kukaan ei loukkaantunut vakavasti, mutta yhden altistuneen oireet edellyttivät suurempia ensiaputoimia. Kaasuiskun uhreja on tähän mennessä ilmoittautunut noin 50, joista nuorin on alle 1-vuotias lapsi.[361] Lisäksi kaasulle altistui raskaana olevia naisia. Eivätkö nais- ja lapsiarvot merkitse mitään tässä yhteydessä? Joukko altistuneita ei ollut edes kulkueessa mukana vaan seuraamassa sitä yleisöstä. Ainoastaan suuren osallistujamäärän vuoksi kaikki osallistujat eivät huomanneet välikohtausta, mikä tuotti julkisuudessa esitetyn tulkinnan ”vähäpätöisyydestä”.

Havaintojeni mukaan kaasusumutinta käytettiin Aleksanterinkadun ja Kluuvikadun kulmassa noin klo 13:20 eli 20 minuuttia kulkueen liikkeellelähdön jälkeen. Samaan aikaan Aleksanterinkadulla kulkuetta kohtaan tehtiin kaksi savupommihyökkäystä, joiden tarkoituksena saattoi olla

aiheuttaa kaaosta, jotta sumutinisku oli helpompi toteuttaa. Ensimmäinen tapahtui Keskuskadun ja Mikonkadun välissä ja toinen Mikonkadun kulmassa. Vahvistamattomien tietojen mukaan savupommit saattavat olla Puolustusvoimilta anastettuja savuheitteitä.

Jos asiat ovat todellakin niin kuin Virolainen kirjoittaa, eli mitään homovihaa ei esiinny ja väkivaltaakin on harjoitettu kaikkien sääntöjen ja ohjeiden mukaisesti, niin miksi hän sitten itse lausuu eräässä oman kirjoituksensa jälkeen tulevassa vastauskommentissaan seuraavasti:

> Minusta homojen ja lesbojen ihannointi ja paapominen julkisuudessa on yksinkertaisesti ällöttävää, ja samaa on sanottava suunnitelmista virallistaa homojen avioliitot ja heidän adoptio-oikeuksiensa laajentaminen.[362]

Eikö juuri tässä olekin sitä syvää inhoa ja vastenmielisyyttä homoja ja lesboja kohtaan, juuri sitä peiteltyä vihan tunnetta, joka aina silloin tällöin kaivautuu esiin, kun siihen tarjoutuu tilaisuus? Mitään perusteluja professori ei väkivaltaa suosivalle kannanotolleen esitä, vaan hän tuomitsee homojen ja lesbojen näkymisen julkisuudessa tunteenomaisesti ”ällöttäväksi”. Saahan tunteensa näyttää, mutta pelkään pahoin, että tässä kirjoituksessaan professori on alentunut samalle tasolle kuin kaasuiskun tehneet räkänokat itse.

Kristalliyö kirkkaana mielessä

Jyrki Virolainen mielipidekirjoitus ei olisi kommentoimisen arvoinen, mutta professorin virka-asema tekee siitä sellaisen. Miksi sitten professorin omalla arvojohtajuudella on tässä yhteydessä merkitystä?

Yliopistomaailmassa kohtaa aika paljon ihmisiä, jotka tekevät tuon tuostakin arviointivirheitä. Erityisesti heitä on ollut vihervasemmistolaisissa idealisteissa. Mutta myös tien toista laitaa kulkevat polkevat silloin tällöin ojien pohjia.

Lapin yliopistossa toimiva professori taitaa kulkea niin paljon jalat maan pinnan yläpuolella ja pää pilvissä, ettei hänellä ole aavistustakaan siitä *kenen* tai *keiden* kanssa hän on tekemisissä katsoessaan väkivaltaa läpi sormien.

Sen voi puolestaan lukea uutisesta, jonka mukaan Helsingin Seta ry:n toimiston ikkunoita rikottiin ja ovet töhrittiin natsisymboleilla noin viikko kaasuiskun jälkeen.[363] On toistaiseksi vaikea todistaa sitovasti, ovatko asialla samaan ryhmään kuuluvat tekijät, mutta heidän voi hyvin olettaa saaneen vauhtia pride-kulkuetta vastaan suunnatusta iskusta.

En pidä tietenkään oikeustieteen professorin mielipiteitä mitenkään erikoisina, sillä puolustavathan juristit rikollisia tuomioistuimissakin

asianajajien ominaisuudessa. Mikäli Virolainen keksii nyt jotakin uusnatsien puolustukseksi, niin sanokoon vapaasti vain. Sanokoon vapaasti myös sen, jos sattui jokin arviointivirhe.

Muutoin toivotan Virolaiselle mukavia eläkepäiviä ja onnea valitsemallaan tiellä.

Homofobian sairausluonne

Olen täsmälleen samaa mieltä kuin Virolaisen kommenttipalstalla kirjoittanut Antti Kortelainen, joka totesi, että ”[t]ämän tapaiset kirjoitukset ovat omiaan oikeuttamaan lauantaisen iskun kaltaiset teot. Kun auktoriteetti kuten poliittinen johtaja tai arvostettu professori vähättelee tällaista iskua, se on omiaan poistamaan pidäkkeitä äärimielisiltä.”[364]

Jos niin sanottu sivistyneistö asettuu väkivaltaisten toimintametodien taakse, se on menettänyt järkensä. Sitä kautta auktoriteettiasemassa olevat henkilöt tarjoavat ponnahduslaudan sen kaltaisille irrationaalisille tahoille, joiden tarkoitusperistä heillä itsellään ei ole ehkä aavistustakaan. Tämä viha huokuu sitten bloginpitäjien kommenttipalstoilta, joilla laineet loiskuvat yli äyräiden, kuten tässä (minulle tuntemattoman) Jukka Ryhäsen kannanotossa:

> Ei ole kovin outoa että monia suututtaa homojen ylenpalttinen esillä olo ja pito, koska miehen ja miehen välinen rakkaus on monien mielestä luonnotonta, eikä missään tapauksessa sovi malliksi lapsille ja nuorille. Ei voisi Suomi pahemmin tyriä ja mokata kuin presidentin suulla kiivailla tällaisessa häpeällisessä homopuolustelussa.[365]

Tulkitsen tilannetta niin, että uusnatseja pelottaa homoseksuaalisuus, sillä kansallismieliset ryhmittymät ovat olleet usein miesvaltaisia, ja niihin on historian aikana liittynyt homoseksuaalisuutta, homoeroottisuutta ja homososiaalista kanssakäymistä sekä maskuliinisuuden ihailua. Sama pätee kristillisiin yhteisöihin, joissa esiintyvää rakkautta Jumalaan voidaan pitää symbolisesti miesten välisenä rakkautena.

Monet kansallismieliset ja -kiihkoiset tahot pelkäävät itse leimautuvansa homoiksi oman toimintansa miesvaltaisuuden takia, toisin sanoen siksi, että heidän yhteisönsä haisevat heidän omasta mielestään liiaksi munalta.

Juuri sen vuoksi he projisoivat sisäisinä uhkina kokemiaan homoeroottisia tuntemuksia varsinaisiin homoseksuaaleihin. He siis vihaavat omaa homoseksuaalisuuttaan, homoeroottisuuttaan ja homososiaalisuuttaan niissä ihmisissä, jotka he tietävät varmasti homoseksuaaleiksi.

Tässä mielessä kaikki homofobia on tietenkin täysin tarpeetonta, lapsellista ja turhaa. Homoseksuaalisuus sinänsä on nimenomaan luonnolli-

nen, luonnossa esiintyvä ja luonnonmukainen ominaisuus, joten mallioppimiseen viittaava puhe ”mallina olemisesta lapsille ja nuorille” on seinähullua ja tekee väitteen esittäjästä vielä toopemman kuin hän olisi pelkästään vihatessaan homoja.

Jos kysytään, mitä pahaa homot ovat tehneet ansaitakseen muiden ihmisten vihat, vastaus on: eivät mitään – koskaan eivätkä kenellekään. Ja jos kysytään, miksi *yhteiskunnan*, poliitikkojen tai toisten ihmisten pitäisi päättää siitä, mitä homot ja lesbot saavat tehdä omassa elämässään, vastaus on, että yhteiskunnalla ei ole mitään oikeutta puuttua ihmisten itsemääräämisoikeuteen, paitsi takaamalla ihmisille täydet mahdollisuudet elää oman vapaan tahtonsa mukaisesti.

Isku jakaa kansaa

Homovastaisella kaasuiskulla ja sitä koskevalla kirjoittelulla on tietenkin myös laajempaa poliittista merkitystä. Isku jakaa kansalaiset mielipiteidensä mukaan lähinnä kolmeen ryhmään.

1) Niihin, jotka hyväksyvät väkivallan ja toivovat sitä.

2) Niihin, jotka hyväksyvät hiljaisesti väkivallan.

3) Niihin, jotka tuomitsevat väkivallan.

Tämän jakautumisen kautta selviää moni asia. Etenkin sen kautta tulee selväksi poliittinen toimintakykyisyys ja -kelpoisuus.

1) Ne, jotka hyväksyvät väkivallan, tulevat rajanneiksi itsensä poliittisten toimintamuotojen ulkopuolelle. Väkivaltamonopoli kuuluu yksiselitteisesti viranomaisille, toisin sanoen poliisille ja armeijalle. Jokainen kadulla ammuttu laukaus on liikaa, ja tätä periaatetta seuraten myös sotilaskurin rikkojien paikka on väistämättä vankilassa, jonne heidät toimitetaan kaikissa maailman armeijoissa.

2) Ne, jotka hyväksyvät väkivallan hiljaisesti, antavat puolestaan signaalin poliittisesta epäluotettavuudestaan. Tämä taas on vastaus kysymykseen, miksi esimerkiksi Suomen poliittinen kenttä on jakautumassa kaksipuoluejärjestelmään, jossa vastakkain ovat Perussuomalaiset ja kaikki muut puolueet. Perussuomalaisetkin haluaisi käsittääkseni tukea laillisuutta ja järjestystä eikä terroria ja mielivaltaa. Niinpä puolue tekisi oikein ja todistaisi toimintakyvystään, jos se vaikenemisen sijasta monottaisi riveistään ne himmeät ääriliikkeet ja väkivallalla pelurit, jotka eivät tuo puolueelle mitään mutta voivat viedä siltä kaiken.

3) Ne, jotka tuomitsevat väkivallan, eivät ehkä saa ihmisvihalle omistautuneiden kannatusta, mutta he osoittavat yhteistoimintakelpoisuutensa ja voivat jonakin päivänä löytää itsensä jopa hallituksesta.

Maahanmuuton kuumeneminen vetää yhteiskunnan jäähän

Suomessa ollaan laajalti maahanmuuttokriittisiä. Hyvä niin. Olen itsekin, sillä en halua Euroopan ajautuvan maahanmuuton ja sen vastustuksen myötä takaisin fasismin tielle. Niin käy helposti, sillä holtiton maahanmuutto johtaa ihmisryhmien väliseen eripuraan ja idättää myös kansallisia vähemmistöjä vastaan kohdistettavaa vihaa, jota joudutaan rajoittamaan viranomaisvallan toimin.

Olen vaatinut maahanmuuton vähentämistä siksi, että ennen pitkää maahanmuuton laajasta arvostelusta alkaa yleisrasismi, joka organisoituu puoluepolitiikaksi ja leviää koskemaan kaikkia vähemmistöryhmiä. Nyt siitä kärsivät todistetusti homot. Lopulta kärsii koko yhteiskunta, kun vaaditaan poliiseja ja vartijoita jokaiseen kadunkulmaan. Hampaisiin asti aseistettu kontrolliyhteiskunta ei ole yleensä kovin vapaa, ja vapaus kuoli myös toisen maailmansodan edellä aplodien säestämänä.

Siksi on tärkeää, että ihmiset äänestävät seuraavissa vaaleissa oikeita henkilöitä. Sanon suoraan myös tämän: älkää äänestäkö fasisteja valtaan, vaikka siihen onkin houkutus juuri nyt, kun yksikään parlamentaarisista puolueista ei osaa ohjata maahanmuuttopolitiikkaa oikein. Ne, jotka nousevat valtaan vihan voimalla, saavat kuitenkin aikaan paljon enemmän kärsimystä kuin mitään sellaista hyvää, minkä maltilliset poliitikot voisivat tehdä pienellä kurssin korjauksella. Samasta syystä kaikkien parlamentaaristen puolueiden olisi syytä sanoutua irti ihmisvihasta, vainoista ja väkivallasta. Muu ainoastaan vie uskottavuuden ja maineen.

Maineen menetyksen kautta paljastuu myös politiikan todellinen sisältö. Poliittista toimintaa arvioitaessa onkin *suuri erehdys kuvitella, että poliitikkojen tavoitteilla on rajat*. Jos joku poliitikko ilmaisee *periaatteellista* vastenmielisyyttä jotakin ihmisryhmää kohtaan, hän on täyden vallan saadessaan yleensä valmis viemään inhonsa ja kielteisyytensä *äärimmäiseen pisteeseen asti*. Esimerkiksi homojen vihaajat ovat yleensä valmiita jopa tappamaan homot sekä vähintäänkin sulkemaan homot yhteiskunnan ulkopuolelle, mikäli siihen tarjoutuu tilaisuus eikä mikään estä heitä.

Tätä merkitsee poliittisen vallan pidäkkeettömyys. Se on samanlainen ilmiö kuin ahneuden rajattomuus. Aivan niin kuin rahanahneet ihmiset keräävät alitajuisen kuolemanpelkonsa ja menetyksenkammonsa puskuroimiseksi rajattomasti mammonaa, myös poliittiset puolueet haalivat poliittista valtaa niin paljon kuin sitä voi saada. Demokraattisissa monipuoluejärjestelmissäkin jokainen puolue pitää ihanteellisena sadan prosentin ääniosuutta, pyrkii sen vuoksi maksimoimaan kannatuksensa ja tulee siten tavoitelleeksi täydellistä totalitaarista valtaa. Myös vähäpätöisiltä näyttävillä kannanotoilla on suuri merkitys, sillä kaiken vallan saadessaan homokielteiset puolueet olisivat valmiita viemään periaatteellisen

kielteisyytensä loppuun asti, eikä seksuaalivähemmistöillä olisi sen jälkeen mitään sijaa yhteiskunnassa.

Sunnuntaina 1. elokuuta 2010

MYÖS LÄHTÖÖN LIITTYI KOPLAUS

Minun täytyy suojella itseäni, sillä olen filosofi. Sen sijaan pääministeri on helposti korvattavissa, kuten on nähty.

Matti Vanhasen seitsemän vuotta onneen on nyt täynnä, kun hänelle koittaa ensimmäinen päivä politiikasta luopuneena. Eero Heinäluoma tuossa jo surikin sarkastisissa jälkisanoissaan Vanhasen vetäytymistä eduskunnasta. Hänen asiantuntemukselleen kun olisi kuulemma ollut käyttöä myös politiikan piirissä...[366] Pitkiksi venyivät jo nämäkin jäähyväiset, ja eron aika olisi ollut vaalirahoitusskandaalin paljastuessa.

Aina kun joku poliitikko joutuu Suomessa putoamiskurssille, tiedotusvälineet aloittavat rituaalisen karnevaalin sen johdosta, kuka hänet pelastaa. Lopulta pelastaja myös löytyy. Niin kävi esimerkiksi Mikael Jungnerille viimekeväisten potkujen jälkeen. Hänet veti kuiville Suomen Sosialidemokraattinen Puolue.

Muilla ihmisillä tällaisia pelastusrenkaita ei ole tai niitä ei ojenneta. Mielestäni myös yhteiskunnan johtopaikoilta pudonneille tekisi hyvää olla hetki vaikka työttöminä ja mennä ilmoittautumaan ”työttömiksi työnhakijoiksi työvoimatoimistoon”. Se sopeuttaisi mukavasti yhteiskuntaan.

Eduskunta pelasti Sitran kautta Esko Ahon. Paavo Lipposelle puolestaan avattiin ovi Nord Streamin lobbarina. Kuka tai mikä tarjoaa auttavan käden Matti Vanhaselle? Vastaus on sympaattiselta kuulostava Perheyritysten liitto.

Mikä oikeastaan on Perheyritysten liitto? Koostuuko se pieniä putiikkeja ylläpitävistä kommandiittiyrittäjistä, joilla on koko omaisuutensa pelissä ja jotka hädin tuskin tulevat toimeen? Osittain ehkä niinkin, mutta valtaa Perheyritysten liitossa käyttävät kapitalistisin periaattein toimivat teollisuussuvut. Perheyritysten liitto, joka pelastaa Vanhasen, on yrittäjille ja maatilataloudenharjoittajille aiotun perintöverohelpotuksen keskeinen intressiryhmä.

Jo varallisuusveron poistaminen edisti rahakkaiden asemaa. Matti Vanhasen toisen hallituksen aikomus poistaa sukupolvenvaihdoksiin liittyvä perintövero yrittäjiltä ja maatilatalouden harjoittajilta olisi loukannut perustuslaillista yhdenvertaisuutta, ja siksi hallitus uskalsi lopulta esittää eduskunnalle vain kevennettyä versiota, jolla perintöveroa ainoastaan huojennetaan.

Perintövero on täysin ideologinen vero, jonka kohteet on jo kertaalleen verotettu, ja se olisi käsitykseni mukaan pitänyt poistaa kaikilta tai ainakin lähisukulaisilta.

Vanhanen saa yrittäjien ja maanviljelijöiden lobbauksesta palkan ajallaan, sillä Perheyritysten liitosta hänelle maksetaan lehtitietojen mukaan kolme tuhatta euroa enemmän kuin pääministerin virasta.[367] Moraalisesti kyseenalaista perheyrittäjien kenkiin hyppäämisessä on takautuva lahjontaluonne, kun poliitikko palkitaan ministerinvirassa tekemistään aloitteista. Joka tapauksessa Vanhanen tuo Perheyritysten liittoon tuliaisina myös kaikki tietonsa valtio-osapuolen neuvottelutavoitteita myöten.

Lobbaus näyttääkin olevan parempi bisnes kuin politiikka. Se on sitä luonnollisesti myös Paavo Lipposelle. Hänen puolustuksekseen voidaan kuitenkin sanoa, että pääministerin viran hoitamisen ja lobbariksi ryhtymisen välillä oli useita vuosia aikaa, eikä siirtyminen yksityisen intressitahon edustajaksi vie mennessään kaikkea sitä ajankohtaista asiantuntemusta, josta Heinäluomakin Vanhasta kiitti.

Perjantaina 20. elokuuta 2010

MAAILMANLOPUN ENSISÄVELIÄ

Tuttavani ovat ihmetelleet, leikinkö Jumalaa, kun en ole vastannut puhelimeen moneen viikkoon. – En. Olen vain ollut lomalla.

Käen kukunta, katiskan pudotus järvenrannan kaislikkoon, airojen kolina veneen kylkeä vasten ja löylyn sihinä kiukaalta: siinä kesän parhaat luontoäänet. Eikä yhtään feissaria lähimailla, ei meluisaa naapuria, ei ulkomaanelävää eikä ahdistelevaa professoria, ei toiseutta, vierautta eikä etnisyydenväristyksiä vaan suomalainen elämäntapa! Ihanaa!

Mutta kaikki päättyy aikanaan, ja on palattava vallan ja viisauden keskukseen, Helsinkiin, jossa etukäräjöinti, ahneus, kansainvälinen tunkeilevuus, rähjäisyys ja tinkimisen ilmapiiri johdattavat myös politiikantekoa juntturalle: juuri siihen sievisteltyyn ja pyöristeltyyn solisalirattiin, josta kärsii koko Suomi.

Päästyäni kaupunkiin ja käytyäni uimastadionilla pulikoimassa havaitsin, että Olympiastadionin on ottanut haltuunsa universaali kosmopoliittinen suurmokuttaja U2. Bono esikuntineen on aivan samanlainen kuin maahanmuuttoa edistämään pyrkivä vihervasemmisto yleensäkin: asuu loistohotelleissa, kiertää maailmaa yleisöltä keräämillään rahoilla sekä nautiskelee, elostelee ja lavastaa bisneksensä hyväntekeväisyydeksi. Erona on vain se, että tasa-arvo- ja maahanmuuttoviranomaiset ottavat kansalaisilta rahat pois pakolla (toisin sanoen verottamalla) antaakseen ne ulkomaalaisille. Bonolle taas ihmiset antavat rahansa vapaaehtoisesti, sillä he saavat vastineeksi viihdettä.

U2:n konsertit ovat eräänlaisia katumusmessuja. Kyse on samasta anekaupasta kuin vihreiden äänestämisessä. Ikävä sanoa, mutta U2:n kokonaisviesti on sekava. Se oli sitä jo vuonna 1992, Zoo TV -kiertueen

aikana, jolloin lavasteina ilmassa lensi muun muassa Trabant-autoja. Kauppaketju Wal-Martia parodioiva Pop-Mart-kiertue vuonna 1997 vain pahensi asiaa. Itseironia on vaikea laji, sillä se jättää tulkinnan avaimet yleisön käsiin. U2:n itseironia on ollut vaikeasti tunnistettavaa, sillä bändi on syyllistynyt kaikkeen, mistä se itseään arvostelee, kuten kommunismisympatioihin ja kaupallistumiseen. Yhtyeen merkittävimmäksi ja uskottavimmaksi levyksi taisi jäädä vuonna 1991 julkaistu *Achtung Baby*, joka on monta kertaa äänestetty myös vuosikymmenen parhaaksi rocklevyksi.

Rahanhimosta ja kaksinaismoralismista kertoo se, että U2 ei konsertoi yhdessäkään Afrikan eikä Aasian maassa saati islamilaisessa Lähi-idässä, mutta sille kelpavat rotusyrjinnästä ja riistoimperialismista syyttämiensä eurooppalaisten ja amerikkalaisten rahat. Selitys ei voi olla pelkästään se, että yhtye on esiintymiskiellossa muutamissa maissa.

Ja kyllähän bändille mammonaa valuukin. Viime vuoden yhteenlasketut konserttitulot olivat 311 miljoonaa dollaria, ja yli sadan miljoonan nettotuotoilla kassamagneetti kirjautti itsensä maailmantähtien tulokärkeen.[368]

Vähennyskelpoisia menotositteita riitti lähetettäväksi myös verotoimistolle. U2:n 360° Touria varten rakennetut viisikymmentä metriä korkeat esiintymislavat maksoivat noin 20 miljoonaa euroa kukin, ja kolmen yksikön roudaamiseen tarvitaan jatkuvasti 120 rekkaa operatiivisten kokonaiskulujen ollessa noin puoli miljoonaa euroa päivässä. Bändin vihreitä faneja kenties kiinnostaa, että yhtye suoltaa ilmoille 65 000 tonnia hiilidioksidia rundinsa aikana.

Peri-irlantilaisena Bono on syyllistynyt myös synneistä pahimpana pidettyyn eli kansallismielisyyteen. Sitä hän edistää täysin johdonmukaisesti maahanmuuton ja monikulttuurisuuden varjolla. Irlantilaiset ovat itse olleet aktiivisia siirtolaisia ja valloittajia jopa niin, että arviolta 12 prosenttia Yhdysvaltain kansalaisista on tätä nykyä irlantilaisten jälkeläisiä. Heidän musiikkinsa soi kaikessa rock and rollissa, joka alun perin syntyikin neekerimusiikin yhdistyessä muun muassa irlantilaisperäiseen kansanmusiikkiin. U2:n suosio, sen mystisyys ja ekstaattisuus, saattaa perustua juuri siihen, että rockin musiikilliset ydinainekset kytkeytyvät bändissä saarnamieheen, joka omalla kapinahenkisyydellään pitää huolen yleisönsä työväenluokkaisen motivaatiorakenteen puhuttelusta.

Toisaalta tämä irlantilaisyhtye ei ole tehnyt tietääkseni yhtään laulua oman maansa kielellä (eli iiriksi), vaikka Irlannissa on pahoinpidelty ja tapettu tuhansia ihmisiä vain siksi, että nämä ovat halunneet asua omassa maassaan ja puhua omaa kieltään. Sen sijaan Bono esikuntineen on rikastunut ottamalla käyttöön brittimiehittäjien kielen ja hankkimalla maineen rauhaa rakastavana bändinä.

Huvittavimpia Bonon hankkeita on hänen One-niminen kansalaisjärjestönsä, joka ”pyrkii edistämään kehitysmaiden velkojen anteeksi-

antoa”. Sillä tavalla Suomelle ja Irlannillekin tarjoutunee vihdoin mahdollisuus selviytyä jättiläismäisistä valtionveloistaan.

Kunpa U2 olisikin rehellisesti kaupallinen eikä pyrkisi pehmittämään bisneksentekoaan kehitysavun, rauhanliikkeen ja ituhippien ideologioilla. Nykyaikana on vaikea syyttää Yhdysvaltoja kaikesta, kun maa tekee koko ajan hyvää levittämällä rauhaa, demokratiaa, humanitaarista apua ja länsimaista hyvinvointia kuin apupaskaa pitkin maapallon takapihoja.

Valitettavasti Amerikka on tällä hetkellä heikko. Mikäli maailmanpoliisi puuttuu, elämä planeetallamme ajautuu entistäkin kurjempaan tilaan. USA saattaa vielä hetkeksi pystyä nousemaan Kiinan ja Intian talouskasvun tasolle, mutta sen jälkeen tulee maailmanloppu, kun Aasian ja Afrikan väestömassat lähtevät vyörymään pyyteellisinä, ahneina ja valloituksenhaluisina yli koko Zooropan aina Irlantiin ja Pohjois-Amerikkaan asti.

Etnisyyden, vierauden, toiseuden ja erilaisuuden hehkuttamisessa ei ole tietenkään mitään pahaa. Tärkeää olisikin, että kaikkea tätä ihanuutta pääsisi nauttimaan *omilla ehdoillaan*. Sen sijaan nyt niitä kaupataan meille EU:sta pakottamalla, ja U2 vain voitelee tätä toimintaa. Ehkä pitäisikin perustaa kokonaan uudenlainen EU2.

Mutta kipittäkää nyt viemään ne killinkinne Bonolle ja kuuntelemaan maailmanlopun ensisäveliä. ”*Bonumia*” (lat. ’hyvää’) U2:ssa ei ole politiikka vaan tunteelliset laulut ja musiikki.

Maanantaina 23. elokuuta 2010

TOTUUS SUOMALAISISTA

Siinä, missä Bruce Springsteenin kähisevä ja syyläraspilla silotettu laulunääni paljastaa hänen yökastelutaipumuksensa, siinä U2:n Bonon tapa roikkua mikrofonista sikiöasennossa kertoo hänen tavoittelevan syntymän ja elämän rajatilaan liittyvää transsendentaalista elämystä.

Tarkoin suunniteltua ohjelmistoa kiintoisampi esitys nähtiin kuitenkin konserttilavan ulkopuolella, keikan jälkitunnelmissa. Bonon suusta saimme kuulla rehellisen mielipiteen suomalaisista. Maailmaa nähneen artistin mielestä suomalaiset ovat hieno kansakunta, joka ainoana pohjoismaalaisista ei purjehtinut ryöstelemään irlantilaisia.[369] Lisäksi hän kiitteli ”tapaa, jolla Suomi on kohdellut kaukaisia kansoja”.[370]

Kas niin! Lähimmäisiään ja naapurikansojaan kohtaan suomalainen ihminen on tietenkin vain se Mimosojen ylistämä väkivaltainen mieshirviö.

Bono oli myös briiffattu hyvin, sillä hän tunsi Aleksis Kiven seitsemän veljestä ja etsi suomalaisille vertailukohtaa heistä.[371] Tämä kyseenalainen imartelu tarkoittaa ehkä vain sitä, että ulkomailla suomalaisia pidetään koivuhalolla päähän löydyn näköisinä hyväuskoisina hölmöinä, joiden lapsellisuutta kovia kokeneet kansakunnat käyttävät hyväkseen.

Helsingin Sanomien asennemuokkauksen mukaan U2:n keikka oli ”juuri oikeassa suhteessa julistusta ja täydellistä viihdettä”.[372] Omasta mielestäni propaganda menettää tehonsa heti kun sen alkaa *tunnistaa* aivopesuksi, mutta Hesarin mielestä lehden lukijoille kyseinen mokutus ilmeisesti sopii.

Bonoa on jo aiemminkin sanottu Helsingin Sanomissa ”hyvänpuhujaksi”[373] (kuinka vaarallinen tällainen uuskielinen nimitys onkaan; se kun leimaa ihmisen ja hänen asiansa orwellilaisesti joko hyväksi tai pahaksi mitään kyseenalaistamatta). On syytä muistaa, ettei alternatiivirokkareita voi imarrella vastaimartelulla.

Tiistaina 24. elokuuta 2010

NETTI LUO DEMOKRATIAA

Helsingin Sanomat nosti viime viikon numerossaan esille hämärätutkija Jason Lanierin äskettäin ilmestyneen teoksen *Et ole koje* (Terra Cognita 2010).[374] Lehti koetti tiivistää kirjan sisällön otsikkoon, joka ilmeisestikin edustaa toimituksen kantaa: ”Tutkija varoittaa: Nimetön internet vie totalitarismiin.”[375]

Oman käsitykseni mukaan tämä ei ole Lanierin kirjan pääviesti. Etupäässä hän vastustelee tietotekniikan välineellistävää vaikutusta ihmisiin, sitä, että kaupallisin tai teknisin motiivein toimiva internet yhdenmukaistaa kulttuuria, lisää joukkokäyttäytymistä ja vahvistaa massakulttuuria, jolloin erilaisuus ja monimuotoisuuskin helposti typistyvät.

Ihme muuten, että tästä yhdenmukaistumisesta moititaan internetin mahdollistamaa sananvapauden laajentumista. Yleensä Hesarin toimittajat ja lehden suosimat kriitikot jakavat pelkkää kiitosta aina kun huomaavat, että kulttuurimme yhdenmukaistuu esimerkiksi monikulttuurisuuden ideologian tuloksena. Joten mikä siinä nyt on niin huonoa? Yhdenmukaistaminen näyttää kelpaavan lehdelle, kun se on tulos maahanmuutosta, mutta arvotetaan kielteisesti, mikäli sitä täytyykin pitää tuloksena sananvapauden kasvusta.

Olen sitä paitsi eri mieltä itse ilmiön olemuksesta: internet ei suinkaan yhdenmukaista kulttuureita ainakaan missään kielteisessä merkityksessä. Miten sananvapaus voisikaan edistää muuta kuin moniäänisyyttä? Kyse on joka tapauksessa vain viestinnästä. Sen sijaan maahanmuutto ja monikulttuurisuuden ideologia aiheuttavat suuria yhteiskunnallisia, taloudellisia ja sosiaalisia mullistuksia siinä yhteiskunnallisessa todellisuudessa, jossa me elämme: esimerkiksi kouluissa, asuntopolitiikassa ja työpaikoilla, joilla joudutaan sovittamaan erilaisuutta yhteen ja kärsimään sopeuttamisesta. Lanierin kysymys ”entä jos ihmiset ovat todellisia, mutta informaatio ei?” voidaankin kääntää hänelle takaisin. Atk-nörtin olisi ehkä

kannattanut miettiä, millaista on todellinen elämä tässä maailmassa, ja mikä lopulta tuottaa myös ne yhteiskunnalliset konfliktit.

Internet ei vie totalitarismiin

Ei ole mitään syytä nähdä internetiä mörkönä, kuten Lanier. Koska Lanierin mielipiteet perustuvat väärään käsitykseen internetin luonteesta, myös hänen johtopäätöksensä ovat virheellisiä. Internet ei suinkaan vie mihinkään totalitarismiin. Anonyymistä nettiviestinnästä on saatu paljon hyviä kokemuksia, jotka ovat laajentaneet ihmisten sananvapautta ja kansanvaltaa. Yhden esimerkin tarjoaa Wikileaks-sivusto, jolla on paljastettu poliittisia valheita.

Toisaalta on huomattava, että Lanier on vastustellut nimetöntä esiintymistä internetissä etupäässä tekijänoikeudellisista syistä, toisin sanoen siksi, ettei esimerkiksi taiteen tai tieteen teoksia irrotettaisi asiayhteyksistään ja jaettaisi eteenpäin satunnaisesti tai vastikkeettomasti. Näin ollen Helsingin Sanomien jutun otsikko antaa harhaanjohtavan kuvan kirjoittajan ajatuksista. Helsingin Sanomat referoi Lanieria niin, että hänen mukaansa ”nimettömyyden ideologia perustuu ajatukselle, jonka mukaan verkko ja joukko ovat yksilöä arvokkaampia”. Lehden johtopäätös on, että ”mitään materiaalia ei hänen mielestään pitäisi julkaista verkossa nimettömänä, ellei aineiston julkaisija ole suorassa vaarassa”.

Mikäli tämä edustaa totuutta Lanierin mielipiteistä, hänen täytyy olla joko poikkeuksellisen huumorintajuinen tai poikkeuksellisen typerä. Miten Lanier muka lopettaisi esimerkiksi anonyymit seuranhakupalstat, joilla esiinnytään salanimellä, vai kuvitteleeko hän, että chattipalstoille pullahtaa internetin läpinäkyväksi muuttamisen jälkeen esimerkiksi liuta Matti Vanhasia tai Pekka Hyvärisiä hänen itsensä seuraksi?

Oman käsitykseni mukaan myös tekijänoikeudellisissa kysymyksissä internet on auttanut kumoamaan totalitarismeja, esimerkiksi tuotantoportaan ja suurten tietokoneohjelmistoja valmistavien yritysten vallankäyttöä. En kannata piratismia siinä muodossa kuin se on varastamista yksilötekijöiden taskuista. Mutta kannatan esimerkiksi Microsoftin vallan kumoamista, sananvapautta ja myös omien teosten vapaaehtoista jakelua, koska se tukee kulttuurin aitoa monipuolistumista ja runsastumista. Teosten monistuminen taas vahvistaa niiden säilymistä. Tältäkin kannalta internet on tukenut yksityisiä kansalaisia ja tekijöitä itseään ja nostanut heidät samalle viivalle tuotantoyhtiöiden kanssa. Tulos on siis ollut kulttuuria rikastava eikä köyhdyttävä.

Miten netti pienentää tai suurentaa?

Anonymiteetti on myös poliittista. Mitäpä väliä tekijän nimellä oikeastaan on, jos kyseessä ei ole kukaan kuuluisuus, paitsi edesvastuuseen saattamisen kannalta? Jo poststrukturalistit iloitsivat aikoinaan ”tekijän kuolemasta”, toisin sanoen subjektin arvon alentamisesta, jonka he itse katsoivat saaneensa aikaan. Nyt nuo samat henkilöt kiljuvat tekijöiden esiin saamisen ja päiden katkomisen puolesta! Eivät ole tainneet uudet ajatukset ihan miellyttää?

Anonyymiä esiintymistä vastaan rimpuillaankin käsitykseni mukaan vain kurinpidollisista syistä, kun sovinnaiselle valtamedialle ei kelpaa poliittisesti epäkorrekti puhe. Tämä elämäntapakontrolli on osa poliittisen vallan ja mediatalojen välistä vispilänkauppaa, jolla koetetaan syrjäyttää kansalaisten mielipiteet.

Nimettömänä esiintyminen olisi tietysti viisasta, mutta se on myös opportunistista ja merkitsee vastuun pakoilua. Siinä on sen merkittävin moraalinen heikkous. Esimerkiksi minä julkaisen kaiken omalla nimelläni, jolloin tuttavani varoittavat minua ”marttyyrisoimasta” itseäni. Vastaan heille, että marttyyriksi ei suinkaan ryhdytä vaan tuomitaan. Koska nimeni on joka tapauksessa niin pieni ja tuntematon, ettei sitä voida erottaa salanimestä, kirkastuu myös anonyymin viestinnän olemus: mitä merkitystä sillä oikeastaan on, *kuka* jotakin sanoo? Olennaista on, että ylipäänsä joku sanoo: että tämä tai tuokin asia lausutaan julki.

Mikäli väitetään, kuten Lanier, että internetiin sisältyy kollektivismin uhka, on muistettava, että kieli ja ajatuksetkin muodostetaan usein kollektiivisesti, osana jotakin yhteisöä, ja kollektivismi on myös tieteen (usein kirottu) olemus.

Nimien häivyttäminen ja vaatiminen kertovat valtapolitiikasta

Mitä anonyymiin viestintään tulee, se on osa internetin olemusta. Nimetön kirjoittaminen tuo esille paljon sellaista, mitä ihmiset eivät koe voivansa sanoa työpaikkojensa tai henkensä menettämisen pelossa, vaikka se mitä he sanovatkin, on usein totta.

Vaikka anonyymi kirjoittaminen voi johtaa kulissien takaa tapahtuvaan läimäyttelyyn, myönteiset puolet ovat merkittävämpiä kuin mahdolliset haitat. Internetin palstoilla voidaan vaihtaa mielipiteitä yhtä hyvin poliitikkojen väärinkäytöksistä kuin huonolaatuisista tuotteista tai palveluista tavalla, joka edistää demokratiaa. Se taas on totalitarismin vastakohta.

Käsitykseni mukaan Lanier sen enempää kuin kirjan arvioinut Jussi Ahlrothkaan eivät ymmärrä totalitarismien poliittisesta olemuksesta mitään.

Juttu on lehdessä, koska kirjoittajan mielipide sopii lehden tarkoitusperiin. Helsingin Sanomat on kamppaillut internetsensuurin puolesta ja pyrkinyt puhumaan myös anonyymia esiintymistä vastaan. Tämä on ymmärrettävää, sillä lehti ei ole itse nimettömästä viestinnästä riippuvainen eikä myöskään hyödy siitä millään tavalla. Tiedotusvälineissä kun kaikki olennainen sanotaan yleensä omalla nimellä. Pääkirjoitukset eivät ole kovin luettuja eivätkä vaikutusvaltaisia, mutta kenties lehden pitäisi alkaa vaatia omalla nimellään esiintymistä myös pääkirjoitustoimittajiltaan.

Helsingin Sanomat voi tietenkin käyttää omaa sananvapauttaan tavoitteidensa edistämiseen, kuten maahanmuuton lisäämiseen, Suomen liittämiseen Natoon tai Euroopan unionin laajentamiseen. Mutta muiden tahojen sananvapaudesta lehti alkaa kantaa huolta vasta sitten, kun myös sen oma sananvapaus (eli käytännössä omalla nimellä kirjoittaminen) on uhattuna. Ja omalla nimellä kirjoittaminen on Suomessa uhattuna vasta, kun kansalaisten omat mielipiteet eivät ole samat kuin Euroopan unionin komission ja Helsingin Sanomien toimituksen mielipiteet.

Kiintoisaa avoimessa ja anonyymissä viestinnässä onkin niiden välinen rajapinta ja määrittyminen toistensa kautta. Sanankäyttö on vallankäyttöä. Ne, jotka käyttävät sanaa eli valtaa avoimesti, ovat luonnollisestikin vallan kahvassa. Oppositiovoimien ominaisuus puolestaan on se, että ne pyrkivät käyttämään sananvaltaa suojatummin tai anonyymisti. Nähdäkseni tämän ilmiön ei pitäisi olla tylsämielisen tuomitsemisen arvoinen asia (kuten Lanierin kirjassa) vaan filosofisen ymmärtämisen kysymys.

Keskiviikkona 25. elokuuta 2010

REPIKÄÄ SIITÄ

Ihmisten viestintä voidaan jakaa siihen, *mistä* tietty henkilö puhuu, *mitä* hän sanoo, mitä hän *tarkoittaa* ja mitä hänen sanomansa *merkitsee*. Tätä tulkitsevaa linjaa noudattaen maailmalla ovat yleistyneet erilaiset ”Mitä Lenin todella sanoi?”, ”Mitä Nietzsche oikeastaan tarkoitti?” ja ”Mitä Gandhi varsinaisesti opetti?” -teokset.

Yksimielisyyteen pääseminen siitä, mitä puhe koskee, on usein vaikeaa. Sen kuuleminen, mitä puhuja sanoo, näyttää olevan jo ylivoimaista. Tarkoitusten selittäminen puolestaan on sanojen laittamista toisen suuhun, ja useimmiten erilaisissa mielipiteissä onkin kyse erilaisista tulkinnoista: sen pohtimisesta, mitä mikäkin merkitsee.

Merkitysten analysoiminen on filosofian ominta aluetta. Äskettäin painosta tuli Savukeitaan kustannuspäällikön, Ville Hytösen, toimittama teos *Mitä Jussi Halla-aho tarkoittaa?*[376]

Myös minulta pyydettiin juttua kokoelmaan, ja suostuinkin kirjoittamaan teokseen mielelläni, sillä olen käsitellyt maahanmuuttoa ja Halla-ahoa jo blogikirjoituksissani. Oli väliyhteenvedon paikka.

Koska Halla-ahosta on tullut ilmiö, sen merkitystä voidaan pohtia jo itsenäisenä. Mainitsin jutussani, etten halua selitellä, mitä kukaan tarkoittaa. Sitä olisi parasta tiedustella ihmiseltä itseltään. Sitä paitsi Halla-aho on ollut kohtalaisen selkeä, joten teoksen nimi lienee ironinen ja viittaa kriitikoiden haluun selittää kohdettaan. Koetinkin syventyä kysymykseen, mitä maahanmuutosta käyty keskustelu on merkinnyt ja miten tätä laajaa poliittista asiaa on vatvottu Jussi Halla-ahon kautta.[377]

Teoksen muut kirjoittajat ovat Arja Alho, Timo Hännikäinen, Jukka Mallinen, Husein Muhammed, Katja Kettu, Jussi K. Niemelä, Sirpa Pietikäinen ja Mike Pohjola. Heistä Niemelä oli se, joka ei kirjoittanut aiheesta lainkaan vaan keskittyi huitelemaan toisista kirjoittajista, muiden muassa minusta, rakentamiaan olkiukkoja. Olen sanankäytön suhteen sen verran liberaali, etten halua siivota myöskään Niemelän minua kohtaan suuntaamia solvauksia pois vaan jätän niistä maininnan myös tähän. – Minä tiedän tämän, Jussi K. Niemelä: sinä olet pieni, mutta kuulen sinut silti! Jatka vain samaan tapaan, niin saat muut vaikuttamaan viisailta.

Sen voin kyllä sanoa, että tämän kirjan teko onnistui minun ja toimituksen välillä ongelmattomammin kuin yhdenkään muun teoksen koskaan. Olen joskus aiemmin saanut huonoja kokemuksia esimerkiksi Gaudeamuksen tavasta ripittää kirjoittajiaan ja painostaa heitä tiettyihin mielipiteisiin. Kokoelmateosten kirjoituksia on joskus luetettu kirjoittajien kesken ristiin ja pakotettu heitä sopeuttamaan näkemyksiä toisiinsa, mikä on johtanut ajatusten sensuroimiseen eri mieltä olevien henkilöiden välillä. Sen sijaan Savukeitaan tapauksessa kirja saatiin kokoon tyylikkäästi, vaikka useimmat kirjoittajista ovatkin aika eri linjoilla kuin itse olen tai on teoksen kohdehenkilö.

Eniten pidin Timo Hännikäisen kirjoituksesta. Hän on julkaissut myös käytännöllisen etiikan oppikirjan nimeltä *Ilman – Esseitä seksuaalisesta syrjäytymisestä*,[378] josta valkenee, että ihmisarvoon liittyy oikeus saada seksiä. Halla-aho-interpretaation teksteistä suurin osa oli puolestaan arvattavissa. Sirpa Pietikäinen pääsi asiaan vasta artikkelinsa toiseksi viimeisellä sivulla, ja Arja Alho teki merkittävimmät paljastuksensa jo 1990-luvulla lipsauttaessaan markan ERM-kytkentätavoitteet neuvottelujen vastapuolelle.

Räikeimmät valheet tässä teoksessa esittää Katja Kettu, jonka pelastanee vain se, ettei hänellä ole mitään tieteellistä asiantuntemusta eikä häntä voida sen vuoksi ottaa vakavasti. Olisi ollut kuitenkin suotavaa, että kirjoittaja olisi istunut opintonsa loppuun ennen kuin meni arvostelemaan kenenkään tutkimuksellisia näyttöjä pelkillä moitiskelevilla mielipiteillään esimerkiksi näin:

> Yksi osoitus taitavasta mediatoiminnasta on Hommafoorumin 2010 teettämä mielipidetutkimus, joka mittaa kansalaisten asenteita maahanmuuttoa kohtaan. Valtamedian hyvin sisäistämän teesin mukaan kyse oli puolueettomasta tutkimuksesta. Todellisuudessa kysely tehtiin Homma-sivuston käyttäjille ja täten jo valmiiksi valikoituneelle kansanosalle. [...] Valtamedia tarttui asiaan hanakasti ja Homma-sivuston jäsenet ilakoivat. Verkkosivujen keskustelijoiden maksama, Taloustutkimuksella teetetty kysely oli taitavaa julkisuuteen vaikuttamista. Spektaakkelin luonteeseen kuuluu, että tämän pseudotutkimuksen tuloksia reposteltiin valtamediassa laajasti.[379]

Totuus asiasta on seuraava: tutkimuksen kohdejoukkona olivat 18 vuotta täyttäneet suomalaiset Ahvenanmaan maakuntaa lukuun ottamatta. Otos muodostettiin *Taloustutkimuksen internetpaneelin* jäsenten keskuudesta siten, että se vastaa Suomen aikuisväestöä iän, sukupuolen ja asuinpaikan mukaan. Internetpaneelin rekrytointi tapahtui kokonaisuudessaan Taloustutkimuksen valtakunnallisesti edustavien tutkimusten yhteydessä tai erillisen Väestörekisterikeskuksen satunnaisotokseen perustuvan rekrytointiprosessin kautta, mikä takasi tutkimusten edustavuuden, luotettavuuden ja korkean vastausprosentin. Internetpaneelissa on tällä hetkellä reilut 34 000 jäsentä. Tutkimuksen otos painotettiin puoluekannatuksen mukaan väestöä edustavaksi.

Kaikki tulokset voidaan lisäksi ristiintaulukoida sukupuolen, iän, ammatin, asuinkunnan ja -läänin, koulutuksen, talouden tulojen ja rakenteen sekä puoluekannatuksen perusteella. Tutkimus oli ideoitu internetissä Hommaforumilla ja sen tilasi Homma ry. Taloustutkimuksessa tutkimuksesta vastasi yhteiskuntatieteiden tohtori Juho Rahkonen.

Pidän erittäin vaarallisena, että läpi päästetään myös sellaisia julkaisuja kuin Kaisa Ketun kirjoitus, toisin sanoen tekstejä, joissa tieteellisesti tuotettua tietoa yritetään vääristellä pelkältä asenteelliselta pohjalta. Paperille painettuina sen kaltaiset jutut luovat harhaanjohtavan kuvan, että kyseessä on todeksi osoitettua tietoa. Miten tämä ei ollutkaan minulle mikään yllätys?

Lauantaina 28. elokuuta 2010

ÄLÄ AUTA PAKISTANIA

Kerjääminen on helpompaa, kun tekee kerjäläisyydestä roolin. Niinpä järjestöjen rahankerääjät tukkivat ne tiet, jotka Helsingin kaduilla ovat vielä kaivaustöiden jäljiltä vapaina.

Tänään Suomen Punaisen Ristin rahankerääjä yritti riisua minut irtokolikoista Pakistanin tulvauhrien auttamiseksi. Helsingin Sanomien uutisen mukaan monsuunitulvista kärsii Pakistanissa 15 miljoonaa ihmistä.[380]

Heidän kärsimyksensä on tietenkin valitettava asia. Mutta vielä kurjempaa on, että Pakistanin hallitus ja maassa oleskelevat terroristit käyttävät kansalaisiaan länsimaiden kiristämiseen, toisin sanoen pelinappuloina sodassa, jota käydään terrorismin puolesta ja sitä vastaan.

Kiintoisaa onkin, että esimerkiksi yhdysvaltalainen demokraattisenaattori John Kerry haluaa nopeuttaa tulva-avun antamista, ”jotta terroristit eivät pääsisi hyötymään epävakaasta tilanteesta” eivätkä ”militantit voisi käyttää hyväkseen ihmisten tyytymättömyyttä”.[381] Eikö tässä olekin kiristyksen maku? Maahan halutaan avustuksia sillä verukkeella, että muuten terrorismi ryöstäytyy käsistä eikä viranomaisvalta voi mukamas asioille mitään. Vaikuttaa kuin terrorismin uhkaa käytettäisiin Yhdysvaltain kansan kiskomiseen.

Toisaalta Pakistanin kansan keskuudessa on haluttomuutta ottaa vastaan mitään avustuksia, sillä kansalaiset elävät jatkuvasti sen uhan alaisina, että Taliban tulee ja polttaa länsimaista apua ottaneiden ihmisten talot. Tällainen tilanne on tietenkin mahdollinen vain, jos maassa ei ole luotettavaa siviili- eikä sotilashallintoa. Ja juuri näin asia on: Pakistan on terroristien pelikenttää, koska maan siviili- ja sotilashallinto katselevat väkivaltaa läpi sormien ja sitoutuvat siihen myös itse yhteisen islamilaisen ideologian kautta.

Ydinpommi kanakopissa

Mietitäänpä siis hetken, mistä avun kiirehtimisessä tai sen epäämisessä on kyse. Mikä oikeastaan on Pakistan? Pakistan on islamilainen tasavalta ja väkiluvultaan maailman kuudenneksi suurin valtio. Maa uhkaa muuta maailmaa ydinsodalla, sillä Pakistanilla on hallussaan ydinase, jonka se hankki ydinsulkusopimusta rikkoen. Vuonna 1998 Pakistan rikkoi ydinkoekieltoa ja julistettiin sen vuoksi kauppasaartoon sekä aseidenvientikieltoon. Pakistan on siis sangen epäluotettava poliittinen toimija myös virallis-formaalisti.

Pakistan on pakotteista huolimatta vienyt ulkomaille ydinasetietämystään. Esimerkiksi vuonna 2004 Pakistanin ydinpommiohjelman johtajan Abdul Qadeer Khanin paljastettiin välittäneen ydinteknologiaa Iraniin, Pohjois-Koreaan ja Libyaan, jotka on luokiteltu terroristisiksi maiksi.

Suomessa ja länsimaissa muutamat asioista tietämättömät kyynelehtivät Iranin ydinaseohjelman ja ydinaseiden leviämisen vuoksi. Totuus on kuitenkin paljon synkempi: todellisuudessahan Iranilla on jo ydinase, samoin esimerkiksi Saudi-Arabialla, Kuwaitilla, Malesialla ja Egyptillä. Se vain sijaitsee Pakistanissa. Pakistanin ydinase on nimittäin muslimimaailman yhteinen. Se rakennettiin muiden arabimaiden öljymiljoonilla, ja sitä käytetään kollektiivisesti vääräuskoisten pelotteluun.

Näin selittynee myös se, miksi muslimimaailman ydinase on Lähi-idän maista takapajuisimmalla: Pakistan toimii laukaisualustana, josta on hyvä kantama niin Eurooppaan, Venäjälle, Intiaan ja Kaukoitään kuin pohjoisnavan ylitse Amerikkaan. Ydinpommi ei ole Pakistanin poliittisen omavaltaisuuden merkki, kuten usein väitetään, vaan se on osoitus muslimimaiden yksituumaisuudesta ja suunnitelmallisesta asettumisesta ydinaseriisuntaa vastaan.

Eivät pakistanilaiset tietenkään itse kyhänneet ydinpommiaan, vaan ydinaseen valmistamisessa Pakistania auttoi ystävä, joka aina ilmaantuu kaikkialle, missä on jotain rehellistä ja vilpitöntä tekeillä, toisin sanoen ryssä. Myös *Iranin* vastavalmistuneen ydinvoimalan rakentamisessa maata auttoi nimenomaan Venäjä,[382] joka luo alueelle vakautta toimittamalla plutoniumtehtaan avaimet käteen.

Entisessä Neuvostoliitossa kannattaisi ehkä miettiä, onko järkevää jakaa taivaallista tulta ihan kaikkien kansakuntien asekaappeihin pelkän vaikutusvallan osoittamiseksi. Siinä leikissä saattaa parta palaa myös noilta teknologisen sivistyksen levittäjiltä itseltään. Tulkitsen tilannetta niin, että Venäjällä ei enää pelätä ydinasehyökkäystä, sillä maa on jo yhtä ydinkatastrofialuetta, ja vain tuulenhalkaisijoitamme poispäin kääntäen voimme peittää itseltämme tosiasian, että elämme maailman suurimman kaatopaikka-alueen kyljessä.

Venäläisten unohtamilla aseilla varusteltiin myös Talibanien (eli ”opiskelijoiden”) terroristiarmeija Afganistanin sodan jälkeen 1990-luvulla. Nyt järjestö pitää majaansa Pakistanin ja Afganistanin rajan tuntumassa noin 40 kilometrin levyisellä kaistaleella, jonka Pakistanin armeija on käytännössä sulkenut muulta maailmalta ”turvallisuuden nimissä”. Tällä turvallisuuden varjelullaan Pakistan tulee kuin vahingossa suojelleeksi kansainvälistä muslimiterrorismia.

Poliittisesti Pakistanissa ovat vaihdelleet siviili- ja sotilashallinnon kaudet, mutta käytännössä maa on edelleen sotilasdiktatuuri. Vuonna 1999 vallan kaappasi armeijan komentaja Pervez Musharraf, joka valitutti itsensä presidentiksi ja tasapainoili muslimiryhmittymien ja kansainvälisen painostuksen välillä vannoen luottamusta Yhdysvalloille, kunnes

joutui eroamaan 2008. Käytännössä myös Pakistanin liittyminen terrorismin vastaiseen sotaan on toiminut pelkkänä kulissina terrorismin suojelulle, jonka takeena toimii ydinasepelote.

Pakistan käyttää armeijan kuluihin peräti kolmanneksen budjetistaan, ja maa pitää jatkuvasti aseissa 1,5 miljoonan sotilaan armeijaa. Useimpien olkavarteen on armeijan paidan ja sotilasarvomerkintöjen alle tatuoitu Osama bin Ladenin pää. Kurjista oloista huolimatta köyhyysrajan alapuolella elää enää vain noin 13 prosenttia kansalaisista, eli pienempi osuus kuin esimerkiksi Romaniassa ja yhtä suuri kuin Helsingissä.

Kannattaa siis miettiä tarkkaan, kenelle ne vähät almunsa antaa. Tukemalla Pakistanin tulvien uhreja helpotat Pakistanin sotilasdiktatuurin asemaa ja tuet hallitusta, joka levittää ydinaseita ja tukee epäsuorasti terrorismia.

Maailmansotaa kehitysapukolikoilla

Viipurin pamauksesta asti hallitusten ongelmana on ollut se, mihin suuria pommeja voisi käyttää. Ne tuhoavat sotasaaliin, jäävät ihmisten mieleen ja ansaitsevat moraalisen närkästyksen. Joukkotuhoaseiden käyttäminen voikin näyttää järkevältä lähinnä epätoivoisten tahojen, kuten uskonnollisten fundamentalistien, terroristien ja kehitysmaiden näkökulmasta. Yhdysvaltain, Venäjän ja muiden länsimaiden ydinpelote ei ole tietenkään Pakistanin pommia ystävällisempi. Mutta ydinaseiden käytön kynnys on kylmän sodan vuosista laskenut, sillä helvetinkone on karannut valtioiden kansainvälisestä kontrollista. Onkin todennäköistä, että ydinasetta käytetään jossakin muodossa lähimpien 20 vuoden kuluessa.

Myös kehitysapukolikoilla käydään kolmatta maailmansotaa, sillä niillä helpotetaan terrorististen hallitusten asemaa. Niinpä Pakistanin tulvissa kuolleet ovat uhreja ideologisessa sodassa.

Mieleen tulee kalastaja Pentti Linkolan lausahdus Irakin vuoden 1991 sodan alkutunnelmissa, toteamus, joka päätyi myös erään iltapäivälehden lööppiin: ”Saddam, tapa miljardi!” Todellakin: maailman suurin ekologinen, poliittinen, taloudellinen, sosiaalinen, terveydellinen ja ravitsemusongelma on liiallinen väestönkasvu. Tarkemmin sanottuna se, että väestö kasvaa väärässä paikassa: kehitysmaissa ja niin sanotussa kolmannessa maailmassa. On kokonaan näiden valtioiden omaa syytä, jos ne eivät saa tai halua väestöräjähdystään kuriin.

Tiistaina 31. elokuuta 2010

RASSISMISTA

Jos suomalaisesta mediasta etsitään vertailukohtaa kaksinaismoralismille, on vaikea löytää City-lehteä edustavampaa esimerkkiä. Lehti tulee toimeen ravintolamainostajien rahoilla ja on saatavillakin lähinnä ravintoloiden ilmaisjakelupisteistä.

City-lehti pyrkii siis edistämään nuorison juopoksi tekemistä ja maleksimista juuri sillä tavoin tyhjän panttina ja mahdollisesti huumeiden uhrina kuin ravintolaelämään kuuluu. Niinpä lehden linjana on jo pitkään ollut, että toimitus kiillottaa kilpeään kehumalla työnteon tärkeyttä ja ohjaamalla ihmiskuntaa oikeaan, vaikka toinen käsi onkin kyynärpäätä myöten mämmissä.

No eipä siinä mitään, myönteistä tarkoitusperää siinä kai edistetään. Mutta jos luterilainen työmoraali onkin lehdelle tärkeää sen oman syyllisyydentunteen parantamiseksi, niin *miten* lehti tuota korkeinta tavoitettaan, keskiluokan ja työväenluokan työmoraalia, edistää?

Numerossa 15/2010 lehti latasi toimittaja Ari Peltosen kynällä suomalaisia ihmisiä syyllistävän ja maahanmuuttomyönteisen truuttauksen ”Mamut duunissa”, jonka tehtävänä oli todistella, että suomalainen työtön on työttömänä ollessaan moraaliton ja että ulkomaalainen Suomessa oleskelija on joka tapauksessa säntillinen, tunnollinen ja ahkera, paitsi ollessaan toimeton, jolloin hän on yksiselitteisesti ”rasismin” ja työsyrjinnän uhri.

Lehti siteerasi Helsingin Itäkeskuksesta haastateltavaksi poimimiaan maahanmuuttajia ja laittoi lainauksen myös löppiinsä: ”Ei meidän sukulaisilla ole mitään ongelmia saada töitä. Ja kaikki meistä tekee tulevaisuudessa mieluummin vaikka jotain paskaduuneja kuin nostelee työkkäreitä!”

Tämä tarkoitushakuinen uutisointi saattoi jonkin verran koetella ilman omaa syytään työttömiksi joutuneiden suomalaisten oikeustajua. Totuushan on, että ulkomaalaiset myyvät työvoimansa Suomessa kantaväestöä edullisemmin tai jopa pimeästi, ja siten he vahingoittavat suomalaisten ihmisten ansionhankintaa. Ennen kaikkea he vievät suomalaisten työpaikat.

Työvoiman hintoja polkemalla maahanmuuttajat huonontavat myös laajemmin suomalaisen työnteon edellytyksiä. Ihmisten työidentiteetti ja pitkäaikaiset työsuhteet kärsivät, kun markkinoille tulee henkensä hädässä kamppailevaa työvoimaa, joka suostuu hyppimään ja pomppimaan paikasta toiseen. Työn hintakilpailun kautta tämä globaali hätätila leviää myös osaksi suomalaisten ihmisten elämää pilaten niin alaltaan rajatun työsopimuksen periaatteen kuin suomalaisen oman tuvan ja luvan

oikeuden, jonka puitteissa työsuoritukset on vaihdettu reilusti rahaan ja raha edelleen omaan asuntoon.

Halvemmasta työvoimasta ei ole hyötyä myöskään työnantajille, sillä samalla suomalaisten työttömyys kasvaa, ja työttömyyden hoitomenot kiertyvät maksettaviksi korkeampina veroina. Tämä taas heikentää työnantajien ja yritysten toimintaedellytyksiä. Ongelma on yhtä kaikki liikaväestö: Suomessa ei tarvita lisää väkeä, jota tänne tulvii varsinkin humanitaarisen maahanmuuton myötä ulkomailta.[383]

City-lehden toimittaja Peltonen puolestaan rikkoo pähkinän seuraavasti: ”Rasisteille ei kelpaa mikään. Jos ulkomaalaiset tekevät töitä, valitetaan että he vievät suomalaisten työpaikat ja jos eivät tee, niin valitetaan etteivät tee töitä.”

Entä sitten? Juuri näinhän asia on: ulkomaalaiset ovat täällä joko paiskimassa töitä alihintaan tai maleksimassa tyhjän pantiksi. Työmarkkinat eivät väestönlisäystä kaipaa. Jos tämän ymmärtäminen johtaa leimaamiseen ”rasistiksi”, on ilmeisestikin erinomaisen johdonmukaista olla ”rasisti”.

Kun kehutaan maahanmuuttajien yritteliäisyyttä, tuskin muistetaan, kuinka pahasti (ja perustuslaillisen yhdenvertaisuuden vastaisesti) Suomen verolait kohtelevat kantaväestöön kuuluvia suomalaisia. Esimerkiksi vuonna 2003 tuli voimaan laki maahanmuuttajien erityistuesta, jolla maahanmuuttajien yritykset vapautettiin veroista ensimmäisten toimintavuosien ajalta.[384] Tämän lain mukainen erityistuki on ollut tuloverolain mukaan saajilleen verotonta tuloa,[385] mikä on asettanut kantaväestöön kuuluvat suomalaiset eriarvoiseen asemaan viranomaisten edessä. Näiden tukien hyväksikäyttö ei siis ole kuvastanut välttämättä maahanmuuttajien yrittäjähalukkuutta vaan yksinkertaisesti halukkuutta käyttää tukia hyväksi.

Mikäli suomalaisia jonakin päivänä on työttöminä suhteellisesti enemmän kuin maahanmuuttajia, syy on maahanmuuton, sillä ilman maahanmuuttoa yksikään maahanmuuttaja ei voisi viedä työpaikkoja suomalaisilta eikä toisaalta olla itsekään työttömänä Suomessa. Niinpä kaikkien ongelmien alku ja juuri on maahanmuutto sinänsä. Osittain syyllisiä ovat myös toimittaja Ari Peltosen kaltaiset länsimaiden haudankaivajat, jotka aiheuttavat vääristelevällä journalismillaan kansalliselle edulle pelkkää vahinkoa.

Varmimmaksi vakuudeksi toimittaja Peltonen jatkaa semanttisista hiuksenhalkomistaan ”ulkomaalaisuuden” ja ”ulkomaalaistaustaisuuden” välillä ja ehdottaa, että ”eiköhän suurin osa esimerkiksi Suomen somaleista ole suomalaisia”. On kieltämättä harmillista, jos näin on päässyt käymään, ja kansalaisuuksia jaetaan kuin tehtaanmyymälästä. Suomen kansalaisen ulkomaalaisesta voi muodollisesti saada antamalla hänelle passin, mutta eri kysymys on, saadaanko hänestä koskaan suomalaista, joka kokee yhteisen kansallisen edun omakseen ja näkee maamme

muunakin kuin pelkkänä henkilökohtaisen hyötymisen, sosiaalitukien ja yritystukien lähteenä.

Myös Seura-lehdessä julkaistiin hiljattain maahanmuuttoa puolusteleva juttu, jossa syyt ja seuraukset olivat vinksallaan kuin Pippi Långstrumpan legginsit. Numeron 32/2010 kannessa oli kirjailija Leena Lehtolaisen suurikokoinen kuva ja teksti: ”Muslimityttöjä puolustava Leena Lehtolainen – Ihmisten viha vei yöunet”.

Siitä, että muslimitytöillä menee huonosti, pyritään taaskin syyllistämään suomalaisia ihmisiä, vaikka syypää kurjiin oloihin on islamilainen kulttuuri itse. Kun somalitytöltä silvotaan sukupuolielimet uskonnollisen mielivallan merkiksi, syyllisenä pidetään automaattisesti suomalaista keskiverto mieshenkilöä, joka on ”rasistinen” ja sen vuoksi paha.

Samaan aikaan lehtitelineisiin ilmestyneen Anna-lehden 32–33/2010 kannessa olikin sitten otsikko, joka sopisi vastaukseksi Seura-lehden otsikkoon ja miksipä ei kommentiksi myös Anna-lehdessä haastatellulle Lehtolaiselle itselleen: ”Leena Lehtolainen – Haavemaailmoihin on helppo eksyä”.

Yksi syy lehdistön epä-älyllisyyteen maahanmuuttokysymyksissä on varmastikin se, että tiedotusvälineet ovat akkavallan hallussa. Se puolestaan estää älyllisen journalismin lehdissä ja intellektuaalisen sanankäytön kustantamoissa. Olen jo aiemmin arvostellut tapaa, jolla varsinkin naiskirjailijat saavat moninkertaista julkisuutta naistenlehdissä ja naisille suunnatussa mediassa. Tällä menolla maamme aikakauslehdistö kilpailee ainoastaan parodiahorisontin ylittämisessä.

Torstaina 2. syyskuuta 2010

INTERNATSISMI YLIOPISTOISSA

Helsingin yliopisto näyttää jälleen laittaneen auki Tutkijakollegiumiin sijoitetun ajankohtaisen yhteiskuntatutkimuksen professorinviran, joka luotiin Jane ja Aatos Erkon säätiön rahoilla. Kritisoin tehtävän täyttöprosessia, periaatteita ja nimityspäätöstä jo viran ollessa ensimmäistä kertaa haettavana vuonna 2008.[386] Arvasin tuolloin, että tehtävään kutsutaan joku ulkomaalainen tutkija, joka ei tiedä eikä ymmärrä Suomen ajankohtaisista ja yhteiskunnallisesti tärkeistä kysymyksistä mitään.[387]

Juuri niin kävi, ja virkaan nimitettiin brittiläis-kanadalainen Stephen Gill, jonka pääteoksia ovat *American Hegemony and the Trilateral Commission* (1991)[388] sekä italialaista kommunismin teoreetikkoa Antonio Gramscia käsittelevä toimitustyö *Gramsci, Historical Materialism and International Relations* (1993).[389] Arvostelin poliittista virkanimitystä muun muassa tämän teoksen kolumnissa ”Kosmopoliittisuudesta”.

En tiedä, minne Gill lähtee, kun hänen tehtävänsä avautuu 1.8.2011. Mutta minua kiinnostaa, mitä *näyttöä* hän on antanut sen tapaisesta

tutkimuksesta ja yhteiskunnallisesta vuorovaikutuksesta, ”joilla on merkitystä nyky-yhteiskunnan ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden kannalta”, kuten virantäyttösuunnitelma velvoittaa. Toistaiseksi näyttöä ei ole kertynyt yhtään, vaikka aiheita riittäisi: globalisaation ja maahanmuuton ongelmallisuus, kansanvallan kavennukset, poliittisen korrektiuden vaatimukset, sananvapauden heikennykset ja yhteiskunnallisten asenteiden kärjistymiset kansainvälisyyskiimasta kärsivän ylikiehunnan myötä. Gillin mielipiteet huomioon ottaen näyttöjen puuttuminen voi olla myös hyväksi.

Ette arvaakaan, kuinka paljon minulla olisi näistä aiheista sanottavaa. Mutta sitäpä ei saa yliopistolla esittää, aivan niin kuin en saa toimia vähemmistövaltuutetunkaan virassa.

Voitte tietysti väittää, etteivät nämä blogeissa esitetyt analyysini ole oikeaoppisen kommunistisen yhteiskuntatieteen mukaisia. Voitte myös parkua, että kirjoitan paljon arkiyhteyksissä ja arkikielellä. Perustan kuitenkin näkemykseni filosofisiin teoksiini, eli tulkintani eivät ole irrallisia vaan osa filosofista kokonaisnäkemystäni ja yhteiskuntateoriaani. Tässä kokonaiskonseptiossa myös arkielämän havainnot ovat helposti käännettävissä tieteen kielelle, aivan niin kuin useat tieteen tekemät löydöksetkin puolestaan saavat vahvistuksensa käytännön elämän piiristä.

No, harmittaahan tämä paitsio vähäsen. Mieluummin kuitenkin elän vapaana kuin pallo jalassa ja akateemisen mielipidesensuurin vankina. Se, miksi en voi edes tähyillä Tutkijakollegiumin virkojen suuntaan, johtuu tosiasiasta, että kollegium johtajansa johdolla ajaa minut palavaa seivästä apunaan käyttäen pihalle kaikkialta. Hän puolestaan on jonkinlainen nuorempi kollegani.

Yliopistojen pahimpia vikoja on niiden internatsistisuus. Tehtävien täyttö luovutetaan kansainvälisten tahojen käsiin, joissa päätetään, mitä yliopistoissamme saa tehdä ja opettaa. Nämä tahot taas ovat jo oman olemuksensa vuoksi monikulttuurisuuden ja kansainvälisyyden ideologian kannattajia. Mikään kriittisyys ei heidän päähänsä mahdu, ja näin internatsismi uusintaa itsensä yliopistomaailmassa.

Kun tehtävät täytetään yhä useammin ulkomaalaisilla tieteilijöillä, suomalaisten veronmaksajien resursseja valuu ulkomaille, eivätkä suomalaiset tieteenharjoittajat saa toimintatilaisuuksia. Paitsi tietysti lähtemällä maanpakoon eli siirtolaisiksi, toisin sanoen maahanmuuttajiksi.

Esimerkin siitä, kuinka Suomen yliopistot lahjoittavat varoja ulkomaalaisten hyväksi, tarjoaa uutinen, jonka mukaan Helsingin yliopisto ja Aalto-yliopisto avasivat kokonaisen kerrostalon Töölöön pelkästään ulkomaalaisten vierailijoidensa majoituspaikaksi.[390] Täytyykö yliopistojenkin pitää yllä hotelleja ja pakolaiskeskuksia? Ja pitääkö suomalaisen tohtorin olla joko asunnoton pakolainen ulkomailla tai viraton ja varaton henkipatto kotimaassa samalla kun ulkomaalaisia hyysätään kansainvälisyyden

nimissä? Ei meille suomalaisille tutkijoille ole perustettu majataloja eikä katettu pöytää sen enempää täällä Suomessa kuin ulkomaillakaan.

Vastaväitteitä ajatuksiani kohtaan voidaan ehkä muodostaa epäilemällä, mikä on tieteen tehtävä: onko päämääränä tukea yksittäisiä tieteenharjoittajia ja eikö jokaisen yksilönkin tarkoituksena ole vain palvella ”tieteen ja tutkimuksen kollektiivista kokonaisetua”? Kysymyksiin voidaan vastata, että sillä tavalla ajateltaessa tieteen ja tutkimuksen kokonaisetuna pidettäisiin yksilöiden mahdollisimman tehokasta likvidointia.

Tosiasiassa ainoa konteksti, jossa tiedolla voi olla merkitystä, on ihmisyksilön kokemusmaailma: hänen elämänsä ja arvotajuntansa. Tieteen subjekti on ihminen, ja kokemukset hyvästä tai huonosta ovat välttämättä jonkun tietyn ihmisen, siis tutkijan tai tutkittavan omia kokemuksia. Ainoa toteutumisyhteys, jossa sen tapaisella moraalifilosofisella käsitteellä kuin ’tieteen kokonaisetu’ voi olla merkitystä, on ihmisen subjektiivinen tajunta. Keskeistä on, miten tieto ja ymmärrys palautuvat maailmaan, jota ne koskevat ja josta ne ovat lähtöisin. Tämä maailma on väistämättä yksityisten ihmisten maailma. Myös tieteestä hyötyjä, eli tieteen tulosten loppukäyttäjä, on useimmiten jokin yksityinen taho, ei kollektiivi. Siksi keskeinen kysymys on, miksi yliopistojen pitäisi kohdella omia tutkijoitaan kaltoin ja toimia kansainvälisten parta-Kallen perillisten hyväksi, niin kuin ne nyt tekevät.

Tieteellisen kollektivismin ideologia vaikuttaa kielteisesti myös tieteenharjoittajien yksityiselämään. Ihminen pakotetaan akateemisissa yhteyksissä siirtolaiseksi, jotta hänellä ei olisi allaan kovaa maata, jotta hän ei voisi sitoutua mihinkään ja jotta hänestä tulisi helposti hallittava relativistinen pullasorsa. Heittopussit ovat epäitsenäisiä, eikä heillä ole persoonaa eikä mielipiteitä. Kun kotikin on pilalla ja omaisuus jatkuvasti muuttokontissa, tällaisesta yliopistollisesta vuokraviljelijästä voidaan helposti tehdä tiedepoliittisten tendenssien orja. Hänet saadaan toteuttamaan mitä tahansa EU:sta johdettua ohjelmaa, kunhan hänen suunsa tukitaan rahalla tai päänsärkypillereillä.

Minulla ei ole niin sanotuista kansainvälisistä tutkijoista korkeaa kuvaa. Yleensä he ovat vaarallisen epäitsenäisiä ja riippuvaisia ihmisiä.

Kielteistä on myös kansainvälisyyden ja monikulttuurisuuden lietsoma samanlaistuminen. Pilalle hapatetussa yliopistomaailmassa kirkastuu, millä tavoin monikulttuurinen vuorovaikutus yhdenmukaistaa eikä pyri säilyttämään eikä kehittämään kulttuurien alkuperäistä ja omakulttuurista rikkautta. Kaikkialla yliopistoissa puhutaan nykyään englantia, vieläpä sietämättömän huonoa englantia.

Esimerkiksi Helsingin yliopiston Tutkijakollegiumin työkieleksi on akateemista kieli-imperialismia myötäillen määritelty englanti. Tämä kaventaa kieliin ja kulttuureihin sisältyvää monimuotoisuutta. Ihmiset eivät saa ilmaista itseään semanttisesti rikkaalla tavalla kotikielellään, vaan heidät pakotetaan omaksumaan englannin kieli, jonka sanojen merki-

tykset ovat kontekstiriippuvaisia ja siten alttiita ideologioille. Erityisesti tämä näkyy seksuaalisuutta käsittelevissä yhteyksissä, joissa homot ovat "iloisia" ja heterot "suoria". Kieli muokkaa ajattelutapoja. Mutta miksi asioiden pitäisi olla esimerkiksi juuri tuolla englannin kielen määrittelemällä tavalla? Sellainen yhteiskuntatieteellinen tutkimuslaitos, jolla ei voi edes puhua suomea, on surkea vitsi.

Jokainen filologi tietää, että vain syntyperäinen kielenkäyttäjä voi tunnistaa kielen kaikki vivahteet. Koska ei-natiivit englannin kielen käyttäjät eivät yleensä tunnista itselleen vieraan kielen vivahteita, on akateemisessa yhteisössä käytettävä englanti perin pohjin huonoa. Tästä johtuu, että vieraalla kielellä kirjoitetulla filosofialla ei ole poikkeuksetta mitään kirjallista eikä usein myöskään informatiivista arvoa. Vieraan kielen käyttö onnistuu vain sellaisissa yhteyksissä, joissa kielellä on pelkkä välineellinen asema, kuten matematiikan kaavojen tai luonnontieteellisten teorioiden höysteenä. Muissa yhteyksissä omasta kotikielestä luopuminen haittaa ajatusten muodostamista ja sanoman perillemenoa.

Internatsismin ja angloamerikkalaisen kieli-imperialismin ylivallasta johtuu sitten se, miksi filosofien virkaistuimille on Suomessa valittu formaalisen logiikan edustajia. Heidän ei tarvitse osata puhua eikä kirjoittaa; riittää kun hymyilee salaviisaasti jossakin retardien seminaarissa. Toinen mahdollisuus on, että antaa periksi manipulaatiolle ja ryhtyy pragmatistiksi eli alkaa "ajatella englanniksi" omaksuen amerikkalaisperäisen, hyötyä ja käyttökelpoisuutta korostavan, pinnallisuuden oman ajattelunsa lähtökohdaksi. Tulokset palkitaan paradigman sisäisissä puoluekokouksissa.

Toivon, että englannin kieltä kohtaa kielikuolema. Juuri niin kävi latinan kielelle. Laajassa käytössä latinan sanojen merkitykset laventuivat ja alkoivat tarkoittaa melkein mitä tahansa. Englanti olkoon siis aikamme latina!

Yliopistojen pakottaminen kansainvälisyyteen tuhoaa ne hienot mahdollisuudet, jotka liittyisivät esimerkiksi ajankohtaisen yhteiskuntatutkimuksen professuuriin. Englannin kielen ylivalta rajoittaa myös tutkimusten aiheita. Kun hakijoiden kelpoisuus virkaan arvioidaan kansainvälisissä yhteyksissä, luuletteko, että monikaan virantäytön aasiantuntija osaa lukea suomenkielisiä julkaisuja, joissa puhutaan Suomessa merkityksellisistä ja suomalaisten tärkeinä pitämistä asioista? Ne yleensä sivuutetaankin hakijoiden arvioinneissa. Meille suomalaisille tärkeistä yhteiskunnallisista kysymyksistä ei voi julkaista mitään kansainvälisissä yhteyksissä, sillä siellä meidän asiamme eivät ketään kiinnosta. Tämä tekee mahdottomaksi sen, että virkaan päätyisi kukaan sellainen henkilö, joka puhuu suomeksi jostakin suomalaisille merkitsevästä. Kansainvälisyyden hoilaaminen on yliopistomaailman tapa tukahduttaa alkujuurilta lähtevä yhteiskuntakritiikki ja pakottaa ihmiset samaan tukalaan internatsismin kurimukseen, jossa koko Euroopan unioni tätä nykyä on.

Ainoa mahdollisuus, että yliopistovirkaan päätyy suomenkielisillä tutkimuksilla, on se, että tehtävään kammetaan joku feministi. Sillä feministiä pidetään aina pätevänä kaikkeen.

Kuten huomaatte, olen pitkälti eri linjoilla tieteen olemuksesta ja tehtävistä kuin vallassa oleva tiedehallinto. Pinta-ala, jolla toimin, on tietysti pieni, mutta järveni on syvempi kuin heidän merensä, ja itse pidän tärkeimpänä filosofian syvällisyyttä. Tässä valossa kansainvälisyyden ei pitäisi olla itseisarvo vaan sivuseikka.

Kansainvälisyys on kelpo juttu, jos se on *seurausilmiö* jostakin, jolla on merkitystä. Nyt se on kohotettu *päätarkoitukseksi*, ja tutkijakunta miettii, mitä tekisi näyttääkseen ”kansainväliseltä”.

En siis tarkoita, ettei tieteen pitäisi sisältää kansainvälistä vuorovaikutusta lainkaan. Mutta kansainvälisyysvouhotus on mennyt liian pitkälle myös yliopistomaailmassa ja heikentää kotimaisen tieteen ja suomalaisten tieteenharjoittajien toimintaedellytyksiä.

Tätä nykyä tutkijat ja professorit säntäilevät kansainvälistä mainetta saadakseen kuin levottomat lapset. Loppujen lopuksi kyseessä on pelkkä ilmaismatkoista ja *sightseeing*-risteilyistä koostuva piirileikki, joka käy veronmaksajille kalliiksi. Olisikin mielenkiintoista nähdä, mihin kansainvälisyysinnostus katoaisi, jos tiedeturistit pantaisiin itse maksamaan ulkomaanmatkansa. Se ehkä auttaisi erottamaan aidon kansainvälistymishalukkuuden pelkistä huvittelutarkoituksista.

Lauantaina 4. syyskuuta 2010

KATSOKAA, LAIVA UPPOAA

Helsingissä vieraili kuluneena kesänä jälleen useita luksusristeilijöitä, jotka syksyn tullen katoavat Välimerelle tai Karibialle. Eräinä päivinä laivoja oli laiturissa niin tiheässä, että satamatila uhkasi loppua. Katajanokalle sopii yksi sellainen, joka vielä mahtuu Kustaanmiekan salmesta. Muutama kolmesataametrinen voidaan ajaa Hernesaareen. Loput viedään Jätkäsaaren laituriin.

On tietysti harmillista Helsinkiin saapuvien ökyturistien kannalta, että suurin osa laivoista täytyy ajattaa Länsisataman tavaralaitureihin Eteläsataman ja Suomenlinnan kauttakulun sijasta, sillä vain harvalla maailman kaupungilla on satama, jonka sisääntulo mereltä päin on yhtä loistelias kuin Helsingillä. Itse en tiedä muuta vertailukohtaa kuin Ateenan, jossa ulapalle näkyvä Parthenon tervehti aikoinaan merenkulkijoita Pallas Athenen kultainen kilpi auringossa kimmeltäen.

Vierailipa Helsingissä kesän aikana myös venäläismiljonääri Roman Abramovitšin 115-metrinen yksityisjahti Pelorus, jolle kertyi hintaa vaatimattomat 250 miljoonaa euroa. Tämä ohjaa ehkä pohtimaan sitäkin filo-

sofista määrittelykysymystä, mikä on loppujen lopuksi laivan ja veneen ero.

Helsingissä poikkesi lisäksi Cunard-varustamon loistolaiva Queen Victoria, joka omalla tavallaan muistuttaa luokkayhteiskunnasta ja brittiläisestä imperialismista myös meidän aikanamme. Sataa metriä lähemmäksi tätä laivaa ei tosin pääse, sillä alusta vartioidaan terrorismin varalta.

Ja onhan ihmisten raivo luksuselämää ja tuhlailua kohtaan ymmärrettävää. Jotkut saattavat leimata mielipiteeni kateudeksi, mutta itse sanoisin niitä oikeudenmukaisuuden vaatimuksiksi.

Queen Victorian kanssa ansiokkaasti kilpailee italialainen loistolaiva Costa Deliziosa, joka niin ikään kävi pysäköimässä Helsingissä ja jonka hinnaksi tuli alun perin 450 miljoonaa euroa. Queen Victoria oli hieman tätä edullisempi maksaen vain noin 325 miljoonaa.

Ihme muuten, ettei minkään EU-myönteisen sertifikaattipuolueen puisto-osasto puutu saastepäästöihin eikä Itämeren suojeluun, kun kyse on näiden laivojen liikennöimisestä vesillämme. Alusten kylkeen maalatut Euroopan unionin liput ilmeisesti pelottavat kriitikot tiehensä, ja matkustajien setelitukot toimivat filttereinä, joilla suodatetaan arvostelijoiden vastalauseet pois.

Alusten huimat hinnat tarjoavat sopivan vertailukohdan myös Suomen valtiontalouden tarkasteluun. Esimerkiksi vuonna 2008 Suomi nettomaksoi EU-jäsenmaksua suunnilleen yhden tällaisen luksuslaivan verran eli 318,5 miljoonaa. Siinä lähti siis yksi Queen Victoria Suomen satamasta eteläiseen naapurimaahamme, Euroopan unioniin, koskaan enää palaamatta.

Ilmastotukena lipuu pois yksi Abramovitšin huvipursi, ja vuotuisena kehitysapuna peräti kaksi loistoristeilijä Costa Deliziosaa – tai kolme Queen Victoriaa. Silti suomalaiset itse harvemmin seilaavat tämäntapaisilla laivoilla, ja kaupunkiin saapuvat turistit ovatkin yleensä saksalaisia ja muita keskieurooppalaisia riemulomalaisia. Pallas Athenen pelastamiseen Suomesta lähtee puolestaan 1,5 miljardia euroa eli kolme Costa Deliziosaa seuraavien kolmen vuoden aikana. Saattaa olla, että nämäkään laivat eivät enää koskaan saavu takaisin kotilaituriinsa.

Silti muutamat suomalaiset sanovat maatamme rikkaaksi vain sillä perusteella, että hallituksen mielestä kansantaloudellamme on tällaiseen lahjoitteluun varaa. Usein viitataan siihen, että maailman suurin loistoristeilijä Oasis of the Seas on valmistettu nimenomaan Suomessa ja että kyseinen teollisuudenala tuo maahamme vientituloja. Vaikka kyseessä olikin muodollisesti Suomen kaikkien aikojen kallein vientituote, telakan omistaja STX Europe on kuitenkin ulkomaalainen, ja Suomeen tämä teollisuus luo lähinnä pelkkiä työpaikkoja. Totuudenmukaisemmin sanottuna ulkomainen omistaja ei ole *vielä* siirtänyt näitä alun perin Suomeen perustettuja työpaikkoja pois täältä. Vieraassa hallinnassa olevien työ-

paikkojen ylläpito ja luonti on puolestaan tapahtunut osittain oman valtiomme telakkatuella. Mikä onkaan nyt tärkeämpää arvotuotantoa kuin huvittelukeskusten rakentaminen kansainvälisille turisteille?

Mutta kyllähän maahamme tuodaankin ”loistoristeilijöitä”. Esimerkiksi viimeksi kuluneen vuoden aikana Suomi on tehnyt lisää valtionvelkaa 15 431 miljoonaa euroa, ja yhteenlaskettu valtionvelka on tätä nykyä 68 645 miljoonaa. Suomessa on siis tällä hetkellä velkana noin 211 Queen Victoriaa, ja näitä rahalaivoja on valtio kiinnittänyt satamiinsa vuoden sisällä 48 kappaletta lisää! Peräkkäin aseteltuina ne muodostaisivat 62 kilometriä pitkän jonon. Parin vuoden päästä se ylettynee Suomenlahden ylitse muodostaen kävelysillan Helsingistä Tallinnaan.

Ikävää vain, että näiden laivojen arvoa vastaavaa omaisuutta ei ole missään kiinteänä olemassa, vaan velaksi otettu rahamäärä koostuu syömävelasta, joka on kulunut muun muassa työttömyyden hoitomenoihin ja humanitaarisesta maahanmuutosta johtuviin kuluihin. Onkin mielenkiintoista nähdä, mitä Valtiokonttorista vastataan, kun velkojat lähtevät jonakin päivänä perimään saataviaan Suomesta.

Ehkä olisi parempi, että Euroopan ökyturistit lähettäisivät kehitysapuun ja kolmannen maailman ilmastohuoltoon omat lanttinsa. Rahaa heillä ainakin näyttää olevan.

Epäoikeudenmukaisuus piilee siinä, että alhaisten verojen aikana tuhlailun maksumiehiksi pannaan tulevat sukupolvet, kun valtiontalouden alijäämä kuitataan velalla, eikä rikkaita veroteta heidän omaa tuhlailutasoaan vastaavalla tavalla.

Katselin tässä syksyn tullen Kieślowskin väritrilogian, jonka viimeinen osa *Punainen* päättyy vallankumousjulistemaiseen kuvaan ja matkustajalautan uppoamiseen.[391] Vapaudesta, tasa-arvosta ja veljeydestä kertova kolmen elokuvan sarja oli omistettu valistusihanteille, Euroopan unionille ja beethovenilaisen harmonian haaveille. Trilogian viimeinen osa, jonka lopussa väläyteltiin kuvia keulaporttien sulkemisesta ja kumolleen kellahtaneesta matkustaja-aluksesta, herätti monien mielessä aikoinaan ihmetystä, sillä elokuva julkaistiin juuri ennen Estonia-laivan uppoamista ja katastrofin toistumista todellisuudessa.

Siinä tekijä, missä näkijä. Voi olla, että Euroopan unionille ja sen hybristiselle rahaliitolle käy aivan niin kuin elokuvasta voi lukea, ja globaalin kapitalismin periaatteilla hallittu maailmantalous romahtaa kansallisten etujen polkemiseen ja luokkayhteiskunnan paluuseen. Asiaa edistää kansallisen yhteisvastuun tunteen hävittäminen ja maahanmuutto, joka johtaa kansanryhmien etujen riitautumiseen.

Myös minulla on teille filosofina eräs salaisuus. En taida kuitenkaan kertoa sitä vielä. Mutta vertauskuvat ovat usein todellisuutta todellisempia. Eikä virhe ole siinä, että otamme tämän kaiken liian vakavasti, vaan siinä, että emme ota.

Maanantaina 6. syyskuuta 2010

PROFESSORIEN MONIKULTTUURISUUSBISNES

Laivan ja lautan ero on siinä, että lautta ottaa kansirahtia mutta laiva ei ota. Suomessa on tällä tavoin arvioiden aika vähän varsinaisia matkustajalaivoja – risteilyaluksista puhumattakaan. Niin sanottujen ruotsinlaivojen pohjakerrokset kun ovat yhtä autojen pysäköimiseen tarkoitettua messuhallia omine dispositionaalisine mahdollisuuksineen, ja oikeasti ne ovatkin autolauttoja.

Risteilyalusten vähyys on kenties ymmärrettävää Suomessa, jossa on vain vähän rikkaita. Tavallaan rikkaiden vähäinen lukumäärä on ihan myönteinen asia; demokraattisissa maissa kun ei yleensä ole paljoa rahakkaita ihmisiä mutta kylläkin suuri määrä keskivarakkaita. Poliittisilta oloiltaan kurjissa maissa taas on pieni määrä erittäin rikkaita ja paljon rutiköyhiä. Ikävä kyllä, Suomi on ollut viime aikoina matkalla kohti tätä jälkimmäistä vaihtoehtoa kansallisvarallisuuden kasautuessa esimerkiksi optiomiljonääreille ja pätkätyötä tekemään pakotetun väestön pystymättä hankimaan enää edes asuntovarallisuutta.

Suomalaisen risteilybisneksen lakanaa on maailman merillä urhoollisesti lepattanut varustamo nimeltä Cristina Cruises, jonka lippulaiva Kristina Regina tosin kävi vanhaksi, ja varustamo päätti hankkia uuden ristien sen Kristina Katarinaksi. Mikä helpotus tämä onkaan niille suomalaisille, joiden mieli halajaa Välimerelle ja Afrikkaan, pois pimenevästä ja kylmenevästä Suomesta?

Jokaisella laivalla pitää olla tietenkin tähtiesiintyjä, esimerkiksi Kari Tapio tai Paula Koivuniemi. Mutta mistä saataisiin sopivia lavatähtiä myös Kristina Katarinalle? Varustamon esite kertoo ilokseni, että Kristina Katarina on talven aikana lastattu muiden muassa professori Jaakko Hämeen-Anttilalla!

Islamin tutkijana tunnettu Hämeen-Anttila on mukana luennoimassa ainakin neljällä Välimeren-risteilyllä. Kuten varustamon julkaisemasta mainoksesta puolestaan voidaan päätellä, risteilyille osallistuu myös paljon muutakin yliopistoväkeä, esimerkiksi professorit Jaakko Frösén ja Kimmo Rentola.

Professori Jaakko Hämeen-Anttila on keksinyt nokkelan ja mukavan bisneksen. Matkasaarnaajana oleskelu ei ole hassumpi tapa viettää aikaa laivan risteillessä pitkin ja poikin Välimeren seudun islamilaisia maita. Ikävää vain, jos professori on leipääntynyt virkaansa niin, että hänen täytyy sen vuoksi matkustaa. Matkustus nimittäin tapahtuu lukukausien aikana, jolloin moni opiskelija ja muu sivistystä tavoitteleva saattaa jäädä kaipaamaan oppinutta mentoriaan.

Varustamon internetsivuilla tai missään muuallakaan ei kerrota, ovatko professorit näiden matkojen ajan virasta vapaita, tai maksetaanko heille yliopistosta samaan aikaan palkkaa.

Sivuilta ei selviä sekään, saavatko professorit nämä matkat varustamolta ilmaiseksi tai maksetaanko heille lisäksi joitakin palkkioita (oletan, että kyllä). Olisi mukavaa tietää, kenen rahoilla siellä seilataan, kun professorien housuntaskuissa kilisevät kuitenkin meidän veronmaksajien kolikot. Kenties yliopiston taloustoimisto osaisi vastata kysymykseen – juuri se, josta minulle ei ole sivumennen sanottuna koskaan maksettu mitään.

Professorien asiantuntijaesiintymiset yksityisillä huvimatkoilla ovat tietenkin vain jäävuoren huippu kaiken sen julkisilla varoilla tapahtuvan matkustuksen keskellä, jota yliopistojen viranhaltijat harjoittavat tiedematkailun muodossa. Risteilybisnestä käsittelinkin jo edellisessä kirjoituksessani ja tiedematkailun ongelmia sitä edellisessä. Jos siis joku kaipasi esimerkkejä kritisoimastani kansainvälisyysvouhotuksesta tieteessä, niin tässä nyt on yksi.

Tapaus antaa näyttöä myös suomalaisten monikultturistien elämäntavasta. Esimerkiksi Jaakko Hämeen-Anttila on esiintynyt islamin asiantuntijana puhuen melko yksipuolisesti ja idealisoivasti islamin puolesta, eikä hän omasta mielestäni ole kovin hyvin perillä nykyislamin *poliittisesta* olemuksesta. Tämän näimme viimesyksyisessä radio-ohjelmassa, jossa myös itse olin mukana.[392] Islam näyttääkin kieltämättä aivan erilaiselta, kun sitä arvioidaan luksusristeilijöiden äyriäispöytien äärestä kuin Itä-Helsingin takapihoilta.

Juuri tällaista on monikulttuurinen rikkaus parhaimmillaan: taloudellisen eliitin risteilyä tuhansien eurojen huvimatkoilla samaan aikaan, kun maahanmuuton kielteiset vaikutukset vievät leivän suomalaisten ihmisten pöydistä, eikä rahaa riitä edes pikavisiittiin Viking Linen purkeilla. Välimerenmatkojen hinnat vaihtelevat noin 1 200 eurosta 3 000 euroon, eli siitä vain varaamaan.

Muutamat saattavat tietysti paheksua sitä, mikä minä olen Hämeen-Anttilan retkiä arvostelemaan, varsinkaan kun etuoikeutta kuulua niin sanottuun yliopistoyhteisöön minulla ei ole eikä tilaisuutta yliopistovirkojen hoitamiseen ole koskaan suotu. Mutta tällä tavoin ei pääse syntymään myöskään sellaista kuvaa, että filosofian professorin virkaa hoitaisi yksinvaltiaana pelkästään Jukka Hankamäki. Lohtuna on sekin, ettei kenenkään tarvitse tulla sanomaan, että olisin joillekin jotakin velkaa.

Perjantaina 10. syyskuuta 2010

MATIKANKIRJAT NAISTENLEHDIKSI?

Helsingin Sanomat iloitsee tänään selvityksestä, jonka mukaan ”miessukupuoli hallitsee oppikirjoja”.[393] Lehti kutsuu Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitoksella laadittua raporttia ”tutkimukseksi”, jota se ei aivan ilmeisestikään ole.

Selvitys on laadittu Opetushallituksen tilauksesta, eli kyseessä on hallintodiskurssin ja poliittisten tendenssien värittämä tarkoitushakuinen asiakirja, jonka motiivit ovat feministisiä. Opetushallituksen sarjassa ”Raportit ja selvitykset” (2010:8) ilmestynyt julkaisu *Sukupuolijäsennys perusopetuksen oppikirjoissa* on professori Liisa Tainion ja tutkija Tiina Teräksen käsialaa.

Tarkoitushakuisuudesta kertoo se, että selvitys on laadittu opetusministeri Henna Virkkusen toimeksiannosta ja se on osa ”Segregaation lieventämistyöryhmän” toimintaa, jonka tavoitteena on ”lieventää segregaatiota eli sukupuoleen liittyvää epätasa-arvoa koulutuksessa ja työelämässä”.[394] Tulokset on taaskin päätetty etukäteen, ja tutkijoina esiintyvien tehtäväksi on jätetty perustelujen luominen poliittiselle mielipiteelle. Myös tarkoitusperä on lausuttu avoimesti ja suoraan, jotta ei syntyisi epäilystä toiminnan puolueellisuudesta.

Helsingin Sanomat, joka aina mielellään yhtyy feministiseen propagandaan, on niellyt asian sellaisenaan ja taivuttelee vielä lukijoitakin samalle kannalle. Lehti kuvailee Liisa Tainion ja Tiina Teräksen selvitystä näin:

> Esimerkiksi matematiikan oppikirjoissa esiintyy huomattavan vähän aikuisia naisia. Pojat esitetään kirjoissa usein matemaattisesti kyvykkäämpinä kuin tytöt. Pojat myös liitetään huomattavan usein urheilullisiin toimintoihin.[395]

Mitä järkeä on tutkia mies- ja naishahmojen prosentuaalista edustusta *matematiikan* oppikirjoissa, kun matematiikka on kaikkein vähiten sukupuolisidonnainen tieteenala perustuessaan puhtaisiin formalismeihin, joilla ei ole mitään tekemistä pillukysymyksen kanssa?

Ja mikäli sukupuolijäsennystä arvioidaan koulukirjojen lampaidenlaskuesimerkkien kautta, satuhahmojen sukupuolella ei välttämättä ole sellaista *merkitystä* oppilaille kuin tutkijat itse näkevät. Miksi esimerkiksi Tove Janssonin (itsekin nainen) piirtämä Muumipeikko pitäisi nähdä yksiselitteisesti mieshahmona, kun koko olento on vielä Aku Ankkaakin sukupuolettomampi kulkiessaan ilman housuja? Silti Liisa ja Tiina kirjoittavat, että heidän selvityksessään ”kuva Muumipeikosta on katsottu

maskuliiniseksi hahmoksi”.[396] Vikaa näyttäisi olevan tutkijoiden omissa silmälaseissa.

Jos ihmetellään sitä perinteistä valituksen aihetta, miksi matematiikankirjojen historiaosioissa on enemmän miehiä kuin naisia, tämä puolestaan selittyy sillä, että *ansioituneista matemaatikoista suurin osa on todellakin miehiä*. Feministit pitävät tätä merkkinä sukupuolten epätasa-arvosta ja syrjinnästä eivätkä esimerkiksi miesten paremmasta kyvykkyydestä tai ahkeruudesta matematiikan alalla. Joka tapauksessa miesten saavutukset ovat runsaammat kuin naisten. Kun tilanne on jatkunut näin myös nykyaikana (jolloin ainakaan yliopistomaailmaa ei voida syyttää muusta kuin naisten suosimisesta), syy naisten heikompaan edustukseen tietyillä aloilla ei voi olla syrjinnässä vaan lahjakkuustekijöiden lisäksi esimerkiksi kiinnostuksessa tai soveltuvuudessa alalle.

Sen sijaan Helsingin Sanomien referoimassa selvityksessä jo lähtökohtaolettamukset on valittu tavalla, joka on täysin absurdi. Oppikirjoista lasketaan symbolisten ja jo sinänsä monitulkintaisten hahmojen sukupuoleen liittyviä prosenttiedustuksia pohtimatta lainkaan sitä, *miksi* miehiä on tietyillä aloilla naisia enemmän, kun taas toisilla aloilla naiset hallitsevat lähes sataprosenttisesti koko kenttää! Pitäisikö esimerkiksi matematiikan oppikirjoista poistaa miesten kuvia ja henkilöhistorioita vain siksi, että naisia ja miehiä olisi yhtä paljon? Eikö tämä antaisi valheellisen kuvan tieteenalan historiasta?

Sukupuolinäytelmä toimii naisten eduksi

Feministit näkevät taaskin asiassa vain sen, miten *sukupuoli esitetään*, ikään kuin kaikki olisi pelkkää performanssia. Pitäisikö matematiikan opetuksenkin olla sukupuolta koskevaa näytelmää? Feministeille tiede ei vaikuta muuta olevankaan: he kääntävät kaikki asiakysymykset väitteiksi siitä, kuinka sukupuoli esitetään ja pyrkivät siltä pohjalta muokkaamaan todellisuutta ja tiedepolitiikkaa omien etupyrkimystensä mukaiseksi.

Esimerkiksi filosofian piirissä en ole havainnut, että feministit olisivat koskaan sanoneet mitään *filosofian keskeisistä asiakysymyksistä*, vaan heidän ykkösasiansa on ollut naisten rooli tieteessä ja yhteiskunnassa.

Helsingin Sanomat referoi selvitystä edelleen näin:

> Kirjallisuutta puolestaan esitellään enemmän mies- kuin naiskirjailijoiden kautta. Myös kirjallisuuslainauksissa päähenkilöinä esiintyy useammin poikia tai miehiä.[397]

Entä sitten? Myös kirjallisuuden historioissa ja historiankirjoissa esiintyy enemmän miehiä kuin naisia *siksi, että historian merkkihenkilöistä enemmistö on miehiä*. Onko tämä oppikirjojen vika? Pitäisikö miesten

määrää jälleen karsia valheellisen kuvan luomiseksi historiasta? Lisäksi feministien väite miesnäkökulman vallankäytöstä historiaa luotaessa ja kirjoitettaessa on täysin nurinkurinen. Sodat käydään usein naisten takia, ja niistä kärsivät eniten miehet, jotka naisväki lähettää rintamalle kuolemaan. Pojat, jotka huutavat äitiä vihollisen luoteihin menehtyessään, kuolevat syyllisen nimi huulillaan.

Edellä olevasta sitaatista ei tosin ilmene, mitä tarkoittaa, että ”kirjallisuutta esitellään enemmän mies- kuin naiskirjailijoiden kautta”. Järjestävätkö opettajat opetuksensa niin? Vai onko oppikirjoissa miehiä enemmän? Vaikka miehiä olisi kaksi kertaa enemmän kuin naisia, yhdestä olen varma: *opettajakunnan naisvaltaisuus* antaa naisille paljon tasoitusta, kun äidinkielen (ja siis kirjallisuuden) opettajina ei juuri muita toimikaan kuin pelkkiä akkoja.

Muistan itse omilta kouluvuosiltani, kuinka naisvaltaista koko kirjallisuudenopetus oli, eikä kohdalleni sattunut *koko kouluaikanani* yhtään miespuolista kieltenopettajaa. On mahdollista, että kirjallisuuden oppimateriaaleihin on laitettu enemmän miesmalleja ja miehille sopivina pidettyjä aiheita tilanteen tasapainottamiseksi: jotta poikien kiinnostus kirjallisuuden opiskeluun pysyisi edes jotenkin yllä.

Täysfeminiinisoitu koulumaailma raiskaa pojat henkisesti

Mistähän muuten johtuu, että naisten asemaa surkutteleviin selvityksiin päätyneet tutkijat ovat yleensä aina naisia? Itse kutsun kyseisen ideologian pakkosyöttöä propagandaksi, joka pahimmillaan vahingoittaa kehittyvien nuorten identiteettiä. Liisan ja Tiinan kaltaiset pseudotutkijat vertailevat yhä edelleen omenoita appelsiineihin, vaikka toisesta suupielestään feministit rääkyvät, ettei biologista ja kaksiarvoista sukupuolieroa ole olemassa. Sukupuoli ei varmasti ole esittämistä eikä pukeutumista, mutta siitä alan olla varma, ettei feminismi ole tieteellistä ajattelua ollenkaan vaan nimenomaan tyylisuunta.

Nykykoulussa naisopettajattaret raiskaavat pojat henkisesti. Nämä naamapuiset puumanaiset altistavat pojat omien päämäärätietoisten ja ammatillisten kykyjensä kautta feministien vaikutusvallalle. Koulumaailman naisistuminen on johtanut siihen, että naisopettajattaret arvottavat miehille tyypilliset ominaisuudet, kuten kovaäänisyyden ja reippauden, kielteisesti, ja naisille tyypitellyt ominaisuudet, kuten ahkeruuden ja nöyryyden, myönteisesti.

Kuitenkin pojat osoittavat älyllisyytensä nimenomaan kapinoimalla. Pojat eivät halua vain oppia, vaan he haluavat myös ymmärtää, mitä heille opetetaan.

Kun arvostelu tapahtuu naisvaltiatarten säännöillä, tytöt ovat alkaneet näyttää poikia lahjakkaammilta. Niinpä koulumaailman naisistuminen johtaa miesten syrjäytymiseen jatko-opinnoista ja naisten ylivaltaan.

Naiskiintiöt on säilytetty aloilla, joilla miehet ovat olleet enemmistönä, mutta mieskiintiöt poistettiin esimerkiksi Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitoksen sisäänvalinnoista. Todellisuudessa juuri opetusalalla sukupuoli on tärkeä työskentelyn väline, sillä siihen liittyy roolimalleja ja samastumisen kautta tapahtuvaa kontaktin luomista. Siksi mieskiintiöt olisi pitänyt säilyttää nimenomaan opetusalalla.

Liisan ja Tiinan tekemä selvitys on asenteellinen myös siksi, että ajastaan jälkeen jääneenä se käsittelee vain sukupuolten eroa keskeisenä tekijänä seksuaalisuuteen liittyvien asioiden yhteydessä. Esimerkiksi Jukka Lehtosen tutkimuksia lukemalla voi vakuuttua, että oppikirjoissa ei ole esitetty juuri lainkaan homoja eikä muita seksuaalivähemmistöjä, vaan seksuaalivähemmistöt on vaiettu lähes täysin heterokoulussa ja heterokoulun oppimateriaaleissa.[398] Se, että asiasta mainitaan myös nyt puheena olevassa selvityksessä vain ohimennen, on osa tuota diskriminaatiota.

Entä sitten naisten kuvat ja miesten kuvat sinänsä? Valittavasta sävystä päätellen Liisa ja Tiina tuntuvat itsestään selvästi ajattelevan, että naisia pitäisi olla enemmän naisten omien toiveiden ja etujen tähden. Eivätkö heterotytöt haluakaan katsella poikien kuvia? Ja eikö olisi oletettavaa, että heteropoikien kiinnostus koulunkäyntiin elpyisi nimenomaan silloin, kun kirjoissa olisi esimerkiksi alastomien typyjen kuvia? Omasta mielestäni sukupuolen ja seksuaalisuuden vapautuminen tässä mielessä olisi vain hyvä asia. Mikäli taas naiset haluavat kirjoihin lisää naisia ja miehet miehiä, eikö tämä osoita, kuinka *homososiaalista* ihmisten älyllinen toiminta on samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisen merkityskonstituution vuoksi?[399]

Järjetöntä sukupuolella politikoimista

Pitäisikö sukupuolikin nyt neutraloida tavalla, jolla ihmiset eivät saisi olla kumpaakaan sukupuolta? Vielä 1960-luvulla feministit vaativat sukupuolen avointa esittämistä ja seksuaalisuuden vapauttamista, mutta tätä nykyä he haluavat kitkeä pois koko sukupuolieron ja vaarallistaa vapaan seksin patologisoimalla miehet heidän intohimojensa vuoksi.

Jokseenkin käsittämätön on tulos, jonka mukaan

> [o]ppikirjojen fantasiakuvista noin 56 prosenttia esitti miespuolisia ja 34 prosenttia naispuolisia hahmoja. Loput 10 prosenttia oli sukupuoleltaan tunnistamattomia.[400]

Mitä merkitsee, että 10 prosenttia oli sukupuoleltaan tunnistamattomia? Satuhahmojen tapauksessa androgyynisyys osoittanee, että sukupuoli on haluttu häivyttää jo kirjoja laadittaessa. Jos asiaa ajatellaan tasa-arvopolitiikan kannalta, osa ihmisistä on tietenkin trans- tai intersukupuolisia, mutta heitä ei ole väestöstä missään tapauksessa kymmentä prosenttia, joten heillä näyttäisi olevan koulukirjoissa roima yliedustus.

Mikäli pohditaan laadullista ydinkysymystä (jota Liisa ja Tiina eivät ole vaivautuneet ajattelemaan määrälliseen metodiin perustuvassa selvityksessään), toisin sanoen kysymystä siitä, *mitä tai mikä sukupuoli oikeastaan on*, mieleen palautuu feministien oma väite, että sukupuoli onkin useiden ominaisuuksien kirjo, eikä keskeistä ole biologinen sukupuoli lainkaan. Tämän mukaan olennaisia olisivat maskuliinisuus ja feminiinisyys eikä miehenä tai naisena oleminen sinänsä.

Itse tosin pidän biologista sukupuolta kaiken sukupuolisuuden ja seksuaalisuuden lähtökohtana ja objektiivisena ominaisuutena. Sukupuoli on kaksiarvoinen tosiasia geenien, kromosomien ja hormonien tasolla sekä kehollisesti havaittavalla fenotyyppisellä tasolla. Katsokaa vaikka jalkojenne väliin. Jos feministit olisivat uskollisia omalle julistukselleen, heidän ei tarvitsisi tukeutua tähän ”sovinistiseksi” haukkumaansa kaksiarvoiseen sukupuolikäsitykseen, vaan he voisivat sivuuttaa koko sukupuolieron merkityksettömänä. Nykyään feministit kiistävät tai myöntävät biologisen sukupuolieron aseman ja kaksiarvoisuuden aina sen mukaan, miten se sopii heidän poliittisiin tarkoitusperiinsä.

Ikävää vain, että Liisa ja Tiina ovat saaneet toimintaansa varten taloudellista tukea yliopistolta ja yhteiskunnalta, kun selvityksen tilaajanakin on Opetushallitus. Juuri tällaiseen näennäistutkimukseen yhteiskunta tuhlaa rahaa mutta ei anna sitä kenellekään, jolla on aivot.

Lisensiaatti Henna Virkkunen olisi voinut nuoremmakseen antaa sata tuhatta euroa minulle sen selvittämiseksi, miksi koulujen opettajakunta on täysin naisvaltainen, miksi Helsingin yliopiston tiedekunnat ovat yhtä lukuun ottamatta naisenemmistöisiä ja kuinka suuri ongelma tämä on ihmisten yhdenvertaisuuden, identiteetin ja yleisen oikeudenmukaisuuden kannalta. Siihen, miksi *tätä asiaa* ei tutkita, voi olla yksi syy: tutkimusta ei tarvita, koska räikeyden näkee sokea Reettakin. Silti ongelmaa ei edes yritetä *ratkaista*, koska se ei ole *naisten poliittisten etujen* mukaista.

Tiistaina 14. syyskuuta 2010

NOKIAN SAAPAS KULUU – MAAHANMUUTTO-ONGELMA YRITYKSISSÄ

Nokian alkuperäistuote, aito kumisaapas, sai käyttöä, kun yritys potkaisi operatiiviset suomalaisjohtajansa pellolle. Ensin pihalle pistettiin toimitusjohtaja Olli-Pekka Kallasvuo, jota arvosteltiin virheistä.[401] Seuraajana pidetty Anssi Vanjoki puolestaan lähti lehtitietojen mukaan itsenäisesti, osana samaa puhuria.[402] Ja hallituksen puheenjohtajaksi jäänyt Jorma Ollila on luvannut jättää lähiaikoina paikkansa Nokian hallituksessa.[403] Heidän edelläkävijöitään olivat Matti Alahuhta, Pekka Ala-Pietilä ja Sari Baldauf.

Minä en sure suomalaisjohtajien lähtöä heidän henkilökohtaisten kärsimystensä vuoksi. Kun virheistä arvosteltunakin saa 4,6 miljoonan euron erorahan,[404] siinä häntä heiluttaa koiraa. Minusta johtajien suuret palkat, optiot ja erorahat ovat niin huonoa mainosta mille tahansa firmalle, että kyseisen politiikan takia yrityksen voisi laittaa ostoboikottiin. Muu antaa kuvan, että kuluttaja vie killinkinsä johtajalle kuin koira kalikan.

Ulkomaalaiset syövät johtajienkin työpaikat

Jotain murehtimistakin Nokian veturinvaihtoon liittyy. Nokia on tähän asti ylpeillyt sillä, että vaikka firman omistavatkin pääosin pohjoisamerikkalaiset sijoittajat, yrityksellä on ollut suomalainen johto. Se on pitänyt pääkonttorin, osan työpaikoista ja verotulot maassa. Kun uusi pomo tulee Kanadasta, tämä kertoo, mistä yritystä halutaan ohjata. Kurjaa on, että johtajiston ulkomaalaistuessa optiotkin menevät ulkomaille, samoin palkat ja verotulot.

Ilta-Sanomat julkaisi eilen uuden toimitusjohtajan, Stephen Elopin, entréetä pehmentämään tarkoitetun lööpin, jossa ”uuden Nokia-pomon äiti kertoo pojastaan”. Jos lehtien toimittajat eivät olisi niin naiiveja kuin ovat, he olisivat voineet tehdä jutun siitä, millaisia verohelpotuksia kovapalkkaiset ulkomaalaiset saavat Suomessa toimiessaan. Yli 5 800 euroa kuukaudessa tienaavien palkkatuloihin sovelletaan 35 prosentin lähdeveroa eikä tuloveroa, joka olisi kyseisellä ansiotasolla korkeampi. Kevennyksen ovat saaneet niin Nokian työntekijät kuin Euroopan unionin virkamiehetkin, eikä kukaan poliitikko ole valittanut suomalaisten ihmisten syrjimisestä tai tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden rikkomisesta!

Nokian perustelut sille, miksi uusi pomo valittiin rapakon takaa, eivät vaikuta uskottavilta. Matkapuhelinalalla on mennyt pohjoisamerikkalaisilla markkinoilla huonosti *muista syistä* kuin Nokian pääkonttorissa

tehtyjen ratkaisujen takia. Amerikan lamaa ei ole voinut lopettaa Suomesta, vaikka Kallasvuo, Ollila ja Vanjoki olisivat hautoneet kultamuniaan kuin hanhiemot.

Siksi on nurinkurista, että yhtiöjohdon amerikkalaistamiseen käytetään perustelua, jonka mukaan ”Pohjois-Amerikka on firmalle tulevaisuudessa ratkaisevan tärkeä”. Tämähän tiedetään. Apple ja Motorola tekivät elektroniikkaa jo aikana, jolloin Nokiassa valmistettiin jotakin aivan muuta, eli kilpailua on. Mutta kovin tekaistulta vaikuttaa ajatus, että amerikkalaiset, jotka ovat itse töhrineet oman taloutensa, voisivat nyt parantaa suomalaisyrityksen tilan. Asiassa ei taida auttaa myöskään se, että Elop palkataan saarnaamaan amerikkalaisille Nokian olevan amerikkalainen.

Tyhjää toimistotilaa Keilaniemeen?

Pidän mahdollisena, että parin vuoden päästä Nokia on siirtänyt pääkonttorinsa muualle ja Keilaniemessä on myytävänä jokunen hehtaari tyhjää toimistotilaa. Suomessa Nokian suunnitteluporrasta on tähän asti pitänyt se, että suomalainen insinööri on kansainvälisesti vertaillen edullinen eikä korkeaa osaamista löydy halvan työvoiman maista.

Parasta olisi, jos suomalaisyritysten omistajuus pysyisi suomalaisten käsissä. Kun ovella on vieras isäntä, ei tulevaisuudelta voi paljoa toivoa.

Ennen pääkonttorinsa poismuuttoa Nokia varmasti puristaa valtiolta vielä muutamia erityisetuja, kuten se Helsingin Sanomien mukaan teki jo ”Lex Nokiana” tunnettua viestinnän tietosuojalakia säädettäessä.[405] Motiivit siihenkin saattoivat tulla ulkomaalaisomistajilta. Tekes on tukenut Nokiaa useilla miljoonilla vuosittain,[406] mutta poliitikot ja julkinen mielipide eivät ole elämöineet Nokiaa vastaan sen siirtäessä alihankintojaan ulkomaille. Saksassa Nokian tuotantoyksikön lopettamisesta nousi suunnaton kohu, ja yritys joutui maksamaan sadantuhannen euron erorahoja myös lattiatason työntekijöilleen.

Suomessa valtio, kunnat ja ihmiset ovat palvelleet Nokiaa kuuliaisesti. Tavallaan se on oikeinkin, mutta jää kovin yksipuoliseksi, jos yritys menettelee suomalaista yhteiskuntaa kohtaan despoottimaisesti. Se taas johtuu omistajuuden ja päätösvallan katoamisesta ulkomaille, jolloin yrityksessä ei voida tehdä suomalaista yhteiskuntaa hyödyttäviä päätöksiä edes niin haluttaessa.

Miksi sinivalkoinen omistajuus kannattaa?

Olen asettanut poliittisen ohjelmani yrityspoliittisessa osiossa tavoitteeksi sen, että *suomalaisyritysten omistajuus pysyisi Suomessa*.[407] Tällä tavoin

esimerkiksi Nokia voitaisiin pelastaa pahimmalta mahdolliselta skenaariolta eli fuusiolta johonkin markkina-arvoltaan suurempaan yritykseen, kuten Microsoftiin.

Tämä edellyttää yrityksiltä, omistajilta ja poliittiselta vallalta tietysti konsensusta, malttia ja määrätietoista yhteistyötä. Pitkällä tähtäimellä se varmasti kannattaa ”Suomen kansantalous”-nimiselle yritykselle, vaikka firmat eivät saisikaan valtiolta aivan kaikkea eivätkä valtio ja kunnat voisi tappaa yrityksiä omilla vaatimuksillaan. Yhteistyön on oltava joka tapauksessa *sekä* yrityksiä *että* yhteiskuntaa yhtäaikaisesti hyödyttävää.

Tiedän kyllä, etteivät suomalainen johtajuus ja omistajuus ole välttämättä itseisarvoja. Joskus voi olla hyväkin, että arvoltaan paisuneisiin suomalaisfirmoihin virtaa ulkomaista pääomaa ja suomalaisomistajat pääsevät realisoimaan yrityksissä olevaa varallisuutta. Kun yritysten arvot (hetkellisesti) notkahtavat, voi olla jälleen edullista ostaa menetettyjä firmoja takaisin.

Mutta yrityksiä ei pidä nähdä myöskään pelkkinä sijoituskohteina eikä pelimerkkeinä vaan myös talouspolitiikan instrumentteina. Aktiivisten omistajien tahtotila vaikuttaa siihen, mitä yrityksissä lopulta tehdään ja mitä kansantaloudellisia seurauksia kaikella on. Siksi on parempi, että omistajuus ja päätösvalta pysyvät Suomessa. Mitäpä syytä armeijan joukoilla muuten olisi ryhmittyä puolustukseen Nokian pääkonttorin ympärille, kuten vuoden 2004 sotaharjoituksessa, jos sota on hävitty jo kansainvälisissä pörsseissä?

Keskiviikkona 15. syyskuuta 2010

KOKOOMUS TAIPUU KUIN URI GELLERIN LUSIKKA

Minulla on ongelma. Olette varmaan huomanneet, että olen vähentänyt bloggaamista. Bloggaamisongelmani johtuu siitä, että Matti Vanhanen lopetti lähetyksen, eikä syksyyn ole ajoittunut yhtään merkittävää poliittista skandaalia. Ilmeisesti hallitus ei enää jatka ohjelmansa toteuttamista, sillä ohjelmassa pysyminen ei tuota muuta kuin kannatuksen laskua.

Ainoa poliittinen uutinen on ollut energiaveropaketin avaaminen.[408] Se taas osoittaa, että kokoomus taipuu kuin Uri Gellerin lusikka. Vihreille myönteinen päätös palkitsee heitä nyt tottelemattomuudesta, jota vihreät osoittivat kääntäessään selkänsä kokoomuksen ajamalle ydinvoimapäätökselle.

Kun kivihiilen verotus nousee ensi vuoden alussa suunniteltua enemmän suhteessa maakaasuun, se ei tuo etua muulle kuin venäläisenergialle lisäten Suomen riippuvuutta Venäjästä. Kivihiilen korvaaminen turpeella taas ei olisi perusteltua ainakaan ympäristösyillä, sillä turpeen päästöt

ovat suuremmat kuin hiilen. Helsingissä taas on Euroopan ympäristöystävällisimmät hiilivoimalat, joten sulkemista ei pidä aloittaa niistä.

Helsingin Sanomien uudessa selvityksessä puolestaan maalataan valheellinen kuva, jonka mukaan kansalaiset hyväksyvät energian hinnannousun, kunhan saavat vähäpäästöistä sähköä.[409] Harhaanjohtava tutkimustulos on saatu, kun haastateltaville ei ole kerrottu kaikkia vaihtoehtoja. Ei ole kerrottu taustaksi esimerkiksi sitä, että energian kallistuminen ei rajoitu energia- ja kulutusveroihin, vaan kalliimpi vihersähkö pudottaa Helsingin Energian tuloutuksia kaupungille niin, että kunnallisveroon tulee tätä kautta äyrin, jopa kahden korotus. Tutkimusta tehtäessä tutkittaville ei ole kerrottu myöskään energian hinnannousun kerrannaisvaikutuksia yrityksiin ja työllisyyteen. Näin ei ole saatu totuudenmukaista kuvaa siitä, mitä ihmiset ajattelisivat, jos he tietäisivät kaikki tosiasiat.

Mitään uuttahan tässä ei kuitenkaan ole. Hoipertelua hoipertelun jatkoksi. Komedian eheyden vuoksi olisin halunnut Matti Vanhasen pysyvän pääministerinä. Näin show olisi saanut jatkua. Tulisipa nyt edes jokin kunnon poliittinen aihe. Ja kyllähän varmaan aika pian tuleekin.

No, eivät asiat ole yhdestä henkilöstä kiinni. Olen ollut koko kesän poikkeuksellisen kiireinen. Esimerkiksi pyöräilin kesän aikana 4 000 kilometriä. Auton mittarissa se ei ole paljoa, mutta ei ole pelkoa, että kettinki heti loppuu, jos polkupyörällä lähtee ajamaan. Älköön siis kukaan tulko sanomaan, etten suosi ekologisia liikennemuotoja. Huippunopeudeksikin tuli 60,10 kilometriä tunnissa, vaikka nollasta sataan ajoneuvoni kiihtyy tietysti hitaammin kuin autoilijan henkilövaaka.

Myös vihreiden Ville Niinistö voisi elää niin kuin opettaa, eikä opettaa muita elämään toisella tavoin kuin itse toimii. Jokaviikkoisten Tukholmanlentojensa[410] asemasta hän voisi matkustaa jollakin ekologisemmalla kulkuneuvolla, vaikka länsimetro ei Tukholmaan asti vielä jatkukaan.

En siis vastusta perusvihreitä toimintatapoja. Kyse on vain siitä, että Suomi on pimeä ja kylmää maa, jossa on syytä säästää oikeissa kohteissa.

Uituakin tuli kesän aikana kilometri päivässä, yhteensä melkein Turusta Ahvenanmaalle. Voisin ehkä haastaa maratoonari Alexander Stubbin teräsmieskilpailuun, tosin pienellä riskillä, sillä ulkoministeri on minua nuorempi mies.

Neljä tuhatta kilometriä fillarilla on joka tapauksessa vain kymmenen prosenttia maapallon ympärysmitasta. Miten pieneksi ihminen itsensä tunteekaan! Elämys pitää yhtä sen yleishavainnon kanssa, että mitä pitemmälle matkustaa, sitä vähäpätöisemmäksi ihmisellä on syytä myöntää itsensä. Tämän kesän ajot alkavat olla syyssateiden saapuessa ajeltu, ja tulee aika siirtyä sisätiloihin pyöräilemään. Ehkä pääsen jossain vaiheessa puuttumaan jälleen myös politiikkaan.

Torstaina 16. syyskuuta 2010

LENTÄVÄ LONTOON-BUSSI YMPÄRISTÖHELVETTIIN

Helsinki-Vantaalla eilen vieraillut Airbus A 380 ei ole ainoastaan fallossymboli vaan myös matkustajalentokone, vieläpä maailman suurin. Delfiiniä muistuttava kaksikerroksinen ilma-alus tuo mieleen Lontoon-bussin; ihmeteltäväksi tämä yksilö tosin saapui Lufthansan väreihin maalattuna. Tarkoitus oli testata pohjoisen pikkukentän soveltuvuutta varalaskupaikaksi, mutta eiköhän kyseessä ollut myös Lufthansan mainoslento, jonka tavoitteena oli näyttää, mikä maa tai valtio johtaa Eurooppaa.

Saksasta laskeutuu silloin tällöin historiallisia vieraita lentokentillemme; eräänä esimerkkinä lähes 80 vuotta sitten 24.9.1930 Helsingissä käynyt ilmalaiva Graf Zeppelin. Melko überiä!

Jopa 850 matkustajaa sisäänsä ahmaiseva A 380 on yhdentyneen Euroopan vertauskuva. Se on rakennettu symboloimaan Euroopan unionin mahtia. 1970-luvulle saakka edistyksellisimmät lentokoneet valmistettiin Amerikan unionissa. Myös Sovjet-unionissa saatiin aikaan jotakin. Sen sijaan Afrikan unionissa ja Aasian unionissa ei ole saatu aikaan lentämisen alalla juuri mitään, vaikkakin Aasian paisuvat väestömassat ovat muun muassa tämän koneen halukkaimpia käyttäjiä. Ilmiö johtunee samasta syystä kuin Amerikan unionin etumatka lentokoneteollisuuden alalla: amerikkalaiset koneet ovat olleet parhaita siksi, että niihin on sovellettu sotilas- ja avaruusteknologiaa, joka ei ole ollut esimerkiksi japanilaisten helposti vakoiltavissa.

Paneurooppalainen yhteistyöyritys Airbus symboloi samaa asiaa kuin brittien ja ranskalaisten rakentama Concorde: sodan raunioista edelleen nousevan Euroopan teollista potentiaalia. Todennäköisesti A 380 jää rakentajayhtiölleen yhtä tappiolliseksi kuin Concordekin, sillä konetta on tilattu vasta noin puolet kannattavuusrajana pidetystä 420 kappaleesta. Pullistelun maksanevat tavalla tai toisella matkustajat ja niiden maiden kansalaiset, joissa tuetaan tätä teollisuudenhaaraa.

Ihmisten mielenkiinto lentäviä laitteita kohtaan ei johtune pelkästään stondiksen totuudesta. Painovoimaa vastaan kohoaminen rikkoo ainakin näennäisesti newtonilaisen luonnonlain. Siksi ei ole ihme, että myös Helsinki-Vantaalle saapui töllistelijöitä pilvin pimein.[411]

Nämä koneet painavat täyteen lastattuina jopa 600 tonnia. Yli kolmannes massasta on lentämiseen soveltuvaa petrolia, kerosiinia, jota tankkeihin mahtuu 310 000 litraa. Laite on niin painava, ettei sillä voida laskeutua kuorman ollessa täysi laskutelineiden rikkoutumisvaaran vuoksi, vaan tankit on ensin ajettava tai pumpattava tyhjemmiksi.

Filosofi Martin Heidegger kirjoitti aikoinaan, että nykyihminen ei käsitä teknisen maailman mieltä.[412] Lausahdus sopii hyvin lentämistä koskevaan

tekniikkaan. Monet ihmiset ovat huolissaan esimerkiksi lehmien piereskelyn aiheuttamista metaanipäästöistä, mutta heidän päähänsä ei näytä mahtuvan tieto siitä, mitä merkitsee, että tämäntapaiset lentokoneet puskevat koko hiilivetykuormansa taivaalle.

Asiassa ei auttane tuottajan mainos, jonka mukaan päästöt ovat matkustajaa kohti alhaisemmat kuin muilla koneilla. Kokonaispäästöt ovat joka tapauksessa valtavat, saastutus on institutionalisoitua, ja suurkoneiden takaamat halpalennot ohjaavat ihmisiä massamatkustukseen. Tälläkin hetkellä yhdentyneen Euroopan yläpuolella lentää matkustajakoneita niin tiheässä, ettei eteensä näe, ja reaaliaikaisen tilanteen voi tarkistaa matoisessa maailmassa vaeltaville tarkoitetulta Flightradar24.com-sivustolta.

A 380 on siis yleiseurooppalaisen yhteistyön hedelmä ja kaksinaismoralismin kukkanen. Esimerkiksi vihreät ovat vaatineet suu vaahdossa Euroopan yhdentymistä, maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta. Nämä lentokoneet on rakennettu toteuttamaan tuota poliittista ohjelmaa. Nyt kun vihreät saavat näiden koneiden kyydissä tulevaa maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta, he eivät tunnu kysyvän, kuinka paljon siitä aiheutuu ilmansaasteita ja miten tämä tekninen loistokkuus tuhoaa uusiutumattomia luonnonvaroja. Ainakaan heillä ei ole kriitikoiden vastaväitteisiin mitään sanottavaa.

Tavallaan nämä lentokoneet ovat eräänlaisia helvetinkoneita. Ne aiheuttavat kulttuurieroosiota, jota jo filosofi G. H. von Wright arvosteli eräässä 1990-luvun puheessaan pitäessään massaturismia yhtenä pahimmista kulttuurituhon edistäjistä. Heta Gylling tosin vastasi hänelle, ettei akateemikolla ole oikeutta arvostella asiaa, sillä von Wright jos kuka oli itse viettänyt paljon aikaa lentokoneissa ja matkustellut keskiverto kansalaisia enemmän. (Tästä havaitaan, kuinka tärkeää filosofin on elää niin kuin opettaa.)

Uskallankin omasta puolestani arvostella matkustuksen massakulttuuria juuri siksi, että olen osallistunut kyseisiin karnevaaleihin minimaalisen vähän. Suuri osa lentomatkustajista on kansainvälisillä kentillä parveilevia Brysselin-enkeleitä, jotka mielellään kiitävät puhalluslamppujen nokassa kohti ilmastonsuojeluseminaareja.

Helvetinkoneita nämä laitteet ovat myös siksi, että ne sisältävät disposition: taipumuksen ja mahdollisuuden. Räjähdys on suunnaton, liekkimeri on käsittämätön ja alumiinipellin sinkoileminen on spektaakkelimaista, kun tämäntapaiset koneet romuttuvat törmätessään toisiinsa aivan tavanomaisessa lento-onnettomuudessa. Tulevaisuudessa saamme siis nauttia entistäkin näyttävämmistä ilmailukatastrofeista. Ne puolestaan ovat massamedian suosikkiaiheita, aivan kuten voidaan havaita ”Lentoturmatutkinnasta” ja muista television B-kanavilla esitettävistä *survival*-ohjelmista, joissa jokin aina räjähtää (”*It exploded!*”) tai romahtaa (”*It collapsed!*”).

Ihmiset ovat hobitteja, jotka eivät pysähdy ajattelemaan teknisen maailman mieltä. Sen sijaan he vaeltavat lentoasemien odotushalleista toiseen ymmärtämättä, missä ovat osallisina. He ovat osallisina taloudellisessa, kulttuurisessa ja teknisessä katastrofissa, tuhossa, joka voi tapahtua hitaasti – mutta aika ajoin myös hyökkäävin askelin, salamannopeasti.

Mitä enemmän ihmiskunta lentää, sitä lähempänä on aika, jolloin ei ehdottomasti lennetä, sillä ei ole mitään, mitä laittaa lentokoneiden tankkiin. Ei ole ihme, että kentälle pysäköidyn säiliöauton kylkeen on maalattu huonosta omastatunnosta ja neuvottomuudesta kertova mainosteksti: ”*Bioenergy is our passion*.” Bioenergia on luonnollisestikin energiayhtiöiden intohimo, kun kaikille alkaa olla selvää, etteivät öljyyn perustuvat hiilivedyt ole korvattavissa.

On todennäköistä, että öljyn alettua ehtyä sen hinta leikkaa lentoliikenteen matkustajamääriä. A 380:n kaltaiset superjumbot käyvät silloin tarpeettomiksi, ja niistä tulee teknologisen hybriksen muistomerkkejä. Luonnon kannalta tämä on vain hyväksi, samoin filosofian kannalta. Filosofiaa harvemmin edesauttaa saati edes auttaa massojen hysteerinen rimpuilu suuntaan tai toiseen. Sen sijaan sitä edistää paikallaan pysyminen ja syventyminen ajattelemaan.

Ainakin minuun massaturismi ja väestöjensiirrot vaikuttavat vastenmielisyyttä herättävästi. Vauhdin ja liikkeen filosofiaa sekä massakulttuurin kirouksia käsittelin jo artikkelissani ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria?”, jonka filosofinen aikakauslehti *Niin & Näin* julkaisi numerossaan 1/2003, ja joka on ikuistettuna myös kokoelmateokseeni *Filosofiset viuhahdukset*.[413] Osia siitä kirjoitin istuen Helsinki-Vantaan entisen ulkomaanterminaalin yläkerrassa sijainneessa kahvilassa, josta oli loistava näköala kiitoratojen 1 ja 3 suuntaan ja jossa oli aina myös erinomainen tunnelma. Nykyään tämä näköyhteys ja sen arkkitehtonisesti arvokkaat ratkaisut on hävitetty poistamalla yleisökahvila käytöstä ja muuttamalla koko asemarakennus bunkkeriksi, josta muut kuin matkustavat asiakkaat eivät näe ulos – ilmeisestikin turvallisuuden varjelun nimissä.

Tästä havaitaan, että ”turvalliseksi” peloteltu yhteiskunta ei ole yleensä kovin vapaa eikä viihtyisä, harvoin myöskään kovin oikeudenmukainen. Tai sitten oikeus on vain niin sanottua vahvemman oikeutta, jolla yhteiskunnallinen yläluokka harjoittaa kulttuurieroosiota ja jota järjestäytynyt yhteiskunta suojelee omalla asenteellisella defensiivisyydellään.

Myös A 380 on rakennettu luokkayhteiskunnaksi, jonka alakerrassa matkustaa keskiluokka, yläkerran peräosassa merkonomeista koostuva nousukasluokka ja kärkikabinetissa ekonomeista (niistä paremmista merkonomeista) kokoonpantu yläluokka. Nämä ympäristöterroristit kiitävät taivaan sinessä lähes tuhannen kilometrin tuntinopeudella kohti ekologista, monikulttuurista ja globaaliin maailmantalouteen liittyvää katastrofia.

Torstaina 30. syyskuuta 2010

KANSANEDUSTAJIEN SIKAPALKKAUS

Eduskunnan ulkopuolinen palkkiotoimikunta korottaa kansanedustajien palkkoja 1,5 prosenttia marraskuun alusta lukien ja tekee palkkoihin 6,5 prosentin tasokorotuksen ensi toukokuun alusta.[414]

Viimeksi palkkoja nostettiin vuonna 2008[415] ja sitä ennen Jaakko Iloniemen vetämän toimikunnan esityksestä,[416] jolloin eduskunnan puhemiehen palkkaa nostettiin 100 prosenttia ja ryhmäpuheenjohtajien palkkaa useita kymmeniä prosentteja. Myös rivikansanedustajien palkkoihin tehtiin roimia korotuksia.

Kansanedustajat taitavat olla hieman laiskoja, kun eivät viitsi itse edes korottaa palkkojaan vaan siirtävät tehtävän ulkopuoliselle toimikunnalle. Edustajien täytyy ainoastaan vaivautua ottamaan raskain mielin vastaan tämä kiusallinen puolueeton päätös. Ja onhan siinäkin totta kai kantamista. Ei sitä rehellisen ihmisen omatunto kestäisi.

Palkkiotoimikunnan mielestä tasokorotuksessa ei ole mitään väärää, sillä saavathan tavalliset ihmisetkin vuokranantajiltaan 15 prosentin korotusilmoituksia, ja vakuutusyhtiöt nostavat vakuutusmaksuja 20 prosenttia pelkillä yksipuolisilla ilmoituksilla.

Kun kansanedustajan peruspalkka on nyt 6 335 euroa, tämän ajatellaan ehkä riittävän niin, ettei lahjontaa enää tarvita.

Lauantaina 2. lokakuuta 2010

MIKSI RANGAISTUSTEN KIRISTÄMINEN EI AUTA?

Vaalien lähestyessä sekä ehdokkaat että ratikkamummot vaativat jälleen ankarampia rangaistuksia lääkkeeksi mitä erilaisimpiin yhteiskunnallisiin ongelmiin. Näin he koettavat luoda vaikutelman korkeasta moraalista. Todellisuudessa kyseinen asenne osoittautuu kuitenkin pelkäksi moralismiksi.

Jos ankarat rangaistukset purisivat hyvin, lainkuuliaisuuden pitäisi olla huippuluokkaa niissä maissa, joissa rangaistukset ovat kovimpia ja käytetään esimerkiksi kuolemanrangaistusta. Kuitenkin juuri ne ovat moraaliltaan ja turvallisuustilanteeltaan takapajuisimpia. Samoista syistä rangaistusasteikkojen kiristäminen ei vähennä rikollisuutta myöskään Euroopan maissa.

Ankaramman rankaisemisen puolesta esitetään yleensä kaksi perustetta. Ensinnäkin vedotaan rankaisemisen pelotevaikutukseen. Oletuksena on, että rangaistuksen uhka vaikuttaisi ennakolta rikollisuutta vähentä-

västi. Toinen peruste on näkemys, että teoista pitää rangaista ankarasti tilanteen tasapainottamisen eli puhtaan koston vuoksi. Ajatus on sama kuin talio-periaatteen sisältävässä Hammurabin laissa ja Vanhassa Testamentissa: silmä silmästä ja hammas hampaasta. Jälkikäteen vaikuttava oikeus on kuitenkin pelkkää kostoa, joka saattaa tyydyttää uhria. Mutta se ei kuitenkaan *korjaa* mitään. Euroopan maissa vahingonkorvausmääräyksiä ei käytetä rangaistuksen osana (toisin kuin esimerkiksi Yhdysvalloissa), joten ankarampaa rankaisemista ei voida soveltaa myöskään korvausmenettelyn muotona.

No niin. Miksi sitten en itse kannata rangaistusasteikkojen kiristämistä? Vastaus on, että vakavan rikollisuuden kyseessä ollessa rangaistusten ankaruus ei pelota rikoksentekijöitä ennakolta, sillä tekijät hautovat usein itsemurhaa, ovat epätoivoisia tai heidän tajuntansa on hämärtynyt. Esimerkiksi terroristi ei piittaa rangaistuksista lainkaan, ja rattijuoppo taas ei yllä ymmärtämään toimintansa seurauksia tekohetkellä. Muslimiterroristi suorastaan toivoo kuolevansa iskussa, sillä hän otaksuu pääsevänsä marttyyrikuoleman kautta Paratiisiin. Sen sijaan hänellä ei ole lupaa tappaa itseään iskun jälkeen jäätyään henkiin, sillä se olisi syntiä. Niinpä hänellä on syytä pitää sähkötuoliin päätymistään eräänlaisena pelastuksena, ja kuolemantuomio vain tyydyttää häntä.

Rikollisliigat puolestaan rötöstelevät ammatikseen eivätkä piittaa rangaistuksista oman paatuneisuutensa vuoksi, sillä syömätöntä kakkua voi olla kertynyt jo niin paljon, ettei kerta kiellon päälle vaikuta yhtään. Jotkut suorastaan toivovat pääsevänsä vankilaan, koska kokevat rangaistuslaitoksen hotelliksi. Tämän logiikan vallitessa vakavia rikoksia tekevien kurmottaminen näyttää olevan vaikeaa pelkästään rangaistuksia kiristämällä, ja heidän pitkät vankeustuomionsa ovatkin perusteltuja lähinnä muiden ihmisten ja yhteiskunnan suojelemiseksi.

En kannata rangaistusasteikkojen kiristämistä, koska *rangaistukset eivät poista rikollisuuden syitä*. Parasta olisi, jos ihmisten ei tarvitsisi tehdä rikoksia. Esimerkiksi kouluampumisten kyseessä ollessa olisi ollut ehdottomasti viisaampaa toimia ennakolta kuin murehtia asiaa jälkikäteen. Tässäkin yhteydessä näkyy, kuinka tehotonta rangaistusten tiukentaminen on. Monessa tapauksessa rangaistusten kiristäminen vie rikollisuutta yhä enemmän piiloon ja johtaa vain keinojen kovenemiseen.

On pohdittava myös sitä, mitä rikollisuus on. *Rikollisuus* on pelkkää *lain vastaisuutta*, kun taas *epäoikeudenmukaisuus* on *etiikan vastaisuutta*. Ihmiset tekevät esimerkiksi omaisuusrikoksia suureksi osaksi siksi, että he kokevat sosiaalista epäoikeudenmukaisuutta. Niinpä monet pyrkivät korjaamaan kokemaansa vääryyttä esimerkiksi kahmaisemalla haltuunsa vierasta omaisuutta. Epäoikeudenmukaisuutta voi olla myös rikokseksi määrittely sinänsä. Puuttua pitäisi epäoikeudenmukaisuuksien yhteiskunnallisiin syihin eikä rakentaa maastamme poliisivaltiota, jossa kaikki kyttäävät kaikkia.

Normiruuveja kiristelemällä ihmisten tavallisesta käyttäytymisestäkin on tehty rikoksia monissa maissa. Rikollisuus kasvaa kriminalisoimalla. Kieroa on, että useissa länsimaissa muutamien sanankäyttäjien toiminta on pyritty leimaamaan rikolliseksi. Esimerkiksi maahanmuuton arvostelua sanotaan rasismiksi, vaikka kriitikot eivät viittaisi sanallakaan rotuun tai rotuoppiin – saati että he harjoittaisivat rotusortoa. Monet maahanmuuton kriitikot ovat itse vaatineet rangaistusasteikkojen tiukentamista, mutta näin tehdessään he eivät ehkä huomaa, että tiukennukset tulisivat koskemaan myös heitä itseään.

Jos esimerkiksi itärikollisuutta torjutaan Suomessa ankarammilla rangaistuksilla, siitä täyttyvät vain vankilat. Tällöin ei olisi tehty mitään itse syiden poistamiseksi. Tässä tapauksessa ongelmien korjaamisen pitäisi alkaa maahanmuuton vähentämisestä.

Maahanmuuttajien myötä Suomeen on saapunut rikollisuutta, jota täällä ei ole ennen nähty. Virosta saapuneet prostituoidut panivat ihmislihan näyttävästi kaupaksi kaupunkien kaduilla. Venäläiset mafiat tekevät ryöstöjä ajamalla autoilla sisään jalokiviliikkeiden ikkunoista. Jotkut Helsingin kultakaupat on puhdistettu tällä tavoin moneen kertaan.

Rikollisten otteet ovat koventuneet kansainvälistymisen myötä. Samanaikaisesti viranomaisvalta kurittaa ja pamputtaa suomalaisia ihmisiä ja vaatii meitä todistelemaan rehellisyyttämme biometrisin passein ja sirukortein. Tämä on seuraus maahanmuutosta – mutta myös rangaistusten ja tarkkailun tiukentamisesta. Jotta kontrollia voidaan harjoittaa, se joudutaan kohdistamaan kaikkiin. Näin ratsioiden kohteiksi joutuvat myös kovempia rangaistuksia vaatineet puudelirouvat, joita tarkastetaan kesäisillä kävelykaduilla samalla kun raiskausjengit polkevat uhrejaan kuin tulpatonta mopoa läheisissä puskissa.

Rikollisuuden yhteiskunnallisiin syihin pyritään puuttumaan, mutta tehottomasti. Perusongelmaan ei kajota lainkaan. Viranomaiskontrolli tulisi kohdistaa oikein. On järjetöntä, että Suomessakin siirryttiin kalliisiin uusiin passeihin, kun niitä ei rajoja ylitettäessä tarkasta kukaan!

Jos normiruuvia aina vain kiristetään, siitä tulee peukaloruuvi, ja ankarampien rangaistusten vaatijat tulevat huutaneiksi omaa päätään pölkylle. Näin katkeaa kaula myös suomalaiselta hyvinvointiyhteiskunnalta, älylliseltä kulttuurilta ja luottamukseen perustuvalta yhteiskunnalta. Voi olla, että myös moralistien sisällä asuu pieni potentiaalinen rikollinen, ja heidän tuomiomielensä kertookin vain heidän torjutuista intohimoistaan: halustaan itse syyllistyä paheksumiinsa tekoihin.

Sunnuntaina 3. lokakuuta 2010

HOMOSEKSUAALISUUS JA MAAHANMUUTTO

Otsikkoni pitäisi oikeastaan kuulua muodossa: ”Homoseksuaalisuus vai maahanmuutto”. Nämä asiat on nimittäin kytketty niin mielivaltaisesti yhteen julkisessa retoriikassa, että erottava analyysi on paikallaan.

Tuoreen homonormilehti NHL:n sivulle on päässyt henkilöjuttu, jossa haastatellaan intersukupuoliseksi esittäytyvää valokuvataiteilija Del La Grace Volcanoa ja kerrotaan, kuinka haastateltava ”suuttui” kuultuaan, että ”Helsingin Priden avasi tänä vuonna kaupunginjohtaja Jussi Pajunen, jonka henkilökohtainen poliittinen agenda on romanien hävittäminen Helsingistä”.[417]

Omasta mielestäni Jussi Pajunen on toiminut aivan oikein avatessaan kesätapahtuman. Myös ne vähäiset varaukset, joilla kaupunginjohtaja on jarrutellut maahanmuuttoa,[418] ovat tulleet oikeaan aikaan ja paikkaan. Sitä paitsi kyse ei ole ollut mistään romanialaisten hävittämisestä vaan täysin perustellusta toiminnasta ja huolesta sekä suomalaisten että ulkomaalaisten puolesta.

Entä keneltä kyseinen väärä informaatio oli lähtöisin, toisin sanoen kuka on kyseisen lehtijutun laatija? No pitihän se arvata: Uuden Suomen palkattuna kolumnistinakin toimiva Akuliina Saarikoski! Oliko häneltä nyt kovin eleganttia esittää haisevia vastalauseitaan Jussi Pajusen muutenkin kainoa ja vienoa hyväntahdonelettä kohtaan, kun konservatiivi kehtasi käydä esittämässä tervehdyksensä vapautuspäiville?

Ei ole ihme, jos muut ihmiset eivät koske homoihin edes pitkällä kepillä, kun Saarikosken ja Volcanon kaltaiset vihreät Mimmut kulkevat edellämme. Olen varma, että mikäli Pajunen olisi kommunisti, Saarikoski kiittäisi häntä ”tärkeästä tasa-arvotyöstä”. Vai edustaako hän kenties kristillistä liittoa arvostellessaan ”kaupungin tukea gay pride -tapahtumalle”?!

Vasemmisto käyttää homoja ihmiskilpenä

Kuinka monta muuta virhettä Saarikosken juttuun mahtui? Kirjoituksessa siteerattiin haastateltavaa esimerkiksi seuraavasti:

> Hyväksymällä tuollaisen politiikan käännätte selkänne ei-valkoisille queereille ja trans-veljille ja -siskoille, jotka eivät suostu tai pysty normalisoitumaan. Ja mihin tämä johtaa? [...] Siihen, että homoja käytetään *oikeistolaisten kapitalistien käsikassarana*.[419]

Kirjoittajan päähän ei ole pälkähtänyt, että homot voivat antaa kannatuksensa oikeistoliberaaleille ihan omilla päätöksillääkin. Mukavaa joka tapauksessa olla suosittu, sillä tähän asti homojen kannatuksesta ovat kilpailleet lähinnä vasemmistopuolueet, jotka ovat tehneet seksuaalivähemmistöistä oman tasa-arvopolitikointinsa mannekiineja.

Vikana Saarikosken argumentaatiossa on muun muassa se, että seksuaalivähemmistöt ja eri kansallisuutta edustavat maahanmuuttajat laitetaan samaan veneeseen. Ihmisen seksuaaliset ominaisuudet ovat kuitenkin *täysin eri ominaisuuksia* kuin heidän rotunsa tai kansalaisuutensa.

Niinpä on järjetöntä vaatia, että esimerkiksi homojen pitäisi hyväksyä maahanmuutto sillä perusteella, että kuulumme erääseen toiseen (kansalliseen) vähemmistöön syntyperäisinä suomalaisina. Tällaista ajattelutapaan sanotaan kompensoivaksi suvaitsevaisuudeksi. Meiltä vaadittaisiin tällöin kaiken suvaitsemista hintana siitä, että kuulumme yhteen vähemmistöön. Tämä on kuitenkin epäjohdonmukaista ja johtaisi muun muassa siihen, että meidän täytyisi hyväksyä myös islam, vaikka islam ei hyväksykään meitä.

Jos ajatusta jatketaan ja kysytään, mihin tämä todellakin johtaa, tulos on seuraava.

Ensinnäkin (1) maahanmuuton puolustelijat yrittävät käyttää homoja verukkeena omalle poliittiselle agendalleen ja tehdä meistä uhrilampaita, joihin vetoamalla oikeutetaan meille vieraita tarkoitusperiä.

Toiseksi (2) kun maahanmuutto tätä kautta lisääntyy, kasvavat myös kulttuurien konfliktit. Niistä taas homot eivät ole vastuussa. Mutta konfliktien myötä nousee rasismi. Kun rasismi laajenee, siitä kärsivät erityisesti homot, vaikka meillä ei ole mitään syyllisyyttä etnisiin ristiriitoihin. Homoista pyritään lopulta leipomaan syntipukkeja olojen kurjistumiseen kansallisvaltioissa.

Ja kolmanneksi (3) poliittinen vasemmisto käyttää meitä käsikassarana ja ihmiskilpenä, jonka taakse se yrittää piiloutua omaa syyllisyyttään väistellessään. Poliittinen vasemmisto on nimittäin itse suurin syypää rasismin esiinnousuun liiallista maahanmuuttoa edistäessään.

Juuri näistä syistä haluan homomiehenä sanoutua täysin irti kyseisestä vihervasemmiston poliittisesta myyräntyöstä, jossa on sekoitettu kaikki järkiperäisen politiikanteon periaatteet. Seksuaalisuutta ja etnistä taustaa sekä maahanmuuttoa *ei pidä* kytkeä yhteen sellaisella tavalla kuin tämä surun lapsi Akuliina Saarikoski tekee.

Sekä haastattelija että haastateltava näyttävät olevan yksimielisiä siitä, että seksuaalinen suuntautuminen erottaa ihmisiä mutta kansallisuus tai etninen tausta eivät. He siis näyttävät ajattelevan, että kaikki maailman ihmiset pitäisi nähdä oikeudelliselta asemaltaan samanlaisina. Näin ei voi olla. Esimerkiksi maahanmuutto ei ole *subjektiivinen oikeus*, johon jokaisella olisi oikeus. Sen sijaan syntyperäiset suomalaiset homoseksuaalit ovat (tai ainakin meidän pitäisi olla) juridisesti täsmälleen

samassa asemassa kuin heteroidenkin. Asia onkin siis niin päin, että seksuaalinen suuntautuminen ei ole kysymys, jonka pitäisi halkoa kansaa, mutta erojen tekemiseen kansalaisuuden ja etnisen taustan perusteella on puolestaan vahvat valtio-opilliset perusteet.

On tietenkin selvää, että maailmassa on eri kansallisuutta ja etnistä alkuperää edustavia homoseksuaaleja sekä muita seksuaalivähemmistöihin kuuluvia. Mutta jäsenyys seksuaalivähemmistöissä ei tee heistä esimerkiksi suomalaisia niin, että ihmisen seksuaalisilla ominaisuuksilla voitaisiin jotenkin kumota kansalaisuusominaisuudet ja niihin liittyvät oikeudet sekä velvollisuudet.

Miksi suvaitsemisen pitää olla valikoivaa?

Olen useassa yhteydessä korostanut, että suvaitsemisen pitää olla (ja se myös luonnostaan on) valikoivaa. Emme voi yhtä aikaa kannattaa useaa keskenään ristiriitaista kulttuuria tai arvojärjestelmää, ja maailmassa todella on parempia ja huonompia asioita. Myös homojen on valittava esimerkiksi länsimaisen liberalismin ja islamin välillä. Ja tämän ehdon meille asettaa islam itse omassa konservatiivisuudessaan ja uppiniskaisuudessaan. Tämä ei tietenkään estä sitä, että homot voisivat jatkossakin vapauttaa ihmisiä heidän uskonnollisista kahleistaan.

Vastoin Saarikosken ja Volcanon käsityksiä kyseisen analyysin tekeminen ei ole osa ”hajota ja hallitse”-politiikkaa vaan väistämätön seuraus siitä, että maailmassa todellakin on kulttuurien välisiä eroja ja ristiriitoja, jotka kärjistyvät usein etukonflikteiksi. Rasismikaan ei nouse tällöin kansankiihottajien taikasanoista vaan *taloudellisten ja sosiaalisten intressien* joutumisesta törmäyskurssille. Silloin rasismi lähtee lentoon itsestään. Koska minä en missään tapauksessa haluaisi rasismin leviävän, toivon että konfliktit kohdattaisiin edelleenkin hallitusti valtioiden rajoilla eikä niiden sallittaisi siirtyä keskelle kansalaisyhteiskuntia.

Syyllinen: VHM

Mutta löytäähän Akuliina myös syyllisen siihen, miksi ”homopolitiikka on hukkateillä”: ”sitä orkestroivat pääasiassa hyvin toimeentulevat *valkoiset homomiehet*”.[420]

Hurraa! VHM! Maahanmuuttodiskurssista peräisin oleva ja ’valkoista heteromiestä’ merkitsevä käsite on nyt ulotettu koskemaan myös meitä valkoihoisia homomiehiä!

Näiden feministien mielestä syyllinen kaikkeen näyttää olevan aina vain järkiperäisesti ajatteleva mies. Ei ole enää väliä, onko kyseessä homo vai hetero: tärkeintä on, että syyllisellä on penis ja pallit.

Tämä tavallaan vahvistaa käsitystäni, että feminismi ja maahanmuutto vetävät yhtä köyttä. Heteroseksuaalinen (ja ehkä muukin) naisväki haluaa ihan tahallaan luoda kilpailua erityisesti heteroseksuaalisille pariutumismarkkinoille tuomalla maahan salskeita hädänalaisia ulkomaalaismiehiä ja näyttämällä sillä tavoin keskisormea valkoisille heteromiehille. Jos siinä sivussa siipeensä saavat myös valkoiset homomiehet, sitä suuremman tyydytyksen se tuottaa feministeille.

Ja korostettakoon, että rotukortin veti esiin Akuliina itse. Eli solvatakin saa, kunhan kohde on valkoinen kuin kalkkilaivan kapteeni.

Tämä feministinen kansankiihotus on saanut aikaan sen, että suuri osa homomiehistä on päätynyt aidan samalle puolelle heteroveljiensä kanssa. Tavallaan se on ymmärrettävää, vaikka kansakunnan repiminen feminismin kautta onkin vahinko kaikille suomalaisille.

On joka tapauksessa vääristelevää väittää, että valkoiset homomiehet olisivat muka jotenkin ”hyvin toimeentulevia”, sillä yliopistojen ja Suomen Akatemian määrärahatkin myönnetään lähes yksinomaan naispuolisten feministien täysin tarkoitushakuisiin ja miesvihamielisiin hankkeisiin; samoin suurin osa EU:n ja valtiovallan tasa-arvorahoista ja -viroista. Myös Uuteen Suomeen kirjoittamisesta Akuliina Saarikoskelle maksetaan palkkaa toisin kuin esimerkiksi minulle, vaikka hänen asennoitumisensa miehiin on ollut pelkästään syyttelevää ja patologisoivaa.

Näitä puoliksi oppineiden kirjoituksia ei viitsisi edes kommentoida, vaan mieluiten kehottaisi kirjoittajaa hakeutumaan takaisin koulunpenkille lukemaan logiikan läksynsä loppuun. Yksi lehtikirjoittelun ongelma onkin siinä, että suuri osa lehtiin kirjoittavista a) ei tunne käsittelemäänsä asiaa, b) ei ole ajatellut mitään ja c) ei kykene johdonmukaiseen analyysiin. Saarikosken pois potkaiseminen ei kuitenkaan auttaisi yhtään, sillä hänen paikalleen kammettaisiin kuitenkin joku Kaarina Hazardin tapainen kiintiöfeministi Yleisradion poliittisella päätöksellä. Kiintiön täytteinä he joka tapauksessa ovat kaikkialla missä ovat – eivät pätevyytensä vuoksi.

Queer-liikkeen tappio

Mutta ei niin huonoa, ettei jotain hyvääkin. Saarikosken haastattelema Volcano toteaa jutussa, kuinka huonosti kaksiarvoisen sukupuolieron kiistävä niin sanottu *queer*-liike lopulta onnistui. Itse iloitsen siitä. *Queer*-teorian mukaan ihmiset eivät ole varsinaisesti kumpaakaan sukupuolta, biologinen sukupuoliero ei ole mukamas tärkeä, sukupuolia on paljon enemmän kuin kaksi, ja sukupuoli perustuu pikemminkin pukeutumiseen, eleisiin ja tyyleihin kuin ruumiilliseen sukupuoleen ja sukupuolielimiin.

Osoitin kyseisen ajattelutavan teoreettisesti ja käytännöllisesti lahoksi jo kirjoituksessani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan”, joka julkaistiin filosofisessa *Niin*

& Näin -aikakauslehdessä 4/2004 ja joka herätti ymmärrettävästi myös paljon keskustelua.[421] Kyllä kaksiarvoinen sukupuoliero on täysin selvä biologinen, fyysinen, kehollinen, ruumiillinen ja fenotyyppinen tosiasia. Sen osoittaa myös Volcanon tapaisten interseksuaalien oma halu *vaihtaa* sukupuolta tai operoida ja leikitellä sukupuolten välisellä rajalla. Vaikka sukupuoli ymmärrettäisiin vertauskuvallisesti ja katsottaisiin, että "sukupuolia on useita", nämäkin variaatiot hyödyntäisivät joka tapauksessa naisellisuuden ja miehekkyyden välistä *kaksiarvoisuutta* ja olisivat siitä riippuvaisia.

Eniten minua kuitenkin riemastuttaa se, mikä Volcanoa harmittaa: "Suurin osa radikaaleista muuttui materialisteiksi ja kuluttajiksi, ja jos minulta kysytään, he eivät ole enää *queer* vaan pelkästään homoja tai lesboja".[422]

Minun mielestäni tämä on ihan hyvää kehitystä. Ihmiset ovat integroituneet yhteiskuntaan. Heillä on vahva identiteetti, ja he tietävät keitä ovat. Myös yhteiskunta on tullut meitä vastaan ja toivottavasti tulee edelleenkin Saarikosken kaltaisista oman pesän likaajista välittämättä. Sen sijaan jo hänen juttunsa otsikko on paljastava. Siinä haastateltu Del La Grace Volcano lausuu: "En ole homo." Niin: hän ei todellakaan ole homo vaan jotakin aivan muuta, mikä ehkä selittää hänen näkemyksensä. Johtuisivatko Volcanon kompleksisilta vaikuttavat mielipiteet hänen henkilökohtaisen elämänsä solmuista?

Korjaan vielä lopuksi erään väärinkäsityksen. Myöskään homoseksuaalien vapautusliikkeessä eivät ole pitkään aikaan valtaa käyttäneet homomiehet eivätkä lesbot itse vaan juuri tuo identiteetiltään häilyvä trans- ja *queer*-kansa. Tämä johtuu ehkä poliittisesti ajettavien asioiden loppumisesta ja homojen mielenkiinnon vähenemisestä yhteiskunnallista toimintaa kohtaan. Mutta harmillista vallanvaihto on ollut ohjatessaan suurta heteroyleisöä luulemaan, että me homot olemme yhtä epäjohdonmukaisia kuin tuo hippijengi itse.

Monesta homosta ja lesbosta tuntuu nykyisin pahalta, kun meidän oma liikkeemme syrjii meitä suomalaisia ihmisiä ja vaatii meitä ajattelemaan vihervasemmiston poliittisten tavoitteiden mukaisesti jopa henkisen väkivallan ja pois karkottamisen uhalla. Onkin vaikea olla kaksinkertaisesti syrjitty: ensinnäkin syrjitty homoseksuaalisuuden perusteella ja toiseksi myös seksuaalivähemmistöliikkeen syrjimä, melkeinpä pakolainen omassa maassaan.

Myös NHL voisi olla ihan kiinnostava lehti, mikäli se ei olisi trans- ja *queer*-väen sekä poliittisen vihervasemmiston hallussa. Sellaisena se antaa homoista virheellisen tai ainakin kovin yksipuolisen kuvan asioita tuntemattomille.

Toivonkin, että esimerkiksi seuraavissa eduskuntavaaleissa olisi ehdokkaina henkilöitä, jotka osaavat tehdä etnisten maahanmuuttokysymysten ja seksuaaliseen suuntautumiseen liittyvien kysymysten välille eron ja

edistävät seksuaalivähemmistöjen asioita kaikkien kannalta myönteisessä hengessä 1960-luvun räksytykset taakse jättäen.

Tiistaina 5. lokakuuta 2010

MAAHANMUUTTO AMERIKASSA

Amerikkaa sanotaan maahanmuuttoon perustuvaksi maanosaksi ja Yhdysvaltoja monikulttuuriseksi valtioksi. Mutta pitääkö kumpikaan luonnehdinta paikkaansa?

Espanjalainen löytöretkeilijä Hernán Cortés poltti tunnetusti laivansa Amerikan mantereelle saapuessaan motivoidakseen uudisasukkaita ja sotilaita. He tulivat jäädäkseen, joten kyse oli pikemminkin valloitusretkestä kuin rauhanomaisesta maahanmuutosta. Tämä onkin maahanmuuttohankkeiden yleinen piirre: ne muodostuvat aina tavalla tai toisella valloitusretkiksi, jotka vaarantavat milloin intiaanien tai aboriginaalien, milloin taas Euroopan kansakuntien maat.

Yhdysvallat on oikeastaan hyvin yksiaineksinen kulttuuri, minkä merkiksi puhutaan ”amerikkalaisesta elämäntavasta”. Myös sopu on saatu Amerikassa aikaan verenvuodatuksen kautta. Yhdysvaltojen kulttuurin monitaustaisuutta ei voida pitää rauhan ja harmonian esikuvana, eikä se siten sovi myöskään ”aidon monikulttuurisuuden” mainostamiseen. Monta kulttuuria yhdellä alueella on johtanut epäluottamukseen ja sotiin sekä tietyn kulttuurin selviytymiseen voitolle. Rotulevottomuudet kytevät pinnan alla myös nykyisessä Yhdysvaltojen liittovaltiossa.

Ilmiölle voidaan löytää tieteellinen selitys. Harvardin yliopiston professori Robert Putnam on todennut erilaisuutta ja luottamusta tarkastelevassa teoksessaan *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Culture* (2000), että mitä voimakkaampi etninen diversiteetti yhteisössä vallitsee, sitä vähemmän yhteisön jäsenet luottavat toisiinsa. Diversoituneissa eli erilaistuneissa yhteisöissä ihmiset eivät Putnamin mukaan ainoastaan tunne epäluottamusta niitä kohtaan, jotka näyttävät erilaisilta, vaan ihmiset eivät luota myöskään niihin, jotka näyttävät samanlaisilta.

Etnisen monikulttuurisuuden vaikutukset ovat siis kielteisempiä kuin on ajateltu. Putnam on käyttänyt Yhdysvaltain suurissa monikulttuurisissa kaupungeissa yleistynyttä ”yksin keilailua” esimerkkinä sosiaalisen luottamuksen heikentymisestä ja nähnyt, että luottamuksen menetys on sitä suurempaa, mitä enemmän eri rotujen (*race*) edustajia yhteisössä asuu.[423]

Muun muassa tämä osoittaa vääräksi Gordon W. Allportin teoksessaan *The Nature of Prejudice* (1954) esittämän sosiaalipsykologisen oletuksen, niin sanotun kontaktihypoteesin, jonka mukaan läheisissä tekemisissä oleminen vähentää vastustusta ja ennakkoluuloja.[424] Putnamin mukaan

suurissa monikulttuurissa yhteisöissä kasvavat lähinnä rikollisuus ja television katseluun käytetty aika, mikä kertoo ihmisten käpertymisestä oman turvallisuutensa varmisteluun. Se taas johtaa vapauden kokemuksen kaventumiseen yksilöiden elämässä. Ulkopolitiikassa yhtenäisyyden kokemusta varjeleva kansakunta projisoi sisäisen hajanaisuuden pelkojaan haluunsa hallita kaikkea muuta maailmaa. Tuloksena on ollut väkivaltaisen kulttuurin maine.

Monikulttuurisuus ja kansainvälisyys eivät siis näyttäisi olevan ainakaan sellaisia itseisarvoja, jollaisina niitä palvotaan poliittisessa retoriikassa ja yliopistojen hallinnossa. Saattaa olla, että kulttuurien ristiriidat etenevät jonakin päivänä Yhdysvalloissa niin pitkälle, että liittovaltio hajoaa takaisin osavaltioiksi. Kanadassa enemmistöltään (62 %) ranskankielisen Québecin itsenäistymispyrkimykset ovat olleet jo pitkään arkinen puheenaihe, ja vuonna 1995 järjestetty kansanäänestys hylkäsikin eron Kanadasta enää vain pienellä marginaalilla (äänestyksen tuloksen ollessa 50,6 % ”ei” – 49,4 % ”kyllä”).

Työttömyydestä ja lamasta kärsineet yhdysvaltalaiset suhtautuvat nykyisin maahanmuuttoon torjuvasti, mikä näkyy ankarina maassaolomuodollisuuksina viisumi- ja työlupakäytäntöineen.

Suomalaisten on ollut perinteisesti helppo ymmärtää Amerikan värillistä väestöä, sillä suomalaiset ovat voineet saada oikeutta omalla kielellään vain paria vuotta kauemmin kuin on siitä, kun orjuus poistettiin Yhdysvalloista. Suomalaiset on pakotettu elämään kahden imperialismia harjoittaneen kansakunnan alaisuudessa, eikä siirtomaapolitiikan velkoja ole kertynyt meille lainkaan.

Se, että muutamat suomalaiset näyttävät suhtautuvan melko kritiikittömästi ja avokätisesti esimerkiksi Afrikasta saapuviin siirtolaisiin, saattaakin johtua tietystä samastumisen kokemuksesta. He kokevat olevansa itse jotenkin alistettuja, tai he kuvittelevat voivansa maahanmuuttoa puolustelemalla tuntea olevansa muiden yläpuolella: tärkeitä ratkaisijan roolissa toimivia hyväntekijöitä. Tämä ei silti käsittääkseni velvoita sen tapaiseen avustustoimintaan tai jopa etuoikeuttamiseen, joka on ollut viime aikoina tyypillistä esimerkiksi Yhdysvalloille ja muille länsimaille.

Yhdysvalloissa värillisille myönnetään edelleenkin etusija julkisen sektorin asuntojonoissa hyvityksenä orjuuden ajan oloista. Tällainen keinulautaefektiin perustuva oikeus on kuitenkin eräänlaista kostoa, sillä nykyihmiset eivät ole kausaalisesti vastuussa edeltäneiden sukupolvien teoista. Niinpä ei ole oikein maksattaa vuosisatojen takaisia vääryyksiä nykyihmisillä. Mitäpä, jos Helsingin kaupungin asuntojonoissakin etusija annettaisiin aina suomenkielisille ruotsin kieltä puhuvien ohi?

Tietenkin myös suomalaisia on osallistunut siirtomaa-ajan valloitusretkille, mutta silloinkin suomalaiset ovat olleet yleensä pelkän käskyläisen asemassa. Tosin muutamia poikkeuksia on, ja ne ovat valtaosin

myönteisiä. Esimerkiksi Yhdysvaltain historian tunnetuimpia suomalaisperäisiä vaikuttajia on pennsylvanialainen itsenäisyysjulistuksen allekirjoittaja, John Morton (1724–1777), jonka isoisoisä oli syntyjään suomalainen.

John Mortonin kerrotaan ratkaisseen Yhdysvaltain itsenäisyysjulistusta koskevan äänestyksen. Juuri pidetyssä äänestyksessä kongressin jäsenten äänet olivat jakautuneet tasan, kun Morton saapui myöhästyneenä kokoukseen. Mortonin kuitenkin sallittiin vielä äänestää. Hän äänesti itsenäisyyden puolesta, ja niinpä ratkaisevan äänen antaja tiedettiin varmasti. Yhdysvaltalaisten on siis kiittäminen itsenäisyydestään ja tämän valistusfilosofisen julistuksen hyväksymisestä vapaamielistä ja suomalaisperäistä henkeä!

Keskiviikkona 6. lokakuuta 2010

MAAHANMUUTTO JAPANISSA

Japanilla on miellyttävä omaleimainen kulttuurinsa, jossa harmonian ja tasapainon periaatteet ulottuvat käytännön elämästä henkisen mielenrauhan tavoitteluun. Yksi syy japanilaisten kehuttuun kohteliaisuuteen voi puolestaan olla se, että ahtaasti asutussa maassa väestönpaljous ohjaa välttämään konflikteja. Suomea vain vähän suuremmalla alueella asuu 127 miljoonaa ihmistä.

Japanin ulkopolitiikan merkittävä piirre on, että maa suhtautuu avoimen penseästi ulkomaalaisten maahanmuuttoon. Tämä on ymmärrettävää korkean väestöntiheyden vuoksi, eikä ystävällisyyden ja maahanmuuton rajoittamisen välillä nähdäkään mitään ristiriitaa: turismia ja kansainvälistä kanssakäymistä pidetään eri asioina kuin pysyvää maahanmuuttoa, kiinteistöjen omistusta ja kansalaisuuden myöntämistä. Ja eroahan näillä asioilla tietysti onkin.

Tämän politiikan tuloksena Japanin väestö on varsin yksiaineksinen: 98,5 prosenttia väestöstä on japanilaisia. Maahan muuttaneita vähemmistöjä ovat korealaiset (0,5 prosenttia väestöstä), kiinalaiset (0,4 prosenttia) ja Japaniin palanneet brasilianjapanilaiset. Maassa asuu myös parisataatuhatta Filippiineiltä tullutta ja muutama kymmenentuhatta Perusta muuttanutta.

Väestön yksiaineksisuutta ei pidetä jäänteenä nationalismin aikakaudelta, sillä Japani on pyrkinyt hillitsemään väestönkasvua ja torjunut maahanmuuttoa pelkästään määrällisin eikä rodullisin perustein. Väestön geneettisen yksiaineksisuuden ei myöskään pelätä johtavan degeneraatioon, sillä japanilaisia pidetään yhtenä maailman älykkäimmistä kansakunnista, ja PISA-tutkimusten mukaan japanilaislasten koulumenestys on suomalaisten tavoin huippuluokkaa. Voi olla, että tässä suhteessa geneetti-

sellä kumulaatiolla on ollut myös myönteinen vaikutus. Lisäksi japanilaisilla on yksi maailman korkeimmista elinajanodotteista, noin 82 vuotta.

Japanin väkiluvun on ennustettu putoavan sataan miljoonaan vuoteen 2050 mennessä ja 67 miljoonaan vuoteen 2100 mennessä. Huvittavaa onkin, että tämän toivotun vähenemisen käynnistyttyä muutamat yliopistotutkijat ja sosialistit ovat ehdottaneet huoltosuhteessa näkemänsä ongelman ratkaisuksi maahanmuuttoa. Kyseinen vaihtoehto ei ole tosin saanut kannatusta, sillä Japaniin muuttaneiden ulkomaalaisten sopeutumisessa on jo nyt havaittu suuria ongelmia.

Japanilaisten suosima konservatiivisuus sisältyy harmonian ja tasapainon kulttuuriin. Sen yksi piirre on elinikäisen työpaikan periaate: suuryritykset palkkaavat työntekijät koko työuran mittaiseen työsuhteeseen. Tämä voi säästää sekä työntekijää että työnantajaa turhalta stressiltä ja auttaa ylläpitämään yhteishengen kulttuuria. Juuri sen varaan rakennettiin Japanin talousihme 1960- ja 1970-luvuilla. Vastaava kansallisen edun tunnustaminen ja yhteen hiileen puhaltaminen ovat välttämättömiä kaikkialla, missä luodaan menestyviä kansantalouksia. Aasian maissa tämä näköjään osataan, kuten tiedämme myös Intian ja Kiinan talousnoususta.

Muutoin japanilaiset pitävät länsimaista elämäntapaa, tekniikkaa, teollisuutta ja tapoja pelkkinä pintailmiöinä. Niiden alla elää Japanin oma kulttuuri. Paikoin kulttuurit ovat ajautuneet myös ristiriitoihin. Länsimaista elämäntapaa käsitellään Japanissa pelkkänä välineenä tai kuorena, joka on milloin tahansa riisuttavissa pois. Kyseessä on jäljittelyn tulos. Se on ollut helppo opiskella ulkopuolelta katsellen, ja tarpeen tullen siitä on myös helppo luopua.

Japanin tunnetuimpia maahanmuuttajavaikuttajia on muuten suomalaissyntyinen Marutei Tsurunen (alun perin Martti Turunen), joka on Japanin parlamentin ylähuoneen ensimmäinen länsimaalaissyntyinen jäsen. Vuonna 1940 syntynyt Tsurunen lähti 1960-luvulla Japaniin ja sai Japanin kansalaisuuden 1979 vaihdettuaan virallisen nimensä japaninkieliseen muotoon, kuten kansalaisuuden saaminen edellyttää.

Tiukoissa kansalaisuusehdoissa näkyy japanilaisten itsearvostus ja oman kulttuurin kunnioitus. Hyvästä itsetunnosta kasvaa aito kulttuurien moneus, ja juuri tämäntapaisilla ehdoilla ja rajoituksilla pidetään yllä todellista kulttuurien erilaisuutta: aitoa monikulttuurisuutta.

Lisätä voidaan, että kulttuurien välinen vuorovaikutus puolestaan on välttämätöntä ihan jo tulva-aaltojen ja maanvyörymienkin torjumiseksi. Japanilaisten on kiittäminen Sendain maanjäristyksen aiheuttamien tuhojen ripeästä korjaamisesta suomalaissyntyistä vaikuttajaa, sillä Tsurunen valvoi luonnonkatastrofien erikoisvaliokunnan puheenjohtajana viranomaisten toimintaa näiden paikatessa hyökyaallon aiheuttamia tuhoja.

Torstaina 7. lokakuuta 2010

MIEHET ALIPALKATTUINA

Pamfletti on jälleen suosittu tietokirjallisuuden muoto. Esimerkiksi WSOY perusti jokin aika sitten Barrikadi-sarjan pamflettimaista julkaisemista varten, ja Akateeminen Kirjakauppa on avannut nettisivuilleen erityisen pamflettien luokan.

Pamfleteilla tarkoitetaan yleisesti haukkuma- ja kiistakirjoituksia. Niiden esiinnousu johtunee yhteiskunnallisen keskustelun kuumenemisesta. Syitä siihen on monia. Vastakkain ovat entistä useammin kansalaisten ja julkisen vallan napit. Vielä 1970-luvulla pamfletteja kirjoittivat niin sanotut edistykselliset. Nyt kun kyseinen pullamössösukupolvi on viroissa, pamfletteja kirjoittavat heidän arvostelijansa.

Aiheet vaihtelevat maahanmuutosta feminismiin ja talouspolitiikkaan sekä poliittisten vallankäyttäjien rötöksiin. Myös minun työpöydälleni on viimeksi kuluneen vuoden aikana kertynyt useita pamflettimaisia pienoistutkimuksia ja tutkielmia.

Kaikki pamfletit eivät ole sillä tavoin hyökkääviä, kärjistettyjä tai suorastaan vääristeleviä kuin esimerkiksi Barrikadi-sarjan avannut Leena Hietasen *Viron kylmä sota*[425] (2008) tai Johan Bäckmanin Viro-kirjoitukset[426]. Mukaan mahtuu paljon asiallista tietoa sisältävää kirjallisuutta, kuten Seppo Konttisen *Kansallisomaisuuden ryöstö*[427] (2009), Esko Riepulan ja Petri Koikkalaisen *Näin valta ostetaan*[428] (2009) ja Timo Vihavaisen esseemäinen *Länsimaiden tuho*[429] (2009). Pamflettimaisia aineksia sisälsi myös Henry Laasasen erinomainen *Naisten seksuaalinen valta* (2008).[430]

Pamflettimuodon suosio yliopistomaailmassa on merkki tieteellisen keskustelun puuttumisesta. Kun kukaan ei suostu kuuntelemaan toistaan ja kaikki puhuvat yhteen ääneen, ihmiset koettavat saada asiansa esille kärjistämällä. Toinen syy pamflettimaisen esittämisen lisääntymiseen on varmastikin se, että poliittista korrektiutta vaativassa mediassa kaikki sovinnaisesta poikkeava alkaa kuin automaattisesti näyttää ”pamfletilta”.

Kuinka väite naisten alipalkkauksesta kumotaan?

Uutta, yllättävintä ja ansiokkainta tietoa eivät tuo esille välttämättä ne kirjat, jotka hyväksytään kustantajien ohjelmiin. Nostankin esiin erään teoksen, joka mielestäni ansaitsisi saamaansa paremman aseman julkisessa keskustelussa. Teos sisältää vahvan argumentin ja uskottavat perustelut, joilla on mielestäni myös tutkimuksellista arvoa. Silti teosta ei ole julkaistu minkään kustantamon kautta, vaan tekijä on painattanut kirjan omakustanteena. Hän onkin väitteistään niin varma, että lupaa 50 000

euron rahapalkkion sille, joka pystyy kääntämään hänen argumenttinsa kumoon.

Työaika- ja ajankäyttötilastoihin perehtynyt emeritustutkija Pauli Sumanen on osoittanut teoksessaan *Valhe, emävalhe, "naisen euro on 80 senttiä"* (2009), että niin tieteessä kuin politiikassakin esitetyt väitteet naisten alipalkkauksesta ja miesten paremmista palkoista ovat tuulesta temmattuja.[431] Sumasen mukaan viralliset tilastot on laadittu tarkoitushakuisesti naisia suosiviksi, sillä niissä vertailujen lähtökohtana on pidetty *ansiotasoa* eikä *palkkatasoa*.

Ansiotaso tarkoittaa tietyn ajankohdan bruttoansioita. Palkkataso puolestaan tarkoittaa palkan määrää samanlaista yhteisverrannollista työaikayksikköä kohti. Sumanen esittää väitteidensä tueksi seuraavan tilastotiedoilla tuetun päätelmän.

Tilastokeskuksen tulo- ja varallisuustilaston 2006 mukaan naisten ansiotulot valtionverotuksessa ilman pääomatuloja olivat 40 256 miljoonaa euroa ja miesten 51 935 miljoonaa euroa. Näin ollen naiset näyttäisivät saaneen ansiotuloja 77,5 prosenttia siitä, mitä miehet saivat. Vertailu jätetäänkin useimmiten tähän.

Sumanen jatkaa kuitenkin analyysia. Jos esiin kaivetaan Tilastokeskuksen julkaisu *Sukupuolten tasa-arvo – Naiset ja miehet Suomessa 2007*, voidaan havaita, että Tilastokeskuksen tekemän työvoimatutkimuksen mukaan miesten ja naisten tekemät *työtunnit* Suomessa vuonna 2006 olivat: naiset 1772,7 miljoonaa tuntia ja miehet 2282,4 miljoonaa tuntia.

Naiset tekivät siis 77,7 prosenttia siitä tuntimäärästä, jonka miehet tekivät. Kun ansiotulot jaetaan työtuntien määrällä, saadaan keskituntipalkka, joka naisilla oli 22,71 euroa ja miehillä 22,75 tuntia. Kun miesten tekemään työhön lisätään miehiltä vaadittu lähes ilmainen maanpuolustustyö, miesten keskituntiansioksi saadaan 22,21 euroa, joka on 50 senttiä vähemmän kuin naisilla!

Paremmin palkatuiksi osoittautuvat siis naiset, ja niinpä väite, että naisten eurosta puuttuisi jotakin, voidaan ymmärtää pelkäksi feministiseksi propagandaksi, mutta taloudellista tosiasiapohjaa sillä ei ole.

Miten miehiä palkkasyrjitään?

Väitteet naisten heikommasta palkkauksesta ovat osa feministien lietsomaa sukupuolten sotaa. Edellä esitetyn laskeman vahvistukseksi voin omasta puolestani huomauttaa, että siinä ei ole otettu riittävästi huomioon työn laatua vaan ainoastaan palkkauksen ja tuntien määrä. Analyysia voidaan siis edelleen syventää.

Mikäli huomioon otetaan myös työn laatu eli se, millaista työtä naiset ja miehet tekevät tuon likipitäen saman keskimääräisen tuntipalkkansa vastineeksi, saadaan tulos, joka on miehille raskaasti tappiollinen. Keski-

tuntiansiot ovat sekä naisilla että miehillä lähes samat, vaikka miehet tekevät laadullisesti keskimäärin vaativampaa työtä kuin naiset.

Väittäähän naisliike itsekin, että miehet toimivat korkeampitasoisissa tehtävissä kuin naiset. Ja silti miesten ja naisten keskimääräisiksi tuntipalkoiksi asettuu kaikki alat huomioon ottaen lähes sama. Tämä on mahdollista vain, jos miehet saavat *työn vaativuus huomioon ottaen* keskimäärin huonompaa palkkaa kuin naiset.

Naisliikettä suosivassa tutkimuksessa työn vaativuustasosta pyritäänkin vaikenemaan, jotta miesten alipalkkaus ei paljastuisi. Virheellistä tutkimusta on tehty esimerkiksi niin, että on verrattu lentokapteenien (joista suurin osa on miehiä) ja lentoemäntien sekä stuerttien (joista suurin osa on naisia) palkkausta.

Kun lentokapteeneilla on parempi palkka kuin lentoemännillä, on päätelty, että miehet saavat parempaa palkkaa kuin naiset, että tasa-arvo ei toteudu ja että naisten ja miesten erilainen keskiarvopalkka on väärin. Luotettavan tutkimustuloksen saamiseksi olisi pitänyt vertailla naisten ja miesten palkkoja *samojen ammattien sisällä*, jossa ne ovat samat. Lentokapteenina toimiessaan nainen saa kokemus ja erilaiset lisät huomioon ottaen samaa palkkaa kuin mieskin. Samoin naiset ja miehet saavat esimerkiksi toimittajan työstä täsmälleen samaa palkkaa Yleisradiossa.

Naisten ja miesten keskiarvopalkkojen vertailu ammatista riippumatta onkin harhaanjohtavaa ja tyypillistä iltapäivälehtijournalismille, jolla feministit kiihottavat toisia naisia tarttumaan aseisiin miehiä vastaan. Se, että naiset voivat saada esimerkiksi lentoyhtiöissä *kaikki ammatit huomioon ottaen* miehiä keskimäärin alempaa palkkaa, ei johdu ihmisten sukupuolesta vaan siitä, että eri ammateissa todellakin maksetaan erilaista palkkaa. Se taas perustuu muun muassa työvoiman saatavuuteen, vaadittavaan koulutukseen ja työtehtävien tuottavuuteen, ei sukupuoleen.

Eri tavoin palkattuihin ammatteihin ihmiset taas hakeutuvat oman vapaan valintansa ja heidän ominaisuuksiinsa perustuvan puolueettoman karsinnan mukaan. Poikkeuksena tästä tasa-arvon periaatteesta ovat tietysti naisia suosivat kiintiöt aloilla, joilla naiset ovat vähemmistönä, ja vastaavien vähemmistökiintiöiden puuttuminen miehiltä (esimerkiksi opettajankoulutuksessa, jossa sukupuolella olisi tärkeä merkitys).

Erään kysymyksen muodostaa, onko syytä tyytyä vertailemaan naisten ja miesten palkkoja ainoastaan näin, kiinnittäen huomiota vain työtuloihin, vai olisiko syytä ottaa huomioon myös *tulonsiirrot*, joita miehiltä virtaa naisille perheissä ja kotitalouksissa. Huusholleissa miehet ovat valtaosin nettomaksajia.

Väite naisten palkkasyrjinnästä on paradoksi myös siksi, että jos naisilla on hiemankin alempi palkka, se tekee naisista työnantajien kannalta houkuttelevampia ja antaa naisille etua työpaikkojen täytössä. Koska työnantajat eivät voi lakien vuoksi palkkasyrjiä naisia, on pääteltävä, että myy-

mällä työvoimaansa omasta aloitteestaan miehiä edullisemmin naiset tulevat syrjineiksi miehiä.

Kun naiset tätä kautta työllistyvät miehiä paremmin, sukupuolisidonnaiset erot kokonaisansiotasossa poistuvat, ja pitkällä aikavälillä naiset paljastuvat miehiä parempituloisiksi. Ei olekaan ihme, miksi suurin yksittäinen syrjäytyneiden ryhmä Suomessa on yksinäiset miehet.

Ongelmana sensuuri

Suuri osa kustantamoissa sensuroiduista kirjoista sisältää arvokasta tietoa, jota eri syistä pyritään piilottelemaan. Olen myös itse julkaissut suuren osan kirjoistani viime aikoina saksalaisen Books on Demandin kautta, koska kyseinen liberaaleja periaatteita noudattava kustantamo ei harjoita sensuuria vaan tarjoaa sananvapautta kunnioittavan julkaisukanavan kaikille sen ansaitseville.

Myöskään pamflettien runsautta ei tarvitse ihmetellä tieteiden piirissä, sillä niin sanottu akateeminen vertaisarviointijärjestelmä on osoittautunut pelkäksi puolueelliseksi peliksi, jota hallitsevat feministien, vihervasemmistolaisten ja monikultturistien ideologiat.

Syksyn kirjamessujen keskellä onkin syytä varoittaa suurta yleisöä kulkemasta kustantajien markkinointipillin mukaan. Sen sijaan kannattaa katsella myös sitä, mitä löytyy myyntipöydillä tuputetun aineksen ulkopuolelta.

Perjantaina 8. lokakuuta 2010

MITEN SUOMI-NEIDON KÄSILAUKKU VIETIIN?

Suomi on pääomaköyhä maa ja sellaisiksi jää. Niinpä maahamme on yritetty houkutella ulkomaisia sijoituksia, jotta voitaisiin hankkia miljoonia maksavia paperikoneita ja rakentaa kauppakeskuksia ja siltoja.

Ulkomaisen pääoman virtaaminen suomalaisiin yrityksiin on kuitenkin yhtä suuri ongelma kuin kotimaisen pääoman karkaaminen ulkomaisiin sijoituskohteisiin. Suomessa ovat vuosisatojen ajan toimineet ulkomaiset teollisuusyrittäjät, kuten norjalainen Hans Gutzeit, joka perusti Kotkan sahan. Hänen alulle panemansa Enso-Gutzeit omisti lopulta niin suuren määrän maita ja mantuja, että J. K. Paasikivi taivutteli vuonna 1918 Suomen valtion ostamaan firman osake-enemmistön pelkästään kansallisen itsemäärämisoikeuden vahvistamiseen liittyvistä syistä.

Niin sanottu Kekkosen perintö puolestaan luotiin 1960-luvulla, kun valtio investoi myrrysmiehen junailun tuloksena suuria summia erityisesti Pohjois-Suomeen. Aina nämä hankkeet eivät olleet liiketaloudellisesti

kannattavimpia, ja joskus ne jopa koettelivat kilpailijoiden oikeuksia, mutta aluepoliittisesti ja kansantaloudellisesti ne olivat yleensä edullisia.

Ulkomaisen yritystoiminnan tulokset Suomessa ovat riippuneet teollisuuspatruunoiden hyväntahtoisuudesta ja viime kädessä heidän persoonallisista ominaisuuksistaan. Kasvottoman kapitalismin aikakaudella omistajalla harvoin on persoonaa, ja patruunastakin on usein jäänyt vain luoti, joka sattuu kipeästi jonkun pois saneeratun työläisen nahkaan. Kun omistaja on muualla, Suomessa toimivissa yrityksissä ei voida tehdä työllistäviä ratkaisuja edes siinä tapauksessa, että haluttaisiin. Ongelma on sekin, että Suomessa ei synny kovin paljon uusia yrityksiä menetettyjen tilalle.

Myös suomalaisen pääoman vaellus ulkomaille on päätynyt tappiollisiin lukemiin. Maailmanlaajuisen laman alettua suomalaisten eläkekassojen noin 122 miljardin omaisuudesta katosi suunnilleen 17 miljardia, kun ulkomaisiin rahastoihin tehdyt riski-investoinnit painuivat pakkasen puolelle.

Kokonaan oman lukunsa Suomen taloushistoriassa muodostavat valtionyhtiöiden myynnit. Suomen valtion omaisuuden pois myyntiä on päädytty pitämään yhtä epäonnistuneena kuin Margaret Thatcherin yksityistämispolitiikkaa, jonka tuloksena esimerkiksi Lontoon lentoasemat ovat nyt korkeita maksuja perivän espanjalaisomistajan hallussa. Vastaavanlainen virhe Suomessa oli Digita Oy:n myynti ranskalaisyritykselle. Liikenteen strategisten solmukohtien ajautuminen vieraaseen hallintaan on ollut haitallista sekä valtioiden toimintakyvylle että turvallisuudelle. Toisen esimerkin yksityistämisen epäonnistumisesta tarjoaa terveydenhoitopalvelujen ulkoistaminen, joka on osoittautunut kustannustehottomaksi kunnissa.

Omistajuudesta määräävän uuden lainsäädännön puitteissa valtio on joka tapauksessa luopunut osakkuuksistaan ja päätösvallastaan niissä yrityksissä, joissa sillä ei ole strategista eikä sijoittajanintressiä. Saadut varat on koetettu käyttää valtionvelan maksuun, mutta entistä useammin niillä on jouduttu kuittaamaan myös juoksevia kuluja. Kertatuloilla ei voida kuitenkaan rahoittaa pysyviä menoja.

Valtion tulisikin olla sijoittajana erilainen kuin pelkkiin voittoihin tähtäävän pääomasijoittajan. Valtiolla ei ole koskaan pelkkää sijoittajanintressiä, sillä valtio olemme me kansalaiset. Niinpä valtion rooli sijoittajana on väistämättä toisenlainen kuin pelkkiä tuottoja saalistavan pääomasijoittajan rooli. Tässä mielessä nykyinen valtion omistajuutta säätelevä lainsäädäntö on periaatteiltaan virheellinen. Valtion tulisi olla niin sanottu aktiivinen omistaja, joka voi vaikuttaa myös yritysten strategioihin ja niissä tehtäviin päätöksiin.

Kansallisomaisuuden ryöstö

Yleisradion taloustoimittajana pitkään toiminut Seppo Konttinen julkaisi jokin aika sitten kirjan nimeltä *Kansallisomaisuuden ryöstö* (WSOY 2009).[432] Hän kuvaa siinä, kuinka Suomen valtion omaisuutta myytiin kiireellä, ja nyt sitä ostetaan (ainakin näennäisesti halvemmalla) takaisin. Trendi on tunnettu myös muualla talouselämässä. Vastaavasti esimerkiksi suomalainen pankkiiriliike FIM myytiin ensin islantilaispankille, mutta islantilaispankkien romahdettua yhtiön toimiva suomalaisjohto on ostanut koko osakekannan takaisin Suomeen halvemmalla hinnalla.

Ei ole siis ihme, että laman myötä avautuneen pörssialen aikana Jyri Häkämiehellekin tuli kiire jakaa valtionyhtiöt strategisesti tärkeisiin ja vähemmän tärkeisiin ja esittää toiveensa sen johdosta, että ainakin strategisesti tärkeät firmat saataisiin pysymään sinivalkoisen pääoman piirissä. Tehtävää varten kaivettiin esiin vanha säästölipas, Skopilta saatujen Tampella-osakkeiden säilytystä varten perustettu roskapankki Solidium, johon hallitus nopeasti keräsi noin viiden miljardin arvosta muun muassa Kemiran, Metson, Outokummun, Rautaruukin, Sammon, Spondan ja Stora Enson osakkeita.

Entä mitä vikaa tällaisessa politiikassa sitten on? Konttisen mukaan rahaa siirrettäessä osa katoaa välikäsien taskuihin matkalla. Hänen mukaansa yhtiöitä takaisin ostettaessa monet välittäjät ja optio-oikeutetut ovat päässeet hyötymään varojen siirtelystä ja edistämään henkilökohtaisia intressejään myös virka-asemassa tai hallituksen jäsenenä toimiessaan. Esimerkiksi Kemijärven sellutehtaan lopettamisesta hyötyneenä Konttinen pitää Anaika Groupia, joka lupasi perustaa paikalle puuliimatehtaan ja jonka eräs pääomistaja on Jyri Häkämiehen ystävänä tunnettu Jaakko Kilpeläinen.

Elisan osien ostamisessa takaisin islantilaisilta käytettiin puolestaan lobbarina Varmaa, jonka entinen toimitusjohtaja on kauppa- ja teollisuusministeriön entinen kansliapäällikkö Matti Vuoria. Konttisen mukaan Elisan kokoomuslainen lobbari Velipekka Nummikoski puolestaan toimii valtiovarainministeriön valtiosihteerinä, ja kirjoittaja luetteleekin suuren määrän erilaisia kaksoisrooleista johtuvia jääviysepäilyjä ja talouselämän toimijoiden sekä virkamiesten välisiä riippuvuussuhteita.

Johtajien uhrautumista isänmaan hyväksi? Kenties, mutta myös nappikauppaa omaksi eduksi. Ja ne napit ovat olleet kansainvälisten suuryritysten kokoisia. Erityistä huomiota Konttinen kohdistaa Jukka Härmälän Stora Ensossa tekemien Amerikan-kauppojen epäonnistumiseen ja kruununjalokiven eli Soneran menetykseen. Syy molempiin oli hihojen palaminen kansainvälisessä bisneksessä.

Konttisen kirja on mielestäni viime aikojen parhaita talouspoliittisia kokonaisanalyyseja, ja se kannattaa lukea siinä missä takavuosien ano-

nyymi Sonera-kirjakin. Teoksen heikkoutena on tosin se, ettei kirjoittaja ota markkinataloutta arvostellessaan riittävästi huomioon, kuinka likaista peliä *poliittisesti nimitetyt* kepulaiset ja vasemmistolaiset luottohenkilöt pelasivat valtionyhtiöissä jo 1960- ja 1970-luvuilla: täsmälleen samanlaista kuin Kremlin mustissa autoissa istuessaan. Tässä mielessä kuva valtiojohtoisuuden kultakaudesta on idealisoitu.

Voiko politiikka olla väärää, jos se kannattaa?

Konttisen argumentit näyttävät johtavan markkinatalouden kritiikkiin, katseleepa niitä sitten mistä suunnasta tahansa. Kirjoittaja nimeääkin pääsyylliseksi uusliberalistisen yksityistämisideologian, jota hänen mukaansa alettiin toteuttaa jo Harri Holkerin hallituskaudella. Globaalin kapitalismin aikakaudella maailmalla on yksityistetty tuhansia valtionyrityksiä, ja melkein aina pilkkahintaan.

Konttinen ei ota mielestäni riittävästi huomioon, että Suomen valtio ostaa nyt osakkeita takaisin halvemmalla kuin ne on myyty. Sen sijaan hän alleviivaa osinkotulojen menetyksiä ja verokertymänä saamatta jääneitä osia. Kaikki kerrannaisvaikutukset huomioon ottaen täsmällisen tilin tekeminen on hyvin vaikeaa, mutta itse tavoite eli omaisuuden takaisin hankkiminen on joka tapauksessa puolustettava.

Myönteistä valtion omaisuuden takaisin ostoissa on ollut halu pitää omaisuutta kotimaisessa määräysvallassa. Tämä ei kuitenkaan saisi riittää, vaan valtion omistajuutta pitäisi kehittää aktiivisen omistajuuden suuntaan, toisin sanoen määräysvaltaa pitäisi käyttää työllisyyden edistämiseen. Lobbareiden ja bulvaanien kannalta myönteistä on ollut tietysti se, että he ovat voineet päästä voittoihin, kun kauppoja on tehty ja rahaa on vaihtunut.

Kuten taloudessa yleensä, myönteiset asiat voidaan nähdä myös kielteisinä: yksityistämispolitiikan seurauksena firmoja vietiin pörssiin, ja yrityksissä alkoivat suuret saneeraukset ihan vain kurssiarvon kohottamiseksi. Tehosteeksi luotiin optiojärjestelmä, jonka tuloksena johtajat puristivat firmoista kaikki mehut nostaakseen osakkeiden kurssin mahdollisimman korkealle siihen ajankohtaan mennessä, jolloin optiot laukeavat.

Kun optiot oli vaihdettu osakkeiksi ja osakkeet rahaksi, kurssiarvo saikin johdon puolesta romahtaa, jolloin myöskään optioiden väitetty sitouttava merkitys ei toteutunut. Maksajiksi joutuivat yritysten entiset osakkaat eli Suomen valtio ja sen kansalaiset; optiot kun vaihdetaan osakkeiksi yleensä uusien osakkeiden annin yhteydessä, jolloin vanhojen osakkaiden suhteellinen osuus yrityksestä pienenee uusien omistajien eduksi. Näin valtion omaisuutta on siirtynyt optioilla voideltujen palkkajohtajien haltuun.

Kärsivänä osapuolena ovat olleet asiakkaat ja työntekijät, joita on hiillostettu ja irtisanottu. Juuri tätä logiikkaa seuraten esimerkiksi Fortumin johto kuritti kuluttajia, nosti sähkön hintaa ja tehosti toimintoja. Kurssin maksimointi toi noin kymmenen miljoonan optiovoitot esimerkiksi Mikael Liliukselle, vaikka hänen lähtönsä jälkeen firmaan jäikin lähinnä savuavat rauniot. Optiojärjestelmästä ei ole ollut etua yrityksille itselleen lainkaan, sillä yhtiöt eivät koskaan hyödy siitä, että niiden omistajat myyvät omistuksiaan.

Valtio olisi vähemmän köyhä, jos firmoja ei olisi myyty

Valtion yrityksillä harjoitettavaa bisneksentekoa pitäisi hillitä jo siksikin, että kauppaa käydään kansalaisten varoilla. Seppo Konttinen pitää vääristymien syinä perimmältään samoja tekijöitä kuin yhdysvaltalainen John Kenneth Galbright vuonna 1955 julkaisemassaan teoksessa *The Great Crash*. Siinä taloustieteilijä analysoi vuoden 1929 romahduksen taustatekijöitä. Ne olivat: omaisuuden epätasapainoinen jakautuminen, huono pankkirakenne, ulkomaankaupan epätasapaino ja taloudellisen älymystön surkea tila.[433] Nämä tunnetaan myös Suomen 1990-luvun laman syinä.

Kun valtionomistajapolitiikassa on tapahtunut globaalin taloustaantuman aikana täydellinen takinkääntö, voidaan kysyä, eikö olisi ollut viisaampaa pitää alkuperäisestä omistajuudesta kiinni. ”Ei”, vastaavat sijoittajat, sillä moni hyvä kauppa olisi jäänyt tekemättä. ”Kyllä”, vastaavat työntekijät, sillä moni työpaikka olisi tällä tavoin jäänyt lopettamatta, ja kansallisesta itsemääräämisoikeudesta olisi voitu pitää paremmin kiinni.

Perussuomalaisten Timo Soini ihmettelikin taannoin sitä, miksi Kemijärven tehtaan valtiolle ostamiseen ei löytynyt rahaa, vaikka valtio sijoittaa jatkuvasti varoja muihin yrityksiin ja pitää jopa Kreikalle antamaansa 1,5 miljardin euron luottoa hyvänä investointina. Vastaus sijoittajaksi ryhtymistä koskevaan kysymykseen on se, että valtio investoi tiettyihin kohteisiin, koska raha tuottaa niissä enemmän kuin lainaaminen maksaa pankeista.

Tässä valossa Kemijärven tehtaan ostaminen valtiolle olisi ollut erinomaisen hyvä sijoitus, sillä sijoitetun pääoman tuotto oli kyseisessä yksikössä noin 10 prosenttia, mikä ylitti konsernin keskiarvon. Tehtaan lopettamisesta hyötyivätkin Suomessa vain Vihreä liitto, Stora Enson kilpailijat ja Saksan puunjalostusteollisuus, kun Lapin hakkuut vähenivät ja tuotantoa siirrettiin ympäristöverukkeita käyttäen Keski-Eurooppaan.

Mikäli vaivaudutaan pohtimaan, olisivatko valtion sijoitukset tuottaneet paremmin, *jos yrityksiä ei olisi alun perinkään myyty*, päädytään hämmästyttävään tulokseen. Palkansaajien taloudellisen tutkimuslaitoksen johtaja Jaakko Kiander julkaisi vuonna 2008 selvityksen, jossa

todisteltiin, että mikäli valtio ei olisi myynyt yhtiöitään, valtion varallisuusasema olisi nykyään huomattavasti nykyistä parempi.

Vuonna 2007 valtiolla oli velkaa 57 miljardia euroa, ja yhtiöissä olevien omistusten arvo oli 27 miljardia. Valtiolla oli siis tuolloin nettovelkaa 30 miljardia euroa. Jos valtio olisi pitänyt omaisuudestaan kiinni, sillä olisi ollut velkaa 72 miljardia euroa, mutta yhtiöissä olevan varallisuuden arvo olisi ollut 60 miljardia euroa, jolloin nettovelkaa olisi ollut vain 12 miljardia euroa!

Lisäksi valtion yritykset ovat tuottaneet koko taloudellisen nousukauden ajan erinomaisen hyvin, ja osinkovoitot ovat olleet suuria. Nyt tuotot ovat virranneet yksityisten omistajien hyväksi. Tätä korostaessaan Seppo Konttinen on tosin vetänyt kirjassaan kurvit suoriksi. Valtionyhtiöthän ovat takoneet suuria voittoja nimenomaan siksi, että niitä on saneerattu rajusti, ja tästä puolestaan on ollut kiittäminen yksityistämistä.

Jaakko Kianderin laskelmien mukaan valtion olisi joka tapauksessa kannattanut omistaa firmansa, vaikka loppusummasta vähennettäisiin valtion velkojen hoitomenot. Myös pelkällä taloudellisella pelisilmällä katsoen valtion ei olisi siis kannattanut myydä yhtiöissä olevaa varallisuuttaan. Tällainen lopputulos on tosin jokaisen talouspoliittisen asiantuntijan arvattavissa. Kaikkihan tietävät, että pitkäjänteinen osakesijoittaminen tuo melkein aina korkeamman tuoton kuin markkinakorkoinen laina vie, mikäli sijoittaja vain selviytyy lainojensa hoitovelvoitteista.

Olen myös itse puhunut valtion velkaantumisen hillitsemisen ja velkojen takaisinmaksun puolesta, mutta tällöin tavoitteenani on ollut ensisijaisesti työttömyydestä johtuvien *syömävelkojen* eikä sijoituksessa olevien velkapääomien supistaminen. Mikäli kotimaisiin yrityksiin sijoittamisen etuja painotetaan vielä työllisyysvaikutuksilla, valtion investointitoiminnan edullisuus näyttää entistäkin valoisammalta.

Kianderin laskelmaa vastaan on esitetty, ettei siinä ole otettu huomioon taloudellisten tekijöiden ulkopuolisia seikkoja, kuten ”omistuspohjan laajenemisen” tuomia ”hallinto- ja kannustinmekanismeja”. – Niinpä niin. Suomeksi sanottuna ne tarkoittavatkin juuri noita keinottelijoiden itselleen sluibailemia taloudellisia etuja ja hyötyjä.

Lauantaina 9. lokakuuta 2010

POLIITTISESTA RETORIIKASTA

Politiikan terminologiaa rikastaneet käsitteet ’tuppeen sahaus’ ja ’erikoishöyläys’ ehtivät viime vuoden lopulla ilmestyneeseen poliittisen retoriikan sanakirjaan, jonka kirjoittaja on toimittajana, konsulttina ja presidentti Martti Ahtisaaren avustajana työskennellyt Jussi Lähde. Vaalien lähestyessä hänen kokoamalleen *Politiikka–suomi sanakirjalle* (Kustannusyhtiö Paasilinna 2009) saattaa tulla jälleen käyttöä.[434]

Lähde on aiemmin julkaissut jääkiekkoaiheisen *Juti–suomi sanakirjan*, jota myytiin 60 000 kappaletta ja jonka menekki osoittaa kansan suosiman tietokirjallisuuden älyllisyyttä. Siirtymä jääkiekon maailmasta politiikkaan ei ole välttämättä kovin pitkä.

Olen Lähteen kanssa samaa mieltä siitä, että suomalaisen politiikan kieli on melko köyhää. Monipuoluejärjestelmä ei ohjaa verevään sanankäyttöön, kun koskaan ei tiedä, kenen kanssa päätyy samojen vällyjen väliin hallitusneuvottelujen jälkeen. Siltoja ei voida polttaa, kuten kaksipuoluejärjestelmissä, joissa kieli kovenee merkiksi siitä, että eri laitojen puolueet eivät yleensä kulje saman hallituksen ovesta. Sen sijaan moniarvoiseen yhteiskuntaan eivät tunnu mahtuvan vastakkaiset mielipiteet.

Entä miksi kielen pitäisi olla retorisesti värikästä? Mitä lisäarvoa se toisi politiikantekoon? Eikö riitä, että ajatukset ovat perusteltuja ja johdonmukaisia? Antiikin reetorit eli puhetaidon opettajat vastasivat, että asia retorisesti sanottuna on aina vaikuttavampi kuin sama asia sanottuna vähemmän retorisesti. Iskevän sanankäytön vahvin motiivi on kannatuksen hankinta.

Toinen on totuuden puolustaminen. Jos todellisuuden tutkiminen on kielen tutkimista, iskevät ilmaisut valaisevat todellisuutta paremmin. Joissakin tapauksissa ne myös luovat tai himmentävät sitä. Politiikan sanakirja on kiinnostavaa luettavaa, mutta sanakirjamaisena Lähteen teos jää irralliseksi ja esitteleväksi. Analyysia olisi voinut jatkaa pohtimalla, mitä kielen köyhtyminen ja sanankäytön vartiointi kertovat poliittisesta aatteettomuudesta ja ajatusten köyhyydestä.

Poliittisen puhetaidon kurja tila

Nähdäkseni Lähde päästää poliittisen retoriikan viljelyä yrittäneet liian vähällä. Hän kehuu esimerkiksi Mikko Alataloa ja Anni Sinnemäkeä loistaviksi sanankäyttäjiksi. Samoin hän ylistää Paavo Lipposta ja suosittelee valtavirran poliitikkojen, kuten Erkki Tuomiojan, ja Helsingin Sanomien pääideologin, Unto Hämäläisen, blogeja.

Lähteen johtopäätökset ovat mielestäni kiireellä kirjoitettuja ja hätäisyydessään toimittajamaisia. Jotain on täytynyt tempaista esimerkeiksi ”terävästä sanankäytöstä”. Todellisuudessa yhdenkään edellä mainitun kirjoittajan kielenkäyttö ei ole ollut kovin iskevää vaan sovinnaista ja keskustahakuista. Alatalo ja Sinnemäki eivät ole mielestäni onnistuneet kanavoimaan popparin ominaisuuksiaan poliittiseksi asiantuntemukseksi ja sen mukaiseksi retoriikaksi (mikä harvoin onnistuu keneltäkään). Lipponen puolestaan on yhtä kankea kynästään kuin leuoistaan. En diggaa.

Poliittisessa retoriikassa tärkeintä on, että kielikuva on tuore, omaperäinen ja iskevä – ei vähääkään pyöristelty. Sievistelty huumori ei nau-

rata. Mikäli huonolle sutkaukselle nauretaan, se osoittaa vain, että lausuja on vallan keskuksessa ja että häntä pelätään, ei muuta. Sananvalintojen pitäisi olla lahjomattomia, sellaisia, ettei rahasta tule takaisin eikä vaihtovaluuttaa tarvitse pyytää. On tärkeää kohdistaa myös loukkaukset niin, ettei valittamisen varaa jää ilman, että loukattu joutuisi nolaamaan itsensä entistä pahemmin.

Tämän lajin paras ja ainoa mestari Suomessa taitaa edelleenkin olla Timo Soini. Näin on, vaikka ei pitäisi hänen kaikista mielipiteistään. Hän on oivaltanut, että televisiossa ja radiossa ei mene läpi analyysi vaan kiteytys. Tästä on seurannut yhden lauseen automatiikka, jonka tuloksia ovat esimerkiksi ”EU halusi suojella susia, mikä ei ole ihme, sillä onhan EU susi itsekin” ja ”Aina silloin tällöin tulee aika, jolloin hölmöt erotetaan heidän rahoistaan”.

Vaikka kiteytys on usein myös säälimätön yksinkertaistus, Soini joka tapauksessa hyödyntää mediaa tuloksellisesti. Hän tekee kuin oppi-isänsä Veikko Vennamo, joka sanoi, että ”oikeassa pitää olla oikeaan aikaan”. Suurelle ruorimiehelle sopinee ”plokin” pito, sillä plokihan on oikeastaan purjelaivan osa. Soinin retoriset kyvyt eivät ole kuitenkaan nähdäkseni pelkkää verbaaliakrobatiaa. Vaikutelma hänen mielipiteidensä iskevyydestä nousee asiasisällöistä itsestään: hän on ollut EU-kritiikissään usein oikeassa.

Suomalainen poliittinen retoriikka on nykyään pelkkää tuubaa. Erinomaiset sanankäyttäjät tunnistaa siitä, että heidät vedetään oikeuteen. Poliitikkojen dementoituneisuutta pahempi ongelma on, että myös politiikan tutkijoiden ja toimittajien kieli on poliittisen korrektiuden kohmeessa. Jussi Lähde ylistää Aarno ”Loka” Laitista ja Matti Pitkoa heidän ansioistaan. On vaarallista, jos nämä ovat Suomen ainoat tai johtavat kriittisen journalismin edustajat.

Retoriikan luokittelua

Lähde esittelee kirjassaan lähinnä kahdenlaisia poliittisen retoriikan taidonnäytteitä: kiertoilmaisuja, joiden merkitys on hämärä, ja sattuviksi koettuja sanontoja, jotka ovat jääneet ainakin joksikin aikaa kieppumaan yleiseen kielenkäyttöön. Puhuttelevaa on, että eufemismeja on paljon enemmän kuin iskeviä sanontoja.

Jaottelua voisi syventää ja tarkentaa. Poliittisen retoriikan ilmaisuja voitaisiin luokitella esimerkiksi niiden alkuperän, tarkoitusperän tai aiheen mukaan. Tällöin päästäisiin paremmin analysoimaan myös poliittisen retoriikan tilaa.

Vastaavaa analyyttista otetta sovelsi professori Jukka Paastela teoksessaan *Valhe ja politiikka* (1995),[435] jossa hän käsitteli *valehtelun*

merkitystä politiikassa – aihetta, jota on tutkittu melko vähän ainakin verrattuna siihen, kuinka keskeinen osa politiikantekoa valehtelu on.

Se, miksi politiikan tutkijat ovat laiminlyöneet valheiden tutkimista, johtunee postmodernista käsityksestä, ettei mikään ole varsinaisesti totta. Mikäli objektiivista totuutta ei ole, ei ole valhettakaan. Mutta mahtaako tämä puolestaan olla totta? Filosofisesti katsoen on parempi *pyrkiä* kohti totuutta kun sallia mielivaltainen liikehdintä pois päin siitä. Totuutta on tärkeää pitää niin tieteen kuin politiikankin päämääränä. Totuuden valaisemisen ja peittelyn väline on puolestaan retoriikka.

Yhtenä tienä poliittisen retoriikan ilmaisujen analysoimiseen voisi toimia seuraava omin toimin kehittelemäni jaottelu.

1. *Puolueiden omasta itsestään liikkeelle laskemat sanonnat*

Tähän ryhmään kuuluvat sekä virallinen vaali-ilmoittelu että puskaradion kautta laulamaan laitettu informaatio. Esimerkiksi sopii vaikkapa kokoomuksen lanseeraama mielikuva itsestään ”Suomen toivona” tai varhaisempi käsitys kokoomuksesta ”kykypuolueena”. Aina tieto ei mene kuitenkaan perille tarkoitetulla tavalla, mistä myös Lähde muistuttaa huomauttaessaan, että vikaa on kampanjoiden suunnittelussa. *Vaalimainonnan* sijaan käytetään pelkkää *vaali-ilmoittelua*.

Kokoomus on kenties kyennyt kynnelle juuri siksi, että se palkkasi asialle yhden maamme johtavista mainostoimistoista. Kuitenkin myös mainonnassa haisee mätä koira. Jos mainoksen tarkoitusperät paistavat läpi, ihmiset kääntävät asialle selkänsä. Ja mihinkäpä kampanjointia oikeastaan tarvittaisiin, jos taustalla ei löyhkäisi jokin valhe? Vaalirahoitusskandaalin jälkeisessä todellisuudessa voi olla parempi, ettei mainosta kovin paljoa saati yritä vaikuttaa rahalla vaan antaa kilpailijoiden epäonnistumisten puhua puolestaan.

2. *Puolueiden toisista puolueista esittämät sanonnat*

Tähän ryhmään kuuluvat molemminpuolinen mudanheitto ja vastapropaganda. Oppositiopuolueiden toimistoista on ollut varsin helppo letkauttaa, että Vanhasella oli kakkonen, jota tuki Kyösti Kakkonen, ja että kokoomus oli Suomen toivo, koska sitä tuki Toivo Sukari. Tunnetuimpia tämän lajin sanontoja on demarien maininta vihreistä ”kokoomuksen puutarhaosastona”.

3. *Poliitikkojen ja heidän tukiryhmiensä itsestään lanseeraamat sanonnat*

Tämän alan klassikon muodostavat vanhat Tankero-vitsit, joita kepu laski liikkeelle presidentiksi pyrkivästä Ahti Karjalaisesta. Puolue yritti selitellä alkoholisoituneen ja sammaltavan Karjalaisen huonoa englannin kielen taitoa parhain päin lavastamalla asiasta ”vitsin”. Ei onnistunut, kuten eivät puolueiden itseironiset pyrkimykset yleensäkään.

Ironia on aina vaarallista, koska se jättää tulkinnan avaimet vastaanottajien käsiin. Lisäksi itseironia edellyttää henkistä kypsyyttä, jota poliitikoilla ei ole, eikä itseironiassa saa koskaan olla sovinnainen tai jäädä puolitiehen. Tätä kynnystä poliitikot eivät pysty ylittämään keskiluokan ihanteita tavoitellessaan. Siihen pystyvät lähinnä itseään tai toisia ihmisiä parodioivat taiteilijat.

4. *Tiedotusvälineiden, kansalaisten tai poliitikkojen kilpailevista poliitikoista keksimät sanonnat*

Tämän ryhmän ilmaisut liittyvät poliitikkojen persoonaan. Politiikkahan on hyvin henkilökohtaista, vaikka usein muuta väitetään. Oikeastaan politiikassa ei muuta olekaan kuin persoonallista ainesta ja yksittäistapauksia, jopa niin, että puolueet ovat alkaneet näyttää edustajiltaan ja edustajat tulevat puolueideologiansa näköisiksi. Juuri siksi politiikassa ei voida käydä ”yleistä keskustelua”. Henkilökohtaisia asioita ja yksittäistapauksia ei pidä yleistää, ja politiikassa kaikki on nykyään persoonallista tai koostuu yksittäistapauksista. Niinpä syvällisin arvofilosofia koostuu ministerien sukkienvaihdosta tai heidän seksiseikkailuistaan.

Kiistellyimpiä persoonia politiikan nykyareenalla on edelleenkin Paavo Väyrynen. Hänen vastoinkäymisensä tiedotusvälineiden kanssa ovat synnyttäneet kokonaan uuden käsitteen, ”väyrystellä”, jolla tarkoitetaan välttelevää, kiertelevää tai epärehelliseltä vaikuttavaa menettelyä. Siihen kuuluvat myös selittelyt ja kiertoilmaisut: omien sanojensa mukaan Väyrynen ei käännä takkiaan eikä pidä hihassaan varakortteja vaan soveltaa ”kaksoisstrategiaa”. Niin hän istuu ministeriaitiossa ketunhäntä kainalossaan tyytyväisenä kuin korvan takaa rapsutettu kissa.

Mitä muuten Väyrynenkään olisi ilman Jukka Puotilan imitaatioita? Mistä Mauno Koivisto tunnettaisiin ilman Kari Suomalaisen pilapiirroksia, joiden kautta ihmiset alkoivat havaita hänen hiuskiehkuransa? Juuri siksi myös pilapiirtäjä lopulta sanoi, että ”aiemmin poliitikot eivät pitäneet siitä, että he *joutuivat* pilapiirroksiin, mutta myöhemmin he loukkaantuivat, elleivät *päässeet* niihin”.[436]

Poliitikkojen on kiittäminen julkisuudestaan omia pilkkaajiaan. Muutamat ovat oivaltaneet satiirien arvon ja houkutelleet ivaajansa oman po-

liittisen leirinsä kannattajiksi. Näin on toteutunut Machiavellin neuvo ”Viisas valtiomies etsii ystävät läheltä ja viholliset kaukaa” ja Kummisedän viisaus ”Pidä ystävät lähellä mutta viholliset vielä lähempänä”.

5. *Kiertoilmaukset*

Kiertoilmausten käyttämiseen liittyy usein totuuden peittelyä tai suoraa valehtelua. ”Kulujen karsiminen”, ”tuottavuuden parantaminen” ja ”toimintojen tehostaminen” ovat virkavaltaisia sanontoja, joista ei selviä, mitä niiden mukaisesti toimittaessa oikeastaan tehdään. Asioiden läpi näkeminen ei kuitenkaan vaadi paljoa.

Huomattavasti tiheämmän pöheikön muodostaa ”huoltosuhteen varassa oleva verotusjohdannainen palvelurahoituksen kestävyysvaje”, mutta sekin on elävä osa politiikan kieltä. ”Kokonaisratkaisu” taas on kiertoilmaus ”ota tai jätä” -tilanteelle. Koska kokonaisratkaisu ei salli keskustelua, se ei yleensä ratkaise ongelmien kokonaisuutta. Asian kiteytti eräs ministeri sanoessaan ”Mitään ei ole sovittu ennen kuin kaikki on sovittu”.

Aikana, jonka raamatunsanaa ovat ”kilpailuttaminen” ja ”globalisaatio”, voi useimmissa uhkaavissa vaihtoehtotilanteissa onneksi vastata: ”Jos näistä pitää valita, kiitos ei kumpikaan.”

6. *Ideologiset sanonnat*

Kaikki mitä politiikassa sanotaan, on luonnollisesti ideologioiden ryvettämää. Ideologisten sanontojen ryhmään kuuluvat puolueiden aatemaailmasta tai ohjelmista tunnetut fraasit ja terminologia. Ne on kuitenkin melko helppo tunnistaa, kuten tiettyyn poliittiseen teoriaan sisältyvä maininta ”proletariaatin vallankumouksesta”, jolla kuka tahansa punahilkka voi kirvoittaa sopivalta yleisöltä raikuvat aplodit.

Syvimmillään ideologisuus on silloin, kun ideologiaa on vaikea tunnistaa ideologiaksi. Näin käy, kun tavanomaisen kielen käsitteet alkavat saada yksipuolisen tai alkuperäisestä sisällöstään etääntyneen merkityksen. Esimerkiksi puhuttaessa ”hyvinvointivaltiosta” on syytä tarkistaa, onko kyse valtion vai ihmisten hyvinvoinnista. Puhe ”oikeusvaltiosta” puolestaan ei suoraan kerro, tarkoitetaanko valtion vai kansalaisten oikeuksia. Valitettavasti tuomioistuimet tarkastelevat asioita useimmiten julkisen edun ja syytettyjen kannalta eivätkä yksilöiden edun tai uhrien näkökulmasta, mikä kertoo, millainen ystävä valtio ihmiselle on.

Arkikielen sanasta ”miespoliitikko” on tullut hämmästyttävällä tavalla kielteinen ilmaus, kun taas sanaa ”naispoliitikko” pidetään myönteisenä. Yliopistomaailmassa sanalla ”feministi” on vastaava myönteinen arvovaraus, kun taas sanaa ”sovinisti” pidetään kielteisenä, vaikka tosiasiassa

sekä feminismi että sovinismi ovat kumpikin aivan yhtä epätieteellisiä asenteita. Hallitus puolestaan on sisällyttänyt ohjelmaansa tavoitteen nimeltä ”sukupuolikysymyksen valtavirtaistaminen”.[437] Se merkinnee, että feminismistä ja naisten etuoikeuttamisesta yritetään tehdä koko yhteiskuntaa hallitsevia periaatteita, joilla sivuutetaan sisällöllisiä asiakysymyksiä ja ihmisyksilöiden pätevyyksiä esimerkiksi virantäytöissä.

Ovelimpia ideologisen vallankäytön muotoja on vedota ”yleiseen etuun”. Lähteen mukaan yleinen etu ei ole määriteltävissä, joten sen merkitys riippuu lausujan arvovallasta ja määrittää yleisen edun samaksi kuin lausujan oma etu. Yleisen edun kiistäminen on vaikeaa, koska yleisen edun puuttuminen olisi yleisen edun vastaista.

7. *Sattuvat sanonnat*

Retorinen ilmaus ampuu sopivasti yli tai ohi mutta osuu samalla paremmin maaliinsa. Tämä on ”asioiden sanomista niiden oikealla nimellä”.

Ja esimerkkejä riittää nimistöstä eli ”siltarumpupoliitikoista” ”kaviaarikommunisteihin” ja vaaleihin liittyvästä retoriikasta ”Humahtikos lunta saappaanvarteen?” aina mainosten sloganeihin ”Yhdessä saamme molemmat!”. Sattuvat sanonnat ovat retoriikkaa puhtaimmillaan.

8. *Havaintoon perustuvat totuudet*

Havaintoihin perustuvat totuudet ovat usein lähtöisin kansan karttuisasta kädestä aivan niin kuin sattuvat sanonnatkin. Ne esitetään yleensä politiikan ulkopuolisesta näkökulmasta, ja niihin liittyy – kuinkas muuten – politiikan arvostelua.

Eräs esimerkki on ”ministerikyyti”, jonka kautta välittyy tunne, että virka-autoon asututtuaan kansan palvelija ei ole enää tavoitettavissa. Myös kritiikki törmää usein puskureihin. Kiintoisaa onkin, että kun kansanedustajat saivat avustajat, edustajien kiireet vain lisääntyivät.

9. *Poliitikkojen suojautumisstrategiat*

Tämä retoriikan laji on tekemisissä suoran valehtelun kanssa. Jukka Paastela muistuttaa, että politiikassa syntyy tilanteita, jolloin totuutta ei kerta kaikkiaan voida kertoa. Esimerkiksi diplomatiassa valehtelu on olennainen osa toimintaa. Niinpä se, joka olettaa kuulevansa diplomaatilta totuuden, pettää itseään. Sama on syytä muistaa poliitikkoja lähestyttäessä.

Poliitikon kannalta kaikki menee hyvin niin kauan kuin valhe kestää eikä rikota lakia. Sen jälkeen alkaa yleensä tuhon tie. Seuraa selittelyjä, kuten ”niin minulle on kerrottu”, jonka tehtävänä on vakuutella, että poliitikko ei olekaan itse asioista vastuussa. Tai ”puhun niin totta kuin osaan”, jonka tarkoitus on muistuttaa, että poliitikko haluaa varjella valtiosalaisuuksia, vaikka hän koettaakin salailla omiaan.

Pelastaakseen puolueen maineen kollegat voivat yrittää siivota pöydän ja julistaa asioiden ”perinpohjaisen selvittämisen”. Yleensä se tarkoittaa, että jokin komitea laitetaan puolueen luottohenkilön johdolla hautomaan asiaa vähintään vuodeksi ja ”työrauhaa” vaatien kielletään julkinen kritiikki ja keskustelu.

”Täyden poliittisen vastuun kantaminen” puolestaan merkitsee sitä, että poliitikko ei eroa esimerkiksi vaalirahoitusskandaalin tai muun korruption paljastuessa vaan istuu kaikissa luottamustoimissaan ja tehtävissään vedoten ”lähestyviin vaaleihin”, joissa kansa saisi ratkaista asian. Näin hän toivoo, että henkilökohtaiset väärinkäytökset peittyisivät yleisiin vaaliteemoihin ja kansa unohtaisi yksityiskohdat.

10. *Tiedotusvälineiden luomat mielikuvat*

Puhe mediapelistä ei ole lainkaan perusteetonta. Media sekä luo että tuhoaa julkkiksia, myös poliitikkoja. Logiikka on: ”Me loimme sinut, ja siksi meillä on oikeus ampua sinut alas. Juuri siitä ilosta me kaiken teimme!” Tätä ei vain kannata sanoa tiedotusvälineistä suoraan.

Julkisuutta ei koskaan saa omilla ehdoillaan. Media nostaa esille vain ne asiat, jotka se haluaa poliitikoilta kuulla. Sen, *kenet* media valitsee jonkin asian ajajaksi, se valitsee myös itse. Jos sanot poliitikkona jotakin muuta kuin media haluaa sinun sanovan, kyseinen osuus leikataan lähetyksestä tai lehtijutusta pois.

Median skandaalinhimoa voi joissakin tapauksissa käyttää myös hyväkseen. ”Huippupoliitikoksi” pääsee Suomessa tekemällä jotain laitonta. Paisutellakseen asiaa iltapäivälehdet kirjoittavat mitättömästäkin poliitikosta seuraavan jutun: ”Huippupoliitikko ajoi ylinopeutta”. Tällä tavoin esimerkiksi TV-juontaja Maria Guzenina-Richardsonista tuli Jussi Lähteen mukaan hetkessä huippupoliitikko.

Harvat ja valitut

Lähde on siteerannut politiikan sanakirjassaan Ilkka Kanervaa, jonka mielestä on harmillista, että niin harva Suomen poliitikoista on todellakin poliitikko. Missit, urheilijat ja lavalaulajat eivät ole parhaiten asioista

perillä. Niinpä he eivät ole politiikassa kovin toimintakykyisiä, mitä taas Kanerva itse on osoittanut olevansa monellakin elämänalueella.

Populistien päätyminen poliitikoiksi on nähdäkseni helpotus ammattipoliitikoille, sillä popparit ovat puoluejohdolle ongelmattomia tapauksia. Heillä ei ole poliittista ohjelmaa, mielipiteitä eikä tutkimuksellisia eikä kirjallisia näyttöjä. Niinpä heistä voidaan tehdä kuuliaisia napinpainajia. Politiikan moraali on juuri siksi niin kurjassa tilassa, että asioista jotakin tietäviä ei yleensä valita eduskuntaan.

Populismi on tietenkin myös arvostettavaa kansanomaisuutta, eikä poliittisen järjestelmän itsensä pidä ryhtyä suin päin määrittelemään jotakin yhteiskunnallista toimintaa epäkelvoksi. Valitettavasti viranomaisvalta ja oikeuslaitos ovat viime aikoina pyrkineet tekemään niin. Populismin heikkoudet piilevät kuitenkin siinä, että pelkkiä mielipiteitä ei voida taikoa tosiasioiksi. *On olemassa* oikeaa ja väärää tietoa, totuuksia ja epätotuuksia.

Seuraavissa vaaleissa monet politiikan ikänestorit joutuvat luullakseni väistymään. Mutta kehnoa on, jos tilalle valitaan henkilöitä, jotka eivät *tiedä* esimerkiksi valtiontalouden hoidosta ja monien elintärkeiden asioiden tilasta kerrassaan mitään.

Sunnuntaina 10. lokakuuta 2010

M-15 ON OIKEASSA

Euroopan finanssikriisin edetessä tuli selväksi, että lopulta joku keksii seteli- ja bittirahoituksen. Kun valtiot eivät pysty lainaamaan rahaa pankeista, ne voisivat tehdä sitä itse. Ajatus on välkky, sillä rahan luominen on itse asiassa valtion tehtävä, joka vain on puolivahingossa lipsahtanut yksityisille pankeille.

Keskustan kansanedustaja Markku Uusipaavalniemi ehdotti Talousdemokratia ry:lle 20.9.2010 antamassaan haastattelussa, että Euroopan keskuspankki taikoisi hihastaan 1 000 miljardia euroa, jolla ratkaistaisiin valtioiden rahakriisi.[438] Vertailukohtana hän mainitsi, että nykyään yksityiset pankit tekevät rahaa itse kirjoittamalla asiakkailleen luottoja, vaikka pankeissa ei olisi vastaavaa määrää talletuksia.

Rahanteko-oikeus on tosiasiassa ollut jo pitkään yksityisillä pankeilla. Ongelmana on lumerahan tehtailun lisäksi se, että yksityiset pankit luotottavat asiakkaitaan suuremmalla rahamäärällä kuin asiakkaat pystyvät maksamaan takaisin. Myös oman käsitykseni mukaan esimerkiksi asuntojen hintakupla on syntynyt juuri näin, kun rahaa on tehty tyhjästä ja sitä on jaeltu löysästi. Vastaavasti valtiot voisivat hoitaa oman rahakriisinsä painamalla lisää rahaa.

Jos peruslähtökohta eli rahan loihtiminen tyhjästä on kuitenkin viallinen, niin miksi valtiot sitten voisivat tehdä niin yksityisten pankkien

sijasta? Ensinnäkin (1) valtioilla olisi siihen poliittinen oikeus ja velvollisuus toisin kuin yksityisillä pankeilla. Ja toiseksi (2) valtiot eivät peri lisärahasta korkoa, kuten yksityiset pankit, joten lainaa ei tarvitsisi rahoittaa lisälainalla, niin kuin yksityisten rahoitusmarkkinoiden kierteessä helposti käy. Kolmanneksi (3) sijoituspäätöksiä tekisivät poliitikot eivätkä pankkiirit, jotka nyt vaikuttavat myös siihen, mihin kohteisiin lainarahat käytetään. Tämä vaihtoehto olisi siis kansanvaltaisempi.

Uusipaavalniemen ja talousdemokraattien ehdottamalla tavalla ei kuitenkaan tehdä, vaan ihmisiä pelotellaan jättiläisinflaatiolla. Todellisuudessa valtioiden harjoittama tilapäinen bitti- tai setelirahoitus ei tekisi Euroopasta uutta Zimbabwea. Myös oman käsitykseni mukaan euron kurssi luonnollisesti laskisi mutta ei suinkaan romahtaisi kilpaileviin valuuttoihin verrattuna. Vastalahjana euroalueen kilpailukyky paranisi. Työllisyys ja tuotanto säilyisivät ennallaan, ja kokonaistilanne pysyisi hallinnassa johtaen vain monetaristisen talouspolitiikan väistymiseen ja esimerkiksi dollarin ja euron välisen kurssin tasapainottumiseen. Euro onkin ollut näihin asti yliarvostettu valuutta.

Uuden Suomen ”Puheenvuorossa” kirjoittanut Pasi J. Matilainen erehtyy väittäessään, että jos valtiot lisäisivät rahan määrää markkinoilla, se automaattisesti johtaisi inflaatiokierteeseen.[439] Libero-taloustieteestä innostunut it-ammattilainen ei ole ymmärtänyt, että rahan kätilönä toimivat nyt yksityiset pankit. Valinta sen välillä, luodaanko rahaa pankeissa vai valtioiden taholla, on valinta, jossa määritetään, vaurastuvatko yhteiskunnassamme kapitalistit vai keski- ja työväenluokka. Erona on lähinnä seuraava: kun inflaatioriskin aiheuttava raha luodaan yksityisissä pankeissa, tilanteesta hyötyvät koronkiskojat, jotka tekaisevat toiminnalleen välineen tyhjästä.

Fiatilla vai Mersulla?

Miksi sitten tyhjästä luotua fiat-rahaa pidetään nykyisin kaiken pahan alkuna ja juurena? Fiat-rahallahan tarkoitetaan rahaa, jonka arvo perustuu ainoastaan hallinnon luomiin säännöksiin tai lakeihin, eikä mihinkään konkreettiseen asiaan, ja sen vastakohtana voidaan pitää esimerkiksi rahaa, joka perustuu kultakantaan.

Asiassa on luonnollisesti puolensa. Ne liittyvät keinotteluun ja spekulaatiotalouteen. On totta kai viisaampaa ajatella, että myös kaikki lisäarvo pitää ensin tuottaa. Talousjärjestelmän täytyy perustua tuottamiseen eikä alihinnoitteluun, niukkuuden keinotekoiseen lopettamiseen tai holtittomaan jakamiseen.

Mutta: rahaa luodaan kuitenkin tyhjästä esimerkiksi osake- ja optiokeinottelussa, joissa vaihdetaan odotusarvoja ilman, että arvonlisä näkyy todellisena omaisuutena tai kassavirtana. Tätä libertaarit eivät paheksu

lainkaan, vaikka he vastustavatkin fiat-rahaa, jolla tasapainotettaisiin valtiontalouksien tilannetta. Koska rahan pitäisi olla valtion kontrolloima artefakti, valtioilla olisi tähän myös mahdollisuus ja kansanvaltainen oikeutus toisin kuin yksityisillä pankeilla.

Äärilibertaarien anarkokapitalistinen argumentaatio näyttää johtavan yhteen tiettyyn peruslähtökohtaan, joka onkin heidän ideologiansa keskeinen opinkappale: myös rahan tulisi olla yksityistä. Tämä puolestaan kumoaisi rahan aseman yleispätevänä vaihdon välineenä valtioissa ja siten koko rahajärjestelmän.

Siinä, toimivatko rahan liikkeelle laskijoina valtiot vai yksityiset pankit, ratkaistaan peruslinja: pidetäänkö pystyssä uuskapitalistista monetaristista järjestelmää vai sallitaanko taloudellista aktiivisuutta edistävä lievä inflaatio?

Uusipaavalniemen ja talousdemokraattien kannanotoista lähtenyt kinastelu johtuu paljolti siitä, että heidän vastakriitikkonsa tulkitsevat tilannetta mustavalkoisesti ja pitävät lopputuloksena hyperinflaatiota. Uusipaavalniemen arvostelijat pitävät setelirahoittajaa noidan oppipoikana, joka saa henget liikkeelle mutta ei kykene hallitsemaan niitä.

Käytännössä rahan luonti tapahtuu nyt paljon hallitsemattomammin pankkien tiskeillä kuin se tapahtuisi keskuspankkien ohjauksessa. Kyse on siitä, kuka kontrolloi ketä: ovatko pankit valtioiden poliittisessa talutusnuorassa vai valtiot yksityisten pankkien kaulapannassa? Poliittinen kontrolli on kansanvaltaista; sen sijaan pankkien toimintaa ohjaa pelkkä ahneus, joka on tietysti rationaalista mutta usein vailla yhteisvastuuta ja moraalia.

Tämä puolestaan näkyy lopputuloksessa. Myös asuntojen hintakuplaan ja yliluototukseen on sisältynyt suunnaton *piiloinflaatio*. Rahan arvon alenemista ei ole vain päästetty näkymään tilastoissa, kun lainojen kuukausierät on pidetty näennäisesti kohtuullisina ja lainalaskut on siirretty maksettaviksi tulevaisuuteen venyvinä luottoina.

Voi olla, että Uusipaavalniemen esiintulossa näkyy alkusointuja vaaleja edeltävästä hypetyksestä, mutta omasta mielestäni ei ole mitään pahaa siinä, että poliitikko tulee mieluummin Fiatilla kuin rahamiesten maskotilla, Mersulla. *Fiat lux!* Tulkoon siis valkeus myös talouspoliittiseen keskusteluun.

Mikä estää?

Setelirahoituksen kaltaista piristysruisketta valtioiden taloudelle ei suostuta antamaan siksi, että se ei ole pääomanomistajien ja suurtallettajien etujen mukaista. Ratkaisusta hyötyisivät etupäässä velalliset. Uusipaavalniemen väläyttämä vaihtoehto ratkaisisi kuitenkin kriisin poliittisesti ja kansanvaltaisesti, sillä se hyödyttäisi Euroopan kansalaisten enemmistöä.

Sen sijaan nyt ongelmaa yritetään ratkoa kapitalistisesti pitämällä euron kurssia korkealla ja velkaannuttamalla valtioita yksityisille luotonantajille. Tässä tilanteessa rikkaat rikastuvat entisestään.

Kyseinen politiikka on samanlaista kuin Suomen valtion pääomatuloveroprosentin pitäminen alhaisena. Seuraus on, että valtio jää vaille verotuloja ja joutuu kuittaamaan menovajeen velanotolla. Rikkaiden rikastuminen maksatetaan siis valtionvelalla, joka siirretään niiden tulevien sukupolvien riesaksi, jotka eivät vielä voi äänestää.

Kansantaloutemme kokonaisvelkaantumista tehostavat eläkepommi, huoltosuhteen huononeminen ja maahanmuutto.

Vallassa oleva hallitus sallii lisäksi osinkotulojen verovapaan nostamisen pörssin ulkopuolisista yhtiöistä aina 90 000 euroon asti eikä tee pääomatuloverosta progressiivista. Minun ja kauppatieteen maisteri Uusipaavalniemen välinen ero talouspolitiikassa sisältyy lähinnä siihen, että Uusis on hallituspuolueen edustaja, jota minä en ole.

Olen Uusipaavalniemen kanssa samaa mieltä siitä, että valtioiden rahoitusongelman hoitamiseen olisi nykyistä parempi tie. Valtiot ovat, paitsi siirtäneet rahanteko-oikeuden yksityisille pankeille, myös luopuneet verotusoikeudesta mahdollistamalla verokilpailun. Kun sijoittajat ja firmat voivat lähteä maasta, mikäli niitä verotetaan nykyistä enemmän, itsenäistä veropolitiikkaa ei käytännössä enää ole. Tämä on tulos globalisaatiosta ja Euroopan unionin pyrkimyksestä yhteiseen talousalueeseen. Ja dominopalikat alkavat nyt kaatua.

Median ja valtapolitiikan vispilänkauppa

Kiintoisaa Uusipaavalniemen lausunnossa on, paitsi hänen ajatustensa sisältö, myös niiden käsittely mediassa. Haastattelu julkaistiin alun perin melko tuntemattoman yhdistyksen kotisivuilla, ja jutun siitä tekivät vain Uutiskynnys-verkkolehti[440] ja Uusi Suomi[441].

Adressit.com-verkkosivustolle kerättiin kuitenkin nopeasti nimilista, joka vaati Uusipaavalniemen ajatusten ”uutisointia”.[442] On kummallista, että juttua ei pidetä uutisena, ellei siitä ole kerrottu niin sanotussa valtamediassa. Niin sanottu valtamedia toteuttaakin häikäilemätöntä sensuuria ollessaan kertomatta kansan edusmiehen ajatuksista, vaikka ne ovat täysin perusteltuja ja tuovat esille tietoa, josta lausunnon antaja itse toteaa, että kansalaisten olisi syytä tuntea myös nämä taloustieteelliset tosiasiat.

Sitä, että suurin osa kierrossa olevasta rahasta ei ole valtioiden keskuspankkien liikkeelle laskemaa rahaa vaan yksityisten pankkien tiskeillä luotua illuusiorahaa, ei kerrota myöskään koulujen oppikirjoissa. Asiaa peitellään kansojen syviltä riveiltä, jotta mummot eivät lähtisi hakemaan talletuksiaan pankeista. Äkillinen talletuspako voisi romahduttaa koko

pankkijärjestelmän, eivätkä pankkien omaisuudesta koostuvat vakuudet riittäisi turvaamaan talletusten takaisin saantia, kun omaisuuden arvot laskisivat suuren määrän tullessa nopeasti markkinoille.

Median ylenkatseellisuus johtunee samasta pelosta kuin moni muukin vaientamisen pyrkimys yhteiskunnassamme. Tiettyjä asioita ei uskalleta tuoda julki, koska pelätään seurauksia. Mikäli taloutta reformoitaisiin Uusipaavalniemen ehdottamalla tavalla, monelta pataporvarilta ja patriarkkakapitalistilta voisi palaa parta. Lisäksi kaiken takaa kurkistaa valtamedialle karvas EU-kritiikki. Euroalueen ongelmathan johtuvat suureksi osaksi siitä, että yhteisvaluutta pakottaa suoriutumiskyvyltään erilaiset kansantaloudet samaan muottiin. Eräs tapa ratkaista Kreikan valtiontalouden kriisi olisi ollut curlingistakin tunnettu ”poistoheitto” tai ”tuplapoisto”, jolla olisi tökätty myös konkurssikypsät Espanja ja Portugali pois euron piiristä ja devalvoitu niiden valuutta.

Olen itse jo aiemmin ehdottanut Uusipaavalniemen edustamia ratkaisuja poliittisessa ohjelmassani, muun muassa asuntopolitiikkaa koskien. Samoin olen arvostellut valtion omaisuuden myyntiä ja yksityistämistä, jonka yhteydessä optio-oikeutetut taikoivat taskuihinsa rahaa vuolemalla sitä valtionfirmojen kyljestä. Sen sijaan media pitää kantta kattilan päällä.

Maanantaina 11. lokakuuta 2010

KAKSINAAMAISTA PELIÄ

Nobelin tämänvuotinen rauhanpalkinto meni varmastikin oikeaan osoitteeseen päätyessään vankilassa kököttävälle kiinalaiselle toisinajattelijalle.[443] Liu Xiaobo istuu 11 vuoden vankeustuomiota ”valtion vastaiseen toimintaan yllyttämisestä”. Hän on ollut piikki Kiinan valtaapitävien lihassa vuodesta 1989 asti, jolloin hän liittyi opiskelijamielenosoittajien syömälakkoon. Tämä tapahtui vain vähää ennen kuin armeija murskasi demokratialiikkeen protestin Tiananmenin aukiolla Pekingissä.

Samalla kun Nobel-komitean päätöstä kehutaan länsimaissa, monetkaan kiittelijät tuskin huomaavat, kuinka epäsuopeasti Euroopan unionin maat kohtelevat *omia* toisinajattelijoitaan ja varsinkin maahanmuuton arvostelijoita. Euroopan maissa maahanmuutosta puhutaan siten, että *kriitikot* pakotetaan kysymään sanankäyttöön lupaa. Eräissä toisissa maissa rajojen yli kulkeminen on niin kiellettyä, että jokaista, joka *ei kritisoi* maahanmuuttoa, kurmotetaan oikeudella. Ja näin on varsinkin maissa, joista pakolaiset ja turvapaikanhakijat tulevat.

Alexander Stubb: Suomen Obama

Kun Yleisradio mainosti viime lauantaista ”Ykkösaamu”-lähetystään, se selitti, että kansalaisilla on tilaisuus esittää haastateltavaksi saapuvalle ulkoministeri Alexander Stubbille kysymyksiä.[444] Lisäksi nettisivuilla selvitettiin, että EU:n kautta ministeriksi päätynyt Stubb on pyrkimässä ensimmäistä kertaa eduskuntaan ja että TV-lähetys on osa prosessia, jossa ministerin kontaktia kansalaisiin punnitaan. Selosteen mukaan ”hänen on opiskeltava myös kotimaan politiikan kiemurat”.

Opinhalu on tietysti ihailtavaa, mutta tässä ilmaismainonnassa näkyy Yleisradion kokoomuslaistuminen. Lähetysaikaa ei tuhlata niihin poliitikkoihin, joilla *on jo* kontakti kansalaisiin ja jotka ovat kahlanneet läpi myös kotimaan politiikan oppimäärän.

Olen kyllä Stubbin kanssa samaa mieltä siitä, että erään työryhmän viime viikolla esittämä katukerjuun kieltäminen olisi väärin. Siinä menisi elinkeino jo monelta sellaiselta suomalaiseltakin, joka on päätynyt varattomaksi globalisaation tuloksena.

Sen enempää köyhyyttä kuin kerjuutakaan ei voida poistaa kieltelemällä, vaan puuttumalla köyhyyden syihin. Mutta maahanmuuttajien liigat voitaisiin kyllä vapauttaa tehtävistään poistamalla romanien ja muiden itäeurooppalaisten organisoidut kerjuukoneistot katukuvasta.

Ihme muuten, että puolueet eivät hätäile *vaalirahojen* vilpillisen kerjuun kieltämiseksi. Voi olla, että mainosrahoja koskeva kerjuukielto parantaisi poliittista osallistumista tuodessaan *äänten* kalastelijat selvemmin kaduille kerjäämään.

Myöskään maahanmuuton ei pidä olla sellainen itsestään selvä ja rajoittamaton oikeus, kuin Stubb näkee vedotessaan ”ihmisten vapaaseen liikkuvuuteen”. Kokoomuksen piilo-rkp:läinen Alexander Stubb onkin eräänlainen ”Suomen Obama”, jonka puheissa ylevät julistukset ja todellisuus ovat harmonisessa ristiriidassa keskenään.

Tiistaina 12. lokakuuta 2010

OVATKO FEMINISTIT KYKENEMÄTTÖMIÄ EMPATIAAN?

Uuden Suomen ja Yleisradion palkattu kolumnisti Akuliina Saarikoski läimäytti äskettäin miessukupuolta kirjoituksessaan ”Miehet ovat kykenemättömiä sympatiaan”.[445] Kuinka mukavaa onkaan kiistää maskuliininen potentiaali väittämällä miesten olevan ”kykenemättömiä” johonkin! Tämä akuliininen nälväisy tuo ehkä lohdutusta tiettyyn naisten tuntemaan kateuteen.

En muuten usko väitteen sisältöä. Jos kirjautuu jollekin heteroiden suosimalle seuranhakupalstalle naisnimimerkillä, saa heti kymmeniä

yhteydenottoja miehiltä. Jos saman tekee miesnimimerkillä, ruutu pysyy kontakteista tyhjänä. Heteromiehet siis ilmaisevat sympatiaansa naisia kohtaan hyvinkin aktiivisesti ja monin erilaisin soidinpuhein, jotka eivät ole yleensä edes seksistisiä vaan varovaisia ja huomioon ottavia. Ja homomiesten keskinäinen kommunikaatio puolestaan on niin hunajaista ja sympatioita täynnä, että usein myös sivullisten korvat alkavat valua laavaa.

Olen aina ihmetellyt, miksi naiset eivät ole aktiivisia heteroiden pariutumismarkkinoilla. Monet naiset kirjoittavat profiileihinsa ”en anna”, ”en eti mitään” tai ”varo, jos yritätkin miellyttää” ikään kuin muistutukseksi, että he vastaavat kaikenlaisiin ystävällisyydenosoituksiin aggressioilla. Ovatko naiset aseksuaalisia?

Tämä vaikutelma johtuu ehkä seksuaalisten markkinoiden epätasapainosta. Naiset pidättävät seksuaalista tyydytystä miehiltä, ja siksi heteroiden suhteissa vallitsee jatkuva ”miesten haku”. Todennäköisesti naiset kärsivät *seksuaalisuuden vaarallistamisesta*, siitä, että seksuaalisuuden ilmaisut on arvotettu yhteiskunnassamme kielteisesti. Siksi naiset eivät uskalla ilmaista intohimojaan avoimesti ja kärsivät seksin puutteesta aivan kuten heteromiehetkin, joille he jättävät aloitteen teon taakan. Koska miesten seksuaalisiin aloitteisiin ei pidetä korrektina vastata intohimoisesti, molemmat jäävät ilman. Miehet valitsevat sitten väärän taktiikan ja luulevat naisten haluavan lounaita, lahjoja ja kahvitteluseuraa, vaikka tosiasiassa he haluavat orgasmin. Lopulta tämän tragedian ulkopuolelta tulee musta mies, joka antaa sen heille. Mutta asiaa voitaisiin lähestyä myös toisin.

On täysin perätöntä väittää, etteivät miehet olisi kykeneviä sympatiaan valkoisten heteromiesten ollessa tätä nykyä täysin kontallaan naisten seksuaalisen ylivallan edessä. Uuden Suomen blogikirjoittaja Panu Horsmalahti oli nähdäkseni oikeassa vaatiessaan yhteiskuntaa seksuaalisesti avoimemmaksi.[446] Naisille ja tytöille pitäisi opettaa, että seksi on hyväksyttyä, toivottua ja kaiken kaikkiaan myönteinen asia. Naisia tulisi rohkaista olemaan seksuaalisia ja näyttämään omat sympatiansa paremmin. Ahdasmielisyys ja seksuaalisuuden rikollistaminen eivät tätä päämäärää edistä. Onkin ihmeellistä, että feministit, jotka 1960-luvulla vaativat muun muassa pornon vapauttamista, toimivat nykyään kukkahattutäteinä, jotka haluaisivat ajaa vapaan seksin takaisin kaappeihin.

Sympatia muuten on (kreikan kielen sanoista *sym pathos*) ’kanssa tuntemista’, siis eräänlaista myötätuntoa. Se on kykyä vastata toisen tunteisiin. Empatia puolestaan on (kreikan sanoista *em pathos*) ’sisällistä tuntemista’ eli kykyä asettua toisen ihmisen asemaan. Sympatiaa pidetään yleensä spontaanina ja reaktiomaisena, kun taas empatia voi perustua tunneperäisen reagoimisen lisäksi myös tiedostettuun toimintaan.

Asiaa voidaan havainnollistaa esimerkin avulla. Kun kissa saa kiinni hiiren, se kiduttaa saaliinsa kuoliaaksi. Hiiren ollessa jo selvästi

autuaammilla jyrsimismailla kissa kynsii hiirtä vielä tämän jälkeenkin. Feministit toimivat miehiä kohtaan samoin.

Mitä eroa kissalla ja feministillä sitten on? Kissaa sanotaan *moraalittomaksi*, ja näin asia myös on, sillä kissalla ei ole moraalia. Kissaa ei kuitenkaan sanota *pahaksi*, ja tämä johtuu juuri kissan moraalittomuudesta. Kissalla ei katsota olevan moraalista tietoisuutta, vaan sitä pidetään impulssiensa varassa toimivana olentona. Kun ei ole tietoinen, ei voi olla moraalia, ja kun ei ole moraalia, ei voi olla paha. Pahuus edellyttäisi, että on tietoinen teoistaan.

Feministejä sen sijaan voidaan pitää tietoisina. Usein he pitävät myös itse itseään tietoisina korostaessaan tiedostavuuttaan. Feministi pystyisi siis periaatteessa myös tietoiseen empatiaan eli asettumaan saaliinsa tai uhrinsa asemaan. Tähän taas kissa ei pysty.

Jos verrataan kissan ja feministin tuottaman kärsimyksen määrää, tulos on seuraava. Kissan kiduttaessa hiirtä vain hiiri kärsii. Koska kissa ei pysty empatiaan, kissa ei itse kärsi lainkaan vaan pelkästään nauttii. Jos taas feministi kykenee empatiaan, feministin täytyy miestä kiduttaessaan myös itse kärsiä moraalisia tuskia. Niinpä naisen ja miehen tapauksessa kokonaiskärsimyksen määrä on suurempi kuin kissan ja hiiren tapauksessa.

Koska feministi jatkaa miehen kiduttamista omista kärsimyksistään huolimatta, on pääteltävä, että naisen kokema nautinto on suurempaa kuin hänen kokemansa henkiset tuskat. Niinpä voidaan sanoa, että tuntiessaan empatiaa feministi on aidosti paha, sillä hän kokee nautintoa miehen kärsimyksistä ja vieläpä oman hyvinvointinsa hinnalla.

Jos taas feministiä pidetään alun perin empatiaan kykenemättömänä (aivan kuten kissaa), miestä kiduttava nainen ei ole paha. Sen sijaan tässä tapauksessa hän on ainoastaan moraaliton, sillä häneltä puuttuu empatiakyky kokonaan.

Koska feministit harjoittavat miehiä kohtaan nalkutusta, panettelua, ivaamista ja henkistä väkivaltaa koko ajan, on pääteltävä, että nämä naiset ovat joko empatiaan kykenemättömiä tai tietoisesti pahoja.

Korostettakoon, että johtopäätökseni eivät koske tietenkään kaikkia naisia eivätkä todennäköisesti edes suurinta osaa heistä vaan ainoastaan niitä telaketju- ja muita feministejä, jotka pitävät miessukupuolta pahimpana vihollisenaan.

Keskiviikkona 13. lokakuuta 2010

ENTÄ JOS EPÄONNISTUMINEN ONNISTUU?

Tänään, kolmantenatoista päivänä lokakuuta, vietetään kansallista epäonnistumisen päivää. Sitä varten perustetulla internetsivustolla muutamat yritysjohtajat ja liikkeenjohdon konsultit selittävät, että heidän tarkoi-

tuksenaan on rohkaista suomalaisia epäonnistumaan, ”jotta he uskaltaisivat ottaa riskejä”.[447]

Epäonnistumisen teema olisi muutoin hieno, mutta sen perustelut ja tarkoitushakuisuus kerrotaan peittelemättä. Kyseessä on siis tyylillinen floppi. Se antaa tahattoman lapsellisen malliesimerkin epäonnistumisesta omien tarkoitusperien salaamisessa. Tendenssimäinen propaganda harvoin onnistuu.

Psykologisesti on ehkä viisasta ajatella, että ihmisellä on oikeus epäonnistua. Onnistumisen vaatimukset ovat usein pakottavia. Epäonnistumisen päivän perustaneet eivät kuitenkaan ajattele asiaa terapeuttiselta kannalta. Heidän ajattelunsa takaa pilkottaa infantiili konstruktiivisuus. Sen mukaan aina pitää edistää, kehittää ja tavoitella hyötynäkökohtia. Aitoa epäonnistumisen oikeutta ei ole.

Onnistumisen käsite sinänsä on metafyysinen, aivan kuten epäonnistumisenkin. Onnistuminen edellyttää absoluutin, ihannoidun ja tavoitellun tilan, johon nähden onnistutaan tai epäonnistutaan. Epäonnistumisen käsite puolestaan on mahdollinen vain johonkin välteltyyn asiantilaan nähden. Se implikoi näkemyksen, että on jotakin, mitä ei toivota ja on syytä karttaa. Sekä onnistumisen että epäonnistumisen käsitteen kautta asioita ja ilmiöitä leimataan suotaviksi tai epäsuotaviksi. Tämä arvottaminen puolestaan on syvästi ideologista.

Asioiden leimaaminen hyviksi tai pahoiksi, tavoiteltaviksi tai ei-toivotuiksi, voi olla jopa eettisesti vaarallista. Ajatelkaa, kuinka suopeaa ja imartelevaa olisi sanoa esimerkiksi vammaisen lapsen saaneille vanhemmille, että olen pahoillani epäonnistumisestanne, mutta kyllä varmaan joskus vielä onnistutte, kun vain kovasti yritätte. Onnistumisen ideologia voi olla julma.

Nähdäkseni kyseisenlaiset markkinointi- ja bisnesideologiat ovat etääntyneet kauaksi psykologisen tiedonmuodostuksen eettisistä ihanteista. Eräs tieteenala on siinä valjastettu kaupalliseen käyttöön.

Onnistumisen ja epäonnistumisen käsitteet ovat myös kompleksisia. Jos epäonnistumiseen rohkaistaan tavoitteena vahingosta viisastuminen ja entistä parempi onnistuminen, ihmisen ajatellaan silloin onnistuvan epäonnistuessaan. Se taas olisi onnistuminen eikä epäonnistuminen, ja siten epäonnistumisen takaa pilkottaa onnistumisen raskas taakka.

Onnistuminen sitoo: se määrittelee ihmisen niiden päämäärien kautta, joiden saavuttamisessa hän on onnistunut. Esimerkiksi olympiavoittaja myöntää onnistumalla alistaneensa koko elämänsä voiton tavoitteluun ja olleensa riippuvainen tuon voiton saavuttamisesta muiden kilpailijoiden ja lajin asettamilla ehdoilla. Hän on siis kunnianhimonsa vanki onnistumista tavoitellessaan. Voitto leimaa hänet voittajaksi, aivan niin kuin tappio leimaisi häviäjäksi. Voittaja myöntää voittoa tavoittelemalla pelänneensä häviötä, ja siksi hän tunnustaa heikkoutta: riippuvaisuutta muiden hyväksynnästä. Ei ole ihme, miksi monet huippu-urheilijat ajautuvat myöhem-

min elämässään rappiolle, kun heidän elämänsä on noin pientä, surkastunutta ja ehdollistettua toisten ihmisten mielipiteille. Kun päämäärien tavoittelu katoaa, elämältä häviää merkitys, ja ihminen putoaa mustaan aukkoon.

Joskus väitetään, että on parempi tavoitella itse itselle asettamiaan päämääriä kuin ympäristön asettamia päämääriä. Käytännössä myös itselle asetettujen päämäärien valitsemiseen liittyy paljon ympäristön vaikutusta, ja molemmissa tapauksissa ihminen joka tapauksessa antautuu pyrkimään ja tavoittelemaan tiettyjä ihanteita, mikä puolestaan merkitsee alistumista eksistentiaalisen olemishuolen ja sen taustalla asuvan kuolemanpelon valtaan. Epätoivoinen rimpuilu tavoitteiden saavuttamiseksi on usein vain halua kirjoittaa nimensä historiaan ja välttää kaiken katoamisesta seuraava ahdistus.

Onnistumisen käsitteen kantasana on ”onni”. Tämä vihjaa, että onnistumiseen tai epäonnistumiseen vaikuttavat niin sanotut onnenkantamoiset ja siten siis muutkin tekijät kuin ihmisen omat kyvyt ja tahto. Usein näin juuri on, ja siksi ketään ei voida syyttää eikä kiittää onnistumisistaan tai epäonnistumisistaan. Suksi voi katketa kohtalokkaalla hetkellä, tai ihmiset voivat kerta kaikkiaan lopettaa esimerkiksi matkapuhelimeen puhumisen pelkän satunnaisen muoti-ilmiön vuoksi, mikä puolestaan vie operaattorit konkurssiin. Tämä ei merkitse, että olisi olemassa väistämätön kohtalo, mutta toistuvat epäonnistumiset voidaan selittää tuloksiksi omien virheiden toistamisesta ja seurauksiksi ihmisten perusasenteista.

Liikkeenjohdon konsultit näyttävät luottavan liikaa ihmisten kykyyn oppia virheistään. Esimerkiksi ihmisten poliittinen muisti on tutkimusten mukaan noin kolmen kuukauden mittainen. Luonto on säätänyt muistin suhteellisen lyhyeksi, sillä muuten ihmiset eivät pääsisi yli myöskään epäonnistumisistaan. Mutta samalla katoavat usein myös opetukset. Kun niin sanottuja virheitä ei pysähdytä analysoimaan, ei ole ihme, miksi ihmiskunta ei opi virheistään vaan jatkaa niiden toistamista entistä suuremmassa mittakaavassa.

Entä kumpi loppujen lopuksi perii voiton, onnistuminen vai epäonnistuminen? Saneleeko jompikumpi totuuden elämän olemuksesta? Filosofi Emmanuel Levinasin mielestä kaikki filosofia epäonnistuu; niin myös useimmat ihmiset pyrkimyksissään.[448] Täydellisyyden tavoittelu on tuhoon tuomittua ja turhaa. Johtopäätös on helppo uskoa metafyysisenä päätelmänä maailman tilasta. Saatu näyttö puoltaa ajatusta, että maailma on epätäydellinen ja monessa suhteessa pilalle turmeltunut paikka, joten myöskään ihmisten ei tarvitse hävetä epäonnistuneisuuttaan. Pikemminkin epätäydellisyydessä, epäonnistumisissa, virheissä ja vajavaisuudessa voisi nähdä sellaista kauneutta, joka paljastaa ihmisten *inhimillisyyden*. Sen sijaan liikkeenjohdon pakonomaiset päämäärät eivät tätä salli; ei myöskään yliopistolliseen tiedonmuodostukseen liitetty idealismi, täydellisen totuuden ja tiedon tavoittelu, joka on perimmältään uskonnollista

alkuperää. Sen mukaan tieteen haluttaisiin olevan jumalallisen epäilyksetöntä, kuin kirkasta ja puhdasta lasia.

Vitsikästä on, että liikkeenjohdon konsultit ohjaavat nyt ihmisiä epäonnistumaan ja sitä kautta onnistumaan. Tällöin kyseessä ei ole aito epäonnistuminen. Olisi mielenkiintoista tietää, mitä nämä pomot ja päällysmiehet ajattelisivat sellaisesta karpaasista, joka sanoisi ja todistaisi epäonnistuneensa työtehtävissään lopullisesti, korjaamattomasti ja peruuttamattomasti, ja vieläpä tahallaan: täsmälleen epäonnistumiseen ohjaavan läksyn mukaisesti! Eipä taidettaisi asiasta ilman potkuja selvitä.

Tässä nähdään, kuinka ristiriitaista yritysvalmentajien ja liikkeenjohdon konsulttien asennoituminen on. Epäonnistumisessa onnistunut puolestaan voi iloita onnistuneensa edes jossain.

Itseeni onnistumiset tai epäonnistumiset eivät tee yleensä mitään vaikutusta. Epäonnistuneille voin nauraa ja onnistuneiden puolesta olla iloinen!

Lauantaina 16. lokakuuta 2010

PITÄISIKÖ SEKSIN OSTAMINEN KRIMINALISOIDA?

Perussuomalainen-lehdessä 8/2010 julkaistun uutisen mukaan Perussuomalaisten Naiset ovat uskaltautuneet nyt vaatimaan seksin ostamisen kriminalisointia. Feminismi on siis levinnyt myös patriarkaalisen ukkovallan pyhimpään poteroon: Perussuomalaiseen puolueeseen.

Juttu ei olisi sinänsä kommentoimisen arvoinen, mutta se on sopivan pieni, jotta siitä voi irrottaa kohtuullisesti analysoitavaa naisten ja miesten kompleksisten suhteiden havainnollistamiseen. Katsotaanpa, mihin naisten kannanotto antaa aiheen. Mahdollisuuteni puolueettomaan tarkasteluun ovat luullakseni hyvät.

Taustalla markkinavääristymä

Seksin ostaminen ja myyminen ovat osa naisten ja miesten välisten suhteiden ongelmallisuutta. Kaupanteolla tasapainotetaan seksin saamiseen ja antamiseen liittyviä markkinavääristymiä. Syynä seksin ostamiseen ja myymiseen on tietenkin se, että ihmiset eivät saa luonnostaan sitä, mitä haluavat. Ostamisen ja myymisen vääristyneet vaihtosuhteet kertovat, että naiset pidättävät seksiä miehiltä ja luovat sitä kautta tarvetta seksin ostamiseen. Koska ostajana on useimmiten mies, naisväki korjaa seksin myymisestä taloudellisen hyödyn. Osa heistä jopa nauttii ammatistaan ja toimii siinä mielellään. Harvoissa ammateissa voi yhdistää taloudellisen hyödyn samanaikaiseen seksuaaliseen nautiskeluun.

On tietenkin mahdollista, että heteroseksuaalisissa suhteissa tai kokonaan parisuhteiden ulkopuolella myöskään naiset eivät saa, mitä haluavat. He eivät vain uskalla toimia seksin ostajina yhtä avoimesti kuin miehet, eivätkä heille tarkoitetut palvelut ole yhtä järjestelmällisesti organisoituja. Toisaalta esimerkiksi niin sanottujen puumanaisten olemassaolo kertoo, että varsinkin vanhemmat ja hyvässä varallisuusasemassa olevat naiset käyttävät asemaansa hyväkseen ostaessaan seksuaalista tyydytystä heitä paljon nuoremmilta miehiltä, jotka muutoin olisivat väliinputoajia heidän omanikäistensä tyttöjen pariutuessa iällisesti ylöspäin, heitä hieman vanhempien nuorukaisten kanssa.

Molemmissa tapauksissa naisten harjoittama seksin myyminen ja ostaminen ovat osa naisten harjoittamaa seksuaalisen vallan käyttöä. Siitä vain ei puhuta yhtä paljon kuin miesten halusta ostaa seksiä, sillä naiset ovat onnistuneet uhriuttamaan itsensä ja nauttivat siksi julkisen sanan ja poliittisen vallan suojelua. Harmaat miespantterit eivät ole samalla tavalla rauhoitettuja kuin julkisuuden maskoteiksi hyväksytyt naispuumat.

Naiset hyödyntävät tosiasiaa, että miesten ja naisten seksuaalinen tyydytysrakenne on kokonaan erilainen. Miehiä on helppo syyllistää miehille ominaisen biologisen hormonitoiminnan aiheuttamasta aktiivisuudesta. Valtaa seksuaalisissa suhteissa käyttävät todellisuudessa naiset, jotka edellyttävät miehiltä täsmälleen oikeaa käytöstä, nöyryyttä ja kuuliaisuutta sekä säätelevät siten seksin saamista.

Niinpä yhteiskunnan ei tulisi jatkaa tätä epätasapainoista miesten syyllistämistä ja naisten oikeuttamista. Seksuaalisissa suhteissa on kyse molemminpuolisista relaatioista, joissa ei ole syyllisiä vaan ainoastaan osapuolia, eikä seksuaalisista suhteista pitäisi olla myöskään valitusoikeutta.

Voiko huoran raiskata vai onko kyseessä vain myymälävarkaus?

Nähdäkseni julkisen vallan ei tulisi puuttua yksilöiden välisiin seksuaalisiin suhteisiin niitä rajoittavasti tai rankaisevasti vaan enintään rohkaisevasti ja kannustavasti. Seksuaalisiin suhteisiin ryhtyminen pitää jättää yksilöiden vapaasti päätettäväksi, sillä seksuaalisuutta ei omista julkinen valta vaan ihminen itse. Jos seksin ostaminen tai myyminen kiellettäisiin, ihmisten ei katsottaisi omistavan seksuaalisia potentiaalejaan, vaan ihmisten seksuaalisuus nähtäisiin valtion tavarana, ja sitä pidettäisiin valtion säänneltävissä. Tämä veisi pohjan siltä tosiasialta, että monet ihmiset *haluavat* myydä seksiä ja monet haluavat sitä myös ostaa.

Paljastavaa on, että aina kun arvostellaan prostituutiota, syyt koetetaan vierittää seksiä ostavien miesten harteille. Tosiasiassa yksikään täysi-ikäinen nainen tuskin rupeaa huoraksi pakon edessä saati ymmärtämättä, mihin ryhtyy. Kun seksin myymistä yritettiin viimeksi kriminalisoida, eräs

prostituoitujen etujärjestönä toimiva organisaatio puuttui hankkeeseen ja julisti, että prostituoidut eivät halua ammattiaan kriminalisoitavan! Syyksi järjestö ilmoitti poliittisesti korrektin näkökannan, jonka mukaan prostituoitujen tavoittaminen ja auttaminen vaikeutuvat, jos seksin myyminen tehdään rangaistavaksi. Kun ostamisesta kuitenkin rangaistaan, tämä herättää kysymyksen, eivätkö seksiä ostavat miehet ole avun (eli tässä tapauksessa seksuaalisen tyydytyksen) tarpeessa.

Aina kun vaaditaan seksin ostamisen kriminalisointia, seksin myymisestä syyllistetään aiheettomasti ostajia, jotka ovat useimmiten seksuaalisesta puutteesta kärsiviä miehiä. Ja puutteessa he ovat nimenomaan naisten harjoittaman pihtaamisen vuoksi. Naiset asennoituvat seksin ostamiseen kielteisesti ja osoittavat asennettaan kollektiivisesti yli puoluerajojen, aivan niin kuin Perussuomaisten Naisten kannanotosta käy ilmi.

Naiset nimittäin oivaltavat, että heidän harjoittamansa seksin pidättäminen ei toimi eikä miehiä voida alistaa heteroseksuaalisissa parisuhteissa, jos markkinamekanismi vuotaa, eli miehet käyvät hakemassa seksiä maksullisilta naisilta. Niinpä naiset yrittävät tukkia tämän vuodon ja pitää seksuaaliset kiristyskeinonsa hallussaan paheksumalla prostituoitujen toimintaa moraalisesti ja langettamalla syyt ”moraalittomuudesta” miehille.

”Riisilehmät” avioliitossa?

Sekä seksin ostaminen että myyminen kuuluvat ihmisten itsemääräämisoikeuden piiriin. Jos valtio puuttuu seksuaalisuuden vapaisiin vaihtosuhteisiin, tämä politikointi ei voi olla johtamatta ristiriitoihin ja epäoikeudenmukaisuuksiin.

Prostituutiolla itse asiassa poistetaan vallitsevaa epäoikeudenmukaisuutta ja tasapainotetaan seksuaalisen vaihdon epätasapainotilaa. Seksin ostamisen kriminalisoiminen olisi yhtä ristiriitaista ja ideologista kuin ’avioliitossa tapahtuva raiskaus’, joka onkin oksymoroni. Avioliitto on lupautuminen seksuaaliseen suhteeseen, joten siitä kieltäytyminen on petos.

Aivan niin kuin ihmiset voivat (ja heidän pitää voida) vapaasti päättää seksuaalisista suhteistaan sinkkuina eläessään, avioliitto puolestaan on sitoumus, joka sisältää oletuksen ja sopimuksen siitä, että osapuolet harjoittavat sen voimassa ollessa seksiä. Tämä käy ilmi esimerkiksi siitä tavanomaisen kielenkäytön konventiosta, jonka mukaan maininta ’avioliiton toteutumisesta’ mielletään synonyymiksi tai eufemismiksi ’seksin harjoittamiselle’. Suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen on annettu avioliittoon vihittäessä, ja siksi puhe ’väkisin makauksista avioliitoissa’ on perin ristiriitaista.

Kun avioliitoissakin tapahtuva seksi on nykyään feministien kriminalisoimaa, ei tarvitse ihmetellä, miksi miehet hakevat seksiä muualta. Siinä

tapauksessa seksiin ryhtyminen taas perustuu molemminpuoliseen suostumukseen.

Sutenööri-sutit kiinni!

Ihanteellista olisi varmaan se, että jokainen saisi seksiä aina halutessaan ja ilmaiseksi. Tätä kannattaessani olenkin eräällä tavalla sosialisti. Koska sellaista Eldoradoa lienee mahdotonta saavuttaa maanpäällisessä elämässä, ei myöskään seksuaalisuuden kieltolakeja pitäisi saattaa voimaan.

Prostituutiota on usein verrattu huumeiden ostoon ja myyntiin. Prostituution kriminalisointia kannattavat ovat kuitenkin pitäneet huumeiden ostamista sekä hallussapitoa pienempinä rikoksina kuin niiden valmistusta, välitystä ja myyntiä. Niinpä heidän tulisi pitää myös seksin ostamista vähäpätöisempänä asiana kuin seksin myymistä.

Erona prostituution ja huumeiden välillä on joka tapauksessa se, että huumeet ovat vahingollisia, kun taas seksistä ei yleensä ole mitään haittaa vaan pelkästään hyötyä. Seksuaalinen kanssakäyminen parantaa itsetuntoa ja poistaa kielteisiä ajatuksia, ja seksin jälkeen tuntee kuuluvansa ihmiskuntaan. Seksissä sinänsä ei ole mitään moraalista pahaa, joten sen ei pidä olla myöskään juridisesti tuomittavaa.

Seksin ostamisen tai myymisen kriminalisoiminen olisi myös tehotonta, sillä kumpaakaan ei voitaisi menestyksellisesti valvoa. Sen sijaan kannatan kyllä *seksin välitystoiminnan* kriminalisointia, sillä siinä kyse ei ole ihmisten vapaasta kohtaamisesta vaan perustarpeiden hyväksikäytöstä, josta hyötyy ulkopuolinen. Tässä mielessä sutenöörien toiminta on yhtä moraalitonta kuin asuntojen välitys, sillä kiinteistökeinottelunkin maailmassa ihmisten perustarpeilla bisnestä tekee joku palkkioiden ja hintojen vedättäjä.

Uskon, että Perussuomalainen puolue tulee joka tapauksessa nöyrtymään naisten esittämän kriminalisointivaatimuksen edessä. Heteroseksuaaliset miehet (joita suurin osa puoluejohdosta varmaankin on) pelkää kuollakseen homoksi leimautumista ja välttelee sen vuoksi käyttäytymästä suhteessa naisväkeen tavalla, joka voitaisiin mieltää välinpitämättömäksi.

Niinpä naiset saavat vaatimuksensa seksin ostamisen kriminalisoimisesta helposti hyväksyttyä, sillä miesten edun mukaista on koettaa korottaa seksuaalimoraaliin liittyvää profiiliaan myöntymällä tuohon sinänsä mitättömään, symboliseen ja kaksinaismoralistiseksi jäävään julistukseen. Puolue siis suojelee naisten tapaa tuottaa itselleen erityisetuja ja -oikeuksia aivan samalla tavalla kuin muukin heteroseksuaalisille valtasuhteille rakentuva yhteiskunta.

Koska itse en kärsi piirakan puutteesta lainkaan, voin lopuksi viitata erääseen ukkomiehiltä oppimaani viisauteen: kaikki naiset ovat pohjimmiltaan maksullisia, sillä kustannuksia heistä kertyy joka tapauksessa!

Seksinkieltolakien pääasiallinen merkitys onkin se, että omalla kaksinaismoralismillaan ne saavat prostituution kukoistamaan.

Sunnuntaina 17. lokakuuta 2010

ÄÄRIMMÄISTÄ, LIIAN ÄÄRIMMÄISTÄ

Lukaisin äskettäin veljesten Jyri ja Jera Hännisen yhdessä kirjoittaman kirjan *Tuhansien aatteiden maa – Ääriajattelu nyky-Suomessa* (WSOY / Johnny Kniga 2010).

Olin myös itse antautunut haastateltavaksi kyseiseen teokseen, kun kirjoittajista toinen kauniisti pyysi. Ja sinnehän päädyin samojen kansien väliin Jussi Halla-ahon, Johan Bäckmanin ja monen muun rinnalle. Tekijät ovat kuitenkin päätyneet sovittamaan minulle pikemminkin jonkinlaista asiantuntijan kuin ääriajattelijan roolia. Kiitos ymmärtäväisyydestä.

Kustantajan teosesittelyssä kirjaa kuvaillaan seuraavasti: ”Internetissä toimii ryhmiä, jotka ovat kansallissosialistisia, kansallismielisiä, ekofasistisia, kristinuskon tai islamin pohjalta fundamentalistisia, anarkistisia ja monilla muilla tavoin äärimmäisesti ajattelevia.”[449] Itse en suurellakaan vaivalla löydä tästä luonnehdinnasta itseäni. Valitettavasti en saanut milloinkaan lukeakseni haastattelutallenteelta litteroitujen osioideni luvattuja proofeja, joista olisin mielelläni korjannut muutaman kohdan alkuperäisiä ajatuksiani vastaavaksi.

Monikulttuurisuus luo monokulttuurin

On totta, että ääriajattelu ja -toiminta ovat lisääntyneet. Lisääntynyt on kiväärien, tikarien ja dynamiittin avulla harjoitettava terrori. Tämä johtuu siitä, että myös sovinnaisuuden vaatimukset ovat kasvaneet. Ja ne ovat lisääntymään päin globalisaation, maahanmuuton ja monikulttuurisuuden tavoittelun vuoksi.

Yhteiskunnan harmonisointi vaatii hiomaan erilaisista kulttuureista särmät pois, jolloin monikulttuurisuuden edistäminen johtaakin paradoksaalisesti monokulttuuriin. Kulttuurien moneus toteutuu jo kansallisvaltioiden erilaisuudessa, joten maailman tarkoitushakuinen yksiaineksistaminen on tarpeetonta.

Uusradikalismi nostaa päätään, sillä maailma on murroksessa 1960-luvun tapaan. Huvittavaa on, että ne, jotka aikoinaan moittivat Disneylandia ja McDonald’sia kulttuuri-imperialismista, eivät syytä monikulttuurisuuden tendenssiä maailman loihtimisesta yhdeksi sosialistiseksi elovainioksi. Ja ne, jotka arvostelevat ”globalisaatiota” (eli kapitalismia), eivät yleensä kritisoi maahanmuuttoa, vaikka maahanmuutto on globali-

saation seuraus ja olennainen osa. Vikaa on pyrkimyksessä yleismaailmalliseen ja yksiarvoiseen maailmanyhteisöön.

Ihana äärimmäisyys

On mielenkiintoista nähdä ja kokea, miten myös filosofinen järjenkäyttö ja julkinen ääneen ajattelu tuomitaan nyky-Suomessa ”ääriajatteluksi”. Mitäpä pahaa on fundamentalismissakaan? Onhan toki eri asia olla fundamentalistinen puputohvelien käyttäjä kuin fundamentalistinen terroristi. Äärimmäiset kokemukset voivat olla myös myönteisiä. Esimerkiksi syvälliset seksuaaliset elämykset voivat yhdistää ihmisiä ja nostaa ihmissuhteet aivan uudelle tasolle. Näin ei ole tietenkään kaikissa yhteyksissä, kuten *politiikan* muuttuessa fundamentalistiseksi tai siellä, missä uskontoa käytetään politiikan lähtökohtana.

Jos myös filosofinen järjenkäyttö halutaan nähdä ”ääriajatteluna”, ollaan aika pian tilanteessa, jossa sitä joudutaan sanomaan ”toisinajatteluksi”. Se taas kertoo, että jotakin ajattelutapaa pidetään ainoana oikeana, mikä puolestaan paljastaa ääriajattelusta syyttävien ihmisten oman yksisilmäisyyden.

Ääriajatteluksi leimaaminen jää usein pinnalliseksi, sillä kannanotto ”ajattelun äärimmäisyydestä” ei ole argumentti ajatusten sisällöstä vaan ainoastaan radikaaliuden asteesta. Ajatukset voivat olla perusteltuja, vaikka ne tuntuisivatkin jonkun mielestä ”äärimmäisiltä”.

Esimerkiksi höyryjunan, tuon tulta syöksevän lohikäärmeen, kuuden kympin nopeus tuntui monista ihmisistä ”äärimmäiseltä” 1800-luvulla. Vielä 1950-luvulla yhdessä asuvia sanottiin ”susipareiksi”, jos he eivät olleet avioliitossa. Asuin- tai avoliitossa oloa pidettiin äärimmäisenä. Mikä nykyään mahtaa olla kirkon neandertalilaisten mielestä ”äärimmäistä”?

Äärimmäinen sovinnaisuus

Myös ääriajattelun arvostelu voi muuttua osaksi pamflettien paatosmaailmaa. Se jakaa ihmiset hyviin ja pahoihin: toisaalta ääriajattelijoihin ja toisaalta keskustahakuisiin edam-tyyppeihin. Nämä ryhmät voidaan myös sekoittaa toisiinsa, jolloin järkeviä on vaikeampi erottaa kumpienkaan joukosta.

Tuhansien aatteiden maa -teoksen heikkous on, ettei siinä tehdä riittävästi eroa sen välille, *minkälaisesta* ääriajattelusta kulloinkin on kyse. Esimerkiksi järkiperäinen ja lainkuuliainen maahanmuuton arvostelu asetetaan samalle viivalle vaikkapa venäläisten nashien ja niin sanotun antifasistisen komitean kanssa, ja ne nähdään saman ”ääriajatteluksi” kutsutun ilmiön osina.

Todellisuudessa kyseisten liikkeiden tarkoitusperät ovat kaukana toisistaan. Lisäksi teosta rasittaa tietty Hesari-keskeisyys. Kirja alkaa Sanomatalolla järjestetyn tapahtuman kuvauksesta, ja eräällä sivulla on toistettu myös Hesarin kolumnistina toimivan Perttu Häkkisen herja minua kohtaan.

On totta kai turvallisempaa lukea Helsingin Sanomia kuin filosofiaa, ja Sanoma-konsernin mediapoliittista asennemuokkausta voitaisiinkin käyttää esimerkkinä siitä, millaista on ”äärimmäinen sovinnaisuus”. Lehtihän on iltapäivälehtipainoksensa kautta pyrkinyt mustamaalaamaan maahanmuuttokriitikot täysin, vaikka lehtitalo toisaalta toimikin auliisti nashinuorten protestien foorumina yrittäessään sitä kautta hankkia mahdollisimman paljon julkisuutta samassa tilaisuudessa julkistetulle Sofi Oksasen ja Imbi Pajun kirjalle, jonka kustantaja kuuluu Sanoma-konserniin.

Mistä uusradikalismi johtuu?

Myös *Kallis köyhyys* -nimisen pamfletin (2008)[450] kirjoittaneiden Hännisten huoli uusradikalismista on tietenkin sangen ymmärrettävää. Mutta akateemisesti arvioiden *Tuhansien aatteiden maa* jää vain esitteleväksi suhteessa radikalismi-ilmiöön. Se koostuu ristiriitojen kuvailusta ja pitäytyy ilmiötasolle. Raportoiva ote ei tee kirjasta selitysvoimaista. Lukija jää kaipaamaan vastauksia. Niitä olisi voinut etsiä konfliktiteorioiden avulla. Totuushan on, että ääriajattelun kasvun takana pesivät kansanryhmien eturistiriidat. Niitä puolestaan tuottavat maahanmuutto ja kansallisen edun laiminlyöminen yleiseurooppalaisen politiikan hyväksi. Ne ovat syöneet leivän ensiksi juuri keski- ja työväenluokan pöydästä.

Itse näkisin, että ääriajattelu ei ole enää marginaaliryhmien ilmiö, vaan se on leviämässä valtavirtojen asenteeksi. Radikalismi ei kuitenkaan synny kansankiihottajien taikasanoista, vaan sen syyt johtuvat ajattelemattomasta politiikasta, joka tuottaa työttömyyttä, köyhyyttä ja kurjuutta Euroopan entisten hyvinvointivaltioiden kaduille. Vastaukset Hännisten näkemiin ongelmiin olisivat siis löytyneet helposti. Jos keskitysleirit taas jonakin päivänä avaavat ovensa, syyllisiä ovat massamaahanmuuttoa ajaneet ministerit.

Mielestäni on väärin pelotella ääriajattelijoilla, sillä he eivät ole syy vaan seuraus. Heidän olemassaolonsa toimii indikaattorina. Parempi olisi kavahtaa ajoissa *hallitusten virallista politiikkaa*. Ja viisaampaa olisi kohdata myös konfliktit valtioiden rajoilla kuin sallia niiden siirtyminen keskelle kansalaisyhteiskuntaa, esimerkiksi jonkin lasista tehdyn buildingin edustalle.

Eräs tapa pudota epä-älyllisyyden syvänteeseen on se, että myös kylähullut aletaan ottaa todesta. Yhteiskunta, joka suhtautuu vakavasti kaikenlaisiin lakana-Lasseihin, on menettänyt järkensä. Miksi muuten

ääriajattelijoiden riveihin ei luettu radikaalifeministejä ja esimerkiksi Astrid Thorsia, vaikka juuri katteeton idealismi on saanut maailmassa aikaan eniten kärsimystä ja tuhoa?

Tiistaina 19. lokakuuta 2010

KIRKKO TARVITSEE EHEYTYSTÄ

Viimeisimpien tietojen mukaan jo yli 20 000 ihmistä on eronnut kirkosta TV2:n viikon takaisen homoillan jälkeen.[451] Homoavioliittoja koskevassa keskustelussa kristillisdemarien kansanedustaja Päivi Räsänen toisti näkemyksensä homojen "rikkinäisyydestä". Moni katsoja poltti päreensä myös hänen avustajanaan toimineen Sonja Falkin kommentista, jonka mukaan hänestä (Falkista itsestään) "tuntuu pahalta", kun kirkkoa arvostellaan homovastaisuudesta.[452]

Tuolla tavalla lausuttaessa tuskin taaskaan kysytään, kuinka pahalta on tuntunut niistä homoista, joita kirkko on polttanut roviolla vuosisatojen aikana. Niillekin nykyään eläville homoille, joita avioliitto ei kiinnosta, kirkon osoittama ideologinen kielteisyys on raskasta, sillä juuri tällaisissa keskusteluissa homoseksuaalit pyritään leimaamaan sekundaksi.

Ehkä myös Päivi voisi pohtia, kuinka rikkinäiseltä hänestä itsestään tuntuisi, jos häntä heterona suostuteltaisiin elämään oman kaavansa mukaan: muutoin "suvaittuna", paitsi että hän ei saisi "harjoittaa" omaa seksuaalisuuttaan. Ja vielä kirkkokin kiistäisi avio-oikeuden. Oikeaan osui Jari Tervo, joka sanoi, että "jokaisella on oikeus olla Päivi Räsänen, kunhan ei harjoita sitä". Itse lisäisin, ettei Räsäsen ja muiden pikkuperkeleiden edustamassa homofobiassakaan mitään vikaa ole, kunhan pitää sen omana tietonaan eikä näytä sitä julkisessa sanassa eikä kaduilla!

Toisaalta olisi alkeellista nähdä ongelmien ytimessä vain joku kirkon piirissä toimiva homofoobikko tai personifioida homovastaisuus yhden tai muutaman ihmisen mielipiteistä johtuvaksi. Ongelmien suurin syy on ideologinen perusrakenne, jossa uskonnollisuus yhdistetään seksuaalisuuden tarkkailu- ja valvontajärjestelmään ja lajinsäilytysstrategioihin niin, että vain sellainen seksuaalisuus sallitaan, joka voi johtaa lisääntymiseen.

Tietenkin myös salliminen sinänsä on alistamista aivan niin kuin hyväksynnän tavoittelu on alistumista. Tässä mielessä seksuaalivähemmistöt menettelevät epäjohdonmukaisesti kerjätessään kirkolta jotain. Ajattelun uudistaminen on kuitenkin välttämätöntä ihmisten hyvinvoinnin vuoksi, mikä puolestaan johtaa kirkkoa koskeviin uudistamisvaatimuksiin.

Merkille pantavaa on se viha, joka homoja vastaan leimahtaa valtaväestön taholta aina kun aiheesta puhutaan. Se ilmeisesti osoittaa kielteisten tuntemusten takana majailevaa syvää agraarista inhoa, joka hyö-

dyntää vulgaarinaturalistisia lajinsäilytysintressejä ja on sidoksissa ihmisten selviytymiskamppailuun omissa heteroseksuaalisissa perheissään.

Kirkko kuihtuu Päivi Räsäsen tukeen

”Rekisteröidyt parisuhteet” leimaavat nyt homojen suhteet toisarvoisiksi. Laki jäi torsoksi, kun ihmisiä rekisteröidään kuin autoja tai koiria. Kirjoitin siitä aikoinani *Tasa-arvo*-lehteen 1/2001 otsikolla ”Virallistettu parisuhde on toisen luokan avioliitto”.[453] Sittemmin lakiluonnokseen tehtiin muutos, jolla sanan ”virallistettu” tilalle vaihdettiin ”rekisteröity”. Perusteeksi lainvalmistelija mainitsi sen, että ”sanalle ’virallistettu’ ei ole sopivaa ruotsinkielistä vastinetta”. Kuten huomaatte, hallinnossa kiinnitetään aina huomiota olennaiseen.

Mielestäni kirkko voisi mainiosti hyväksyä samaa sukupuolta olevien avioliitot. Teologisesti kysymys ei ole sen kummempi kuin naispappeuskaan. Itse asiassa kirkko uppoaa, jos se diskriminoi joitakin ihmisiä. Samoin käy niille poliittisille ryhmille, jotka luulevat, että väheksymispolitiikka tuo paljon kannatusta. Ei ihmisinhosta eikä -vihasta siihen ole. Melkein kaikilla suomalaisilla on lähipiirissään homoja. Monet presidentinvaalitkin on hävitty homokielteisyydellä.

Aina kun Päivi Räsänen avaa suunsa, tuhat ihmistä lähtee kirkosta. Siksi ei ole ihme, että arkkipiispa Kari Mäkinen sanoutui jo irti hänen mielipiteistään.[454] Voi olla, että lopulta evankelisluterilainen kirkko pyytää kristillisdemokraatteja lopettamaan kirkon ”tukemisen”.

Kumpaankohan kristityt mahtavat uskoa, Jeesukseen vai Paavaliin? Nuori filosofi Jeesus Nasaretilainen saarnasi rakkauden puolesta, kun taas Paavali kiemurteli homofobioissaan. Mutta hänhän olikin aito käännynnäinen, joka alun perin vainosi myös kristittyjä mutta josta tuli sittemmin intohimoinen julistaja. Kuinka tyypillistä myös nykyajan ahdasmielisille ja heidän purkautumisilleen!

Niillä, joiden usko, elämä tai oma avioliitto romahtaa homoavioliittojen hyväksymiseen, on asioissaan paljon pielessä. Mainittakoon, että minua itseäni ihmisten rengastaminen ei juuri kiinnosta, ja vihkimisoikeuden voisi antaa vaikka asuntolainaneuvottelijoille. Mitä lisäarvoa avioliitto muka tuo yhdessäoloon ja seksiin? Avioliitto onkin seksuaalisten suhteiden kontrollimuoto, jonka tavoitteena on saattaa ihmissuhteet tarkkailun alle. Ehkä joidenkin mielestä on mukavaa harjoittaa kyseistä kontrollia – tai vaihtoehtoisesti kieltää avioliittoon liittyvä turvallisuuden tunne muilta.

Homoavioliitoista iloa kaikille

Kirkko on ristiriitatilanteessa, kuten aina. Seurakunnissa lasketaan, paljonko verotuloja mikäkin päätös tuo tai vie. Suurin ristiriita vallitsee kuitenkin (väitetyn) kristillisen rakkauden perusajatuksen ja homoja vastaan suunnatun diskriminaation välillä. ”Raamatun kirjaimeen” vetoaminen on teologisesti asiantuntematonta, sillä kristinuskon pohjana oleva Raamattu ei tullut suinkaan faksilla taivaasta, vaan se on pitkällisen kirjoitus- ja toimitustyön tulos, jossa on poistoja ja lisäyksiä kuin Lissabonin sopimuksessa.

Jos Raamattua käytetään lähtökohtana arkielämän yhteiskuntanormien muotoilussa, sitä olisi tulkittava hermeneuttisesti. Sen mukaisesti katsotaan, että jokainen tulkinta on väistämättä tulkinta. Kun maailma, josta Raamattu puhuu, on pitkälle kadonnut, kirjoituksilla ei voi olla entisenlaista normatiivista merkitystä. Tekstin merkitys on eri asia kuin sen sanatarkka sisältö, ja tarkoitukset paljastuvat vasta kirjoituskokoelman kokonaisuudessa.

Näin ollen myöskään kielteisiä kannanottoja miesten väliseen seksiin ei pidä ymmärtää kirjaimellisesti, vaan ne pitää nähdä pelkkinä irrallisina huomioina, jotka ovat alisteisia ja häviävät niitä tärkeämmille rakkauden julistuksille. Omituista onkin, miksi fanaatikot vaativat, että Raamatun homokielteisiä kohtia pitäisi tulkita kirjaimellisesti, kun he toisaalta katsovat, ettei Koraaninkaan elämäntapanormeja pitäisi ottaa sanatarkasti?

Tietenkin myös homot ovat ristiriitaisessa tilanteessa. Avioliitto perustuu orjanomistusoloihin. Siksi kaikki homot eivät avioliiton kahleita kaipaa. Toisaalta avio-oikeus koetaan ihmisoikeus- ja tasa-arvokysymyksenä, ja sen vuoksi muutamat homot haluaisivat lopettaa avio-oikeuden panttauksen. Tästä syystä myös itse kannatan samaa sukupuolta olevien avioliittoja. Täytyyhän myös uskoville homoille suoda tilaisuus, sillä on parempi naida kuin palaa.

Itse perusajatus – se miksi seurustelusuhteet ovat yhteiskunnallisia – taas on itsestään selvä: koska ihmissuhteet ovat relaatioita, ihmissuhteiden muodostaminen on yhteiskunnallista. Siksi olisi väärin vedota usein kuultuun virheargumenttiin, että homoseksuaalisuus on jokin yksityisasia, joka ei kuulu kenellekään muulle. Yksityisasiaksi tuomitseminen olisi ajamista takaisin kaappeihin, ja juuri sen vuoksi homot ovat joutuneet politisoitumaan, myös kirkossa.

Ja onhan naimisiin meno kaunis tapa. Jos myös samaa sukupuolta olevat luettaisiin kirkollisen vihkimisen piiriin, siitä avioliittoinstituution asema vain vahvistuisi. Se voisi ehkä eheyttää kirkkoa. Niinpä seurakuntiin kuuluvat homot voisivat tukea sekä itseään että kirkkoa kärsivällisyydellään tässä hyväksymisprosessissa ja ilmaista kantansa eroamisen sijasta esimerkiksi kirkollisvaaleissa. (Toisaalta on selvää, ettei kirkko olisi

havahtunut, jos tällaista massapakoa ei olisi ollut, ja siksi sitä voidaan pitää perusteltuna.) Perinteisiin nojaava kristikansa puolestaan voisi näyttää lähimmäisenrakkautensa muulla tavoin kuin saivartelulla tai seisomalla jarrupolkimen päällä.

Miksi sitten homoliitot herättävät osassa valtaväestöä niin suuria tunteita? Avioliittoinstituution laajentaminen saattaa ohjata monia naimisissa olevia pohtimaan, miksi he ylipäänsä ovat itse naimisissa. Tätä kyseenalaistumista taas ei monen avioliitto kestä. Niinpä kirkosta eroamisen lisäksi voidaan nähdä myös avioerojen suma.

Olisi muuten mukava tietää, *keitä* kirkosta eronneet loppujen lopuksi ovat. Ovatko he homoja vai heteroita vai niitä patakonservatiiveja, joiden mielestä kirkko on jo nyt liian vapaamielinen ja ystävällinen homoille? Vaikuttaisi kuitenkin vahvasti siltä, että kirkosta eronneilla on jotakin kirkon kielteistä homokantaa vastaan. Osalla taas on varmasti jotain myös kirkkoa vastaan sinänsä, mikä ei ole rationalismin näkökulmasta mikään ihme.

Keskiviikkona 20. lokakuuta 2010

USKONTO JA POLITIIKKA OVAT YKSI JA SAMA

Pääministerinä toimiva Mari Kiviniemi ehti lopultakin ottaa kantaa evankelisluterilaisen kirkon sisällä vellovaan kiistaan siitä, pitäisikö samaa sukupuolta olevien parien kirkolliset vihkimiset legitimoida. Yleisradion haastattelussa pääministeri yhdisti politiikan uskontoon sanomalla, että uskonto ja politiikka olisi pidettävä erillään toisistaan.[455]

Tällä tavoin Kiviniemi koettanee itse erottaa itsensä siitä vaikeasta tosiasiasta, että uskonnot toimivat yhteiskunnassamme valtiovallan suostumuksella. Häneltä on myöskin päässyt unohtumaan Maalaisliiton vaalijuliste, jossa oli pinottu Raamattu ja lakikirja päällekkäin, ja kuvaa täydensi teksti ”Näihin nojaa Maalaisliitto”.

Keskusta on yksi Suomen ideologisesti rasitteellisimmista puolueista. Kristillinen metafysiikka vaikuttaa sen juurikasvustossa vahvasti. Missä uskonto, siellä ongelma. Olisi ehkä hyväkin, että uskonto ja politiikka pidettäisiin erillään. Itselläni on tieteellinen maailmankatsomus, ei irrationaalinen.

Uskonto ja politiikka vaikuttavat toisiinsa nyt siinä, että valtio legitimoi uskontojen toiminnan: se myöntää eräille kirkoille jopa veronkanto-oikeuden ja hylkää tai hyväksyy virallisen uskontokunnan aseman. Esimerkiksi uuspakanalliselta wiccalaisuudelta opetusministeriö hylkäsi virallisen uskonnon statuksen, eikä myöskään Korkein hallinto-oikeus muuttanut päätöstä.

Uskonto ohjaa politiikkaa – ja millä tavalla?

Niin, mitenkä se nyt on, Mari Kiviniemi, pidetäänkö politiikka ja uskonnot erillään? Kuinka ne voitaisiin erottaa toisistaan, kun yksinkertaisinkin ymmärtää, että koko poliittinen universumi on kristillisen metafysiikan läpäisemä? Esimerkiksi filosofi Martin Heideggerin analysoima pelastuksen periaate ulottuu ympäristöpoliittisesta anekaupasta aina poliitikkojen haluun pelastaa oma nahkansa.

Valistusfilosofian mallimaassa Ranskassa kirkko ja valtio koetetaan pitää erillään, mutta asiassa ei ole onnistuttu, vaan valtio joutuu jatkuvasti ottamaan kantaa moniin uskonnollisiin kysymyksiin. Ja katolinen kirkko puolestaan on Ranskassa huomattava poliittisen vallan käyttäjä sekä asenteiden muokkaaja. Ei ole pitkä aika, kun Ranskan valtio otti kantaa muslimien huivipakkoon ja muslimit valtion päätökseen.

Viime aikoina politiikan ja uskonnon eroa on korostettu, kun on väitetty, että islam on pelkkä uskonto, jolla ei ole mukamas mitään tekemistä politiikan kanssa. Esimerkiksi Jaakko Hämeen-Anttila, jota usein käytetään islamin asiantuntijana, on nähnyt islamin yksipuolisesti uskontona tai kulttuuri-ilmiönä. Todellisuudessa islam on myös poliittinen järjestelmä. Näin sanoo jo islamiin sisältyvä *din wa-dawlah* -periaate, jonka mukaan islamin pitää ohjata politiikkaa. Omituista on, että monet eurooppalaiset poliitikot ja islamin asiantuntijat ovat olleet valmiita sulkemaan silmänsä tältä.

Useimmiten asia onkin niin, että tavalliselle uskovaiselle – onpa hän sitten kristitty tai muslimi – riittää, että hän voi yrittää omalla uskonnon harjoittamisellaan lievittää eksistentiaalista ahdistustaan ja luoda olosuhteet, joissa hän voi elättää itsensä ja perheensä. Uskonto on tällöin politiikan väline ja osa: se on ideologisen vallan käyttöä ja siihen mukautumista. Kääntymys uskontoon on kääntyminen tietyn poliittisen järjestelmän piiriin. Uskonto ohjaa politiikkaa ja politiikka uskontoa niin idässä kuin lännessä.

Uskonnot ovat pesujauhemerkkejä

Usein väitetään, että uskonto on oma tonttinsa, jolla ovat voimassa omat säännöt ja jolle on sopimatonta astua. Todellisuudessa uskontojen tontit sijaitsevat meidän kaikkien omistamassa valtiossa. Kun valtion ja uskontojen avioliitto on tosiasia, vaikutusyhteyden pitää olla vastavuoroista, ja valtion pitää voida päättää siitä, mitä uskontojen piirissä saa, ei saa tai pitää tehdä.

Valtio ei ole voinut säätää sellaista lakia, jolla legitimoitaisiin esimerkiksi sukupuolisyrjintä yhdistyksissä. Yhdistykset eivät saa valikoida

jäseniään sukupuolen perusteella tai harjoittaa muuta diskriminoivaa toimintaa. Uskonnot puolestaan ovat samassa asemassa kuin yhdistykset. Niinpä niidenkään ei pitäisi voida diskriminoida ihmisiä valtion siunauksella. Tässä mielessä kirkkojen pitäisi legitimoida samaa sukupuolta olevien avioliitot.

Valtioiden ja *uskontojen* välisten yhteyksien lisäksi pitää nähdä myös *kirkkojen* ja *uskontojen* yhteydet. Kirkko on hallinnollinen rakenne valtion ja uskonnon välillä.

Uskonnot ovat kuin pesujauhemerkkejä, jotka kilpailevat asiakkaidensa sieluista. Kristinusko on tällöin eräänlaista uskontojen Bio Luvilia naturalistisen ja ihmissuhteiden luonnollisuutta painottavan seksuaalisuusnormistonsa vuoksi. Islamilainen yhdyskunta on Sertoa ja buddhalaisuus Omoa.

Kirkot puolestaan ovat firmoja, joiden toimitusjohtajina piispat istuvat. Kristilliset kirkot ovat uskontojen Vidal Sasson, islamilainen yhdyskunta on Procter Gamble ja buddhalaisuus Unilever.

Suomessa politiikan ja uskonnon yhdistämisessä ei ole menty sentään niin pitkälle, että piispat toimisivat ministereinäkin, kuten islamistisissa maissa. Homojen asema on ankea juuri näissä islamilaisissa maissa ja sellaisissa kristillisissä valtioissa, joissa uskonto puristaa poliitikkojen päätä. Eräällä tavalla olisi hyvä, että *valtio* ja *kirkot* erotettaisiin toisistaan, sillä tällöin armeijankaan ei tarvitsisi siunauttaa kanuunoitaan kirkolla.

Sen sijaan *valtiota* ja *uskontoja* on paljon vaikeampi irrottaa toisistaan. Molemmat kun ovat ideologisia eivätkä pelkästään hallinnollisia muodosteita (valtio poliittinen, uskonto metafyysinen). Nähdäkseni valtion ei pitäisi hyväksyä sellaisia kirkon toimintaa sääteleviä lakeja, jotka mahdollistavat sukupuolisen syrjinnän kirkon sisällä.

Sunnuntaina 24. lokakuuta 2010

MIKSI HETEROMIEHET VASTUSTAVAT HOMOAVIOLIITTOJA?

Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla on kiistelty jälleen paljon homoavioliitoista. Se näyttääkin olevan aihe, joka todella kiihottaa US-natseja kommentteihin. Mikään muu ei vaikuta tuottavan niin paljon kannanottoja kuin juuri homoseksuaalisuus – uskonnollisten ahdistusten ja maahanmuuton lisäksi. Ehkä tämä on jollakin tavoin paljastavaa.

Joskus tuntuu, ettei esimerkiksi Kristillisdemokraateilla muuta ohjelmaa olekaan kuin homoseksuaalisuuden vastustaminen niin, että puolue saa merkityksen koko olemassaololleen juuri homofobiasta. Myös Perussuomalaiselle puolueelle homokiiman lisääminen homoseksuaalisuutta torjumalla on ollut ensiarvoisen tärkeää.

Kiintoisaa on, miksi heteromiehet vastustavat homoavioliittoja. Pelkäävätkö he itse joutuvansa niihin? Asiaa voisi valaista psykoanalyyttisen teorian näkemys, että ihminen vastustaa sellaista, mitä hän pelkää tai toivoo. Sitä kautta homofobia kertoisi vihaajan tai pelkääjän omasta alitajuisesta homoseksuaalisuudesta.

Koska psykoanalyyttinen teoria on laajalti tunnettu ja usein viitattu eikä kaikkea homovastaisuutta ilmeisestikään voida johdella homofoobikoiden homoseksuaalisuudesta, selityksiä on syytä etsiä arkielämän sosiodynamiikasta eikä vain psykodynamiikasta. Perusolettamuksenani ei siis ole se usein esitetty epäily, että kaikki homojen vastustajat olisivat itse homoja, mutta kylläkin se, että homoavioliittojen vastustus perustuu tapaan, jolla *heteromiehet ja heteronaiset kokevat omat avioliittonsa*. Niinpä aloitan homoavioliittojen tarkastelun katsauksella heteroavioliittoihin.

Homoavioliittojen vastustus on machoilua

Olen usein ihmetellyt, miksi monet heteronaiset pidättävät seksiä heteromiehiltään ja omilta aviopuolisoiltaan niin, että yhdessä vaiheessa käyttöön otettiin jopa avioliitossa tapahtuvan raiskauksen käsite ja vuonna 1994 myös avioliitossa tapahtuva seksi ulotettiin väkisinmakauksia koskevan kriminalisoinnin piiriin. Sen sijaan meihin homomiehiin useimmat heteronaiset suhtautuvat erittäin suvaitsevasti. Siinä, missä heteronaiset aloittavat suuren porun heteromiesten ystävällisistä katseista ja syyttävät heitä pahantahtoisesta tirkistelystä, siinä nämä samat naiset osoittavat homomiehiä kohtaan kokonaan toisenlaista asennoitumista.

Jos heteronainen saa tietää, että mies on homo, hän heittää tissiliivinsä pois heti ja polttaa pikkupöksynsä niin, että pillu on läpeensä paljaana homolle esimerkiksi saunassa tai vaatteiden vaihdon yhteydessä. Jos taas mies on neekeri, silloinkin valkoinen heteronainen levittää haaransa välittömästi kuin fiksu blondi avoautossa. Tämä on naisten tapa *kiusata* vitivalkoisia suomalaisia heteromiehiä.

Miksi sitten nämä heteronaiset suhtautuvat ystävällisesti tai vähintään kärsivällisesti nimenomaan *homomiehiin?* Ovatko he suvaitsevia ja pidättäytyvät telaketjufeministeille tyypillisestä väkivallasta vain siksi, että homojen seurassa ollessaan heidän ei tarvitse epäillä miesten libidon vaikutusta? Nainenhan ei yleensä osoita haluavansa lainkaan seksiä, ja siksi nainen on tyytyväinen, jos mies ei puolestaan osoita häntä kohtaan kerrassaan mitään intohimoa. Tämän vuoksi homomies onkin heteronaiselle ihanteellinen mies.

Todellisuudessa naisten ajatuskulku on kierompi ja juonikkaampi. Naiset käyttävät suhdettaan homomiehiin kostaakseen eräitä kaunojaan heteromiehille. Naiset nimittäin aavistavat, että heteromiesten ilmaiseman

homokielteisyyden takana vallitsee kielteinen asenne naisellisuutta kohtaan. Homojahan pidetään usein naisellisina ja katsotaan, että homomiehillä on naisten kierot luonteet (mikä pitää paljolti paikkaansa). Heteronainen oivaltaa, että *heteromies saattaa ajatella yhtä halventavasti naisista kuin hän ajattelee homoista*. Siksi heteronainen pitää homokielteistä heteromiestä *rasistina ja sovinistina* ja kieltäytyy antamasta heteromiehelle toscaa. Sen asemasta hän antaisi pyhintään vaikka homolle (jos tämä vain huolisi) ja antaa sitä varmasti ulkomaalaiselle pleijerille.

Suomalainen keskiverto heteromies puolestaan on asian johdosta ymmällään. Hän luulee ilmaisevansa hyvinkin tärkeää *naismyönteisyyttä* omalla *homovastaisella* käyttäytymisellään – insinöörin logiikallahan voisi ajatella, että kun ei tykkää miehistä, niin tykkää sitten naisista. Heteromiehen yritys todistella omaa seksuaalista suuntautumistaan ja ilmaista intohimoaan naisiin kuitenkin epäonnistuu, sillä heteromies ei tajua, että nainen lukee homovastaisuudesta ulos lähinnä *naisvastaisuutta ja yleistä seksinkammoa*. Eroottisena nainen ei miestä tällä perusteella pidä. Jos heteromies olisi ovela, hän yrittäisi saada naiselta pesää *tekeytymällä homoksi* tai vetämällä tumman trikoosukan päähänsä.

Edellä mainitun epäonnistuneen vaikutusvallan tavoittelun ohella toinen syy, miksi heteromies vastustaa homoavioliittoja, on se, että siten hän luulee voivansa *kiusata homopoikia*. Motiivi siihen on usein edellisen seuraus: se, että omat piirakat jäävät saamatta.

Kuitenkin myös heteromiehen kiusaamisprojekti epäonnistuu, sillä hän ei oivalla, että *suurin osa homoista ei edes halua avioliittoon eikä varsinkaan kristilliseen*. Se vain ulottaisi kirkollisen kontrollin miesten välisiin seksi- ja rakkaussuhteisiin. Mutta vastustaessaan homoavioliittoja heteromies *tulee kuin vahingossa puolustaneeksi heteroavioliittoja* pitäen niitä jotenkin erinomaisina. Siten hän *kirjoittautuu sisään omaan vankilaansa*. Niinpä myös heteromiehen tämä ristiretki epäonnistuu ja johtaa vain hänen omaan tappioonsa. Sivustakatsojille puolestaan välittyy kuva, että homoavioliittoja vastustavat heteromiehet ovat omissa avioliitoissaan onnettomia, sillä he eivät toivoisi edes homoveljiensä joutuvan niihin. Tämä tietenkin edellyttää, että heteromies tahtoo homoille hyvää.

Miksi homoavioliittojen vastustus epäonnistuu?

Tarkastellaan nyt lyhyesti heteromiehen mahdollisia tahtotiloja (hyvä / paha) suhteessa hänen omaa avioliittoaan koskeviin kokemuksiinsa (onnistunut / epäonnistunut) sekä sitä, mitä niistä seuraa homoliittoja ajatellen (vastustaminen / kannattaminen).

1) Jos heteromies tahtoo homoille hyvää ja hän kokee mahdollisen oman avioliittonsa kielteisesti, hän vastustaa homoavioliittoja homojen hyväksi. Tällöin hän on mukava heteromies.

2) Jos taas heteromies tahtoo olla homoille ilkeä ja hän kokee mahdollisen oman avioliittonsa kielteisesti, hän vastustaa homoavioliittoja, tosin täysin ristiriitaisesti, sillä homoja ei voida kiusata pidättämällä heiltä jotain sellaista, jota monet homot pitävät omalle itselleen kielteisenä. Tällöin kyseessä on pahansisuinen ja epäjohdonmukainen heteromies.

3) Jos taas heteromies tahtoo homoille hyvää ja kokee oman avioliittonsa myönteisesti, hänen ei olisi järkevää vastustaa homoavioliittoja, vaan hänen olisi johdonmukaista kannattaa ja suorastaan vaatiakin niitä voimaan. Tällöin heteromies ei kuitenkaan tulisi tehneeksi homoille hyvää, sillä hän tulisi tuputtaneeksi homoille jotain, mitä suuri osa homoista ei halua. Tällöin hän olisi ehkä hyväntahtoinen mutta hieman ajattelematon heteromies.

4) Ja siinä tapauksessa, että heteromies tahtoo homoille pahaa mutta kokee oman avioliittonsa myönteisesti, hänen logiikkansa leikkaa niin, että on selvästi johdonmukaista vastustaa homoliittoja ja puolustaa heteroliittoja. Tällöin hänen kiusantekonsa kuitenkin epäonnistuu edellä kuvatulla tavalla, sillä pidättämällä avioliittoinstituution vain heteroille hän ei pysty kieltämään homoilta mitään tärkeää.

Juuri tässä viimeksi mainitussa intentionaalisessa tilassa suurin osa heteromiehistä toimii. Sen traagisuus puolestaan piilee siinä, että vaikka homot eivät tällä tavoin jääkään mistään olennaisesta paitsi, heteromiehen oma avioliitto kärsii. Kosto taas tulee toisen sukupuolen kautta. Lisäksi heteromiehen omat jälkeläiset saattavat paljastua homoiksi tai lesboiksi, joten viimeistään he kaatavat merivettä homovastaisen heteromiehen niskaan. Homoavioliittoja vastustamalla heteromies ei siis saavuta mitään, sillä homot eivät kärsi olennaista haittaa, mutta hänelle itselleen saattaa koitua vahinkoa seksin ja luottamuksen menetyksen muodossa.

Niinpä minun käy siis sääliksi homoliittoja vastustavia heteromiehiä. Mikäli he olisivat johdonmukaisia, heidän kannattaisi *puolustaa homoavioliittoja* voidakseen siten kiusata homomiehiä painostamalla meitä kirkon ja sen julman kontrolli-instituution kahleisiin.

Ongelma on, että homovastaisilta heteromiehiltä puuttuu oikeaa tietoa siitä, kuinka mitättömäksi useimmat homot avioliiton kokevat. Toinen ongelma on, että homoavioliittoja vastustaessaan heterot eivät tajua kertovansa niistä *alitajuisista aggressioistaan*, joita heillä on *omia avioliittojaan* ja koko avioliittoinstituutiota kohtaan. Mikäli heidän tahtotilansa olisi kristillisen lähimmäisenrakkauden mukainen ja he kokisivat omat avioliittonsa myönteisesti, heidän olisi kai johdonmukaista haluta tätä hyvää myös meille.

Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla homoavioliittoja vastustaneet heteromiehet näyttävät enimmäkseen kuuluvan edellä mainittuihin ryhmiin 1 ja 2. Heidän ollessaan päättäjinä me homot säästyisimme siltä

avioelämän kurjuudelta, josta heidän omat liittonsa antavat varoittavia esimerkkejä.

Entä sitten homoavioliittoja vastustavat heteronaiset? Millainen on heidän asemansa? He ovat yleensä alistuvia tai alistettuja omissa mahdollisissa avioliitoissaan. He eivät käytä homoavioliittojen puolustamista miestensä kiusaamiseen, kuten tiedostavat feministit. Homoavioliittojen vastustaminen lienee heidän keinonsa nähdä omissa avioliiton rippeissään edes jotakin arvoa. Tai sitten he eivät ole ensinkään päässeet naimisiin ja haluavat kostoksi pidättää avioliiton oletetut ihanuudet myös homoilta.

Kiitos siis teille, te kaikki erilaiset heteronaiset ja -miehet, myös kritiikistä jo etukäteen. Nyt vain käsi pois housuista ja näppäimistöä kuluttamaan; kommenttipalsta on vapaa. Ja muistakaa toki riidellä paljon homoseksuaalisuudesta. Voittaja saa!

Maanantaina 25. lokakuuta 2010

SHEKKIVIHKOPOLITIIKKA JA NIINISTÖN NALLEKARKIT

Nykyaikana firmojen on vaikea ostaa valtaa vaalirahalla, jolla puolestaan ostettaisiin ääniä tyhmänä pidetyltä kansalta. Niinpä poliitikot ovat keksineet, että he voivat ostaa kannatusta *omilla rahoillaan* (joista suuri osa on tietysti kansan kukkaroista perittyjä kansanedustajien palkkioita).

Lehdet kertoivat juuri, että työmies Sauli Niinistö on lunastanut vuonna 2007 antamansa lupauksen ja lahjoittanut kansanedustajanpalkkansa, noin 120 000 euroa, ”hyväntekeväisyyteen”.[456] Tämä nyt varmaan tyydyttää suomalaisia. Suosion tavoittelu käy edelleenkin käteisellä, ja helppoa se on, koska eläkettä virtaa Euroopan investointipankin varapääjohtajuudesta enemmän kuin lääkäri määrää.

Kehittyvien Maakuntien Suomi perusteli toimintaansa aikoinaan sillä, että yhdistyksen vaalituella läpi voisi päästä sellaisiakin poliitikkoja, joilla ei ole suurta määrää omaa rahaa tai joilla ei ole poppareille tyypillistä julkisuutta. Silti sekin kasasi tukensa tietysti vain vallankahvassa jo roikkuville ministeripoliitikoille, joiden ei tarvitse julkisuutta saadakseen enempää kuin röyhtäistä.

Entä mitä on se hyväntekeväisyys, jota Niinistö nyt tukee? – Kirkon diakoniarahasto ja Tukikummit-säätiö! Ihme, ettei Niinistön mieleen tullut kohdentaa mitään Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry:lle juuri nyt, kun keskustellaan homoavioliitoista ja yhdistys on selvästi tuen tarpeessa. Kokoomus on juuri sitä, joksi Kari Suomalainen sen piirsi: pappi, jonka päässä on pata.

Diakoniatyöhön lahjoitetut lantit eivät yleensä päädy suomalaisten ihmisten hyväksi vaan uskonnollisen ideologian välikappaleiksi. Näin uskontoa käytetään politiikan välineenä.

Lastensuojelu ja nuorison hyvinvoinnista hätäileminen taas on mennyt liian pitkälle tässä turvakypärien Suomessa. Sellaiset suojelu-, varjelu- ja tarkkailuorganisaatiot eivät mitään lisätukea kaipaa. Sen sijaan nuorille pitäisi antaa siedätyshoitoa, jonka tuloksena he oppisivat elämään todellisessa maailmassa ilman Jeesus-teippiä ja muita kainalosauvoja.

Tukikummit-säätion tavoitteena on, että ”kaikilla lapsilla tulisi olla mahdollisuus osallistua aikuisina yhteiskuntaan ja kehittää sitä omalla panoksellaan”[457] (siis päämääränä on tehdä ihmisistä käyttökelpoisia ja kuuliaisia hyrräoravia). Jos aikuiset haluavat tukea lapsia ja nuoria, niin miksi he eivät tee niin, vaan pilaavat ihmisten elämän pelottelulla, kahleilla ja pumpulissa tapahtuvalla kasvatuksella, joiden tuloksena on uusavuttomia yksilöitä? Jos aikuiset haluavat taata lapsille onnellisen elämän, miksi he eivät tee niinkään, vaan tukahduttavat ihmisten henkisen vapauden rippikoululla, siihen liittyvällä henkisellä raiskauksella ja Tukikummit-säätiön kultaisilla kuohitsijoilla?

Syy on tietenkin se, ettei yhteiskunta lapsista mitään välitä vaan ainoastaan siitä, että heidät kasvatetaan yhteiskuntajärjestykseen niin kuin neuvostolapset kasvatettiin puolueohjelmaan. Myös lapsilisiä maksetaan ja päiväkoteja rakennetaan vain siksi, että lasten vanhemmat voisivat työskennellä häiriöttä ja tehokkaasti.

Mutta kyllä Niinistö varmaan oikeassa on: rahallahan kasvatusta parhaiten hoidetaan, niin kuin kannatuksen hankintaakin. Mahtaako muuten seuraavissa (karne)vaaleissa mennä läpi kukaan poliittisella ohjelmalla tai ajatuksillaan? No, eiköhän se populismi auta.

Tiistaina 26. lokakuuta 2010

EUROOPASTA AHDASMIELISTEN AMERIKKA?

Helsingin Sanomat uutisoi eilen, että italialaiskaupunki Castellammare di Stabia aikoo kieltää minihameet ja paljastavat farkut ja että kaupungin pormestari perustelee kieltoa ”soveliaisuudella”.[458] Pormestari Luigi Bobbion mukaan kiellolla halutaan palauttaa ”säädyllisyys” kaupunkikuvaan ja ”helpottaa ihmisten yhteiseloa”.

Bobbion ajama tiukka pukeutumiskoodi kieltäsi minihameiden lisäksi esimerkiksi matalavyötäröiset farkut, ja antavissa vaatteissa kulkemisesta voisi saada sakkoa 25 eurosta 500 euroon. Kaupunki aikoo kieltää myös auringonoton, jalkapallon pelaamisen kaupungilla ja jumalanpilkan, jos aloite hyväksytään valtuustokäsittelyssä.

Tekeillä oleva uudistus on lehden mukaan tulos siitä, että pääministeri Silvio Berlusconi on antanut Italian kaupunkien pormestareille valtuuksia puuttua ”yhteiskunnanvastaiseen käytökseen”. Joissakin italialaiskaupungeissa onkin viime aikoina kielletty esimerkiksi hiekkalinnojen teke-

minen, suutelu autossa, kulkukissojen ruokkiminen, puukenkien käyttö ja ruohonleikkurilla ajelu viikonloppuisin.

Ihme, että nämä yhteiskuntamoraalin parannukset eivät nyt kelpaa Helsingin Sanomien feministitoimittajille, jotka ovat aina valittaneet esimerkiksi miesten halusta tiirailla vähäpukeisia naisia.

Ilmeisesti syynä on se, että korjausten alullepanija on sovinismillaan mainetta hankkinut patriootti. Italian suupaltti pääministeri yrittänee tällä teollaan kääntää huomiota pois omista seksiskandaaleistaan ja taivutella muitakin ihmisiä huomaamaan, miltä normiruuvien kiristely tuntuu!

Mikäli uudistus olisi lähtöisin Berlusconin kabinetin sijasta paikalliselta feministiklubilta, kyseinen puritanismi otettaisiin varmasti Suomenkin ämmäkerhoissa avosylin vastaan. Sillä heidän agendansa on ihan samanlainen.

Torstaina 28. lokakuuta 2010

”VAROKAA, TALO ON TULESSA!”

Sensuurin olemusta on usein havainnollistettu seuraavalla esimerkillä. Ajatellaanpa, että täydessä teatterissa syttyy tulipalo. Joku huutaa tällöin: ”Varokaa, talo on tulessa!” Niinpä ihmiset pyrkivät pelastautumaan ja ryntäävät ovia kohti, jolloin osa voi loukkaantua tai tallaantua kuoliaaksi. Mutta osa varmastikin säästyy liekeiltä saatuaan tiedon ajoissa.

Jos taas ilmoitus ei pidäkään paikkaansa, eli talo ei ole liekeissä, ryntäys oville on turha ja moni voi survoutua paniikissa tarpeettomasti. Tämän vuoksi viranomaiset haluavat estää väärät hälytykset.

Myös sensuuri palvelee samaa asiaa. Yhteiskunnasta halutaan eliminoida ”väärät hälytykset”, jotta kukaan ei joutuisi kärsimään turhaan. Tärkeimmäksi kysymykseksi nousee, mistä hälytyksen tiedetään olevan oikea tai väärä. Kuinka se voidaan todistaa?

Yhteiskunnalliset tilanteet poikkeavat monin tavoin tulipaloista. Asioita voidaan arvioida kiireettömästi ja kaikessa rauhassa. Paniikin vaaraa ei ole. Niinpä ei vallitse myöskään tallautumisen riskiä, vaikka esitetty mielipide olisi vääräkin.

Mielipiteen esittäjä voi tietysti vaatia välitöntä reagointia, mutta väitteen todenperäisyyttä on mahdollista arvioida tieteellisesti, jolloin se voidaan osoittaa epätodeksi tai todeksi. Jos tässä tilanteessa noudatettaisiin sensuuria ja paloviranomaisten tavoin kiellettäisiin mahdollisesti väärät hälytykset, väitteen todenperäisyyttä ei voitaisi arvioida. Tämä taas ohjaisi luottamaan sokeasti väitteen esittäjään tai hylkäämään hänen näkemyksensä perustelematta.

Sillä tavoin toimivat ihmiset ottaisivat kuitenkin järjettömän suuren riskin. Jos varoitus olisi *todenperäinen eivätkä ihmiset toimisi*, paljon

ihmisiä kuolisi liekkeihin. Jos taas varoitus osoittautuisi *epätodeksi ja ihmiset ryntäisivät oville*, rytäkässä kuolisi tai haavoittuisi monia. Mikäli varoitus olisi *epätosi ja ihmiset eivät tekisi mitään*, tilanne olisi yhdentekevä ja huudahdukselle voitaisiin nauraa kuin vitsille. Ja mikäli varoitus osoittautuisi *todeksi ja ihmiset toimisivat*, voitaisiin tulipalon keskeltä pelastaa mahdollisimman suuri määrä ihmisiä.

Koska haitat ovat väärän varoituksen tapauksessa pienehköjä tai suorastaan mitättömiä mutta oikean varoituksen tapauksessa hyödyt olisivat haittoihin verrattuina suuria, on pidettävä parempana antaa varoitus myös siinä tapauksessa, ettei olla aivan varmoja, palaako talo.

Yhteiskunnallisissa keskusteluissa tilanne on vielä selvempi. Koska aikaa harkintaan on ja väärästä varoituksesta koituvat haitat voidaan niin muodoin minimoida, on suositeltava myös sellaisten hälytysten antamista, jotka mahdollisesti osoittautuvat vääriksi. Samoista syistä sensuuria pidetään haitallisena ja epätoivottavana. Juuri sensuuri veisi pohjan väitteiden todenperäisyyden arvioimiselta. Sensuurin vallitessa ei voitaisi siis ajoissa tunnistaa, mikä paloilmoitus on oikea ja mikä väärä.

Miksi sitten viranomaiset harjoittavat sensuuria ja rajoittavat sananvapautta esimerkiksi maahanmuuttoasioissa poliittiseen korrektiuteen vedoten? Kuinka kukaan haluaisi ottaa niin suuren riskin, että kieltää mahdollisesti oikean varoituksen?

Yksi syy on oman edun tavoittelu: esimerkiksi joku poliitikko voi katsoa, että sensuurista on hyötyä hänen uralleen eikä talon palamisesta olisi hänelle itselleen suurta haittaa. Hän saattaa olla varmistanut itselleen henkilökohtaisen pakoreitin, jonka päässä odottaa hyväpalkkainen virka tai kasa valtionyhtiöiden optioita. Toinen syy voi olla se, että tiedonkulkua estävä ihminen on jonkin ideologian pauloissa. Hän ei esimerkiksi välitä omasta tuhoutumisestaan tulipalossa vaan kuvittelee, että uskonto tarjoaa hänelle pakotien paratiisiin. Sellaista ihmistä on syytä varoa, sillä ollessaan välittämättä omasta kuolemastaan hän välittää vielä vähemmän muiden kuolemasta.

Sensuurin olemukseen kuuluu, että se on yleensä tietoista. Sensuurin harjoittaja siis tieten tahtoen kieltää joko oikeiksi tai vääriksi tietämiään väitteitä. Syynä on edellä mainittu oman edun tavoittelu. Tiedostamaton ja tarkoitukseton sensuuri puolestaan on harvinaisempaa, mutta sitäkin esiintyy. Tällöin ihminen toimii naiivin typerällä tavalla esimerkiksi sen vuoksi, että jokin laki määrää niin. Ihmisen huutaessa sairaala-alueella, että liekeissä oleva lasaretti on tulessa, joku dementoitunut hoidokki saattaa kieltää häntä kiljumasta vain sillä perusteella, että kovaääninen esiintyminen on paikan päällä kielletty.

Entä miltä asia näyttää huutajan kannalta? Se, joka *tietoisesti antaa oikean varoituksen*, toimii pelkästään reaktiomaisesti ja myös moraalisesti ongelmattomalla tavalla. Sellainen henkilö, joka *tahattomasti tai tietämättään tulee huutaneeksi oikean varoituksen*, on puolestaan harvinai-

sempi tapaus, ja useimmat heistä ovatkin arvaajia, joiden ennustukset toisinaan osuvat oikeaan. Se, joka *tietoisesti huutaa väärän ilmoituksen*, saattaa tehdä niin samasta syystä kuin sensuurin harjoittajakin: esimerkiksi tavoitellakseen huomiota. Ja sellainen, joka *tietämättään tulee huutaneeksi väärän varoituksen*, on puolestaan erehtyjä. Erehtyminen on kuitenkin inhimillistä ja moraalisesti ongelmatonta, koska siihen ei liity haitallista tarkoitusperää. Tällaista toimintaa voidaan sanoa myös eettiseksi ja älyperäiseksi, koska se tuo esille vaihtoehtoja. Erehtyjäksi osoittautuvaa voidaan pitää lisäksi jalomielisenä, sillä hän ottaa riskin maineensa menettämisestä.

Johtopäätösmäisesti on todettava, että sensuuri on melkeinpä kaikissa tapauksissa haitallisempaa kuin vääräksi osoittautuvan informaation tuottama vahinko. Niinpä viranomaisten kannattaisi taistella mahdollisimman laajan sananvapauden puolesta ja rohkaista ihmisiä tuomaan esille kaikenlaisia mahdollisia mielipiteitä. Ihmisiä ei tulisi rangaista mielipiteistään myöskään jälkikäteen, koska jälkikäteissensuurilla on taipumus kiertyä ennakkosensuuriksi, kun ihmiset pelästyvät tuomioita ja alkavat varoa sanojaan itsesensuurin muodossa.

Väitteiden todenperäisyyden arvioimista varten on tiede. Sekään ei tosin pysty ratkaisemaan arvo- eikä päämääräkysymyksiä, sillä arvot ja arvostukset sekä ihmisten ja ihmisryhmien mielipiteet harvoin ovat objektiivisesti oikeita tai vääriä. Mutta aikaa ajatteluun on.

Toinen tieteen heikkous on se, että tiede ei yleensä anna toimenpidesuosituksia. Tieteenharjoittajien tehtävä ei ole ottaa kantaa eikä kertoa, mitä pitäisi tehdä. Siksi tieteenharjoittajat usein jäävätkin seisomaan palavaan taloon, mikä ei suinkaan johdu heidän urheudestaan vaan tieteellisen sitoutumattomuuden ihanteesta. Pyydettäessä sellainenkin tieteenharjoittaja voi tosin auttaa palontorjuntasuunnitelman laatimisessa.

Sensuurin ongelmat ovat tulleet länsimaissa ajankohtaisiksi maahanmuuttokeskustelun myötä. Myös feminismin sekä vihervasemmistolaisen ideologian arvostelijoita ja heidän teoksiaan pyritään sensuroimaan viranomaistahoilla, yliopistoissa, mediassa ja julkisissa kirjastoissa.

Maahanmuuton arvostelijoita ja vastustajia on tuomittu rangaistuksiin, vaikka heidän varoitussignaaleitaan ei ole kyetty osoittamaan vääriksi. Sen sijaan on näyttöä niiden osoittautumisesta oikeiksi. Kun tuomiot eivät perustu järkeen vaan lain kirjaimeen, toimitaan kuin mielisairaalassa, jossa potilaat kieltävät palokuntaa työskentelemästä vain siksi, ”ettei sairaalassa saa melskata eikä huutaa”. Pahimmassa tapauksessa sensuuriin perustuvasta maahanmuuton lietsonnasta tulee itsemurhalahkolle ominainen joukkopsykoosi.

Perjantaina 29. lokakuuta 2010

MYRSKY VESILASISSA LAANTUNUT

Suomalaisen sanankäytön Nelson Mandela, blogikirjoittaja Jussi Halla-aho, tuomittiin Helsingin hovioikeudessa samaan sakkorangaistukseen kuin käräjäoikeudessa viime vuonna.[459] Lisäksi oikeus sensuroi hänen blogiaan kahden kappaleen verran. Lapsellista politiikkaa ja tyhjänpäiväisen asian vatvomista, sanon minä, mutta eihän se järvi soutamalla kulu.

Olennaisempaa on, mitä kyseinen prosessi tuo esiin tuomioistuinlaitoksen käytännöistä. Helsingin hovioikeus istui tapaus Halla-ahon päällä kuin hanhiemo, ja tuomiota odotettiin kuin kultamunien kuoriutumista. Oikeus ei suostunut antamaan ratkaisua edes hohtimilla kiskoen, vaikka oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 pykälän mukaan tuomio tai lopullinen päätös olisi mankeloitava ulos 30 päivän kuluessa pääkäsittelyn päättymispäivästä. Nyt ratkaisu viipyi melkein viisi kuukautta!

Viipymisen tekosyyksi ilmoitettiin jotakin ruuhkautumisen tapaista, mutta todellisia syitä taitaa olla kolme. Ensinnäkin on toivottu, että syytetty ja asiasta kiinnostuneet rukoilisivat ratkaisua tulevaksi, jotta voitaisiin sanoa, että itsepähän pyysitte. Toiseksi oikeus lienee jäänyt odottamaan Geerd Wildersin prosessin päättymistä selvittääkseen tuloksia takaovien kautta, sorvatakseen mahdollisimman yhdenmukaisen ratkaisun ja viedäkseen sitä kautta pohjaa jatkokäsittelyltä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimessa. Kolmas syy voi olla, ettei hovioikeudessa ole saatu aikaan sellaista kokoonpanoa, jossa äänestäminen olisi voinut tuottaa halutun tuloksen. Edes lomat, sairastumiset tai muut poissaolot eivät ole saaneet rangaistuksen koventamista puoltavaa kabinettia syntymään.

Oikeus saada oikeutta on ihmisoikeus

Vitsikästä on, että juuri eilen eduskunnassa keskusteltiin siitä, pitäisikö eduskunnan oikeusasiamiehen kansliaan perustaa uusi ”ihmisoikeuskeskus”.[460] Vastaukseni on selvä: tässä maassa ei tarvita enää lisää ihmisoikeusprofeettojen kahvikerhoja, joiden ainoa tehtävä on puolustaa rajojemme ulkopuolelta tulevien asemaa suomalaisten ihmisten ohi. Pikemminkin tarvittaisiin perustuslakituimioistuin tai totuuskomissio, jonka puheenjohtajaksi antaisin heti oman suostumukseni.

Myös eduskunnan oikeusasiamies on osoittautunut yhtä turhaksi toimielimeksi kuin oikeuskanslerikin. EOA on antanut ratkaisun esimerkiksi sellaisessa ”erittäin tärkeässä” kysymyksessä, kuin saavatko moottoripyöräjengiläiset käyttää Marimekon paitoja vankiloissa jengiensä piilo-

tunnuksina,[461] mutta samanaikaisesti se on katsonut läpi sormien montaa hallinnossa tapahtunutta vääryyttä. Oikeuskansleri puolestaan on siunannut niin Mauri Pekkarisen korruptoituneet vaalirahat kuin vähemmistövaltuutetun virantäyttösluibailun, mikä todistaa vain siitä, että Suomessa hallitus valvoo oikeuskanslerin toimien lainmukaisuutta.

Se, että tietyt tahot haluaisivat nyt Suomeen uuden byrokraattisen ”ihmisoikeuskeskuksen”, osoittaa että *oikeuslaitos itse ei toimi* ja että ihmisoikeuksia yritetään tuottaa kuin tiiliskiviä. Parhaiten ihmisoikeudet edistyisivät, jos lopetettaisiin muutama sananvapautta rajoittava viranomainen.

Oliko oikein?

Halla-ahon tuomion julkistamisajankohta oli etevä siksi, että tuomitun tiedettiin esiintyvän samana päivänä Helsingin kirjamessuilla järjestettävässä keskustelussa,[462] josta saalis ei pääsisi helposti karkuun. Kuinka teatraalisen viitekehyksen tämä tarjoaisikaan: juhlakalu olisi korjattu talteen suoraan estradilta, mikäli päätöksenä olisi ollut ehdoton vankeustuomio! Ainakin hänet yllätettäisiin yleisön edestä housut kintuissa, kun tuomittu saisi kuulla oikeuden päätöksenkin parhaassa tapauksessa medialta.

En ota tässä yhteydessä kantaa Halla-aholle langetettuun rangaistukseen, sillä olen esittänyt asiasta mielipiteeni jo käräjäoikeuden tuomiota koskevissa kirjoituksissani. Tuomitseminen ja sitä koskeva keskustelu elävät nykyään omalla kiertoradallaan, eikä niillä ole mitään tekemistä itse asian eikä sen tilanteen kanssa, jossa maahanmuuttokriittistä keskustelua käynnisteltiin. Maahanmuuton varjopuolien arvostelu on huomattu kaikin puolin tarpeelliseksi, eikä hammastahnaa saa enää takaisin tuubiin.

Pidän tuomitsemista ylipäänsä vääränä. Näin sanoessani korostan, ettei kantani ole henkilökohtainen vaan periaatteellinen ja kaikkia ihmisiä koskeva, suorastaan ihmisoikeudellinen.

Hollantilaiselle Geert Wildersille puolestaan odotetaan vapauttavaa päätöstä ensi kuun alussa. Myös Halla-ahon 330 euron sakot olivat melko symbolinen seuraamus ja vähäpätöinen hinta laajasta julkisuudesta. Sen sijaan kansanedustaja ja juristi Susanne Winterille langetetut 24 000 euron sakot söisivät suuren osan mistä tahansa vaalikassasta siinäkin tapauksessa, että kansalaiset ryhtyisivät maksamaan sakkoja kirjekuoressa. Kovin mitättöminä ei voi pitää myöskään näyttelijälegenda Brigitte Bardot’lle vuonna 2008 mätkäistyjä 15 000 euron sakkoja, jotka hän sai vaadittuaan eläinten tainnuttamista ennen niiden rituaaliteurastusta.

Ketähän siinäkin rituaaliteurastettiin ja minkälaisin tuloksin? Eurooppalaiset tuomarit ovat kulkeneet monta vuotta pää niin korkealla pilvissä, etteivät jalat ole ylettyneet maahan. Rangaistusten lieventymistä Pohjoismaissa ja esimerkiksi Hollannissa voi selittää myös se, ettei kyseisissä maissa kärsitä natsistisen historian tuottamista traumoista samalla tavalla kuin Itävallassa, Ranskassa ja Saksassa.

Jatkuuko jankutus?

Syyttäjäviranomaiselle hovioikeuden pysyttävä päätös oli kuin kehotus hakea lopullinen ratkaisu korkeimmasta oikeusasteesta. Koska syyttäjä ei ollut tyytyväinen Halla-aholle käräjäoikeudesta annettuun tuomioon, hän ei ehkä ole tyytyväinen myöskään hovioikeuden pysyttävään päätökseen vaan hakee valituslupaa. Käsittely Korkeimmassa oikeudessa voisi olla periaatteellisista syistä paikallaan, sillä myös hovioikeuden ratkaisu kelpuutetaan ennakkotapaukseksi, ja tässä tapauksessa sillä on sensuuria legitimoiva merkitys. Siksi myös tuomitun kannattaisi hakea muutosta.

Kun kansalliset oikeustiet on kuljettu loppuun, olisi ehkä mahdollista hakea muutosta vielä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta, paitsi että EIT ei ota käsiteltäväkseen tuomioita, jotka on annettu ”rasistisista rikoksista”. Rasististen ihmisoikeusrikosten piiriin taas sananvapauden loukkaukset eivät näytä kuuluvan ollenkaan, mutta uskonnon kritisoiminen kylläkin.

No, tällaista elämä yleensäkin on. Jos joku luulee, että maailmassa jotakin oikeutta saa (siis missään yhteydessä) on mielestäni hieman tyhmä tai lapsellinen. Kaikki oikeudenkäyttö on pelkkää mielipidevaltaa, aivan niin kuin lainsäädännön perustana oleva politiikkakin.

Kansantuomioistuimessa myös tämä kysymys lopulta ratkaistaan. Jo hovioikeuden päätös julkistettiin uuden lain mukaisena ”virallisena kampanja-aikana”. Mikäli pitkästyttävä prosessi edelleen jatkuu, Korkein oikeus puolestaan antanee päätöksensä vaaliviikolla.

Laki saksii sanaa

En vastusta oikeudenkäyttöä sinänsä, mutta mielestäni oikeudenkäynnit eivät ole oikea foorumi poliittisten kysymysten käsittelyyn. Oikeudenkäynnit eivät perustu vapaaseen keskusteluun vaan vallankäyttöön. Oikeussaleissa asioista ei voida puhua kriittisesti, puolueettomasti ja totuutta tavoitellen, sillä puhetilanteita varjostaa rangaistuksen uhka.

Siksi mielipiteitä esitetään ja muodostetaan lähinnä sillä perustella, mikä auttaa rangaistuksen välttämisessä. Oikeuksien päätöksillä taas ei ole filosofian kannalta muuta arvoa kuin asema kulttuuri- ja yhteis-

kuntakritiikin aineistona: esimerkkitapauksina siitä, millaiset ideologiset normit tänä tai tuonakin ajankohtana vallitsevat.

Minua filosofina kiinnostaa lähinnä seuraava: jos maahanmuuton puolustelijat ovat niin oikeassa kuin katsovat, mikä tekee vastaväitteistä niin vaarallisia, että ne täytyy tuomita oikeuksissa? Miksi ne tuomitaan myös julkisessa sanassa siten, että rehelliset ja asiansa perustellusti esittävät ihmiset irtisanotaan viroistaan, aivan kuten Saksan keskuspankin "rasistiksi" syytetty johtaja Thilo Sarrazin, joka erotettiin tehtävistään hänen julkaistuaan muslimien laajenemispolitiikkaa arvostelevan kirjan?[463] Juuri tällä tavoin muslimit käyttävät valtaa ja tekevät kantaväestöön kuuluvista ihmisistä käänteisen rasismin uhreja.

Olennaista on, missä tarkoituksessa ajatukset esitetään, eikä se, mitä kirjaimellisesti sanotaan. Erilaisuuden toteamisesta syntyy usein myös hauskoja tilanteita, ja huumorinsieto kertoisi yhteiskunnallisesta luottamuksesta.

Väärien ajatusten pois pyyhkimiseen liittyvä lynkkausmieliala kertoo, että mikään matka maailmassa ei ole niin lyhyt kuin matka hyvästä pahaan – paitsi paluu samaa tietä takaisin.

Kumartakaa setä Stalinia kolmesti päivässä

Koska tänään liikutaan myös sivistyksen foorumilla (eli kirjamessuilla), myös sananen ajankohtaisesta kirjallisuudesta lienee paikallaan. Painosta tuli pari kuukautta sitten Ville Hytösen toimittama teos nimeltä *Mitä Jussi Halla-aho tarkoittaa?*, johon minäkin laadin pyynnöstä kirjoituksen.[464]

Teoksen vastaanotto on ollut odotetun kielteinen. Halla-ahon näkökantojen puolustajat ovat moittineet kirjaa siitä, että mukana oli valtava kasa vastustajien artikkeleita. Vastustajat taas ovat moittineet teosta siitä, että mukana oli kaksi maahanmuuttokriittistäkin kirjoitusta. Tyypillinen puolustajan arvio ilmestyi Perussuomalainen-lehden numerossa 13/2010, jossa Simo Grönroos -niminen kirjoittaja totesi, etteivät Hännikäisen ja Hankamäen kirjoitukset riitä pelastamaan teosta.[465] Mikäpä sen murheen Alhosta pelastaisi?

Tyypillisen esimerkin vastustajien suhtautumisesta taas tarjoaa vapaana kirjoittajana toimivan Kari Salmisen asennoituminen. Hän halusi osoittaa oman puolueettomuutensa laatimalla samasta teoksesta arvion peräti *kahteen* valtakunnalliseen päivälehteen: Turun Sanomiin ja Aamulehteen.[466] Ja lehdet näyttävät syövän mitä vain, niin kuin lehmä rehumainoksen.

Aamulehden arviossaan Salminen haukkui "Halla-ahoa ja kumppaneita" muun muassa "epätieteellisiksi" mutta sulki silmänsä siltä tosiasialta, että röyhkeimmät valeet Hommaforumin teettämistä tutki-

muksista esitti Halla-ahoa arvostellut Katja Kettu. Olisi kiintoisaa tietää, mikä Salmisen oma tieteellinen pätevyys on.

Salminen jatkoi, että

> [k]aivattua 'keskustelua' syntyy, mutta ei kovin rakentavaa. Nyt vain heitellään tilastoja ja huudellaan hävyttömyyksiä leiristä toiseen.

Ehkä voisi lisätä, että joukkoon näyttävät mahtuvan myös ne Salmisen tapaiset herjanheittäjät, jotka ovat ummistaneet korvansa kaikelta tieteelliseltä argumentaatiolta ja näennäisen puolueettomuuden kaapuun pukeutuen valinneet puolensa tuossa itse lietsomassaan sodassa.

Turun Ylioppilaslehteen kirjoittavan J. Tuomas Harviaisen mielestä oma lähdeviitteillä varustettu kirjoitukseni nimeltä "Maahanmuutosta asiallisesti" on kuulemma kirjoituskokoelman "heikoin lenkki".[467] Artikkelini on varmasti heikoin lenkki – arvostelijan itsensä kannalta.

Lenkki lienee lipsahtanut kriitikon omaan kaulaan, sillä hän on antautunut arvostelemaan argumentaatiotani myös "stalinistiseksi". Ei olekaan kukaan vielä aiemmin erehtynyt tuota solvausta esittämään, ei edes vähemmällä asioiden tuntemuksella kuin Harviaisella on.

No, onhan kyseinen kommentti hyvin ymmärrettävä. Juuri tällaista palautetta saa, kun perustelee jonkin asian tieteellisesti vastaansanomattomalla tavalla. Tässä mielessä tiede on totta kai hyvin stalinistiselta tuntuva järjestelmä.

Arvostelujen kautta oikeaksi tuli osoitettua lähinnä oma näkemykseni kulttuurielämän luonteesta: kirjallisilla markkinoilla ei voi menestyä mikään sellainen, mitä itse edustan, eli asiallinen ja filosofinen tarkastelu. Puolustajille kaiken pitää olla ylistystä – vastustajille parjausta.

Lauantaina 30. lokakuuta 2010

MIKSI ON TÄRKEÄÄ OLLA PAHEELLINEN?

Julkisuuteen putkahtaa silloin tällöin ihmisiä, jotka ovat niin sanotusti paheellisia. He saavat huomiota mielipiteillään, joilla he poikkeavat sovinnaisista käsityksistä. Joidenkin toisten mielestä sellaisten ihmisten paheet muistuttavat hyveitä. He aiheuttavat hämmennystä.

Esimerkiksi Jussi Halla-aho sai aikaan levottomuutta maahanmuuttokriittisillä mielipiteillään, joita toiset pitivät paheellisina, toiset taas hyveellisinä. Tiettyjen asenteiden arvottaminen paheellisiksi on konventionaalisen, sovinnaisen ja totunnaisen, moraalin ilmentymää.

Hyve ja pahe ovat mahdollisia vain suhteessa johonkin *soveliaana* pidettyyn. Se, mitä pidetään soveliaana, on puolestaan erittäin normatiivinen ja ideologinen asia ja määräytyy usein enemmistökäyttäytymisen pohjalta. Sovinnaisuus myötäilee siis keskiluokkaisia arvoja ja elämän-

tapoja. Näin se tukahduttaa ihmisten pyrkimyksiä tuottaa omaa persoonaansa poikkeuskäyttäytymisen kautta. Keskiluokkaisuus on myös turvallinen pakopaikka, johon voi piiloutua eksistentiaaliselta ahdistukselta. Sopeutumalla vallitseviin mielipiteisiin ja viranomaisvaltaan voi taitavasti kiertää omana itsenään olemisen henkilökohtaiset ja sisäiset haasteet.

Edellä lausutun valossa Jussi Halla-aho toimi urheasti kuin ympäristöaktivisti tai seksuaalisen vapautusliikkeen militantti. Hänkin halusi olla oma itsensä. Maahanmuutosta käydyn kiistelyn tuloksena kaikki huomasivat vihdoin, mitä hyveitä suorapuheisuuden paheeseen sisältyy: muun muassa totuudellisuus.

Jos on paheellinen, on kuitenkin syytä olla *johdonmukaisesti* paheellinen. Vasta se tekee paheellisuudesta hyveellistä ja myös tyylikästä. Esimerkiksi Halla-aho ei ole ollut aivan johdonmukaisesti paheellinen. Hän on arvostellut kyllä maahanmuuttoa ja kaikkia sen tabuja, mutta toisaalta hän on kauhistellut ja moralisoinut esimerkiksi pedofiliaa ja käyttänyt pedofiilileimasinta islamin vastaisena lyömäaseena. Toiselta puolen hän on jättänyt taivastelematta sitä, mitä kauheuksia pedofiilien kastroimiseen liittyy. Mitä vikaa tässä asennoitumisessa sitten on? Eikö tällaista suhtautumista voi sanoa vain johdonmukaiseksi?

Ei voi. Filosofian kannalta näet on niin, että hyveellinen paheellisuus syntyy kaikkien asioiden tasapuolisesta kyseenalaistamisesta, juuri sellaisesta, jota Sokrates edusti. Esimerkiksi Halla-aho on kyseenalaistanut maahanmuuton muttei sitä kaikkea valheellisuutta, jota seksuaalimoraalin runsaisiin ja ehtymättömiin tabuihin liittyy. Monissa muissa asioissa hän on omaksunut ja julistanut yhtä sovinnaisia ja totunnaisia käsityksiä kuin muutkin. Etiikan taas erottaa konventionaalisesta moralismista se, että asiat ovat perusteltuja eivätkä ompeluseuroissa opiskeltuja.

Mutta takaisin tyyliin. Jos ryhtyy kyseenalaistamaan, kyseenalaistamisen pitää olla lahjomatonta. Esimerkiksi minua on usein haukuttu paheelliseksi juuri siksi, että olen kyseenalaistanut kaiken. Olen kyseenalaistanut, paitsi maahanmuuton oikeutuksen, myös feministeille pyhitetyt ohituskaistat, lapsipornon vaarallisuuden ja rotuopin pahuuden. Olen osoittanut ympäristöliikkeen pyrkimykset säälittäväksi kosmetiikaksi, jolla ainoastaan vaimennetaan ihmiskunnan viimeisiä kuolinkorahduksia ja kaunistellaan päästö- ja kulutuslukemia tilanteessa, jossa kokonaisrasitus jatkuvasti kasvaa ekologisista ongelmista suurimman, eli heteroseksuaalisen lisääntymisen ja väestöräjähdyksen seurauksena.

Olen puhkaissut aivotutkimuksen ja geeniteknologian kuplan ja todistellut, miten ne ovat vain 1950-luvulta juurensa juontavan mekanistis-materialistisen ihmiskuvan ja *mind–body*-dualismin toistoa. Harjoitan homoseksuaalisuutta ja edustan *uomo naturalen* eli luonnollisen ihmisen ihannetta. Olen arvostellut kristinuskoa, islamia ja virassa masturboivia filosofianprofessoreita. Jos minulta kysytään, olenko sovinisti, on vastaus

tässä valossa ilman muuta: ”kyllä” (vastavetona feminismille). Jos minulta kysytään, olenko rasisti, on vastaus taaskin pulmusenpuhdasta omantunnon kujerrusta väreilevä ”kyllä” (sillä ihmisellä on oikeus olla omaa rotuaan). Ja jos kysytään, olenko natsi, on vastaus tällöinkin monien mielestä erittäin ystävällinen ”kyllä”. Erona on vain se, että Hitler haukkui kannattajansa häviön jälkeen, minä jo ennen tappiota.

On tärkeää olla epäsovinnaisuudessa ja paheellisuudessa johdonmukainen ja kaikenkattava, sillä vain silloin se voi kasvaa tyyliksi. Pienikin myönnytys sovinnaisuudelle ja laumojen mielipiteille merkitsee säröä kriittisyyden uskottavuuteen, ja ihminen menettää pelin. Seurauksena on pelkkää moralistista paatosta ja keskivertomielipiteitä myötäilevää politiikkaa.

Entä mitä hyötyä johdonmukaisesta paheellisuudesta on? Etuna on juuri se, minkä totesin edellä: se edistää totuuden tavoittelua sekä yli-ihmiselle (eli omana itsenään elävälle yksilölle) tyypillisen moraalin syntymistä. Mikäli yksilö joutuu ristiriitaan yhteiskunnan valtavirran kanssa, sitä suurempi on hänen voittonsa, sillä se on lunastettu äärimmäisen poikkeuksen kautta.

Haastamalla ihmisiä vääristä sanoista oikeuteen julkinen valta kaivaa itselleen kuoppaa ja osoittaa, kuinka vaikeaa ihmisiä on taivutella olemaan muuta mieltä kuin he todellisuudessa ovat. Vetämällä kansalaisia yksi kerrallaan oikeuteen epäkorrekteina pidetyistä mielipiteistä viranomaiset tuottavat todistusaineistoa lähinnä siitä, kuinka mahdotonta ihmisiä on pakottaa ajattelemaan toisella tavalla kuin he tosiasiassa ajattelevat.

Ihminen ei voi olla puoliksi filosofi. Niinpä olen mieluummin ensiluokkainen versio omasta itsestäni kuin toisen luokan versio jostakin muusta.

Sunnuntaina 31. lokakuuta 2010

KISSANPASKAN ARVOISIA JYMYJUTTUJA

Joskus sitä ihmettelee, kuinka mitättömistä asioista ihmiset kilahtavat ja seuraa suunnattomia skandaaleita, repäiseviä otsikoita ja jopa oikeudenkäyntejä. Hetki sitten osa suomalaisista järkyttyi homoavioliittojen mahdollisuudesta, ja kirkosta erosi kymmeniätuhansia ihmisiä – osa protestiksi kirkon konservatiivisuudelle, osa varmaankin liiallisena pitämälleen vapaamielisyydelle.

Jos ihmisten mielikuvitus, asenteet ja arvomaailma eivät kestä sitä, että muutama homo- tai lesbopari vilahtaa naimisiin jonkin kirkon hämyisten holvien alla, niin mitä tällaisten ihmisten lähimmäisenrakkaus oikeastaan sisältää? – Auuu... on se kova juttu, jos joku haluaa niinkin vanhanaikaisen instituution kuin avioliiton piiriin! Radikaalia, liian radikaalia!

Toisen esimerkin tarjoaa tapa, jolla muutamat järkyttyivät erään humanistitohtorin epäsovinnaisista maahanmuuttomielipiteistä. Oikeutta käytiin hänen kahden vuoden takaisesta kunnallisvaalivoitostaan asti, ja prosessi saattaa jatkua yhä. – Auuu... on se kova juttu sanoa ääneen, että maahanmuuttajia tulee liikaa eikä se ole kenenkään kannalta oikein! Radikaalia, liian radikaalia!

Luultavasti kummastakaan asiasta ei olisi syntynyt mitään skandaalia ilman *median välittävää vaikutusta*. Niin sanotut tiedotusvälineet tekevät juttuja pelkästään *survival*-strategisista syistä eli taatakseen oman olemassaolonsa: jotta lehdet voisivat ilmestyä ja sähköinen media ruokkia ihmisiä valmiiksi märehtimällään rehulla.

Esimerkiksi homoavioliittoja koskevasta asiasta tuskin olisi tullut minkäänlaista jupakkaa, jos sitä olisi tarkasteltu pelkästään oikeudenmukaisuusteorioiden ja akateemisen teologian kannalta. Jymyjuttu siitä tuli vasta, kun kirkon puoliksi oppineet alkoivat kirjoitella lehtiin. Myöskään maahanmuuton ja maahanmuuttopolitiikan arvostelusta ei olisi noussut kohua, jos sitäkin olisi pitäydytty tarkastelemaan tieteellisesti ja filosofisesti.

Sen sijaan nyt media luki niin sanottujen maahanmuuttokriitikoiden kirjoituksia ja mielipiteitä tahallaan väärin – eikä suuri osa maahanmuuttoa arvostelleista edes ole leimallisesti mitään maahanmuuttokriitikoita vaan esimerkiksi kulttuurin tuntijoita tai etiikan ja yhteiskuntafilosofian asiantuntijoita. Lopulta juristit ovat joutuneet ynnyköimään asioiden ympärillä.

Kun ihmiset eivät perehdy esittäjien alkuperäisiin ajatuksiin vaan uskovat niitä referoivien tahojen arvioita, he päätyvät harhaan. Vääristelevistä arvioista poimitut sitaatit voivat lopulta välittyä esimerkiksi Wikipedian kaltaisille foorumeille, joissa niitä aletaan helposti pitää ”totuuksina”, vaikka kyse on pelkistä poliittisista tulkinnoista. Median vaikutus vellonnan, järkytysten ja mielipidekiistojen, joskus jopa suoranaisen rasismin, lietsojana on ilmeinen.

Tämän paljastaa sekin, mistä ihmiset loppujen lopuksi polttavat kääminsä. Jos kyse ei olisi median luomista mielikuvista tai painotuksista, miten olisi mahdollista, että ihmisiä järkyttävät suunnattomasti sellaisetkin kymmenpennisen kokoiset asiat kuin homoavioliitot tai maahanmuuton arvostelu, joista puhutaan mediassa – mutta eivät lainkaan TV-väkivalta, polttohautaukset, vuokrien korotukset tai abortit, joita Suomen sairaaloissa tehdään noin 11 000 vuodessa mutta joista media sulkee suunsa kuin sammakon pimppi?

Tärkein syy asioiden paisutteluun ja mittasuhteiden vääristymiseen näyttää olevan ehtymätön juttupula. Median olisi kuitenkin hyvä säilyttää tietty marginaali, potentiaali ja suhteellisuudentajuun perustuva resurssiensa kapasiteetti, siis etäisyys kaikkein mitättömimpiin uutisaiheisiin. Entäpä, jos Pariisiin putoaa jonakin päivänä meteoriitti? Entä, jos New

Yorkissa räjähtää ydinpommi? Mitä silloin pannaan lehtien etusivuille, kun suurimmat kirjasimet on käytetty jo kinastelussa pääministerin tekstareista, joissa ei ollut edes valtiosalaisuuksia?

Asioiden karnevalisoitumista voidaan pitää populismin osana. Järki ei ratkaise vaan ”terve” järki. Se taas on vaarallista, kun tiedetään mitä kaikkea on aikojen saatossa määritelty terveeksi tai sairaaksi – ja täysin absurdein perustein. Välillä ovat voimassa diktaattorien, välillä kansan enemmistömielipiteiden mukaiset lait ja normit. Suunniltaan oleminen ja asioiden kauhistelu ovat merkkejä ihmisten yrityksistä hallita sisäistä tärinäänsä, joka johtuu ajattelun ideologisten pulttien pettämisestä.

”Järkyttymisessä” ja ”loukkaantumisessa” on usein kyse myös tahallisesta yrityksestä kiusata toista osapuolta. Se on ahdasmielisten ilkeyttä. Esimerkiksi kansanedustaja Päivi Räsänen tekeytyi hädissään marttyyriksi ja järkyttyi homofoobisten mielipiteidensä saamasta palautteesta ”itkien aivomiehensä sylissä”.[468] Kuinka vaikuttavaa! Kunpa tavoitteena ei olisi kerjätä sääliä ja säilyttää eduskuntapaikka, kun vaalitkin ovat tulossa. – Nyyh.

Taivastelu on yhteydessä siihen, että niin harva suomalainen on filosofi. Filosofian piirissä monet aatteelliset lähtökohdat nimittäin kyseenalaistetaan perin pohjin, eikä ainoastaan raapaista niitä konventionaalisia pikku tottumuksia, joiden perään ihmiset nyt hätäilevät käsi poskellaan. Filosofiaa taas ei suurimman osan pää kestä.

Eräs tapa saada polla kestämään olisi se, että ihmiset omaksuisivat filosofisen elämänasenteen. Se näyttää olevan ominaista nuorille. Edellä mainituissa kiistoissa ovatkin vastakkain olleet yleensä vanhat ja nuoret. Nuorille esimerkiksi homoavioliitot, maahanmuuton rajoittaminen, poliitikkojen flirtit ja todellisuuden väitetty pornoistuminen eivät ole olleet mitään ”kovia” tai vaikeasti hyväksyttäviä ideologisia juttuja vaan jokapäiväisiä ja elämään liittyviä asioita.

Jos joku nyt ihmettelee, miten voin itse puhua yhtä aikaa homoavioliittojen ja maahanmuuttokritiikin puolesta ja vieläpä samassa kirjoituksessa, ”vaikka monet maahanmuuton arvostelijat vihaavatkin homoja”, tämä on seuraus asioiden filosofisesta tarkastelemisesta. Me filosofit emme arvioi kenenkään ihmisen näkökantoja puoluekantaisesti tai henkilökohtaisesti, eli pitämällä jotakin tahoa tai ajattelijaa kaikissa asioissa joko oikeassa olevana tai väärässä olevana. Sen sijaan tutkimme jokaisen asiakysymyksen erikseen. Tätä taas media ja puolueet eivät tee eivätkä ymmärrä. Niiden mielestä jokainen ihminen on joko kannattaja tai vastustaja, ystävä tai vihollinen. – Paha juttu ihmisille itselleen.

Keskiviikkona 3. marraskuuta 2010

RIKASTUNUT KAUPUNKI KORVIAAN MYÖTEN VELOISSA

Suomessa ei velkaannu ainoastaan valtio. Myös kaupungit alkavat olla korviaan myöten veloissa. Helsingin kaupungin talousarvio[469] on saapunut valtuuston käsiteltäväksi, ja siitä keskustellaan ensimmäisen kerran tänään. Arvio on tarkoitus hyväksyä 10.11.2010.

Kuinka kaukana ovatkaan viime kunnallisvaalien ajat! Kun Helsingin kaupunki päätti investoida 9,5 miljoonaa euroa vuodessa vastaanottokeskuksiin, valtuuston vihreä puheenjohtaja Otto Lehtipuu puolusteli tuhlausta Ylen TV-uutisissa 15.1.2009 sanoen, että Helsingin kaupunki on "vielä verraten rikas" ja että turvapaikanhakijoiden vastaanottamista "pitää edistää humanitaarisista syistä".

Helsingin kaupungin tämänsyksyisessä tiedotteessa (1.10.2010) kaupunginjohtaja Jussi Pajusen sorvaamaa arviota puolestaan esitellään seuraavin sanoin:

> Vuonna 2011 kaupungin arvioidaan saavan verotuloja noin 2,6 miljardia euroa. Kunnallisveroa nostetaan yhdellä prosenttiyksiköllä 18,5 prosenttiin. Korotuksen vaikutus on 117 miljoonaa euroa. Veroprosentin korotuksesta huolimatta uutta lainaa joudutaan ottamaan ensi vuonna 321 miljoonaa euroa.[470]

Pari riviä jäljempänä lukijaa valaistaan näin:

> Helsinki on monikulttuurinen kaupunki. Suomen vieraskielisistä peruskoululaisista joka neljäs käy vuonna 2010 koulua Helsingissä. Viidentoista vuoden päästä vuonna 2025 lähes joka neljäs Helsingin peruskoululainen on vieraskielinen.[471]

Ja edelleen:

> Oppilaskohtaiset nettokustannukset nousevat jatkuvasti.[472]

Tämä ei ole ihme, sillä maahanmuuttajalapsen kouluttaminen maksaa peruskoulutasolla 50 prosenttia enemmän kuin kantaväestöön kuuluvan suomalaislapsen.[473] Monessa kunnassa maahanmuutto on tietysti rikastumisen lähde, koska valtio palkitsee kunnan taloudellisilla myötäjäisillä, jos kunta huoli mailleen vastaanottokeskuksen. Kulut lankeavat kuitenkin sosiaalimenoina maksettaviksi myöhemmin.

Helsingissä kuittien pinoon kertyvät yleensä vain laskut. Lisäksi kuntien taloutta heikentää valtionosuuksien vähentäminen. Hallitus turvaa

ihmisten hyvinvointia säätämällä kunnille tehtäviä, mutta se ei ota vastuuta niiden rahoittamisesta. Yksi suuri kuluerä on maahanmuuttajien kotouttaminen, joka on käymässä kalliiksi.

Kaupungin tiedotteessa taloudellista tilannetta kaunistellaan toteamalla, että veroäyri ”nousee yhden prosenttiyksikön”. Todellisuudessa kunnallisvero nousee aikaisempaan verrattuna 5,7 prosenttia. Ennusteen mukaan myös Helsingin lainakanta kolminkertaistuu vuosina 2009–2013 lähes kahteen miljardiin euroon. Vuoden 2013 numerot puolestaan kiertyvät lainalaskun loppusummaksi kuin hedelmäpelissä. Kyseisen vuoden lopussa velkaa on 3 210 euroa asukasta kohden. Tämä on paljon, kun valtionvelkaakin on jo noin 13 000 euroa jokaista suomalaista kohti. (Parin vuoden kuluttua jouduttaneen sanomaan, että sitä oli *vasta* tuon verran.)

Vika ei ole tietenkään vain valtiossa eikä lamasta johtuvassa heikossa verokertymässä. Asiaan on kulttuurisesti hyvin monimuotoisia syitä, varsinkin Helsingissä. On käsittämätöntä, miksi ihanteena pidetään sitä, että Suomi ulkomaalaistuu tavalla, jonka tuloksena neljännes koulua käyvistä lapsista ei osaa suomen kieltä. Juuri näin väestöt vaihdetaan länsimaissa, myös Suomessa.

Monikultturistit, pakkokansainvälistäjät ja maahanmuuton penääjät, jotka johtavat maatamme kohti kielen ja kulttuurin tuhoa, näyttävät pitävän itsestäänselvyytenä, että lapsille ei edes yritetä opettaa suomea, vaan maahanmuuttajataustaisten erikielisyys hyväksytään automaattisesti. Suomen kielen taitoa ei vaadita myöskään maahanmuuttaja-aikuisilta, vaan heidän tuekseen palkataan kalliita tulkkeja. Pahimmassa tapauksessa suomalaiset pakotetaan opettelemaan vieraita kieliä selvitäkseen vierasperäisten kaupungin työntekijöiden kanssa, kun heitä nimitetään kaupungin virkoihin suomalaisten pätevämpien ohitse Helsingin kaupungin syrjinnänvastaisten ohjeiden mukaisesti.

Vaadin, että Helsingin kaupunki – paitsi vähentää maahanmuuttajien vastaanottoa – myös pyörtää pakkomielteenomaisen suunnitelmansa edetä kohti hiilineutraalia tulevaisuutta. Vihreiden aloitteesta aikaansaatu tavoite, jonka mukaan Helsingin energiasta on 20 prosenttia tuotettava uusiutuvilla energianlähteillä vuonna 2020, pitää kumota.

2020-hankkeen tuloksena myös kunnallisveroäyri on kohta 20, kun Helsingin Energian tuloutukset kaupungille loppuvat. Lisäksi vihreät tarjoavat jokaiselle kuntalaiselle avokätisen korotuksen sähkölaskuun.

Myös energiantuotantoon liittyvän pakottamisen takana on Euroopan unioni. EU on edellyttänyt, että uusiutuvan energian käyttö nostetaan peräti 38 prosenttiin kulutuksesta vuoteen 2020 mennessä, vaikka siinä ei olekaan meidän oloissamme mitään järkeä, eikä se ole mahdollistakaan.

Torstaina 4. marraskuuta 2010

MIKSI HELSINGIN KAUPUNKI ON RASISTINEN?

Helsingin kaupunki sai jokin aika sitten valmiiksi rasisminvastaisen ohjelmansa nimeltä *Rasismin ja etnisen syrjinnän ehkäiseminen Helsingin kaupungin toiminnassa*.[474] Sen mukaan ”tarkoituksena on ehkäistä rasismia ja etnistä syrjintää sekä edistää etnistä yhdenvertaisuutta kaikessa kaupungin toiminnassa”.[475] Rasismi taas on ohjelman mukaan ”ideologia, jonka mukaan ihmiset muodostavat rodun ja/tai kulttuurin perusteella jaoteltavia erilaisia ryhmiä”.[476]

Korjaan heti yhden virheen. Rasismi ei ole sama asia kuin käsitys, että *on olemassa* erilaisia rodullisia ryhmiä, eikä se ole myöskään näkökanta, jonka mukaan ihmiskunta jakautuu rotuihin tai kulttuureihin. Nämä ovat yhtä objektiivisia tosiasioita kuin Linnén luokittelu. Sen sijaan rasismi on rotu*sortoa* tai rotu*syrjintää*, jonka mukaisesti jotakin rotua pidetään *ihmisarvoltaan eriarvoisena* toisiin verrattuna.

Kun koko ohjelma alkaa valheellisella ja vääristelevällä määritelmällä, ei myöskään jatkolta voi paljoa toivoa. Miten sitten rasismia torjutaan käytännössä? Katsotaanpa ohjelmasta:

> Esimerkiksi työhönotossa voidaan ottaa huomioon hakijan etninen tausta palkkaamalla tehtävään työmarkkinoilla aliedustettuun ryhmään kuuluva henkilö, vaikka tämä ei olisi aivan yhtä pätevä kuin paremmin edustettuun ryhmään kuuluva.[477]

Ja juuri pari riviä aiemmin ohjelmassa julistetaan (samalla sivulla), että ”[y]hdenvertaisuusperiaate sisältää mielivallan kiellon ja vaatimuksen samanlaisesta kohtelusta samanlaisissa tilanteissa.”

Koska kaupunki tämän ohjelman perusteella vaatii tosiasiallisten pätevyyksien sivuuttamista virantäytössä ja jonkin ryhmän tai henkilön suosimista kantaväestöön kuuluvien ohi, ainoa mahdollinen johtopäätös on se, että kaupunki on toiminnassaan rasistinen. Juuri näin täyttyy rasismin määritelmä: tiettyä etnistä ihmisryhmää syrjitään ja toista suositaan rodun tai kulttuurin perusteella.

Suosiminen on aina poliittisesti epäviisasta. Todellista legitimiteettiä ei voida tuottaa etuoikeuttamalla. Se ei ole virkaan nimitettäville itselleenkään hyväksi, sillä heidän voidaan ajatella päätyneen tehtäviinsä epäreilusti. Tällaisen keinulautamallin käyttäminen johtaa vain eripuraan ja syventää ihmisten epäluuloja.

Nimitysten pitäisi perustua ansioihin. Todellista tasa-arvoahan on se, että ansiot ratkaisevat ja muut ominaisuudet *eivät vaikuta*. Tasa-arvoa ja syrjintää koskevan politiikan sairastuminen näkyy siinäkin, että vähem-

mistövaltuutetun virkaan nimitettiin hiljattain kelpoisuusehtoja täyttämätön hakija, joka oli muodollisesti kaikista hakijoista kehnoin.

Demla-juridiikan läpäistessä yhteiskuntaa katoaa oikeusperustus sekä tasa-arvolta että sen tavoittelun halulta. Jos tehtävään ei nimitetä pätevintä ja parhaiten soveltuvaa, työpaikka kärsii, eikä pätevin saa hänelle kuuluvaa ansiota. Tämä johtaa meritokraattisen oikeudenmukaisuusperiaatteen kumoutumiseen.

Kaupungin rasisminvastainen ohjelma on täysin puolueellinen ja omien tarkoitusperiensä vastainen jo siinä, että se rajaa syrjinnän ehkäisemisen pelkkään *etniseen syrjintään*. Näin se jättää ulkopuolelleen esimerkiksi seksuaalisen syrjinnän. Kantaväestöön kuuluvien suomalaisten syrjiminen näyttääkin olevan oikein aina, kun vain tahtoa riittää!

Ikävänä esimerkkinä asiasta on sosiaalitoimen työnjohtaja Harri Eerikäisen syrjiminen ja uhkailu.[478] Myös omat työnhakemukseni virkoihin ovat kadonneet kaupungin byrokratiassa mystisesti, eikä esimerkiksi erääseen lukioon viime keväänä tekemästäni tuntiopettajan virkahakemuksesta koskaan tullut mitään päätöstä eikä edes ilmoitusta asian käsittelystä. Vähemmistövaltuutetun viran täyttöä koskien päätös tuli sähköpostitse ollen yhden rivin mittainen. Tästä johtuen kaupungin ja valtion tekopyhät syrjintäsäädökset voi työntää sinne, minne valo ei paista.

Lauantaina 6. marraskuuta 2010

RUOTSALAISUUDEN PÄIVÄNÄ

Yhdysvaltain terrori-iskujen muistopäivä on tunnetusti 11.9., eli amerikkalaisittain 9/11. Kun kyseiset numerot näppäilee puhelimeen, saa yhteyden paikalliseen aluehälytyskeskukseen aina idästä länteen, halki koko preerian. ”911” on myös Porschen tavaramerkki, ja Berliinin muuri puolestaan murtui 9.11. Kun numeroita käännetään vielä vähän niin kuin hedelmäpelissä, kalenteriin kiertyy lukema 6.11., jolloin juhlitaan ruotsalaisuuden päivää.

Ruotsalaisuuden päivä luotiin, kun vastikään perustettu Suomen ruotsalainen kansanpuolue (*Svenska folkpartiet i Finland*) ryhtyi vuonna 1908 viettämään erityistä juhlapäivää, jonka tarkoituksena oli vahvistaa ruotsinkielisen kansanosan yhteenkuuluvuuden tunnetta. Päiväksi valittiin Kustaa II Aadolfin kuolinpäivä kolmikymmenvuotisessa sodassa, sillä kyseiseen Manner-Euroopassa käytyyn sotaan osallistumisella oli luotu pohja Ruotsin suurvalta-asemalle. Folktinget-järjestön (eli ”suomenruotsalaisten kansankäräjien”) mukaan ruotsalaisuuden päivän tarkoituksena on nykyisin ”kunnioittaa Suomen kieliryhmien yhteistä kaksikielistä isänmaata”.

Respektioon onkin ollut tarvetta, sillä kieliriitojen värittämällä 1930-luvulla ruotsalaisuuden päivän juhlintaa varjostivat jopa katutappeluiksi

kärjistyneet kiistat kieliryhmien välillä. Päivän merkitys on tosin vaihdellut ajasta aikaan.

”Suomalaisuusintoilijoiden” piirissä päivää pidettiin ”aggressiivisen imperialismin juhlapäivänä”, kun taas toisen maailmansodan aikana pyrittiin korostamaan kansan yhteenkuuluvuutta kielirajoista huolimatta. Koska vuonna 1632 kuolleen Kustaa II Adolfin aikakaudella puolestaan käytiin Ruotsin suurvalta-ajan verisimmät sodat, joita sekä Napoleon Bonaparte että Carl von Clausewitz myöhemmin ihailivat, ruotsalaisuuden päivänä voitaisiin oikeastaan juhlia sitä, että soturikuningas tuona päivänä todellakin kuoli!

Katsaus Suomen ruotsalaiseen historiaan

Liputuksia järjestetään juhlaksi, muistoksi, suruksi ja tervehdykseksi. Mikäli ruotsalaisuuden päivää juhlittaisiin vain Suomen ja Ruotsin yhteisen historian muistoksi, olisi kenties hyväksyttävää, että siniristilipulla tervehditään sen oman alistajan *menneisyyttä*. Mutta kun Rkp aloitti päivän viettämisen, tarkoitus oli juhlistaa puolueen omakseen väittämää ruotsalaisuutta ja ruotsin kielen asemaa Suomessa. Juhlimista tässä asiassa on ollut vain sikäli kuin suomenkieliset ovat voineet olla ylpeitä pakkoruotsin ylläpitämisestä Suomessa. Myöskään ruotsalaisuus ei ole käsittääkseni minkään puolueen omaisuutta, vaan se liittyy osana koko Suomen historiaan, jossa on sekä valoisia että varjopuolia.

Yhteisten juhlapäivien viettäminen on vaikeaa silloin, kun historian kiroukset ja siunaukset eivät ole yhteisiä, toisin sanoen, kun toisen tappio on toisen voitto. Suomen itsenäisyyden ja suomalaisten ihmisten kannalta Suomen ja Ruotsin yhteisestä historiasta on juontunut kuitenkin paljon suoranaista hyvää.

Koulutus ja lainsäädäntö tulivat Suomeen Ruotsin kautta, ja Ruotsin vaikutuksesta suomalaisista tehtiin länsimaalaisia. Toisaalta ruotsalaisten hellimä väite, että sivistys levisi Suomeen nimenomaan ruotsalaisten hyväntekeväisyyden vuoksi, ei ole yksiselitteisesti tosi.

Kun Ruotsi liitti Suomen länsiosan yhteyteensä, Suomesta tuli varsin itsenäinen osa Kalmarin unionia. Virallinen kieli oli tuohon aikaan latina ja Kalmarin unionin yhteinen viestintäkieli alasaksa. Pohjoiseurooppalaisten kaupunkien kaupallisista syistä kokoon panema Hansaliitto puolestaan kasvoi 1300-luvulla merkittäväksi sotilasmahdiksi, jonka merkitys oli Kalmarin unionin luokkaa. Aatteet ja ihmiset liikkuivat Hansaliiton aluksilla, ja ruotsin ja suomen kielillä sekä maiden omalla kulttuurilla tunnustettiin olevan lähinnä paikallista merkitystä. Tämä tavallaan tuki kulttuurien itsenäisyyttä Pohjolassa.

Unionin jäsenistä Tanskan mielenkiinto kohdistui sittemmin etelään ja Ruotsin itään. Kun Kalmarin unioni vuonna 1520 ajautui valtioliitoille tyy-

pillisellä tavalla sisäisiin ristiriitoihin ja Tanskan vastakruunattu kuningas Kristian II pani toimeen Tukholman verilöylyn, unioni hajosi lopullisesti, ja Ruotsin kuninkaaksi nousi Kustaa Vaasa. Tästä alkoi Suomen ruotsalaistumisen aika, joka sujui edistyksellisessä hengessä aina liberalismin ja utilitarismin sävyttämältä 1600-luvulta valistusfilosofian vuosisadalle ja 1700-luvun kustavilaiselle aikakaudelle, jolloin yhteiskunnallista kehitystä hallitsivat Kustaa III:n ja Kustaa IV Adolfin suosimat klassiset ihanteet.

Sen sijaan kristinusko oli levinnyt Suomeen jo aiemmin Novgorodin vaikutuksesta, mistä näyttöä antaa esimerkiksi sanojen ”pappi” ja ”Raamattu” etymologia. Epäsivistystä ja taikauskoa välittyi Suomeen myös Ruotsista, jonka vaikutuksesta Suomessa oli alettu tuntea muiden muassa teiliratas, polttorovio, mestauskirves, hirsipuu, jalkapuu, aasin länget ja noitavainot.

Ruotsinvalta raskautti Suomea alistamalla maamme siirtomaaksi, jonka tärkein maailmankaupan aines, terva, pakotettiin myymään Tukholman kautta markkinoille. Aina kun muistutetaan, että siirtomaa-imperialismin orjalaivat oli tilkitty suomalaisten valmistamalla tervalla, voidaan väitettä vastaan puolustautua huomauttamalla, että kyseinen terva oli lähtöisin siirtomaaksi alistetun kansakunnan pannuista. Suomalaiset eivät siis ole huonolla menestyksellä pesseet käsiään siirtomaa-imperialismiin osallistumisesta.

Myöskään Venäjän valta ei ollut Suomessa vain kielteinen asia, sillä se mahdollisti Suomen irtautumisen Ruotsista. Muutoin Suomi olisi hyvin todennäköisesti edelleen osa Ruotsi-Suomea. Niille, jotka pitävät Suomen itsenäisyyttä arvossa, Venäjän valta oli loppujen lopuksi hyväksi, ja tässä valossa jopa sortokausien vääryydet jäivät lopulta vähäpätöisiksi. Myös Pietarin hovi oli länsimaalaistumisessaan paljon Suomea edellä, vaikkakaan suomalaisten kannalta Venäjän ja Ruotsin etupyrkimyksissä ei ollut kyse ensisijaisesti sivistyksen levittämisestä vaan poliittisesta vallankäytöstä ja kilpailusta Suomessa.

Tietenkin ruotsalaisuuden merkitys oli sortokausien aikana tasapainottava. Ilman henkistä sitoutumistamme länteen olisi idästä tuleva isäntä laittanut suomalaiset pakkovenäjän opiskeluun. On syytä muistaa, että niin suomen kirjakielen isä Mikael Agricola kuin kansallislaulumme sanoittaja J. L. Runebergkin olivat äidinkieleltään ruotsinkielisiä ja että Suomen viralliset kielet olivat ruotsi ja venäjä ennen J. V. Snellmanin Aleksanteri II:lta hakemaa kielistatuuttia.

Suomen vaikutusvaltaisin rasisti

Suomenkielisten ja ruotsinkielisten yhteiseen historiaan mahtuu myös synkkiä lukuja. Keskeisimmän niistä kirjoitti Helsingin yliopiston ruotsin kielen ja kirjallisuuden ylimääräinen professori Axel Olof Freudenthal (1836–1911), jota muutamat ovat pitäneet pahimmanlaatuisena rasistina.

Maltillisimmissa näkemyksissään Freudentahl edusti kantaa, että Suomessa asuvat ruotsinkieliset eivät olleet ruotsalaistuneita suomalaisia tai suomalaistuneita ruotsalaisia vaan ruotsalaisia. Suomessa asui hänen mielestään kahta eri kieltä puhuvia ja eri etnistä alkuperää olevia asukkaita, joita vain kutsuttiin suomalaisiksi. Niinpä hän suositteli, ettei suomenruotsalaisista käytettäisi ruotsin kielessä sanaa *finne*, joka tarkoittaa suomalaista, vaan sanaa *finländare*, joka voidaan suomentaa ”suomenmaalaiseksi”. Freudenthalin ajoista asti Suomen ruotsinkieliset ovat nimittäneet itseään *etniseen alkuperään* viitaten ”suomenruotsalaisiksi” ja ”suomenmaalaisiksi” erotuksena ”suomalaisista”. Juuri hänen ideologiseen vaikutukseensa perustuu myös Rkp:n Suomessa yllä pitämä separatismi.[479]

Jyrkimmissä näkemyksissään Freudenthal oli varmastikin Suomen vaikutusvaltaisin ja tunnetuin rasisti.[480] J. V. Snellmanin kanssa hän oli yhtä mieltä ainoastaan siitä, että kieli määrää kansallisuuden, mutta muutoin Freudenthalin ja muiden svekomaanien ”kaksi kieltä, kaksi kansaa” -malli nousi vastavoimaksi Snellmanin ajamalle ”yksi kieli, yksi mieli” -aatteelle.

Freudenthalin ajattelussa kansakunta (*nationalitet*) oli tuon ajan kielifilosofisten käsitysten mukaisesti puhtaasti kieleen pohjautuva entiteetti, ja kieli ilmaisi samalla myös rodullista ja etnistä alkuperää. Kansa (*folk*) taas oli hallinnollinen ja kulttuurinen käsite. Näin ollen suomenkieliset ja ruotsinkieliset eivät muodostaneet yhteistä kansakuntaa mutta kylläkin yhden Suomen kansan (*finländska folket*), jota ruotsalainen kulttuuriperintö ja hallintoperinne olivat Freudenthalin mielestä oikeutettuja hallitsemaan.

Ajatustensa äänitorveksi Freudenthal perusti sanomalehti *Vikingenin*, joka ilmestyi 1870–1874 ja joka hyökkäsi häikäilemättömästi niin suomen kieltä kuin sen kannattajiakin vastaan. Suomenkielinen enemmistö nähtiin sen piirissä lähes pelkästään uhkana ja suomalaistamispolitiikka myönnytyksenä venäläistämiselle. Freudenthalin teorioissa kieli, kansallisuus ja rotu olivat yhdistettyinä. Näiden teorioiden äärimmäisissä osissa väitettiin, että ruotsinkieliset ovat rodullisesti ylivertaisia tavalla, joka voidaan rinnastaa sen aikaisiin arjalaisiin rotuoppeihin Euroopassa.[481]

Sen sijaan fennomaanit eivät muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta kannattaneet rotuoppeja. Tämä oli ymmärrettävää, sillä juuri rotuopit olivat luokitelleet suomenkieliset muita eurooppalaisia alemmaksi mongo-

loidiseksi roduksi. Toisaalta myöskään suomenkieliset eivät yleisesti kiistäneet mongolien alemmuutta vaan pyrkivät lähinnä itse vapautumaan tuosta itäeurooppalaista ja uralilaista alkuperäänsä korostavasta leimasta.

Mutta yli koko Pohjolan levinneen germaanisen rasismin valossa suomalaisia pidettiin pelkkinä ali-ihmisiä, jotka olivat kyvyttömiä sivistymään. Tämän historian muistoksi yhä edelleen Suomessa pidetään yllä ruotsinkielisten etuoikeuksia yliopistokoulutukseen. Nykyisen käsityksen mukaan suomalaiset eivät ole ehkä kyvyttömiä mutta kylläkin kielensä vuoksi ansiottomia sivistymään. Sen vuoksi – ja suomenkielisten huonon itsetunnon merkiksi – Suomen nyky-yliopistoissa palvotaan ”kansainvälisyyttä” ja vierailla kielillä puhumisen taitoa.

On huomionarvoista, että missään väkiluvultaan yhtä pienessä valtiossa ei pidetä yllä samanlaista kielipoliittisesti jaettua koulutusjärjestelmää kuin Suomessa, jossa ruotsinkielisille on omat yliopistonsa ja koulunsa. Tätä kaksikerroksisuutta ei voida välttämättä pitää seurauksena demokraattisista oikeuksista tai halusta turvata tasa-arvoa, vaan sitä voidaan pitää myös eräänlaisena apartheid-järjestelmän ilmentymänä Pohjois-Euroopassa. Mainittakoon, että tuberkuloosista kärsivänä Freudenthal oleskeli pitkiä aikoja Algeriassa, jonka siirtomaaoloista hän on saattanut saada vaikutteita käsityksiinsä, miten emämaiden pitää kohdella alamaisia. Kiintoisaa onkin, että Suomella oli samanlainen, muodollisesti tasavertainen, asema Ruotsin kanssa kuin Algerialla oli siirtomaana Ranskan kanssa.

Aikana, jolloin monet suomenruotsalaiset ovat arvostelleet suomenkielisiä haluttomuudesta assimiloitua eurooppalaisuuteen ja pelosta joutua kielivähemmistönä poljetuksi, on silmiä avaavaa huomata, millaisia suomalaisten omien kielikiistojen ”toisen puolen” kokemukset ovat olleet suomalaistamispolitiikasta. Ruotsinkieliset ovat pitäneet suomalaisiin identifioitumista vielä suurempana uhkana omalle identiteetilleen ja olemassaololleen kuin muiden kielten ja kulttuurien vaikutusta Suomessa.

Eräs merkki Rkp:n piirissä vallitsevista autoritaarisista asenteista on nykyaikana se, että Suomen ruotsinkielinen rahvas ei liity aatteellisesti yhteen johtavan ruotsinkielisen eliitin kanssa. Rkp:ssä on sekä konservatiiviset, agraariset että sosiaaliliberaalit siipensä, mutta myös poliittisilla vasemmistopuolueilla on Suomessa vahvat ruotsinkieliset järjestönsä. Niinpä Rkp:stä onkin tullut käytännössä ruotsinkielisten oikeistopuolue, joka toimii vauraan ja hyvätuloisen väestön etujen edistäjänä eikä kielipuolueena Suomessa. Tämän merkiksi se saa vain noin puolet ruotsinkielisten äänistä Suomessa.

Monet Suomen kansan yhtenäisyyttä arvossa pitäneet ruotsinkieliset ovat kuitenkin halunneet irtautua Rkp:n edustamasta erottelupolitiikasta. Esimerkiksi C. G. E. Mannerheim halusi korostaa ruotsinkielisyydestään (tai kaksikielisyydestään) huolimatta olevansa suomalainen, ei suomenruotsalainen. Yksi syy tähän on varmasti halu säilyttää arvostus sotilaiden

suomea puhuvan enemmistön silmissä. Esimerkiksi brittiläinen sotahistorioitsija J. E. O. Screen kirjoittaa kirjassaan *Mannerheim*, että marsalkka halusi tulla kutsutuksi nimellä ”*finne*”, jonka suomenruotsalaiset olivat varanneet tarkoittamaan vain suomenkielisiä suomalaisia, ja että eräät ruotsinkieliset pitivät Mannerheimia ”liian suomalaisena”, sillä hän oli avoimesti arvostellut Ruotsin puuttumista Suomessa käytyihin kielikiistoihin.[482]

Nykyinen Rkp perustettiin vuosina 1870–1906 toimineen Ruotsalaisen puolueen (*Svenska partiet*) jatkajaksi ja käytännössä juuri sille 1880-luvulla muovatulle etnis-aatteelliselle pohjalle, jonka A. O. Freudenthal oli luonut. Nykyisinkin Rkp jakaa puoluepäiviensä yhteydessä Axel Olof Freudenthal -mitalia, jonka ovat saaneet muiden muassa Erik Allardt, Merete Mazzarella, Elisabeth Rehn ja Paavo Lipponen! Vasta vuonna 1956 Rasistinen kansanpuolue (Rkp) poisti puolueohjelmastaan kohdan, jossa se julistautui *ruotsalaisen rodun* asianajajaksi Suomessa. Tämän historian valossa Astrid Thorsin toimet ”Rasisminvastaisen julkilausuman” aikaansaamiseksi ovat hyvin ymmärrettäviä.

Torstaina 11. marraskuuta 2010

GEERT WILDERSIN PIMITETTY NÄYTÖSOIKEUDENKÄYNTI

Pim Fortuynin ja Theo Van Goghin murhat vuosina 2002 ja 2004 olivat käännekohtia Hollannin maahanmuuttopolitiikassa. Myös Geert Wildersin johtaman Vapauspuolueen (*Partij voor de Vrijheid*, PVV) nousu on suoraa jatkoa tuon ajan tapahtumille.

Wilders tuli laajemmin Euroopassa tunnetuksi vuonna 2008 julkaisemastaan lyhytelokuvasta *Fitna*, jossa hän vertasi Koraania Hitlerin *Taisteluni*-teokseen ja jossa hän esittää muutoinkin purevaa islamin kritiikkiä. Wildersin tuon aikaiseen toimintaan perustuvat myös häntä vastaan suunnatut syytteet. Niiden nostamista harkittiin tosin pitkään, mutta lopulta prosessi päätettiin aloittaa oikeusasteissa.

Wilders on sanonut puolustavansa länsimaisia arvoja, vapausoikeuksia, liberalismia ja valistusihanteita. Hän on halunnut taata myös homojen ja muiden seksuaalivähemmistöjen aseman ja oikeudet islamin taholta kohdistuvaa painostusta vastaan. Tämä onkin aivan oikein.

Euroopan monissa nykyaikaisissa kansallismielisissä puolueissa on oivallettu, ettei mitään kansallista etua voida edistää yhtäkään kansallista vähemmistöä sortamalla. Olen itse pitänyt löyhän maahanmuuttopolitiikan haittana yhtäältä sitä, että laajan maahanmuuton tuloksena jalansijaa saavat alkeelliset uskonnolliset asenteet, ja toisaalta sitä, että etnisten kansanryhmien ajautuessa konflikteihin rasismi leviää koskemaan myös kansallisia vähemmistöjä, joihin diskriminaatiota on helppo laajentaa. Näyttöä tästä on saatu myös Suomessa. Lopulta tupajurrit ja

ärripurrit kaappaavat vallan, ja fasismin soihdut syttyvät jälleen Euroopassa.

Tämän estämiseksi olen puhunut laajan sananvapauden ja tiukan maahanmuuttopolitiikan puolesta. Vapauden, demokratian ja valistusihanteiden säilyttäminen sekä tiukka maahanmuuttolinja ovat saman asian eri puolia.

Miten kaikista tuli ”fasisteja”?

Ainakin toistaiseksi Geert Wildersin näytösoikeudenkäynti saa hampaat kiiltämään suupielissä. Suomalaiset vaiennusvälineet ovat pysytelleet oikeuskäsittelyn käänteistä hipihiljaa, vaikka asiassa olisi ollut aineksia useampaankin iltapäivälehtifarssiin.

Wildersiä itseään on syytetty ”vihapuheiden” lietsomisesta, kun taas omasta mielestään hän käy kamppailua sananvapaudesta. Oikeudenkäyntiä hän pitää eräänlaisena laboratoriokokeena, jossa mielipiteen- ja ilmaisunvapauden tila punnitaan. Hän on esimerkiksi sanonut Israelin radiolle antamassaan haastattelussa, ettei hän pyri suinkaan toimimaan ”muslimeja vastaan vaan islamiksi kutsutun totalitaristisen ideologian vaikutuksia vastaan”.[483]

Yhteiskuntatieteellisesti kiintoisaa prosessissa on sen spiraalimainen ja itseään elättävä luonne. Ensin Euroopan unioni alensi valtioiden rajoja ”humanismin edistämisen”, ”nationalismin poiskitkemisen” ja ”fasismin torjunnan” nimissä, vaikka tosiasiassa taustalla olivatkin vain halvan työvoiman tavoitteluun liittyvät syyt. Kolmannesta maailmasta tulevien siirtolaisten mukana islam kasvatti sittemmin asemaansa rajusti, minkä seurauksena syntyivät väitteet islamin fasistisuudesta.

Kun islamin tietyt ainekset nähtiin fasistisina (eli tässä yhteydessä ’kiihkomielisinä ja äärimmäisinä’), islamin arvostelijoita alettiin syyttää fasismista. Nämä sensuurin kohteiksi joutuneet fasistit puolestaan vastasivat arvostelemalla sananvapauden rajoittajia fasisteiksi.

”Fasisteja” olivat toisilleen lopulta sekä muslimit, islamia arvostelleet kansallismieliset että heitä erillään pitävät tuomarit, nuo oikeudenkäytön laupiaat lampaat. Ulkopuolisen tarkkailijan silmin voi sanoa, että kaikki olivat tavallaan oikeassa.

Ratkaisun avain on siinä, että maahanmuutto ja monikulttuurisuus eivät yksikertaisesti toimi, ainakaan laajassa mielessä eli massakulttuuriksi ja valtavirraksi muotoiltuina. Ehkä paras todiste tästä on juuri se eripura, joka sivistysvaltioissa päätyy yleensä oikeuksiin, toisinaan myös hirsipuuhun. Erilaiset ihmiset ja kansanryhmät eivät näytä tulevan kovin hyvin keskenään toimeen. Perimmäisiä *syitä* siihen en tiedä, mutta *havainto* näyttää olevan historiallis-empiirisesti kiistaton.

Oikeudenkäynnin kulkua

Siitä, pitikö Wildersiä vastaan nostaa syytteet, mistä asioista ja missä oikeusasteissa, käytiin pitkää väittelyä, jonka aikana syyttäjänvirastojen ovet heiluivat kuin huoratalon salusiinit. Hollannin perustuslain mukaan parlamentin jäsenet, kuten Wilders, nauttivat syytesuojaa koskien sitä, mitä he sanovat paikallisessa parlamentissa. Vuosina 2007–2010 käydyn jankuttelun aikana tuli kuitenkin selväksi, ettei syytesuoja koske mielipiteitä, joita kansanedustajat sanovat mediassa tai medialle, ja niinpä amsterdamilainen tuomioistuin piti itseään kompetenttina lukemaan Wildersiä vastaan syytteet alkuvuodesta 2010.

Vielä kesäkuussa 2008 virallinen syyttäjä oli tosin antanut lausunnon, jonka mukaan Wildersin kommentit muslimeista ”syyllistävät ja loukkaavat suurta määrää muslimeja, mutta se ei tarkoita, että ne olisivat tuomittavia. Ilmaisunvapaus on demokraattisen järjestelmän olennainen osa, mikä merkitsee, että poliittista keskustelua voidaan käydä myös syyttävin kannanotoin.”[484]

Hollantilaisessa oikeuskäytännössä todistajilla on suuri merkitys, aivan kuten yhdysvaltalaisessakin, mutta päätöksen tekevät ammattituomarit toisin kuin amerikkalaisessa tuomioistuimessa, jossa syyllisyydestä päättää maallikkojäsenistä kokoon haalittu jury. Tällaisessa ”kansantuomioistuimessa” on varmasti omat virkavaltaistumista estävät puolensa, mutta myös heikkoutensa. Ne tulivat näkyville esimerkiksi silloin, kun maallikkojury päätyi vapauttamaan O. J. Simpsonin vastoin sekä teknistä ja todistajien antamaa näyttöä.

Poliittisissa oikeudenkäynneissä, jollaisena Wilders pitää omaansa, epäoikeudenmukaisen tuomion vaara kasvaa erityisen suureksi. Niin käy *sekä* maallikoita *että* ammattijuristeja käytettäessä.

Kun amsterdamilainen hovioikeus 3. helmikuuta 2010 päätti, ketkä se Wildersin ehdottamista 17 henkilöstä kelpuuttaa todistajiksi, valinta kohdistui vain kolmeen heistä. Wilders ei ollut aikonut kutsua todistajikseen ainoastaan hänelle myötämielisinä pidettyjä rikosoikeuden professoreja tai islamin asiantuntijoita eri yliopistoista, vaan myös psykiatrina ja kirjailijana tunnetun islamkriitikon, sulttaani Wafan, *The Legacy of Jihad* -lehden päätoimittajana toimivan lääketieteen professori Andrew G. Bostomin sekä New York Timesin *best seller* -kirjailija Robert Spencerin, joka on julkaissut suomeksikin saatavilla olevan teoksen *Totuus Muhammadista*.[485] Lisäksi hän aikoi kutsua todistajiksi kaksi ääri-islamilaista ajatollahia sekä Theo Van Goghin murhasta tuomitun Mohammed Bouyerin.[486]

Odotettavissa oli siis varsin monikulttuurinen oikeudenkäynti. Minä puolestani ihmettelen vaatimattomassa mielessäni, miksi esimerkiksi Bouyerin ei annettu todistaa. Miksi myöskään ajatollahien ei annettu

kertoa sitä totuutta, joka heillä asioista on? Millaista sananvapauden panttausta!

Samalla minua kiinnostaa tapa, jolla Lähi-idän kaduilta tunnetut mellakat ovat siirtymässä – paitsi länsimaisten suurkaupunkien takapihoille – lopulta myös oikeussaleihin. Ideologinen konflikti vallitsee pian kaikkialla. Myöskään laki ei ole enää entisensä, kun kirjoitettua oikeutta revitään kappaleiksi ja *sharia*-oikeus on kelpuutettu kilpailemaan parlamentin säätämän lain kanssa esimerkiksi Britanniassa.[487]

Yllättävä käänne

Odotin Wildersin oikeudenkäynnin päättyvän tämän syksyn aikana joko tuomion julistamiseen tai vapauttamiseen, kunnes asiat saivat yllättävän käänteen. Muiden muassa brittiläinen laatulehti The Guardian kirjoitti 22. lokakuuta hollantilaisissa tiedotusvälineissä raportoidusta skandaalimaisesta paljastuksesta, jonka mukaan Geert Wildersin oikeudenkäynti romahti oikeuden tuomarin yritykseen vaikuttaa todistajaan.[488]

Noin kaksi vuorokautta ennen päätöksen julistamista kävi ilmi, että oikeuden tuomarina toimiva Tom Schalken oli yrittänyt vaikuttaa Lähi-idän ja arabialaisen kulttuurin asiantuntijana pidetyn professori Hans Jansenin mielipiteeseen heidän lounastaessaan viime toukokuussa. Vaikutusyrityksen sisältönä oli taivutella Jansenia rikosoikeudellisen tutkinnan, Wildersin vastuuseen saattamisen ja tuomitsemisen kannalle.

Paljastuksen seurauksena prosessi päätettiin keskeyttää ja määrättiin uuteen tutkintaan. Kävi siis juuri niin kuin pakkoneurootikoille tyypillisen rituaalin epäonnistuessa, jolloin ”kaikki pitää aloittaa alusta”. Käytännössä tällainen puhtaaksi jynssääminen on kuitenkin mahdotonta, sillä kaikki on alkanut jo. Kaikki on koko ajan myös käynnissä. Ja jatkuu, jos mitään ei tehdä.

Wildersiä uhkaa edelleen 16 kuukauden vankeustuomio tai 9866,67 euron sakko. Rikoksen arvo ja merkitys on siis täsmällisesti tiedossa. Robert Spencer onkin todennut oikeudenkäynnistä, että hyvin harvoin millään oikeustapauksella on ollut niin merkittäviä seurauksia vapaan maailman tulevaisuudelle.[489]

Sunnuntaina 14. marraskuuta 2010

”TUKEKAA TYTTÖJÄ!”

”Plan Suomi” -niminen säätiö kampanjoi ”Koska olen tyttö” -hankkeellaan ”kehitysmaiden tyttöjen auttamiseksi”.[490] Rahaa projekti tavoittelee kampanjalla, jonka tavoitteena on kerätä 25 euron kuukausittaisia lahjoituksia.

Päämääränä on edistää *naisten* lukutaitoa ja koulunkäyntiä sekä vastustaa *tyttöjen* käyttämistä lapsityövoimana sekä heidän varhaista äidiksi tuloaan. Kampanjan suomalaiset projektipäälliköt, -koordinaattorit ja ”tuotepäälliköt” (sukupuolella politikoiminenkin on siis tuotteistettu) katsovat asioiden ratkeavan rahallisilla avustuksilla, eli länsimaiden taloudellisella tuella.

Hei, haloo! Kuinka monessa asiassa hanke menee päin seiniä?

Ensinnäkin (1): Mikä on syy naisten kehnoon asemaan kehitysmaissa? Onko syynä rahan puute? Onko kyseessä länsimaiden harjoittama hyväksikäyttö?

Ei ole.

Syynä on useimmiten islam ja sen konservatiiviset normit, jotka estävät kansanvaltaisen yhteiskunnan kehittymisen ja pitävät naiset nyrkin ja hellan välissä.

Sen sijaan kyseinen projekti näkee syyllisinä länsimaiset ihmiset ja ratkaisuna heidän avokätisyytensä. Ideologiseen ja uskonnolliseen vallankäyttöön hanke ei puutu poliittisen korrektiuden vuoksi. Naisten kehnoksi väitetyn aseman ei myönnetä johtuvan uskonnosta vaan feminismin opinkappaleiden mukaan ihmisen sukupuolesta, ”koska hän on tyttö”. Näin feminismi itse muodostaa oman uskontonsa.

Toiseksi (2): Miksi pitäisi auttaa vain tyttöjä? Vain tyttöjenkö asema on huono? Ei missään tapauksessa. Totuus on, että miehet kuolevat kehitysmaissa paljon naisia nuorempina. He kärsivät sodista, joita käydään – yllätys, yllätys – *islamilaisissa* maissa ja niiden raja-alueilla olennaisesti enemmän kuin missään muualla.

Poikia pakotetaan tutustumaan AK-47-tuliaseeseen jo kymmenvuotiaina. Poikia käytetään ihmiskilpinä. Heitä pakotetaan kuluttaviin ja vaarallisiin töihin, kun taas tyttöjä käytetään kevyissä ja siisteissä sisätöissä. Näistä syistä naisten elinajanodote on kehitysmaissa miehiä korkeampi.

Kolmanneksi (3): Entä raskaaksi tuleminen, synnyttäminen ja väestöpolitiikka? Tyttöjen niin sanottu seksuaalinen hyväksikäyttö 10–14-vuotiaina ei johdu pelkästään miesten vaan *sekä* naisten *että* miesten yhteisestä seksuaalisesta intohimosta. Joka tapauksessa sitä oikeuttaa islamin suhtautuminen asiaan, joten pohja ilmiölle on ideologinen eikä korjaannu länsimaiden runsaallakaan rahoituksella.

Syy varhaisiin ja määrällisesti liiallisiin raskauksiin ei ole vain miesten. Miehet ja naiset *yhdessä* uskovat islamiin, ainakin päätellen naisten ”itsenäiseksi” väitetystä ja ”täydelliseen vapauteen” perustuvasta halusta pukeutua kaapuun ja huntuun. Juuri tämän ihmisoikeuden heidän länsimaissa asuvat vihervasemmistolaiset sisarensa haluavat kaikin keinoin turvata. Profeministiset mekkoeinarit asettuvat heidän puolelleen oman uusherrasmiesmäisyytensä merkiksi ja alistuakseen islamin valtaan.

Neljänneksi (4): Usein väitetään, että kehitysmaiden yleisetkin olot korjaantuisivat, jos naisten asema paranisi. Naisten aseman parantaminen

nähdään siis edellytyksenä koko yhteiskunnan korjaantumiselle. Mutta mikä onkaan syy ja mikä seuraus?

Todellisuudessa asia on ihan toisin päin. Yhteiskunnan kehittäminen (eli liberalisoiminen ja demokratisoiminen) on ehtona naisten aseman parantamiselle – ja myös yhtä tärkeälle miesten aseman korjaamiselle. Mitään ihmisoikeuksia ei voida edistää erillisinä ilmiöinä – ei myöskään näitä feministien havittelemia ”naisten oikeuksia”. Ihmisoikeudet edistyvät vain, jos *koko poliittista järjestelmää uudistetaan*. Se taas tapahtuu luomalla uskonnollisesti johdetun primitiiviyhteiskunnan tilalle vapaa demokraattinen yhteiskunta.

Kehitysmaiden väestöräjähdys on, paitsi ihmisoikeusongelma, myös maailman suurin ekologinen ongelma. Jos naisten ei haluta tulevan raskaiksi, tätä tavoitetta ei voida edistää epämääräisesti ”tukemalla tyttöjä” vaan kumoamalla islamilainen yhteiskuntajärjestys ja sen lisääntymispoliittisesti velvoittavat normit. ”Tyttöjen tukeminen” onkin käytännössä heidän suosimistaan poikien ohi koulunkäynnissä ja yhteiskuntaelämässä sekä taloudellisten avustusten ohjaamista vain tytöille.

Ja todettakoon nyt vielä balanssoimisen vuoksi: mikäli halutaan pysäyttää *länsimaita* vaivaava *väestön väheneminen*, teollisuusmaissa puolestaan pitäisi kumota vaarallisesti lentoon lähtenyt feminismi, jonka tuloksena tietyt heteroseksuaaliset nirppanokkanaiset kieltäytyvät ihan tahallaan lisääntymästä ja pitävät seksin perään kyynelehtiviä heteromiehiä kaiken pahan alkuna ja juurena.

Sen sijaan Plan Suomen ”Koska olen tyttö” -niminen rahankeruuhanke ei ole mikään muu kuin sukupuolista rasismia levittävä syyllistämis- ja kerjuuprojekti, jota organisoitunut feminismi edistää lastensuojelun pääomalinnakkeestaan.

Ainakaan työvoimaa hankkeelta ei puutu, minkä voi todeta järjestön kotisivuilla julkaistusta, yhteensä 48 naista ja vain 8 miestä sisältävästä henkilökuntaluettelosta.

Totuus on, että kyseiset tehtävät ovat pelkkiä suojatyöpaikkoja suomalaisille feministinaisille. Miehet toimivat organisaatiossa lähinnä toteuttavissa rooleissa: esimerkiksi AV-tuottajana, web-toimittajana ja graafikkona – ja tietysti myös *gender-neuvonantajana*, jonka tehtävänä on kiistää sukupuolieron kaksiarvoisuus ja vastata kaikille miesten aseman perään kysyjille, ettei mitään biologista sukupuolieroa ole edes olemassa, niin kuin ei miehiäkään.

Jaa – taitaapa organisaation tärkeimmässä taloudellisessa tehtävässä eli *talousjohtajana* toimia mies. Sillä kukapa muu taloudellisen vastuun tästäkin ninninellien ja millamallojen hyvinvointihankkeesta kantaisi kuin mies, joka huolehtii rahantulosta?

Yhteiskuntamme syytää verovaroja miljardi euroa kehitysapuun vuodessa, mikä on jo 2,5 prosenttia valtion budjetista. Toivon, ettei kukaan lahjoittaisi tälle sukupuolisyrjintää harjoittavalle hankkeelle mitään. Tai

jos lahjoittaa, niin rangaistukseksi hän kärsii tappiota laajakaistan ylläpitohinnan kuukaudessa.

Femakot!

Perjantaina 19. marraskuuta 2010

NO HARD FEELINGS!

Yhteensä 284 henkilöä ovat tiedustelleet minulta tämän vuoden aikana sähköpostitse ja muita reittejä pitkin, olenko Perussuomalaisten ehdokkaana ensi eduskuntavaaleissa. En ole voinut vastata asiaan, koska en ole tiennyt itsekään. Kysymys on ollut puolueen Helsingin piirin ratkaistavana.

Sain jokin aika sitten tietää, että en ole ehdokkaana. Viimeinen paikka myönnettiin Perussuomalaisten ryhmään loikanneelle keskustan kansanedustaja Markku Uusipaavalniemelle.

Asemaani koskeva päätös ei ollut tietenkään yllätys. Eräät sivustaseuraajat katsoivat, että ehdokkuuteni Perussuomalaisissa olisi eräiltä osin paradoksi. Asian vakavasti ottamiseen ja tunnustelemiseen johtivat kuitenkin monet minulle esitetyt toivomukset ja se, että puolue oli ainoa, jonka kautta olisin ehkä voinut toteuttaa kansalliseen konsensukseen tähtäävää ohjelmaani.

Iloitkoot siis poliittiset vastustajani ja akateemiset viholliseni nyt, kun tämäkin tie on tukittu! Voin vain kuvitella myös Perussuomalaisissa koetun helpotuksen määrää, kun kenenkään ei tarvitse pelätä, että kahmisin henkilökohtaisia ääniä puolueen sisällä. Eikä tarvitse säikkyä sitäkään, että pelottaisin puolueen joitakin kannattajia Kristillisdemokraattien suuntaan.

Aika selvää oli, ettei kaltaiseni henkilö puolueen listalle mahtuisi. En kuitenkaan paheksu ratkaisua, paitsi niiden puolesta, jotka lupailivat minulle ääniään (vaikka en ollut edes ehdolla), ja niiden, jotka eivät saa koskaan tietää, miten vaaleissa olisi käynyt. Nyt en ainakaan häviä.

Filosofina minulla on joka tapauksessa ajattelutilaa ja vaikutusmahdollisuuksia enemmän kuin napinpainajaksi kutistettuna. Paha vain, etten voi muotoilla filosofiaani valtionpolitiikaksi enkä osallistua millään tavoin politiikkaan.

Kaksi paikkaa kepulle?

Ja onhan tämä uusi Paavali kelpo ehdokas. Vaalipiiriä vaihtaessaan hän tuo myös jalasmökkipolitiikan tullessaan.

Kun gallupit lupaavat Perussuomalaisille yli kymmenen prosentin kannatusta, se kertoo, että hallituksen politiikkaan ollaan erittäin tyyty-

mättömiä. Gallupeissa ei kuitenkaan äänestetä henkilöitä, ja niinpä ne mittaavat tässä tapauksessa lähinnä protestoimisen halua. Puolueiden voimasuhteet saattavat palata lähemmäksi entisiä, kun äänestäjät näkevät ehdokasgallerian ja ennen kaikkea löytävät ne opposition kuuluisat *keinot* ongelmien ratkaisemiseen.

Mikäli persut yltävät koko Suomessa kymmenen prosentin kannatukseen, ääniosuus jää Helsingissä seitsemään. Sillä lohkeaa yksi paikka. Se voi mennä istuvalle kansanedustajalle, Markku Uusipaavalniemelle, eikä jakarandatuolia saakaan alleen eräs tietty maahanmuuttokriitikko. Tosin hänenkin paukkunsa loppuvat maahanmuuttopolitiikkaan ja aselakikysymykseen. Myös pääministeriksi ylennetty Mari Kiviniemi saanee virkapostistaan sen verran ylimääräistä prestiisiä, että hän säilyttää paikkansa. Tällöin Kepu saisi Helsingistä tavallaan kaksi paikkaa eivätkä perussuomalaiset yhtään.

Perussuomalaisilla on ohjelma

Niille, jotka ovat väittäneet, ettei perussuomalaisilla ole poliittista ohjelmaa, voin vastata, että on toki. Perussuomalaisten ohjelma on homovastaisuus. Se on puolueen ratkaisu kaikkiin yhteiskunnallisiin ongelmiin. Tämä on tullut selväksi niin puheenjohtajan kannanotoista, suhtautumisesta pride-tapahtumaan kuin ”vietellyksi” joutumista pelkäävän Veltto-Virtasen puheenvuorosta (Perussuomalainen-lehti 14/2010).

Niinpä ei ole puoluetta. Ainoa aatteellisesti järjissään oleva puolue kokoomus on varattu rahakkaille sekä ”älä pidä sitä sisälläsi” -jupeille, jotka tekevät kaikkensa pitääkseen meidät ulkona.

Korruptiokepu keskittyy helsinkiläisten maanviljelijöiden ongelmiin. Demarit ja Vasemmistoliitto puolestaan uivat ideologisten kriisiensä pyörteissä jo niin syvällä, ettei nenä ylety pinnalle: kansainvälisyyttä, monikulttuurisuutta ja maahanmuuttoa hoilataan suomalaisen työväenluokan vahingoksi. Siinä, missä oikeisto on kapitalismin kuluttajansuojayhdistys, siinä vasemmisto on globalisaation sosiaaliturvatoimisto.

Vihreissä ei ole muuta hyvää kuin (näennäinen) arvoliberalismi. Muu on kansallisten etujemme vastaista. Kristillisdemokraatit on Jumalan ruoska, eikä perussuomalainen puoluekaan ole muuta kuin kristillinen liitto katolis-patriarkaalisessa muodossa.

Kelvatakseni puolueille minun täytyisi ilmeisesti ryhtyä pornotähdeksi muutamien poliitikkojen antaman esimerkin mukaan. Eihän antiikin Kreikastakaan olisi jäänyt mitään, ellei mielenkiintoa olisi pitänyt yllä homomaljakkotaide.

Poliittisen toiminnan mahdollisuudet koettu

On luonnollista, että ihmiset odottavat vaalien edellä Messiasta. Sitä ei tule. Myöskään Perussuomalaiset ei saa aikaan mitään muutosta siinä ainoassa kysymyksessä, joka puolueen kannatusta nostaa, eli maahanmuuttopolitiikassa. Pettymys tulee olemaan suuri.

Ulkopuoliseksi pakotettuna en voi kuin jäädä seuraamaan sivusta, miten maamme tuhoutuu jakautumalla kahtia: toisaalta niihin, jotka uhraavat hyvinvointimme kansallisvaltioiden repimiselle, ja niihin, jotka tämän vastareaktiona kiljuvat ankarampia rangaistuksia, tarkkailua ja valvontaa kaikkialle sekä vaativat seksuaalivähemmistöjä takaisin kaappiin. Tuloksena on poliittinen jääkausi.

Kiitän blogini lukijoita ja tukijoitani kannustuksesta. Rakkauden määrä on ollut kaikista ennakkoluuloista poiketen ihmeellisen suuri.

Osoitan nöyrän kiitollisuuteni olemalla neuvomatta, miten kenenkin pitäisi äänestää. Tuskin käyn itsekään, sillä kaikissa puolueissa on enemmän vikaa kuin mitään hyvää.

Parasta teidän kannaltanne on se, ettei kukaan menetä myöskään minussa mitään. Mutta menetätte todennäköisesti paljon muuta. Maamme taloudellinen tila on sellainen, että eduskuntaan valitut tulevat kadehtimaan vaaleissa hävinneitä.

On siis sama, vaikka kostaisitte Astrid Thorsille antamalla äänenne hänelle ja pakottamalla hänet siten kantamaan vastuun tekojensa seurauksista. Politiikka on niin pilaantunutta kuin on juuri siksi, että heidän kaltaisensa ovat ainoita, jotka valitaan ehdolle ja joille myönnetään toimintaoikeus puolueissa.

Seuraavissa vaaleissa heidän seurakseen eduskuntaan heilahtaa parikymmentä koivuhalolla päähän lyötyä patakonservatiivia, joiden arvomaailma on avara: se venyy ahdasmielisyydestä estoisuuteen, aina Vaahteramäen Eemelin verstashuoneeseen asti. (Juuri siellä kasvatetusta tuli kertomuksen mukaan aikuisena kunniallinen poliitikko.)

Suomen tämänhetkiset ongelmat eivät kuitenkaan korjaannu eduskuntalaitoksen täyttyessä pastoreista, poliiseista ja poppareista. Tuloksena on entistäkin hullumpaa politiikkaa: elämäntaparajoituksia, seksuaalisuuden vaarallistamista, internetin tarkkailua, sananvapauden kuohintaa ja kansalaisten kiihottamista keskinäiseen vertaisvartiointiin.

Sitä on tulevaisuuden Suomi. Mikään filosofia ei tällä rehulla ruokittujen kalapuikkoviiksekkäiden todellisuuteen mahdu.

Maanantaina 22. marraskuuta 2010

HOMOGEENISYYDEN PUUTETTA

Nyt kun Irlanninkin valtiontalous huutaa hoosiannaa (suom. ”auta, pelasta!”), on Euroopan rahaliiton hajoaminen monta päivää lähempänä. Euroopan vakausrahasto on myöntämässä sumujen saarelle 80–90 miljardin euron tuen,[491] ja seuraavina jonossa ovat Portugali ja Espanja, joiden suut ammottavat avoimina kuin pajatson rahakouru. Niitä neuvottaneen jättämään tukianomuksensa vasta ensi keväänä, jottei narun pää tulisi liian pian vetäjien käteen.

Tyhmyys ei ole yleensä vaarallista sinänsä. Mutta tyhmyys on suorastaan hengenvaarallista, kun sitä esiintyy niin sanotuissa viisaammissa piireissä.

Älykkäät ihmiset eivät voi pettää toisiaan pitkään. Niin kuitenkin kävi, kun rahaunioni luotiin ja alettiin pyrkiä yhteiseen talousalueeseen. Euro pakottaa keskenään täysin erilaiset kansantaloudet samaan muottiin.

Euron epäonnistuminen on homogeenisyyden puutetta. Euroalue repeää, sillä Eurooppa ei ole taloudellisesti eikä teollisesti homogeeninen. Euroopan unioni ei ole homogeeninen myöskään poliittisesti. Homogeenisyyden puute näkyy siinä, että Romania hyväksyttiin jäseneksi, vaikka kolmannes sen kansasta elää köyhyysrajan alapuolella. Niinpä siitä ei ole muodostamaan yhteistä talousaluetta esimerkiksi Saksan kanssa.

Euroopalla on onneksi vaihtoehtoja. Niitä on bipolaariseen tapaan kaksi. Toinen on huonompi ja toinen parempi.

Koska homogeenisyyden puutetta koskevaa tosiasiaa ei suostuta kohtaamaan, ensin valitaan todennäköisesti huonompi: setelirahoitus.

Euroopan keskuspankki ja Saksa suostuvat vihdoin monistamaan rahaa ja tukkimaan sillä avunhuutajien suut. Tämä päästää inflaation laukkaamaan, ja ongelmista syytetään eurooppalaisia työläisiä, joiden väitetään aiheuttavan inflaatiota palkankorotusvaatimuksillaan. Tosiasiassa palkkoja on alennettu jo nyt. Esimerkiksi Kreikka ei ole voinut devalvoida omaa rahaansa kansallisen rahapolitiikan puuttuessa, vaan on turvauduttu kansantalouden ”sisäiseen devalvaatioon”: palkkojen alennukseen.

Setelipainoja pyörittämällä EKP vain pelaa itselleen aikaa ja siirtää välttämätöntä tuonnemmaksi. Toinen vaihtoehto olisi kriisiytyneiden valtioiden erottaminen tai – niiden niin itse halutessa – irti päästäminen. Erottaminen on peruskirjan vastaista, ja se taas osoittaa, että talouskriisi on myös poliittinen kriisi. Välivaiheena kyseeseen voi tulla velkasaneeraukseen saattaminen.

Oman toimintafilosofiani eräs lähtökohta on periaate, että kaikki hyvät hommat alkavat aina heti. Muutoin ne eivät ala ollenkaan. Viivyttely vain lisää tuskaa.

Irlanti ja Portugali olisi syytä irrottaa IMF:n valvonnassa eurosta, sillä ne eivät ole tarpeeksi homogeenisiä. Samoin pitäisi tehdä omaa heterogeenisyytään osoittavalle Kreikalle, joka todennäköisesti tulee tuputtamaan omia velka-anomuksiaan nykyisten luottojensa erääntyessä. Mahtaako EU:n kärsivällisyys tätä tyrkytystä kestää?

Tiistaina 23. marraskuuta 2010

MARI KIVINIEMI VALEHTELI KANSALAISILLE

Pääministeri Mari Kiviniemi lausui eilen eduskunnassa, että ”Irlannille myönnettävällä lainalla tuetaan suomalaisia työpaikkoja”![492] Kuinka kukaan kehtaa läimäyttää kansalaisia näin ylimielisellä ja ihmisten arvostelukykyä aliarvioivalla valeella?

Totuus on, että Suomelta ollaan riistämässä noin 1,7 miljardia euroa vieraan kansantalouden tukemiseen, mikäli luoton kokonaismääräksi tulee 90 miljardia ja Suomen osuus on aiottu 1,88 prosenttia. Jo keväällä Suomi joutui ottamaan lisälainaa rahoittaakseen 1,5 miljardilla eurolla Kreikkaa. Yhteensä tämä tekee 3,2 miljardia, joka on maamme noin 50 miljardin euron vuosibudjettiin suhteutettuna yli 6 prosenttia siitä. On pöyristyttävä vale väittää, että näillä hyvin todennäköisesti veronmaksajien maksettaviksi siirrettävillä luotoilla ja takauksilla tuettaisiin suomalaista työllisyyttä.

Hallitus ei halunnut sijoittaa Suomeen sen vertaa, että Kemijärven sellutehdas olisi ostettu valtiolle. Se olisi ollut paljon halvempi mutta parempi investointi. Niin olisi pelastettu satoja työpaikkoja, ja tehdas tuotti varmaa voittoa. Kappaleiksi repimistään odottava laki valtion yhtiöomistuksesta ja omistajaohjauksesta (1368/2007) kuitenkin estää suomalaisten työpaikkojen turvaamisen samalla kun rahahanat avataan vieraiden kansakuntien hyväksi.

Muiden euromaiden yhteisvastuullinen luotottaminen on perustuslakimme vastainen pyramidihuijaus, avoin piikki, josta hyötyvät vain ravintoketjun päätepisteessä olevat maat. Tämä kauttakulkulainoitus ei tue Suomen työllisyyttä kuin pitkän ja huteran kausaaliyhteyden kautta: hidastamalla välillisesti taloudelliseen romahdukseen liittyvää dominoilmiötä. Muutoin tuki valuu kuin kehitysapu uppoavaan laivaan.

Viisaampaa olisi saattaa konkurssin partaalla olevat maat velkasaneeraukseen tai irrottaa ne peruskirjaa uhmaten eurosta sekä devalvoida niiden oma valuutta. Ehkä myös Euroopan unioni on vuosikymmenen kuluttua yhtä kadonnut kuin Soneran rahat Saksan UMTS-kauppoihin. Illuusioiden aika ei ole ohi vaan sitä eletään nyt.

Harmittaa kyllä tämä toteutumaton potentiaali, kun en pääse eduskuntaan tekemään selvää jälkeä valehtelusta. Veltoista ja muista timbermanneista ei siihen ole.

Keskiviikkona 1. joulukuuta 2010

KATSAUS SUOMENRUOTSALAISUUTEEN

Suomessa asuvia ruotsinkielisiä sanotaan usein suomenruotsalaisiksi, vaikka täsmällisesti ottaen sana ”suomenruotsalainen” viittaakin Suomessa asuvaan Ruotsin kansalaiseen. Suurin osa Suomessa ruotsia puhuvista on kaksikielisiä suomalaisia, joiden äidinkieli vain on ruotsi. Nimitys ”suomenruotsalainen” ei ole kuitenkaan täysin harhaanjohtava, ja ruotsia äidinkielenään puhuvat pitävätkin nimitystä poliittisesti korrektina. He käyttävät sitä mielellään myös itse.

Suomenkielisten suomalaisten on usein vaikea kuvitella, millainen niin sanottujen suomenruotsalaisten asema on ja miten he näkevät Suomen ja Ruotsin väliset suhteet. Suomessa asuvat ruotsinkieliset eivät ole kovin yksiaineksinen ryhmä. Esimerkiksi Helsingissä ja muualla Uudellamaalla suurin osa ruotsinkielisistä osaa melko hyvin suomea. Etelä-Suomen ”jätte kiva” -ruotsinkieliset ovat oikeastaan sekakielisiä, jotka korvaavat osan ruotsinkielen sanoista selvällä suomella. Tällaista puhetta kuulee jopa Yleisradion X3M-kanavalla. Sen sijaan Pohjanmaan rannikolla asuvat ruotsinkieliset ovat yleensä niin yksikielisiä, että he osaavat suomea jopa huonommin kuin suomenkieliset kouluruotsia. Pohjanmaan rannikoiden ruotsi on myös perinteikkäämpää, murteellisempaa ja vanhahtavampaa kuin Etelä-Suomessa puhuttava ruotsin kieli.

Ruotsinkielisten välillä on suuria sosiaalisia ja varallisuuseroja. Monet ruotsinkieliset eivät löydäkään paikkaansa kielipuolueeksi sanotusta Rkp:stä, jota voidaan hyvällä syyllä pitää kokoomustakin porvarillisempana puolueena sen ajaessa lähes yksinomaan ruotsinkielisen kaupunkilaisväestön ja pääomanomistajien etuja.

Silti Suomen ruotsinkielisiä yhdistää tietty kulttuuripoliittinen näkökulma. Suomenkieliset eivät yleensä huomaa, että monet ruotsinkieliset pitävät kotimaatamme edelleen jaettuna valtiona, jonka toisen puolen muodostaa Ruotsi ja toisen Suomi. Heille on olemassa Ruotsi-Suomi, joka tosin kärsii vuonna 1809 tapahtuneesta alueluovutuksesta Venäjälle. Heidän mielestään ruotsinkielisyys yhdistää Suomea pysyvästi läntiseen naapuriin, ja niinpä maassamme asuvat ruotsinkieliset samastuvat ruotsalaiseen kulttuuriin tavalla, joka oikeuttaa puhumaan heistä suomenruotsalaisina.

Esimerkiksi itse tunnen useita Pohjanmaalta muuttaneita ruotsinkielisiä yliopisto-opiskelijoita, jotka katsovat olevansa Helsingissä paljon enemmän ”ulkomailla” kuin vieraillessaan Tukholmassa. He pitävät Ruotsia isänmaanaan paljon mieluummin kuin Suomea. En tietenkään väitä, ettei niin voisi, saisi tai pitäisi olla. Sehän näyttää olevan yhteiskunnallinen tosiasia.

Mutta ilmiöllä on myös poliittisia seurauksia. Monien suomalaisten on ollut vaikea hyväksyä esimerkiksi Rkp:n ja Astrid Thorsin harjoittamaa ulkomaalaispolitiikkaa. Siinä, missä luvattomasta Pohjois-Korean rajan ylityksestä tuomitaan 12 vuodeksi vankeuteen ja Afganistanin rajan luvatta ylittäneet ammutaan, siinä Suomen rajan ilman lupaa ylittäneille annetaan turvapaikka, hotellimajoitus ja toimeentulo. Pohjoismaiden keskinäinen passi- ja liikkumisvapaus oli puolestaan maailmanluokan harvinaisuus jo 1970-luvulla, mutta Thors ja hänen kannattajansa ovat tehneet virheen olettaessaan, että se, mikä toimii Pohjoismaiden välillä, toimisi koko maailman mittakaavassa.

Rkp:ssä ei ole ymmärretty, että ruotsinkielisten laittautuminen samaan veneeseen Afrikasta ja Lähi-idästä tulleiden maahanmuuttajien kanssa on ollut merkki samastumisesta epäadekvaatteihin ryhmiin. Etnisesti erilaisten maahanmuuttajien etujen edistäminen on ollut myös eräänlainen yhteiskunnallisen protestoimisen muoto ja yritys tuottaa itselle omanarvontuntoa ”auttajaksi” tekeytymällä. Ruotsinkielisten harjoittama suvaitseminen ja hyysääminen ovat olleet käytännössä tuomarinrooliin ja toisten yläpuolelle asettumista sekä halua kokea itsensä tärkeiksi.

Puolueen opportunismi näkyy Rkp:n hyväksymässä Kasnäsin manifestissa (2009), jonka mukaan ”Rkp on uussuomalaisten puolue ja se houkuttelee ja integroi maahanmuuttajat puoluetoimintaan [...] ja vaikuttaa siten, että joka neljäs maahanmuuttaja valitsee ruotsin ensimmäiseksi vieraaksi kielekseen.” Peittelemätön tavoite on, että tätä kautta ”[...] meistä tulee kymmenen prosentin puolue.”

Rkp:n ajama yltiöliberaali maahanmuuttopolitiikka on mysteeri niin kauan kunnes huomataan, että ruotsinkieliset pitävät itseään maahanmuuttajan asemassa olevina. He pitävät itseään maahanmuuttajina sekä Suomessa oleskellessaan että Ruotsiin emigroituessaan. Tästä syystä monet häilyviksi muuttuneilla raja-alueilla asuvat ruotsinkieliset ovat halunneet pelata ulkomaalaisten pussiin Suomessa. Kyseinen politiikka on ollut kuitenkin ristiriitaista ja ruotsinkielisille itselleen epäedullista, sillä kaukaa muuttaneiden turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten etujen edistäminen on heikentänyt ruotsinkielisen vähemmistön omaa asemaa.

Kulttuuripolitiikkaa diffuuseilla rajavyöhykkeillä

Kansanedustaja Anna-Maja Henrikssonin uhkaus Ahvenanmaan itsenäistymishankkeella, ”jos ruotsin kielen asema ei kohene”,[493] nosti vuosi sitten ihokarvat pystyyn monilta mannersuomalaisilta. Suomenkielisten suomalaisten kannalta kyseinen politikointi onkin ollut perin epäisänmaallista.

Ilmiötä voidaan kuitenkin ymmärtää kulttuurieron valossa. Esimerkiksi Pohjanmaan ruotsinkielisissä kunnissa ja kaupungeissa luetaan tukholma-

laisia iltapäivälehtiä, ja TV-antennit on suunnattu Pohjanlahden yli länteen. Kirjallisuus ja populaarikulttuuri tulevat Ruotsista. Pietarsaarelainen ja kristiinankaupunkilainen nuoriso ei juuri tunne sellaisia suomenkielisiä poppareita kuin Jenni Vartiainen tai Antti Tuisku, mikä saattaa vaikuttaa oudolta, sillä suomenkielisessä mediassa heidän näkyvyytensä ja tunnettuvuutensa on lähes sataprosenttista.

Ruotsinkieliset ummistavat silmänsä ja korvansa suomenkieliseltä kulttuurilta. Pohjanmaa, joka suomalaisten mielestä on lännessä, on Österbottenilla asuvien ruotsinkielisten mielestä idässä. Kyse on Pohjanlahden ”itäruotsalaisesta” vähemmistöstä, joka ikävöi ja kaipaa Ruotsiin mutta joutuu asumaan meren erottamana omasta kulttuuristaan.

Monet ruotsinkieliset suomalaiset kokevatkin maamme rangaistussiirtolana ja muuttavat mielellään Ruotsiin, mikäli tilaisuus tulee. Suurin osa ruotsinkielisistä ylioppilaista pitää nykyisin ensisijaisena vaihtoehtona lähteä johonkin Ruotsin parhaista yliopistoista: Tukholmaan, Uppsalaan tai Lundiin. Siirtymistä helpottaa se, ettei Ruotsissa järjestetä pääsykokeita, vaan valinta tapahtuu yksinomaan todistusten perusteella. Niinpä ruotsalainen yliopistolaitos on jo kauan naarannut pois ruotsinkielisten ylioppilaiden parhaimmiston. Åbo Akademiin ja muiden yliopistojen ruotsinkielisiin oppiaineisiin päätyy vain keskinkertainen rupuliväki.

Myös ne ruotsinkieliset, jotka kouluttautuvat Suomessa, lähtevät valmistuttuaan helposti Ruotsiin, ja tätä kautta Suomessa toimiva ruotsinkielinen koulutusjärjestelmä tulee toimineeksi Ruotsin valtion hyväksi. Syynä koulutetun ruotsinkielisen väen siirtolaisuuteen on sen yksikielisyys. Ruotsia puhuvana se ei työllisty tai ei halua työskennellä Suomessa, eikä kyse ole vain siitä, ettei ruotsinkielisiä hyysättäisi Suomessa tarpeeksi. Mikäli Suomessa asuvien ruotsinkielisten *suomen kielen* taidot olisivat paremmat, he voisivat jäädä maksamaan veroina myös Suomessa hankkimansa koulutuksen.

Asian voi sanoa niin, että ruotsinkielisyyden ylläpito Suomessa tukee Ruotsin valtion etuja ja merkitsee Suomen valtion subventiota ruotsalaiselle kulttuurille sekä Suomessa että Ruotsissa. Nähdäkseni Suomen ruotsinkielisten ei kannattaisi kääntää selkäänsä oikealle kotimaalleen saati käyttää Ahvenanmaan itsenäisyyshankkeita panoksena kielipoliittisessa nappikaupassa. Ruotsissa suomenruotsalaisten asema on sosiaalipoliittisesti paljon surkeampi kuin Suomessa, vaikka kieli läntisessä naapurissamme onkin heille sama. Tosiasiassa suomenruotsalaiset ovat Ruotsissa asuessaan kansankoti-ideologiaan liittyvän väärän ystävällisyyden (*den falska vänligheten*) vankina ja ylenkatseellisuuden kohteena.

Olen myös eri mieltä siitä, miten ruotsinkielisten asemaa pitäisi Suomessa tukea. Rkp:n mielestä paras keino on ruotsinkielisyyteen panssaroituminen – omasta mielestäni suomenkielisyyden lisääminen ruotsinkielisten omassa keskuudessa.

Etuoikeuksia ja takapajuisuutta

Suomenruotsalaisten ja suomenkielisten suomalaisten välisen eron hahmottaminen pelkäksi kielipoliittiseksi eroksi on pelkistävää. Kielivähemmistöön kuuluminen on melko vähäpätöinen asia esimerkiksi seksuaalivähemmistön jäsenyyteen verrattuna. Seksuaali-identiteetti koskee ihmisen koko persoonaa, arvomaailmaa ja elämäntapaa. Sen sijaan kielivähemmistöön kuuluminen liittyy lähinnä siihen tekniseen kysymykseen, millä kielellä ihmiset viestivät keskenään.

Kommunikaatio voidaan tietysti käsittää laajemmaksikin ilmiöksi, mutta se on myös pakko nähdä laajemmin, jotta kielipolitiikan varjolla harjoitettua vallankäyttöä voitaisiin ymmärtää. Esimerkiksi Rkp ei ole ensisijaisesti kielipuolue vaan Ruotsin valtion etuja Suomessa edustava puolue, jonka jäsenet ja kannattajat käyttävät kielipolitiikkaa verukkeena edistääkseen omia, suomalaisten eduista poikkeavia, sosiaalisia ja taloudellisia intressejään Suomessa.

Osa ruotsinkielisistä nauttii hemmotellusta asemasta Suomessa, eikä asennoituminen ole aina vastavuoroista. Stockmannin tavaratalossa hienostorouvilla on tapana kiusata junantuomia myyjäharjoittelijoita vaihtamalla keskustelukielekseen ruotsin, jos he huomaavat, että myyjällä on suomenkielinen sukunimi rintapielessään. Monet ruotsinkieliset sulkeutuvat omaan laeilla suojattuun vähemmistöasemaansa, joka on elitistinen eikä kärsi minkäänlaisesta vähemmistösyrjinnästä vaan enintään omasta sisäänpäinlämpiävästä narsismistaan.

Rkp:n harjoittamasta yksikielisyyden ylläpidosta koituu toisaalta haittaa niille ruotsinkielisille, jotka haluaisivat identifioitua suomenkielisiin. Varsinkin monet rannikkoseudun ruotsinkieliset nuoret kärsivät siitä, ettei heille ole opetettu riittävästi suomea, sillä myöhemmin elämässään useat heistä haluaisivat tulla toimeen suomenkielisen väestön kanssa.

Myös ankkalampena tunnettu ilmiö on edelleen voimissaan. Ruotsinkielisen pääoman hallitsemat yritykset eivät juuri koskaan palkkaa suomenkielisiä työntekijöitä. Sinikeltaisen pääoman linnakkeet toimivatkin lähinnä ruotsia äidinkielenään puhuvien suojatyöpaikkoina, joihin muilta kuin ruotsiksi koulunsa käyneiltä on pääsy kielletty.

Nobel-säätiötä varakkaampi suomalainen Svenska kulturfonden myöntää rahoitusta *vain ruotsin kielellä tapahtuvaan työskentelyyn*, kun taas Suomen Kulttuurirahasto tukee tasapuolisesti kaikkea suomalaista tiedettä, taidetta ja kulttuurielämää kieleen katsomatta. Suosiessaan ruotsinkielisiä hakijoita pelkän kielen perusteella Svenska kulturfonden käytännössä rikkoo tieteellisiä arviointiperusteita ja toimii perustuslain vastaisella syrjivällä tavalla.

Kulturfondenin menettely pitää yllä kielirasismia Suomessa: sitä samaa, jota edustavat myös ruotsinkielisten etuoikeudet suomalaisessa yliopistopolitiikassa. Ne turvattiin jopa uudessa yliopistolaissa, jonka mukaan Helsingin yliopiston kolmesta rehtorista yhden on oltava aina ruotsinkielisten kiintiöistä.[494] Näin on siitä huolimatta, että ruotsinkielisten osuus yliopistojen opiskelijoista ja työntekijöistä on huomattavasti pienempi ja ruotsinkielisille on jo omat korkeakoulunsa ja professuurinsa.

Myös ruotsinkielisille ylioppilaille riittää suhteellisesti enemmän yliopistopaikkoja kuin suomenkielisille, ja Yleisradion kanavista ja ohjelmista kohtuuttoman suuri osa on ruotsinkielisiä. Stiftelsen för det tvåspråkiga Finland tukee tunnetusti vain Suomen ainoaa yksikielistä puoluetta Sfp:tä, joka ei ole suvainnut ottaa käyttöön edes virallista suomenkielistä nimeä.

Jos säätiö edustaisi kaksikielisyyttä, sen kannattaisi edistää suomen kielen leviämistä erityisesti Ahvenanmaalla ja rannikkoseudun ruotsinkielisissä kunnissa. Muussa tapauksessa Rkp ja sen taustalla oleva säätiö tulevat vain syventäneiksi suomenruotsalaisten asemaa väliinputoajina, jotka eivät pysty assimiloitumaan suomalaisiin mutta kokevat myös ruotsalaisen kansankodin ja sen pettävän ystävällisyyden itselleen vieraiksi.

Ruotsalaisen ja suomalaisen kulttuurin eroista

Entä onko ruotsalaisen ja suomalaisen *kulttuurin* välillä sellaisia perustavanlaatuisia eroja, jotka oikeuttaisivat vuosisatoja vallinneen kiistan tai auttaisivat selittämään ajasta aikaan jatkuvaa konfliktia? Suomalaisten ja ruotsalaisten sen enempää kuin suomenkielisten ja ruotsinkielistenkään elämäntavasta ei ole nykyisin hahmotettavissa suuria kieliryhmä- tai kansallisuuskohtaisia eroja, mutta niitä on kylläkin helppo löytää maidemme ajatteluperinteistä.

Ruotsi on läpikotaisin sosiaalidemokraattinen kulttuuri, jossa ei ole nimeksikään filosofista tarttumapintaa. Se on yksiaineksinen ja likilaskuinen, sillä sen korkeimpana arvona pidetään tasa-arvoa. Tasaarvoisuus taas on kaiken arvofilosofian räikein paradoksi, sillä arvot itsessään muodostavat hierarkkisen järjestelmän. Lisäksi arvojen olemassaolosta seuraa subjektiivisia arvostuksia, joiden mukaisesti jotkin asiat mielletään arvokkaammiksi kuin toiset. Niinpä arvojen olemassaoloon liittyy joka tapauksessa näkemys eriarvoisuudesta, eikä arvojen olemassaoloa voida tunnustaa ilman eriarvoisuuden myöntämistä. Mikäli on olemassa arvoja, niiden välillä pitää vallita eroja. Muussa tapauksessa ihmiset joutuvat elämään yksiarvoisuudessa, kuten Ruotsissa.

Ruotsalaisessa kulttuurielämässä arvojen erot on käytännössä kielletty ja latistettu uskottelemalla ihmisille, että arvot lakkaavat olemasta pel-

killä poliittisilla ohjelmanjulistuksilla. Koska ruotsalaiset ovat pitkälti uskoneet tämän mielipiteidenmuokkauksen, Ruotsi on postmodernia merkityksettömyyttä heijasteleva kulttuuri. Sen kansa on simplifioitua juuri siksi, ettei se ymmärrä edes kärsiä arvojen tyhjiöstä vaan vaatii itse tuota typerryttävää tasalaatuistamista: holhousta, tarkkailua ja merkitykset nujertavaa turvallisuutta.

Ruotsalaisessa sosiaalidemokratiassa tasa-arvoa ei ymmärretä mahdollisuuksien tasa-arvoksi, josta lähtien ihmiset tavoittelisivat henkistä ja aineellista vapautta, vaan se ymmärretään päämääräksi, johon pyritään yhdenmukaistamalla. Tämä edellyttää tietenkin tasapäistämistä. Tasa-arvo mielletään Ruotsissa samanlaisuudeksi. Se taas herättää kysymyksen, miten voidaan tunnustaa tasa-arvopolitiikan päämääränä olevaa erilaisuutta, kun kaikki on tehty samanlaiseksi standardisoimalla.

Ruotsi on turvavöihin ja -kypäriin kahlittu filosofiaton kulttuuri. Pahimman esimerkin juustokuvun alla asumisesta tarjoaa ruotsalainen yliopistofilosofia, joka on (mikäli mahdollista) vielä systeemikeskeisempää ja omaan analyyttisyyteensä tukehtuvampaa kuin suomalainen. Se hakee oikeutusta professorien palkkojen maksuun kognitiotieteestä, neurologiasta ja muusta positivistisen ihmiskuvan toistamisesta aivan niin kuin lapsi, jolta on tekeminen loppunut.

Sen sijaan Suomi on traumaattinen kulttuuri omine itsenäistymiskamppailuineen ja toisen maailmansodan arpineen. Suomi on myös vahvemmin luokkayhteiskunta, jossa tosin on aina ollut intellektuaalisesti motivoitunut työväestö. Suomesta löytyy kapinallisuutta, joka on oman ajattelun ehto. Sen merkiksi Suomessa on myös menestyvää eksistenssifilosofiaa, hermeneutiikkaa ja fenomenologiaa, ja Suomessa kukoistaa anarkistisen, viranomaisvastaisen ja protestanttisen ajattelun perinne.

Ruotsissa merkittävimmät julkiset puheenaiheet rajoittuvat nykyään ruotsindemokraattien esiinnousuun ja kansallismielisyyden kauhisteluun sekä kuningashuoneen seksiskandaaleihin. Ulkomaalaisten mielestä syvällisin ruotsalaisuus kiteytyy *ruotsalaisvitseissä*, joista laitan esimerkiksi yhden tähän. – Kysymys: miksi Jeesus ei voinut syntyä Ruotsissa? Vastaus: koska Ruotsista ei voida löytää yhtään neitsyttä eikä kolmea viisasta miestä.

Suomen yksikielisyys kaikkien etu

Suomessa ruotsalaisuuden vaikutukset tunnetaan selvimmin ruotsin kielen pakollisesta kouluopetuksesta. Suomalaisille paukutetaan edelleen päähän ruotsin kieltä, vaikka ruotsinkielisyys ei olekaan Suomessa muuta kuin muistomerkki imperialismin ajalta ja jäänne vieraan kansakunnan harjoittamasta pakottamisesta. Pakkoruotsin asema kuitenkin horjuu. Siitä saatiin näyttöä eilisessä Yleisradion ”Pakkoruotsi-illassa”.[495] Pakko-

ruotsin aseman onkin syytä horjua, sillä ruotsinkielisyyden keinotekoinen ylläpito Suomessa ei merkitse muuta kuin Ruotsin valtion etujen toteuttamista ja suomalaisten omaa tappiota.

Kaikki tietävät, että pakkoruotsi on simputusta. Parhaiten sen ymmärtävät suomen kieltä osaavat ruotsinkieliset itse. Ruotsin kielen ensisijaiseksi kielekseen ilmoittaa Suomessa vain 5,4 prosenttia väestöstä, ja heistäkin suurin osa on suomen kielen taitoisia.

Pelkästään ruotsia puhuvia suomalaisia alkaa olla yhtä vähän kuin somalin kieltä tai venäjää puhuvia. Niinpä Rkp:n edustama löysä maahanmuuttopolitiikka on merkinnyt vain sen oman haudan kaivamista, kun ruotsin kieltä vaaditaan nyt väistymään kansainvälisempien kielien tieltä.

Ja syystä. Kaikilta suomalaisilta pitäisi nähdäkseni edellyttää vain yhden kielen, eli suomen kielen, taitoa. Suomen kieli toimisi tällöin juuri sellaisena ihmisiä yhdistävänä tekijänä, joka takaisi kommunikaation onnistumisen käytännön yhteyksissä. Ymmärtämistä ei edistä se, että yhdet jos toisetkin osaavat kahta tai useampaa kieltä, vaan se, että kaikki osaisivat ainakin yhtä kieltä.

On tietysti mukavaa, että osataan monia kieliä. Nähdäkseni kansalaisten tulisi kuitenkin voida *vapaasti valita*, mitä kieliä he opiskelevat suomen kielen lisäksi. Jos vieraiden kielten opetuksessa pääkielen (yleensä englannin) rinnalle voisi valita kaksi muuta kieltä, olisi järkevintä keskittyä maailmalla laajasti puhuttaviin kieliin.

Suomenkielisten asema Ruotsissa

Ruotsin kielen asemaa koskevat valittelut Suomessa osoittautuvat aiheettomiksi, jos tilannetta verrataan Suomen kielen asemaan Ruotsissa. Ruotsin valtio tunnusti suomen kielen viralliseksi vähemmistökieleksi vasta vuonna 2000. Esimerkiksi Tukholmassa toimii kuitenkin edelleen vain muutama suomenkielinen esikoulu ja yksi peruskoulu, vaikka samana vuonna kaupungissa asui ruotsinsuomalaisia peräti 46 927, eli yhden keskikokoisen kaupungin verran.

Runsaat 200 000 Ruotsissa asuvaa Ruotsin kansalaista on syntynyt Suomessa, ja noin 100 000 Suomen kansalaista asuu Ruotsissa. Osa heistä on tietenkin ruotsia osaavia suomenruotsalaisia, mutta myös suomen kielen taitoisia on Ruotsissa suhteellisesti enemmän kuin ruotsinkielisiä on Suomessa. Tutkimusten mukaan suomen kieltä osaa 4,7 prosenttia ja Tornionjokilaaksossa puhuttavaa suomen kielen murretta, meankieltä, 1,7 prosenttia Ruotsin väestöstä. Ruotsin valtio ei kuitenkaan ylläpidä suomenkielisiä yliopistoja eikä kulttuurilaitoksia, vaikka suomea osaa Ruotsissa yhteensä 6,4 prosenttia väestöstä. Tätä vääryyttä korostaa se, että suuri osa Ruotsissa suomea puhuvista ei ole siirtolaisia eivätkä heidän jälkeläisiään vaan Ruotsissa syntyneitä ja Pohjois-Ruotsin suomenkieli-

sistä polveutuvia, joilla pitäisi olla perustuslaillinen oikeus suomen kielen käyttämiseen. Nähdäkseni Suomen valtion tulisi vastata samalla mitalla ruotsalaisten harjoittamaan repressiiviseen kielipolitiikkaan.

Olisi tietenkin väärin siirtää valtioiden välisiä kielikonflikteja yksittäisten kansalaisten riesaksi, eikä kansanryhmien välisten eroavuuksien kärjistäminen ole oikein. Sen asemasta voitaisiinkin etsiä suomenkielisten ja ruotsinkielisten yhteistä etua Suomessa. Yhteisen edun mukaista olisi se, että ruotsinkieliset luopuisivat vapaaehtoisesti ruotsista ja omaksuisivat suomen kielen. Yhtenäiskulttuuri vahvistaa kansakuntaa ja tekee siitä entistä rikkaamman. Ehkä myös Ruotsissa asuvien suomenkielisten kannattaisi muuttaa Suomeen helpottamaan meillä vallitsevaa työvoimapulaa.

Pakkoruotsi: haistatus suomenkieliselle rahvaalle

Ruotsia pakko-opetetaan kouluissa ja virkamiehiltä vaaditaan ruotsin kielen taitoa vain siksi, että näin halutaan todistella vuosisatoja vanhan kielipoliittisen valtasuhteen jatkumisesta. Tätä suomenkielisen kulttuurin syrjintää on turha edes yrittää ymmärtää minkään logiikan vaan ainoastaan historian pohjalta. Puhe pakkoruotsista on symbolista jankutusta aidanseipäästä, kun pitäisi puhua itse aidasta.[496]

Suomalaiset ovat voineet saada oikeutta suomen kielellä vasta vuodesta 1863, jolloin kansallisfilosofimme J. V. Snellman kävi hakemassa keisari Aleksanteri II:lta niin sanotun kielistatuutin. Asetuksella sallittiin suomen kielen käyttö virallisissa yhteyksissä, tosin ruotsin ja venäjän rinnalla ja 20 vuoden siirtymäajalla.

Siirtymäajasta on käytännössä tullut 150 vuoden pituinen, aivan niin kuin ”tilapäisestä autoverostakin” vuodelta 1958 lipsahti valtionhallinnossa yli 50 vuoden mittainen. Simputus olisi nyt aika kääntää nurin, ja hanhenmaksapalleroita Café Kafkassa popsivat helmikanat voisi lopultakin pakottaa puhumaan Suomessa suomea aivan niin kuin suomalaisetkin pakotetaan puhumaan Ruotsissa vieraillessaan valtakunnan virallista kieltä: ruotsia.

Parasta suomenruotsalaisissa on heidän huumorintajunsa, joka perustuu vähemmistöasemaan. Kun katselee kulttuuria vähemmistön jäsenenä, valtakulttuurin piirteet valottuvat kenties selvemmin. Yksi tapa kompensoida vähemmistöasemasta johtuvaa stressiä onkin juuri huumori, jolla voidaan laukaista yhteiskunnallisia konflikteja. Vastaavia esimerkkejä tarjoavat muiden muassa homojen ja juutalaisten harjoittama itseironia sekä valtakulttuureita kohtaan osoittama kyynisyys. Tämän johdosta Suomen ruotsinkieliset televisio- ja radiokanavat tuottavat yleensä välkympää ohjelmaa kuin suomenkieliset. Ja sanovathan ruotsinkieliset itsekin olevansa monin tavoin parempaa kansaa.

Ruotsinkielisten ja suomenkielisten konfliktit Suomessa johtuvat suureksi osaksi siitä, että suomenkieliset eivät ymmärrä ruotsinkielisten kannanotoissa olevan kyse alun alkaen pelkästä huumorista. Esimerkiksi Astrid Thorsin maahanmuuttopolitiikkaa ei olisi alun alkaen pitänyt ottaa vakavasti, vaan se olisi pitänyt ymmärtää vitsiksi, jolle olisi pitänyt nauraa myös ministeriöissä. Virkamiehet kuitenkin päätyivät ottamaan asiat todesta pelkän virkahierarkiaan liittyvän pelon vuoksi, vaikka Thors itse oli kannanotoissaan niin epälooginen, että hänen johtopäätöksensä olivat suorastaan loogisella tavalla epäloogisia.

Torstaina 2. joulukuuta 2010

TARKKAILU JA VALVONTA HÄIRITSEVÄT YRJÖNKADUN UIMAHALLISSA

Marraskuun alussa lehdissä ja netin keskustelupalstoilla paheksuttiin paljon sitä, että Yrjönkadun uimahallissa vaeltelee vartiointiliikkeen vartija, joka käy aika ajoin ratsaamassa myös uimahallin saunat. Onkin häiritsevää, että ihmisiä ahdistellaan järjestyksenpidolla, tarkkailulla ja valvonnalla.

Yrjönkadun uimahalli on helsinkiläisille tuttu paikka, arkkitehti Väinö Vähäkallion suunnittelema klassinen rakennus, jonka erityispiirteenä on se, ettei uimahallissa käytetä uima-asuja. Vesi pysyy puhtaampana, eikä hyvävartaloisilla kävijöillä pitäisi olla mitään peiteltävää. Tosin muutama vuosi sitten Liikuntavirasto antoi luvan käyttää Yrjönkadulla myös uimapukuja muutamien ahdasmielisten ja estoisten ihmisten mieliksi.

Miksi sitten paikalla riehuu vartija, joka puheiden mukaan käy tempomassa saunojen ovia auki? Syyksi liikuntavirasto on ilmoittanut, että saunoissa harrastetaan seksiä. Itse en ole koskaan nähnyt saunoissa mitään seksiin viittaavaa silloin kun olen uimahallissa sattunut käymään. Toisaalta en myöskään paheksu, vaikka ihmiset saunomisen keskellä harjoittaisivat myös seksiä, sillä seksihän on myönteinen ja rentouttava asia siinä missä uintikin.

Selvää homovastaisuutta

Heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin kuuluu ilmeisesti normi, että miehet ja naiset eivät saa tai voi esiintyä toisilleen alastomina. Niinpä alastonuimahallissa on erikseen naisten ja miesten käyntipäivät. Tätä kautta väite seksistä Yrjönkadun uimahallissa sisältää väitteen, että sitä harjoittavat homomiehet, biseksuaaliset miehet tai heteroseksuaaliset miehet keskenään. Niinpä myös vartija on palkattu paikalle kylvämään homo-

vastaista kauhua. Liikuntaviraston puuttuminen asiaan artikuloi mielestäni selvän aggression homoseksuaalisuutta vastaan.

Näyttöjen puuttuessa tai niiden ollessa mitättömän vähäisiä on vaikea sanoa, mistä kyseinen ajojahti johtuu. Taustalla voi olla heteromiesten kateus. Heteroille kun ei ole yhtä luontevaa paikkaa seksin harjoittamiseen heidän oman ahdasmielisyytensä ja naisten harjoittaman pihtaamisen vuoksi.

Seksistä uimahallissa ei nostettaisi varmastikaan mitään hälyä, jos sitä harjoittaisivat heterot. Olen itse nähnyt monta kertaa, miten heterot kurnuttavat muissa uimahalleissa uimapuvut päällä ja tyydyttävät toisiaan porealtaiden kuplien alla, eikä kukaan suvaitse nostaa tästä perversion muodosta mitään vastalausetta! Heteroiden keskinäistä kuhertelua esiintyy myös monissa alastonkylpylöissä, jotka ovat sitä paitsi erittäin suosittuja.

Muuan homoaktivisti kävikin jo syksyllä kysymässä Liikuntaviraston byrokraatilta, mistä homovastaisuus on saanut alkunsa.[497] Kaupunkihan kielsi myös uimahallin toisessa kerroksessa olevien pukukoppien käytön väitteenään, että niissäkin harjoitetaan homoseksiä. Helsingin Sanomien tämänviikkoisen jutun mukaan vartija on päätetty jättää protesteista huolimatta paikoilleen.[498]

Jutussa haastateltu liikuntaviraston viestintäpäällikkö Mikko Juuti yhdisti nyt aiemmat väitteensä homoseksistä ”joihinkin muihin ongelmiin”, joita hänen mukaansa esiintyy ”uimahallin ympäristössä”. Hän sekoitti homofobiansa esimerkiksi ”huumeidenkäyttäjiin”, joiden hän väitti maleksivan rakennuksen läheisyydessä.

Jokainen varmasti ymmärtää, ettei sillä, mitä tehdään ulkona, ole mitään merkitystä siltä kannalta, mitä tapahtuu sisällä. Viittaus huumeisiin lieneekin pelkkä näennäisperustelu, jonka tarkoituksena on yhdistää homoseksuaalisuus johonkin moraalittomana pidettyyn ilmiöön ja sitä kautta herättää kauhistelua ja tuomiomieltä ihmisissä.

Kuinka homoja ahdistellaan?

Liikuntaviraston ja homoyhteisön edustajien kerrotaan myös ”yhdessä ratkoneen” tilannetta, ikään kuin kyseessä olisi sellainen ongelma, josta homojen pitää alistua keskustelemaan ryhmänä. Viraston osastopäällikkö Petteri Huurre kuvailee keskustelujen edenneen ”hyvässä hengessä”, vaikka hän toisesta suupielestään lausuukin tylysti, ”ettei vartijan läsnäolosta edes neuvotella”.

Homoyhteisöltä on pelkkää ajattelemattomuutta kävellä niin yksinkertaiseen lankaan, että suostuu keskustelemaan sellaisen tahon kanssa, jonka asennoituminen homoja kohtaan on periaatteellisen vihamielistä ja joka haluaa kieltää seksuaalisuuden ilmaukset niissä yhteyksissä, joissa

seksuaalisuutta luonnostaan esiintyy. On sokeutta olla näkemättä sen periaatteellisen aggressiivisuuden läpi, jota urheilijayhteisön yleinen homovastaisuus edustaa myös tässä yhteydessä.

Kyse ei ole mistään yksityiskohdasta, ei vartijasta, ei kävijöiden keskinäisestä flirttailusta eikä seksin oletetusta tai todellisesta läsnäolosta. Nämä ovat pelkkää symboliikkaa. Kyse on Liikuntaviraston painostuksesta homoja vastaan sekä urheiluväen halusta ajaa homot pois sieltä, missä homot viihtyvät, nautiskelevat ja mielellään elävät todeksi omia kehollisia kokemuksiaan. Liikuntaviraston tarkoituksena on pilata *hyvä olotila ja tunnelma*, jotta kaikilla ihmisillä olisi yhtä kurjaa ja paha olla kuin urheilufanaatikoilla itsellään.

Kun homoista puolestaan sanotaan, että ”he esittivät näkemyksiään siitä, miten valvonta voitaisiin suorittaa vähemmän häiritsevästi”, on kuin homoliike itse antautuisi kerjäämään valvontaa ja että kyse olisi vain siitä, millä tavoin kontrollia, tarkkailua ja kaikkea muuta henkistä kidutusta voidaan toteuttaa verhotummin. Viranomaismielipiteessä tarkkailun ja valvonnan *periaatteellisesta ongelmallisuudesta* yritettiin tehdä pelkkä *käytännön järjestelykysymys*, jonka kautta keskitytään pohtimaan, miten ihmisiä voitaisiin kurittaa entistä hallitummin, huomaamattomammin, hienovaraisemmin ja tehokkaammin! Pintaa raaputtamalla paljastuu, että todellisuudessa kyse oli homojen vihaajien vainoharhaisesta läimäytyksestä päin koko homoyhteisön naamaa.

Vartijan olemassaolon lisäksi myös uinninvalvontaan liittyy ongelma, jota ei tosin tunnusteta lainkaan. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin normeihin näyttää kuuluvan, että altaita valvoo *naispuolinen* hengenpelastaja myös miesten käyntivuoroilla. Olisi hauska tietää, millaisen porun alastomina pulikoivat naiset aloittaisivat, jos heidän käyntivuorollaan paikalla kyyläisi miespuolinen uintivahti. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman kompleksisuuden vuoksi kukaan ei kuitenkaan valita paikalla olevista naisista ja heidän uteliaista silmämunistaan.

Kyse on ahdasmielisten vallankäytöstä

Vartijoiden tekemissä saunaratsioissa ja osastojen sulkemisissa on kyse siitä yleisestä seksinvastaisuudesta, ahdasmielisyydestä ja estoisuudesta, jota syntyy, kun konservatiiviset tahot alkavat nähdä seksuaalisuutta kaikkialla muuallakin kuin omissa päiväunissaan. Teoreettisesti sanottuna elämme uusviktoriaanisessa yhteiskunnassa, jossa seksuaalisuuden libidovarauksia estetään purkautumasta siellä, missä ne luonnollisesti ovat taipuvaisia erotisoitumaan. Kun ihmiset harrastavat (niin kuin aina ovat harrastaneet) seksiä puistoissa, niityillä, autoissa ja kaupunkien kujilla, ympäristö on osallistunut rakasteluun mahdollistamalla erogeenisten vyöhykkeiden tukahdutuksettomat ylitykset. Sen sijaan nykyisin

esiin pyrkivä uusvanhoillinen ja ahdasmielinen normienvartiointi pyrkii estämään libidon itseylitykset rajoittaen sukupuolisen energian toimintapiiriä ja vaatien seksuaalisuuden tuskallista muuntamista yhteiskunnan hyväksymään muotoon. Koska yhteiskunta ei poliittiseen korrektiuteen vedoten koskaan hyväksy seksuaalisuutta sellaisena kuin sitä esiintyy, ihmisiä kielletään ilmaisemasta sukupuolisia ja seksuaalisia ominaispiirteitään, ja vaaditaan niiden sopeuttamista yhteiskunnallistettuihin ja epäerotisoituihin muotoihin.

Sopeutettu mielihyvä edellyttää kuitenkin alistumista ja tukee siten autoritaarisen persoonallisuustyypin syntyä. Seksuaalisuuden rajoittaminen on seksuaalisuuden hyväksikäyttöä tavalla, joka vaikuttaa tuhoavasti suoran seksuaalisen tyydytyksen ja mielihyvän kokemiseen.

Tätä Liikuntaviraston paskahousut siis oikeasti tekevät, kun he koettavat kieltää kaiken muun alastomuuden, erotiikan ja seksuaalisuuden, kuin heteroiden oman, jota heterot itse harrastavat uimahalleissa käydessään altaissa kutemassa. Omasta mielestäni kaiken julkisesti harjoitettavan seksin voisi *legitimoida*, ja laista pitäisi poistaa pykälä, joka kieltää harjoittamasta seksiä yleisillä paikoilla. Sillä seksi on hyvä ja kaunis asia.

Ei ole kuin toista vuotta aikaa, kun lääninhallituksen umpikalloinen terveystarkastaja Ilkka Ripatti painosti sulkemaan homoravintola Herculeksen seksikopitkin, mihin yrittäjä suostui ”pitkään aukioloaikaan” liittyvän vihjailun, eli ravintolaoikeuksien kaventamisen tai menettämisen, edessä.[499] On vaarallista, että fasismin soihdut alkavat taas syttyä maassamme. Virastojen ahdasmieliset kusimutterit pitäisi lähettää Berliinin tai Pariisin saunoihin näkemään, millaista elämä on.

Ihmisten itsemääräämisoikeuteen kuuluu voida harjoittaa seksiä siellä missä haluaa. Se on ihmisoikeus. Kateelliseksi se voi tietysti tehdä jonkun heteron, jolle seuran löytäminen ei ole yhtä helppoa kuin homoille. Mikään ei näytä olevan näille tyypeille yhtä tärkeää kuin kieltää jotakin meiltä. Eiköhän olisi jo oman homovaltion aika?

Perjantaina 3. joulukuuta 2010

VEROPROGRESSION POISTAMINEN RAHOITETAAN VALTIONVELALLA

TV1:n tutkivan journalismin MOT-ryhmä teki jälleen loistavaa työtä paljastaessaan, kuinka Suomessa on vaivihkaa siirrytty progressiivisen verotuksen järjestelmästä tasaverokäytäntöön.[500] Progressiivista verotusta voidaan puolustaa katsomalla, että hyvätuloisten on osallistuttava yhteiskunnan menoihin pienituloisia suuremmalla osuudella, sillä he myös hyötyvät yhteiskunnan fasiliteeteista muita enemmän. Koska rikkaat kuluttavat valtateitä loistoautoillaan ja purjevenesatamia huvijahdeillaan, on

oikein, että heitä laskutetaan infrastruktuurin rakentamisesta ja ylläpidosta.

Korkeiden tulojen tai varallisuuden voidaan katsoa perustuvan lisäksi siihen, että muutamat ihmiset käyttävät hyväkseen toisten ihmisten perustarpeita tai huonoa asemaa esimerkiksi vuokra-asuntomarkkinoilla. Siksi progressiivisen verotuksen on tasapainotettava tilannetta.

Nyky-yhteiskunnassa myös työn ja ansion välinen syy–seuraus-ketju on monesta kohdasta poikki. Joku optio-oikeutettu voi rikastua toisten ihmisten työllä pelkästään saneeratessaan, nostaessaan kuluttajahintoja tai toimimalla muulla tavoin kansalaisten enemmistön haitaksi, kuten kävi esimerkiksi Fortumissa. Siksi on oikein, että valtio balanssoi tilannetta mahdollistettuaan ensin tiettyjen tahojen rikastumisen. Talous on suhde, jossa ketään ei voida liioin moittia eikä kiittää asemastaan, sillä ratkaisevia ovat ne poliittiset *ehdot*, joiden puitteissa toimitaan. Niinpä nuo ehdot eivät saisi olla epäoikeudenmukaisia.

Valtion tuloverotuksessa sovellettavan progression merkitys on vähentynyt huomattavasti, sillä tuloverojen osuus valtion verokertymästä on pienentynyt samalla kun verottamisen painoa on siirretty tasaveroluonteisten kulutusverojen suuntaan. ”Verovapaa vyöhyke” -ohjelman mukaan progressio on edelleen voimassa, eli tulojen noustessa myös veroprosentti nousee. Mutta kaikkein suurituloisimpia suomalaisia veroprogressio ei koske. Ankarimmin verotettuja ovat ne tulonsaajat, joiden bruttotulot ovat keskimäärin 200 000 euroa vuodessa.

Tämän tulotason yli veroprosentti nousee vielä yksittäisissä tapauksissa, mutta keskimääräinen veroprosentti ei enää nouse, vaan laskee. Kaikkein suurituloisimmat, eli miljoonan tai yli saavat suomalaiset maksavat veroja keskimäärin vain noin 29 prosenttia, eli saman verran kuin ne suomalaiset, joiden keskimääräinen tulo on noin 45 000 euroa vuodessa.

Vääristymän takana on Esko Ahon hallituksen vuonna 1993 tekemä päätös tuloverotuksen eriyttämisestä. Sen mukaan pääomatuloja verotetaan lievemmin kuin ansiotuloja. Matti Vanhasen hallitus jatkoi linjaa vuonna 2005 vapauttamalla listaamattomien yhtiöiden osingot veroista. Pörssin ulkopuolisten firmojen osinkotulot ovat lisäksi verovapaita 90 000 euroon asti, eli omistaja-johtajat voivat nostaa yrityksistään tuloa tuohon rajaan asti maksamatta veroa käytännössä lainkaan. Tällaista verotukseen tietoisesti rakennettua porsaanreikää ei tunneta missään muualla maailmassa.

Voidaankin sanoa, että suomalainen verotus on nykyään käänteisesti progressiivista eli regressiivistä, ja pienituloista palkansaajaa verotetaan suhteellisesti enemmän kuin hyvätuloista tai varakasta yrittäjää. Tämä on tietenkin porvarihallituksen ja sen kannattajien etujen mukaista, eli määrätietoisten poliittisten päätösten tulos. Esimerkiksi Matti Vanhasen suojaisana satamana toimiva Perheyritysten liitto lobbaa osinkotulojen

verovapauden puolesta edelleen vähintään yhtä ahkerasti kuin Vanhasen istuessa pääministerinä.

Jokaisen kukkarollaan äänestäjän kannattaakin tarkistaa, kuinka järkevää on antaa äänensä esimerkiksi kokoomukselle tai kepulle. Nämä puolueet aikoivat vapauttaa myös perintöverosta vain omat äänestäjänsä eli yrittäjät ja maatilatalouden harjoittajat, kun taas palkansaajat aiottiin jättää maksamaan veroa huomattavasti pienemmistä perinnöistään.

Progressiivisesta verotuksesta luopuminen on tekemässä Suomesta Viron kaltaista Meksikoa, jossa tasaverotus otettiin käyttöön talouden liberalisoimiseksi ja yritteliäisyyden elvyttämiseksi sosialismin tuhojen alta. Suomen taloudellinen ja sosiaalinen rakenne on kuitenkin täysin erilainen kuin Viron, eikä maastamme toivottavasti koskaan tehdä sellaista prostituoitujen ja sutenöörien paratiisia, jossa jokainen ihminen ajetaan itseään ja palveluksiaan kaupittelevan parturin, pullakuskin tai puotipuksun asemaan.

Pahinta negatiivisessa kokonaisveroprogressiossa on se, että rikkaat pääsevät nyt erittäin pienellä verorasituksella samanaikaisesti, kun valtion menoja rahoitetaan valtionvelkaa lisäämällä. Tämä merkitsee, että rikkaiden rikastuminen siirretään kaikkien ihmisten ja myös sinun jälkeläistesi maksettavaksi.

Optio- ja pääomatulomiljonäärien sekä heidän perillistensä kautta Suomeen on syntymässä kokonaan uusi rälssisääty, jonka ei ole tarvinnut tehdä lainkaan työtä. Riittää, kun on keinotellut optioilla, eli ryöstöviljellyt jotakin pörssiyritystä sen kurssiarvoa keinotekoisesti pumppaamalla – tai myötäillyt jotakin Euroopan unionille ja maahanmuutolle suotuisaa tarkoitusperää sekä istunut kovapalkkaisessa virassa tai toimessa.

Pienten perintöjen veron voisi mielestäni poistaa kokonaan, ja tuloverotuksen progressiota olisi lisättävä. Myös pääomatuloverotus pitäisi tehdä progressiiviseksi.

Sunnuntaina 5. joulukuuta 2010

VÄKIVALLAN ROMANTISOINTI ELOKUVISSA

Olen jälleen itsenäisyyspäivän aattona katsellut huvin ja harrastuksen vuoksi muutaman suomalaisen sotaelokuvan. Tänään menivät läpi Ilkka Vanteen *Lupaus* ja Olli Saarelan *Rukajärven tie*.

Vaikka samapa tuo, mitä kiekkoja tässä pyörittelee. Kaikille sotaelokuville näyttää olevan ominaista romantisoiva suhtautuminen sotaan: sukupuolten kohtaaminen esitetään väkivallan kautta ja rakkaus kytketään väkivallan teemaan.

Selitykseksi ei tarvitse tarjota mitään kansallisrunoilijan vänrikkiä, ei edes everstiluutnanttia, jonka dilemma on tunnetusti siinä, että ”päivisin toivoisi olevansa eversti ja öisin luutnantti”.

Miksi romantiikalle etsitään näyttämö sotien tapahtumista myös Hollywood-draamoissa? Suurten tunteiden, dramatiikan ja tragedian luomiseksiko? Romantiikkaahan voisi rakentaa vaikka *high school* -leffaan, jolloin tuloksena olisi tosin komedia tai tragikomedia.

Miehen ja naisen suhde taitaa olla olemukseltaan jollakin tavoin väkivaltainen. Sekä feministien että heitä arvostelevien miesten näkökannat viittaavat siihen. Ja sotaelokuvat täydentävät tilanteen.

Yhteiskuntamme on vastoin yleisiä väittämiä erittäin matriarkaalinen. Heteromies ampuu konepistoolilla Karjalassa naisten vuoksi. Huutaessaan viimeisiksi sanoikseen äitiä hän kuolee syyllisen nimi huulillaan. Palatessaan verissä päin naisen syliin hän on toiminut sankarillisen heteromiehen tavoin ja ottaa vastaan kunniamerkin saapas vihollisen verta puolillaan.

Tämä kompleksinen perinne on sivullisille vaikea ymmärtää. Toivoisi, että myös heteromiehelle irtoaisi maallisia iloja vähemmällä. Me homot kun emme sodi sen enempää lehmistä kuin laitumistakaan. Taidanpa tästä livahtaa Dtm:n viralliseen itsenäisyyspäivän juhlavastaanottoon.

Maanantaina 6. joulukuuta 2010

ROLEXTARIAATIN RINTAPRENIKAT

Tasavallan presidentti jakoi taas yhden kierrätysmetallikontillisen kunniamerkkejä ja muita mitaleita kuuliaisille alamaisilleen. Kateellisia ihmisiä taisivat eniten puhuttaa ulkoministeri Alexander Stubbille ja asuntoministeri Jan Vapaavuorelle myönnetyt Valkoisen Ruusun komentajamerkit. Esimerkiksi säveltäjä Richard Järnefelt kirjoitti Uudessa Suomessa, ettei kumpikaan olisi moista ansainnut.[501] Stubb kuulemma mokasi Venäjä-suhteet väitteillään, ettei naapurimme muka ole suurvalta. Vapaavuoren ministerinpostin aikana ovat maahan syntyneet ennätyksellisen kalliit asunnot, ja vuokrien hinnoistakin käydään jo huutokauppaa, kun sääntely puuttuu.

Kriitikot eivät nähtävästi ymmärrä, ettei ansiomerkkejä myönnetä ansioista vaan siksi, että niiden katsotaan sopivan asukokonaisuuteen tai rooliin. Varsinkin kaulaan ripustettavat komentajakorut pukevat frakkipaitaa mainiosti. Kun Hitler suunnitteli upseereilleen univormuja, hänenkin ideanaan oli, että ylänapin kohdalla pitää roikkua jokin ristimuotoinen killutin arvovallan symbolina. Hyvin pukeutuva herrasmies saa nimittäin anteeksi paljon.

Kun olin armeijassa, kenraalin läsnäolon kuuli ansiomerkkien kilinästä esikuntarakennuksen toiseen päähän. Kunnian ja arvostuksen kasaaminen tietyille ihmisille (joista suuri osa on ollut melkoisia tyranneja), lienee ihmislajille tyypillinen ominaisuus. Nyt itsenäisyyspäivänä voidaan esimerkiksi kysyä, miksi suurin ansio talvi- ja jatkosodan torjuntavoitoista

langetetaan aina Mannerheimille – jopa niin, että marsalkan arvonimikin täytyi täsmentää alleviivatusti Suomen marsalkaksi, ja lopulta kansallinen juhlakalu kohotettiin korkeimmalle jalustalle, tasavallan presidentiksi.

Näin on siitä huolimatta, että sodan pysäyttivät rivimiehet, joiden saviseen todellisuuteen ei sen enempää päämajasta kuin everstienkään korsuista nähnyt mitään. Joten miksi ansiot, palkinnot, kunnia, arvostus ja usein myös suuri määrä rahaa kasataan vain tietyille symbolihahmoille, joilla ei ole välttämättä mitään tai ainakaan kovin selvää yhteyttä jossakin tietyssä yhteydessä saavutettuun menestykseen?

Ihmisillä on taipumus välttää ristiriitoja tietoisuudessaan. Sodanjälkeisten sukupolvien olisi ollut vaikeaa päästää mieleensä ajatusta, että sodassa annetut uhrit tai edes osa niistä olivat mahdollisesti turhia tai jopa vääriä. Ihmiset koettavat välttää kipeät epäilykset ja yrittävät oikeuttaa uhrien antamisen, sillä ajatus sodassa turhaan kaatuneista veisi pohjan koko hirveän asian hyväksymiseltä, juuri siltä, mikä aivan äsken oli saatu pois päiväjärjestyksestä: haavat kiinni ja haudat umpeen. Siksi ihmiset ratkaisevat ajattelunsa ristiriidat ja tukahduttavat epäilynsä glorifioimalla sotapäälliköitä sekä oikeuttamalla heidän tekemiään ratkaisuja jälkikäteen.

Historia ei ole vain voittajien historiaa (joka tunnetusti on aina vääristelevää). Myös hävinneet kirjoittavat historian mutkat suoriksi pyrkiessään oikeuttamaan sota-aikana tehtyjä ratkaisuja ja haluamalla nähdä ne oikeina tai jopa ainoina mahdollisina. Näin tulevaisuus opettaa menneisyyttä, ja itsenäisyyspäivä on tämän historiallisen sovitustyön rituaalinen muistokarkelo.

Ja onhan itsenäisyydessä totta kai juhlimista – myös sodan ajan voittojen kautta siitä huolimatta, että ”voittoja” on tullut useita. Suomi onkin sellaisessa paikassa ja asemassa, että voittoja voi tulla monta, mutta häviö tulee vain kerran.

Niinpä en väitä, että Suomessa sotien aikana tehdyt ratkaisut olisivat olleet vääriä. Mutta paikkaansa pitävät myös laulun sanat ”kenraalit ne sakon saa ja sotamies ristin”. Samaan tapaan itsenäisyyspäivänä jaettavista mitaleista moni osuu väärän henkilön käteen. Asiassa auttaa tieto, että kenraalien kukittaminen ja kunniataulujen naulaaminen on vain yhteiskuntarauhan säilyttämistä siinä missä kaikki muukin tasa-arvon ja demokratian ylläpitotyö.

Keskiviikkona 8. joulukuuta 2010

”ON SIINÄ MIES JA NAINEN”

Iltalehden lööppi kertoi tänään, että ”Kari Tapio on poissa”. Mielenkiintoista tuo poissaolon metafysiikka. Tärkeintähän kuitenkin on, että ihminen on. Hänen läsnäolonsa muoto vain on poissaolo.

Minulle jäi arvoitukseksi, miksi Kari Tapion musiikkivideoon vanhasta lännenlegendasta ”Toiset on luotuja kulkemaan” oli ympätty limusiiniin nouseva Ben Zyskowicz. Ilmeisesti tarkoituksena oli viestittää, että porvarina oleminen on jonkinlainen luonnonlaki ja ettei varallisuusasemalla ole mitään tekemistä ansioiden tai tulonjaon kanssa.

Tunnetuimmaksi Kari Tapion lauluista jäi varmaankin Salvatore Cutungon ”L'italiano”, jonka hän teki suomeksi nimellä ”Olen suomalainen”. Mollivoittoisesta italohitistä tuli sinivalkoinen käden käänteessä, aivan niin kuin pizzasta on tullut Suomen tämänhetkinen kansallisruoka.

Vaikertava sävelkulku ideologisine rasitteineen on minun korviini kuitenkin karmeaa kuultavaa: ”On täällä elämä raskasta työtä, ja siinä harvemmin on onni myötä.” Sopii ehkä tangomaan melankoliaan ja tummien vesien tulkkeihin, mutta ei ole minun juttuni. Rakkaudessakin on tämän mukaan ”mies ja nainen...”.

Rauha joka tapauksessa matkamiehen sielulle. Ehkä mieleenpainuvin, tai ainakin omasta mielestäni koskettavin, Kari Tapion esityksistä oli hänen tulkintansa vanhasta skotlantilaisesta kansansävelmästä ”Amazing Grace”, jonka hän lauloi yhdessä Paula Koivuniemen ja Sibelius-lukion kuoron kanssa Puolustusvoimien järjestämässä itsenäisyyden 90-vuotiskonsertissa, jossa myös tasavallan presidentti oli paikalla.

Skandaali parketilla?

Päivän toinen uutisaihe käsitteli itsenäisyyspäivän juhlavastaanottoa. Muutama homo ja lesbo päättivät panna jalalla koreasti Linnan juhlissa,[502] kun taas muuan tyylipoliisi piti tapausta ”paheksuttavana”.[503] – Ohhoh. Kylläpä oli taas radikaalia. Menikös nyt elämä risaiseksi?

Todellinen hölmöyden ilmaus nähtiin iltapäivälehtien keskustelupalstoilla, joilla kysyttiin ”häiritsivätkö homo- ja lesboparien julkiset tunteenilmaukset” kansalaisia, ikään kuin heterot olisivat jotenkin yksinoikeutettuja päättämään siitä, mitä homot saavat tehdä. Itseäni hämmästyttää, miksi heteroita kiinnostaa niin tavattomasti homojen elämän seuraaminen ja kontrollointi. Minua puolestani heteroiden yksityiselämä kiinnostaa kuin saappaasta vedetty jalkarätti.

Kun tyylikonsulttina esiintyvä Leena Sarvi antautui pitämään homojen esiintymistä ”provosointina”, takana oli ilmeisesti ajatus, etteivät homojen tunteenilmaisut olekaan aitoja vaan tarkoitushakuisia. Tuolla tavalla ajattelevien heteroiden seksuaaliseen avarakatseisuuteen ei näytä mahtuvan mitään muuta kuin heidän oma napanöyhdän kaivelunsa, eivätkä he kykene mitenkään ymmärtämään, että maailmassa on myös muita käsityskantoja kuin heidän omat sääntönsä ja norminsa.

Sovinnaisiin tapoihin vetoaminen on yleensäkin epä-älyllisyyden huippu. Tyylipoliisi ei ole käsittänyt, että tyyli syntyy nimenomaan sovinnais-

tapojen rikkomisesta. On ristiriitaista, että jos joku homoseksuaalinen miestanssija osallistuu television tanssikilpailuun ja melkein voittaa, hänelle annetaan raikuvat aplodit, mutta jossakin toisessa yhteydessä, kuten nyt presidentinlinnassa, homojen tanssahtelu tuomitaan raivokkailla vihanpuuskilla ja homot kivitetään hengiltä kiukustuneissa yleisönosastokirjoituksissa.

En tietenkään tarkoita, että homojen esitykset parkettien partaveitsinä olisivat ylitse muiden. Esimerkiksi minulla on taipumus kompastua joka askeleella, joten omat köllähtelyni näyttäisivät varmasti pervoilta siinäkin tapauksessa, että olisin hetero. Mutta muutoin katson, että kaunista ja tyylikästä ihmisissä on sellainen, mikä heissä on aitoa.

On joka tapauksessa hienoa, että presidentti kutsuu juhliinsa muitakin kuin ahdasmielisiä, jotka pitävät kaikkia kehollisuuden ilmaisuja mitä syvimpinä synteinä. Myös Mr. Gay Finland Kenneth Liukkonen toimii viisaasti korostaessaan, että itsenäisyys on kaikkien ihmisten, myös homojen ja lesbojen, työtä. Ilman sarvia ja hampaita voi sanoa, että kaikkien tyylikirjojen mukaan Leena Sarvenkin olisi pitänyt taipua juhlien järjestäjän tahtoon, sillä vähemmistöjen läsnäolo oli presidentin nimenomainen toivomus.

Myös itsenäisyyden kannalta on sopimatonta puuttua toisten ihmisten keholliseen kokemiseen ja esiintymiseen rajoittavasti. Homotanssi taitaakin nyt olla juuri se oman aikamme rituaali, jonka kautta todellinen itsenäisyys osoitetaan. Mitäpä tehdä sellaisella maalla, joka muodollisesti on itsenäinen mutta jossa yksilöt eivät ole vapaita? Yhteiskunnan vapaus koostuu yksilöiden vapaudesta, ja siksi myös jokainen hetero voisi osoittaa oman itsenäisyytensä bailaamalla kaikkien iloksi juuri sellaisen homotanssin kuin itselle parhaiten sopii. Tuskinpa kukaan heistäkään haluaa olla heteronormatiivisen pakkopaidan ja vaihtoehdottomuudesta koostuvan totaliteetti-ideologian vanki? Mikäli minut olisi kutsuttu Linnan juhliin, olisin voinut tanssia jonkun suvaitsevaisen daamin kanssa heterotanssin ihan vain osoittaakseni, ettei myöskään sitä tarvitse hävetä.

Tapainturmelus on yhteiskunnan toivo

Epä-älyllisyys on yleistä politiikassa, jossa puolueet kilpailevat jo siitäkin, kuka omistaa sananlaskuviisauden ”Maassa maan tavalla”. Persuthan katsoivat demareiden varastaneen tämän kliseen puolueohjelmastaan.[504]

Omasta mielestäni pelkässä tapojen palvonnassa ei ole mitään hyvää. Tavat kuolettavat ja halvaannuttavat. Ne estävät ajattelun ja ovat epämukavia. Tapojen sijasta olisi sovellettava järkeä ja aitoja tunteita.

Minun mielestäni esimerkiksi niin sanotuissa suomalaisissa tavoissa ei ole kehumista, ei myöskään somalialaisissa eikä turkkilaisissa tavoissa. Parempi olisi kaikille ihmisille päästä tapojen orjuudesta eroon, kohti

älyllistä ja henkistä vapautta. Tyylikästä ei ole tapojen mukainen käytös vaan hyvä käytös, joka koostuu aidosta ja luontevasta esiintymisestä.

Tapojen kahleita ja muita maneereita on liikaa varsinkin Uuden Suomen puheenvuorokirjoittajilla. Siksi Vihreiden viimeisin veto oli oivaltava.[505] Kun puolue laittoi vaalijulisteeseensa maininnan ”Uudesta Suomesta”, viesti meni perille. Siinä voivat nyt tavaramerkin haltija ja puolue kinata semanttisesta tyhjänpäiväisyydestä, viittaako lause lehden nimeen vaiko haluun uudistaa maatamme.[506]

Jos minä olisin Niklas Herlin, perustaisin varmasti ompelutarvikeliikkeen nimeltä ”Vihreä Lanka”, joka myy vain vihreää lankaa ja saa nimensä siitä. Tavaramerkki tai ei, minä kysyn: kuka sivistynyt ihminen kehtaisi omistaa sellaisen tupajurreista ja ärripurreista koostuvan *maan* kuin Suomi?

Torstaina 9. joulukuuta 2010

HOMOT OVAT TÄMÄN MAAILMAN VIIMEISIÄ NEEKEREITÄ

Sanasta ”neekeri” on jo päästy kiitettävästi eroon yhden jos toisenkin tahon ansiokkaalla ripityksellä, vaikka kyseessä ei edes ole vähättelevä termi. Sen sijaan ”homo” mielletään edelleen haukkumasanaksi, jollaisena sitä myös yleisesti käytetään. Silti kukaan ei vaadi tästä sinänsä moitteettomasta sanasta luopumista.

Maailmalla tapahtuu kuitenkin muuta. YK:n yleiskokous päätti viime kuussa poistaa sukupuolisen suuntautumisen päätöslauselmasta, jonka tarkoitus on suojella ihmisiä kuolemanrangaistuksilta.[507] Kuolemantuomioita homoille, lesboille, biseksuaaleille ja transseksuaalisille langetetaan edelleen monissa muslimimaissa, joten YK:n päätös merkitsee lähinnä myönnytystä islamilaiselle despotialle. Ei olekaan ihme, että maailman gay-liike on arvostellut päätöksen julistamista YK:n historian häpeän päiväksi.

Homojen ihmisoikeudet näyttävät olevan kelluvaa valuuttaa, jonka arvo määrittyy suhteessa öljynsaantiin ja terrorin pelkoon. Ihmisoikeuksiin viitataan ja vedotaan, kun pohjustetaan tietä Koraanin laille, mutta liberaalin ja valistuneen yhteiskunnan säilyttämisessä ei ihmisoikeuksilla näytä olevan käyttöä.

YK on määritellyt uskontojen arvostelemisen viharikokseksi suojellakseen islamia mutta poistanut kuolemanrangaistuksen vastustamiseen liittyvien perusteiden joukosta homoseksuaalisuuden. Tämä osoittaa, että YK on monien muiden viranomaistahojen tavoin ihmisoikeusasioissa pelkkä amatööri. Ja juuri siksi esimerkiksi minun onkin niin hyvä olla vapaa ja itsenäinen filosofi: ei tarvitse altistua YK:n, EU:n, puolueellisten vähemmistövaltuutettujen eikä muiden sairaiden seitinkutojien aivovammoille.

Kiintoisaa on, ettei myöskään Suomen perustuslain 6 §:n syrjintäkiellossa mainita sanallakaan seksuaaliseen suuntautumiseen liittyvää diskriminaatiota, vaan syrjintäkielto luetaan vain ”muiden syiden” joukkoon. Näin yhdet ovat jälleen tasa-arvoisempia kuin toiset.

Seuraan kauhulla, mihin kyseinen meno johtaa. En pidä tietenkään vaarana vain jotakin ”islamin uhkaa” vaan myös konservatiivisuuden leviämistä Suomessa ja muissa länsimaissa. Epäonnistuneen maahanmuuttopolitiikan tuloksena vähemmistövainot ovat lähdössä leiskumaan kaikkialla Euroopassa, kun fasistiset ryhmät kasvattavat kannatustaan. Eivätkä esimerkiksi Uuden Suomen puheenvuorokirjoittajat (tai suuri osa heistä) ole kyseisen asenteen osoittamiseen mitenkään syyttömiä. Vaikka onhan se tietysti ymmärrettävää: kun oikein kunnolla vihaa, niin on itsellä hyvä olla.

Sunnuntaina 12. joulukuuta 2010

TUKHOLMA ON VIHDOINKIN AIDOSTI MONIKULTTUURINEN

Uulalaa! Ruotsissa ollaan aina meitä edellä. Tukholma on aidosti monikulttuurinen, kun muuan islamistinen itsemurhapommittaja räjäytti itsensä putkipommilla Bryggargatanin ja Drottninggatanin kulmassa.[508] Myös kolmensadan metrin päässä palanut auto oli hänen jäljiltään, ja asiantuntijan mukaan kaikkien kuuden pommin räjähtäessä olisi väkijoukossa voinut kuolla useita satoja.[509]

Iskun tekijä oli syyttänyt Ruotsin suojelupoliisin saamassa viestissä Ruotsin valtiota Muhammed-pilapiirtäjä Lars Vilksin tukemisesta ja vaatinut, että muslimien pitäisi lopettaa ”länsimaiden nöyristely”. Mieleen tulee legenda muslimiterroristista, jolta kysyttiin, miksi tapoit tuntemattomia ihmisiä, ja vastaus kuului: ”Vain tuttujako pitäisi tappaa?”

Ihqua! Pian saadaan varmaan tätä etnistä värinää myös Helsinkiin. Se lienee vain ajan kysymys. Ei minulla tällä kertaa muuta. Olen sanonut kaiken periaatteellisen jo. Taivastelkaa nyt, kuten Bildt ja Stubb, jotka piipittävät Twitterissä.[510]

Vitsikästä on sekin, kuinka Suomen Korkein oikeus juuri viime torstaina korotti niiden Ylen journalistien tuomioita, jotka rohkenivat epäillä eräitä turkulaisia kurdeja terrorismiyhteyksistä.[511] Epäily voi olla väärin, mutta siihen ohjaa tosiasia, että terrorismi on osa muutamien tahojen brändiä. Epäileminen on myös osa tieteellistä tiedonmuodostusta, joten kyllä jokaisen ihmisen kunnian pitäisi epäilyksen sana kestää, mikäli omatunto on puhdas kuin pulmusella.

Tiistaina 14. joulukuuta 2010

ALLERGISENA ALLEGROLLE

Eräänä merkkinä Suomen Venäjän-vallan ajasta ovat jäljellä maiden väliset yhtäläiset rautatiekiskojen raideleveydet. Niinpä Pietariin liikennöitiin pitkään juhlavilla ja korskeilla Repin- ja Sibelius-junilla, joiden salusiinit toivat mieleen Viipurin surullisenkuuluisat halpahallit. Itse tosin en innostu asiasta entistä enempää nyt, kun nämä junat korvattiin nopeammilla Allegro-junilla.[512]

Junakyydille haetaan viisumivapautta samaan tapaan kuin on jo laivaristeilijöillä. Koska väestöpaine Pietarin alueella on valtava, myöntävä päätös toisi entistä enemmän venäläisiä Itä-Suomeen ja Suomen pääkaupungin kaduille. Joulun välipäivinä Helsingin kaduilla ei juuri muita näekään kuin venäläisiä, ja myös Kouvolassa venäläiset ostavat Prismat tyhjiksi.

Nähdäkseni Suomen ja Venäjän välistä viisumipakkoa ei tule poistaa eikä viisumivapautta laajentaa muusta EU-käytännöstä poikkeavaksi. Syynä on erityisesti venäläisten Suomessa harjoittama rikollisuus.

Rajojen rimanalennusten kautta on toteutumassa Suomen keskeinen turvallisuusuhka. Juuri näin Venäjä voi saada maassamme olevasta väestöstään painostuskeinon Suomea kohtaan. Siksi pidän myös perussuomalaisten Freddy van Vonterghemin ehdotusta[513] viisumikäytännön poistamiseksi turvallisuus- ja väestöpoliittisesti epäviisaana, vaikka viisumivapaudesta voisikin olla jotain lyhytaikaista taloudellista hyötyä itäsuomalaisille. Ihmemiehen oma viisumi on tainnut irrota liian helposti, sillä se koira älähtää, johon Kalinka kalahtaa.

Suomen kieltä kuulee Imatralla ja Lappeenrannassa lähinnä sankarihautausmailla. Siksi on typerää, että Mari Kiviniemikin ehdotti Putinin tavatessaan venäjän kieltä kouluopetukseen ruotsin tilalle. Kiviniemen mukaan ”esimerkiksi Lappeenrannassa lähes kaikki kyltit kaupungilla ovat suomeksi ja venäjäksi. Siksi suomalaiset tarvitsevat venäjän taitoa yhä enemmän.” Alan ymmärtää: koska Suomea jälleen venäläistetään, on suomalaisten palattava venäläiseen kieliorjuuteen. Myös Putinin mielestä ”itse elämä asettaa tällaisen haasteen”.

Taitamattoman suomalaisen pääministerin suksi siinä lipsuu. Kyseinen flirttailu on ihan yhtä ajattelematonta kuin Jyrki Kataisen murehtiminen sen johdosta, että Suomi ei ole mukana Nato-Venäjä-neuvoston kokouksissa.[514] Mielestäni on ihan hyvä, että maamme pysyy ulkona Venäjän ja Naton yhteistyöstä. Jos Suomi ja Venäjä olisivat yhdessä Naton jäseniä, se toisi venäläisten panssarit ja tukikohdat Nato-yhteistyön hedelminä Suomeen. Venäjän ja Naton yhteistyössä Suomen tapaisia maita jaetaan taas etupiireihin.

Minusta muuten tuntuu, että Venäjällä on hallussaan jotakin sellaista, mikä sille ei ensinkään kuulu, kuten Eliel Saarisen suunnittelema Viipurin rautatieasema, jonka kopio on kiskojen toisessa päässä, Helsingissä, tosin kellotornilla täydennettynä. Jos minä olisin tasavallan presidentti, en mielelläni astuisi sellaisen junan kyytiin, joka kuljettaa menetetyn Karjalan kurjuutta katsomaan, olkoonpa kiskot vaikka kullalla silatut. Näennäiseen maireuteen naamioituna venäläisten harjoittama ystävyyspolitiikka on suomalaisten ihmisten jatkuvaa nöyryyttämistä. Se vaatii suomalaisilta lisää investointeja tuomatta ryöstettyjä alueita Suomelle takaisin.

Perjantaina 17. joulukuuta 2010

KASTRAATIOLAKI VEISI LÄÄKETIETEEN ETIIKAN KIVIKAUDELLE

Vihreiden kukkahattutäti Tuija Brax osoitti joulumieltä tuomalla viime yönä eduskuntaan lain, joka mahdollistaisi lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä tuomittujen kemiallisen kastraation sukupuolivietin poistavilla pistoksilla. Helsingin Sanomien mukaan kokoomuksen Sampsa Kataja piti mahdollisena myös pedofiilien fyysistä kastrointia, ja häntä säesti saman puolueen poliisikansanedustaja Kalle Jokinen.[515]

Yksi pahimpia kastraatiolain ajajia on ollut lainvalmistelun asiantuntijana käytetty vankilalääkäri Hannu Lauerma, joka ehdotti kastraatiota hoito- ja rangaistusmuodoksi Duodecim-lehden 11/2008 pääkirjoituksessaan. Hän totesi tuolloin, että vankilatarinoinnissa tunnetaan rikostyyppejä, joista menetettiin ”tekovehkeet valtiolle”, kuten pontikankeitto ja lapsiin sekaantuminen. Lisäksi hän jatkoi yhtä löyhäsuisesti, että ”se, mitä nykyisin pidetään brutaalina, oli aikanaan normaalia”.[516]

Vielä 1950-luvulla Suomessa todellakin käytettiin kivesten kirurgista poistoa ”seksuaalirikosten” laillisena seuraamuksena. Kastraatiolla tuhottiin myös monien homoseksuaalien sukupuolielämä tavalla, joka edustaa mitä raa’inta väkivaltaa ja ihmisoikeuksien polkemista. Erään tapausselosteen tarjoaa Kim Bentzin kirja *Kastroitu*.[517] Homojen kuohiminen olikin yhtä sairasta kuin juutalaisten tappaminen keskitysleireillä.

Pedofilia on homoseksuaalisuuden tavoin yksi seksuaalinen suuntautuminen. Se ei ole sellaisenaan rikos, vaikka lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö on. Nähdäkseni pedofilia ja efebofilia (eli nuorukaisista tykkääminen) eivät ole myöskään sairauksia vaan sisältyvät kaikkien ihmisten seksuaalisuuteen. Seksissä ihminen nimittäin tulee lapselle ominaiseen tilaan, nuolee, imee ja nussii. Harjoittaakseen seksiä täysipainoisesti ihmisen pitää löytää lapsi itsestään, toisin sanoen oma kerroksellisuutensa, jossa ovat eri ikäkaudet läsnä. Se, että kaikkeen seksiin liittyy infantiileja ja pedofiilisiä aineksia, tekee asiasta ahdasmielisille kipeän.

Suuri osa pedofiliasta esiintyy sitä paitsi perheiden sisällä insestisesti, kun heteroseksuaaliset perheenäidit ja -isät ovat kyllästyneet toisiinsa ja etsivät seksuaalista korviketyydytystä lapsistaan. Pedofiiliksi pyritään lavastamaan joku perheiden ulkopuolinen taho, josta sitten huudetaan, että "paha tuolla!" Näin syntyy kaksinaismoralismia, ja pedofiliaa koskeva keskustelu joutuu moraalipaniikin valtaan, eikä järkiperäisiä argumentteja haluta kuulla.

Nuorten ja aikuisten välisen seksin hyväksyttävyys

Entä millaisin moraaliperiaattein lasten ja nuorten sekä heitä vanhempien ihmisten seksuaaliseen kanssakäymiseen pitäisi suhtautua? "Lapsen seksuaalisen hyväksikäytön" sijasta olisi syytä käyttää edellä mainitsemaani arvoneutraalia luonnehdintaa "aikuisten ja nuorten (tai lasten) välinen seksi". Hyväksikäytön käsite sisältää kielteisen ja epätieteellisen lähtökohtaotaksuman, että kyse on ihmisen käyttämisestä välineenä. Toisaalta hyväksikäytön käsitteeseen sisältyy kaksinaismoralismia ilmentävä tunnustus, että seksi onkin hyväksi.

Filosofisen etiikan näkökulmasta on vaikeaa löytää mitään yleispätevää kriteeriä, jolla yksi nautinnon tavoittelu voitaisiin todeta muita epäoikeutetummaksi. Tekoja pitää arvioida vain sen mukaan, *mitä todellista haittaa tai hyötyä niistä on*.

Suuresta osasta varsinkin pieniin ja epäsukukypsiin lapsiin kohdistuneesta seksuaalisesta kanssakäymisestä on varmasti ollut jotakin haittaa, mutta haittoja on liioiteltu, ja tuomiot ovat olleet kohtuuttoman ankaria eivätkä vastaa lainkaan tekojen merkityksiä. Suuressa osassa sellaisista tapauksista, joissa osapuolina ovat olleet sukukypsät (mutta muodollisesti alaikäiset) nuoret sekä heitä vanhemmat henkilöt, ei ole ollut mitään haittaa. Myös poikien ja tyttöjen kokemukset seksistä ja halukkuus seksiin ovat vaihdelleet niin, että varsinkin murrosikäiset heteropojat ovat itse halunneet seksiä heitä huomattavasti vanhempien naisten kanssa koettuaan itsensä jakojäännöksiksi heidän omanikäistensä tyttöjen seurustellessa heitä itseään vanhempien poikien kanssa.

Niin sanotusta lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä ei ole läheskään aina ollut haittaa, ja niinpä jokainen tapaus pitäisi arvioida erikseen tuomittavuuden selvittämiseksi. Myös "lapsen kehitykselle" syntyneet väitetyt haitat ovat perustuneet usein täysin ideologiseen ja pelkästään normatiiviseen näkemykseen siitä, *millaista on oikeanlainen kehitys*. Pelkkään ikärajojen ylitykseen perustuvan tuomitsemisen seurauksena vankiloissa istuu todennäköisesti paljon ihmisiä, jotka eivät ole tehneet mitään pahaa tai ovat tehneet toisen osapuolen suostumuksella tai pyynnöstä hyvää.

Pedofiilijahdin varjolla ollaan heittämässä keskeiset oikeusperiaatteet nurkkaan. Tämä on erittäin vaarallista, sillä yhteiskunta ei saisi itse edistää sellaisia asioita, kuten fyysisen koskemattomuuden loukkauksia, joita se toisaalta koettaa estää. ”Vapaaehtoiseksi” sanottu kastraatiohoito on tosiasiassa vankien kiristämistä, sillä hoitoon suostumattomuus pidentää vankeustuomioita.

Hammurabin laki tekisi kaikista sokeita

Kriittisen tutkimuksen mukaan hallinnossa omaksutut käsitykset ovat perustuneet tarkoitushakuiseen mielipiteidenmuodostukseen ja vääristeltyyn näkemykseen lapsen seksuaalisen hyväksikäytön haitallisuudesta. Esimerkiksi yhdysvaltalaistutkijat Bruce Rind, Philip Tromovitch ja Robert Bauserman osoittivat useissa julkaisuissaan, että lastensuojelijoiden mielipiteitä on päädytty pitämään ”totuuksina” vain sillä perusteella, että ne on sanottu lastensuojeluviranomaisten *ammatillisista* asemista: sisältä päin, ideologisesti ja heidän oman palkkansa varmistamiseksi.[518]

Tosiasiassa ilmiön sisältä päin tapahtuva mielipiteidenmuodostus on johtanut puolueellisuuteen ja eräänlaiseen lasten taloudelliseen hyväksikäyttöön. Psykiatrit ja juristit ovat jälkikäteen traumatisoineet lapsia terapioissa ja oikeudenkäynneissä opettamalla, että heille on tapahtunut jotakin pahaa, vaikka koetut asiat sinänsä eivät olisikaan aiheuttaneet mitään haittaa.

Poliittisessa retoriikassa sekoitetaan usein myös nuoret ja lapset, ja lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä tuomitaan saman lain mukaan, vaikka on täysin eri asia, harjoittaako seksiä 15-vuotiaan vai 8-vuotiaan alaikäisen kanssa. Koska tekojen haitallisuus ja koetut merkitykset pitäisi arvioida joka kerta erikseen, yleiset ikärajat pitäisi nähdäkseni poistaa, tai harkintavaltaa pitäisi lisätä ikärajojen alapuolella.

Myös ”suojaikärajan” käsite on harhaanjohtava opettaessaan, että seksissä on jotakin pahaa, jolta ihmisiä pitäisi suojella. Vähintäänkin ikärajat pitäisi yhtenäistää, sillä ei ole syytä olettaa, että nuorten halukkuus ja kyvykkyys seksuaaliseen kanssakäymiseen vaihtelisivat maasta toiseen. Nyt rajat vaihtelevat Euroopan unionin sisällä Espanjan 13:sta ja Viron 14 vuodesta Ruotsin 15:een ja Suomen 16 vuoteen.

Monet nuoret haluavat itse seksiä vanhempien ihmisten kanssa, ja myös nuorten itsemääräämisoikeutta pitäisi kunnioittaa. Niinpä myöskään ”rikoksiksi” määriteltyjen tekojen ei tulisi olla virallisen syytteen alaisia rikoksia vaan niiden pitäisi olla asianomistajarikoksia, jolloin uhreiksi sanottujen ihmisten oma tahto olisi ratkaisevassa asemassa syytteen nostoa harkittaessa.

Tilannetta ollaan nyt pahentamassa sikäli, että oikeusministeriössä sorvataan lakia, jonka mukaan nuori itse ei voisi lainkaan vaikuttaa syytteiden nostoon. Tämä tekisi mahdolliseksi sen, että syyttäjä tai vanhemmat voisivat entistä helpommin pilata esimerkiksi 18-vuotiaan ja 15-vuotiaan sinänsä kauniin ja orastavan rakkaussuhteen omalla väliintulollaan pelkkää pahanilkisyyttään ja toimittaa vanhemman ihmisen moneksi vuodeksi vankilaan. Sellaisia ikäviä tapauksia löytyy maailmalta pilvin pimein.

Pedofiilijahti on osa feministien miesvihaa

”Kastroimisen” näkeminen ”hoitona” viittaa siihen, että pedofiliaa pidetään ominaisena vain miehille, vaikka tosiasiassa pedofilia on aivan yhtä yleistä naisten keskuudessa. Se vain piiloutuu arkielämän käytäntöihin ja naisille ominaiseen käytökseen: esimerkiksi lasten paapomiseen hoitopöydillä.

Kastraation käyttäminen rankaisukeinona paljastaa, että pedofiilijahti on feministien hanke. Se on lähtökohtaisesti suunnattu miehiä vastaan, sillä naista ei voi kuohia. Miehillä on lisäksi taipumus pariutua iällisesti alaspäin, kun taas naiset pariutuvat ylöspäin, joten nuoremman kanssa seurusteluun sisältyvä paheksunta sisältää tätäkin kautta miesvastaisuutta. Nykyään melkein kaikkia sellaisia ihmisiä, jotka harjoittavat seksiä alle 30-vuotiaiden kanssa, parjataan tiedostavien naisten taholla ”pedofiileiksi”.

Miesten kastroimiseen tähtäävä laki on samanlainen miehiin kohdistuva väkivaltahanke kuin niin sanottu naisrauhalaki, jota Tuija Brax on ajanut toisessa yhteydessä. Huomiota herättävää on, että niin sanottujen *puumanaisten* käyttäytymistä ei näytä paheksuvan kukaan, vaan se hyväksytään osana feminismin palvontaa, jopa niin, että televisiosta tulee kyseisen nimistä ”leikkisäksi” lavastettua ohjelmaa.

Pedofiilijahdin sijasta viranomaisten kannattaisi keskittyä esimerkiksi parveketupakoinnin kieltämiseen, sillä tupakoinnista on paljon enemmän haittaa kuin niin sanotusta lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä, joka Oikeuspoliittisen tutkimuslaitoksen selvitysten mukaan on verraten harvinainen rikos. Myöskään lievistä ikärajan ylityksistä ei tulisi tuomita mihinkään rangaistuksiin, sillä ne ovat moraaliselta tuomittavuudeltaan yhtä vähäpätöisiä kuin lievät nopeusrajoitusten ylitykset suorilla ja tyhjillä maanteillä.

Eri asia tietenkin on, jos kanssakäymiseen liittyy tahdonvastaisuutta, mutta sellaisia tapauksia koskee jo väkisinmakauksista annettu lainsäädäntö, eikä maailmaan tarvita entistä enempää lakeja, jotka oikeuttaisivat yhteiskunnan intervention yksilöiden väliseen seksuaaliseen kanssakäymiseen. Sen sijaan yhteiskunnan pitäisi kunnioittaa ja tukea

yksilöiden seksuaalista itsemääräämisoikeutta eikä pyrkiä muokkaamaan heitä yhteiskuntaan sopivammiksi.

Tuomio

Nähdäkseni suomalaisille ei pitäisi antaa seksuaaliviettiä lamauttavaa seerumia vaan seksuaalisia intohimoja lisäävää lääkettä. Varsinkin sitä tulisi antaa niille naisille, joiden sukupuolielämä ja halukkuus seksuaaliseen kanssakäymiseen on yhtä intohimoista kuin kaivonkansi.

Jos kastraatio koskee vain muutamia – viranomaisten arvion mukaan noin kymmentä ihmistä Suomessa – miksi heidän pahoinpitelyään varten tarvitaan erillinen laki? Entä eivätkö heidän ihmisoikeutensa ole yhtä arvokkaita kuin muiden ja siten määriteltävissä perustuslakien ja maailmanlaajuisten ihmisoikeusnormien pohjalta? Braxin esittelemän lain kanssa kilpailemaan voikin laittaa rikoslain (11.4.2008/212) 3 §:n 4 momentin kohdan, jonka mukaan pakkosterilisaatio on rikos ihmisyyttä vastaan:

> Joka osana siviiliväestöön kohdistuvaa laajamittaista tai järjestelmällistä hyökkäystä […] raiskaa toisen, orjuuttaa häntä seksuaalisesti, pakottaa hänet prostituutioon, raskauteen tai sterilisaatioon taikka harjoittaa häntä vastaan muuta vastaavaa törkeää seksuaalista väkivaltaa […] on tuomittava *rikoksesta ihmisyyttä vastaan* vankeuteen vähintään yhdeksi vuodeksi tai elinkaudeksi. Yritys on rangaistava.[519]

Se, että sterilisaatio on ihmisoikeusrikos ja sellaisena ankarasti rangaistava, ei muutu miksikään vain sen vuoksi, että kyseinen lainkohta koskee ”siviiliväestöön kohdistuvaa laajamittaista tai järjestelmällistä hyökkäystä”. Porvarihallitus ja viranomaiset haluavatkin ilmeisesti säätää kastraatiolain pelotteeksi kaikkia niitä noin viittä miljoonaa ihmistä kohtaan, joiden seksuaalisiin intohimoihin uhkailun toivotaan vaikuttavan halvaannuttavasti. Näin ollen hyökkäys kohdistuu laajamittaisesti ja järjestelmällisesti siviiliväestöön, ja rikoslakin sanktioita on sovellettava Tuija Braxiin.

Kastraation kutsuminen ”hoitomuodoksi” on kuvottava ja häikäilemätön ihmisoikeuksien loukkaus, joka osoittaa, että lainvalmistelun hallinnolliset asiantuntijat ovat eettisissä kysymyksissä tälläkin kertaa pelkkiä pyöveleitä. Vastustan sekä kemiallisen että fyysisen kastraation käyttöönottoa sekä hoito- että rangaistusmuotona ehdottomasti. Pantiksi en aseta pallejani, sillä en ole pedofiili, mutta filosofisessa etiikassa saavutetun asiantuntemukseni kylläkin.

Lauantaina 18. joulukuuta 2010

KOULUKIUSAAMISEN VAIETTU PUOLI: KUN KOULU KIUSAA

Koulukiusaamisen jatkumisen eräs ehto on ongelmasta vaikeneminen. Eräs ongelma on vaikeneminen koulukiusaamisen eri puolista. Koulukiusaaminen ei ole vain sitä, että oppilaat kiusaavat toisiaan.

Koulukiusaamisen eräs muoto on se, kun *opettaja kiusaa*. Tietysti myös oppilas voi terrorisoida opettajakuntaa. Mutta opettaja on avainasemassa kiusaamisilmiössä, sillä opettaja on valtaroolissa, kun taas keskenkasvuinen oppilas on yleensä pelkkä vallankäytön kohde. Myös oppilaiden keskinäisen kiusaamisen tekee mahdolliseksi se, että opettajat katsovat asioita läpi sormien.

Minua toiset oppilaat eivät koskaan kiusanneet. Tämä saattoi johtua siitä, että olin aina päätä pitempi muita. Sen sijaan muistan edelleen, kuinka jouduin peruskoulun yläasteella erään itseään kunnioittavan historianlehtorin mielivallan kohteeksi.

Asiat jatkuivat yläasteluokkien ajan. Ollessani yhdeksännellä kirjoitin jokaisesta kokeesta kympin. Opettajan oli pakko antaa tämä arvosana kokeista, sillä asiasta oli mustaa valkoisella. Silti todistuksessa komeili historian ja yhteiskuntaopin kohdalla aina yhdeksikkö. Opettaja siis käytti valtaansa ja pyöristi arvosanan joka kerta alaspäin – arvostelusääntöjen salliman maksimimäärän verran.

Ei auttanut, vaikka voitin vuonna 1982 myös valtakunnallisen taloustietokilpailun – en siis vain sitä oppiaineen sisällä järjestettyä koulukohtaista osakilpailua – vaan valtakunnallisen. Ja kokeista kirjoitin kympit. Odotin kiinnostuneena, mitä päästötodistuksessa lukisi.

Ysi tuli.

Se ei ollut huono sekään, mutta tässä tilanteessa arvostelu oli kuin hylkäys. Tiedän syyn: en ole koskaan *mielistellyt* opettajia. En ole osannut enkä halunnut vastata *alistuvasti*. Minun ei annettu *puhua* tunnilla.

Olisin halunnut selittää kysymyksiin pitkät ja laajakantoiset vastaukset. Sen sijaan tämä opettajatar odotti pelkkää typistettyä reagointia omiin pikkumaisiin kysymyksiinsä, jotka olivat kuin alakoululaisille esitettyjä. Se oli aivan yhtä turhauttavaa kuin ammoinen tekstiilityön opetus, jossa minut(kin) pakotettiin kutomaan patalappuja.

Myös kieltenopetuksen menetelmät perustuvat *spaniel-like-education*-tyyppiseen ehdollistamiseen: trilliharjoitteluun, sanojen tankkaukseen, rankaisemiseen ja palkitsemiseen. Siksi kielten opiskelu on mielestäni eräs epä-älyllisyyden muoto.

Jouduin koulukiusatuksi useiden kieltenopettajien taholta. Kun olin yläasteella, eräskin vieraan kielen lehtori sanoi, että ”Jukka, jos tahti on tämä, lukioon ei ole mitään asiaa!” Kun olin lukiossa, opinto-ohjaajana

toimiva ruotsinopettaja kehotti laittamaan hakupaperit kauppaopistoon, jonne saattaisin hänen mielestään yltää, mutta yliopistoon ei kannattaisi edes pyrkiä.

Yliopistojen tutkinnonsuoritusoikeuksia minulle kertyi pääsykoeprosesseissa kaikkiaan neljä. Opiskelin juridiikkaa, teologiaa ja filosofiaa kahdessa eri yliopistossa. Tein gradun teoreettisessa filosofiassa, ja sivuaineen tutkielmat kirjoitin käytännöllisessä filosofiassa ja sosiaalipsykologiassa.

Kun valmistuminen *eximian* papereilla oli ovella, ajattelin ilahduttaa silloista filosofianprofessoriani ja kysellä häneltä jatko-opiskelumahdollisuuksista. Niinpä tämä alkoi katsella kenkiensä kärkiä juuri siihen akateemiseen tapaan, jolla on tarkoitus kertoa pettymyksestä ali-ihmisen ylimielisyyteen. Vaihdoin yliopistoa ja vein väitöskirjani toisen professorin suostumuksella tiedekuntaan kolmekymppisenä. Ja hyvin kävi.

En tarkoita, että jatkuvasta kiusanteosta, jarrutuksesta ja hidastelusta olisi ollut suurta haittaa. Olen tullut läpi kaikesta. Minun ei vain koskaan tarvinnut *käydä koulua*. Osasin lukea pari vuotta ennen kuin minut raahattiin pulpetteja kuluttamaan. Murkkuikäisenä en koskaan tehnyt läksyjä, sillä maailmassa oli paljon mielenkiintoisempiakin asioita, ja enemmän opin lukemalla puolet paikalliskirjaston kirjoista. Lukioon mennessäni tiesin kaiken tarpeellisen. Yliopistossa opetin muita.

En ole oppinut mitään koulujärjestelmän vuoksi vaan siitä huolimatta. Yleensäkin katson, että jos ihminen ei *itse* mitään osaa viimeistään 20-vuotiaana, ei hänestä koskaan mitään tule, ja kaikki koulutus ja kouluttamisen päälle kouluttaminen on turhaa.

Merkille pantavaa on, että lähes kaikki kiusaajani koululaitoksessa ovat olleet naisia. Yliopistoissa he ovat olleet naisten kaltaisia miehiä. Naisten korkokenkä polkee miesten ja poikien kulkusia oppilaitoksissa.

Koulu on kuria. Siksi pojat ja miehet ilmaisevat oman älyllisyytensä rikkomalla sääntöjä. Tätä opetusjärjestelmä ei ymmärrä. ”Poikien aiheuttamiksi järjestyshäiriöiksi” sanotun käyttäytymisen takana on luullakseni paljon luovuutta, jota tyttökouluissa ei vain osata kanavoida poikia kiinnostavaan tekemiseen vaan joka tukahdutetaan. Tyttöjen ja naisten harjoittamasta nöyristelystä palkitaan, ja pahimmillaan se tulkitaan ”tyttöjen nopeammaksi kehitykseksi” feministien tekemissä tasa-arvotutkimuksissa.

Tietenkin myös minussa itsessäni on ollut paljon vikaa. En ole osannut enkä halunnut kyyristellä. Vaihtoehtojen puuttuessa olin mieluummin kokonaan hiljaa. Niiden oppiaineiden tunneilta, joilla sain vaahdota, todistukseen tuli kirkkaita kymppejä. Olen myös aikuisena maksanut mieluummin itsenäisyydestäni kuin alistunut mihinkään tiedepoliittiseen valheellisuuteen.

Koulukiusaaminen jatkuu. Kiintoisaa on, että minulle ei ole koskaan myönnetty yliopistolaitoksesta sellaista tointa tai virkaa, josta olisi maksettu edes alimman palkkaluokan mukaista kuukausipalkkaa. Sen sijaan

vakituisia virkoja on kyllä riittänyt ninninelleille ja millamalloille. Naispuolinen filosofianprofessori hylkäytti dosentuurianomukseni vuonna 2005 ruotsinkielisillä kollegoillaan. Helsingin yliopiston Philosophica-kirjasto ei ole tähän päivään mennessä hankkinut kokoelmiinsa yhtään väitöskirjani jälkeen julkaisemaani teosta (11 kappaletta, joista kaksi on ilmestynyt ajantasaistettuina viisivuotisjuhlapainoksina). Koko tarinan voitte lukea omaelämäkerrallisesta teoksestani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (2009),[520] jonka pohjalta eräs henkilö lausui, että parasta olisi, jos se Hankamäki vaiettaisiin hengiltä.

Uskokaa tai älkää, olen koko ajan pyrkinyt ihmisten ja yhteiskunnan hyvään. He itse eivät vain aina sitä tajua. Voi olla, että koko *historiankäsitykseni* on erilainen. Mutta niin oli Tocquevillen (liberaali), Proudhonin (anarkisti) ja Marxinkin (kommunisti).

Torstaina 23. joulukuuta 2010

MITEN RIKASTUA HENKISESTI JA AINEELLISESTI?

Jos haluat rikastua henkisesti mutta varsinkin aineellisesti, perusta *keskiasteen kuvataidekoulu*. Mikäli et ole varma, osaatko piirtää, perusta keskiasteen *teatteriakatemia* tai *modernin tanssin oppilaitos*, sillä itseilmaisun osaa kuka vain. Tämä on luova vaihtoehto keskiasteen lääkärikoulutukselle eli sairaanhoito-opistoille tai keskiasteen talous- ja lakimieskoulutukselle eli kauppa- ja sihteeriopistoille.

Ensin opetusministeriö myöntää 300 miljoonaa euroa aloitusrahaa. Hakeutuessanne valtion oppilaitokseksi tulee toinen mokoma lisää. Niillä rakennetaan hieno lasiseinäinen palatsi, jossa annetaan kalliisti palkattua opetusta. Sitä voidaan sanoa myös halvaksi, sillä taiteen arvoa on tunnetusti vaikea määritellä.

Oppilaitoksen nimeksi laitetaan jokin latinan sanaa muistuttava uudissana ihan vain akateemisen vaikutelman luomiseksi, esimerkiksi ”Laurea”, ”Omnia”, ”Stadia”, ”Studia”, ”Metropolia”, ”Helia” tai ”Praktikum”. – Oho, nämä taitavakin olla jo käytössä. Pseudolatinaa ja lorem ipsumia suosimalla vakuutellaan uskoa siihen, että asiantuntemus ja sivistys koostuvat muinaiskielten hallitsemisesta, vaikka näin ei tietenkään ole.

Tärkeintä on, että nimi ei merkitsisi mitään, jottei syntyisi tarkoituksellisen hämäyksen vaikutelmaa. Hämäys onkin sallittua vain *kansainvälisissä yhteyksissä*, joissa ihmisiä petetään, aivan niin kuin maahanmuuttoa edistettäessä.

Niinpä opiston *englanninkielisen* nimen pitää olla muotoa ”*University of Applied Sciences*”. On tärkeää käyttää ”yliopiston” nimeä, jotta näin voitaisiin valehdella ulkomaalaisille, että kyseessä on mukamas jokin yliopisto. Todellisuudessa myös soveltavat tieteet kuuluvat aivan muualle kuin

ammattikorkeakoulujen tehtäväkenttään; esimerkiksi soveltava matematiikka on tieteellisen matematiikan eikä ammattiopetuksen laji. Mutta valehtelu on tärkeää ”uskottavuuden” säilyttämiseksi ja rahojen imuroimiseksi.

Näin perustetussa keskiasteen kuvataidekoulussa tai teatteriakatemiassa opiskelijoita koulutetaan suoraan työttömiksi, sillä työmarkkinat eivät kaipaa kyseisenlaista osaamista. Mutta eipä hätää. Myös työministeriö tukee kouluttautumista, sillä opiskelijat pysyvät edes sen kestoajan (eli 4–5 vuotta) poissa kortistosta.

Keskiasteen kuvataideopetus ja teatterikoulutus sopivat erityisesti maahanmuuttajille ja feministinaisille, joilla sanotaan olevan vaikeuksia itseilmaisussa ja todellisuuden kohtaamisessa. Keskiasteen kuvataidekoulussa tai teatteriakatemiassa he oppivat *aistimellisuutta* ja *itseymmärrystä*. Auuu! Huomataan, että todellisuus on vain LSD:n puutteesta johtuva illuusio. Kun koulutus tapahtuu ”syrjäytymisen estämiseksi” ja ”sukupuolinäkemyksen valtavirtaistamiseksi”, oppilaitokseen suunnataan suurin määrin maahanmuuttajien erityistukea sekä tasa-arvoviranomaisten perhepoliittista naisten- ja lastensuojelun määrärahaa.

Tieteen keskeiset käsitteet selvitetään ammattikorkeakoulussa perin pohjin, esimerkiksi Immanuel Kantin ’aistikyky’. Koska kyse on ammatillisesta koulutuksesta, voidaan aivan hyvin unohtaa, että transsendentaalifilosofisen tietoteorian yhteydessä kyseinen käsite viittaa havaitsemisen apriorisiin eli kokemusta edeltäviin ehtoihin. Sen sijaan ammattikorkeakoulussa ’aistikyky’ ymmärretään elämyksellisesti: yksinkertaisesti kyvyksi aistia! Filosofiaa opettamaan palkataan vihervasemmistolaisia ituhippejä, jotka muutamia mutkia oikaisten sekoittavat teoreettisen kielen ja arkipuheen.

Parasta olisi, jos opiskelijat opintojen päättyessä voisivat väitellä tohtoreiksi taiteellispainotteisilla väitöksillä. Koulujen messiaiksi palkataan *queer*-teoreetikoita ja postmodernisteja, joiden mielestä hyvän ja huonon sekä korkean ja matalan välillä ei ole mitään eroa niin kuin ei millään muullakaan. Tämä on turvallista opinnäytteiden hyväksymisen kannalta.

Näin viisastuneet alkavat puolestaan kouluttaa *lisää* keskiasteen kuvataiteilijoita ja teatteri-ilmaisun moniosaajia. Niinpä koulutusta ja sen resursseja on laajennettava sopivien ”urapolkujen” löytämiseksi. Oppilaitoksen kylkeen perustetaan koulutus- ja tutkimusyksiköitä, ideapajoja ja välityömarkkinoiden siirtymätyöpaikkoja, jotka saavat miljardeja Euroopan sosiaalirahastolta, Vajaakuntoisten työllistämisen asiantuntijajärjestöltä Vatesilta sekä Suomen valtiolta. Nämä rahat kaadetaan suoraan holding-yhtiöiden omistajien ja hallintojohtajien rahapussiin.

Entä mitä keskiasteen kuvataidekouluista ja teatteriakatemioista valmistuneet harmaat varpuset lopultakin tekevät? Ankeina arkimakkaroina he eivät osaa mitään, eivätkä heidän löysät tempauksensa kiinnosta ketään. Heidän älyllisyytensä on pelkkää lehmän henkäystä ja ideansa

timangeja kuin Mansikilla. Tarvittaessa he voivat esittää joulupukkia kerran vuodessa, sillä joulupukki on aidosti kansainvälinen luomus perustuessaan Coca-Cola-konsernin aloittamaan kaupalliseen brändiin, eikä se siten tarvitse monikulttuurista performointia ja variointia.

Lauantaina 25. joulukuuta 2010

ANTIJOULUN SANOMA

Joulu on arvioni mukaan noin puolelle suomalaista perin ankea juhlapäivä. Pahiten joulusta kärsivät nuoret, jotka pakotetaan tapaamaan sukulaisiaan. Esimerkiksi homopojilta ilkeät sukulaiset kyselevät ikuisia ja piinallisia kysymyksiään tyttöystävistä ja lesboilta poikaystävistä.

Monet vanhemmat ihmiset käyttävät hyväkseen näennäistä ”tietämättömyyttään” ja nuorten haluttomuutta kertoa asioistaan, vaikka he aavistavatkin läheistensä olevan homoja tai lesboja. Siten he vahvistavat niin sanottua heteroseksuaalista oletusta, jonka mukaan jokaisen ihmisen pitää olla hetero. Myös seurusteleville homopareille omien tai kumppanin vanhempien tapaaminen tuottaa usein sekin ikävää draamaa. Jouluun liittyvä lahjomisen ja näennäisen ystävällisyyden ilmapiiri ehdollistaa nuoret tukahduttamaan omat aggressionsa heitä alistavia vanhempia kohtaan.

Kuinka paljon mukavampaa joulu olisikaan kaikille homoille ja lesboille, jos maailmassa vallitsisi heteroseksuaalisen oletuksen sijasta homoseksuaalinen oletus. Sen mukaan jokaista ihmistä pidettäisiin lähtökohtaisesti homona, ellei mikään osoita toisin tai ihminen itse kerro nolona olevansa hetero.

Joulu on riistetty ikävällä tavalla perhekeskeiseksi juhlaksi. Sen vuoksi joulu on kurjaa aikaa myös kaikille niille yksineläjille, joille Suomi sulkeutuu ja vaipuu epätodelliseen tilaan. Joulu saa nämä ihmiset tuntemaan itsensä entistäkin yksinäisemmiksi. Joulu on häiriötila, joka tekee ihmisistä onnellisia kristillisen ajattelun perussanoman mukaisesti: kärsimyshän se vasta todellista onnea on!

Joulusta kärsivät myös lapsettomat heteropariskunnat, joille on uskoteltu, että oikeaa joulua voidaan viettää vain lapsiperheissä. Joulu on kurjaa kaikille ylensyöneille ja niille, joille on opetettu, että jouluna pitäisi olla hauskaa, vaikka ei olekaan. Työssä oleminen tuntuu jouluna varmaan tavallistakin raskaammalta, paitsi jos luulee tekevänsä jotain tärkeää tai onnistuu hukuttamaan jouluahdistuksensa työn tuoksinaan. Jouluna koetaan paljon pettymyksiä mutta vain vähän iloisia yllätyksiä, sillä useimmat odottavat jotakin ja tietävät mitä. Ei ihme, että jouluna kärsitään myös konkreettisesta eikä vain henkisestä perheväkivallasta, ja erilaiset kriisikeskukset pitävät ovensa auki nimenomaan jouluisin.

Kun itse toivon, että maailmassa vallitsisi hyvä tahto, tarkoitan sitä, että ihmiset olisivat toisiaan kohtaan vähemmän kristillisiä ja sikäli pa-

rempia, eettisempiä ja ymmärtäväisempiä ihmisiä. Minulle joulun vapauttava sanoma merkitsee vapautta sosiaalisista rajoitteista ja kykyä nauttia jokaisesta päivästä ilman tapojen ja tottumusten kahleita. Antijouluni merkiksi olen myös dieetillä, ja painoni putoaa ihanteellisesti. Mikä nautinto!

Perjantaina 31. joulukuuta 2010

KAIKEN KATOAVUUDESTA

Vuoden lähestyessä loppuaan on jälleen oikea hetki pohtia elämän ja ajallisuuden luonnetta. Monet nuoret ivaavat keski-ikäisiä, koska he aavistavat, mitä katselee peilistä parinkymmenen vuoden päästä takaisin. Kyyninen keski-ikäinen taas pelkää vain lakimiehiä ja pahoja akkoja. Varttunut väki puolestaan keskittyy keräämään omaisuutta puskuriksi kuolemaa vastaan.

Sukupolvien vaellus on kiintoisa asia, varsinkin jos asettuu edes hetkeksi ulkopuolisen asemaan ja hyppää pois ajan pyörästä havainnoimaan asioiden kulkua sivusta. Tänään syntyvät ihmiset kaatuvat hautaan noin sadan vuoden kuluessa. Nykyisin ei ole hengissä yhtäkään ihmistä, joka olisi elänyt keskiajalla tai 1700-luvulla. Ihmislajin noin 6,5 miljoonaa vuotta jatkuneesta kehityksestä on jäljellä vain ja ainoastaan tällä hetkellä elävien ihmisten sukupolvi. Ei mitään muuta. Jos se on viisi minuuttia hengittämättä, todellisuudelta poistuu havaitsija.

Elossa oleva ihmiskunta on elinkaareltaan sekä evoluutioon että kulttuuriin verrattuna lyhyt: kuin tsunamin kaltainen pinta-aalto, joka etenee eräänlaisena väestöpyramidin muotoisena diagrammina aikajatkumon päällä. Tähän sisältyy koko ihmiskunta, ja voidaankin puhua evoluutioilmiön jatkuvasta reaaliaikaisuudesta.

Inhimillinen elämä on yhtä ohut kuin koko biosfääri. Jos elinkelpoinen kerros kuorittaisiin planeettamme pinnalta irti ja levitettäisiin mattona avaruuteen, huomaisimme, kuinka rajallinen se on. Sen sijaan kivisen järkäleen päällä ollessaan pallopinnan muotoinen biosfääri luo vaikutelman *rajattomuudesta*, vaikka se ei olekaan pinta-alaltaan *ääretön*.

Myös ihmisen olemus on häviävä ja hauras. Lopulta koko planeettamme kiertyy kohti aurinkoa, ellei sitten laajeneva aurinko nielaise kiertolaistaan jo sitä ennen. Tieteistä runollisin on tähtitiede, jonka tuloksia tosin ei pelasta siinä vaiheessa mikään – ei myöskään Raamattua eikä Koraania. Juuri tästä syystä on parasta, kun ei suunnittele eikä rakenna mitään pysyväksi tarkoitettua vaan keskittyy nauttimaan elämästä eli rakastamaan ja harrastamaan seksiä.

Filosofisesti kiinnostavaa on, kuinka paljon *ajattelua* on kadonnut historian hämäriin. Muutamat ajatukset tosin elävät joidenkin ihmisten tajunnassa, tai ne ovat säilöttyinä kirjastojen kellareihin, joita hilpeämpiä hautausmaita ei ole. Esimerkiksi Nietzsche oli kuollessaan täysin tunte-

maton ja olisi sellaiseksi jäänytkin, ellei eräs poliittinen liike olisi nostanut häntä keulakuvakseen.

Yleensäkin historiaan jäävät kellumaan vain sellaiset ajatukset, jotka jollakin tavoin *sopivat jälkeen tulevien sukupolvien omiin käsityksiin tai tyydyttävät niitä*. Kauhistellen voidaan katsella, kuinka väärin ne myös usein ymmärretään. Aatteiden suuruudesta tai totuudesta huolimatta ihminen on joka tapauksessa pelkkä rimpuilija, joka kiistelee, nauttii ja kärsii hetken ja katoaa ajan myötä.

2011

Lauantaina 1. tammikuuta 2011

UUDESTA VUODESTA TULEE EEPPINEN

Kulunut vuosi oli yksi parhaiten ennustettavista. Minulle ei tapahtunut juuri mitään, mitä en olisi arvannut etukäteen. Pari kiintoisaa hallinnollista päätöstäkin tuli eteen eräänlaisina haistatuksina.

Valtioneuvosto (jota joskus sanotaan myös neuvostovaltioksi) jätti hakemukseni vähemmistövaltuutetun virkaan käsittelemättä ja nimitti tehtävään kelpoisuusehtoja täyttämättömän amatöörin, eikä oikeuskansleri puuttunut asiaan seitsemän eri valittajan rukouksista huolimatta. En voi näköjään toimia sen enempää valtionhallinnossa kuin yliopistossakaan, jonne muilta kuin vihervasemmistolaisilta feministeiltä on pääsy kielletty.

Paras ystäväni Perussuomalainen puolue taas päätti olla kelpuuttamatta minua kansanedustajaehdokkaaksi ja täytti listansa sukupuolikiintiötä noudattaen todellisilla persupersoonilla. Taisivat pelätä, että homo menee läpi. Tai sitten he olettivat minun karkottavan puolueelle tärkeitä ahdasmielisiä äänestäjiä. Onnistuivat joka tapauksessa estämään poliittisen osallistumiseni. Mutta ei syytä huoleen: kyllä joku ohjelmani kuitenkin kaappaa ja etenee sillä parlamenttiin itseään edustamaan.

Ja onhan filosofin asema politiikassa toki luontaisestikin mahdoton. Puolueet ovat eturyhmiä, jotka sanovat ajavansa *kannattajiensa etua*, kun taas filosofin tarkoituksena on edistää totuutta ja ajaa *yhteistä etua*. Juuri politiikan tendenssimäisyys ja intressikeskeisyys kertovat, ettei mitään yhteistä kansallista etua haluta tunnustaa. Lopputuloksena kaikki kelluvat viimein kaulaansa myöten lietelannassa. Tämä on politiikan olemus.

Muitakin hauskoja tapauksia vuoden mittaan sattui. Kesällä sain kuulla, että eräs radiotoimittaja oli epäillyt nimeni olevan salanimi, jonka takaa kirjoittaa joku filosofianprofessori. Epäilyn selittää kuulemma se, että jos olisin todellinen henkilö, minun pitäisi *olla* professorinvirassa.

Edessä olevat vaalit joka tapauksessa takaavat, että alkavasta vuodesta tulee eeppinen. Vuoden päästä nähdään, kuinka pahasti suomalaiset ovat laittaneet päänsä pölkylle nostettuaan eduskuntaan parikymmentä normi-Nestoria ja siveys-Sinikkaa, jotka rakentavat maastamme henkistä keskusvankilaa. Siitä tulee hauskaa, suorastaan tragikoomista.

Hyviä vaihdevuosia Suomi-neidolle.

Sunnuntaina 2. tammikuuta 2011

MINÄ INTERNATSISTISESSA MASSAKOKOUKSESSA

Viime vuoden lopuksi kävelin Senaatintorille uuden vuoden vastaanottoon. Perille saavuttuani huomasin kuitenkin päätyneeni internatsistiseen joukkokokoukseen.

Helsingin piispa Irja Askola piti suggeroivan propagandapuheen, jossa toistui lause ”Tulkoon uusi vuosi, luottamuksen vuosi”. Koska puheessa suitsutettiin kansainvälisyyden puolesta, tarkoitus oli kai viestittää: Tulkoon paljon maahanmuuttajia, älköönkä kukaan esittäkö kritiikkiä, sillä ongelmana on vain suomalaisten oma epäluottamus eikä taloudellisen kantokyvyn riittämättömyys. Itsepä ovat kirkon edustajat olleet tuota epäluottamusta luomassa, varsinkin suhteessa eräisiin *kansallisiin vähemmistöihin*, joten heidän sopiikin nyt aloittaa luottamuksen rakentaminen itsestään.

Kaupunginjohtaja Jussi Pajunen puolestaan vertasi Helsingin kaupungin taloutta koko maamme taloudelliseen tilaan ja iloitsi, että siinä missä Suomen valtiontaloutta uhkaa katastrofi, Helsingille ei ennusteta sentään aivan yhtä synkkää tulevaisuutta. Niinpä: mikä tahansa näyttää valoisalta, kunhan vertailukohdaksi etsitään tarpeeksi huono.

Samalla Pajunen kiitti siitä, että kaupunkimme kaduilla parveilee pilvin pimein venäläisiä ja ylisti kaupunkimme muuttumista uuden Pietarin-junayhteyden myötä entistä ”kansainvälisemmäksi”. Itse en näe Suomen *venäläistymisessä* mitään hyvää.

Että pitääkin filosofin olla aina eri mieltä. Pajunen olisi voinut myöntää ilotulitukseen uhratut 12 000 euroa[521] minulle kansallisfilosofisen selviytymisohjelman laatimiseen (joka kaikesta huolimatta ilmestyy tänä keväänä). Yksi syy siihen, miksi *mitään* tutkimustukea ei ole myönnetty, onkin ehkä aavistus siitä, että esittämääni arvostelua ja hyviä ideoitani ei voisi tuolla summalla kuitenkaan *vaientaa*.

Yksi Pajusen ajamista hankkeista on ollut junaradan kaivaminen Itämeren alle, Helsingin ja Tallinnan välille. Siitä hän ei tosin muistanut mainita juuri nyt mitään. Tämän suuruudenhullun hankkeen selvitystyöhön on tuhlattu jo puoli miljoonaa euroa pelkkien suunnittelukustannusten muodossa, vaikka Tallinnan kaupungilla ei ole varaa edes yhteen uuteen raitiolinjaan. Jo pelkät suunnittelurahat menevät Kankkulan kaivoon, sillä kahden pienen kaupungin välille ei koskaan rakenneta maailman pisintä merenalaista tunnelia. Mikäli EU tukee Pietarin ja Berliinin välistä rataa, se ei tee mutkaa Helsingin kautta. Parempi olisi ollut rakentaa lelurautatie kaupungintaloon Le Corbusierin kalusteiden keskelle, jossa Pajunen ja Paavo Voutilainen voisivat käydä leikkimässä.

Lisäksi Pajunen siteerasi (nimestä päätellen) jotakin maahanmuuttajataustaista peruskouluoppilasta, joka lapsille tyypilliseen tapaan kehaisi, mikä ”suomalaisissa on hyvää”. Näen sympatiakyyneleideni läpi pikku pioneerin, joka ojentaa kukkia Johtajalle. Ne lausunnot, joita olen itse kuullut maahanmuuttajilta suomalaisista, ovat yleensä olleet rikin ja tulikiven katkuisia. Mutta lapsethan eivät voi ymmärtää kaikkea.

Tärkeäksi tässä tunteisiin vetoavassa mokutustilaisuudessa yritettiin jälleen kerran lavastaa monikulttuurisuuden, kansainvälisyyden ja Suomen ulkomaalaistamisen välttämättömyys. Tilaisuuden jokainen sana vaikutti viittaavan siihen, että suomalaiset eivät oikein myönny kyseiseen harmonian havinaan ja että sen vuoksi tarvitaan jatkuvaa ohjeistusta. Vaarana nähtiin ”epäluottamus”, eli järkiperäinen epäily ja kansallisen edun puolustaminen. Hyväksi arvotettiin ”avoimuus ja luottamus”, eli naiivi usko kansainvälisten pankkien luotonantokykyyn ja -haluun, kun taloutemme tämän epärealistisen politiikan tuloksena romahtaa.

Puhu siinä sitten suomalaisesta sisusta ja kyvystämme selvitä vaikeiden aikojen yli! Internatsismin eväillä me *menetämme*, paitsi hyvinvointiyhteiskuntamme, myös talvi- ja jatkosodassa saavutetun tuloksen. Onneksi kukaan ei räjäyttänyt väenpaljoudessa naulapommia eikä pirskottanut kenenkään naamalle pippurisumutetta.

Iloisen poikkeuksen uutta vuotta vastaanottavien puheiden linjasta tarjosi Tarja Halosen uudenvuodenpuhe, jossa tasavallan presidentti muistutti, että meidän suomalaisten pitäisi nähdä oma asemamme maailmassa myös omin silmin eikä aina vain ulkomaalaisten silmin.[522] Presidentti varoitti tavasta, jolla yhteiskuntaamme ollaan jakamassa kahtia, kun aina vain glorifioidaan joitakin niin sanottuja huipputyyppejä ja tämän huiputuksen tärkeyttä kansainväliselle uskottavuudelle. Olen presidentin kanssa samaa mieltä siitä, että suomalaisten pitäisi pelastaa oman yhteiskuntamme tasa-arvoisuus ja hyvinvointi, jotka (myös oman käsitykseni mukaan) ovat floppaamassa eurooppalaisen keskiarvon alapuolelle.

Sitä paitsi puheessa ei mainittu kertaakaan sanoja ”monikulttuurisuus” eikä ”maahanmuutto”, joiden pitäisi kai olla presidentinpuheiden samanlaisia vakioita kuin ”liennytys” ja ”ystävällisten suhteiden kehittäminen” olivat Kekkosen aikana. Vaikuttaa aivan kuin Sdp:lläkin olisi eduskuntavaalit kiikarissa, kunnes vaalien jälkeen palataan taas entiselle linjalle.

Sunnuntaina 9. tammikuuta 2011

VALLANKÄYTÖN JA JÄRJENKÄYTÖN ERO

Suljettuani blogini kommenttipalstan on sähköpostiini virrannut pari sivullista kysymyksiä siitä, lähtisinkö jonkin promilleryhmän ehdokkaaksi, kun Perussuomalaiset ovat antaneet ennalta arvattavissa olleen ratkaisunsa. Taisivat persut pelätä, että menen läpi, jolloin vaikutusvaltani olisi

ollut ”liian suuri”. Tai sitten he katsoivat, että ulkopuolella minusta on vähemmän haittaa, ehkä jopa hyötyä, mikäli rupeaisin riitelemään ja sitä kautta nostattamaan puolueen kannatusta. Älkää kuitenkaan olko huolissanne tai toiveissanne: sitä en tee.

Sen sijaan kiitän kaikkia kysyjiä ja kannattajiani niin osanottoseppeleistä kuin kukkalähetystöistäkin.

On ollut mukavaa kuulla, että minun kannattaisi istua odottamaan vuoden 2015 ehdokasasetteluita. Toisaalta on ollut virkistävää tietää, ettei jonossa kököttäminenkään kannata. Hauskaa on ollut saada myös sellaista palautetta, jonka mukaan persupuolueessa olisin ollut kokonaan väärässä seurassa ja että kurjassa joukkueessa toimintani menisi hukkaan. Muistutan kuitenkin, että tuosta seurueesta valitaan Suomen tulevat kansanedustajat, ja harmissani olen vain niiden muiden ihmisten puolesta, jotka sivuutettiin ehdokkuudesta esimerkiksi sukupuolikiintiön vuoksi.

Asioita mitä suurimmalla myötämielellä pohdittuani ilmoitan kohteliaimmin kaikille asiaa tiedustelleille, että en ole lähdössä ehdokkaaksi myöskään Perussuomalaisen puolueen B-listoilta. B-listoilla tarkoitan tällöin puolueen ympärillä toimivia bändäripuolueita.

Jätän isommatkin puolueet kilpailemaan keskenään kaikessa siinä hyvyydessä, laupeudessa ja onnessa, jonka ne haluavat epäitsekkäästi tarjota. Tietyistä syistä on parempi, että en ole minkään puolueiden riesana – sen enempää lampaana susien joukossa kuin sutena lampaiden tarhassa. Sillä sanoohan Platonkin ”Valtio”-kirjassaan:

> […] totuus on, että sairaan on mentävä lääkärin ovelle, olipa hän rikas tai köyhä, ja että jokaisen, joka tarvitsee hallitsijaa, on mentävä sen ovelle, joka pystyy hallitsemaan – ei että hallitsijan, joka ylipäänsä johonkin pysyy, pitäisi anella alamaisia hallittavikseen.[523]

Suurin osa tulevista kansanedustajista toimii tämän ajatuksen vastaisesti kannatusta kerjätessään, jopa ostaessaan, eikä heistä sen vuoksi hallitsijoiksi olekaan. Ja samasta syystä minä puolestani en ehdokkuutta anele.

Kannatukseni voisi ehkä tuoda muutaman äänen pienpuolueille, mutta pienpuolueiden heikko yleiskannatus saattaisi puolestaan alentaa henkilökohtaista kannatustani. Niinpä en lähde häviämään vaaleja minkään pienryhmän riveistä. Esimerkiksi Muutos 2011 -puolueella on toki hyviä ideoita, joista suora demokratia on yksi. Poliittisen järjestelmämme ongelma on kuitenkin nyt se, että *edustuksellinen demokratia* ei toimi, ja juuri se pitäisi saada toimimaan.

Filosofia vs. politiikka

Oikeassa ovat olleet tietenkin ne, jotka katsoivat, että eihän kaltaiseni henkilö ”voi olla kansallismielinen”! Aivan niin. He arvioivat ihmisiä omien stereotypioidensa eivätkä esittämiemme näkemysten mukaan: olettaen, että kuvanmukaisen tyypin täytyisi olla esimerkiksi vihreä, feministi tai sosialisti. Todennäköisesti myös näissä ryhmissä minua tähdättäisiin karbiiniaseella päähän heti ensimmäisen tilaisuuden tullen.

Puolueissa seinät ovat yleensäkin niin lähellä toisiaan ja katto matalalla, että jo pelkkä kannatuksen nousu synnyttää puheita hajoamisesta. Yksilöt pakotetaan puolueohjelmien taakse, eikä aatteellisesti uudistavaa linjanvetoa sallita.

Juuri tähän perustuu politiikan ja filosofian ero: politiikka on vallankäyttöä – filosofia järjenkäyttöä. Filosofisessa etiikassa poliittisia asioita ei edistetä siltä pohjalta, mikä on *intressiryhmien etujen mukaista* (kuten puolueissa), vaan siltä, mikä on *oikeudenmukaista* ja *hyväksi mahdollisimman monille*.

On puolueita, joissa kukaan ei saa edes röyhtäistä ilman puheenjohtajan lupaa. Niissä itsensä kieltäminen asetetaan hinnaksi poliittisesta osallistumisesta. Vahinko vain, että politiikassa kaikki keskittyvät nyt ajamaan perheenäitien ja -isien asioita, ja muut ihmiset ovat puolueille pelkkää ilmaa, vaikka meitä on helsinkiläisistäkin yli puolet.

Eräät filosofikollegani ovat sanoneet, että minua arvostetaan enemmän (omasta mielestäni aliarvostetaan vähemmän), kun en ole puolueiden listoilla. Uskon heitä. Mikään ei ole varmasti niin naiivi kuin juuri poliitikko, sillä poliitikot ovat yleensä optimisteja ja pragmatisteja, eivätkä he ole ymmärtäneet *elämän traagisuutta*. Se taas ei koostu pelkästä kurjuudesta ja ahdistuksesta vaan ikävästä ja kaipauksesta johonkin parempaan, sellaiseen, joka lopulta kuitenkin floppaa poliitikkojen oman ahneuden ja vallanhimon vuoksi.

Kulttuurimme iltakahvit

Politiikka on tietysti puolueellista. Puolueiden tehtävänä on tinkiä asioista kukin omaan suuntaansa. Juuri siksi politiikan tila on niin kurja: yhdet vetävät yhteen suuntaan ja toiset toiseen, eikä kukaan kanna kokonaisvastuuta siitä, mikä olisi *yhteiskunnalle* parasta. Koska politiikka on intressiryhmien käsissä, politiikan tulokset ovat aina kompromisseja. Ne ovat valtapoliittisia ja sattumanvaraisia, eivät analysoituja ja suunniteltuja, kuten filosofiassa ja muussa tieteellisessä ajattelussa.

On selvää, ettei kenenkään filosofin anneta sekoittaa poliittisella *play groundilla* upeasti kehittymään lähtenyttä valheellisuutta. Jään siis

sivusta seuraamaan, miten Suomi jakautuu kahtia: yhtäältä niihin, jotka edistävät maahanmuuttoa ja globalisaatioon perustuvaa tuhotaloutta, ja toisaalta niihin, jotka tämän vastareaktiona kiristävät pelkkiä asenteita.

Juuri tästä olen koko ajan varoittanut: EU-vetoinen maahanmuutto- ja talouspolitiikka johtavat siihen, että eri kansanryhmien edut ajautuvat vihdoin *aitoihin konflikteihin*, ja rasismi nousee kuin kirves maasta kaikissa Euroopan maissa.

En voi muuta kuin keitellä kahvit vapaan Euroopan savuavilla raunioilla. Onneksi tässä matoisessa maailmassa on kaikesta porusta ja vaikerruksesta huolimatta vielä myös jotain hyvin kaunista. Toivon sitä myös teille.

Maanantaina 10. tammikuuta 2011

MIKSI HYVINVOINTI EI OLE ONNELLISUUTTA?

Vasemmistoliitto näyttää lähtevän vaaleihin sloganilla ”Rikkaus lisääntyy jakamalla”.[524] Tosiasiassa jakamalla ei lisäänny rikkaus, vaan rikkaus lisääntyy tuottamalla lisäarvoa, josta voidaan sitten jakaa. Tietenkin lisäarvon tuottamiseen vaikuttavat myös halukkuus jakaa kykyjään ja ihmisten yhteistoiminta. Näin päästään siihen, mitä puolue näkee myös itsessään: ”rikkauteen, jolla on arvoa”.

Vasemmistoliitossa on ajateltu myös niin, että ”kaikkien hyvinvointi on kaikkien edun mukaista”. Tämä on tavallaan totta. Poliittinen vasemmisto näkee *rikkauden* ja *hyvinvoinnin* usein synonyymeinä, sillä ihmiset eivät elä pelkästä hengestä.

Tämä ajattelu on kuitenkin johtanut hyvinvoinnin immanenttiin ja materialistiseen määrittelyyn, ainakin mikäli rikkautena pidetään pelkkää rahakkuutta. Esimerkiksi sosiaalipolitiikassa puhutaan paljon *hyvinvoinnista* mutta ei juurikaan *onnellisuudesta*, jota pidetään filosofian käsitteenä. Onnellisuuden subjektiivisuuden vuoksi onnellisuutta on vaikea mitata, eikä se sen vuoksi taivu tarpeeksi helposti tieteellisten ja poliittisten laskelmien kohteeksi. Siksi onnellisuudesta puhumista kierrellään.

Poliittisen vihervasemmiston resepti on ollut, että yhteiskunnassa pitää pyrkiä tilanteisiin, joissa kukaan ei ole täysin pahoinvoiva mutta kukaan ei ole myöskään maksimaalisen hyvinvoiva. Jos onnellisuus mielletään materiaaliseksi hyvinvoinniksi, myös onnellisuus tulee tällöin määriteltyä *keskimääräisen onnellisuuden* tavoitteluksi.

Muutamat filosofit katsovat, että ihminen ei voi saavuttaa täydellistä onnellisuutta riistämättä jotain toista ihmistä tai toisen mahdollisuuksia. Tämä johtaisi kuitenkin (paitsi itsen hyvinvointiin) myös toisten pahoinvointiin ja herättäisi kysymyksen, kuinka kukaan voi olla onnellinen aiheuttaessaan kurjuutta ja tehdessään toisia onnettomiksi? Toisessa tapauksessa ongelmaksi tulisi, miten kukaan ihminen voi olla onnellinen

tyytyessään keskiarvo-onnellisuuteen. Onnellisuuden ominaisuus on se, että sen pitäisi toteutua täydellisenä.

Esimerkiksi kukaan heteromies tuskin voi olla onnellinen, jos hän haluaa harjoittaa seksiä naisen kanssa, mutta hänelle tarjotaankin korvikkeeksi miestä. Tai miten kukaan homomies voisi olla onnellinen, jos hänen onnensa täyttymyksenä pidetään naista? (Miten paljon traumaattisia esimerkkejä molemmista tapauksista onkaan saatu!)

Onnellisuuden ominaisluonne on se, että se voi toteutua vain täydellisenä, rajatta ja ehdoitta. Onnellisuuden saavuttamiseksi on tavoiteltava ääriarvoja. Joskus jo pelkkä tavoitteleminen tekee onnelliseksi ja saavuttaminen vain lopettaa tuon miellyttävän tavoittelemisen tilan. Siksi kai monet jatkuvasti tavoittelevat jotakin.

Se, että onnellisuus on ehdoton ääritila, kirkastaa myös, mitä eroa on hyvinvoinnilla ja onnellisuudella. Hyvinvointi on relatiivista, ja sitä voi myös jakaa ilman, että ihmisten onnellisuus paljonkaan heikkenee. Antaessaan rikastuu, kuten saadessaankin. Sen sijaan onnellisuutta voi harvemmin jakaa, vaikka sen voi toki saavuttaa yhdessä.

Onnellisuus on subjektiivinen, absoluuttinen ja syvästi koettu tila. Esimerkiksi keskitysleirivanki voi olla onnellinen, vaikka hän ei voisikaan hyvin. Ihminen, jota kidutetaan, voi tuntea itsensä onnelliseksi, jos hän on ollut rehellinen eikä ole tinkinyt mielipiteistään – tai on esimerkiksi kieltäytynyt kertomasta jotakin sotasalaisuutta. Hän on siis onnellinen mutta ei hyvinvoiva.

Toisaalta moni sellainen ihminen, joka voi muodollisesti hyvin, ei aina ole onnellinen. Esimerkiksi moni poliitikko, joka saa korkeaa palkkaa (ja voi ainakin siinä suhteessa hyvin), voi olla perin onneton, sillä ammattivalehtelijan roolissaan hän joutuu myötäilemään kannattajiensa mielipiteitä silloinkin kun itse ajattelee toisin. Hän on siis hyvinvoiva muttei onnellinen pettäessään ainakin osaa ihmisistä sekä itseään. Ja itsepetos on petoksista pahin, sillä sekä syyllinen että uhri ovat paikalla koko ajan.

Oma hyvinvointi ja onnellisuus eivät välttämättä vähennä toisten hyvinvointia eivätkä onnellisuutta. Usein katsotaan, että esimerkiksi kehitysmaiden kurjuus ja länsimaiden hyvinvointi johtuvat riistosta. Todellisuudessa Afrikan ja Kaukoidän kehitysmaista elintasoltaan parhaita ovat ne, joissa siirtomaaimperialismin vaikutus on ollut runsainta. Ilman kartesiolaista rationalismia niissä elettäisiin todennäköisesti edelleen heimoyhteiskuntien tasolla.

Länsimaat ovat luoneet kehitysmaihin rationalismin, teollisuuden ja demokraattisen poliittisen järjestelmän. En silti väitä kehitysmaiden olevan meille velkaa mistään. Juuri näin hyvinvointi lisääntyy jakamalla. Ja eniten jaettavaa meillä on demokratian, liberalismin ja valistusihanteiden ulottamisessa myös kehitysmaihin, aidon monikulttuurisen mallin mukaisesti.

Eri asia on sitten se, lisääntyykö tällä tavoin onnellisuus vaiko pelkkä hyvinvointi. Monet kehitysmaiden ihmiset ovat onnellisia, koska heillä on elämälleen jokin fundamentti, joka länsimaalaisilta tuntuu puuttuvan, ja siksi heille ollaan lännessä joskus kateellisia. Toisaalta monet kehitysmaiden asukkaat kadehtivat länsimaalaisten ihmisten hyvinvointia, mikä tasapainottaa tilanteen poliittisen korrektiuden mukaisesti.

Tiistaina 18. tammikuuta 2011

KÄÄNTEINEN ASUNTOLAINA: BELSEBUUBIN KEKSINTÖ

Pankit ja muut luotonantajat ovat alkaneet markkinoida käänteisiä asuntolainoja ja -kauppoja myös Suomessa.[525] Kyse on eräänlaisesta oman asunnon panttauksesta, jossa rahalaitos myöntää lainaa asuntoa vastaan.

Käänteisiä asuntolainoja kaupitellaan erityisesti varttuneelle väelle, joka on maksanut asuntonsa ja saavuttanut sen omaksi. Pankit ovat siis iskeneet silmänsä ihmisten asuntovarallisuuteen ja koettavat ottaa sen haltuunsa tarjoamalla vanhuksille ja eläkeläisille syömävelkaa.

Rahalaitokset suorastaan tyrkyttävät tällaisia lainoja huonotuloisille eläkeläisille, sillä ne ovat pankeille varmoja sijoituksia; onhan asunto jo maksettu, ja rahalaitosten tehtäväksi jää vain imuroida pääoma korkoineen pankkien pohjattomaan kirstuun.

Sosiaalipoliitikot lohduttelivat aikoinaan 1960- ja 1970-luvulla syntyneitä ihmisiä sillä, että suurten ikäluokkien kaatuessa hautaan lamasta ja työttömyydestä kärsinyt *generation-X* perii edeltävän sukupolven varallisuuden. Käänteiset asuntolainat takaavat, että näin ei käy.

Neljäkymmentä vuotta kovapalkkaisissa viroissa olleet ovat keränneet melkoisen omaisuuden ja saavat korkean eläkkeen, joka ei ymmärrettävästi riitä aivan Karibian-risteilyihin. Niinpä he oivaltavat kiinnittää asuntovarallisuutensa rahoittaakseen huvituksensa, jolloin – yllätys, yllätys – jälkeläiset jäävätkin kuin Aku-setä veljenpoikineen nuolemaan näppejään pankkien korjatessa perintövarallisuuden heidän silmiensä edestä.

Kun kyseinen sukupolvi itse jää eläkkeelle, huomataan, ettei mitään eläkkeitä olekaan karttunut pätkätöiden vuoksi – ei edes sitä kassaneidin kuukausipalkan suuruista määrää, jonka edeltävä sukupolvi on saanut työ- tai virkamieseläkkeenä. Kyseisellä kadotetulla sukupolvella itsellään ei ole puolestaan mitään pantattavaa.

Pidän käänteisiä asuntoluottoja Belsebuubin keksintönä, jolla dementikkojen omaisuus otetaan pankkien haltuun ja heidän eläkkeensä sekä asuntovarallisuutensa ulosmitataan. Pahinta on, jos yhteiskunta ja poliittinen valta alkavat suorastaan suositella eläkeläisille käänteisiä asuntolainoja sillä perusteella, että niin eläkkeitä voidaan pienentää alle köyhyysrajana pidetyn tulotason.

Tällaisissa tapauksissa vanhukset päätyvät salaamaan oman toimintakykynsä alenemisen ja hoidon tarpeen suojellakseen lapsilleen säästämäänsä perintövarallisuutta. Perinnön säilyttäminen taas olisi keino, jolla vanhukset toivovat voivansa pitää yllä vastavuoroisuutta siinä epäsymmetriseksi käyvässä suhteessa, jossa lapset hoitavat ikäihmistä tämän kotona.

Käänteiset asuntolainat ovat merkkejä luokkayhteiskunnan paluusta ja kurjistumisesta sekä pankkien vallasta yli ihmisten hyvinvoinnin ja onnellisuuden. Eduskunnassa ollessani tekisin kaikkeni tällaisen politiikan estämiseksi, sillä sen sosiaalipoliittiset seuraukset ovat sairaita. Käänteiset asuntolainat eivät edistä ihmisten itsemääräämisoikeutta eivätkä kykyä päättää omaisuudestaan, vaan ne ovat Pirun kädenojennuksia köyhille. Kyseessä on järjestelmä, jolla yksityishenkilöiden varallisuutta aletaan järjestelmällisesti saattaa rahalaitosten hallintaan.

Asuntopolitiikasta olen tietysti laajemminkin eri mieltä kuin poliitikkojen valtavirta. Vaadin esimerkiksi vuokrien hintasääntelyn palauttamista, omistusasuntojen hinnannousun leikkaamista runsaalla lisärakentamisella kasvukeskuksiin ja asumisoikeusjärjestelmän korjaamista niin, ettei asukkailla maksatettaisi aso-asuntoja kahteen kertaan.

Jos vastustat nykymenoa ja kannatat näkemyksiäni, sinulla ei taida ikävä kyllä olla muuta mahdollisuutta kuin vetää äänestyslippuun seuraavissa vaaleissa nimi ”Hankamäki”.

Torstaina 27. tammikuuta 2011

KUN EURO REPEÄÄ

Suomalaiset vaiennusvälineet ovat olleet melko hiljaa Espanjan ja Portugalin kehnosta taloustilanteesta, jotta ihmiset ja markkinat eivät hermostuisi. Jos syö enemmän kuin tienaa, soppa joka tapauksessa loppuu lautaselta. Kreikkaa seuraavien dominopalikoiden kaatuminen on varmasti edessä, ja kyse on vain siitä, milloin euron repeytyminen tapahtuu.

Euron piiristä ei voida potkaista ketään pois rikkomatta EU:n peruskirjaa. Euroopan unioni perustettiin tavoitteena estää uudet sodat Euroopassa. On kuitenkin kysyttävä, kuinka tehokasta tällainen sotien torjuminen on. Se on tynnyrin laitojen sahaamista niin, että jyvät valuvat naapurin puolelle. Tällaisella konfliktien hallinnalla vain estetään kansakuntia rikastumasta omalla työllään. Nyt, kun EU on täynnä kulkureita ja kerjäläisiä, Saksa ja Suomi voivat auttaa muita kansoja niin paljon kuin sielu sietää. Mutta kauanko sitä kestää kansalaisten kärsivällisyys? Tällä hetkellä vaikuttaa siltä, että EU pelkästään edistää riitojen syntymistä ja väkivaltaisuuksien leimahtamista. Rauhaa ei ylläpidetä hokemalla rauhaa, vaan luomalla *oikeudenmukaisuutta*.

Jos konkurssimaita ei pudoteta kyydistä, seuraa *kansalaisten* ja *poliittisen hallinnon* välisiä ristiriitoja, kansalliskiihkoisuus lisääntyy ja ihmiset ajautuvat mellakoihin valtiovallan kanssa. Kansalaisten halukkuus maksaa muiden maiden velkoja on Suomessakin minimaalinen. Jos taas euro repeää, pudokasmaiden asema ei silloinkaan välttämättä parane, ja seuraa *valtioiden välisiä* konflikteja. Molemmissa tapauksissa syynä on EU.

Juuri tämän aavistaen hangoittelin Euroopan unioniin liittymistä vastaan ja panin kielteisen puumerkkini äänestyslippuun jo vuonna 1994. Aivan vastaavalla tavoin suomalaisia viisaammat, itsenäisemmät ja omapäisemmät kansakunnat ovat kieltäytyneet liittymästä euroalueeseen.

Ruotsalaisten ja brittien on tulevaisuudessa helpompi irrottautua kytköksistään Euroopan rahaunioniin, sillä kansalaisilla ovat jo kruunut ja punnat käsissä. Erinomaista onkin, että vaikka eurosta ei voidakaan irtisanoa, siitä voi kukin valtio halutessaan irtisanoutua itse. Viimeiseksi euroon kiirehtii Viro, joka ehtinee euroliigaan juuri ennen lopun alkua. Noin viiden vuoden kuluttua myös suomalaisilla on todennäköisesti taas markan rahat kourassa.

Euroopan unioni on onnistunut luomaan Euroopan ylle suuren mustan pilven. Kokemuksesta tiedämme, että olot voivat olla aurinkoiset juuri ennen ukkosmyrskyn alkua. Talouskriisit kanavoituvat poliittisiksi kriiseiksi ja jopa sodiksi, sillä mikään kansakunta ei kestä kauaa tilannetta, jossa toinen elättää toista ja yhteisenä pidetty talous muodostuu kunkin maan taloudellisen itsemääräämisen ja toimeliaisuuden esteeksi.

Missä union, siellä uni on

Entä miten käy Suomen? Myös oman valtiomme velkaisuudella on merkitystä euron repeämistä seuraavan aikakauden kannalta.

Maastrichtin vakaus- ja kasvusopimuksen mukaan EU-valtio on ylivelkainen, jos valtiontalouden alijäämä on suurempi kuin 3 prosenttia maan vuotuisesta bruttokansantuotteesta. Suomi oli pitkään niitä harvoja maita, jotka pysyivät tämän rajan alapuolella. Nyt se on selvästi ylitetty, ja kyseinen asiakirja on osoittautunut naurettavaksi vitsiksi.

Ja miten muutoin voisi ollakaan, sillä myös Suomen sisäänkäynti euroon kävi kuin kamelilta, jonka reitti kulkee neulansilmän läpi? Myös Suomi kammettiin väkisin yhteisvaluuttaan, vaikka jäsenyysehdot eivät vuonna 1998 täyttyneet suuren valtionvelan vuoksi, jota oli tuolloin jopa 63 prosenttia bruttokansantuotteesta.

Niinpä Suomen valtion etevät virkamiehet saivat EU:n komission hyväksymään maamme koko eläkejärjestelmän suurine rahastoineen osaksi julkista taloutta. Valehtelu kävi yhtä sujuvasti sekä suomalaisilta että EU:n virkamiehiltä, jotka mielellään uskoivat suomalaisten temppuun saa-

dakseen Suomen mukaan: näyttämään esimerkkiä Etelä-Euroopan maille euroon liittymisen puolesta.[526] Valtion ja kuntien eläkerahastojen lisäksi myös yksityisten alojen työeläkerahastot laskettiin osaksi julkista taloutta, vaikka niillä ei ole kerrassaan mitään velvollisuutta edes sijoittaa Suomeen saati Suomen valtioon. Monet ovatkin päätyneet levittelemään rahojaan ulkomaille, muun muassa huono-onniseen Kreikkaan, josta tappioita on tullut suomalaisille eläkekassoille kosolti.

Valtiontalouden alijäämää koskevan ehdon ohella toinen ylivelkaisuuden mitta täyttyy juuri silloin, jos valtion velka ylittää 60 prosenttia bruttokansantuotteesta. Suomen valtiolla oli vuosi sitten velkaa hieman yli 40 prosenttia BKT:sta. Koska budjetissa on joka vuosi noin 10 miljardin aukko, lähestymme taas tuota 60 prosentin rajaa.

On hyvä muistaa, että siirtolaisuudesta paljon kärsineen Kreikankin valtionvelka on tähän ehtoon verrattuna vain noin kaksinkertainen eli 120 prosenttia BKT:sta, mutta maa oli jo vuosi sitten konkurssikypsässä tilassa. Myös Italian valtiolla oli tuolloin velkaa noin 119 prosenttia maan BKT:stä, ja siitä tullee seuraava jäsen romahtavien maiden kerhoon.

Julkisessa sanassa on varottu lausumasta, että Italian valtion huono tila johtuu suureksi osaksi runsaasta maahanmuutosta, jota Berlusconin hallitukset ovat yrittäneet hyvää hyvyyttään vähentää. Yhdenkään Etelä-Euroopan valtion tilanne ei ole viime vuoden aikana parantunut Euroopan keskuspankin Kreikalle myöntämästä tuesta huolimatta. Tätä menoa myös EKP:stä tulee ennen pitkää maailman suurin roskapankki, jonka arkistoista löytyy pelkkiä maksukyvyttömien maiden velkakirjoja.

Tervemenoa, euro!

Suomen asema ei ole hyvä edes suhteellisesti tarkasteltuna. Vaikka rahoittajat ovatkin kohdelleet Suomea lellikkimäisesti ja pitäneet lainojen korot alhaalla, tilanne voi muuttua, kun niin sanottu kestävyysvaje realisoituu. Suomen mahdollisuudet *selvitä veloistaan* ovat nimittäin paljon huonommat kuin meitä suurempien teollisuusmaiden.

Suomen lakisääteisessä eläkejärjestelmässä ja sosiaali- ja terveyspalvelujen rahoituksessa piilee mittavia kattamattomia vastuita. Työvoiman määrä vähenee suhteessa eläkeläisiin, mutta sitä ei voida paikata maahanmuutolla, koska kotimaisia työpaikkoja ei ole olemassa. Tämä johtuu siitä, että tuotanto on siirretty ulkomaille, eikä Suomessa ole enää entistä määrää työpaikkoja. Eläkeläisten määrä on silti erittäin suuri verrattuna työllisten määrään, mikä heikentää huoltosuhdetta ja ajaa maamme tilanteeseen, jossa emme selviä valtionvelan takaisinmaksusta.

Eläkeläiset eivät toisaalta kuluta yhtä paljon kuin työikäiset, eli kysyntä ei välttämättä pysy korkealla tasolla lisäten työvoiman tarvetta.

Talous siis näivettyy, vaikka työssä olijoiden pitäisi maksaa eläkkeitä entiseen tapaan.

Näen ratkaisuna muun muassa korkeiden eläkkeiden leikkaamisen ja valtion kehitysapumenojen vähentämisen. Suomen valtion ei pidä rahoittaa kaatuvia EU-talouksia lainoilla, joiden vastuut jätetään kansalaisille ja siirretään verorasitukseen. Pyramidihuijausta muistuttava kauttakulkulainoitus on lopetettava.

Mitä pikemmin euro repeää, sitä parempi. Seurauksena voi olla valuuttojen välinen devalvaatiokilpailu, velkojen leikkaus ja ongelmamaiden saneeraus IMF:n valvonnassa, mutta se on kuitenkin parempi vaihtoehto kuin jättiläisinflaatio, joka seuraa, jos EKP joutuu ostamaan varattomien maiden luottoja sadoilla miljardeilla euroaluetta pelastaessaan.

Eurosta luopuminen avaa tien terveeseen protektionismiin, kansallisen edun edistämiseen ja itsenäiseen talouspolitiikkaan, joka vastaa kunkin kansankunnan omia tarpeita, kykyjä ja tahtoa. Euron virhe oli siinä, että se pakotti keskenään erilaiset kansantaloudet keinotekoisesti samaan muottiin.

Lauantaina 29. tammikuuta 2011

SUOMESTA PUUTTUU KANSALLISLIBERAALI PUOLUE

Nykymaailmassa poliittiset vastakkainasettelut eivät enää vallitse oikeiston ja vasemmiston välillä. Ennen oikealla istuivat rikkaat yksilöllisyyden kannattajat ja vasemmalla köyhät kollektivistit. Nykyään suurin osa ihmisistä on köyhiä individualisteja, jotka tavoittelevat yksilöllistä ja vapaata elämäntapaa eivätkä löydä paikkaansa sen enempää oikeistosta kuin vasemmistostakaan.

Toisaalta on väitetty, että tulevaisuudessa poliittiset vastakkainasettelut vallitsisivat konservatiivien ja liberaalien välillä. Toivon, että niin ei käy. Turhaksi rajan piirtäminen juuri tähän tekee konservatiivien asennoituminen. Molemmathan nimittäin istuvat samassa tulevaisuuteen kiitävässä junassa, toiset vain selkä menosuuntaan päin.

Poliittiset vastakkainasettelut vallitsevat nykyään niiden välillä, jotka edustavat kansallista etua, ja niiden, jotka eivät kansallisesta edusta mitään välitä.

EU-Suomessa kansallista etua edistämään on ilmoittautunut vain harva puolue. Niitä taas leimaa agraarinen konservatiivisuus tai ikävä kristillinen ideologia. Keskeinen kysymys on, tulevatko Suomi ja suomalaisten elämä näitä puolueita kannattamalla *paremmiksi*. Oma näkemykseni ja kokemukseni on, etteivät tule.

Konservatiivisuus on historian kauhukahvaan tarttumista. Se on hautojen hoitoa. Puu-ukkeleiden vuolemiseen ja hameenhelmojen pidentelyyn keskittyvä lintukoto-Suomi ei varmasti tee ketään onnellisemmaksi. Sellai-

nen kansallismielisyys on pelkkää Rubikin kuution ratkaisemista tai kristillistä liittoa toisella nimellä. Järkiperäinen poliittinen ohjelma puuttuu.

Suomesta puuttuu kansallisliberaali puolue. Muissa Euroopan maissa kansallisen edun edistäminen rakentuu nimenomaan kansallisliberaalin ajattelun varaan. Tärkeiksi tunnustetaan koti, filosofia ja isänmaa.

Olen luonnostellut kansallisliberaalin ajattelun perusteita äskettäin julkaisemassani poliittisessa ohjelmassa.[527] Sen kolme juurta ovat (1) kansallisen edun edistäminen, (2) arvoliberalismi ja (3) demokratia kaikkine tietoyhteiskuntaulottuvuuksineen. Niin sanotut vanhat suuret puolueet ovat kääntäneet selkänsä näille kaikille.

Esimerkiksi kansanvaltaa on kahlittu erilaisilla sananvapauden varkauksilla, äänikynnysten kaavailuilla sekä ripustelemalla sähköpaimenia nettiin. Liberaaleina näyttäytyvät puolueet eivät ole ymmärtäneet talousliberalismin ja arvoliberalismin eroa: kun talous on vapaa, ihminen on vanki, ja ihmisen ollessa vapaa talouden pitää olla kontrollissa. Kansallisliberaalissa ajattelussa liberalismi on arvojen ja elämäntapojen vapautta, ei holtitonta taloudenpitoa. Kansallismielisyys puolestaan on sitä, että eri yhteiskuntaluokat puhaltavat yhteen hiileen eripuran välttämiseksi ja tunnustavat yhteisen kansallisen edun, jolla vastustetaan globalisaation, kapitalismin ja internatsismin pakkovaltaa. Hyvinvointiyhteiskuntaa voidaan ylläpitää vain kansallisvaltion kokoisen yksikön tuella. Tässä työssä kansallisvaltiot ovat edelleen hegeliläisiä Järjen työvälineitä.

Suomen istuvan hallituksen rötöslista on niin pitkä, että bittitila sen kuvaamiseen uhkaa loppua. Myös opposition syyllisyys on yhtä patamusta: monipuoluejärjestelmässä (toisin kuin kaksipuoluejärjestelmässä) opposition toiminta näyttää jäävän aina pelkäksi lehmän hönkäisyksi, sillä siltojen polttamista ja salonkikelpoisuuden menettämistä varotaan hallituskelpoisuuden säilyttämisen takia. Opposition toiminnan ei pitäisi olla myöskään konservatiivista kaiken vastustamista. Se olisi elämän katselua peruutuspeilistä.

Suomeen tarvittaisiin liberaali kansallismielinen puolue, joka kykenee esittämään todellisen vaihtoehdon. Muutos 2011 voisi olla sellainen, mutta puoluetta vaivaa toistaiseksi se, että kyseessä on enemmänkin liike kuin puolue. Tämä käy ilmi nimestä, joka on aikaan sidottu ja jouduttaneen vaihtamaan. Liikkeestä voi luonnollisesti kasvaa puolue, kunhan se löytää omat poliittis-filosofiset taustansa. ”Kansallisliberaalit” voisi tällöin olla aatteellisesti sopiva nimi uudelle puolueelle.

Maanantaina 31. tammikuuta 2011

TUULAHDUS EGYPTISTÄ

Kävellessäni tasan viisi vuotta sitten Kairon kaduilla oli vaikea kuvitella, että jonakin päivänä samoilla sijoilla jyrisisivät panssarivaunut. Egypti on luettu niihin kansanvaltaisiin muslimimaihin, joita sanotaan *islamilaisiksi* erotukseksi *islamistisista* maista. Viimeksi mainittujen liidereinä toimivat hengellisistä johtajista muodostetut hallitukset.

Alkuvuoden tapahtumat osoittavat, millainen demokratia Egypti loppujen lopuksi on.[528] Kansanvallan perinne on ohut ja hauras, ja uskonnollisen johtamisen vaihtoehtona näyttää olevan demokratian kaapuun verhottu sotilasdiktatuuri. Liberaalia valistusfilosofista yhteiskuntaa ei näissä maissa tunneta. Aasian muslimimaiden epävakaudesta taas kertovat yllättävät vallankeikaukset.

Egyptin tilanne on ristiriitainen, sillä demokratian opetteluun olisi ollut kosolti aikaa. Faaraoiden ajan yhteiskunnat olivat tunnetun historian ensimmäisiä kansallisvaltiota; tosin myöskään niissä pyramidiorjien asema ei ollut kehuttava.

Ihmisoikeuksien polkemista

Demokratian pintasilaus karisi pois Tunisian kansannousun levittyä Egyptiin. Kannatankin itse todellisen demokratian luomista muslimien hallitsemiin maihin; vaikkakaan kansanvaltaa ei voida koskaan perustaa ulkopuolisilla mahtikäskyillä, jotka olisivat demokratian idean vastaisia. Kansanvalta voi kasvaa vain omaehtoisesti ja valtion sisältäpäin.

Esimerkiksi Yhdysvallat on pyrkinyt lähinnä tukkimaan suut rahalla antaessaan 20 miljardin dollarin velat anteeksi Egyptin osallistuttua Irakin sotaan vuonna 2003. Pakolaisvirtoja muslimimaista voitaisiin vähentää luomalla länsimaalaistyyppisiä poliittisia järjestelmiä Afrikan ja Lähi-idän maihin. Sen sijaan nyt menetellään päinvastoin ja yritetään perustaa islamilaistyyppisiä järjestelmiä Eurooppaan ja Pohjois-Amerikkaan.

Egypti on ollut virallisesti poikkeustilassa aina siitä asti, kun maa hävisi itse aloittamansa hyökkäyssodan Israelille lokakuussa vuonna 1973. Egyptin tiedonvälitys ei ole ollut vapaata myöskään 2000-luvulla. Sen merkiksi melkeinpä jokaisen asuinrakennuksen katolla on lautasantenni uutisten ja viihteen vastaanottamiseksi ulkomailta. Ihmisoikeuksia on poljettu jatkuvasti, kuten vuoden 2001 Kairo-52-tapaus osoitti. Poliisi otti tuolloin kiinni puolisen sataa homoseksuaalia Niilin jokiristeilijässä järjestetystä tapahtumasta ja tuomitsi heidät islamilaisen *sharia*-lain mukai-

sesti monivuotisiin vankeusrangaistuksiin, vaikka tuomioille ei olisi ollut pohjaa maan kirjoitetussa laissa.

Turistipoliiseilla on rynnäkkökiväärit kupeella, ja maan koptivähemmistön oikeuksia on poljettu esimerkiksi teurastamalla sikafarmareina toimineiden kansalaisten kotieläimet ”sikainfluenssan torjumiseksi”. Tosiasiassa kyse on ollut ”saastaisena” pidetyn karjan takavarikoinnista ja elinkeinon lopettamisesta.

Erinomaista Egyptissä ovat ystävälliset ihmiset ja ensiluokkaisen maukas ruoka, mikä selittynee sillä, että raaka-aineet ja mausteet tuodaan tuoreeltaan Niilin suistoalueelta. Siksi olisi suotavaa, että arvokkaaseen kulttuurihistoriaan perustuvan maan poliittiset olot saataisiin kuntoon.

Miten kriisi ratkeaa?

Maan presidentti Hosni Mubarak on ollut vallassa liki 30 vuotta, ja eräissä spekulaatiossa seuraajana on nähty hänen toinen poikansa. Politiikan tutkimuksen kannalta kiintoisa on tapa, jolla valta personifioituu ja kangistuu tiettyihin käsiin varsinkin niissä maissa, joihin demokratia ei ole juurtunut ja joissa kansallinen identiteetti on heikko. Liittoutumalla suurten johtajien taakse kansakunnat kursivat kokoon omaa hajanaisuuttaan tai kompensoivat henkistä rähmällään oloaan, aivan niin kuin Kekkosen ajan Suomessa.

Mubarak on istunut vallassa pitempään kuin moni faarao, ja hänen laaja kannatuksensa johtuu epävarmoista oloista ja epävapaista vaaleista. Viime vuoden lopulla järjestetyissä parlamenttivaaleissa sappirakkoleikkauksesta toipumassa olevan 81-vuotiaan Mubarakin puolue sai peräti 419 paikkaa 508-paikkaiseen parlamenttiin.[529] Nopeasta väestönkasvusta johtuva lähes 25 prosentin työttömyys ja ihmisoikeusongelmat[530] eivät korjaannu vaihtamalla hallitusta tai nimittämällä uusia pääministereitä sekä varapresidenttejä, kun ihmiset kaduilla sanovat toivovansa vaihdosta presidentinvirkaan.

Paras keino, jolla konflikti voi ratketa, on se, että istuva presidentti luopuu vallasta ja uudeksi johtajaksi nimitetään joku, jolla on sekä kansan enemmistön että armeijan tuki. Itse laittaisin korttini likoon IAEA:n entisen johtajan Mohamed El-Baradein puolesta, sillä hänellä on myös länsimaiden luottamus. Pahin skenaario on se, että ääri-islamistit käyttävät tilannetta hyväkseen ja tuovat maahan islamilaisen harmonian ja rauhan, kuten Iranissa vuonna 1979. Todennäköistä on, että Tunisiasta ja Egyptistä alkanut vellonta ei jää tähän vaan leviää kauas yli koko arabimaailman ennustaen muutoksia ja vallankumouksia moniin maihin. Seuraava on varmastikin Libya.

Vallasta luopujalla ei ole ymmärrettävästi kiire. Valtaapitävien kannalta pieni levottomuus on yleensä vain hyväksi, kun hallitsijalta aletaan

vaatia tiukempia otteita. Saman logiikan mukaan myös Suomen hallitus toimii nyt ripeästi evakuoidessaan suomalaisia, jotka näiden ”vaalikuljetusten” tuloksena saadaan ajoissa äänestyspaikalle.

Keskiviikkona 2. helmikuuta 2011

UUSI KANSALAISUUSLAKI ON HARHALAUKAUS

Suomalaiset vaiennusvälineet ovat hiljentyneet kansalaisuuslain muutoksen äärellä niin, että juuri mitään tietoa ei ole pukahtanut ulos ennen kuin valmistelu pääsi loppusuoralle. Aamulehti kirjoitti aiheesta paperilehdessä ja parilla rivillä nettisivuillaan.[531]

Suomeen on tulossa EU:n lievin kansalaisuuslaki. Suomen kansalaisuuden saa tästä lähtien viiden vuoden oleskelun jälkeen aikaisemman kuuden vuoden sijasta. Vakavaankin rikokseen syyllistynyt voi uuden lain mukaan saada Suomen kansalaisuuden, toisin kuin muissa EU-maissa. Lakimuutoksen mukaan myös henkilöllisyys voidaan vahvistaa, jos on kymmenen vuotta *esiintynyt* samalla nimellä!

Vihreää valoa maahanmuuttajille aiemmin vilkuttanut Maahanmuuttovirastokin on nyt kääntynyt pelkäämään, että rikolliset alkavat hakea kansalaisuutta oleskeluluvan sijasta, sillä kansalaisuuden saa helpommin kuin oleskeluluvan. Myös oleskeluluvalla oleilu on kuin panisi rahaa pankkiin: uuden lain mukaan puolet oleskeluluvalla vietetystä ajasta laskettaisiin mukaan kansalaisuuden saamiseksi vaadittuun asumisaikaan.

Rimanalentajat vetoavat käsitykseensä, että kansalaisuuden saamisen helpotukset auttaisivat ulkomaalaisia kotoutumaan. Sen sijaan he eivät vastaa siihen, mihin tätä tulijamäärää tarvitaan työttömyys-Suomessa. Eniten kansalaisuutta ovat hakeneet venäläiset, mikä kertoo elintasokuilun takana olevista houkutuksista ja Pietarin alueen väestöpaineesta.

Tähänkö kaatuu talvi- ja jatkosodassa saavutettu tulos: se, ettei maassamme ole merkittäviä etnisiä ristiriitoja? Todellisuudessa kansalaisuuden myöntämisen pitäisi olla poikkeuksellinen erityisoikeus, ja Suomen valtion pitäisi puolustaa omien syntyperäisten kansalaistensa työpoliittisia, sosiaalipoliittisia, koulutuspoliittisia ja kielipoliittisia etuja rajoittamalla kansalaisuuden myöntämistä. Niin tehdään esimerkiksi Yhdysvalloissa, josta työluvan ja oleskeluluvan saanti on kiven takana. Myös useimmat EU-maat ovat päätyneet kiristämään kansalaisuuden myöntämistä, kärjessä maahanmuutosta eniten kärsineet Hollanti ja Tanska.

Sen sijaan Suomen hallituksen harjoittaman politiikan kautta maastamme tulee Euroopan pimeä eteinen, jota käytetään astinlautana Euroopan unioniin. Suomeen tullaan kouluttautumaan veronmaksajien kustannuksella, ja töihin hakeudutaan muihin EU-maihin. Kansalaisuuden helpompi saaminen ei todennäköisesti pidättele ketään jäämään Suomeen

verokertymää rikastuttamaan, vaan töihin lähdetään ulkomaille heti kun yhden EU-maan passi asiaa varten on saatu.

Kansalaisuuslain lievennys kertoo, että sekä hallitus että vasemmisto-oppositio ovat täysin tukkineet korvansa niiltä vastalauseilta, joita jo ulkomaalaislain muutos herätti. Hallitus on jatkanut Astrid Thorsin linjalla, jota vasemmistopuolueet säestävät. Esimerkiksi Sdp:n entinen sisäministeri Kari Rajamäki puhui kyllä tätäkin lainmuutosta vastaan, mutta äänestyksessä sormi lipsahti jaa-napille, vaikka ei olisi yhtään ollut pakko – oppositiossa kun on.

Ainoa lakia vastaan äänestänyt ryhmä oli Perussuomalaiset. Tämä ei tosin tarkoita, että esitystä olisi vastustanut vain *yksi ryhmä*. Surkeaa maahanmuuttopolitiikkaa vastustavat nykyään *kaikkien* puolueiden äänestäjät, ja myös muiden puolueiden pitäisi alkaa tosissaan korjata kyseistä ongelmaa.

Perjantaina 4. helmikuuta 2011

PERUSSUOMALAISTEN KANNATUKSEN SELITYKSET JA SYYT

Kirjoitan tällä kertaa lyhyesti ja ytimekkäästi. Tämä johtuu siitä, että syitä perussuomalaisten kannatusnousuun on vain yksi:

1) Muut puolueet ovat sössineet maahanmuuttopolitiikan niin pahasti, että ne joutuvat syyttämään omasta kannatuskadostaan ainoastaan itseään.

Näin entisestä Smp:stä on tullut yhden asian liike, kun ihmiset ovat päättäneet kanavoida protestinsa gallup-kannatuksissa tämän yhden puolueen kautta.

Perussuomalaisten suosio on kuin viinakaupan suosio monopolissa: pitkäripaisen ovi käy, koska vaihtoehtoja ei koeta olevan ja vaikka markkinoita olisikin. Varjopuolena on, että persuilla ei ole *toimivaa ratkaisuvaihtoehtoa* maahanmuuttoa ”pienempiin” ongelmiin, kuten Euroopan finanssikriisiin ja Suomen valtion budjettialijäämään.

Jos kokoomus, demarit, kepu, vihreät ja vassarit haluavat pitää kannatuksensa, keino on todella helppo: maahanmuuttomäärien laittaminen kevyellä kynänkäänteellä kuriin. Talouskuprujen ja muiden luurankojen osalta puntit alkavat olla puolueiden kesken tasan, kuten M-15:n aikaansaama tasoitus osoittaa.

Politiikan ”asiakkaan” eli äänestäjän kannattaisikin tehdä *oma vaalikampanja* ja taivutella se tuttu kansanedustajansa kokoomuksen, demarien ja kepun vaalimökeillä takaisin raiteille maahanmuuttokysymyksessä. Näin se varsinainen poliittinen vaikuttaminen tapahtuu: saamalla

puolelleen politiikan todelliset valtasubjektit, joilla on takanaan kauppa, teollisuus, maatalous ja ay-liike.

Muussa tapauksessa kansalaisten pettymyksestä voi tulla karvas. Kokemusperäiset havainnot osoittavat, että normiruuveja kiristelevän puolueen komennossa jokaiselle puolueohjelmasta poikkeavalle jää vain vapaus valita, kuoleeko pyhän sodan lietsojien vai elämäntapatarkkailijoiden luoteihin.

Okei, myönnän, että Perussuomalaisten kannatusnousuun ovat vaikuttaneet monet muutkin tekijät, kuten

2) eurotalouden romahdustila ja puolueen siitä esittämä arvostelu,
3) yhtenäisen suomalaisen identiteettimielikuvan tarjoaminen suojaksi epävarmaa maailmaa vastaan,
4) uskottava esiintyminen,
5) onnistuminen globalisaation osoittamisessa syylliseksi työttömyyteen,
6) onnistuminen vasemmiston entisen kannattajakunnan houkuttelussa puolueen riveihin,
7) oikeistolaisten puolueiden epäonnistuminen kansallisen edun puolustamisessa,
8) hallituspuolueiden vaalirahoitusskandaali,
9) kaikkien kilpailevien puolueiden ylimielisyys ja neuvottomuus,
10) perussuomalaisten nöyryys, kuuntelevuus ja kansanomaisuus,
11) vihaisten miesten joukkoliikehdintä niitä epäoikeudenmukaisuuksia kohtaan, joita feminismi on tuottanut koulumaailmaan ja työelämään,
12) ei-feminististen naisten ymmärtäväisyys tätä kaikkea kohtaan ja
13) suomalaisten EU-vastustajien (kansanäänestyksessä 43 prosenttia) aktivoituminen Perussuomalaisen puolueen taakse.

Perjantaina 11. helmikuuta 2011

MITÄ EROA ON PUOLUEILLA?

Äänestäjät ihmettelevät usein, mitä eroa puolueilla on. Puolueissa taas pelätään, ettei puolueilla ole tarpeeksi eroa. Mietitäänpä siis hetken, miten puolueet poikkeavat toisistaan. Analyysin tulos on tämä:

Kokoomuslaiset näkevät tekemistä kaikissa vaikeuksissa, kommunistit vaikeutta kaikissa tekemisissä.

Kepulaiset kaupittelevat lehmiä, rkp:läiset tekevät lehmänkauppoja.

Vihreät huvittelevat työkseen, demarit työskentelevät vain huvikseen.

Kristilliset suhtautuvat erilaisesti kaikkeen rasismiin, persut rasistisesti kaikkeen erilaisuuteen.

Muutoslaiset pirauttelevat ja soittelevat tekijöilleen, piraatit tekevät muutoksia soittelijoille.

Lauantaina 12. helmikuuta 2011

MUUMIOT TURVAAN – EGYPTI RULAA

Egyptissä on riemuittu oidipaalisen isänmurhan jälkitunnelmissa, kun valtiota lähes 30 vuotta hallinnut Hosni Mubarak päätti väistyä.[532] Hän näköjään ymmärsi välttämättömän, toisin kuin Pohjois-Koreaa ja Kuubaa vallassaan pitävät.

Kurja hallitsija tuottaa kansalleen pahoinvointia ja maalleen suunnattomia taloudellisia tappioita. Myönteistä Mubarakissa oli se, että hän kukisti jalansijaa saaneet islamistiset väkivaltaliikkeet vuonna 1997.

Mubarakin ura presidenttinä alkoi dramaattisesti: kuoleman korjatessa entisen presidentin Anwar el-Sadatin hänen vierestään presidentin aitiosta. Vuoden 1981 voitonpäivän paraatissa juhlittiin vuonna 1973 Israelista saatua näennäistä voittoa, kun ilmavoimien ylilennon aikana kuorma-auto pysähtyi presidentin korokkeen eteen ja autosta nousseet salamurhaajat tulittivat paikalla olleita rynnäkkökiväärein ja käsikranaatein. Mubarak itse selviytyi peräti kuudesta eri murhayrityksestä.

Pesänselvitys Mubarakin jälkeen jatkunee pitkään. Hänen tiedetään jakaneen taloudellisia etuisuuksia jälkeläisilleen, ja hämäriä varoja on päätynyt Sveitsin pankkeihin asti.[533] Nopea ja rauhanomainen vallansiirto joka tapauksessa merkitsee, ettei Egyptistä tule uutta Irania. Sen sijaan Iranista olisi aika tulla uusi Egypti.

Sunnuntaina 13. helmikuuta 2011

UNCLE SAMIN KANSAINVÄLISYYSOPPITUNTI

Jokaiselle nettinörtillekin on kai ollut alusta pitäen selvää, että kilpailun älypuhelimien käyttöjärjestelmistä voittaa ennen pitkää jokin tietokonepuolella toimiva taho, eli käytännössä Microsoft, Apple tai Google (omalla Androidillaan). Siksi myöskään Nokian siirtyminen Windowsiin ei ole mikään ihme.[534]

Kuluttajat puolestaan ovat äänestäjiä, jotka valitsevat kaiken ainoastaan omaa etuaan ajatellen. Yritysten pitää mukautua siihen aivan niin kuin poliitikkojenkin. Eikö olekin mukavaa? Näin päästään varmasti kokonaisuuden kannalta parhaaseen lopputulokseen...

Itse tosin epäilen, että viimeistä sanaa myöskään käyttöjärjestelmien kilpailussa ei ole sanottu. Avoimen lähdekoodin järjestelmät ja ohjelmat ovat tulevaisuudessa varmasti vahvoilla, eikä patenttejaan panttaavilla ole

muuta kuin menetettävää. Ei ole siis outoa, että monet muutkin epäilevät liitosta koituvia hyötyjä.[535] Eniten kärsii sellainen kuluttaja, joka on juuri ostanut 500 euroa maksavan N8:n tai jonkin muun huippumallin, sillä Nokian oman Symbian-käyttöjärjestelmän siirtäminen taka-alalle merkitsee tuotekehittelyn lopettamista, päivitysten huonontumista ja asiakkaiden jättämistä oman onnensa nojaan. Tämä näkyy varmasti laitteiden kysynnässä.

Se, että Nokia hautaa Symbianinsa, noudattaa markkinoiden lakia. Mutta sen ei tarvitsisi automaattisesti merkitä, että tuotekehittely siirtyy pois Suomesta. Pikemminkin voisi kysyä, *suomalaistuuko Microsoft*, kun ohjelmistojättiläinen onnistuu kerrankin haalimaan kumppanikseen jonkin merkittävän laitevalmistajan, jolla on ainakin toistaiseksi markkinajohtajan asema.

Julkisen sanan tunnelmiin tutustumalla vaikuttaa kuitenkin, kuin kysymykseen olisi jo vastattu. Tiedotusvälineet, poliitikot ja niin sanotut analyytikot eli pörssiporvarit näkevät asian lähtökohtaisesti niin, että tämä on menoa: Nokian menoa ja työpaikkojen lähtöä Suomesta.

Miksi sitten asioihin suhtaudutaan kallella kypärin? Syitä on oikeastaan vain yksi. Nokialla on ollut toinen jalka Amerikassa siitä asti, kun firman toimitusjohtajaksi nimitettiin kanadalainen Stephen Elop. Elop kylvää kuolemaa suomalaistyöntekijöille, minkä merkiksi hän vertasi Nokiaa ”palavaan öljynporauslauttaan, jolta on parasta hypätä kylmään mereen ja nopeasti”.[536]

Onhan puheet irtisanomisista pakko uskoa, kun Amerikan-setä itse sanoo.[537] Elopin avointa puolueettomuutta ja luottamusta lujittaa lisäksi se, ettei hänellä ole yhtään Nokian osaketta mutta hän on ollut aiemmin merkittävä Microsoftin osakkeenomistaja. Ei siis haittaa, vaikka Nokian kurssi romahtikin 14 prosenttia,[538] sillä omia munia korissa ei ollut. En tosin väitä, että palkatuista johtajista pitäisi tehdä omistavia patruunoita osakeomistukseen perustuvalla sitouttamisella. Paremminkin heidät voisi tuomita platonilaiseen kulutuskommunismiin todellisen puolueettomuuden takaamiseksi.

Kaiken tämän tapahtuessa voi vain ihmetellä suomalaispoliitikkojen naiiviutta. Jutta Urpilainen keskittyy ”olemaan huolissaan nokialaisista”,[539] ja Mari Kiviniemi piti suomalaisessa suunnitteluportaassa olevien työpaikkojen lähtöä ”merkkinä kriisistä” omassa tarkkanäköisyydessään.[540]

Itse sanoisin suoraan, että tämä on tulos ulkomaalaisten nimittämisestä Nokian johtoon. Työpaikat siirretään maasta internatsismin merkiksi. Uskon, että suomalaisten työntekijöiden ei tarvitsisi täristä potkujen pelossa, mikäli firma olisi turvallisesti suomalaisissa käsissä.

Poliitikot eivät voi tietenkään paljoa vaikuttaa yksityisessä omistuksessa oleviin yrityksiin. Mutta he voisivat osoittaa kannanotoissaan ja toimissaan paljon suurempaa kriittisyyttä. Itse vastustan suomalaisen

pääoman maastapakoa ja sitä paikkaamaan saapuvan ulkomaisen pääoman invaasiota suomalaisfirmoihin. Vastustan suomalaisyritysten kaappaamista ulkomaille ja ulkomaalaisten palkkaamista suomalaisyhtiöiden johtoon. Kun ovella on uusi isäntä, kansallista etua laiminlyödään ja työntekijöitä orjuutetaan ja potkitaan kansainvälisen kapitalismin nimissä.

Uncle Samin opetuksia on sekin, että älkää kysykö, mitä maanne voi tehdä teidän hyväksenne, vaan kysykää, mitä itse voitte tehdä maanne hyväksi. Ehkä myös niissä valtionyrityksissä, joissa poliitikot ovat johdossa, voisi entistä paremmin ajatella, onko järkeä siirtää tuotantoa ulkomaille, vai kannattaisiko sittenkin katsella kansallisen edun suuntaan. Kyllä Microsoftinkin tarjoamia työpaikkoja Suomeen mahtuu.

Tiistaina 15. helmikuuta 2011

VAITIOLOVELVOLLISUUS EI OLE VAITIOLOTAITO

Internet-sivusto Wikileaks on tehnyt demokratian ja totuuden hyväksi enemmän kuin mikään hallitus tai parlamentti viime aikoina. Ulkopolitiikan ja talouselämän juorukellona toimiva palvelu on pystynyt lisäämään mielenkiintoa jopa Suomen kaltaisen maan politiikkaan, vaikka täällä ei tapahdu kerta kaikkiaan mitään koko maailmaa kiinnostavaa. Wikileaksin suosituimmuuslistalla Suomi on edelleen jossakin Mauritanian ja Mongolian välissä.

Erään todistuksen sivuston tarpeellisuudesta on antanut Alexander Stubb, joka on pitänyt Wikileaksia ”vastenmielisenä” ja diplomaattisten asiakirjojen julkaisua ”varkautena”.[541] Erkki Tuomioja puolestaan on tyrmännyt sivuston toiminnan ”arveluttavana”.[542]

Epäilemättä: eiväthän valtiosalaisuudet kansalle kuulu. Omasta mielestäni salattavaa on kuitenkin lähinnä sellaisilla toimijoilla, joiden moraali ei kestä rehellistä tarkastelua. Jos kansalaisilla ei ole oikeutta salaiseen ja yksityiseen viestintään, ei hallituksillakaan tule olla. Ja kääntäen: jos tämä oikeus on hallituksilla, miksi sitä ei pidettäisi voimassa myös hallitusherroja paljon viattomampien toimijoiden eli kansalaisten keskuudessa?

Ehkä herrain ja rouvain kannattaisikin pitää paperistaan paremmin kiinni. Vaitiolovelvollisuus ei ole sama asia kuin vaitiolohalukkuus tai vaitiolotaito.

Suomalaiset ampuivat pax-pistoolilla

Wikileaks on ollut otsikoissa, sillä viime vuoden lopulla suomalaisten Irakgate-kähinöistä nousi jälleen suuri poru uusien paljastusten myötä.[543] Valokeilaan nousseen Wikileaks-dokumentin mukaan Paavo Lipposen väitettiin kertoneen Yhdysvaltain Suomen-suurlähettiläälle vuonna 2004

Tarja Halosen ja Venäjän silloisen presidentin Vladimir Putinin keskusteluista.[544] Tämä on tietenkin merkittävä paljastus ulkopoliittisen luottamuksen kannalta.

Merkittävä se on siksikin, että Halosella oli alun perin kunnianhimoinen ohjelma. Hänen vaaliteemanaan olivat ”transatlantiset suhteet” ja tarkoituksenaan asettua jonkinlaiseksi suurvaltojen neuvonantajaksi ihmisoikeuskysymyksissä. George W. Bushin hallinnossa kyseisen roolin vetäminen tulkittiin ”vain yhdeksi transsuksi lisää” pienten maiden viihteelliseen show’hun.

Myös idässä ihmisoikeusaloitteet tyrmättiin. Wikileaksin dokumenttien mukaan esimerkiksi Lahden EU-kokous, jota itse arvostelin kummallisen mahtipontiseksi ja mitäänsanomattomaksi,[545] oli Wikileaks-paljastusten mukaan päätynyt lähestulkoon huutamiseksi (”*yelling and screaming*”) Puolan, Latvian ja Tanskan edustajien moitittua Venäjän puuttumista Georgian asioihin.[546] Venäjä-kriitikot olivat varmasti oikeassa, mutta toisaalta ei ole ihme, että Lipponen myöhemmin toppuutteli EU:ta lausunnolla, jonka mukaan demokratiaoloiltaan takapajuiselle Venäjälle ei kannata saarnata ihmisoikeuskysymyksistä.[547]

Lähimmäksi suurvaltojen valtaapitäviä pääsikin Lipponen omalla realismillaan. Hän lähes sai kaupaksi suomalaisia kranaatinheittimiä Yhdysvaltain sotatoimialueelle (vaikka ne ovat Suomesta aseidenvientikiellossa). USA:ssa tätä kädenojennusta joka tapauksessa arvostettiin. Läntinen suurvalta olisi mielellään sitonut Suomen paljon syvemmälle omaan campaigniinsa.

Huomiohuoraus ei kannata reaalipolitiikassa

Suomalaiskommellusten syynä on ollut Anneli Jäätteenmäen, Paavo Lipposen, Matti Vanhasen ja Tarja Halosen keskinäinen kilpailu Yhdysvaltain huomiosta. USA:n Helsingin-suurlähetystössä onkin varmaan ollut hauskaa, kun suomalaiset ovat selvitelleet mediassa, kuka sanoi kenellekin mitä kansainvälispoliittisesti täysin merkityksettömän kokoisessa asiassa eli suomalaisten poliitikkojen suhtautumisessa Irakin sotaan.[548]

Monet suomalaiset ovat olleet suorastaan harhaisen mustasukkaisia Yhdysvaltain huomiosta. Heidän pitäisi ymmärtää, ettei pienten maiden presidenteille ja pääministereille suoda tapaamisia suurvaltojen hoveissa kohteliaisuudesta eikä ajankuluksi. Audienssi avautuu vain, jos esikunnissa katsotaan, että tapaamisesta on jotakin valta- tai sotilaspoliittista *hyötyä*.

Muutoin suurvallat keskittyvät hoitamaan omia ongelmiaan ja tapaamaan joko harmeja tuottavien maiden tai liittolaisten päämiehiä. Se, että Suomen presidenttiä ei ole kutsuttu rukouksista huolimatta Valkoiseen taloon, kertoo asioiden olevan kunnossa. Suomeen isojen maiden

jäpikät puolestaan tulevat vain, jos he tarvitsevat solmion suoristajaa tai puolueetonta maapohjaa toistensa tapaamista varten.

Halosen, Vanhasen, Lipposen ja Jäätteenmäen jonotus Washingtoniin on ollut nöyristelevää ja turhaa. Maailmanpolitiikan piireissä pyöriminen ei kohota kenenkään henkilökohtaista arvovaltaa myöskään täällä Suomessa. Oikeassa oli varmaankin Timo Soini, joka lausahti, että ulkopolitiikasta pitää puhua yhdellä suulla.

Siis Pentti Oinonen ulkoministeriksi, Veltto-Virtanen ulkomaankauppaministeriksi ja Soini itse eurooppaministeriksi. Wikileaksin paljastuskonetta ei enää tarvita, ja diplomatian ravintolaranska saa väistyä paremmissakin piireissä.

Keskiviikkona 16. helmikuuta 2011

VAROKAA SAMMUNEITA SAUNALYHTYJÄ JA YHDEN SANAN OHJELMIA

Ilkka Kanerva aikonee kaatua saappaat jalassa, sillä jo kertaalleen eduskunnan ikäpuhemiehenä toiminut nestori on asettunut jälleen ehdokkaaksi. Voi olla, että Kanervaa pitää eduskunnassa eräänlainen protestimieliala: se on kansalaisten tuntemaa rikoskumppanuutta monessa liemessä kiehuneen edustajansa rinnalla.

Helsingin Sanomien murjaiseman vitsin mukaan Kanerva vakuuttaa nyt, että häneltä ja hänen esikunnaltaan ”kadonneet lahjoitusrahat ovat menneet hallinnollisiin kuluihin eivätkä kullinnollisiin haluihin”![549]

Ilkka Kanerva on poliitikko, joka aikoinaan paheksui sitä, että niin harva suomalainen poliitikko on todellakin poliitikko. Tämä kritiikki kiertyy häneen itseensä tavalla, jota ei voida tunnistaa itsekritiikiksi. Parempi Kanervan olisi olla Arskan kanssa tehtaalla kuin terskan kanssa ahtaalla.

Haluan varoittaa kansalaisia populisteista ja yhden sanan ohjelmista, sillä sammuneita saunalyhtyjä on eduskunta täynnä. Puolueiden avatessa vaalikampanjoitaan nähdään taas yhden sanan ohjelmanjulistuksia, kuten ”Luottamus”, ”Avoimuus”, ”Vastuu”, ”Turvallisuus” ja niin edelleen.

Nämä ovatkin käyttökelpoisia aseita äänten keruuseen, sillä ne jättävät merkityksenannon äänestäjien omiin käsiin. Esimerkiksi ’turvallisuus’ on joidenkin ihmisten mielestä parempaa rajakontrollia, maahanmuuton vähentämistä, sosiaaliturvan varmistamista suomalaisille ja hyvän yhteishengen säilyttämistä.

Muutamat toiset taas näkevät ’turvallisuudessa’ mahdollisuuden saada turvapaikan maastamme. Tällä tavoin molemmat ryhmät päätyvät äänestämään samaa puoluetta, joka ei loppujen lopuksi itsekään tiedä, mitä tekee, sillä ympäripyöreiden teemojen takana piilee täysin ristiriitaisia pyrkimyksiä.

Ilman aivoja myös ’vastuu’ voidaan ymmärtää yksilölle heitetyksi vastuuksi itsestään, yhteiskunnan vastuuksi yksilöistä, suomalaisten vastuuksi toisistaan tai ihmisten maailmantuskaksi kaikkien kolmen miljardin hädänalaisen puolesta. Ihmiset äänestävät tyytyväisinä ’vastuun’ puolesta, vaikka vastuun tilalla kumisevat tyhjät tynnyrit.

Kun minulta kysytään, miksi sinä, Jukka Hankamäki, olet niin monisanainen ja tyrkytät ohjelmistoasi joka paikkaan, vastaukseni on: juuri siksi, että haluaisin laittaa päätepisteen kyseisenlaiselle hulabaloolle. Kansan tyhmistyminen johtuu juuri siitä, että mitä monimutkaisempia yhteiskunnan ongelmat ovat, sitä yksinkertaisempia vastauksia poliitikot ja media niihin tarjoavat.

Torstaina 17. helmikuuta 2011

HIENOA HOMMAA

Juha Sihvola valittaa tämän päivän Somalian Sanomissa, että valtiotieteilijä ”Milla Hannulan julkaisema sisäsiisti yritys perustella maahanmuuttokritiikkiä epäonnistuu”.[550] Professorilla on ollut kiire lytätä Hannulan sinänsä perusteltu teos, sillä kritiikki on lehdessä jo tänään, vaikka kirja ilmestyi vasta eilen.

Teoksessa itsessään ei ole nähdäkseni mitään vikaa. Nuoren polven tutkija on kulkenut Kharybdiksen ja Skyllan välistä välttäen äärikantoja ja perustellen tyydyttävästi sen, miksi maahanmuutto ja monikulttuurisuus eivät ole välttämättä hyväksi. Tilalle Hannula esittää uusien tulokkaiden parempaa integroimista suomalaiseen kulttuuriin. Omasta mielestäni tässä pyrkimyksessä ei ole moittimista. Vaikka sopeuttamiseen liittyvä sävy onkin pakottava, se on kuitenkin parempi vaihtoehto kuin syrjäytyminen. Syrjäytyminen puolestaan ei ole ollut seurausta vain valtaväestön negatiivisista asenteista vaan maahanmuuttajien omasta linnoittautumisesta islamilaisen konservatiivisuuden sisäpuolelle, jossa niin naiset ja lapset kuin seksuaalivähemmistötkin ovat vaarassa.

Maassa maan tavalla -nimisen teoksen puutteena voi pitää sitä, etteivät Hannula ja hänen viittaamansa henkilöt perusta ajatteluaan syvempiin valtiofilosofisiin periaatteisiin, kuten siihen, että maahanmuutto ei ole subjektiivinen oikeus. Tai siihen, että kansallisvaltiot ovat luonnonoikeudelliselta pohjalta organisoituneita järjen työvälineitä, joiden kautta luotiin hyvinvointiyhteiskunnat eri yhteiskuntaluokkien löydettyä yhteisen etunsa valtioiden sisällä. Kansallinen itsemääräämisoikeus, suvereniteetti ja konsensus ovat tukeneet toisiaan, kun etniset ristiriidat kohdattiin aiemmin valtioiden rajoilla eikä niitä ollut siirretty valtioiden sisälle: kaduille, kujille ja työelämään.

Argumentteja olisi voinut myös terävöittää monikulttuurisuudesta saatujen kielteisten historiallis-empiiristen näyttöjen kautta, ja EU:n lietso-

man työperäisen ja humanitaarisen maahanmuuton varjopuolet olisi voinut tuoda paremmin esiin. Sen sijaan kirjoittaja on pitäytynyt esittelemään maahanmuuttokriittistä liikettä. Ymmärrän toki, miksi Hannula ei ole uhrannut sivutilaa liikkeen esittämien väitteiden todenperäisyyden arvioimiselle tai poliittisten teesien ja yhteiskunnallisen todellisuuden välisen suhteen analysoimiselle, sillä niistähän olen itse julkaissut jo useampia kirjoja ja kirjoituksia.

Sen sijaan en ymmärrä lainkaan Juha Sihvolan suhtautumista. Hän antaa teoksesta nähdäkseni täysin vääristelevän ja harhaanjohtavan kuvan. Hän esimerkiksi kirjoittaa:

> Hannula väittää, että Suomen julkinen sana hyssytteli maahanmuuton ongelmia ja usein vaikeni niistä vuoteen 2008 asti. Osallistuttuani vuosituhannen alusta alkaen maahanmuuton seurauksia koskevaan keskusteluun ja käytettyäni lukuisia puheenvuoroja assimiloivan, integroivan ja eriyttävän kotouttamispolitiikan eroista niin lehdistössä kuin opetusalan koulutustapahtumissa tiedän hyssyttelyväitteet perättömiksi.[551]

Professori Sihvolan täytyisi ymmärtää, että toimijan omaa todistusta työnsä tuloksista ei voida pitää tutkimuksellisesti luotettavana. Tuolla tavoin sanoessaan hän pyrkii toimimaan tuomarina omassa asiassaan. Totuus on, että julkisen sanan hyssyttely maahanmuuton ongelmista on ollut räikeää ja haitannut järkiperäistä asioiden käsittelyä niin politiikan ja hallinnon kuin tieteenkin piirissä. Osoitin tästä käsittääkseni riittävästi näyttöä 666-sivuisessa teoksessani *Sensuurin Suomi* (2009).

Niinpä voin omasta puolestani todeta, että osallistuttuani vuosituhannen alusta alkaen maahanmuuton seurauksia koskevaan keskusteluun ja käytettyäni lukuisia puheenvuoroja assimiloivan, integroivan ja eriyttävän kotouttamispolitiikan eroista niin lehdistössä kuin opetusalan koulutustapahtumissa tiedän hyssyttelyväitteet täysin perustelluiksi.

Mitä on järkevyys maahanmuuttopolitiikassa?

Sihvola antautuu kirjoittamaan Suomen Sisusta ja Hommaforumista, että ”niiden edustajille *ei voida antaa sijaa* siinä järjellisten katsomusten konsensuksessa, jonka osapuolten vastuulla on isänmaan tulevaisuus”.[552]

En ole sen enempää Sisun kuin Hommankaan jäsen, enkä ole kirjoittanut kummankaan palstoille. Omia tekstejäni on kylläkin joskus vapaaehtoisesti ja pyytämättäni linkitetty Hommaforumin sivuille. Tästä puolueettomasta asemasta voin sanoa, että pidän Suomen Sisun ja Hommaforumin aktivisteja monissa asioissa paljon vapaamielisempinä ja suvaitsevampina kuin Sihvolaa itseään.

Sihvola on kuka ties oikeassa pyrkiessään pitämään omat ruuvinsa mieluummin liian löysällä kuin kireällä. Mutta entäpä, jos hänestä itsestään kirjoitettaisiin yhtä tylysti ja tuomitsevasti kuin hän kirjoittaa muista, esimerkiksi näin: Juha Sihvolalle ja hänen kaltaisilleen *ei voida antaa sijaa* siinä järjellisten katsomusten konsensuksessa, jonka osapuolten vastuulla on isänmaan tulevaisuus.

Tällainen parafraasi on nähdäkseni täysin mahdollinen. Jopa Max Horkheimerin näkökulmasta määritelty 'objektiivinen järki'[553] alkaa nykykatsannossa asettua maahanmuuttoa arvostelevien puolelle. Niin sanottua 'subjektiivista eli välinerationaalista järkeä' voitaisiin puolestaan pitää tyypillisenä niille, jotka ovat koettaneet perustella maahanmuuttoa pelkillä käytännöllisillä argumenteilla, kuten työvoimapulalla.

Juuri vihreiden, vasemmistolaisten ja kapitalistien suosima maahanmuutto kolmannesta maailmasta on johtanut ihmisten välineelliseen hyväksikäyttöön ja kantaväestöjen suureen työttömyyteen. Näin on käynyt, koska objektiivista, yhteiseen etuun ja filosofiseen arvoanalyysiin perustuvaa järkeä ei ole käytetty. Syynä on ollut Sihvolan kaltaisten mielipidekirjoittajien nimittäminen historianprofessoreiksi ja filosofian dosenteiksi sekä akateemisen virkauran tukkiminen meiltä muilta.

Karhunpalvelus tutkijoille

Sihvolan jutussa on oudoksuttavien arvioiden ja harhaisten tulkintojen lisäksi myös selviä virheitä. Hän moittii Milla Hannulaa siitä, että Hannula on tulkinnut entisen vähemmistövaltuutetun Mikko Puumalaisen harjoittamat ajojahdit ja sananvapauden varkaudet töpeksinnäksi. Sihvola itse pitää myönteisenä, että Puumalaisen

> [...] tutkintapyyntö oli johtanut sakkotuomioon nettikirjoittelusta, jonka mukaan Afrikassa hyväksytään ryöstöt, raiskaukset, nepotismi, klaanisodat ja hetken mielijohteesta huvin vuoksi tehdyt murhat normaaliksi meiningiksi.[554]

Tämän todettuaan Sihvola paheksuu, että

> [h]arvassa ovat ne yhteiskunnat, joissa kansanryhmän leimaaminen murhaajiksi ja raiskaajiksi hyväksytään sananvapauden nimissä, mutta Hannulan mielestä rasismituomio oli maahanmuuttoa vastustavien mielipiteiden syrjintää.[555]

Sihvola on valikoinut moitekohtansa panettelevasti. Hannulaa haukkuessaan Sihvola on unohtanut aktiivisesti sen, että *Mikko Puumalainen teki tutkintapyynnön myös professori Tatu Vanhasen lausunnoista ja hänen*

esittämistään tutkimustuloksista, jotka hän oli alun perin julkaissut yhdessä brittiprofessori Richard Lynnin kanssa. Eivätkö tällaiset sensurointiyritykset ole olleet haitallisia tieteen vapauden kannalta? Hannulaa arvostellessaan Sihvola ampuu itseään jalkaan, ainakin sikäli kuin hän itse pitää itseään tieteenharjoittajana.

Mikko Puumalaisen toiminta vähemmistövaltuutettuna oli objektiivisesti arvioiden niin tendenssimäistä ja sananvapautta haittaavaa, että hänet olisi pitänyt vapauttaa vähemmistövaltuutetun virasta kenkää antamalla eikä nostamalla entistä parempaan virkaan. Nähdäkseni myös Juha Sihvola osoittaa niin suurta sokeutta ja kyvyttömyyttä analyysiin, että hän etsimättäkin tarjoaa selvän vihjeen, mistä Jyväskylän yliopiston kannattaa seuraavaksi säästää, kun pohditaan jonkin professorinviran lakkauttamista. Omasta mielestäni Sihvolan kirjoitus on professorinvirassa olevan tieteenharjoittajan lapsellinen ja taktisesti epäviisas yritys lytätä nuoren tutkijan raikas tuuletus.

Laiva kääntyy hitaasti mutta varmasti

Hyysärinä tunnettu päivälehti tilaa tietenkin arvionsa sieltä, mistä maahanmuuttoa oikeuttamaan pyrkivän mielipiteen vielä saa. Silti olisi kiinnostavaa tietää, mitä Sihvolan kollegana tunnettu Timo Vihavainen ajattelisi asioista. Tieteenharjoittajathan ovat usein hyvin erimielisiä.

Kannattaa ehkä pohtia myös sitä, kuka on Juha Sihvola. Juha Sihvola on sama henkilö, joka riiteli jo 1990-luvulla filosofian dosentti Matti Luoman ja semiootikko Henri Bromsin kanssa artikkelissaan ”Metafysiikasta ja filosofisesta huuhaasta”. Siinä hän ilkeili kaikkea eksistenssifilosofista ja fenomenologista ajattelua vastaan ja totesi poistavansa ”varmistimen aseestaan”, kun kuulee sanan ”hermeneutiikka”.[556] *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä hän puolestaan julistautui ”englannin kielen faniksi” kiusatakseen saksan kielen ja omien kirjojensa puolesta kamppailemaan antautunutta dosentti Vesa Oittista.[557] Kiistaa käytiin myös filosofian dosentti Jyri Puhakaisen puhkaistua geeniteknologian ja aivotutkimuksen kuplan teoksellaan *Persoonan kieltäjät* (1998).[558] Lisätietoa näistä akateemisista kähinöistä löytyy teoksestani *Suomalaisen nykyfilosofian historia* (2009).[559]

Sihvola näyttää olevan niitä akateemisia sosialisteja, jotka ovat aina jotakin todensanomista vastaan. Moittiessaan humanistisena ja ”pehmeämpänä” tunnettua eksistenssihermeneutiikkaa ja fenomenologiaa hän tuli puolustaneeksi naturalistista, geeniteknologian, hermoverkkojen ja aivotutkimuksen varaan vannovaa piehtarointia välineellisen ihmiskuvan perisynnissä. Tänään hän kiljuu ”moniarvoisuuden” ja ”suvaitsevuuden” puolesta, mutta sanakohinan seasta on vaikea löytää toden jyvää saati toteuttamiskelpoisia tai realistisia aloitteita. Ilmeinen fenomenologi siis?

Sihvolan tärinässä ei liene kyse muusta kuin kyvyttömyydestä tunnustaa omia virheitään. Ilmiö liittyy elinkautisissa yliopistoviroissa nautiskelleen sukupolven väistymiseen. Vanha korvautuu tuoreella ja uudella, ja laiva kääntyy hitaasti mutta varmasti.

Propsit joka tapauksessa Otavalle Milla Hannulan kirjan kustantamisesta. Esittelevyydestään huolimatta kyseessä on tervetullut kannanotto keskusteluun siitä, miksi vihervasemmiston pyrkimys filosofisen järjenkäytön sensurointiin epäonnistuu ja miksi todellinen älymystö on jo pitkään hakeutunut kansallista etua edustaville linjoille.

Hyvä homma?

Vitsikästä on, että tämän päivän Helsingin Sanomissa oli myös juttu, jossa selitettiin, että eräs äskettäin julkaistu ”pamfletti nostaa Hommaforumin esikuvaksi avoimuudelle”.[560] Teosta ei haukuta toimittaja Esa Mäkisen kirjoittamassa jutussa, koska se on samaan konserniin kuuluvan WSOY:n kustantama. Lehti kertoo, että *Uusi kultakausi* -nimiseen kokoelmaan kirjoittaneiden mielestä ”Suomi on taantumassa teknologiavastaisuuden ulkoilmamuseoksi, koska täällä ei osata hyödyntää sosiaalista mediaa politiikassa, yritysmaailmassa ja mediassa”.

Ei taida ihan pitää paikkaansa. Kyllä Suomessa on osattu hyödyntää sosiaalista mediaa aivan kuten muuallakin. Paikoin on kuljettu kärjessä. Totesin jo *Sensuurin Suomessa*, että internet on merkinnyt uuden poliittisen aikakauden alkua. Netin kautta on voitu kiertää tiedotusvälineiden ja poliitikkojen vispilänkauppa, paljastaa valheita, parantaa kuluttajansuojaa ja jopa perustaa puolueita.

Perussuomalaisten vaisu kannatus hämmästyttää

Suomalaisten poliitikkojen valtaenemmistö, virkamieskunta ja akateemiset kirjatoukat ovat ylenkatsoneet kansalaisten esittämää maahanmuuttokritiikkiä niin välinpitämättöminä, että ei tarvitse ihmetellä, miksi Perussuomalaisen puolueen kannatus on lähtenyt lentoon. Tänään kirjattiin 17,9 prosentin kannatuslukema, jolla puolue kirii tasoihin Sdp:n kanssa.[561]

Mikäli Suomen valtio joutuu keväällä avaamaan kukkaronnyörejään vielä Portugalin ja Espanjankin lainoittamiseksi, voi olla, että tämä tuo EU-kriittisen puolueen kannatukseen vielä muutaman prosenttiyksikön lisää. Myös perheiden yhdistämistä odottavassa jonossa on tällä hetkellä peräti 9 000 humanitaarista maahanmuuttajaa, joista jokainen tuo ylimääräisen lahjan valtiontalouden alijäämään ja Perussuomalaisen puolueen kannatukseen. Tätä isojen puolueiden kannattaisi miettiä tarkkaan.

Sunnuntaina 20. helmikuuta 2011

TASA-ARVOVALTUUTETTU SELVITTÄÄ SELVÄÄ ASIAA

Tasa-arvovaltuutettu Pirkko Mäkinen on ilmoittanut tahtovansa selvityksen siitä, syrjitäänkö miehiä avioeron jälkeen huoltajuuskysymyksissä. Mäkisen mukaan moni häneen yhteyttä ottanut isä on epäillyt, että sosiaaliviranomaiset suosivat naisia epäasiallisin perustein, ja viittaa tapaukseen, jossa yhteishuoltajana oleva ”etäisä” ei saanut tietoja lapsensa esikoulun aloittamiseen liittyvistä asioista.

Ei ollut tyhmempi ajatus.

Kauppalehden mukaan tasa-arvovaltuuttu Mäkinen sanoo, että isilläkin on oikeus vanhemmuuteen – myös eron jälkeen.[562] Hän jatkaa, että ”Mielestäni olisi paikallaan tehdä sosiaaliviranomaisten palvelujen osalta selvitys siitä, onko sukupuolella merkitystä ja suositaanko äitejä viranomaiskäytännöissä, kuten epäillään. Tuomioistuinten huoltajuusratkaisuista on jo olemassa vastaava tutkimus.”

Mutta miksi selvittää selvää asiaa? Miesten kannanotot leimataan naisten hallitsemissa tasa-arvoviranomaisissa yleensä vain ”koetuksi syrjinnäksi”, kun taas naisten ottaessa yhteyttä viranomaiset ryhtyvät suoraan toimenpiteisiin ilman mitään tutkimuksia. Myöskään eduskunnan oikeusasiamies ja oikeuskansleri eivät yleensä tilaa tutkimuksia eivätkä lausuntoja ulkopuolisilta saati tutki dokumenttien aitoutta vaan luottavat osapuolten toimittamiin asiakirjoihin ja tekevät ratkaisunsa niiden pohjalta.

Tasa-arvovaltuutetun tilaamaa selvitystä voidaankin pitää yrityksenä viivyttää asioihin puuttumista ja haluna löytää perusteluja *miesten tekemien kantelujen kumoamiseksi*. Nähdäkseni miesten valitusten olemassaolo antaa jo sinänsä riittävän selvän näytön siitä, että viranomaisten toiminnassa on vikaa ja että naiset pidättävät lasten huoltajuuden itselleen naispuolisten sosiaalibyrokraattien solidaarisuutta hyväksi käyttäen.

Viranomaistahojen tilaamilla selvityksillä taas on taipumusta muodostua täysin tarkoitushakuisiksi. Niitä hallitsee viranomaisdiskurssi, eikä ilmiöiden olemusta pohdita filosofisesti.

Mitä ylipäänsä merkitsee, että miehiä syrjitään huoltajuuskysymyksissä? Avioerot johtuvat monessa tapauksessa jo alun alkaen siitä, että miehet saavat tarpeekseen naisten ja lasten kitinöistä ja pakenevat feministien hallitsemista perheistä. Oikeus lapseen voidaan siten mieltää pikemminkin velvollisuudeksi tai taakaksi. Parisuhteet ovat hajonneet jopa erimielisyyteen lasten hankinnan tarpeellisuudesta. Lopulta nämä ajattelemattomat vanhemmat repivät lapsensa kappaleiksi avioeroprosesseissaan.

Lapsen oikeutta isään ei näytä ajattelevan kukaan sen enempää heteroiden avioeroissa kuin viranomaiskäytännöissäkään, saati lesbofeministien saalistaessa itselleen lapsia keinohedelmöityksillä, adoption kautta tai luonnollista tietä. Hedelmöityshoitolain valossa biologista isää ei enää tarvitse eikä saa kertoa lapselle myöskään tämän aikuisiällä, ja adoptiotapauksissa lapsen biologinen isä on joutunut hakemaan omalle biologiselle jälkeläiselleen huoltajuutta ”perheen ulkopuolisena” henkilönä. Naisten hallitsemassa lapsipolitiikassa miehet ovat vallankäyttäjille pelkkää ilmaa.

On tietysti kurjaa, jos elämän täytyy alkaa tuolla tavalla viranomaisvallan ja käräjäsalin kautta, mutta aiemmin lapselle sentään tunnustettiin biologinen isä. Nykyisen lainsäädännön kautta feministit ovat vieneet ahneutensa niin pitkälle, että isien sivuuttaminen kasvatustehtävästä lyö pahiten poskelle lapsia itseään.

Maanantaina 21. helmikuuta 2011

ARVELUTTAVIA ASIOITA

Päivittäisbloggaajille tämän maanantain uutisaamuun herääminen merkitsi havahtumista sellaiseen todellisuuteen, joka on muuttunut painajaiseksi. Oman olemassaolon todistamiseen ei riittänyt pelkkä pakkasmittarin lukeminen eikä kahvinkeitosta turiseminen. Lehdet olivat heittäneet nettikolumnistien riesaksi sen verran kummallisia uutisia, että ne ohittivat mielenkiintoarvollaan nämä perinteiset ”kukkuun” sanomiset, ja monen oli varmasti nipistettävä itseään tunteakseen olevansa hereillä.

Asehulluuden huipentumaa

Helsingin Sanomien mukaan Texasin osavaltio aikoo sallia käsiaseet yliopistoissa sillä perusteella, että pössykät auttaisivat ihmisparkoja suojautumaan väkivaltaisilta kouluampujilta itsepuolustuksen keinoin![563] Lakialoitetta kannattava republikaanisenaattori kertoo tekevänsä hölkkälenkkinsäkin Coltti kupeellaan. Totuuden, oikean ja hyvän puolustamista varten luovutetut tohtorinmiekat eivät siis enää riitä, vaan amerikkalaisissa ampumaratayliopistoissa kovat laitetaan – paitsi kaulaan – myös patruunalippaisiin.

Erittäin epäherrasmiesmäistä, sanon minä. Pelkillä teräaseillakin tapahtuvaan totuuden puolustamiseen tarvitaan pitkä koulutus, sivistys ja vahvat näytöt. Mikäli ”asiat korostuvat” joissakin yhteyksissä niin voimakkaasti, että kielen kovenemisesta johtuvia kiistoja joudutaan jatkamaan tuliasein, on tultu paradoksien partaalle. Ja jos tämä on amerikka-

laisen yliopistolaitoksen nykytila, minun mielestäni Yhdysvalloissa ei ole yliopistoja lainkaan.

Myöskään turvallisuutta ei pidä pyrkiä takaamaan jakamalla aseita kansalle. Suomalaisen lainsäätäjän pitäisi kerätä kansalaisilta turhat pössykät pois, sillä ne on tehty lähinnä yhtä käyttötarkoitusta varten. Jokainen kaduilla ammuttu laukaus on liikaa, ja sen vuoksi väkivalta onkin monopolisoitu yksinomaan armeijalle ja poliisille. Itse tuskin uskaltaisin mennä yliopistojen filosofian laitoksille (sen enempää kuin nytkään), jos minua tervehtisi porstuan ovella vihaisten kollegojeni keräämä Mausereiden, kanuunoiden ja pistimillä varustettujen tuliluikkujen rykelmä. Ainakin Texasin yliopistosta pysyn jatkossa loitolla.

Aseiden vähentämisen puolesta puhuu sekin sairas tosiasia, että Olof Palmen (edelleen selvittämistä vailla olevan) murhan tekijäksi on tämänpäiväisen lehtijutun mukaan ilmoittautunut jo 130 eri tahoa![564] Murhanhimoa ja oidipuskompleksin toistoa riittää niin, että uhrit ovat loppua.

Kepun mustat rahalaatikot

Hallitusvastuusta vapautumassa olevat puolueet päästävät mielikuvituksensa laukkaamaan kuin lehmät keväisellä laitumella. Myös Suomen Keskusta panee parastaan keksimällä keinoja valtionvelan vähentämiseen ja talouden paikkaamiseen. Ilta-Sanomien mukaan puolue on ehdottanut talouspoliittisessa ohjelmassaan, että firmojen kassakoneisiin asennettaisiin lentokoneista tutut mustat laatikot,[565] jotka rekisteröisivät ostokset sillä kuuluisalla tilintarkastaja-kamreerin tarkkuudella. Lisäksi puolue kannattaa kuitinantopakkoa pimeän myynnin karsimiseen ja veronkierron vähentämiseen.

Minä kysyn, miksei samantien valmisteta myös kaikkia lentokoneita kokonaisuudessaan tuosta mustien laatikoiden materiaalista? Jäisivätpähän ehjiksi onnettomuuden sattuessa.

Kysyttävä on sitäkin, miten kepu varmistaisi, että ostoksista ylipäänsä laskutetaan tavalla, joka dokumentoituu kassakoneissa pyörivälle tilinauhalle. Oletko esimerkiksi Sinä, hyvä lukija, koskaan saanut parturilta, taksimieheltä tai kebab-yrittäjältä ilman eri pyyntöä kuitin? Monissa putiikeissa ei ole kassakonetta lainkaan.

Ehkä parasta olisi asentaa ne mustat laatikot keskustapuolueen omaan vaalikassaan. Muutoin suomalaiset ihmiset ovat kaiken verojenkeruun jälkeen niin rutiköyhiksi riistettyjä, ettei kansalaisia voida enää erottaa Keskustan naisista, jotka pelkkiin neliapiloihin pukeutuneina menevät piirijärjestönsä saunaan.

Sananlaskuviisauden ja slogan-politiikan vaarallisuus

Ilon ja onnen Sammoksi sanottu Nokia kaupittelee uutta C7-puhelintaan kotisivuillaan sloganilla ”Menestys tuntuu parhaalta jaettuna”.[566] Lause on linjassa Nokian viimeaikaisten tapahtumien kanssa. Kyseenalaista on, kannattiko onnen jakajaksi hyväksyä nimenomaan Microsoftia, sillä niin Samsung, SonyEricsson kuin HTC:kin ovat valinneet älypuhelimiensa käyttöjärjestelmäksi Googlen Androidin. Vain se on varmaa, että tällä tavoin markkinat ja kuluttajat jakautuvat, mutta järjestelmien suosio saattaa keskittyä ilmaistuotteen ympärille.

Nokian lopputulokseen taisivat vaikuttaa eniten Microsoftin tarjoamat taloudelliset myötäjäiset, ja jatkossa kuluttajat joutuvat tekemään entistä tuimempia strategia-analyyseja kärsiessään Betamax-ahdistuksena tunnetusta formaatti-Angstista sekä valitessaan Windowsin, Androidin ja Applen välillä.

Nokian päämyymälä (joka muuten toimii Skopin entisen pääkonttorin tiloissa Helsingin Aleksanterinkadulla), on somistanut näyteikkunansa tekstillä, jossa sanotaan: ”Onnellisuutta on se, että tekee mitä haluaa ja missä haluaa. Minna Parikka, kenkäsuunnittelija, yrittäjä.” Ehkä ikkunassa voisi lukea myös: ”Onnellisuutta on se, että antaa kenkää kenelle haluaa ja missä haluaa. Stephen Elop, toimitusjohtaja.”

Arabimaailman painekattila pamahtaa

Myönteistä tässä uutispäivässä olivat Libyasta kantautuneet vallankumouksen ensisävelet. On käymässä aivan niin kuin ennustin, eli Tunisiasta ja Egyptistä alkaneet levottomuudet leviävät yli arabimaailman.

Muammar Gaddafia vastaan esitetyistä mielenosoituksista raportoidessaan lehdet tulivat kertoneiksi, että lähtölaskenta viiksekkäälle on alkanut.[567] Myös Helsingissä nähtiin Suomen libyalaisten mielenosoitus,[568] joka ei tosin taida mennä perille, sillä Libyassa tuskin seurataan kovin tiiviisti Suomen mediaa. Parempi olisi mielenosoittajien mennä Tripolin kaduille marssimaan.

Myös Bahrainin kevät kuhisee sen verran kuumana, että Kansainvälinen Autourheiluliitto on päättänyt peruuttaa kauden avajaiskisaksi aiotun F1-osakilpailun.[569] Tämä tuskin harmittaa libyalaisia, sillä paikallisten asukkaiden mukaan Libyan omilta televisiokanavilta ei tätä nykyä mitään muuta tulekaan kuin pelkkää urheilua...[570]

Vaikka levottomuudet merkitsevätkin takaiskuja arabimaiden taloudelle, ne ovat edistysaskeleita demokratialle. Nykyinen liennyttelevä, lepyttelevä ja tyynnyttelevä modernisoimispolitiikka ei toimi. Esimerkiksi Bahrain halusi vetää Yhdistyneiden arabiemiirikuntien tavoin nyky-

aikaista linjaa ja modernisoida olojaan avaamalla tietä länsimaisille huvituksille, kuten kilpa-ajoille. Bahrainissa arvioitiin, että länsimaisia elämäntapoja suosimalla islamilainen hallinto ja poliittinen valta voisivat pitää entisen otteensa kansalaisista mutta olla mieliksi länsimaisille turisteille, sijoittajille ja velallisille. Samaan tapaan Kiinan kommunistihallinto on arvellut voivansa pitää kiinni asemastaan jakamalla kansalaisille pikku-uudistuksia ja olemalla hyvää pataa länsimaiden kanssa.

Pitkällä tähtäimellä tämä naula ei kuitenkaan vedä. Demokratiaa ei voida korvata nukketeatterilla. Ennustan, että lähivuosina arabimaailmassa nähdään suuria vallankumouksia. Islamististen maiden kansalaiset ovat kyllästyneet terroriin, väkivaltaan ja ihmisoikeuksien polkemiseen ja haluavat ratkaista muslimien ja länsimaiden välejä jäytävät konfliktit omaa poliittista järjestelmäänsä uudistamalla. Tärkeänä tekijänä on internetin mahdollistama tiedonkulku, kuten Tunisiassa ja Egyptissä nähtiin ihmisten lyöttäydyttyä yhteen Facebookin kaltaisessa sosiaalisessa mediassa. Loppujen lopuksi järki voittaa myös arabimaissa, joiden periksi antamattomuus ja tinkimättömyys osoittautunee vain itkun partaalla olevien kansakuntien nimissä esitetyksi näytelmäksi.

Arabimaailman levottomuus on ongelmallista kahdesta syystä. Ensinnäkin se nostaa öljyn hintaa. Toinen ongelma on, että mellakointi tuo EU:n rajoille tuhansittain pakolaisia ja turvapaikanhakijoita.

Lauantaina 26. helmikuuta 2011

MIHIN MATKAPUHELIMIA TARVITAAN?

Viisitoista vuotta sitten kolmella tuhannella markalla sai hienon Nokia 2110i -matkapuhelimen, joka toimi GSM-verkossa ja jossa oli kaikki puhelimen perustoiminnot. Tänään tuolla summalla eli noin 500 eurolla saa kaupasta Nokian N8-mallin, jossa on puhelimen lisäksi satelliittinavigaattori, internet, radio, musiikkisoitin ja hyvänlaatuinen kamera. Lisäksi laite on paljon pienempi ja inflaatiokehitys huomioon ottaen myös puolentoista vuosikymmenen takaista huippupuhelinta halvempi. Nykyajan älypuhelimia voisi kutsua taskutietokoneiksi.

Jos historia toistaa itseään, on kiintoisaa, mihin kehitys johtaa viidentoista seuraavan vuoden aikana. Ehkä joku keksii teleportaation, joka tekee matkaviestimet kerta heitolla tarpeettomiksi. Ei tarvitse enää viestiä, kun voi lähettää itsensä paikalle. Virtuaaliminuuksia on jo koetettu rakentaa internetin sosiaaliseen mediaan päivystämään ystävien ja muiden kiinnostuneiden yhteydenottoja.

Kehityksen multihuipentuma on se, kun keksitään, miten koko ihmiskunta voi kommunikoida jatkuvasti keskinäisessä yhdynnässä niin, että jokaisella on koko ajan jokaisen toisen muna pillussa tai pepussa. Tämä

intersubjektiivinen universaaliorgia vie pohjan perinteiseltä matkaviestinnältä, ja Nokian osake laskee.

Keskiviikkona 9. maaliskuuta 2011

DEMOKRATIAN KYMMENEN KIROUSTA

Suomi on ollut kolmen vuoden ajan poliittisesti sekavassa tilassa lisääntyneen maahanmuuton vuoksi. Alan myös itse olla kaulaani myöten täynnä politikointia, vaikka seuraaviin vaaleihin on edelleen toista kuukautta aikaa.

Vaalit ja demokratia ovat tässäkin asiassa eräänlainen vitsi. Pitäisikö tulipalotkin sammuttaa vain, jos siitä on päätetty vaaleissa? Ja mikäli asioihin puututaan suoran toiminnan keinoin, sanotaan että ”väärin sammutettu”.

On joka tapauksessa tapauksessa hyvä, että rikki mennyttä demokratiaa yritetään nyt korjata suoran demokratian ihanteella. Sen tärkein merkitys olisi ennakolta vaikuttava. Mahdollisuus kumota lakeja kansanäänestyksissä parantaisi puolueiden kuuloa jo lakeja säädettäessä. Kansan veto-oikeus olisi perusteltu, sillä nykyisin oppositiokaan ei voi enää äänestää lakeja lepäämään yli vaalien, joissa kansa saattoi sanoa niistä sanansa.

Suora demokratia ei tietenkään kelpaa kaikkeen. Laajassa mielessä se tekisi mahdottomaksi poliittisen johtamisen ja samalla myös vastuun kantamisen. Jos vastuu jakautuu kansalaisten kesken, se helposti katoaa kokonaan. Politiikassa tarvitaan linjanvetoa.

Mutta on myös vaikea kuvitella, ettei ihmisiä voitaisi kuulla kansanäänestyksissä tai että äänestysten järjestäminen olisi niin mahdotonta kuin poliitikot haluavat uskotella. Demokratia takaa minimipelotteen byrokraatteja ja poliitikkoja kohtaan; tosin vaaleihuoneistojen sulkeutuessa tämä valta otetaan kansalaisilta pois. Myös demokratian ideassa itsessään piilee paljon absurdeja piirteitä, joista kirjoitin äskettäin julkaisemassani kirjassa *Kansallisfilosofinen manifesti* (2011).[571] Katsotaanpa lyhyesti, mikä demokratiaa vaivaa.

1) Kansa on harvoin oikeassa. Enemmistömielipiteiden asettaminen standardiksi on ehkä *enemmistöjen tahdon* mukaista, mutta se ei ole välttämättä kaikkien ihmisten tai *yleisen edun* mukaista. Enemmistöt ovat vain harvoin älykkäimpiä kaikista. Enemmistöt ovat tehneet myös suuria virheitä. Monissa tapauksissa enemmistöjen koko elämäntapa tuhlailuineen ja ekokatastrofeineen voidaan nähdä enemmistöpäätösten tuloksena, kun taas harvainvallassa yksi viisas voi puolustaa järkeä ja yhteistä etua sadantuhannen moukan käsityksiä vastaan.

2) Demokratiassa valtaa käyttävät tosiasiassa *puolueet* eivätkä ihmiset. Puolueissa mielipiteiden muodostaminen tapahtuu enemmistöperiaatteiden mukaan, jolloin yksilöt alistetaan *massakulttuurille*. Ihmisen on

mahdotonta päästä lähellekään esimerkiksi ehdokkuutta puolueissa, jos on vähänkin eri mieltä puolueen linjasta. Massakulttuurin vika taas ei ole vain sen banaaliudessa vaan siinä, että enemmistömielipiteisiin hukuttautuminen tarjoaa ihmisille helpon pakotien persoonana olemisen haasteista ja ohjaa heitä kiertämään omat yksilöllisen elämän mahdollisuutensa.

3) Kaikki puolueet tavoittelevat enemmistöjen kannatusta, jolloin niiden ohjelmissa hallitseviksi muodostuvat *keskivertomielipiteet*. Niillä tarkoitan sovinnaisia, keskinkertaisia ja puolivillaisia makuarvostelmia edustavia mielipiteitä. Pyöristelty ja sievistelty keskivertomaku ei puolestaan johda pehmeään yhteiskuntaan vaan *kovaan ja julmaan enemmistöjen vallankäyttöön*. Siitä taas seuraa massakulttuurin dekadenssi, joka muistuttaa totalitarismia. Kaikesta ollaan jo eri puolueidenkin kesken ”vahvasti yhtä mieltä”, vaikka mitään yksimielisyyttä ei vallitsisi kansalaisten keskuudessa. Antautuessaan myötäilemään kannattajia ja kerjäämään ääniä poliitikot halventavat omat periaatteensa ja laiminlyövät vähemmistöt. Demokratia banalisoi sekä vallan käyttäjät että kohteet. Vaikka yhteiskunnan keskiluokkaistuminen voi olla myös kannatettava tavoite (eriarvoistumisen sijaan), se joka tapauksessa näivettää kulttuuria tasapäistämisellä. Mikäli demokratia on politiikan *olemus*, myös banalisointi on politiikan olemus.

4) Demokratiassa kaikki puolueet haluavat maksimoida kannatuksensa, mistä johtuen jokainen puolue tulee pyrkineeksi *totalitaariseen valtaan* – tieten tahtoen tai tahattomasti. Tämä taas on demokratian ihanteeseen sisältyvän monipuoluejärjestelmän vastaista.

5) Ajatus kansan edustuksesta on – paitsi valheellinen – myös lähtökohtaisesti kiero, sillä edustuksellisessa demokratiassa poliitikot eivät edusta kansaa, vaan kaappaavat vaaleilla vallan itselleen ja pitävät sitä hallussaan koko vaalikauden ajan. Demokratian sanotaan olevan sitä, että kansalaiset käyttävät valtaa edustajiensa *kautta*, mutta todellisuudessa demokratia on sitä, että kansanedustajat käyttävät valtaa kansalaisiin *nähden* ja yrittävät hallita heitä. ”Kansan edustamiseen” poliitikot viittaavat vain, kun he haluavat kiertää kysymyksen siitä, kuka oikeastaan kantaa vastuun poliittisista päätöksistä esimerkiksi talousasioissa. Ongelmien ilmetessä he sanovat vain toteuttaneensa kansalaisten tahtoa ja siirtävät mielellään vastuun takaisin kansalle, jolta valtakirja on saatukin. Tulokset näkyvät veroprosentissa.

6) Politiikka on *vallan* käyttöä. Sen sijaan filosofia pyrkii olemaan *järjen* käyttöä. Vallan käyttö ja järjen käyttö muodostuvat usein vastakohdiksi, sillä vallan käyttämistä leimaa jokin *tarkoitusperä* tai kapean intressiryhmän *etu*, kun taas järjen tehtävä olisi tähdätä *yhteiseen* tai ainakin mahdollisimman monien ihmisten *hyvään*.

7) Politiikassa ”järkevänä” pidetään lähinnä *sujuvuutta* ja *tehokkaiden keinojen* käyttöä tiettyjen itsestään selvinä pidettyjen päämäärien tavoit-

telemiseen. Tätä kutsutaan välineelliseksi rationaalisuudeksi. Päämäärärationaalisuutta olisi noiden tavoitteiden *kyseenalaistaminen* ja *asettaminen*. Esimerkiksi nyky-Suomen politiikka on välineellisen rationalismin läpäisemää. Päämäärät otetaan annettuina EU-direktiivien muodossa, ja puolueet pohtivat, miten ne saataisiin Suomessakin voimaan. Olette kai panneet merkille fraasin: ”Tästä asiasta vallitsee vahva yksimielisyys, ja oikeusministeriö valmistelee jo lakia, jolla ongelma saadaan hallintaan...”. Tällainen poliitikko on soveltaja. Hän ei ole päämäärien eikä tavoitteiden asettaja vaan toteuttaja. Surkeita hyrräoravia kaikki.

8) Välineellinen rationaalisuuskäsitys on levinnyt myös kansalaisten keskuuteen. Ihmiset lukevat kaikesta (todennäköisesti myös tästä kirjoituksestani) ulos vain sen, minkä haluavat siinä nähdä. ”Järkevänä” pidetään vain sellaista, mistä itse on samaa mieltä. Demokratiaa koskien paikkaansa pitää vanha sanonta: ”Oppineiden haaveista oppimaton rahvas omaksui sen, minkä kykeni ymmärtämään. Rahvaan mielikuvituksen houreista oppineet ottivat sen, mikä sopi heidän käsityksiinsä, ja tästä kaikesta syntyi suunnaton yleisen mielettömyyden varasto.”

9) Edustuksellinen demokratia on sitä, että kansanedustajat ja puoluebyrokraatit pyrkivät laeilla hallitsemaan muita ihmisiä, toisin sanoen päättämään siitä, kuinka toisten ihmisten pitää elää. Eikö olekin ylimielinen käytäntö? Myös minulla on kieltämättä mielipiteitä monesta asiasta, mutta en tohtisi vaatia, että kaikkien ihmisten pitää elää nimenomaan minun asettamieni periaatteiden mukaan. Demokratialle tyypilliset tasa-arvon julistukset ovatkin tosiasiassa hallitsemisen muotoja. Esimerkiksi eurooppalaiset julistivat intiaanit ”tasa-arvoisiksi” kiistääkseen heidän omat johtohahmonsa ja rikkoakseen heidän sisäiset hierarkiansa; tosin he eivät sanoneet, että ”*every man is equal*” vaan ”*every man is a chief*”. Työväenliikkeen piirissä taas tasa-arvon tavoittelu on ollut alakynteen jääneiden ihmisten oman suhteellisen arvon nostamista. Silloin kun se ei ole perustunut ansioihin, se on ollut puhdasta valtapolitiikkaa, jota tehdään ”demokratian” varjolla.

10) Politiikka on yhteisten asioiden hoitoa. Myös demokraattisten periaatteiden mukaisesti tapahtuva yhteisten asioiden hoito johtaa usein umpikujaan. En väitä ratkaisseeni ongelmaa, mutta olen keksinyt sen syyn: hyvää yhteiskuntaa ei voi olla olemassa, koska mikään yhteinen ei ole perimmältään kovin hyvää. Tämän vuoksi yksityiset uima-altaat ja omakotitalot ovat niin suosittuja.

Kuten ehkä huomaatte, puolustan individualistista elämäntapaa ja arvoliberalismia. Kansanvaltaa kannatan vain, koska sitä parempaa keinoa mielipiteiden ilmaisemiseen ei ole olemassa. Demokratia on ikään kuin välttämätön paha vielä suurempien ongelmien estämiseksi. Sen sijaan käsitykseni politiikasta itsestään on lohduton, ja politiikka onkin surkuhupaisaa toivottomuutta täynnä. Lähestyvät vaalit tuovat mieleen Winston Churchillin lausuman demokratiasta: ”Paras argumentti demo-

kratiaa vastaan on viiden minuutin keskustelu keskivertoäänestäjän kanssa.”

Torstaina 10. maaliskuuta 2011

NYT SAA OLLA AVOIMESTI KREISI

Puolueet ovat avaamassa vaalikampanjoitaan. Hulluuttaan ei siis tarvitse enää peitellä. Niinpä raitiovaunujen kylkeen ja ruotsinkielisen pääoman omistamaan Forumin ostoskeskukseen on ilmestynyt suurikokoisia banderolleja, joissa päivälehti Hufvudstadsbladet mainostaa itseään sloganilla ”Hurahda”.[572]

Tämä on ymmärrettävästi ruotsalaisen kansanpuolueen piilomainontaa, aivan kuten taannoinen ”Ota riski – Rakastu suomenruotsalaiseen”-kampanjakin. Suomenruotsalaiseen voi tietenkin loistavasti rakastua, niin kuin kaksikieliseenkin. Politiikassa taas olisi hyvä pitää järki hatussa ja hatusta kiinni. Kyllä se aikamoinen hurahdus on, jos joku menee antamaan äänensä Astrid Thorsille ja hänen puolueelleen kaiken maahanmuuttopoliittisen toilailun jälkeen!

Kaksinaismoralismin kukkanen

Karl Marx katsoi, että uskonnollinen propaganda on oopiumia kansalle. Tästä olen hänen kanssaan samaa mieltä. Tosin 1800-luvulla oopiumivalmisteet miellettiin miedoiksi huumeiksi, ja niitä käytettiin muun muassa kipulääkkeinä.

Nykyään huumeita tarjotaan myös poliitikoille. Eduskuntaan on pyrkimässä pari sataa huumehemmoa, jotka myöntävät avoimesti huumekokeilunsa.[573]

Mitäpä muutakaan he voisivat tehdä, sillä valehtelemista pidettäisiin suurempana paheena kuin taannoisten pössyttelyjen avointa myöntämistä? Ja mikä antaakaan poliitikosta rehellisemmän kuvan kuin huumekokeilujen avoin tilittäminen ja kertominen? *Style over substance.* Toivottavasti muistavat pidättäytyä kaksinaismoralismista myös mahdollisessa kansanedustajan toimessaan.

Kohti oikeaa taidetta ja vääriä mielipiteitä

Myös perussuomalaiset koukistavat pikkusormeaan ja haluavat tehdä trippejä taiteen puolelle. Puolue haluaa nyt vaikuttaa siihen, mitä taide saa olla.[574] Kiinnostusta on tervehdittävä iloiten, sillä täytyyhän poliitikko-

jenkin tehdä omat performanssinsa. Ainoastaan rajoittamisen halu arveluttaa.

Taiteen poliittista kontrollia ehdottanut Veli-Matti Saarakkala on sanonut, että poliitikkojen pitäisi puuttua taiteeseen, koska taiteilijat puuttuvat politiikkaan.[575] Todellisuudessa tasapainotus jäisi näennäiseksi ja johtaisi käytännössä epätasapainoon. Taiteilijoiden oikeuden arvostella poliitikkoja pitää olla laajempi ja käytännössä rajoittamaton, sillä poliitikot käyttävät muodollista *valtaa* toisin kuin taiteilijat.

Entisinä aikoina taiteilijoiden tekemät poliittiset parodiat miellettiin narrien töiksi. Puuttumalla taiteeseen poliitikot haluavat näköjään itse narreiksi. Poliittisen manipulaation kautta syntyy sitten ”hyväksyttävä taide”, ”hyväksyttävä tiede”, ”hyväksyttävät kirjat”, ”hyväksyttävät ajatukset” ja ”hyväksyttävä seksuaalisuus”, ilmeisesti myös ”hyväksyttävät ihmiset” ja ”hyväksyttävät äänestäjät”.

Poliitikkojen halu rajoittaa taiteen vapautta on ollut tyypillistä kaikille totalitarismeille. Taiteen vapaus taas on osa sananvapautta. Siihenkö se loppui persujen sananvapauden puolustus? Olisi kieltämättä hauska nähdä, millaista on aito perussuomalainen taide.

Puolueen kannanoton mukaan valtionapujen ulkopuolelle pitäisi rajata muun muassa ”postmoderni tekotaide”. Tosin Timo Soinikaan ei pystynyt vastaamaan Ruben Stillerin Pressiklubissa esittämään kysymykseen, *millä perustella* jokin määritellään ”postmoderniksi tekotaiteeksi”. Tämä ei ole ihme, sillä yleispätevien taiteellisten kriteerien määrittely on vaikeaa viisaammillekin. Persujen toivomaa suomalaista, naturalistista ja kansallisia arvoja edustavaa taidetta edustaisivat ehkä Tom of Finlandin piirrokset savotalla olevista tukkijätkistä.

Teillä on oikeus mielipiteisiini

Poliitikot eivät ole nykyisin paljoakaan ”puuttuneet politiikkaan”, mutta heitä on kylläkin *puuttunut taiteista*. Postmodernismiin sisältyy näkemys, että yleisö tai taideteoksen esittämä todellisen maailman kohde voivat puuttua teokseen tai tulla osaksi sitä. Niinpä perussuomalaiset itse toimivat aidon postmodernin tekotaiteilijan tavoin ryhtymällä osaksi taidemaailmaa ja puuttumalla siihen.

Kuoliaaksi naurattavaa näyttöä poliitikkojen puuttumisesta taiteilijoiden vapauteen saatiin myös Matti Vanhasen valtiosihteerin, Risto Volasen, kommentoidessa Kristian Smedsin Kansallisteatterille ohjaamaa *Tuntemattoman sotilaan* versiota esitystä näkemättä.[576] Poliitikkojen halu ohjata taidetta täydentää tietysti heidän omaa poliittista teatteriaan vuorovaikutuksellisesti. Mutta pahemmin poliitikot eivät voisi itseään nolata.

Tiedän kyllä, että filosofi Platon ei halunnut ainoastaan rajoittaa taiteilijoiden vapautta vaan ajaa taiteilijat kokonaan pois valtiosta. Tämä

ei kuitenkaan anna sen enempää perussuomalaisille kuin kepulaisillekaan Platonin viisautta. Eräiden tulkintojen mukaan Platon ei halunnut karkottaa taiteilijoita valtiosta siksi, että hän olisi vastustanut taiteilijoiden pyrkimyksiä. Sen sijaan hän halusi turvata molemmille omat tonttinsa.

Taiteen olemukseen liittyy valheiden osoittaminen ja vallankäytön vastustaminen. Poliitikkojen asenteiden kannalta paljastavaa on heidän rajoittamisenhalunsa, jota he kohdistavat ylipäänsä kaikkeen muuhun paitsi itseensä. Taloudellisen tuen ansaitsisivat tässä yhden totuuden maassa nimenomaan diverssit ja kaiken kyseenalaistavat työt. Sillä merkityksellisintä ja koskettavinta on juuri yksityisen kokemusmaailman piirissä tuotettu aines.

Perjantaina 11. maaliskuuta 2011

”RAPPIOTAIDETTA” ON RAPPEUTUNEESSA POLITIIKASSA

Perussuomalaisen puolueen halu moternisoida taidekäsityksiä on herättänyt keskustelua myös filosofien piirissä, joten muutama ajatus aiheesta lienee vielä paikallaan. Sosiaalipsykologi Antti Eskola julkaisi vuonna 1963 teoksen *Jäykkyys ja taidekäsitykset*,[577] jossa hän selvitti taidekäsitysten yhtymistä vanhakantaisina tai vapaamielisinä pidettyihin poliittisiin asenteisiin sekä poliittisten asenteiden heijastumista ihmisten taidekäsityksissä. Koska nyky-Suomessa lähestytään taas 1950-luvulle tyypillistä ahdasmielisyyttä, kyseinen kirja on osoittamassa klassikoille ominaisen ajankohtaisuutensa. Teoksen valossa taidekäsitykset sopivat yleisempienkin poliittisten mielipiteiden kuvastajiksi.

Ellei olisi koomista, olisi traagista huomata, kuinka vähän mielikuvitusta ja kyseenalaistamista kansan niin sanottu keskivertomaku sietää. Puolueissa, joissa takerrutaan historian kauhukahvaan, ei näköjään ymmärretä, että myös poliitikkojen itsensä peräänkuuluttama ”kansallinen taide” on läpikotaisin ulkomaisten vaikutteiden sävyttämää. Monet ”suurina suomalaisina taiteilijoina” tunnetut henkilöt ovat haistattaneet kotimaalleen pitkät.

Okei, pidän myös itse kliseisensä sitä, että omaa maata arvostellaan piirteistä, jotka löytyvät kaikkialta maailmasta. Mutta näin itse asia todellakin on: kansallisina sankareina arvostetut tyypit aina Edelfeltistä Mannerheimiin ovat olleet kosmopoliitteja. Eri asia sitten on se, kannattaako heitä tämän perusteella niin kovasti juhlia.

Poliittisten jääkausien merkiksi myös taide viedään usein kylmiöön. Filosofi Theodor W. Adornon mukaan natsismi koostui suureksi osaksi politiikan estetisoimisesta eli taiteellisten keinojen käyttämisestä politiikan lavasteina.[578] Se oli ”poliitikkojen puuttumista taiteisiin” ja antoi näyttöä poliitikkojen kyvyistä hyödyntää ”taiteellisia menetelmiä”. Toisaalta natsismia voidaan tulkita osaseuraukseksi siitä, että taiteilijat

ryhtyivät poliitikoiksi. Adolf Hitler tunnetaan epäonnistuneena taidemaalarina, ja myös hänen pääideologinaan esiintynyt Alfred Rosenberg oli alun perin tallinnalainen arkkitehti ja kuvaamataidonopettaja.

Niinpä olisi hyväksi, että poliitikot ja pensselisedät pysyisivät omilla alueillaan. Filosofisesti asian voi perustella sillä, että taide vetoaa etupäässä aisteihin, filosofia järkeen. Poliitikkojen olisi parempi tukeutua järkeen, ja siksi myös Platon ajatteli, että valtiossa joko filosofien pitää tulla hallitsijoiksi tai hallitsijoiden pitää alkaa toden teolla harjoittaa filosofiaa.[579]

Nykypolitiikan keskeinen ongelma on, että politiikka mielletään etukäräjöinniksi eikä yhteistä etua vaivauduta ajattelemaan. Katsokaa nyt, mistä puolueet alkavat vaalien lähestyessä länkyttää: hallitseviksi nousevat lapsiperheiden, työssä käyvien, työttömien, eläkeläisten, palkansaajien, yrittäjien ja muiden eturyhmien *edut*. Ja kukapa ei johonkin eturyhmään kuuluisi? Pelkkiä etuja saalistettaessa narun pää tulee kuitenkin vetäjien käteen.

Nykydemokratiassa poliitikoiksi valitaan etujen edistäjiä. Heillä kaikilla on vahvoja taloudellisia intressejä. Sen sijaan Platon ajatteli, että poliitikkojen pitäisi olla vapaita kaikesta omistamisesta, vaimoista ja myös lapsiperheestä, jotta he voisivat keskittyä siihen, mikä on valtiolle *yleisesti hyväksi*.[580] Vain näin poliitikot voisivat toimia hyveellisesti, mikä puolestaan on eettisen yhteiskunnan syntyehto. Tämä oli myös Platonin peruste siihen, miksi homoseksuaalisesti toimivien miesten pitäisi hallita valtiota. Kuinka kaukana tämä ihanne onkaan nykypolitiikan tilasta!

Lauantaina 12. maaliskuuta 2011

PERSUFORMANSSIA

Perussuomalaisen puolueen halu vaikuttaa taiteen toimintaedellytyksiin on erittäin tervetullutta, sillä maatamme on vaivannut pitkään rehellisen ja vilpittömän komedian puute – ellei sitten ajatella, että uusvakavassa, uusvanhoillisessa ja uusahdasmielisessä yhteiskunnassamme todellisuus sinänsä on muuttunut komediaksi.

Jos maamme suurin päivälehti muistuttaakin nykyään Somalian Sanomia, Perussuomalainen puolue on Suomen History Channel. Nyky-Suomessa persuämmät ja Hesari-hienosto läimäyttelevät toisiaan käsilaukuilla. Persuäijät ja muslimit puolestaan pamauttelevat toisiaan päähän vuoroin Raamatulla tai Koraanilla.

Myös minua vihaavat nykyään sekä persut että mamut, ja muutkin puolueet tuntuvat olevan vaaliliitossa käsityksiäni vastaan, joten Krp:llä on moninkertainen työ selvittää, kuka minut on murhannut, jos niin sattuu käymään. Jo siinä olisi ainekset dekkariin.

Koska poliitikot haluavat vaikuttaa taiteeseen ja taiteilijat politiikkaan, myös minä katsoin asiakseni vaikuttaa sekä politiikkaan että taiteeseen. Niinpä kirjoitin kansallisten perusarvojen mukaisen näytelmän. Sen nimi on ytimekkäästi ”Persula”. Tässä se tulee.

PERSULA

Tapahtumapaikka: Persulan kylä.

Tapahtuma-aika: lähestyvät eduskuntavaalit.

Henkilöt:

Persuvaari, sotaveteraani
Persumummo, dementoitunut
Persuisä, taksiautoilija
Persuäiti, parturi-kampaaja
Persutytär, opiskelee lähihoitajaksi
Persupoika, opiskelee autonasentajaksi
Persupiika, kylän suosituin nainen, feministi
Persurenki, vapaa poikamies
Persukirkkoherra
Persupoliisi

Taustaa

Tapahtumapaikkana olevassa Persulan kylässä odotetaan Perussuomalaisen puolueen puheenjohtajaa tarkastuskäynnille, aivan niin kuin on tehty jo kymmenen vuoden ajan. Milloinkaan puolueen puheenjohtaja ei ole tullut tekemään luvattua yleisratsiaa, ja hän onkin läsnä ainoastaan näyttämön seinällä olevassa suurikokoisessa kuvassa. Tämä muodostaa paralleelin Samuel Beckettin näytelmään *Godot – Huomenna hän tulee*.

Perussuomalaisen puolueen puheenjohtaja antaa merkityksen kaikelle, mitä Persulassa tapahtuu. Hänen poissaolonsa on läsnä ihmisten ajatuksissa konditionaalisesti, sillä jokainen pohtii kaikkia tekojaan vain ja ainoastaan sen kautta, ’mitä Perussuomalaisen puolueen puheenjohtaja tekisi vastaavassa tilanteessa’. Lisäksi jokainen toivoo olevansa jonakin päivänä Perussuomalaisen puolueen puheenjohtaja. Niinpä näytelmässä kuullaan esimerkiksi sellaisia repliikkejä kuin ”Älä istu minun tuolilleni, sillä joskus vielä näet, kenestä tulee Perussuomalaisen puolueen puheenjohtaja!”.

Päivien kulkua jäsentää pihan perällä olevassa puuceessa käynti. Kukaan tosin ei asioi siellä ilman paikallisyhdistyksen puheenjohtajan lupaa. Puucee on näytelmän sydän. Ihmiset tilittävät ajatuksiaan katsojille ulkohuoneen oveen sahatun sydämen muotoisen ikkunan kautta.

Persulan kylää varjostaa liikenneministeriön suunnitelma rakentaa Persulan kuntaan ohikulkutie. Kunnanvaltuusto ei pysty pysäyttämään hanketta vaikka jarruttaakin asiaa kaikin keinoin. Persulassa jokainen asukas on persu, eli persujen kannatus on täydet sata prosenttia. Kansanedustajaehdokkaana toimii Persulan kirkkoherra.

Ensimmäinen näytös

Persuäiti mököttää ja arvelee avioliittonsa olevan lopussa persuisän ollessa aina tien päällä. Persupoika poistuu kotoa kiirehtiäkseen mopedilla Fasistifoorumiin. Persupoliisi kuitenkin nappaa persupojan ja irrottaa mopedista kilvet todettuaan tämän olevan viritetty. Virkavelvollisuutensa persupoliisi suorittaa pitkin hampain havaittuaan, että pojan tarkoitus oli hyvä. Persuvaari puolestaan havaitsee viinakaappinsa tyhjentyneen.

Persutytärtä ärsyttää, koska persupoika soittaa rokkia liian kovaa. Persupiika olisi kylän suosituin nainen, mutta häntä ei valita piirin kansanedustajaehdokkaaksi, vaan persukirkkoherra saa paikan. Persurenki katselee huoneessaan Suomi-verkkarit yllä Lasse Virénin juoksua videolta, mutta yksin ollessaan vaihtaa kanavan toiseksi. Persumummo on dementoituneena.

Toinen näytös

Persupoika varastaa naapurin pihasta Sierran harjoitellakseen Persulanseudun rallia. Persuvaari on lähtenyt Soliferillaan kirkonkylälle veroilmoitusta viemään. Väistäessään kaarteessa persuvaaria persupoika menettää ajoneuvonsa hallinnan ja päätyy persuvaarin huomaamatta ryteikköön, josta hänet toimitetaan Persulan aluesairaalaan. Persuvaari ei huomaa tapahtunutta myöskään paluumatkalla, ajaessaan kotiin kilisevät mopedin sarvessa, vaan vasta lukiessaan asiasta Persulan Sanomain sivuilta seuraavana päivänä.

Persuisää ahdistaa ohikulkutien rakentaminen, sillä pihan perällä oleva puucee on suunnitelman linjalla. Persurenki kulkee oudon kumarassa aina kävelemään noustessaan, minkä persumummo huomaa dementiastaan huolimatta. Persupiika ja persukirkkoherra katoavat aika ajoin yhdessä jonnekin.

Kolmas näytös

Persupiika pyytää persukirkkoherralta parempaa hintaa seksistä, sillä hän tietää tämän olevan ”erittäin varakas” ja nauttivan runsasta vaalirahoitusta. Persukirkkoherra ei suostu hinnankorotukseen, vaan vetoaa seksin ostokieltoon ja siihen, että nykyaikana kaikki kaupankäynti on muutenkin kielletty sosiaalisessa mediassa ja muussa itsensä myymisessä. Lisäksi hän väittää, että persupiika panttaa sulojaan vain kiristääkseen rahaa viattomilta miesuhreiltaan.

Samaan aikaan toisaalla persumummo tempaisee persurengin oven auki ja toteaa tämän katselevan peräkamarissaan homopornoa. Siten persumummo osoittaa vain teeskennelleensä dementoitunutta voidakseen tarkkailla persurenkiä huomaamattomammin. Persukirkkoherra puolestaan pitää saarnan, jossa hän tuomitsee homoseksuaalisuuden ja prostituution. Lisäksi hän vihjaa, että persupiian riemurasia kuohuu miesten spermoista kuin vapaa Vuotos.

Persupiika menettää hermonsa ja paljastaa persukirkkoherran irtosuhteet Persulan Sanomain ”Puheenvuoro”-palstalla, mikä johtaa skandaaliin. Persukirkkoherran kannatus ei kuitenkaan laske vaan gallupien mukaan nousee. Koska kotimaisissa näytelmissä täytyy olla yleisen erotiikan lisäksi aina myös raamatullista kielenkäyttöä, kaikki persut tuomitsevat moraalisen rappion ja sanovat sen johtuvan Kristuksen Perkeleestä.

Juuri silloin pihaan ajaa musta umpiauto. Kaikki ryntäävät pihalle arvellen Perussuomalaisen puolueen puheenjohtajan vihdoinkin saapuneen. Alkaa yleinen hässäkkä skandaalien peittämiseksi ja punaisen maton levittämiseksi.

Autosta nousee kuitenkin mies, joka on yhtä musta kuin hänen ajoneuvonsa ja jota esittää Jani Toivola. Hän ilmoittaa olevansa liikenneministeriön virkamies, jonka tehtävänä on kartoittaa tien linjaus puuceen yli. Lopuksi puucee räjäytetään, Jani Toivola nousee autoonsa ja tarjoaa persurengille kyydin kaupunkiin. Persukirkkoherraa ei valita kansanedustajaksi, vaan hänet tuomitaan omien poliittisten vaatimustensa mukaisesti seksin ostamisesta. Persupiian todetaan olevan raskaana persupojalle, jonka suisidaalisuus saa tällä tavoin selityksensä. Puucee korvataan sisävessalla, joka persuisän mielestä osoittaa yhtä huonoa makua kuin Marcel Duchampin tekotaide. Persulaan jääneet tulkitsevat kaikkien ongelmien johtuvan pääasiassa homoseksuaalisuudesta mutta jonkin verran myös neekereistä.

Väliajoilla tarjotaan kahvia ja pullaa.

Sunnuntaina 13. maaliskuuta 2011

KRAFT DURCH TSUNAMI

Japanissa viime lauantaina sattuneessa tsunamiturmassa kiintoisinta on sen uutisointi. Itse tapahtumathan olivat arvattavissa, kuten se, että maanjäristys voi aiheuttaa hyökyaallon, ydinvoimala voi vikaantua tai ihmisiä voi kuolla rakennussortumissa. Uutisoinnissa silmiinpistävää on, että päähuomion asiassa varasti ydinvoimalaonnettomuus, jossa ei ole ainakaan toistaiseksi kuollut ketään, kun taas hyökyaalto on pyyhkäissyt mereen kokonaisia pikajunia, joissa on menehtynyt satoja ihmisiä.[581]

En halua tietenkään vähätellä ydinvoiman vaaroja. Olen sitä mieltä, että ydinvoiman sotilaallinen ja rauhanomainen käyttöönotto on ihmiskunnan suurin virhe, sillä ydinsaasteet uhkaavat koko ihmislajin geneettistä koodia kymmenien tuhansien vuosien ajan. Ydinvoiman käyttö voidaan osoittaa moraalittomaksi jo yhdellä argumentilla: on epäeettistä heikentää toisten ihmisten itsemääräämisoikeutta ja vapautta sitomalla jälkipolvien kädet ongelmaan, jota he eivät ole itse luoneet ja jonka myönteisistä puolista heille ei ole ollut mitään hyötyä.

Miksi sitten itse olen kannattanut ydinvoimaloiden rakentamista? Kaikki juontaa juurensa siitä, että ydinvoima on jo otettu käyttöön, toisin sanoen periaatteellinen ratkaisu on tehty, eikä kaksinkertainen määrä käytöstä poistettua ydinjätettä merkitse yhteen paikkaan sijoitettuna sen suurempaa riskiä kuin nykyinenkään määrä. Puolimatkasta olisi epäviisasta kääntyä takaisin. Lisäksi uusien ydinvoimaloiden rakentaminen vähentää käyttöriskejä, jolloin turvallisuus paranee.

Energiaongelmien alku ja juuri on ihmisen hallitsematon lisääntyminen. Kun maapallon energiaresurssit eivät riitä tai johtavat suuriin hiilidioksidipäästöihin, pitää rakentaa muun muassa ydinvoimaloita, joissa ihmiset sähläävät säätösauvojensa ja polttoaineputkiensa kanssa, eivätkä päästöt pysy ”kortsussa”.

Kyse on ihmisen epätoivoisesta rimpuilusta ennen energiavarojen lopullista ehtymistä, ekokatastrofia, nälänhätää ja maailmanloppua. Vihdoin viimein ihmiset päätyvät sotimaan toisiaan vastaan.

Toinen sota käydään ihmisten taistellessa luontoa vastaan. Esimerkin vastustajasta tarjoaa tsunami. Luonnonvoimistahan Japaninkin katastrofi lähti liikkeelle. Tätä kautta ihmiset voivat tietenkin löytää ”yhteisen vihollisen”, mutta toisaalta luonnon resurssien niukkuus ohjaa ihmisiä kamppailemaan myös keskenään ja tinkimään esimerkiksi ydinvoimaloiden turvallisuudesta.

Ydinvoiman kanssa koetut ongelmat ilmentävät siis ihmisen epätoivoista eloonjäämispyrkimystä, eikä tapahtumien käsikirjoituksessa ole

mitään yllättävää. Mikäli väestöräjähdys jatkuu, tulevaisuudessa nähdään vain entistä enemmän erityyppisiä räjähdyksiä.

Asiaa koskeva uutisointi on ollut pinnallista siksi, että se on koostunut pelkästä taivastelusta ja kauhistelusta. Tämä osoittaa, kuinka kyvyttömiä ihmiset ovat ymmärtämään ekokatastrofiin ja koko maapallon tuhoutumiseen liittyvää yleistragediaa. Tällä hetkellä murehditaan esimerkiksi sitä, että ”tuulen suunta on kääntymässä Tokioon”[582] – ikään kuin kukaan ei olisi ollut vaarassa laskeuman kohdistuessa aiemmin merelle päin. Toisesta suupielestään media pahoittelee, että ”yli sadan pelätään altistuneen säteilylle”,[583] ja toisestaan, että ”Japania uhkaa sähköpula”.[584] Sähköpulan takia ydinvoimaloita on kai luotu. Suomen viranomaiset puolestaan toteavat koko maailmaa rauhoittavasti, että ”suurikaan päästö Japanissa ei aiheuttaisi riskiä Suomessa”.[585] Eli vaikka Harrisburgissa täytyy ikkunat sulkea, voi täällä Suomessa aivan huoletta kulkea.

Nil novi sub sole.

Keskiviikkona 16. maaliskuuta 2011

KUN SYDÄN SULI

Älä kauan viivy sellaisella seudulla, jolla radioaktiivisuus asuu. Kulje nopeasti sellaisen seudun ohi, jolla aktiivinen radio ei asu.

Japanin ydinvoimalakatastrofista puhutaan julkisessa sanassa kuin Delfoin oraakkelin höyryistä.

Oikeastaan koko ”tiedottaminen” on pelkkää salamyhkäisyyden varassa esitettyä aprikointia siitä, ”kuinka kauan menee, ennen kuin voidaan tehdä lopullisia johtopäätöksiä”. Niiden aika ei ole luonnollisestikaan koskaan ”heti” tai ”nyt” (vaikka onkin).

Kokemus osoittaa, että asioista, joista ei saada tietoa heti, ei saada tietoa koskaan myöhemminkään. Tai sitten tietoa pantataan siihen asti, kunnes vastaukset eivät enää kiinnosta tai ketään ei ole kysymässä. Tätä voidaan pitää tietysti eettisenä sikäli, että *kuolleita ihmisiä* jälkikäteen esitetty tieto *ei satuta* yhtä paljon kuin eläviä, joten totuuden esittäminen vasta uhrien saatua surmansa on varmasti kohteliaampaa, hienotunteisempaa ja huomaavaisempaa.

Traaginen tyylirikko Fukushiman tapaan

Kiintoisaa on, millä tavoin totuuden peittely, epävarmuus, suoranainen tietämättömyys ja propaganda pyrittiin lavastamaan ”tiedoksi” Japanin ydinvoimalaonnettomuudessa. ”Tietona” esitettiin sekin, että *tietoa ei ollut*, mikä oli olevinaan niin tavattoman viisasta. Viekasta se ainakin on, jopa näsäviisasta, antaen näytön hallintoväen älyllisistä taidoista.

Fukushiman ydinvoimalaonnettomuus ei ollut vain tekninen tapahtuma vaan ennen muuta *tyylirikko*. Lisäksi siinä tapahtui sama kuin sodissa, joiden ensimmäinen uhri on totuus.

Miksi sitten tuossa traagisessa ydinvoimalaturmassa rikkoutui nimenomaan tyyli? No ajatelkaa nyt: ydinvoimalan ”*sydän suli*” ja ”*polttoainesauvat paljastuivat*” kuin ekshibitionistin lemmenkohtauksessa.

Teknologisen ajatusmaailman määreistämässä kielenkäytössä *teknisestä tapahtumasta, jonka inhimillinen merkitys on kaikkea muuta kuin romanttinen, puhuttiin (tai tultiin tahattomasti puhuneiksi) rakkauden ja runouden kielellä*. Ja sitten muutamat teknokraatit kehtasivat vielä vaatia ”asiallista” (eli oman diskurssinsa mukaista) keskustelua sekä halveksuivat ”tunteellista” kielenkäyttöä, vaikka vertauskuvallisuutta sisältyy toki kaikkeen viestintään.

Tämä sanankäyttöön ja tiedonmuodostukseen liittyvä naiivius osoittaa, että insinöörit, byrokraatit, tiedottajat ja toimittajat eivät hallitse merkitysten ja arvostusten muodostamista, joten miten he hallitsisivat teknisiä tapahtumia ja niidenkään merkityksiä? Kukaan tuskin on vienyt kyseistä kielenkäyttöä omassa sarkastisuudessaan vielä niin pitkälle, että väittäisi, että ydinvoimalla olisi edessään ”*säteilevä tulevaisuus*” tai että voimalaitos saisi räjähtäessään ”*orgasmin*”.

Suklaasydän, tinakuoret

Entä mitä merkitystä näillä pikkuhavainnoilla on? Onko kyse vain pilkunviilauksesta? Ludwig Wittgenstein ajatteli aikoinaan, että todellisuuden tutkiminen on kielen tutkimista. Jos kielen merkitykset vinksahtavat, suhde todellisuuteen vääristyy. Ajatusta hieman laajentaen voisi sanoa, että kielen pitää vastata asioiden ja ilmiöiden inhimillisiä merkityksiä.

Monikaan ei ehkä tule ajatelleeksi, että ydinvoimalaonnettomuuden käsittelyssä on toteutumassa aivan sama ilmiö, josta Herbert Marcuse kirjoitti teoksessaan *One Dimensional Man* (suom. *Yksiulotteinen ihminen*) jo vuonna 1963: Teknologisen ajattelutavan läpäisemässä maailmassa inhimillisesti tärkeistä tapahtumista puhutaan tekniikan ja byrokratian kielellä, kun esimerkiksi ihmisten saamia säteilyannoksia verrataan turvalliseksi koettuun ja arkiseen ”*röntgenissä käymiseen*”.

Tällainen vertailukohta on holtiton ja antaa väärän kuvan asioiden merkityssuhteista, sillä on tietenkin aivan eri asia käydä hallitusti, tutusti ja turvallisesti terveyskeskuksessa kuin että kotikulmilla pullistelee räjähtämäisillään oleva ydinvoimalaitos valmiina puskemaan kuolettavat sisuksensa myrskypilvenä taivaan tuuliin.

Teknologinen ajattelutapa on tunkeutunut ihmisten elämismaailmaan ja vääristänyt ihmisten tajuntaa silloin, kun teknisistä tapahtumista

puhutaan kotoiseksi koetulla, tutulla ja turvallisella kielellä ja esimerkiksi ydinvoimaloista raportoidaan kuin Valentinen päivän suklaarasioista.

Aivan vastaavasti tuomiopäivän aseista on puhuttu ”ydinaseperheinä”, täsmäaseista ”puhtaina pommeina” ja Robert Oppenheimerista atomiaseen ”isänä”. Näissä ajatusmaailmoissa käsitteitä otetaan käyttöön ja siirretään perhekäsitteiden merkitysyhteyksistä väkivallan yhteyksiin tahattoman naiivisti tai tarkoituksellisen hämäävästi, ja Marcuse kutsuikin tällaista substantiivien operationaalistamista *totaalisen hallinnon kieleksi*.[586]

Asian voi sanoa lyhyesti niin, että julkiselta vallalta, toimittajilta ja poliitikoilta osoittaa eräänlaista henkistä kyvyttömyyttä, ettei asioista pystytä puhumaan niiden oikeilla nimillä. Sen sijaan keskustelu yritetään pakottaa ”asiallisen tiedon” muotoon, vaikka juuri on todettu, että mitään varmaa ja yleispätevää tietoa hajonneiden ydinvoimaloiden käyttäytymisestä ei ole eikä voida ehkä koskaan saada. Viisautta olisi tällöin toimia varman päälle ja muodostaa merkitykset sen mukaan, mikä on jo kokemusperäisesti ilmeistä.

Kyykäärmekin vain lapsille vaarallinen

Insinöörit ja byrokraatit haluavat, että myös ihmisten tuskasta puhutaan teknisen hallinnon, seismologian ja lääketieteen kielellä, mutta toisaalta he itse antautuvat kuin huomaamattaan puhumaan ydinvoimaloista suhteellisen lämpimällä ja inhimillisellä rakkauden tai vähintäänkin anatomian kielellä, mikä on väistämättä metaforallista.

Kuinka paljon paremmin runoilijat voisivatkaan puhua molemmista oman ammattipätevyytensä kielellä! Esimerkiksi näin: ”Ydinvoimalat ovat paikkoja, joissa uraania rouhitaan palasiksi sekoittaen sitä veteen, ja sitten lapset uivat kilpaa tuossa sameassa vedessä.”

Eipä siis ihme, että Yleisradion haastattelema lastenpsykiatrikin neuvoi kuin Nasse-Setä, että ”ydinvoimalaonnettomuudesta olisi puhuttava myös lapsille”![587] Missään nimessä ei saa olla kuin mitään ei olisi tapahtunut!

Tämä on ymmärrettävää, sillä lapsethan aavistavat joka tapauksessa asioiden olevan pielessä, ja salailu vain johtaisi niin sanottuun kaksoissidokseen (*double bind*), joka tuottaisi ahdistusta ja jopa persoonan jakautumista lapsille, toisin sanoen juuri sellaista skitsofreniaa, joka johtuu ilmaisujen muodon ja sisällön ristiriidasta ja joka on ominaista myös kulttuurillemme laajemmin. Toisaalta vaatimus ”lapsille puhumisesta” on vitsikäs, sillä koko ajanhan ydinturmasta on puhuttu kuin lapsille.

Ehkä ydinvoiman käyttöönoton oikeutustakin olisi voitu *kysyä* lapsilta tai väestönkasvun oikeutusta luonnolta, sillä jälkipolvethan tämän matoisen maailman kaikkine ongelmineen kuitenkin perivät. Eli joo: kertokaa vaan kaikki kauheudet lapsille, niin saadaan taas uusi angstinen pakokauhusukupolvi, joka kampaa tukkansa keesille ja vastustaa kaikkea,

mikä eteen tulee. Tätä tummasävyistä, kuolettavaa ja totaalisen maailmanlopun uhkaa vaatii *etiikka*, jotta ihmiset havahtuvat todellisiin uhkiin tavanomaisten pehmouhkien (kuten kasvihuoneilmiön) sijasta.

Lipsahduksia

Mutta palatkaamme aikuisten valheisiin. Puheena olevan ydinvoimalaonnettomuuden käänteissä ja kurveissa yhdeltä jos toiseltakin tiedottajalta taisi päästä luikahtamaan pikku kielensä alta karkuun ihan muutama epätotuus, puolitotuus tai jopa valhe, jonka tarkoitus on tietysti hyvä, sillä onhan suuren vahingon sattuessa viisasta välttää turhaa hysteriaa.

Jos katsoo esimerkiksi asiantuntijoiden TV-haastatteluja, voi helpostikin huomata, ettei geenimutaatioita tarvitse odottaa, vaan jo ydinvoimalan räjähdys käynnisti melkoisen freak show'n. Haastateltujen asiantuntijoiden änkytys, pakkoneuroosit ja virheet paljastavat, etteivät he taida sanoa asioita ihan niin kuin tietävät niiden olevan.

Yleisöä on rauhoiteltu esimerkiksi väitteellä, että pahiten vaurioitunut voimalayksikkö on hallinnassa, sillä ”reaktorin sydäntä jäähdytetään merivedellä”.[588] Sen sijaan *sitä* ei ole vaivauduttu kertomaan, *minne merivesi sen jälkeen johdetaan*. Jos merivettä päästetään ensiöpiiriin, se saastuu radioaktiivisesti. Merivettä tarvitaan jatkuvasti suuria määriä, sillä se kuumenee nopeasti aiheuttaen paineen nousua reaktorihallissa. Luulenpa, että siinä vedessä uivat tällä hetkellä kalat.

Myöskään voimalan työntekijät eivät ole mitään anonyymeja robotteja vaan ihmisiä, jotka altistuvat säteilylle jäädessään valvomaan ja sammuttamaan tuota hiivatin miilua. Kun kerran ympäröivä alue on tyhjennetty väestöstä parinkymmenen kilometrin säteellä, miksi voimalan työntekijät olisivat muka turvassa voimalaitoksen läheisyydessä tai sisällä? Aikamoisia työn sankareita!

Mielenkiintoista on, minkä näköisinä sieltä tullaan pois. Ei taideta kevätrusketusta tarvita. Asian voi sanoa niin, että media sulkee poliittisesti korrektilla tavalla silmät ja korvat niiden ihmisten kärsimyksiltä, jotka pakotetaan työskentelemään säteilyn keskellä, ja lopuksi se kaunistaa ja hygienisoi kuvan TV-kuuluttajan mairealla hymyllä aivan samalla tavoin kuin afrikkalaislasten nälkäkuolemista raportoidessaan.

Harhaanjohtavaa viestintää

The New York Times puolestaan kertoi, että amerikkalaisen aseylpeyden eli ydinkäyttöisen lentotukialus Ronald Reaganin miehistö sai peräti ”kuukauden säteilyannoksen tunnissa” porhaltaessaan Tyynellä valtamerellä kohti Japania ja ollessaan Fukuyamasta puhaltavan tuulen reitillä.[589] En

tietenkään väitä, ettei tämä olisi ollut oikein. Siinä sai tuomiopäivän koneita sisälmyksissään rahtaava alus maistaa omaa lääkettään ydinhyökkäyksen kohteeksi joutuessaan.

Mutta myös vertailu saattaa olla paljastavaa. Minä puolestani tiedän, että suomalaisten saama säteilyannos on keskimäärin 3,7 mSv vuodessa. Se on noin kymmenen mikrosievertiä päivässä ja alle puoli mikrosievertiä tunnissa. Mikäli lentotukialuksella taustasäteily ei ole alempi kuin Suomessa (niin kuin ei todennäköisesti ole), laivan miehistö sai varmasti yli 300 mikrosievertin annoksen tunnissa. Tämä on aika paljon, sillä pitempiaikaisen altistumisen 1000 mikrosievertin (1 mSv) annokselle tiedetään lisäävän syöpäriskiä. Asian voi ehkä sanoa niin, että Fukushiman voimala suitsuttaa ilmaan säteilyä enemmän kuin kukaan haluaisi myöntää.

Merkin tästä antaa se, että Yle raportoi äsken myös käytetyn ydinpolttoaineen olevan tätä nykyä taivasalla ja että alueen säteilyn annosnopeus on ”noin 400 millisievertiä tunnissa”.[590] Tämä tarkoittaa, että tapahtumien hallinta on karannut käsistä ja että säteilevän ydinreaktion sekä ihmisten välissä ei ole muuta kuin paikalla olevien ihmisten bikinipöksyt ja mahdolliset muut vaatteet. Näin korkea säteily myös merkitsee, että jos voimalan alueelle jää pitempiaikaisesti oleskelemaan (kuten työntekijät nähtävästi joutuvat tekemään), saa erittäin todennäköisesti säteilysairauden, syöpäkasvaimia ja ennen pitkää varmasti myös kuolee. Sana ”säteilysairaus” puolestaan merkitsee luuytimen vioittumista niin, ettei se kykene tuottamaan valkosoluja, mikä puolestaan johtaa altistumiseen sairauksille, leukemian kaltaiseen tilaan tai leukemiaan.

Helsingin Sanomat taas kirjoitti ”Säteilyturvakeskuksen” ja ”Energiateollisuuden” lähteisiin viitaten, että ”[a]lle 500 millisievertin äkillinen annos ei aiheuta vakavia terveydellisiä oireita.”[591] Tällöin jätetään määrittelemättä, mikä loppujen lopuksi on ”vakavaa”.

Totuus asiassa on, että jo kaksinkertainen eli 1000 millisievertin (1 Sv) annos aiheuttaa yksiselitteisesti säteilysairauden ja johtaa moniin vakaviin komplikaatioihin. Sitä suuremmat annokset taas alkavat olla tappavia. Seurauksiin vaikuttavat tietenkin kudoksen laatu ja absorboituminen sekä annosnopeus eli säteilyannoksen määrä *tietyssä ajassa* (Sv/h), mutta säteilyn päästessä vuotamaan asuinalueille altistuminen muodostuisi joka tapauksessa liian pitkäksi ja kattavaksi niin, että voitaisiin puhua kuolemanlaskeumista. Mikäli onnettomuudessa pääsee vapautumaan ydinpolttoaineen tomusta koostuvia kuumia hiukkasia ilmakehään, ne hengitettyinä varastoituvat ihmisiin ja muihin eliöihin aiheuttaen syöpiä, kasvaimia ja epämuodostumia vielä pitkänkin ajan jälkeen.

Tässä mielessä on harhaanjohtavaa uutisoida niin kuin Yle, joka kirjoittaa nettisivuillaan, että vasta 6000 millisievertin annos ”vuorokauden aikana saatuna saattaa johtaa henkilön kuolemaan” ja että ”tällaisen annoksen voi saada vain esimerkiksi silloin, kun henkilö on lähellä sitä paikkaa, jossa räjäytetään ydinase”.[592]

Totuus on, että mikäli ihminen ”on lähellä sitä paikkaa”, jossa räjäytetään ydinase, hän tietenkin kuolee ydinaseen lämpö- ja painevaikutukseen – ainakin mikäli sana ”lähellä” ymmärretään samaksi kuin ’5–10 kilometrin etäisyydellä’ ja kyseessä on tavanomainen noin 2 megatonnin ydinlataus. Niinpä on sulaa hulluutta verrata ydinvoimaloista leviävän radioaktiivisuuden luonnetta ydinräjähdykseen, kun tappavan, yleensä jo alle 5 Sievertin vuorokausi- tai viikkoannoksen voi saada myös hajonneen ydinvoimalan alueella kuin lääkärin määräyksestä. Itse asiassa Tshernobyl-tyyppisen grafiittihidasteisen voimalan räjähtäessä laskeuma on vaarallisempi kuin esimerkiksi Novaja-Zemljalla räjäytetyn ydinpommin tapauksessa, sillä radioaktiivista ja ilmaan pölyyntyvää materiaalia tuon tyyppinen voimala sisältää ydinlatausta enemmän.

Helpompi hajottaa kuin hallita

Myös puhe suomalaisten ydinvoimaloiden turvallisuudesta on kuin puhetta kirjahyllyn päällä olevista posliinikissoista. Vaikka turvajärjestelmät toimisivat maanjäristysten ja tulvien varalta, jokainen ydinvoimala on käytännössä maahan rakennettu pommi vihollisen ilmaiskua tai terroritekoa varten.

”Yllättäviin tilanteisiin” taas ei voida koskaan varautua, sillä muutenhan ne eivät olisi yllättäviä. Vaikka esimerkiksi Pohjanmerellä tai Suomenlahdella ei odoteta esiintyvän tsunameja, on mahdollista, että meteoriitti putoaa Itämereen ja aiheuttaa ainakin pienen hyökyaallon. Mutta todennäköisempikin tapaus riittää: voimaloiden jäähdyttäminen merivedellä täytyy lopettaa, mikäli haaksirikkoutuneesta tankkerista kiertyy jäähdytyspiiriin pieni öljynoro.

Kun nelikymppisestä ihmisestä ei ole enää mihinkään työelämässä, miksi myöskään neljäkymmentä vuotta täyttäneestä ydinvoimalasta olisi pötkimään energiantuotannon ihmeellisessä maailmassa? Voimalat, jotka eivät sammu automaattisesti asioiden mennessä vikaan, ovat kamikazetyyppisiä. Japanin voimalaitoksista suurin osa on juuri tämän tyypin laitoksia, joissa polttoainesauvat voidaan vaihtaa lennossa, kuin tyhjän mielen periaatteella.

Tämä sinänsä hyvä *flow* on yhtä kohtalokas kuin Tshernobyl-tyyppisissä grafiittihidasteisissa reaktoreissa, jotka niin ikään pyrkivät kiihdyttämään käyntiään, mikäli reaktion hallinta jostakin syystä epäonnistuu. Juuri näitä reaktoreita on neljä kappaletta täydessä käytössä Pietarin kupeessa olevassa Sosnovyi Borin voimalassa, josta Suomi ostaa aika ajoin jopa kahden reaktorillisen verran ydinsähköä.

”Vain katos lähti liitoon”

Me, jotka muistamme elävästi sekä Harrisburgin että Tshernobylin onnettomuudet, voimme todeta, että viranomaisten kielenkäyttö on edelleen kohdallaan. Esimerkiksi Fukuyaman kuudesta reaktorista *vain* kolme on lehdistön mukaan vioittunut, ja suojarakennuksen räjähdettyä taivaan tuuliin ”tapahtuma on vähäinen”.

Ja ”tapahtumat” nimetään totta kai ”tapahtumiksi” juuri siksi, ettei syntyisi kiistaa siitä, mikä ”tapahtuman” luonne oikeastaan on. Näytteen asiallisesta ja rauhallisesta kielenkäytöstä antoi Säteilyturvakeskuksen ryhmäpäällikkö Keijo Valtonen, joka puhui eräästäkin tällaisesta ”tapahtumasta” kuin Ruuneperi:

> Kun vety räjähti reaktorihallin sisällä, vain suojarakennuksen yläpuolella oleva katos *lähti liitoon*.[593]

Ja kauniisti se liisikin, kuin silkkiuikku vuoden luontokuvassa tai laulujoutsen sadan markan setelissä.

Paikoin tämä taivastelu ällistyttää typeryydellään. Edellä mainittu asiantuntija osoitti asiantuntemuksensa myös toteamuksella, joka on kuin suoraan viheriä-Villen jälkitripistä jointinpolton jälkeen: ”Aikamoinen pilvi.”[594]

Tarvitseeko olla asiantuntija voidakseen sanoa tuon? Ja jos vastaus on ”kyllä”, tämä taitaa tehdä meistä kaikista asiantuntijoita.

En tietenkään tarkoita, että asiantuntijoilla pitäisi olla Jumalan viisautta. Mutta heidän ei pitäisi myöskään tukahduttaa kriittisten tutkijoiden näkemyksiä viittaamalla siihen, että ”nämä eivät ole luonnontieteilijöitä”, sillä luonnontieteilijät eivät ole kaikkein taitavimpia muotoilemaan teknistä *dataa* merkityksiä sisältäväksi *tiedoksi* eivätkä välkyimpiä oivaltamaan, mitä he oikeastaan tekevät.[595] Juuri siksi on surkuhupaisaa havaita luonnontieteilijöiden arvioivan ja penäävän keskustelulta ”asiallisuutta” ja ”tieteellisyyttä” samalla kun he itse levittävät neuvottomina kätensä ja kiteyttävät johtopäätöksensä pössyttelijöille tyypillisiin viisauksiin.

Asian voi sanoa niin, että asiantuntijoilta odotetaan rehellisiä, puolueettomia ja laajakantoisia analyyseja, joten heidän oma saivartelunsa vastapuolen esittämistä ”tunteenpurkauksista” ja ”turhasta huolesta” osoittaa heiltä itseltään melkoista alisuorittamista, aivan kuten toisten pikkuvirheillä ratsastaminenkin. Sen sijaan minä olen pelkkä filosofi, joka voi aivan hyvin puuttua heidän pienempiin ja suurempiinkin virheisiinsä. Suoranainen velvollisuuteni on kyseenalaistaa teknokraattien propaganda omilla provokaatioillani, joista on luullakseni viestinnän eettisyydelle pelkästään hyötyä.

Tietoa saadaan hohtimilla

Mikä sitten neuvoksi tiedotusvälineiden ja ydinvoimayhtiöiden sekä heidän etujärjestöjensä suhteisiin? Ydinvoimaa koskevassa tiedonmuodostuksessa on oikea tapa, väärä tapa ja yhtiöiden tapa. Lisäksi asiaan vaikuttaa lainsäädäntöön asti kirjattu kansallinen etu, joka on perin ideologinen asia.

Akateemiselle tiedonmuodostukselle on ominaista puolueettomuus, joka perustuu vapaaseen argumentointiin, toisin sanoen siihen, että kyseenalaistamiselle ei aseteta rajoja. Kivenä kengässä on, että media toimii nyt kuin laupias lammas. Toimittajat ovat neuvottomia panemaan vastaan, sillä kriittinen asiantuntemus loppuu ja vasta-argumentointi puuttuu.

Tässä tilanteessa media ainoastaan *siirtää* teknokraateilta saamansa tiedon eteenpäin. Se ei esimerkiksi kirjoita, että ”tiedottajat vähättelevät tapahtumia”, ja siten pakota heitä perustelemaan kantojaan paremmin. Koska kriittinen vastaanotto puuttuu, tietoa ei vaivauduta alun perinkään perustelemaan. Jos taas toimittajat odottaisivat samanlaisina verikoirina voimalaitosten pomoja kuin paparazzit Miss Heinäkuuta, tämä myyrälauma vetäytyisi tuota pikaa turvamuuriensa taakse ja lähettäisi perään kuorma-autolastillisen varatuomareita.

Niinpä suositukseni on, että median pitäisi kieltäytyä uskomasta ja välittämästä ydinvoima-asioista *mitään*, mitä ei ole osoitettu oikeaksi tai vääräksi, ja olettaa asioiden olevan aina lähtökohtaisesti huonoimmalla tolalla. Median olisi kirjoitettava, kuten se näkee tapahtuvan, eikä niin kuin sille kerrotaan tapahtuvan.

Erään esimerkin totuuden puoliintumisesta tarjoaa se, että samalla kun Ylen uutiset kirjoitti Fukushiman olevan ”Harrisburgia vakavampi mutta kaukana Tshernobylin vaarallisuudesta”,[596] Kaleva-lehti puolestaan totesi, että STUK:in apulaisjohtajan mukaan ”Japani on pahempi kuin Tshernobyl”.[597]

Harmi, että ydinvoimaonnettomuuksien asteikko ulottuu vain nollasta seitsemään, sillä mediasirkuksena tämä olisi täysi kymppi.

Yllätyksiä

Koska maailma on täynnä yllätyksiä, niitä kertyy myös maailmaa koskeviin kirjoituksiin. Siis lopuksi kaksi yllätystä. Ensimmäinen on se, että Fukushiman voimalan omistava yhtiö pyysi japanilaisilta anteeksi.[598]

Katumus on ehkä ymmärrettävää, sillä se kuuluu kulttuuriin. Vaikka anteeksi pyyteleminen onkin eräänlaista itsepetosta ja toisten ihmisten pettämistä, myös anteeksi antaessaan ihmiset helposti yliarvioivat omat kykynsä (kukapa nyt mitään voisi oikeasti unohtaa tai tehdä merki-

tyksettömäksi?). Mutta asenne osoittaa tiettyä vilpittömyyttä, halua tehdä parhaansa ja pahoitella epäonnistumista.

Sen sijaan on mahdotonta, että Suomessa yksikään syytösten kohteena oleva yritys pyytäisi keneltäkään mitään anteeksi. Firmat ja niiden pomot pitäytyvät yleensä vain kiistämään kaiken, ihan jo välttyäkseen juridiselta vastuulta. Tämä johtuu siitä, että vastuun ja kunniaitsemurhan perinne puuttuu.

Toinen yllätys on, että kaikesta edellä lausumastani huolimatta en pidä edelleenkään ydinvoimasta luopumista Suomessa perusteltuna, vaan kannatan sen lisäämistä juuri siksi, että Venäjän ja lähiympäristön rappeutuvat voimalat voitaisiin poistaa käytöstä. En ole myöskään itse valinnut ydinvoiman käyttöönottoa. Ydinvoima on seuraus liiallisesta väestönkasvusta ja resurssien riittämättömyydestä, aivan kuten esitin jo edellisessä kolumnissani.

Näiden dilemmojen keskellä on tyydyttävä elämään *todennäköisen* eikä *absoluuttisen* tiedon varassa. Aivan niin kuin saksalainen sosiologi Ulrich Beck totesi teoksessaan *Risikogesellschaft – Auf dem Weg in eine andere Moderne* vuodelta 1986: Nykyaikana eletään ”riskiyhteiskunnassa”, jonka prosessit ovat niin valtavia, ettei kokemusperäistä tietoa voida saada *ennen kuin koe on pantu käytännössä toimeen.*[599] Tämä on muuttanut maailman jättiläismäiseksi laboratorioksi, jossa jälkiviisaus olisi aina parasta esittää etukäteen.

Kun tänä aamuna katsoin kahvikaappiini, joka samalla toimii kotitaloudessani myös Buranan säilytyspaikkana, huomasin, että olin ostanut Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden jälkeen Yliopiston apteekista purkillisen joditabletteja. Pilleripurkin kyljessä on edelleen hintalappu, 12 markkaa, ja viimeinen käyttökuukausi oli 12/1997. Tabut ovat edelleen tallessa, sillä niitä ei ole tarvittu.

Mutta asiat ovat, kuten media eilen povasi iltapäivälehden lööpissä: ”Pahin on vielä edessä.” Niin on. Sillä tämä toistuu seuraavaksi muun muassa Kaliforniassa. Ja ties missä. Mikäli Sosnovyi Borin aromipesä jonakin päivänä räjähtää ja tuuli käy sopivasti kaakosta, Helsingissä ei joditableteista taida olla apua. Eutanasiapillereitä silloin tarvitaan.

Perjantaina 1. huhtikuuta 2011

HOMOAVIOLIITOT PAKOLLISIKSI

Oikeusministeriössä valmisteilla olevan lainsäädäntöhankkeen perusteella homoavioliitot saattavat tulla pakollisiksi jo ensi eduskuntakaudella, mikäli tuleva eduskunta hyväksyy esityksen.

Sukupuolten tasa-arvoa käsittelevän työryhmän raportissa numero 1032/2011 on nostettu esiin samaa sukupuolta olevien henkilöiden välisten avioliittojen pakollisuus.

Toteutuessaan avioitumisvelvollisuus koskisi kaikkia homoja, heteroita ja biseksuaaleja, toisin sanoen eri ihmisryhmät saatettaisiin samaan asemaan suhteessa avioliittokysymykseen. Halutessaan osapuolet voisivat valita, solmivatko he siviiliavioliiton vai vihitäänkö heidät kirkolliseen avioliittoon. Virallistetun parisuhteen alaa laajennettaisiin siten, että jatkossa myös eri sukupuolta olevat voisivat solmia virallistetun parisuhteen.

Seurakunnissa uusi aloite on otettu vastaan innostuneesti, sillä homoavioliittojen pakollisuuden arvellaan vähentävän homoseksuaalisuuden toteuttamista yhteiskunnassa. ”Ihmisten ollessa homoavioliitossa synti lakkaa houkuttamasta, sillä seksiin kyllästyy naimisissa ollessaan”, toteaa sisälähetyssihteeri Oona Oma-Auvinen Kirkon tiedotuskeskuksesta.

Myös kristillisdemokraattisessa puolueessa suhtaudutaan myönteisesti homoavioliittojen pakollisuuteen: ”Mikäli homot ovat avioliitossa, kuten heterotkin, kirkko ja poliittinen valta voivat tarkkailla ja valvoa homojen ihmissuhteita yhtä tehokkaasti kuin heteroidenkin”, vastaa järjestösihteeri Keijo Keski-Narkaus Kristillisdemokraattisen puolueen nuorisotyön keskusliitosta.

Merkittävin muutos uudistuksessa on, että homoavioliitot tulisivat pakollisiksi myös heteroille. Vuoden 2012 alusta jokaisen heteron tulisi nimetä henkilö, jonka kanssa haluaa homoavioliittoon. Perussuomalainen puolue tosin vastustaa ajatusta epäillen, että kyseessä on vihreiden yritys kalastella ääniä juuri ennen vaaleja.

Sen sijaan puolue kannattaa itse asiaa: homoavioliittojen pakollisuutta. Piirisihteeri Boris Terskahimowizc perussuomalaisesta puolueesta pitää ehdotusta erinomaisena, sillä kaikkien heteroiden ollessa homoavioliitossa heteroiden ei tarvitse enää kieltää itseltään mitään. Näin torjutaan uhkaavaa homoseksuaalisuutta ja suodatetaan seksiä pois yhteiskunnasta: ”Kun myös heterot ovat homoavioliitossa, kaikki on normalisoitu, eikä homoseksuaalisuus kiihota entisessä mitassa enää heteroakaan.”

Samaan yhtyvät vihreiden Anu Saukkonen, Rkp:n Guy Gullischen, kokoomuksen Hannes Hässinen, vasemmistoliiton Penurias Perälähde, demarien Alexandra Berselius ja keskustan Pellervo Pervola.

Tiistaina 5. huhtikuuta 2011

KEVÄTESSEE NATSISMISTA

Saksalaisten kansallissosialistien edustama natsismi on viime vuosisadan tunnetuin poliittinen liike. Adolf Hitler ja hänen apurinsa onnistuivat vain kahdentoista vuoden vallassa olonsa aikana (ja kaiken kaikkiaankin ainoastaan parin vuosikymmenen kuluessa) organisoimaan joukkoliikkeen, josta tuli kaikkialla tunnettu ilmiö, jopa brändi. Sille vetää vertoja vain kommunistien ja sosialistien 1800-luvulla perustama poliittinen ideologia,

jonka ympärille luotiin sitä vastaava valtiollinen järjestelmä. Kommunistien hyökkäävyys ja kommunistisen vallankumouksen uhka olivat tunnetusti syitä myös natsismin esiinnousuun. Sen enempää kommunisteja kuin sosialistejakaan ei voida tosin syyttää natsien tekemisistä eikä toisaalta kiittää niistä sinänsä kovin kyseenalaisista ansioista, joiden vuoksi natsismista tuli kommunismiakin hartaammin muisteltu historian musta aukko ihmiskunnan omassatunnossa.

Natsismin embleeminä käytetty hakaristi on maailmanlaajuisesti tunnetumpi kuin kommunismin symboleiksi vakiintuneet sirppi, vasara, tähti ja ohrantähkät. Hindulaisesta metafysiikasta kotoisin olevaa hakaristiä voitaneen pitää hypnoottisuutensa vuoksi paremmin tunnettuna kuin maasta toiseen vaihtelevia kommunismin symboleita. Brändillä tarkoitan niin tässä kuin muissakin yhteyksissä symbolia, joka liittää merkin tiettyyn ajatussisältöön tai toimintafunktioon havaitsijan tajunnassa. Tässä mielessä Hitler ja hänen kannattajansa saivat omat ajatuksensa perille paremmin kuin kukaan muu poliittinen johtaja modernina aikana.

Hitler puhuu meille edelleen satelliittitelevision, elokuvien ja kirjallisuuden kautta. Kun tänään avaa television, vähintään yhdellä ruudussa pyörivistä kymmenistä kanavista esitetään todennäköisesti jotakin toisesta maailmansodasta kertovaa dokumenttia, jossa Hitler esiintyy alkuperäistä kuulijakuntaansa suuremmalle ihmisjoukolle. Vaikka ja koska kyseiset pinnalliset ja pelkästään ilmiötasoa esittelemään tarkoitetut historian kuvaukset on varustettu asianmukaisilla moraalisen paheksunnan leimoilla, tämä jatkuva menneisyyden kertaaminen on joka tapauksessa pöyristyttävää. Juuri se pitää Hitlerin edelleen elossa. Tässä historian tekohengityksessä toteutuu Joseph Göbbelsin yliolkainen ja välinpitämätön ilo juuri ennen kolmannen valtakunnan tappiota: ”Jäämme historiaan joko kaikkien aikojen suurimpina sankareina tai konnina.” Hänelle ei näyttänyt olevan väliä, mitä historia hänestä kirjoittaisi, kunhan kirjoittaisi. Sitä kautta hänelle avautui ikuinen elämä jälkipolvien tietoisuudessa.

Nykyään on vaikeaa löytää yhtään 1900-luvulle sijoittuvaa toimintaelokuvaa, jossa ei annettaisi jotakin sijaa natseille ja natsismille. Voidaankin kysyä, olisiko Hollywoodissa mahdollista tehdä yhtään toiminta- tai seikkailuelokuvaa ilman viittausta natseihin, joiden pukuloiston, toiminnan ja lavasteiden varaan voidaan helposti rakentaa sekä draamaa että hyvän ja pahan välistä jännitettä hyödyntävää juonellisuutta. Natsit ovat läsnä kaikkialla, jopa ”Maanalaisen armeijan” kaltaisissa komedioissa.

Myös yliopistollisen tutkimuksen piirissä natsismi on koettu niin keskeiseksi aiheeksi, että viime vuosisadan syvällisimmät yleisanalyysit yhteiskunnasta ja ihmisestä on laadittu natsismin *kritiikkien* ja *selitysten* kautta. Esimerkkeinä voidaan viitata niin sanotun Frankfurtin koulun filosofien, Theodor W. Adornon, Erich Frommin, Max Horkheimerin ja Herbert Marcusen, töihin. Tämä ei tietenkään merkitse, että yliopisto-

filosofiassa olisi liioin hehkutettu natsismin puolesta. Silti myös natsismia koskevat tieteelliset selitykset tunnustavat epäsuorasti – ja monien mielestä kiusallisella tavalla – natsismin suuren merkityksen ihmiskunnan historiassa.

Käsitykseni mukaan niin joukkotiedotuksen, taiteen kuin tieteenkin piirissä esiintyvä natsismin kaivelu todistaa siitä, että natsismi ilmensi joitakin politiikan ja ihmisen *olemukseen* sisältyviä piirteitä, joita ihmiskunta on halunnut jälkeen päin jäljittää, selventää ja selittää pois. Niin sanottu natsien metsästys sekä natsien intohimoinen esittely, arvostelu ja analysointi kertovat ihmisten halusta ymmärtää omaa pimeää puoltaan, sellaista, mikä ei välttämättä rajoitu vain johonkin aikakauteen tai poliittiseen liikkeeseen, vaan joka on läsnä kaikessa politiikanteossa ja ihmisyydessä itsessään.

Hyvän ja pahan käsitteet on unohdettu natsismin selityksistä

Natsismiin on viitattu aina, kun on haluttu etsiä varoittavaa esimerkkitapausta ihmisten julmuudesta ja pahuudesta. Vertailu on siksi oikeutettua, että natsismin ja fasismin kautta tehtiin julmia ja pahoja tekoja, joista monet ovat ihmiskunnan hirmuisimpia.

Rinnastus sisältää kuitenkin tietyn harhan, joka johtuu pelkistyksestä. Pahuus on yhdistetty natsismiin, ja *ihmisten intohimoa pahuuteen* on pidetty *natsismin olemuksena tai osana*. Olisi kuitenkin epäjohdonmukaista väittää, että natsismi sinänsä on pahaa. Se olisi aivan samanlaista kuin pitää lentoliikennettä ja massaturismia pahoina vain siksi, että ne tuottavat systemaattisesti, organisoidusti ja institutionalisoidusti suuren määrän ilmansaasteita ja että koneiden joutuessa onnettomuuteen tapahtuu äärimmäisiä katastrofeja. Ilmiötasolla pahuus on tietenkin sekä lentoliikenteeseen että natsismiin liittyvä tosiasia, sillä molemmat ovat tuottaneet kärsimyksiä, kielteisiä kokemuksia ja kaiken kaikkiaan tuloksia, jotka voidaan arvottaa pahoiksi. Mutta kumpikaan ei ole välttämättä sinänsä pahaa.

Mietitäänpä hetken, mitä natsismi oikeastaan on. Natsismi, josta usein käytetään myös kirjakielisempää muotoa ”nationalismi”, on äärimmäistä kansallismielisyyttä. Se ei ole pelkkää kansallisen edun puolustamista, jota sisältyy myös monien kansanvaltaisten puolueiden päämääriin, vaan nationalismiin liittyvät myös keskusjohtoisuus, tavoitteita koskeva yksiarvoisuus ja käsitys, että kansakunnat ja ihmiset ovat eriarvoisia. Nationalistiset taipumukset näyttävät sisältyvän *ihmisolentojen olemukseen* ja pyrkimyksiin yleismaailmallisesti, vaikkakin nationalismin esiinnousua voidaan pitää seurauksena myös yhteiskunnallisista suhteista ja niiden konflikoitumisesta eikä vain ihmisyksilöistä itsestään. Natsismi sekä vastusti että hyödynsi massakulttuuria ja sen ongelmia.

Natsismia arvosteltaessa on peitetty näkyvistä, että natsismi on ihmisen luomus. Niinpä pahoina koetut teot eivät välttämättä *johdu* natsismista tai fasismista, vaan nämä ideologiat ja niiden pahuus voidaan johdella *ihmisten ominaisuuksista* ja *sosiaalisiin tilanteisiin liittyvistä toimintataipumuksista*.

Joka tapauksessa pahuuden ja julmuuden johteleminen pelkästä poliittisesta ideologiasta tai massakulttuurin ahdistavuudesta näkemättä näiden ilmiöiden yhteyksiä *ihmisten omaan tahdonmuodostukseen* olisi yksinkertaistavaa. Esimerkiksi Erich Frommin pyrkimys selittää natsismin kannatusta vuonna 1941 julkaisemassaan teoksessa *Escape from Freedom* (suom. *Vaarallinen vapaus*, 1962) jäi vajavaiseksi, sillä siinä ihmisten alttiutta autoritaariselle johtajuudelle selitettiin vain tulokseksi eurooppalaisten ihmisten kollektiivisesti kokemasta vapauskriisistä. Teoksen mukaan monet tavalliset ihmiset olivat vapautuneet kirkon moraalisesta otteesta mutta kokivat heille luovutetun vapauden liian raskaaksi ja älyllisesti haastavaksi taakaksi ja antoivat tuon ulkoisista kahleista saavutetun pidäkkeettömän vapautensa helposti pois: uusien maallisten auktoriteettien, kuten suurten poliittisten johtajien, käsiin.[600]

Tällainen selitys jättää laskuista ihmisyksilöiden moraalisen tajunnan ja nähdäkseni aliarvioi ihmisten oman tahdon merkitystä sekä sitä kautta hyvän ja pahan välillä tapahtuvaa valintaa. Lisäksi kyseinen sosiaalipsykologinen ote näkee ihmiset oman vapautensa kieltäjinä yhtä huolestuttavalla tavalla kuin natsismi itsekin. Teorian perusolettamus ihmisestä olosuhteiden määräämänä ja heitteillä olevana olentona ei pidä välttämättä paikkaansa.

Ei ole syytä olettaa, että ihmisen toimintaan liittyvää ilmiötason pahuutta voitaisiin johdella sen enempää jostakin ideologiasta (kuten natsismista) tai yhteiskunnallisista suhteista (kuten elintilan turvaamisesta), vaan molemmat voidaan johdella luontevasti ihmisen olemuksesta. Natsismi ei ole niinkään syy kuin seuraus.

Traagista on, että syyttelemällä poliittista pahuutta ”nationalismista” ihmiskunta peittää ja hautaa itseltään sen mahdollisuuden, että pahuus johtuukin niistä lajityypillisistä ominaisuuksista, jotka sisältyvät ihmisen olemukseen ”poliittisena olentona” (*zoon politikon*). Poliittiset ideologiat vain toimivat ihmisten pyrkimysten välikappaleina tai kanavina.

Kansallismielisyyden ja nationalismin ero

Natsismi ja fasismi voidaan tietenkin määritellä monin eri tavoin. Näiden poliittisten ilmiöiden esiinnousua ja syitä voidaan selittää sekä yksilöpsykologisilla tekijöillä että joukkojen käyttäytymistä koskevilla havainnoilla ja lainalaisuuksilla. Tässä kirjoituksessa tarkoitan nationalismilla sellaista kansallisen edun tavoittelua, joka perustuu käsitykseen kansa-

kuntien ja ihmisrotujen *eriarvoisuudesta*. Nationalismi poikkeaa siis pelkästä kansallismielisyydestä, jonka kautta pyritään edistämään kansallista etua utilitaristisin tai kansakunnan itsemääräämisoikeuteen perustuvin keinoin.

Myös utilitarismissa yhteisen hyvän kriteerinä on aina pyrkimys kansalliseen kokonaisetuun ja sitä kautta mahdollisimman monien ihmisten hyvinvointiin ja onnellisuuteen – ei esimerkiksi yksilöiden oman edun toisista ihmisistä riippumattomaan maksimointiin. Utilitaristisessa seurausetiikassa ei pidetä oikeutettuna edistää yksien ihmisten onnellisuutta toisten kustannuksella, ja tämä puolestaan oli jo Platonin valtiofilosofian keskeinen lähtökohta. Nykyaikaisessa utilitarismissa hyvinvoinnin jakamisen mittapuuna pidetään meritokraattista ansaitsemisperiaatetta, jonka mukaan ihmisten oikeuden hyvinvointiin ja onnellisuuteen tulee olla itse ansaittua ja vain joissakin tapauksissa tarpeen sanelemaa, mutta ilman ansioita ei tulisi palkita.

Kansojen itsemääräämisoikeuteen ja demokratiaan perustuva kansallismielisyys eroaa nationalismista myös siinä, että se nojaa mahdollisuuksien tasa-arvoon. Valtion olemusta ja tehtäviä ajatellen kaikkien poliittisten puolueiden olisi johdonmukaista pitää kansallisen edun edistämistä päämääränään, sillä puolueet ovat olemassa kansalaisten hyväksi. Valtion edun taas pitää yhtyä kansalaisten etuun, jotta valtiolla olisi oikeutus kansalaisten kannalta. Oikeudenmukaisessa valtiossa, politiikassa ja hallinnossa on edistettävä kansallista etua.

Suurin osa Euroopan kansallismielisiksi sanotuista puolueista pitääkin nykyisin päämääränään kansallisen edun edistämistä, ja monet niistä on perustettu vastustamaan valtioiden itsemääräämisoikeuden heikennyksiä ja Euroopan unionin liittovaltiopolitiikkaa. Tällöin ne käytännössä vastustavat totalitarismia, joka oli ominaista natsismille.

Toisinaan Euroopan kansallismieliset puolueet pyrkivät peittelemään kansallisen edun varjeluaan, jotta niitä ei syytettäisi nationalismista. Joinakin toisina aikoina taas kansallisen edun edistäminen nousee voimakkaasti ja avoimesti esiin, ja näin tapahtuu yleensä silloin, kun kansakuntien edut ajautuvat ristiriitoihin. Kaiken poliittisen toiminnan taustalla vallitseva kansallisen edun suojelu on tällöin pakko tunnustaa. Kansallinen etu on joka tapauksessa olemassa; toisinaan se vain tunnustetaan, toisinaan ei.

Miksi Frankfurtin koulukunnan filosofit epäonnistuivat?

Selitysvoimaisimpia teorioita natsismin ja fasismin synnystä ovat esittäneet edellä mainitut Frankfurtin koulukunnan filosofit, mutta heidänkin analyysinsä sisältävät heikkouksia. Theodor W. Adorno ja Max Horkheimer tulkitsivat natsismiin liittyvää väkivallan mekanisointia modernin

ihmiskuvan yhdeksi seuraukseksi. Heidän mukaansa tieteisuskoinen rationalismi oli opettanut pitämään ihmisiä teknisen koneiston osina: suorittajina ja välineinä.

Teoksessaan *Dialektik der Aufklärung – Philosophische Fragmente* vuodelta 1947 (suom. *Valistuksen dialektiikka*, 2008) Adorno ja Horkheimer katsoivat, että valistusfilosofian pyrkimys edistää järkeä ohjelmallistui 1800-luvun ja 1900-luvun alun Euroopassa, mutta perin kierolla tavalla.[601] Teollistumisen ja teknisen edistyksen aikakaudella ihmisistä tehtiin pelkkiä rattaita yhteiskunnan koneistoon, ja lopulta heidän ihmisarvonsakin nähtiin lähinnä hyötyjen tai haittojen kautta. Jos ihmisestä ei ollut hyötyä, hänen arvonsa voitiin riistää.

Adornon ja Horkheimerin tekemät tulkinnat on tunnetusti kyseenalaistettu, ja on nähty, ettei syiden ja seurausten ketju valistusfilosofian järkevistä ja kirkkaista pyrkimyksistä yhteiskunnalliseen hulluuteen ole lainkaan itsestään selvä. Natsismi hyödynsi valeita ja myyttejä, eikä sen monia ideoita ja omia päämääriä voida pitää järkevinä eikä kirkkaina. Mutta sikäli Adorno ja Horkheimer olivat varmasti oikeassa, että natsismi oli yhteiskunnan koneiston ja tuotannon rakenteiden tehokasta organisointia, joka hyötyi järjen alistamisesta poliittisen hallinnon käyttöön.

Asiaa valaisee Horkheimerin vuonna 1947 julkaisema teos *Eclipse of reason* (suom. *Välineellisen järjen kritiikki*, 2008), jota voidaan pitää eräänlaisena *Valistuksen dialektiikan* selitys- ja täydennysosana. Siinä Horkheimer tekee eron *objektiivisen järjen* ja *subjektiivisen järjen* välille.[602] Platonin ja Aristoteleen ajoista asti ihmisen rationaaliset pyrkimykset keskittyivät pohtimaan hyvän ja pahan olemusta. Saksalaiset filosofit pyrkivät ”asioita itseään” kohti vielä Edmund Husserlin edustaman fenomenologian kukoistusaikana teesinsä ”*Zu den Sachen selbst!*” mukaisesti. Tällaiselle filosofialle oli Horkheimerin mukaan ominaista objektiivinen järki. Sen mukaisesti haluttiin pelkästään järjellisin keinoin pohtia, mikä on hyvää tai pahaa, suotavaa tai epäsuotavaa, ja kuinka ihmisten pitäisi toimia. Horkheimerin mukaan tämä tavoite oli ominainen myös kristinuskolle.

Sen sijaan 1900-luvun alussa koetun modernisaation jälkeen hyvää ja pahaa on pyritty määrittelemään lähinnä siltä pohjalta, mikä on hyödyllistä tai haitallista. Nämä käsitteet puolestaan ovat relatiivisia. Niiden merkitys jää riippumaan siitä, miten eri ihmiset kokevat hyödyt ja haitat. Niinpä tällaista hyvän ja pahan määrittelyä voidaan nimittää subjektiivisen järjen leimaamaksi. Horkheimerin mielestä on kohtalokasta, että filosofit ovat nykyaikana taipuneet mieltämään eettiset kysymykset vain hyötyjen ja haittojen kautta eivätkä pohdi hyvän ja pahan olemusta sinänsä. Syynä hän pitää filosofisen ajattelun korvaamista naturalismilla, pragmatismilla ja positivismilla, jotka nousivat tieteen ihanteiksi 1800-luvun lopulla – yhtenä seurauksena kokeellisen tieteen voittokulusta.

Positivismin mukaan filosofian perinteiset ongelmat voitiin joko ratkaista empiirisen tieteen keinoin tai osoittaa ne mielettömiksi näennäisongelmiksi. Pragmatistit puolestaan pitivät totuutena ja tietona sellaista, mikä toimii käytännössä. Ja naturalismi puolestaan halusi nähdä koko todellisuuden pelkissä immanenteissa luonnon tosiseikoissa, joihin myös transsendentaaliset ideat hyvästä ja pahasta piti naturalistien mukaan voida palauttaa tai joista ne tuli voida johdella. Tällainen ajattelutapa on tietenkin sangen banaali.

Adornon ja Horkheimerin analyysit ovat klassikoita, sillä niiden sisältämät huomautukset sopivat kritiikeiksi myös nykyisin esiintyviä mekanistis-materialistisia ja teknisiä virtauksia vastaan. Natsismin leviämisen edellytyksenä olivat varmasti sekä järjen välineellistyminen että filosofien taantuminen pelkkien suorittajien rooliin. Kun filosofisen ajattelun ihanteet typistettiin samoiksi erityistieteiden kanssa, filosofit tulivat kaventaneiksi oman toimintansa ja mielenkiintonsa sen tapaisten asiakysymysten pohtimiseen, kuten *millä keinoilla* taloudellisesti ja hallinnollisesti annetut päämäärät voitaisiin *toteuttaa*, eivätkä he pohtineet enää päämäärien ja ihanteiden järjellisyyttä sinänsä. Huolestuttavinta on, että monet filosofit tekivät ja tekevät edelleenkin niin omasta aloitteestaan ja vapaaehtoisesti.

Erich Fromm puolestaan oli pyrkinyt johtelemaan nationalismiin ja fasismiin liittyvän joukkokäyttäytymisen selitykset ihmisten vapauskriisistä. Teoksessaan *The Anatomy of Human Destructiveness* vuodelta 1973 (suom. *Tuhoava ihminen*, 1976) hän täydensi analyysiaan ja johteli ihmisten alttiuden natsismille ihmisyksilöiden yksilöpsykologisista ominaisuuksista, heidän kehityshistoriastaan ja eräästä ruoansulatusjärjestelmän toimintahäiriöön perustuvasta persoonallisuustyypistä, jota hän kutsui ”anaalisvarastoivaksi nekrofiiliksi”. Psykiatrina toimineen Frommin mukaan anaalisvarastoivia nekrofiilejä leimaa ulosteiden varastointitaipumus ja peräsuolen säätelytoiminnoissa liittyvään epäonnistumiseen tai onnistumiseen liittyvä aggressiivisuus.[603]

Frankfurtin koulukunnan kaikki filosofit, myös Martin Heideggerin oppilaana toiminut Herbert Marcuse, olivat oivallisia selittäjiä, enkä puutu heidän jatkuvasti ajankohtaisiin analyyseihinsä tämän enempää. Totean vain mestarien selityksiin liittyvän tietyn heikkouden, jonka vuoksi heidän ajatuksensa ovat olleet vaarassa jäädä filosofisesti pinnallisiksi. He eivät ottaneet riittävästi huomioon *hyvän* ja *pahan* käsitteitä eivätkä suostuneet näkemään ihmistä jatkuvia moraalisia arvovalintoja tekevänä olentona.

Kenties Frankfurtin koulukunnan ajattelijoiden ratkaisuja voidaan ymmärtää halulla *välttää* pinnallisuuden leimaa; mikäänhän ei ole helpompaa kuin määritellä jokin asia suin päin hyväksi tai pahaksi. Sen sijaan he pyrkivät myötäilemään 1900-luvun tieteenihanteita sikäli, että he halusivat selittää ihmisen pahuutta ensisijaisesti yhteiskunnallisilla – tai niiden osoittautuessa riittämättömiksi – myös tietyillä empiirisesti todennettavilla yksilöpsykologisilla selitystekijöillä, jotka voidaan mieltää

immanenteiksi. Vaikka he kritisoivatkin positivismia, pragmatismia ja naturalismia, heidän oma ajattelunsa jäi kuitenkin pitkäksi ajaksi niiden arvostelemiseen uhratun vaivannäön leimaamaksi ja sikäli tieteisuskon kahleisiin kiinni. Heidän merkittävin heikkoutensa oli nähdäkseni se, että he sivuuttivat hyvän ja pahan käsitteet pitäen niitä liian transsendentaalisina ja sitä kautta sopimattomina muiden tieteenharjoittajien kanssa käytyyn keskusteluun.

Hyvän ja pahan tahdon merkitys

Hyvällä ja pahalla olisi nähdäkseni erittäin tärkeä merkitys tutkittaessa ja selitettäessä natsismia, sillä nämä käsitteet liittyvät läheisesti ihmisten *tahtotilaan*. Ihmisellä voi nimittäin olla hyvä tai paha tahto. Hyvyys ja pahuus liittyvät tarkoitusperiin, joita ihmisen toiminnalla on.

Hyvä ja paha tahto puolestaan ovat transsendentaalisia sikäli kuin ihmisten päämäärät ja intentiot yleensäkin ovat transsendentaalisia: toistaiseksi toteutumattomia, odotuksenomaisia ja ideaalisia. Päämäärien asettaminen ja analysointi taas liittyvät objektiivisen järjen alaan.

Frankfurtin koulukunnan filosofit tulivat kuitenkin itse kiertäneiksi ihmisten tahtotiloihin sekä hyvän ja pahan erottamiseen liittyvät ongelmat ja analyysin. Mekanistista tieteenihannetta myötäillen he etsivät selitystekijöitä yhteiskuntadynamiikasta tai ihmisten psykodynamiikasta: reaktioiden ja refleksien maailmasta ja yleensäkin sen tapaisesta vuorovaikutuksesta, jossa ihmisellä ei myönnetä olevan paljoa oman ajattelun tilaa. Tämän mukaisesti myös tiede itse tulee pitäneeksi ihmistä pelkkänä ärsykkeiden ja reaktioiden kaavassa rimpuilevana olentona. Frankfurtin koulukunnan filosofien selitysperusta oli tietysti alun perin toimiva, sillä suuri osa natsismiin liittyvästä järjettömyydestä ja tunteettomuudesta johtui juuri siitä, ettei ihmisillä ollut tuota oman ajattelun tilaa, ja poliittisen ja näennäistieteellisen propagandan jälkeen tuo tila kävi entistäkin ahtaammaksi.

Filosofien ja politiikan tutkijoiden olisi kuitenkin nykyaikana erittäin tärkeää luopua tietyistä modernin positivismin muodoista, kuten aivotutkimukseksi, neurotieteiksi, kognitiotieteeksi ja geeniteknologiaksi typistetystä tieteenfilosofiasta, sekä alkaa etsiä päämääriä ja objektiivista järkeä valistuksen valokeilan turvin. Valistuneella ajattelulla tarkoitan tässä yhteydessä arvo- ja moraalifilosofista analyysia – erotuksena edellä kritisoidusta ja massakulttuurin palvelukseen valjastetusta pseudovalistuksesta, jolla oli pelkkä välinerationaalinen merkitys.

Lähes ainoana viime vuosisadan merkittävistä kulttuurifilosofeista *pahuuden* mainitsee Heideggerin assistenttina toiminut ja myöhemmin itsenäisenä filosofina Yhdysvalloissa vaikuttanut Hannah Arendt teok-

sessaan *Eichmann in Jerusalem – A Report on the Banality of Evil* (1963), jossa hän käsittelee Adolf Eichmannin oikeudenkäyntiä.[604]

Arendtin mielestä Eichmannin ja muiden natsien toiminnassa henkilöityivät sokea ajattelemattomuus ja käskyjen noudattaminen, joita Arendt luonnehtii *banaaliksi*. Hänenkään mielestään julmuuksiin syyllistyneiden ihmisten toiminta ei ollut aikomuksiltaan pahaa, vaan pikemminkin kyseessä oli pelkkä välinpitämättömyys, joka sai brutaalin ja mielivaltaisen muodon kontingenteissa, satunnaisesti määräytyneissä, yhteiskunnallisisissa oloissa. Pahuus arkipäiväistyi tavallisten ihmisten piittaamattomuuden vuoksi, kun vähemmistövainoja sivusta seuranneet ummistivat silmänsä ja korvansa ja kuittasivat näkemänsä pelkillä olankohautuksilla.

Lisäksi natsien toiminta oli äärimmäisen pragmaattisesti motivoitunutta, eikä tekojen moraalista oikeutusta pysähdytty ajattelemaan. Erityisesti tämä näkyy oikeudessa syytettyjen puolusteluissa, tavassa, jonka mukaisesti myös Eichmann selitti vain noudattaneensa ”voimassa olevaa lakia ja saamiaan käskyjä”. Toisaalta myös asioiden käsittely oikeusistuimissa on ollut banaalia, eikä Arendtinkaan tuomiomieli riitä kuin toistamaan samaa normatiivista asennetta, joka leimasi natsien omaa asennoitumista. Normatiivinen eetos jää helposti ohueksi, sillä se ei selitä itse ilmiöitä. Oma väitteeni onkin, että jokainen natsienmetsästäjä on oikeastaan inhimillisen *pahuuden* eikä natsismin jäljillä. Hän etsii ihmisessä asuvaa pahuutta.

Tietysti myös pahuuden personifioiminen esimerkiksi uskontojen mainitsemiksi demoneiksi on kehittymätöntä ja turhaa. Toisaalta pahuuden kokemisessa ei ole välttämättä kyse myöskään ihmisten kamppailusta toisiaan vastaan tai luontoa vastaan, sillä äärimmäinenkään kilpailu ei välttämättä ohjaa etsimään ratkaisuja keinoista, jotka ovat väkivaltaisia tai muutoin pahantahoisia. Sen sijaan pahuus voidaan nähdä harkittuna, valittuna ja tietoisena toimintana kärsimyksen ja haitan tuottamiseksi toisille ihmisille. Pahuudessa on siis kyse ihmisen tahtotilasta, joka on moraalisesti vääristynyt. Ihminen, joka tekee pahoiksi, väkivaltaisiksi ja vahingollisiksi tietämiään tekoja, toimii pahan tahdon pohjalta.

Filosofisesti onkin yhtä kiinnostavaa kuin totta, että ihmisen tahto voi olla tietoisesti ja tarkoituksellisesti paha. Tahdon pahuus on aivan yhtä ilmeistä kuin sen mahdollinen hyvyyskin. Toisinaan paha tahto vaikuttaa jopa laajemmalle levinneeltä ja yleisemmältä kuin hyvä tahto. Nähdäkseni tähän filosofit eivät ole kiinnittäneet riittävästi huomiota – ilmeisesti pelätessään joutumista syytetyksi transsendentaalisilla hyvän ja pahan käsitteillä operoimisesta.

Olisi kuitenkin tärkeää muistaa, että ihmisen toiminnan vaikuttimet eivät ole välttämättä hyvään tähtääviä. Monilla ihmisillä on suuri motiivi olla tahallaan pahoja ja ilkeitä sekä tuottaa kärsimystä toisille ihmisille. Syy ei ole aina vain jokin ”natsismi”, vaan myös muiden vastaavien ismien, kuten kommunismin, kautta on kanavoitunut ihmisten pahaa tahtoa. On

vaikea sanoa, mistä se puolestaan kumpuaa. Sadistiset yllykkeet ja niistä saatu mahdollinen mielihyvä tarjoavat vain yhden selityksen tai kuvauksen, ja kysyttävä on, mistä sadismi sinänsä johtuu: pelkästä sadomasokistisesta persoonallisuuskonstituutiostako ja ihmisen pyrkimyksestä kieltää oma tai toisen ihmisen identiteetti joko alistumalla tai alistamalla muita, kuten Fromm ehkä vastaisi? Gastroentropian toimintahäiriöiden ohella sadismin syinä saattavat olla myös turhautuneisuus, raivo ja koetut epäoikeudenmukaisuudet sekä niiden perustalle kasvanut vakaa harkinta. Tällöin ihmiset eivät välttämättä keskity rakentamaan sellaista, minkä he tietävät hyväksi, vaan he toimivat tahallisen tuhoisasti pyrkiessään kostamaan itse kokemiaan takaiskuja toisille ihmisille.

Erota hyvä pahasta

Nykyaikana, jolloin kansallismieliset liikkeet ovat nousussa Euroopassa maahanmuuton, sosiaalisen eripuran ja talouskriisien myötä, on keskeistä pohtia, mitkä poliittiset liikkeet ovat terveellä pohjalla ja pyrkivät edistämään kansallista etua. On tärkeää erottaa nämä poliittiset puolueet niistä ryhmistä, jotka kanavoivat vihaa ja pahaa tahtoa. Tietenkin myös aggressioiden purkaminen ja ymmärtäminen on tärkeää, mutta väärin kohdattuina tällaiset ryhmittymät muodostavat vakavan uhan kansanvallalle ja poliittiselle kehitykselle – pohjimmiltaan yhtä suuren kuin 1930- ja 1940-lukujen natsismi. Se näytti politiikkaa estetisoivien lavasteidensa vuoksi alun perin hyvältä mutta johti sekä kannattajiensa että arvostelijoidensa elämän entistäkin kurjempaan tilaan tarjoamatta ongelmien tilalle mitään toteuttamiskelpoisia ratkaisuja.

Ihmisten ilkeys ja paha tahto näkyvät ihmisistä usein päälle, ja monet heistä onneksi kertovat aikeensa peittelemättä. Toiset taas tulevat paljastaneiksi pahanilkiset tarkoitusperänsä pyrkiessään naamioimaan ne näennäisen imartelevaan ja myötäsukaiseen muotoon. Kummassakaan tapauksessa taustalla ei ole kuitenkaan muuta kuin henkilökohtaisen vallan halua ja vihaa toisella tavalla ajattelevia ihmisiä tai kansanryhmiä kohtaan.

On tärkeää, ettei hallitusvastuun ja valtionhoitajapuolueen asemaa avata sellaisille poliittisille ryhmille, jotka pyrkivät vahvistamaan kannatustaan sortamalla tai halveksimalla joitakin kansanryhmiä tai kieltämällä heiltä oikeuksia. Tällä en suinkaan tarkoita, ettei esimerkiksi maahanmuuttoa tulisi rajoittaa. Siihen ohjaa jo pelkkä kansallisen edun ja maassa jo olevien maahanmuuttajien edun valvonta. Tällä tavoin ei myöskään katsota ketään karvoihin saati antauduta rotusortoon tai muihin ihmisarvon kiistäviin kannanottoihin. Sen sijaan maahantulon määrällisellä rajoittamisella ennalta *estetään* kansanryhmien konflikteja, erimielisyyden leviämistä ja julkisen vallan väliintulon tarvetta.

Miksi Hitleristä puhutaan?

Hitler ja hänen kumppaninsa kirjoittivat nimensä pysyvästi ihmiskunnan historiaan. Sikäli hänen hankkeensa onnistui. Jos hän olisi antautunut ja hänet olisi tuomittu oikeudessa, hänestä puhuttaisiin ehkä vähemmän. Hitlerin nosti politiikan estradille hänen pahan tahtonsa ehdottomuus, jonka tuloksena hän lopulta tuhosi myös itsensä.

Tämä oli tyypillisen autoritaarisen persoonallisuuden tapa vastata olemassaolon vaikeuteen. Jos tuhoaa maailman, niin se ei voi satuttaa itseä. Jos taas ei ole minää, niin kukaan voi sitä loukata. Toisaalta on muistettava, että suuren osan Saksan kaupungeista tuhosivat liittoutuneet omalla hyvyyden puolustamisellaan ja pahuuden vastustamisellaan, ja myös siihen liittyvä vandalismi ja nöyryyttäminen olivat yksi keino paeta moraalifilosofista vapautta ja sen haasteita.

Hitlerin pahuus on vertauskuvaa ihmisen pahuudelle. Hitler elää lukuisissa pintapuolisissa TV-dokumenteissa, joissa hänen töitään esitellään. Näissä latteissa ja tylsämielisissä ohjelmissa ei kuitenkaan lainkaan pohdita, *minkä jäljillä* natsien metsästäjät oikeastaan ovat, vaan kyseiset ohjelmat jäävät irrallisiksi ja esitteleviksi. Oma vastaukseni on: niissä ollaan ihmisen pahuuden ja pahan tahdon jäljillä sekä edetään varsin kapeita tutkimuspolkuja pitkin kohti totuutta politiikan olemuksesta.

Natsien hanke jäi historiaan pysyvästi, sillä se osoittaa politiikan olemuksen. Politiikka on – paitsi yhteistyön ja hyvän tahdon foorumi – myös itsekkyyden, ahneuden ja niiden takana vallitsevan inhimillisen heikkouden alttari. Natsismi allekirjoittaa ihmiskunnan olemuksen ja politiikan historian mitä häikäilemättömimmällä kynällä.

Politiikan olemus koostuu oman edun ja oman eturyhmän edun tavoittelusta. Kun tuosta pyrkimyksestä poistetaan kaikki häveliäisyys ja pidäkkeet, sovittelunhalu ja kohtuullisuus, jäljelle jäävät pelkkä naturalistinen omanvoitonpyynti, kamppailu ja saalistaminen. Se on poliittisten etujen ahnehtimista puhtaimmillaan. Vain valta ja väkivalta ratkaisevat tällöin oikeuden ja moraalin perustan. Oikeus on tämän mukaan kostoa ja totuus selviytymistä voitolle.

Natsismin painolastia ei ole syytä pitää kadonneena tai historian hämäriin unohtuneena. Se sisältyy ihmisen poliittiseen olemukseen myös nykyaikana. Siksi on tärkeää pohtia, millaisia poliitikkojen motiivit oikeastaan ovat. Mitä he ovat miehiään tai naisiaan? Suomen poliittinen kenttä on toistaiseksi melko kunnossa sikäli, että puolueiden tahtotila on ollut rakentava ja hyvä. Myös jatkossa on syytä välttää äänestämästä natsien kaltaisia poliitikkoja valtaan.

Keskiviikkona 6. huhtikuuta 2011

CORRUPTIO OPTIMA PESSIMA

”Parhaiden rappio on pahinta.” Kehittyvien Maakuntien Suomi kuuluu edelleenkin Suomen suurimpiin puolueisiin, sillä istuvassa eduskunnassa on enemmän KMS:n rahoittamia edustajia kuin monessakaan parlamenttiryhmässä, eikä vaalirahoitusskandaalin käry ole yltänyt vaaleihin asti. Aiheesta on puhuttu yllättävän vähän verrattuna siihen, millainen poru asiasta aikoinaan nousi.

Ainakin minulle on jäänyt täysin epäselväksi, kuinka suurella rahalla kukin ehdokas tai puolue aikoo nyt kannatusta ostaa; kokoomuksen ja vihreiden elegantit ~~vaalimökit~~ vaalipaviljongit Helsingin Kolmella sepällä tosin puhuvat omaa kieltään.

Ehkä vaalirahoituslainsäädäntöön olisi pitänyt kirjata samanlainen ehto kuin pikavippien markkinointiin. Kuluttajansuojalain mukainen vuosikorkohan on kerrottava asiakkaalle. Myös vaalimainoksiin sopisi pienellä painettu teksti, jossa rahoittajista ja heidän lahjoistaan tehtäisiin tili.

Korruptio on systeemin osa

Korruptio on lahjontaa tai lahjonnan vastaanottamista. Se on myös vallan käyttöä virkamiehen oman edun edistämiseen sekä järjestelmän hyödyntämistä niin, että sen tavoite ei toteudu tai päätarkoitus kierretään.

Monissa maissa korruption syynä on se, että virkamiehet ovat huonossa asemassa tai että poliittinen järjestelmä on niin byrokraattinen, ettei poliittisia tavoitteita voida ajaa virallisen järjestelmän kautta. Siksi asioita pehmitetään rahalla. Suomessa virkamiehet eivät ole huonossa asemassa, vaan palkka on yleensä hyvä, ja puolueettomuuden tukena on käytännöllinen irtisanomattomuus (joka usein johtaa myös täydelliseen despotiaan).

Niinpä on pääteltävä, ettei korruption syy ole virkamiesten köyhyydessä, vaan poliittisessa järjestelmässämme on vikaa. Ongelmat näkyvät erityisesti kunnallishallinnossa, jossa kansalaisilla on laajat muutoksenhakumahdollisuudet. Laajojen muutoksenhakuoikeuksien tarkoitus on taata demokratia, mutta käytännössä ne johtavat käsittelyjen hitauteen. Näin syntyy vaikutelma virkavaltaisuudesta ja kysymys, miten byrokratia voitaisiin kiertää. Paradoksaalisesti demokratian tavoittelu johtaa siis virkavaltaisuuteen ja se edelleen vilpillisiin kiertoyrityksiin.

Muutamat katsoivat vaalirahoitusskandaalin kiehuessa kuumimmillaan, että poliittisen vallan ostaminen rahalla on todellisuuden osa ja sellaisena hyväksyttävää. Väitteen tueksi esitettiin, että puolueiden ja

poliitikkojen nimenomaisena tehtävänä on edustaa kannattajiensa intressejä, joiden takana on aina myös taloudellista valtaa.

Keskeistä kuitenkin on, *miten* ne tuota valtaa käyttävät sekä *kuinka* sitä ostetaan ja myydään. Lahjonta johtaa myös yritysten ja yrittäjien itsensä kannalta kielteiseen tulokseen, sillä se vahingoittaa vapaata kilpailua ja johtaa sekä yrittäjien epätasa-arvoon että kansanvallan kiertämiseen.

Suomea pidetään yhtenä vähiten korruptoituneimmista maista vain siksi, ettei korruptiota osata erottaa järjestelmästä. Suomessa poliitikot ja virkamiehet toteuttavat tukijoidensa käskyt ilman, että siitä erikseen maksetaan. Maksu on jo saatu poliittiseen valtaan tai virkaan nostamisen kautta. Se taas tapahtuu hyväveliverkostoissa ja saunaseuroissa. Koska korruptoituneisuus on henkistä ja sosiaalista, se ei näy euroina eikä sentteinä korruptiotutkijoiden tilastoissa.

Yhtenä esimerkkinä vallankäytöstä virkamiehen oman edun edistämiseen ja kansalaisten edun sivuuttamiseen voi mainita vähemmistövaltuutetun virantäytön, jossa virkaan nimitettiin epäpätevä henkilö. Korruptio ulottuu oikeuskanslerinvirastoon, joka ei puuttunut vääryyteen millään tavalla.

Miksi vaalirahoitusskandaalin jälkipuinti epäonnistui?

Taannoisen vaalirahoitusskandaalin jälkipuinti epäonnistui, sillä sillä ei ollut mitään tuloksia ja käsittely karnevalisoitui mediassa. Esille tuli kyllä huomattava määrä paljastuksia, mutta kokonaiskuvan rakentaminen ja analyysin teko jäivät useimmilta kesken.

Huomiota kiinnitettiin muotoseikkoihin, kuten ilmoitusvelvollisuuksiin, mutta ei siihen, että firmojen tuki poliitikkojen vaalikampanjoille sisältää erittäin vahvan taloudellisen intressin ja siten myös korruptiivisen suhteen silloinkin, kun tuesta on ilmoitettu. Sama ongelma esiintyy tietysti myös poliittisessa vasemmistossa ammattijärjestöjen tukiessa vasemmistopuolueita verovähennyskelpoisilla jäsenmaksuilla, jolloin mukana on jonkin verran valtiota saamatta jäänyttä rahaa.

Koska velkojat eivät ole liioin saaneet KMS:n rahoja takaisin, maksajaksi tuli Suomen valtio. Valtion kassasta maksettiin siis istuvien ministerien vaalituet. Tämä on korruptiivinen suhde puhtaimmillaan.

Myös ylimpien laillisuusvalvojien leväperäisyys hämmästytti oikeuskanslerin onnistuttua katsomaan läpi sormien esimerkiksi Mauri Pekkarisen saamia lahjarahoja ja hänen virkatoimissaan vastavuoroisesti myöntämiä yritystukia.

Asioiden selvittämiseksi tehtiin paljon pelkästään sisäisiä tutkintoja, jotka tarjosivat mahdollisuuksia valkopesuun, kun byrokraatit kaivelivat omia napanöyhtiään. Huomiota herätti poliisin haluttomuus tutkia asioita

ilmoitusten perusteella ja siihen liittyvä poliittisten paineiden ”ymmärtäminen”: suopeus johtavia poliitikkoja kohtaan.

Poliitikot puolestaan eivät ottaneet itse vastuuta ja eronneet, vaan lykkäsivät asian ”lähestyviin vaaleihin”, vaikka niihin oli yli kaksi vuotta aikaa. Tähän mennessä kaikki onkin ehtinyt jo unohtua. Ainoa laillisuuden valvoja taisi tässäkin asiassa olla sensuroimaton mielipidelehdistö ja internetkirjoittajien aktiivisuus, joita tosin leimasi toimivallattomuus.

Huomionarvoinen seikka oli akateemisen yhteisön hiljaisuus eli professorien ja etiikan asiantuntijoiden kantaaottamattomuus. Myötähäpeää herättävää oli varsinkin virassa olevien filosofien täydellinen mitäänsanomattomuus ja muiden filosofien leimaaminen rabulisteiksi.

Vaalirahakeitoksen kerrannaisvaikutukset lienevät taloudellisia vaikutuksia suuremmat. Piittaamattomuudellaan poliitikot antavat muille kansalaisille viestin, että on oikein keinotella ja pinnata. Tämä antaa mallin yhtä hyvin tavallisille veronmaksajille kuin pikkuvirkamiehillekin.

Katsellessani käynnissä olevaa vaalishow’ta sympatiani ovat uusien puolueiden kannalla. Valtion suoraan myöntämä puoluetuki on poliittisessa järjestelmässämme tärkeää, jotta puolueet eivät olisi riippuvaisia lahjoituksista tai niistä tahoista, joilla on varaa poliittisen vallan ostamiseen. Sellaisessa järjestelmässä poliittinen valta olisi vain rikkaiden omaisuutta.

Puoluetuki sinänsä ei ole pahasta, vaan keskeistä on, miten se jaetaan. Nähdäkseni jokaiselle puolueelle pitäisi myöntää sama määrä puoluetukea riippumatta parlamenttiedustuksesta. Vain näin puolueet saataisiin lähtökohdiltaan samalle viivalle, jossa niiden pitääkin ennen vaaleja olla. On harmillista, että muutamilla puolueilla ei ole ollut varaa painattaa edes julisteita, vaikka sanottavaa löytyisikin.

Torstaina 7. huhtikuuta 2011

MIKÄ MUUTOKSESSA MÄTTÄÄ?

Muutos 2011 -puolue pyrkii tuomaan politiikkaan uusia vaihtoehtoja samalla tavoin kuin kokoomuksen protestiliikkeeksi syntynyt Nuorsuomalaiset 1990-luvulla. Nusut perustettiin entisen puheenjohtajansa Risto E. J. Penttilän mukaan siksi, että ”kokoomuksessa ei voinut toimia”.

Vahvaan organisaatioon perustuvissa puolueissa harvoin onkaan tilaa luovalle ajattelulle ja kyvykkäille yksilöille. Heidät sopeutetaan kuriin, hierarkioihin ja autoritaarisuuteen sekä asetetaan samaan lähtöruutuun aloittelijoiden kanssa heti ovesta sisään astuttuaan.

Koeaikaa sovelletaan kärsivällisyyden ja poliittisen luotettavuuden testaamiseksi. Harjoittelijan asemassa elämää kuluu kuitenkin pelkän kompetenssin varmisteluun. Ihminen aivopestään, ja hänen oma poliittinen

linjanvetonsa tukahdutetaan. Niinpä politiikka ei voi uudistua vanhojen puolueiden sisältä.

Muutos 2011 on syntynyt samantyyppisistä motiiveista kuin Nuorsuomalaisetkin, mutta sen ohjelma on suuntautunut vastustamaan kansainvälisyyttä, maahanmuuttoa ja globalisaatiota, joiden varaan silkkisolmiojupit vannoivat. Sen sijaan Muutos on Perussuomalaisten liepeiltä kannatusta haaliva puolue. Alun perin Juha Mäki-Ketelän vuonna 2009 organisoiman ryhmittymän piiriin ovat hakeutuneet lähinnä ne, joille Perussuomalaisten konservatiivisuus, maalainen leima ja johtajakeskeisyys ovat merkinneet liiallisia rajoituksia. Muutoksen kautta ilmaistaan halua perustaa kansallismielinen ja kansallista etua edistävä puolue, joka olisi samalla arvoliberaali. Puolueen henkilögalleria osoittaa tosin melko jäykkiä arvoasenteita – paitsi suhteessa maahanmuuttoon – myös suhteessa moniin muihin arvostuskysymyksiin.

Onko Muutoksella sitten tulevaisuutta? Kysymys voidaan jakaa kahtia osaan, joka koskee aatteellista tulevaisuutta, ja osaan, joka koskee poliittisen kannatuksen riittävyyttä. Vahvimmillaan puolue on aatteellisella sektorilla. Muutoksen potentiaalinen kannatus taas kanavoituu todennäköisesti Perussuomalaisen puolueen kautta, sillä suomalaiset ovat varsin puolueuskollisia, ja myös puoluetta vaihtaessaan he äänestävät todennäköisemmin sellaista puoluetta, jolla on jo edustus parlamentissa.

Sen sijaan aatteellisesti Muutos voi tuoda poliittisille markkinoille kaivattua tuuletusta. Kilpailu ja uusien toimijoiden ilmaantuminen parantavat myös suurten puolueiden kuuloa. Parhaiten pienet ryhmät vaikuttavatkin politiikkaan pakottamalla suuria muuttamaan omaa käyttäytymistään. Siksi pienten haastajapuolueiden olemassaolo ei ole suinkaan turhaa vaan suorastaan elintärkeää poliittisen uudistumisen kannalta. Voidaan jopa sanoa, että pienet puolueet kaatuvat tai jäävät pieniksi vain siksi, että suuret kaappaavat niiden innovatiiviset ideat ja alkavat toteuttaa niitä hallitusohjelmissaan. Juuri näinhän myös Nuorsuomalaiset aikoinaan lakastui.

Entä onko Muutoksen ajamilla uudistuksilla tulevaisuutta? Maahanmuuton rajoittamista koskevat vaatimukset on alettu jo ymmärtää kaikkialla. Kyse on vain siitä, miten suuret puolueet kehtaisivat tunnustaa erehtyneensä ja että muutos on todellakin tarpeen.

Suoran demokratian edut

Muutoksessa tiedetään, että kun edustuksellinen demokratia ei toimi Korean demokraattisessa tasavallassa, se ei voi toimia myöskään Suomessa. Muutoksen kautta esitetty demokratian tilaa koskeva huoli on täysin aiheellinen vaalirahoitusskandaalin aiheuttamasta järjestelmäkriisistä kärsivässä maassamme.

Suoran demokratian idea on kuitenkin kovasti kaksiteräinen. Puolue vaatii parantamaan kansanvaltaa asiakohtaisilla kansanäänestyksillä ja johtavien virkamiesten valinta- ja erottamisvaaleilla. Internetin aikakaudella suoran demokratian vaatimukset ovat ymmärrettäviä, ja sähköisen äänestämisen tekniset esteet liittyvätkin lähinnä identiteettien varmistamiseen.

Muutoslaisten ajatuksena on, ettei kansanäänestyksiä tarvitsisi järjestää suinkaan kaikesta. Jo kansanäänestyksiin alistamisen *mahdollisuus* ohjaisi ennakolta vaikuttavasti poliittisia edustajia ottamaan kansalaisten mielipiteet huomioon. Mutta myöskään äänestysten ja vaalien järjestäminen ei olisi tavatonta, eivätkä ne varmasti olisi niin mahdottomia toteuttaa kuin asian vastustajat ovat väittäneet. Käytetäänhän nettipankkiakin päivittäin täysin luotettavasti, joten sähköisen äänestyksen esteet tuntuvat tekaistuilta. Paperilipuin tapahtuva äänestäminen on yhtä vanhanaikaista kuin olisi lähteä maksamaan laskuja lipuilla ja lapuilla konttoreihin. Nykyisessä järjestelmässämme on uutuutena antiikin demokratiaan verrattuna ollut lähinnä se, että muinaisessa Kreikassa äänestyslippuina käytettiin rikki menneiden saviruukkujen sirpaleita (kreik. *ostrakon*), mutta nykyään käytössä ovat paperilipuke ja äänestyskopissa sievästi odottava lyijykynä, joten kyllä tekniikka kehittynyt on!

Kun demokratia on haluttu kaventaa yhtä yhdentekeväksi toimitukseksi kuin neljän tai kuuden vuoden välein tapahtuvat vaalit jo sinänsä ovat, tämä on merkinnyt kansanvallan typistämistä suppean demokratiakäsityksen muotoon. Laajan politiikkakäsityksen mukaiseen demokratianäkemykseen sisältyy ajatus, että politiikka on jokapäiväistä toimintaa, joka ulottuu kuluttajavalinnoista ja mielipiteenilmaisuista sähköisesti tapahtuviin äänestyksiin. Muutos on tehnyt tärkeää työtä halutessaan uudistaa ja lisätä kansanvaltaa ja saattaa sen ensimmäistä kertaa täysimittaisesti voimaan.

Suoran demokratian varjopuolet

Demokratian ihanteella on kuitenkin varjopuolensa. Kaikki tietävät, ettei politiikkaa voida rakentaa kansanvallan varaan. Kansanvaltaan liittyy periaatteellisia ja pysyviä heikkouksia. Ne tulevat esille kysymyksenä, miksi kansan enemmistön pitäisi päättää edes itseään koskevista asioista, kun enemmistö on usein tyhmempää kuin viisas vähemmistö ja toimisi vapaat kädet saadessaan omaksi vahingokseen. Tässä mielessä koko demokratian ihanne on absurdi, ja juuri siksi se onkin kavennettu edustukselliseksi demokratiaksi.

Nähdäkseni Muutos 2011 -puolueen ajama ”suoran demokratian” ihanne ei omasta hyvää tarkoittavuudestaan huolimatta vastaa kansanvallan tämänhetkisiin ongelmiin.

Ensinnäkään (1) kansanvallan toteutuminen ei ole itseisarvo. Sen sijaan politiikan itseisarvo ja päämäärä on ihmisten ja yhteiskunnan hyvä. Siihen ei päästä, jos ihmiset äänestävät erikseen jokaisesta asiakysymyksestä. Kansalaiset kyllästyisivät jatkuvaan äänestämiseen, ja tuloksiksi saataisiin epäedustavia äänestystuloksia, kun purjevenesatamien rakentamisesta kiinnostuisivat vain purjehtijat ja päiväkotien ylläpidosta perheelliset. Suora demokratia ei ole oikea tapa toimia poliittisesti, sillä kaikesta ei ole järkevää järjestää kansanäänestyksiä.

Toiseksi (2) suora demokratia tekisi mahdottomaksi poliittisen johtamisen ja vastuun kantamisen. Politiikka ei ole vain "kansan tahdon" toteuttamista vaan myös ihmisten ja yhteiskunnan vastuullista johtamista. Tärkeintä on yleisen edun ja yhteisen hyvän toteutuminen, ei jokin kuviteltu enemmistömielipiteiden mukainen "kansan tahto". Sellaista ei ole selväpiirteisenä olemassakaan, sillä ihmisten mielipiteiden muodostus riippuu suhdanteista ja heidän saamistaan taustatiedoista. Jos tietoa ja ymmärrystä ei ole, ihmiset altistuvat propagandalle ja manipulaatiolle. Tällöin vastuullinen linjanveto jää puuttumaan, ja äänestystulokset voivat vaihdella päivästä päivään. Juuri tätä mielipiteiden vellontaa Euroopan unionin komissio on käyttänyt hyväkseen äänestyttämällä muutamia kansakuntia EU-sopimusten voimaantulosta.

Kansanvallan ongelma Suomessa on tätä nykyä se, että *edustuksellinen demokratia* ei toimi niin kuin sen pitäisi. Syy löytyy poliitikkojen asiantuntemattomuudesta, populismista ja valtionhallinnon läpinäkymättömyydestä, jonka vuoksi se muistuttaa Supon virastoa. Kansanedustajatkaan eivät nykyisin tiedä, mitä hallinnossa puuhataan, kun esimerkiksi valtion omistajaohjausyksikkö ostaa ja myy osakkeita. Tässä mielessä Suomen valtionhallinto on armeijan ja sisäasiainministeriön poliisiosaston jatke.

Muutos tekee tärkeää työtä poistaessaan kansalaisten ja valtiobyrokratian luutumia. Pelkään kuitenkin pahoin, että voiton tästä työstä korjaavat muut puolueet. Parhaiten kansanvaltaa toteutettaisiin, jos saataisiin edustuksellinen demokratia toimimaan.

Ihmeellistä joka tapauksessa on, että moraalin puhdasta sydänverta pulppuava Muutos vannoo nimenomaan *äänestysten* ja *vaalien* varaan. Esimerkiksi antiikin Ateenassa kansantuomioistuimen (kreik. *heliaia*) jäsenet valittiin *arvalla*, koska katsottiin, että vaalit johtaisivat kampanjointiin, korruptioon ja kosiskeluun, joka puolestaan lisäisi valheellisuutta. Kuinka elävästi tämä pitääkään paikkaansa nykyajan suomalaisessa politiikassa!

Tosin myös *heliaia* teki virheitä ja ylimielisiä päätöksiä, joista tunnetuin taitaa olla Sokrateen tuomitseminen kuolemaan.

Perjantaina 8. huhtikuuta 2011

TURMIOLLISET TAKAUSVASTUUT

Nyt kun maahanmuutosta näyttää vallitsevan puolueiden keskuudessa täydellinen yksimielisyys, erääksi tärkeimmistä vaaliteemoista on noussut poliitikkojen suhtautuminen Euroopan unionin finanssikriisiin. Väliaikaista vakausrahastoa on jo kasvatettu 750 miljardiin euroon, ja sieltä on tarkoitus taata Kreikan ja Portugalinkin lainat. Logiikka on seuraava.

Rahoittajista riippuvaiset Euroopan valtiot huolehtivat ensin siitä, että pankit saavat romahduksen partaalla oleville maille myöntämänsä rahat takaisin. Sen jälkeen kyseiset maat saatetaan velkasaneeraukseen vuonna 2013 voimaan astuvan pysyvän vakausmekanismin turvin. Näin myös suomalaiset pakotetaan maksamaan muiden maiden velat suurille kansainvälisille pankeille ja muille pääomalähteille.

Vain hullu maksaa naapurin velkoja, vaikka se näyttäisikin kokonaisuuden kannalta perustellulta. On väitetty, että Suomen valtionvelan vuotuiset korot nousisivat 2 miljardista eurosta 4 miljardiin, jos Portugalin ja Kreikan valtiontalouksien annettaisiin suistua konkurssiin. Totuus on kuitenkin se, että pääongelma olisi tällaisessa tilanteessa *Suomen valtionvelan olemassaolo sinänsä*. Velkaa ollaan nostamassa ensi vuonna yli 80 miljardin euron. Missään tapauksessa sitä ei pitäisi kasvattaa riski-investoinneilla maksukyvyttömiin kansantalouksiin. Korkojen loppusumma nousee myös lainapääoman paisuessa.

EU:n takausvastuut ovat keskeinen kysymys koko Suomen tulevaisuuden kannalta. Mikäli seuraava eduskunta hyväksyy Suomen takausvastuiden noston hallituksen ajamaan 12,5 miljardiin euroon, niin samalla sitoudutaan maamme historian suurimpaan taloudelliseen aikapommiin.

Jyrki Katainen on määritellyt Portugalia koskevien takausvastuiden osuudeksi 1,2 miljardia,[605] ja Mari Kiviniemi puolestaan on siirtänyt asian seuraavalle eduskunnalle.[606] Pois annettujen rahojen pohjalla ovat Suomen antamat miljardiluotot muiden muassa Kreikalle ja Islannille.

Hallituspuolueet ovat nyt tilanteessa, jossa niiden on erittäin vaikea peräytyä ajamistaan takausvastuista, ja niinpä pääoppositiopuolueet tulevat korjaamaan asiassa poliittisen voiton. Timo Soini on tietenkin oikeassa tyrmätessään Suomen tuet Etelä-Euroopan maille,[607] ja samoin Jutta Urpilainen on oikeilla linjoilla katsoessaan, että pankit kantakoot vastuun tuottoisista riskiluotoistaan itse.[608] Ei tarvitse olla minkään puolueen puheenjohtaja ymmärtääkseen asian. Sen sijaan hämmästyttävää on, miksi useimpien hallituspuolueiden puheenjohtajat eivät ole suostuneet käsittämään tätä.

Myös poliittisen taktikoinnin kannalta Suomen kannattaa sanoutua irti takausvastuista. Mikäli Suomi jättäytyisi pois takausten antajien joukosta,

Euroopan talous ei suinkaan kaatuisi siihen, sillä Suomen osuus on enimmilläänkin vain muutaman prosentin luokkaa. Jos taas kaikki maat menettelisivät samoin ja pari Euroopan valtiota menisi nurin, sekään ei vaikuttaisi Suomen talouteen juuri mitään mutta voisi olla kokonaisuudelle hyväksi, sillä silloin ongelmamaat saataisiin velkasaneeraukseen ja kurssille kohti parempaa tulevaisuutta. Myös peruskirjan avaaminen ja eräiden maiden irrottaminen eurosta olisi pelkästään hyväksi, sillä se merkitsisi tosiasioiden tunnustamista: euron kautta on saatettu keskenään vertailukelvottomia maita keinotekoisesti samalle viivalle.

Huomattava on, etteivät Suomen valtiontalouden omat mahdollisuudet saada lainaa kansainvälisiltä markkinoilta riipu mitenkään siitä, suostuuko Suomi takaamaan muiden maiden velkoja. Valtiokonttorin velka-anomukset käsitellään ulkomaisissa pankeissa omina asiakysymyksinään. Maamme ei ole myöskään niin huonossa tilassa, että joutuisimme tai pääsisimme itse turvautumaan EU:n apuun. Meistä on tulossa nyt pelkästään maksajia ilman, että järjestelmästä on meille itsellemme mitään hyötyä.

Jos joku väittää, että kieltäytyminen takaajaksi ryhtymisestä on ”välistä vetämistä” tai jonkinlaista vastuuttomuutta, kyseessä on suuri erehdys. Jo takausvastuun käsite on virheellinen, sillä se antaa olettaa, että suomalaiset olisivat vastuussa muiden maiden virheistä ja talousahdingosta. Vastuuta voi olla vain, jos on syyllisyyttä. Suomalaiset eivät ole syyllisiä muiden maiden konkurssitilaan, ja niinpä moraalifilosofinen johtopäätös on, ettei myöskään vastuita pidä siirtää meille. Euroopan maiden keskinäiset taloudelliset suhteet eivät ole ihmisoikeuskysymyksiä, paitsi ehkä suomalaisten ihmisten itsemääräämisoikeuden kannalta.

Suomalaisilla on nyt erinomainen tilaisuus pelastaa itsensä ja äänestää valtaan eduskunta, joka ei takausvastuita hyväksy. Tällaisessa tilanteessa Britannia, Ranska ja Saksa varmasti kasvattaisivat tukeaan, sillä niillä on omat pankkinsa pelissä ja runsaasti hävittävää. Nyt on siis otollinen hetki laittaa esimerkiksi britit maksumiehiksi, sillä he eivät ole maksaneet edes EU-jäsenmaksujaan.

Sen sijaan Suomella ei ole pelissä muuta kuin Kataisen ja Kiviniemen hinku miellyttää meitä rikkaampia EU-maita käyttämällä suomalaisten veronmaksajien rahoja kansainvälisten suurpankkien luottotappioiden paikkaamiseen. Europorvarien ei pitäisi ahmia valtionvelkaa kuin täytekakkua, sillä tulokset putoilevat kuitenkin heidän omienkin jälkeläistensä lautaselle lemuamaan.

Suomen eduskunta ei Kataista, Stubbia ja muita EU-intoilijoita kaipaa. Suomalaisilla on tilaisuus äänestää kansantaloutemme tuhoajat pois vallasta ja järkeä tilalle. Myös tältä suunnalta tukea tarjotaan.

Lauantaina 9. huhtikuuta 2011

SUOMI EI SAA VAJOTA EUROOPAN VELKASUOHON

Vaadin edellisessä kolumnissani, että Suomen ei pitäisi suostua takaamaan muiden maiden velkoja. Miksi näin on? Mikä on syynä siihen, että näennäisesti vauraan ja vähän velkaantuneena pidetyn maamme ei pitäisi ottaa enää yhtään lisää valtionvelkaa saati haalia kantaakseen muiden maiden lainoja. Vastasin kysymyksiin jo edellisessä kirjoituksessani näkökulmasta, joka koskee asian poliittista oikeutusta. Mutta luodaanpa asialle myös talouspoliittista taustaa.

Suomi on ottanut kahtena edellisenä vuotena enemmän lainaa vuodessa kuin se pystyi maksamaan koko noususuhdanteen aikana takaisin. Laman päättyessä 1995 Suomen valtionvelka oli noin 60 miljardia euroa. Lipposen ja Vanhasen hallitusten aikana velkoja lyhennettiin vain noin 6 miljardilla. Samalla veroprosentit pidettiin alhaisina ennätysmäisen talouskasvun ruokkimiseksi. Tosiasiassa meille olisi riittänyt parin prosentin kasvu neljän prosentin sijasta, ja lainoja olisi pitänyt lyhentää runsaamman verotuksen avulla.

Koska hyvätuloisia ei verotettu tarpeeksi, rikkaat rikastuivat, ja valtionvelkojen hoitomenot siirrettiin köyhien ja keskituloisten suomalaisten maksettaviksi korotettuina arvonlisäveroina, jotka ovat tasaveroluonteisia ja kohtelevat kovalla kädellä myös pienyrittäjiä.

Lisäksi valtionomaisuutta myytiin noususuhdanteen aikana, vaikka osinkotulot huomioiden valtion olisi kannattanut pitää omaisuutensa hallussaan. Omaisuuden myynneillä ei lyhennetty velkoja kuin kuuden miljardin arvosta siitä huolimatta, että myyntitulot olivat noin 16 miljardia. Erotus käytettiin kulutukseen ja sosiaalimenoihin, vaikka satunnaisten tulojen varaan ei voida rakentaa pysyviä menoja.

Vuonna 2008 alkaneen laman seurauksena valtio velkaantuu yli kymmenellä miljardilla vuodessa. Pelkät koronhoitokustannukset vastaavat Puolustusvoimien budjettia. Pahinta on, ettei velkaantumista voida katkaista enää veroja korottamalla. Jos lisänvelan otto haluttaisiin korvata esimerkiksi arvonlisäverolla, alv-prosentti pitäisi nostaa noin 45:een.

Valtionvelka ei katoa myöskään inflaation myötä, sillä maailmanlaajuisen negatiivisen talouskasvun aikakaudella saattaa seurata velkadeflaatio, jolloin velkojen arvo vain nousee. Myöskään Suomen bruttokansantuotteen kasvu ei ole ikuisesti mahdollista, eivätkä velat tule kuitatuiksi tuotannon tehostumisen, työn tuottavuuden tai työllisyystilanteen paranemisen kautta. Esimerkiksi eläkkeiden maksun mahdollisuus perustuu oletukseen, että reaalipalkat ja talous kasvavat katkeamattomasti 1,75 prosentin vuosivauhdilla. Tämä tarkoittaisi, että myös kulutuksen pitäisi kolminkertaistua noin puolessa vuosisadassa.

Suomesta ei kuitenkaan löydy vastaavaa määrää kuluttajia eikä kulutusresursseja, sillä maassamme tehtyjen työtuntien määrä on vähentynyt. Jopa metsäteollisuus on siirtänyt suuren osan työpaikoista ulkomaille, ja viennin määräkin on laskenut.

Olisi kerrassaan absurdia sitoutua EU:n takausvastuisiin tilanteessa, jossa Suomen lakisääteisen eläkejärjestelmän eläkevastuuvelka on runsaat 500 miljardia euroa ja rahastoidut eläkevarat kattavat vain noin sata miljardia euroa. Valtion verotulot ja veroluonteisten maksujen tuotot ovat vuodessa vain vaivaiset 30 miljardia, ja muutoin Suomi syö tätä nykyä velaksi.

Suomella oli helmikuun lopussa valtionvelkaa 73 miljardia, mikä on noin 50 prosenttia bruttokansantuotteesta. EU:n valioluokkaan kuuluva maa lähestyy nopeasti Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksessa mainittua rajaa, jonka mukaan valtionvelka ei saisi ylittää 60 prosenttia BKT:stä. Vertailun vuoksi esimerkiksi Italialla on valtionvelkaa lähes 120 prosenttia BKT:stä, ja eurokelpoisuuden rajaksi asetettu ehto on ylitetty myös monissa muissa euroalueen maissa. Suomessa se ylittyy heti kun kansantuote alkaa tyrehtyä.

Köyttä riittää

Virallisesti Suomen osuus eurovaltioiden velkakriisin ratkomiseksi tähän mennessä sovituista hätäluotoista ja -sitoumuksista on noin kymmenen miljardia euroa, mikä vastaa Suomen valtion noin yhden vuoden tämänhetkistä velanottoa.

Portugalille annettujen 1,2 miljardin takausvastuiden lisäksi Suomen osuus Kreikalle annetuista suorista hätäluotoista oli 1,5 miljardia euroa. Suomi on antanut rahaa ja takauksia myös Irlannille ja Islannille. Jos Suomi nyt sitoutuu Euroopan takausvastuisiin, maamme joutuu täyttämään ne jonakin päivänä.

Euroopan väliaikaiselle rahoitusvakausvälineelle (*European Financial Stability Facility*) luvatuista yhteensä 440 miljardin euron pääomista ja takauksista Suomen osuuden on tarkoitus olla runsaat 8 miljardia euroa, ja EU:n komission 60 miljardin euron kriisirahastosta (*European Financial Stability Mechanism*) Suomen osuus on noin miljardi euroa. Euroopan pysyvästä vakausmekanismista (*European Stability Mechanism*), jonka suuruudeksi on kaavailtu noin 700 miljardia euroa, Suomen osuus olisi suunnilleen 13 miljardia.

Lisäksi päälle tulee Suomen Pankin noin 10 miljardin osuus Euroopan keskuspankin EKP:n kriisimaihin liittyvistä noin 500 miljardin riskeistä, ja Kansainvälisen valuuttarahaston IMF:n uusista 400 miljardin valmiusluotoista Suomen osuus on noin 2,5 miljardia.

Tämä merkitsee, että Suomen takausvastuut eivät rajoitu suinkaan suorina luottoina pois annettuihin muutamaan miljardiin eivätkä edes Kataisen ja Kiviniemen määrittelemiin takauksiin. Euromaat ja EU eivät ole kertoneet esimerkiksi sitä, *miten* väliaikaisen rahaston luotonantovara kasvatetaan 440 miljardiin, vaan asiasta päättäminen on siirretty Suomen vaalien yli kesäkuuhun. Käytännössä rahaston maksukyky voitaneen taata vain jäsenmaiden takausvastuita kasvattamalla.

Kaikki edellä mainitut tekijät huomioon ottaen Suomen yhteenlasketut takausvastuut kasvavat vähintään 30 miljardiin euroon. Mikäli myös Espanja, Italia ja Belgia suistuvat hätärahoituksen hakuun, Suomen yhteenlasketut rahoitus- ja takausvastuut kasvaisivat yli 50 miljardin euron, lähelle Suomen koko tämänhetkistä valtionvelkaa.

Tämä selittyy muun muassa sillä, että Espanja, Italia ja Belgia muodostavat yhdessä noin kolmanneksen eurotaloudesta, ja ne vastaavat noin kolmasosasta euroalueen kriisirahastojen ja -toimien kustannuksista. Jos nämä maat katoaisivat Kreikan, Irlannin ja Portugalin lainojen takaajien joukosta ja päätyisivät itse tuen hakijoiksi, samalla katoaisi myös rahoituksesta yksi kolmasosa. Tällöin Suomen pitäisi taata muiden maiden lainoja peräti kahden vuoden valtionbudjettinsa edestä, eli lähes 80 miljardilla eurolla!

Euroopan takausvastuut ovat hirvittävä taloudellinen painajainen. Suomen pitäisi ehdottomasti kieltäytyä niistä. Tämä vaihtoehto voidaan todistaa oikeaksi ja jopa välttämättömäksi jo yhdellä argumentilla. Kyseessä ovat pelkät suuret lupaukset, eikä hätärahastoihin kaavailtuja rahasummia ole Suomella (sen enempää kuin muillakaan euromailla) missään *olemassa*, vaan rahat pitäisi haalia kokoon kansainvälisiltä rahoitusmarkkinoilta. Luuletteko pankkien puolestaan olevan niin tyhmiä, että ne tuollaisessa tilanteessa lainaisivat lanttiakaan maksukyvyttömille maille saati ostaisivat konkurssitilassa olevien valtioiden velkakirjoja tai muita roskalainoja?

Kriisirahastot ovat siis suuri kupla, jota puhalletaan setelirahoituksen keinoin, toisin sanoen pumppaamalla markkinoille keskuspankkien myöntämää rahaa. Sitä syntyy, kun keskuspankit ostavat ongelmamaiden velkakirjoja ja päästävät siten markkinoille suuria määriä tyhjästä luotua rahaa. Tämä puolestaan johtaa inflaatioon ja pitkällä tähtäimellä rahan arvon mitätöitymiseen. Hirttoköyttä tulee tällöin niin paljon, että jalat ulottuvat maahan, mutta lynkattava saattaa kuolla kovaan pudotukseen.

Suurinflaatio onkin verotuksen ohella toinen tapa hoitaa valtioiden velat. Inflaatio taas on eräänlainen tasavero, joka syö sekä rikkaan että köyhän tuloista ja talletuksista inflaatioprosentin suuruisen osan. Se on vain sikäli erikoinen vero, että sillä verolla ei ole saajaa ollenkaan.

Narun pää vetäjien käteen

Totuus on, että Suomella ei ole mitään mahdollisuuksia maksaa edes tähänastisia lainojaan, ja samassa tilanteessa ovat muutkin niin sanotut länsimaat. Käytännössä velat jätetään maksamatta, ja rahoittajat jäävät vaille saataviaan. Koska suuri osa lainoista on otettu muista maista, syntyy valtioiden välisiä konflikteja ja sodat lisääntyvät.

Asioiden ratkaiseminen edellyttäisi koko maailman talousjärjestelmän uudistamista. Verotuksen yhdenmukaistaminen, yhteiset joukkovelkakirjat ja poliittinen integraatio eivät kuitenkaan vastaisi ongelmiin oikeudenmukaisesti, sillä niiden kautta taloudellista vastuuta siirrettäisiin huonosti taloutensa hoitaneista maista paremmin pärjääville. Globalisaatiosta siirryttäneenkin vähitellen kansallisen edun puolustamiseen, kun eri kansakunnat alkavat valvoa taloudellisia, työvoimapoliittisia ja sosiaalipoliittisia etujaan tämän eurooppalaisen universaalipolitiikan ja globalisaation vastapainoksi.

Mikäli suomalaiset suostuvat takaamaan muiden euromaiden lainoja, maallemme tulee kaksoisrooli sekä velallisena ja velkojana. Tällaisessa tilanteessa Suomi ei voisi muuta kuin riitautua itsensä kanssa. Siksi olisi parasta käsitellä tämäkin ristiriita etukäteen, jotta kurja kohtalo voitaisiin välttää.

Kansallisfilosofi J. V. Snellmanin patsaalle kiiveten huudan vastuussa oleville poliitikoille: Kansantaloutemme pelastamiseksi olisi nyt tehtävä kaikki mahdollinen! Suomalaiset voivat vielä välttää panemasta päätään hirttosilmukkaan. EU:n takausvastuista kieltäytyminen on pieni hienovarainen teko, jonka historia kyllä muistaa. Viisaus ei ole nyt vaikeaa. Parhaiten se tapahtuu kevyellä kynänkäänteellä äänestyskopissa.

Sunnuntaina 10. huhtikuuta 2011

MYÖS SUOMESSA ON LISTAVAALI

Kehittyvien Maakuntien Suomi ry:n viime eduskuntavaaleissa saavuttama menestys ohjaa ajattelemaan, että myös Suomessa on voimassa ruotsalaisen mallin mukainen listavaali. Rahoittajien ja puoluejohdon kesken päätetään, ketkä nostetaan tuettavien joukkoon ja ketkä jätetään hännille. Rahat, joilla mainokset laaditaan ja joilla ostetaan kannatus kansalta, jaetaan suosituimmuuslistan mukaan tietyille henkilöille, joista sitten muodostuu tuo pitkä lista.

Erona ruotsalaiseen käytäntöön on vain se, että Ruotsissa henkilögallerian sumplivat paikoilleen puoluejyrät. Suomessa taas asiaan vaikuttavat firmat ja muut rahoittajat.

Oikeistohallituksen aikana tuskin muuta voi odottaakaan. On luonnollisesti selvää, että korruptio kukoistaa, sillä oikeistopuolueiden keskeiset intressiryhmät ovat firmoja, joiden motiivit ja keinot ovat taloudellisia: shekkivihko, pelimerkit ja raha. Vasemmiston vaalikampanjoissa taas oli mukana iso kasa ay-liikkeen rahaa, joka koostuu verovähennyskelpoisista jäsenmaksuista ja joka on pois valtion tuloista. Korruptiota on tämäkin, sillä kansanedustajien kampanjoita rahoitettiin välillisesti valtion kassasta.

Suomalaista vaalijärjestelmää on kehuttu ja moitittu henkilökeskeiseksi. Myönteistä siinä on yksilön kunnioittaminen ja kielteistä se, että valituksi tullakseen yksittäisen ihmisen täytyy sitoutua rahoittajaan, TV-tuottajaan tai pankkiin.

KMS:n pomot perustelivat toimintaansa aikoinaan sillä jalomielisellä ajatuksella, että ehdokkaita tukemalla yhdistys haluaa avata oven menestykseen muillekin kuin niille, jotka pystyvät ostamaan julkisuutta ja ääniä omilla rahoillaan. Tosiasiassa KMS luovutti tukensa lähinnä niille poliitikoille, joilla oli jo kosolti julkisuutta, kuten ministereille ja muille merkittäville vallankäyttäjille. Tätä puolestaan voitiin pitää merkkinä tuosta arveluttavasta ”maksullisesta arvovalintavaikuttamisesta”. Loput paikat parlamentista täytettiin sitten pelkillä populisteilla, kuten urheilijoilla, lavalaulajilla ja *pin up* -tytöillä, jotka nauttivat kuvalehtijulkisuudesta.

Toivon, että seuraavissa vaaleissa kansalaiset eivät sokaistuisi häikäisevistä mainoksista ja että läpi voisi päästä rehellisellä ja perustellulla poliittisella ohjelmalla. Tiedän toki, että politiikassa tärkeitä ovat intressiryhmät ja niiden edut. Mutta Suomen tulevaisuutta ei kuitenkaan paranneta eturyhmien välisellä kinastelulla, ei myöskään keinottelulla.

Politiikasta on tullut rahalla vaikuttamista muun muassa siksi, että määrävähemmistösäädösten poistaminen avasi enemmistöhallituksille suoran tien valtaan. Kun oppositio ei voi enää äänestää lakeja yli vaalien, hallituksesta tuli peliautomaatti, johon eri intressiryhmät voivat laittaa kolikon ja nähdä tuloksen edessään vielä saman hallituskauden aikana. Kätevää ja tehokasta, mutta näin politiikasta suli pois yleisen oikeudenmukaisuuden tavoittelu.

Kun kukaan ei enää ajattele, mikä on hyväksi yhteiselle edulle, yleiselle oikeudenmukaisuudelle ja Suomelle, politiikasta on poistunut aatteellisuus. Kukaan ei halua käyttää järkeä eikä pohdi, mikä on filosofisesti oikein tai hyväksi.

Toivon kuitenkin, että Suomen kansa herää horroksestaan. Seuraavia vaaleja ei käydä konservatiivien ja liberaalien kesken, kuten muutamat ovat väittäneet. Seuraavat vaalit käydään niiden välillä, jotka haluavat edistää yhteistä kansallista etua, ja niiden, joille tämä yhteinen kansallinen etu ei mitään merkitse.

Maanantaina 11. huhtikuuta 2011

ONKO JÄRKEÄ OLLA KONSERVATIIVI?

Useat poliitikot ovat väittäneet, että seuraavat eduskuntavaalit käydään konservatiivien ja liberaalien välillä. Tällä tavoin ajattelevat ihmiset ovat useimmiten itse konservatiiveja, jotka toivovat vanhoillisuuden leviämistä yhteiskunnassa. Yhteiskuntammehan on rakentunut pitkälti arvoliberalismin varaan, ja konservatiivisuuden voidaan katsoa ikään kuin parantavan asemiaan, jos se nostetaan yleisen vapaamielisyyden haastajaksi.

Lisäksi monet katsovat, että konservatiivien ja liberaalien vastakkainasettelu on korvannut oikeiston ja vasemmiston vastakkainasettelun. Koska suuri osa vasemmistopuolueista on ollut arvoliberaaleja (olematta talousliberaaleja), tällä tulkinnalla on haluttu vähätellä vasemmiston liberaaleille antamaa tukea. Niille, jotka pitävät konservatiiveja ja liberaaleja ainoina vakavasti otettavina ryhminä, poliittista vasemmistoa ei näytä olevan olemassakaan.

Vasemmistolaisuus ja liberalismi ovat kuitenkin melko läheisissä tekemisissä keskenään. Jako oikeistoon ja vasemmistoon syntyi Ranskan suuren vallankumouksen jälkimainingeissa vuonna 1791, kun lainkokouksen salissa puhemiehestä oikealle asettuivat perinteisen kuningasvallan kannattajat ja vasemmalle uudistusmieliset tasavaltaiset sekä liberaalit. Sosialistien ja kommunistien tulo parlamentteihin 1800-luvulla johti liberaalien siirtymiseen keskemmälle, ja noista ajoista lähtien liberaalit on luettu keskiryhmiin niin, että liberaalien ”keskustalaisuudesta” ovat pyrkineet ottamaan osansa jopa Keskustapuolueen ja Suomen Keskustan tapaiset Maalaisliiton jatkajat. Tosiasiassa ne eivät ole kovin liberaaleja saati uudistusmielisiä vaan konservatiivisia puolueita.

Nykyisissä parlamenteissa oikeisto koostuu yleensä konservatiiveista ja talousliberaaleista, keskusta demokraateista ja vasemmisto sosiaalidemokraateista, sosialisteista ja kommunisteista arvo- ja sosiaaliliberaalien hajautuessa eri puolille poliittista kenttää. Maissa, joissa yhteiskunnalliset ristiriidat ovat syviä ja varallisuuserot huomattavia, radikaali vasemmisto on ajanut myös sosiaalidemokraatit erilleen sosialistien ja kommunistien muodostamasta vasemmistosta.

Esimerkiksi EU-komission nykyisen puheenjohtajan José Manuel Barroson johtama Portugalin sosiaalidemokraattinen puolue (*Partido Social Democrata,* PSD) lukeutuu keskusta-oikeistolaiseksi puolueeksi erotuksena vasemmistolaisesta sosialistipuolueesta (*Partido Socialista*, PS). Tämä on ymmärrettävää, sillä EU-myönteiset puolueet ovat tulleet ajaneiksi kapitalismin tai vähintäänkin vapaan markkinatalouden asiaa ja sitä kautta talousliberalismia.

Oman käsitykseni mukaan sekä perinteinen oikeisto että vasemmisto ovat edelleen *olemassa*, eikä niiden vastakkainasettelu ole korvautunut pelkällä konservatiivien ja liberaalien asetelmalla. Sen sijaan vasemmisto on menettänyt aseet kädestään. Globalisoituneessa maailmassa, jossa pääomat ja työpaikat lähtevät maasta nopeasti kuin talkkari jäiseltä peltikatolta, ay-liike ei voi kiristää ketään – ainakaan työehdoilla tai työvoiman hinnalla.

Silti monilla ihmisillä olisi suuri intressi pitää kiinni työpoliittisista asemistaan. Työväen*luokkaa* perinteisessä mielessä ei kenties ole, mutta 1960-luvun veisu ”Myös sinä olet työläinen!” on muuttunut tavallaan todeksi. Yhteiskuntamme alkaa koostua *lähes pelkästään* huono-osaisista, varattomista tai elinikäisen asuntolainan orjuuteen köytetyistä köyhistä. Ironisesti sanotaan, että köyhyys on jo ”perinnöllistä”.

Toisaalta on olemassa monia ulkosuomalaisia henkilöitä, jotka ovat firmansa myytyään tehneet miljoonia ja kellottelevat Kanariansaarilla. Suomeen he tulevat vetämään omaa vaalikampanjaansa kuin jokin Jumalan lähettiläs luomatta silti uutta Paratiisia. Tämän kaltaiset ihmiset pitävät vastakkainasetteluja konservatiivien ja liberaalien välisinä ja kuuluvat tietysti itse konservatiiveihin.

Omasta mielestäni he ovat niitä juuri niitä, jotka katselevat elämää taustapeilistä. He ovat mennen maailman ilmiö ja kuuluvat sinne. En ainakaan minä halua tästä maasta mitään Ronald Reagan -hospitalityä, vaan dementikkojen sanatoriumit pidettäköön edelleenkin erikseen.

Konservatiiveja ja liberaaleja näyttää löytyvän nykyään jokaisesta puolueesta, samoin oikeistolaisia ja vasemmistolaisia. Joten mikä niiden ero lopultakin on? Vastaus: konservatiivin ja liberaalin ero on sama kuin henkilöiden, joista toinen haluaa matkustaa junassa selkä menosuuntaan, toinen taas kasvot menosuuntaan päin. Oikeistolaisen ja vasemmistolaisen ero puolestaan typistyy siihen, että oikeistolainen tykkää sinisestä ja vasemmistolainen punaisesta.

Tahdon sanoa, että konservatiivisuuden ja liberalismin ero on nykyisin lähinnä asenne- ja makukysymys. Konservatiivit ovat ihmisiä, jotka vastustavat kaikkea. He ovat yleensä laiskoja ja haluavat säilyttää vanhaa, koska he eivät itse luo uutta. Konservatiivit suhtautuvat maailmaan nokka nurinpäin. Liberaalit taas ovat valmiita hyväksymään aivan kaiken, ja vaarallisia he ovat varsinkin ollessaan talousliberaaleja. Sen sijaan arvoliberalismia minäkin kannatan, koska vapaamielisyys ei maksa mitään, mutta siitä on yleensä paljon huvia ja hyötyä.

Mutta konservatiivisuudessa ei ole järkeä sen enempää tyyliksi kuin poliittiseksi ohjelmaksikaan muotoiltuna. Konservatiivisuus on kehityksen este. Jos yritysmaailmassa ja talouselämässä oltaisiin konservatiivisia, maailma romahtaisi heti. Taloudessa ja sodassa ei pidä jäädä tuleen makaamaan. Aina on oltava valmis reagoimaan ja kehittymään. Juuri siihen

perustuu menestys. Myös tieteen evoluutio osoittaa, että kannattaa hypätä siihen junaan, joka ylipäänsä kulkee eteenpäin.

Niinpä haluan hylätä näkemyksen siitä, että nykyajan poliittiset vastakkainasettelut olisi syytä nähdä konservatiivien ja liberaalien tai toisaalta oikeiston ja vasemmiston välillä. Nämä ovat perin tekaistuja ja keinotekoisia vastakkainasetteluja. Tulevaisuudessa aidot poliittiset vastakkainasettelut vallitsevat *kansallista etua puolustavien* ja *kansallista etua vastustavien* ihmisten välillä. Toisin sanoen vastakkainasettelut vallitsevat kansallismielisten ja niiden välillä, jotka eivät yhteisestä kansallisesta edusta mitään välitä.

Konservatiivien ja liberaalien sekä oikeiston ja vasemmiston perinteiset vastakkainasettelut ovat samalla tavoin menneen maailman ilmiöitä kuin kuningasvallan kannattajien ja tasavaltalaisten kahtiajako. Kuninkaiden menetettyä valtansa monarkistien ja demokraattien oppositioasetelma on menettänyt merkityksensä. Se on menettänyt myös asiasisältönsä sekä vaihtanut ilmenemismuotoaan ja sijaintipaikkaansa poliittisella kentällä. Lopulta se on muuttunut pelkkään *asenteita* ilmaisevaan muotoon.

Siksi ei ole ihme, että nykyisin kokoomus ja poliittinen vasemmisto voivat kävellä saman hallituksen ovesta lietsoessaan yhdessä kansainvälisyyttä ja liittoutuessaan sitä kautta kansallista etua puolustavia vastaan. Suomessa tämä näkyy siinä, että kokoomuksen ja Vasemmistoliiton ohjelmat ovat lähempänä toisiaan kuin kokoomuksen ja Perussuomalaisten.

Kun perinteinen oikeisto ja perinteinen vasemmisto ovat hallituksessa, niiden välillä vallitsee vain liberalismin muotoa koskeva nyanssiero. Perinteinen oikeisto edustaa talousliberalismia ja vasemmisto arvo- ja sosiaaliliberalismia, jolloin kiistat koskevat vapauden luonnetta. Nämä erimielisyydet ovatkin osittain aitoja, sillä talousliberalismi muodostaa vastakohdan arvo- ja sosiaaliliberalismille. Poikkeuksen muodostaa se lähinnä teoreettinen mahdollisuus, että talousliberalismi edistää *myös* sosiaalisia vapausarvoja, mutta käytännössä talousliberalismin ja arvo- ja sosiaaliliberalismin toiminta-alueet syövät toinen toisiaan. Rajoittaessaan toisiaan optimaalisesti ne voivat tukea toisiaan, jolloin vapauden kokonaisalue parhaimmillaan kasvaa.

Oikeiston ajama talousliberalismi perustuu negatiivisen vapauden käsitteeseen, eli ihmisen näkemiseen vapaana rajoitteista. Vasemmiston ajama arvo- ja sosiaaliliberalismi taas perustuu positiiviseen vapauden käsitteeseen, joka vastaa pitkälti sosiaalisen oikeuden käsitettä kattaen ihmisten mahdollisuudet toteuttaa vapauksiaan. Julistamalla ihmiset vapaiksi *rajoitteista* ei ole kuitenkaan taattu mahdollisuuksia *toteuttaa* noita vapauksia, vaan usein ihmiset on jätetty heitteille.

Tästä johtuu, että oikeiston ajama talousliberalismi on johtanut ristiriitoihin vasemmiston edustaman arvo- ja sosiaaliliberalismin kanssa. Silti molemmat ovat jatkaneet yhteen hiileen puhaltamista pakkokansainvälistämisen edistämiseksi ja liberalismin toteuttamiseksi ymmärtämättä

liberalismin aatteen sisällä vallitsevien erilaisten suuntausten luonnetta. Ja juuri tästä johtuu, että vastakkainasettelut vallitsevat nykyisin kansainvälistä kapitalismia edistävien puolueiden ja kansallismielisten puolueiden välillä.

Kansainvälisyyden varaan vannovien puolueiden ja kansallismielisten puolueiden ero taas ei ole sama kuin liberaalien ja konservatiivien ero. Ensinnäkään kansallismieliset eivät ole konservatiivisia vaan hyvinkin nykyaikaisia ja tulevaisuuteen suuntautuneita puolueita, jotka haluavat uudistaa EU:n luutuneita rakenteita. Suuri osa kansallismielisistä haluaa säilyttää esimerkiksi sananvapauteen perustuvan länsimaisen yhteiskunnan ja edustaa siten arvo- ja sosiaaliliberalismia. Toiseksi, kansainvälisyyttä painottavat puolueet eivät ole yksiselitteisesti liberaaleja, sillä ne ovat ajaneet lähinnä talousliberalismia eivätkä siten vastaa liberalismin aatteen koko kentästä. Kansainvälisyyteen tähtäävät ja kansainvälistä etua kansallisen edun sijasta edistävät puolueet ovat lisäksi olleet usein varsin konservatiivisia ajaessaan vanhoillisen ja varakkaan yhteiskuntaluokan etua.

Vasta kun ihmisiä yhdistävä kansallinen etu tunnustetaan, voidaan päästä eroon konservatiiveja ja liberaaleja sekä oikeistolaisia ja vasemmistolaisia halkovista vastakkainasetteluista. Siksi en hyväksy muutamien suomalaisten poliitikkojen halua jakaa kansaa näillä vanhoilla asetelmilla: ne ovat peräti keinotekoisia ja tahallaan tekaistuja luomaan eripuraa ihmisten välille. Toivon, että myös tästä itse näkemästäni kansallismielisten ja kansallista etua vastustavien ristiriita-asetelmasta päästäisiin eroon niin, että yhteen hiileen puhaltaminen olisi mahdollista.

Toivon myös, että seuraavat vaalit käytäisiin sen kysymyksen ympärillä, mikä on tälle yhteiselle Suomellemme hyväksi ja että vaaleissa keskusteltaisiin enemmän kansallisesta edusta. Vasta näin päästäisiin puhumaan *itse asioista*, kuten siitä, onko esimerkiksi maahanmuutto, valtion velkaantuminen tai Puolustusvoimien alasajo hyväksi kansalliselle edulle.

Tässä valossa on samantekevää, ovatko ihmiset konservatiiveja vai liberaaleja, tai ovatko he oikeistolaisia vai vasemmistolaisia, sillä nämä seikat eivät – kuten sanottua – ilmaise muuta kuin asenteita ja makumieltymyksiä.

Tiistaina 12. huhtikuuta 2011

BORN IN THE USB

On mielenkiintoista nähdä, nouseeko Piraattipuolue Suomen parlamenttiin, niin kuin kävi Ruotsissa. Piraatit ovat joka tapauksessa tehneet virkeän, iloisen ja ystävällisen kampanjan. Sain itsekin Helsingin keskustassa liikkuessani käteeni epäkaupallisen tiedotteen, jossa kiteytettiin poliittisen ohjelman pääkohtia.

Piraattipuolueella olisi kaikki syyt menestyä. Sananvapauden heikennykset ovat olleet koko taakse jääneen eduskuntakauden suurimpia poliittisia rikoksia.

”Myös rehellisillä kansalaisilla saa olla salattavaa”, kiteytetään lentolehtisessä. Tämä siis argumenttina esimerkiksi Ben Zyskowiczin eduskunnassa taannoin esittämään heittoon, ”mitä salattavaa rehellisellä kansalaisella muka voi olla?”. Näyttääkin siltä, että asioitaan salailevat juuri ne poliitikot ja virkamiehet, jotka haluaisivat vaieta järjestelmään pesiytyneestä korruptiosta.

Vapaa tiedonkulku on kansanvallan ehto. Tietokoneistuneessa nykyajassa, jossa internetillä on valtava merkitys, puolueita on perustettu netissä, yhtenä esimerkkinä myös Muutos 2011. Monetkaan poliitikot eivät ole vielä ymmärtäneet, mitä tämä merkitsee demokratian kannalta: kansanvallan laajenemista, suoran demokratian vaatimuksia ja toiminnan muuttumista läpinäkyvämmäksi.

Sananvapaus kattaa sekä mielipiteidenvapauden että ilmaisunvapauden. Nähdäkseni poliittisen vallan ei pitäisi puuttua kenenkään ihmisen yksityiseen viestintään. Myös julkisen esittämisen pitää olla mahdollisimman sensuroimatonta. On törkeää, että Suomessa on painostettu siistimään taidenäyttelyiden ikkunoita vedoten siihen, että näytteille on asetettu esimerkiksi homopornoa.[609] Niinpä ei ole ihme, että eräskin Piraattipuolueen ehdokas mainostaa sloganilla ”Pornoani ette vie!”.[610]

On kaikkien ihmisten etu kasvaa yhteiskunnassa, jossa julkista esittämistä ei sensuroida. Vapaamielisyys tukee totuutta ja vastustaa valheellisuutta sekä kaksinaismoralismia. Tässä mielessä Piraattipuolue on oikealla asialla. Puolueessa yhdistyy viestintäteknologinen asiantuntemus ja liberaalit arvot, joita toden totta tarvittaisiin myös eduskunnassa.

Myös kopiointia koskevaa lainsäädäntöä on pakko uudistaa ja tehdä joustavammaksi. Teosten käyttäminen esimerkiksi opetus-, tiedotus- ja kulttuuritarkoituksiin pitää tehdä helpommaksi. Tekijöidenkään etu tuskin on se, ettei teoksia voi esitellä vapaasti mediassa kirjojen, levynkansien tai kuvien tekijänoikeuksiin vedoten. Teosten pienimuotoinen jakelu täytyy sallia virallisen jakeluportaan ohi. Tämä tukee kulttuurin runsastumista ja teosten säilymistä.

On väärin, että tietokoneohjelmien ja käyttöjärjestelmien kansanväliset valmistajat pääsevät kohtuuttomiin tuottoihin suhteellisen vähällä työllä pelkästään tekijänoikeuksia vaaliessaan. Kun jostakin käyttöjärjestelmästä on tullut sosiaalinen välttämättömyys lähinnä *kuluttajien oman toiminnan ja valintojen* tuloksena, kyse ei ole vain tekijöiden ansioista. Niinpä kyseiset ohjelmat ja järjestelmät tulisi vapauttaa tekijänoikeuksien tarjoamasta suojasta, tai ainakin pienimuotoinen kopiointi omaan käyttöön pitäisi sallia.

Toisaalta monet taiteilijat tulevat toimeen kehnosti. Tässä mielessä en pidä tekijöiden oikeuksien heikentämistä perusteltuna. Suomessa on paljon

kirjailijoita, kuvataiteilijoita ja muusikoita, joiden leipä ei kovin leveä ole. Suurimman siivun esimerkiksi kirjan tai äänilevyn hinnasta lohkaisee vähittäiskauppa, joka tekee tuotteen, eli taiteen ja kirjallisuuden, hyväksi vähiten. Toiseksi suurimman osuuden kahmaisee kustantaja tai tuottaja, ja pienimmän siivun saa tekijä.

Tekijänoikeuslainsäädäntöä tulisi muuttaa niin, että se varmistaisi tekijöiden oikeudet ja mahdollistaisi omien teosten paremman jakelun esimerkiksi internetin kautta, jolloin tuotteiden hintaa lisäävät turhat portaat jäisivät välistä pois. Tämä olisi myös kuluttajien edun mukaista.

Piraattipuolue on ollut tosin virheellisillä linjoilla siinä, että se on sananvapauden puolustamisen ohella vaatinut lähes kaiken kopioinnin laillistamista. Jos ei ole tekijänoikeuksia, ei ole myöskään oikeutta eikä mahdollisuuksia tehdä. Laaja piratismi veisi elinkeinon esimerkiksi taiteilijoilta. Ihmisillä on jo nykyisen tekijänoikeuslainsäädännön puitteissa *mahdollisuus* luovuttaa omat työnsä muiden käytettäviksi korvauksetta. Jos lainsäätäjä *pakottaisi* myöntämään tekijänoikeudet myös työnantajille tai legitimoisi kaiken kopioinnin, ajauduttaisiin epäoikeudenmukaisuuteen. Valtio ei voi luovuttaa toisten käytettäväksi mitään sellaista, mitä se ei itse omista. Tässä mielessä merirosvorahat ovat vaarassa tarttua hampaisiin kiinni.

Perjantaina 15. huhtikuuta 2011

MITÄ PERUSSUOMALAISET VOITTAVAT?

Professori Olavi Borgilta vaaliasiantuntijan roolinsa perineen Sami Borgin mukaan äänestäjät tekevät ratkaisunsa poikkeuksellisen myöhään näissä eduskuntavaaleissa.[611] Tutkijan ajatus saattaa sisältää eräänlaisen toiveen puolueiden kannatussuhteiden paluusta ennalleen.

Myös omasta mielestäni on toki *mahdollista*, että perussuomalaisten kannatuksesta osa karisee pois ja että osa katoaa niin sanottuun piilevään äänikynnykseen. Esimerkiksi Etelä-Savon ja Pohjois-Karjalan pienissä vaalipiireissä puolue kuin puolue tarvitsee vähintään 14 prosenttia äänistä yltääkseen yhteenkin paikkaan.

Saa nähdä, kuinka perussuomalaisten käy. Joka tapauksessa itse uskon, että äänestäjät ovat päättäneet puoluevalinnoistaan jo kauan sitten. Enää vain ehdokkaiden näkeminen vaalijulisteessa on voinut muuttaa tilannetta. Perussuomalaisten kasvussa ei ole ollut kyse pelkästään liikkuvien äänestäjien aktivoitumisesta vaan kansanliikkeestä varsinkin maahanmuuttoa vastaan.

Perussuomalaisille on kasautunut kannatusta sitä mukaa kuin hallituksen töppäilyt ovat lisänneet painetta äänestäjien päänkuoreen. Syitä riittää alkaen maahanmuutosta ja vaalirahoitusskandaalista aina pienempiin ongelmiin asti, esimerkiksi jätevesilakiin ja kansalaisten yhden-

vertaisuutta koetelleeseen perintöverotuksen uudistusyritykseen. Moni on vannonut kannatustaan perussuomalaisille nyrkki taskussa, eivätkä tulokset todennäköisesti muutu paljoa ennusteista.

Kansallista etua puolustamaan ryhmittyneiden puolueiden kannatus on jäänyt korkealle tasolle monissa Euroopan maissa EU-kriittisyyden merkiksi. Otaksun, että ilmiöstä tulee pitkäaikainen myös Suomessa – ainakin, mikäli EU:n talousongelmat jatkuvat tai kunnes laajenemishankkeista ja yhteisen maahanmuuttopolitiikan kaavailuista luovutaan.

Kansalaisten pako porvarihallituksesta ja vasemmisto-oppositiosta

Suomessa ovat käynnissä protestivaalit. Kyseessä on kansan kapina. Perinteinen kansanrintama kuuluu silti häviäjiin, sillä se asetti panoksensa konsensuspolitiikan puolelle ja varoi polttamasta siltoja mahdollisiin tuleviin hallituskumppaneihinsa. Kuitenkaan demarit ja Vasemmistoliitto eivät tee hyvillä suhteilla oikeistoon mitään, jos itseltä katoaa kannatus. Vasemmiston kylki on vuotanut jo kauan perussuomalaisiin päin. Syy on ajattelematon maahanmuuton suosiminen ja kansainvälisyyden hoilaaminen, joka on syönyt leivän ensiksi duunarien omasta pöydästä.

Entä mikä on protestin sisältö? Jonkin asian *puolesta* esitetyt protestit ovat aina olleet harvinaisia. Yleensä ne ovatkin pelkkiä lavastuksia, jollaisiin voi törmätä Pohjois-Korean, Kiinan ja Kuuban tapaisissa demokratioissa. Sen sijaan aito protesti suuntautuu jotakin *vastaan*. Suomessa se suuntautuu nyt edellä mainitsemiani ongelmia vastaan ja sellaisen puolueen kautta, joka on perinteisesti ollut kaikkea vastaan.

Tätä kautta esiin on piirtynyt tärkeä kysymys: onko perussuomalaisilla sellaista *ohjelmaa*, joka kelpaisi hallitusneuvotteluiden pohjaksi? Kun puolue todennäköisesti saa suuren vaalivoiton, jääkö tai jätetäänkö se protestanttien riveihin, vai johtaako tie katollisiin sisätiloihin Valtioneuvoston linnaan?

Perinteiset isot puolueet ovat vetäneet melko laimeat vaalikampanjat, ja lannistumisen mieliala on näkynyt vaalityöntekijöiden kasvoilta. Tuntuu, että puolueissa on valmistauduttu ottamaan vastaan tappio jo pitkään. Niissä ilmeisesti tiedetään, mitä sitoutuminen Euroopan unionin kauttakulkulainoitukseen on merkinnyt Suomelle.

Toinen syy perinteisten suurten puolueiden vaikenemiseen on ollut se, että puolueissa on hiottu hallitusohjelmia. Ei ole epäilystäkään, ettei kokoomuksella, kepulla, demareilla ja muilla hallituksen vakiomuuttujilla olisi jonkinlaista sopimusta tai varasuunnitelmaa siltä varalta, että perussuomalaiset pyyhkivät vaaleissa pöydän.

Perussuomalaisten ongelma: mitä vallalla voi tehdä?

Kokoomuksessa, kepussa ja demareissa on pitkä valtionhoitajaperinne. Näillä puolueilla on organisaatio. On asiantuntemusta ja laaja edustus virkamieskunnassa. Erimielisyyksien ratkomista varten riittää kärsivällisyyttä ja kykyä dialogiin ilman, että tarvitsisi pelätä puolueen hajoamista. Perussuomalaisilla ei ole mitään näistä.

Kympin kysymys ei ole, huolitaanko perussuomalaisia hallitukseen tai tuleeko siitä suurin puolue. Keskeinen kysymys on, *miten se itse selviää tilanteesta*, mikäli se saa hallitusvastuun viitan tai peräti hallituksen muodostajan tehtävän.

Puolue valittaneen hallitusyhteistyöhön juuri siksi, ettei sillä ole ehdottoman selvää ohjelmaa. Liikkumavaraa riittää ministerin aseman hankkimiseen johtaville poliitikoille. Pienviljelijät, kolmannen sukupolven lähiöasukkaat ja nettinörtit voidaan tällöin pitää ruodussa ampumalla rivit suoriksi.

Mutta ongelmaksi jää, mitä tehdä lähes 20 prosentin kannatuksella, jos sitä ei voida realisoida poliittisiksi teoiksi, kun periaatteellinen ohjelma, linjanvetäjät, poliittiset puhujat, analyysi, asiantuntemus, kielitaito, kansainvälinen toimintakyky ja hallinnollinen tietotaito puuttuvat. Mikäli taas puolueella on jonkinlainen lausumaton ohjelma, siihen liittyvät yllätykset voivat muodostaa tikittävän aikapommin sekä äänestäjille, muille hallituspuolueille että puolueelle itselleen. Aselailla ratsastaneen ja pilkkilaista aikoinaan kannatusta onkineen puolueen hallituskelpoisuus on myös eräänlainen uskottavuuskysymys.

Jos Perussuomalaisista tulee suurin puolue, kysymys kuuluu, voiko puolue huolia hallituskumppaneikseen sellaisia puolueita, joissa ei vastusteta homoja, joissa tunnustetaan ydinvoiman välttämättömyys ja tiedetään, mihin tarvitaan IBAN-koodi.

Perussuomalaisuuden ilmiöluonteesta

Perussuomalaisen puolueen salonkikelpoisuudesta käydään samanlaista kiistaa kuin kokoomuksen hallituskelpoisuudesta Kekkosen aikana. Ehkä juuri siksi kansa on päättänyt nähdä myös puolueen puutteet etuina eikä haittoina. Keskisuureksi tai jopa suureksi kasvanutta puoluetta on kuitenkin vaikea johtaa ja pitää koossa ilman sovittelumekanismeja ja sellaisen dialogin perinnettä, joka on vakiintunut moniin muihin puolueisiin.

Perussuomalaisen puolueen kannattaisi purjehtia nykyistä väljemmille vesille, kohti Keski-Euroopasta tunnetun kansallisliberalismin linjoja. Nähdäkseni perussuomalaiset tekisivät viisaasti, jos he painottaisivat toiminnassaan kansallisen edun edistämistä ja jättäisivät esimerkiksi

homojen vastustamisen pois, sillä mitään kansallista etua ei voida ajaa yhtäkään kansallista vähemmistöä sortamalla. Puolueen olisi viisaampi profiloitua eteenpäin katselevaksi ja arvoliberaaliksi kansallismieliseksi puolueeksi eikä taaksepäin tähyileväksi vanhoilliseksi puolueeksi. Konservatiiviset kansallismieliset puolueet ovat kuihtuneet melko pieniksi myös muualla Euroopassa.

Mielenkiintoista Perussuomalaisten nousussa on sen ilmiöluonne. Kun toiminta etenee ilmiöksi, se alkaa edetä omalla painollaan ilman, että arvostelu vähentää hankkeen kannatusta edes silloin kuin se osuu nappiin. Näyttöä tästä antaa se, että perussuomalaisten taloustieteellinen neuvottomuus on kääntynyt mielipidemittauksissa voitoksi. Kansalaiset ovat pitäneet myönteisenä, että ei ole ohjelmaa: kun ei ole talouspoliittista ohjelmaa, ei tarvitse kuunnella ainakaan valeita!

Toisaalta ilman ohjelmaa, keinoja ja tietoisuutta päämääristä ei voi olla myöskään politiikkaa vaan pelkkää reagoimista eteen tuleviin tilanteisiin. Tämä kaventaa politiikan pragmatiikaksi ja suoriutumiseksi. Se tekee politiikasta pelkkää eloonjäämisstrategiaa ja sulkee pois politiikan olemuksen: pyrkimyksen oikeudenmukaisuuteen ja yhteiseen hyvään. Tämä taas on politiikan trendiytymistä. Ihmiset kiljuvat kuin teinitytöt idoliensa perään, tekevätpä nämä mitä tahansa.

Ensi viikonlopun mullistukseen on monta selitystä. Suomen kolme suurinta puoluetta ovat tuhlanneet etsikkoaikansa ollessaan vaihtamatta suuntaansa. Kaikki ajankohtaiset tapahtumat ovat kääntyneet perussuomalaisten voitoksi. Moni asia on mennyt politiikassa myttyyn. Maahanmuutto on johtanut vaikeuksiin, ja etnisen monikulttuurisuuden hokeminen on tunnustettu monessa Keski-Euroopan maassa vääräksi strategiaksi. Portugali jätti laina- ja takausanomuksensa juuri sopivasti ennen ennakkoäänestyksen alkua. Japanilaisten ydinvoimaloiden räjähdykset nostivat kahdesta ydinvoimavastaisesta puolueesta eli Perussuomalaisista ja Vihreästä liitosta nimenomaan Perussuomalaisten kannatusta.

Jopa sellainen irrallinen ja pienehkö tapahtuma, kuin ulkomaalaisomistuksessa olevan pizzerian palo Tampereella, kääntyi perussuomalaisten voitoksi demarien Päivi Lipposen kiirehdittyä tuomitsemaan paikalliset natsit ja persumieliset, vaikka syyksi paljastui vakuutusrahojen toivossa tehty vakuutuspetos.[612] Perussuomalaisilla näyttää olevan todellinen Führer-Wetter, jonka ansiosta aurinko paistaa, tapahtuipa mitä tahansa. Ilmiö on alkanut elättää itseään niin, että kaikki kielteinen tuomitaan *per definitionem* hallituksen ja vasemmisto-opposition tuottamiksi ongelmiksi ja kaikki myönteinen ymmärretään määritelmällisesti perussuomalaisten viisaudesta ja hyvyydestä johtuvaksi. Lopulta riittää, että vastustaa pahaa ja kannattaa hyvää.

Lauantaina 16. huhtikuuta 2011

KANSANEDUSTUSLAITOKSEN JA DEMOKRATIAN TURHUUDESTA

Puolueiden kampanjat ovat olleet pelkkää vaalikarjan löyhää ruokintaa. Suurin osa tärkeimmistä poliittisista teeseistä on jo tullut lausutuksi päättyneellä eduskuntakaudella, tosin parlamentin ulkopuolelta. Samoin kansalaiset ovat näköjään ratkaisseet, mitä puoluetta äänestävät. Kilpailua on käyty enää ehdokkaiden kesken. Sekin on ollut melko väritöntä, sillä poliitikkojen joukossa ei ole kunnon puhujia eikä esiintyjiä. Juuri siksi melkein mikä tahansa on riittänyt tuomaan hyvän tai jopa erinomaisen maineen.

Demokratian ytimenä pidetyt vaalit ovat vallankaappaus, jolla poliitikot anastavat vallan kansalta ja pitävät sitä hallussaan koko vaalikauden ajan. Edustuksellinen kansanvalta on illuusio, koska sitä käytetään puolueiden kautta. Puolueissa ihminen alistetaan puoluekurille, ja puolueet puhuvat edustajiensa nimissä, mutta yksilöt vaiennetaan.

Kansanedustuslaitoksen ongelma on sen olemassaolo. Pahimmillaan kansanedustuslaitos vain jarruttaa ja vaikeuttaa päätöksiä, jotka on havaittu välttämättömiksi valtiovarainministeriössä. Demokratiana pidetään yleensä sitä, että kansalaiset määräävät kansanedustajia ja kansanedustajat ministeriä ja että ministeri kertoo virkamieskunnalle, mitä valtionhallinnossa pitää edistää. Todellisuudessa virkamiehet kertovat ministereille, mihin valtiolla on varaa, ja ministeri ripittää kansanedustajia tekemään sen mukaisia äänestyspäätöksiä.

Poliittinen liikkumavara on taloudellisista syistä minimaalinen, ja niinpä kansanedustuslaitoksen voisi vaikka lopettaa. Politiikalla ei voida myöskään ohjata taloutta, sillä itsenäistä politiikkaa ei ole ja määräykset sanellaan Brysselistä ja Strasbourgista, jotka puolestaan saavat ohjeet EKP:n päämajasta Frankfurtista. Eduskunnan executive supervisorit voivat ehkä uskotella, että ”mulla on paljon valtaa” ja julistaa EU:n yhteispäätösmenettelystä luopumisen perustuslainvastaiseksi. Tämän viehättävän symboliikan puhdas sympaattisuus ja tosiasiallinen vallanmenetys näkyvät parhaiten juuri siinä, että EU:ssa siirrytään määräenemmistöpäätöksiin, sanovatpa kansalliset parlamentit mitä tahansa. Näin ei tietenkään pitäisi olla, mutta näin on.

Kansanedustuslaitoksen sulkeminen voi olla myös eduksi, sillä sen ylläpito tulee kohtuuttoman kalliiksi. Lisäksi se toimii huonolla hyötysuhteella. Kun ministerit saivat henkilökohtaiset avustajat, edustajien kiireet vain lisääntyivät. Tämä on tietenkin tuttua kaikkialta työelämästä. Kun sihteeri pannaan puskuroimaan sähköpostit ja puhelut, esimiehet voivat keskittyä loikoilemaan ja laiskottelemaan.

Myös enemmistöpäätöksiin perustuvan demokratian idea sinänsä on kreisi. Viisaat ovat yhteiskunnassa yleensä vähemmistönä, eivätkä järkevimmät nauti suurta kansansuosiota. Heitä pidetään erikoisina tai omalaatuisina ja pahimmillaan vaarallisina yhteiskuntajärjestykselle. Juuri tämän merkiksi tiedemiehet ovat eri henkilöitä kuin poliitikot ja ihmisten välillä on eroja, niitä, jotka demokratiaan ja tasa-arvoon perustuva politikointi haluaisi poistaa.

Historia osoittaa, että tosiasiassa enemmistön mielipiteisiin perustuva poliittinen ajattelu on yhtä vaarallista ja usein jopa vaarallisempaa kuin diktaattorien mielipiteet. Diktaattorin täytyy pelätä kaulansa katkaisemista, mutta joukossa tyhmyys tiivistyy ja vastuu hajautuu, ja siksi massojen vallankäyttö vaarantaa sekä järjen, vapauden että poliittisen vastuun.

Sunnuntaina 17. huhtikuuta 2011

KÄYKÄÄ NYT ANTAMASSA SE ÄÄNENNE

Jokainen kunnon kristitty, muslimi ja uskontokuntiin kuulumaton menee tänään päiväkävelylle piirtämään kirkkoveneen äänestyslippuun. Olen joskus ihmetellyt, mistä hylättyjen äänien suuri määrä johtuu. Eräs selitys on, että vaalikarja kerääntyy äänestyspaikalle kuin Nooan arkkiin, pareittain. Joukossa on paljon niitä, joista vain toinen haluaa äänestää. Toinen taas ei kehtaa olla käymättä kopissa täyttämässä kansalaisvelvollisuuttaan. Niinpä äänestyslippuihin kertyy pukinsarvia ja keskisormia, joita tuskin kukaan lähtisi vain huvin vuoksi vaalilippuihin piirtämään.

Se, että parikymmentä prosenttia ihmisistä ylenkatsoo äänioikeuttaan, on tietenkin ymmärrettävää, sillä edustuksellinen demokratia ylenkatsoo heitä. Tai sitten he ovat niin tyytyväisiä, että eivät halua puuttua asioiden hyvään hoitoon.

Neljän vuoden välein tapahtuva äänestäminen on joka tapauksessa surkeaa ihmisten pilkkaa. Vaalit ovat demokratian minimimuoto. Sen vähempää ei voisi asioihin vaikuttaa kuin käydä antamassa äänensä vaaleissa. Ja sekin on poliittisen vallan luovuttamista pois: poliitikoille. Tilalle astuu enemmistöjen diktatuuri, jossa poliitikot tavoittelevat kansansuosiota ja ajavat omaa tai taustaryhmiensä etua. Yhteistä hyvää ja oikeudenmukaisuutta ei ajattele kukaan, mikä näkyy kansallisen edun laiminlyömisenä.

Tavallaan edustuksellinen demokratia on myös pienen vähemmistön eli poliittisen eliitin despotiaa, kun puolueet ja ammattipoliitikot katsovat oikeudekseen hallita, rajoittaa sekä määrätä laeilla muiden ihmisten käyttäytymistä, toisin sanoen päättää siitä, miten meidän pitää elää. Erityisesti tämä näkyy arvo- ja elämäntapakysymyksissä. Myös minulla on mielipiteitä monista asioista, mutta en tohtisi vaatia, että niistä pitäisi tehdä muita ihmisiä kahlehtivia lakeja.

Poliitikot kuitenkin katsovat oikeudekseen menetellä juuri noin, mikä minun mielestäni on sangen ajattelematonta. Edustuksellisen demokratian arroganssi on juuri siitä, että poliitikot tekevät tämän kaiken avoimesti ja häikäilemättä.

Vaaleissa äänestäminen on kansalaisille opetettu käyttäytymismuoto, jolla heiltä otetaan valta kirkkaassa päivänvalossa pois. Sitten se siirretään muutaman johtavan poliitikon tai puolueen haltuun. Puolueissa taas ei voi juuri mihinkään vaikuttaa.

Maanantaina 18. huhtikuuta 2011

KAIKKIEN AIKOJEN YLLÄTYKSETTÖMIMMÄT VAALIT

KOK	44 (– 6)	20,4 % (– 1,9 %)
SDP	42 (– 3)	19,1 % (– 2,3 %)
PS	39 (+ 34)	19,0 % (+ 15,0 %)
KESK	35 (– 16)	15,8 % (– 7,3%)
VAS	14 (– 3)	8,1 % (– 0,7 %)
VIHR	10 (– 5)	7,2 % (– 1,2 %)
RKP	9 (0)	4,3 % (– 0,3 %)
KD	6 (–1)	4,0 % (– 0,8 %)
MUUT	1 (0)	0,4 % (– 0,1 %)[613]

Olivatpa tylsät vaalit. Koskaan aiemmin vaalien tulos ei ole ollut näin ennalta arvattava. Oheisessa taulukossa ovat puolueiden paikkalukemat ja kannatusprosentit sekä suluissa niiden muutokset.

Kokoomus voi selittää kuuden paikan tappionsa parhain päin suhteellisella voitollaan, joka nosti puolueen suurimmaksi. Sdp voi iloita noususta toiseksi suurimmaksi puolueeksi ja varmasta hallituspaikastaan, vaikka tosiasiassa vaalien tulos kertookin vasemmiston jatkuvasta alamäestä, joka vei kannatusta myös Vasemmistoliitolta. Vaalien ilmiö oli tietysti Perussuomalaiset, joka hyödynsi eurokriittisyyden kasvuun perustuvan kannatuspotentiaalin monien Keski-Euroopasta tuttujen kansallismielisten puolueiden tapaan.

Kuten muutamat ehkä muistavat, olin eräiden hyväntahtoisten tukijoideni aloitteesta itsekin tyrkyllä Perussuomalaisten Helsingin piirin ehdokkaaksi jossakin vaiheessa viime vuotta. Viimeinen ehdokaspaikka täytettiin kuitenkin istuvalla ja keskustasta loikanneella kansanedustaja Markku Uusipaavalniemellä, jonka uudelleenvalintaa pidettiin sittemmin todennäköisenä.

M-15 jäi nyt ulkopuolelle. Jopa juoksijalegenda Juha Väätäinen kiri edelle ja eduskuntaan. Tämä uusi Paavali olikin puolueelle kehnonlainen

valinta. Voi olla, että olisin itse onnistunut saamaan juuri ne äänet, joita Uusipaavalniemi ei saanut.

No, onpahan puolueen nyt helpompi vaatia esimerkiksi homoasiain kaappiin sullomista, kun se menee hallitukseen kokoomuksen ja Sdp:n kanssa. Sillä tämähän se tärkein kysymys persuille, kristillisille ja kokkareillekin on, kuten monta kertaa on tullut ilmi.

En kuitenkaan ole niitä ihmisiä, jotka niuhottavat joka asiasta, mikäli eivät ole kaikesta samaa mieltä. Älkää luulko. Haluan onnitella Soinia ja kaikkia vaalien voittajia onnistumisesta. En yleensäkään tunne vahingoniloa pudonneiden vuoksi enkä kateutta menestyvien ihmisten takia. Tiedän vain sen, että toisinaan tuntuu hyvältä saada aikaan tuloksia ja onnistua jossakin. Annan siis menestyksen anteeksi ja lohdutan myös ”väärin äänestäneitä”.

”Aate voitti”

Eri puolueiden vaalivalvojaisissa kuultiin monta kertaa väittämä ”aate voitti”. Olisi kuitenkin mielenkiintoista tietää, mikä se aate on. Mikä on esimerkiksi kokoomuksen tai Sdp:n aate nykyään? Minkälainen on perussuomalainen aate?

Omasta mielestäni mitään aatteellista tai ohjelmallista linjavetoa ei ole, vaan tilalla on pelkkää poliittista pragmatiikkaa. Siltä pohjaltahan politiikkaa on tehty jo kauan. Politiikka mielletään ulkoa annettujen direktiivien soveltamiseksi tai reagoimiseksi taloudellisiin ehtoihin. Mutta kunnon aatetta yhdelläkään puolueella ei ole ollut esittää. Aatteettomuus on syy siihen, miksi yleiseurooppalainen ja kansallinen politiikanteko ovat niin eksyksissä kuin ovat.

Eduskunnan uusi älymystö

Onneksi uudessa eduskunnassa riittää älymystöä. Siitä pitävät huolen TV-juontajat Maria Guzenina-Richardson ja Jaana Pelkonen. Tamperelaista intelligentsijaa edustavat tuttuun tapaan trubaduurit Mikko Alatalo ja Veltto-Virtanen. Kokoomuslaiset urheilijat Pauli Kiuru, Marjo Matikainen-Kallström ja Sinuhe Wallinheimo puolestaan saavat seuraa kehonrakentaja Kike Elomaasta ja Juha Väätäisestä.

Takeena urheilijoiden poliittisesta pätevyydestä on vain se, että urheilijoiden poliittiset suoritukset ovat keskimäärin samanlaisia kuin poliitikkojen urheilusuoritukset. Mutta eipä näillä tai muillakaan populaarikulttuurin edustajilla taida kovin paljoa sanottavaa olla, jos politiikan aatteellisia, filosofisia ja ideologisia polkuja lähdetään kulkemaan. Ainoa eduskuntaan noussut älymystön edustaja saattaa olla tuo Halla-aho, paitsi

että hänenkin maahanmuuttopoliittinen toisinajattelunsa on jo pitkään muistuttanut valtaväestön mielipiteiden myötäilyä.

On ehkä hyväkin, ettei kansanedustajilla ei ole omia ohjelmia eikä paljon mielipiteitäkään, sillä siten he ovat tottelevaisempia ja helpompia hallita. Muutoin puoluetoimintaan liittyvä normien vartiointi ja kurinpito eivät olisi mahdollisia.

Eduskuntaa pitävät herran nuhteessa myös lukuisat paikalle hälytetyt poliisit. Kokoomuksen poliisikansanedustaja Kalle Jokinen, joka viime talvena vaati fyysisen kastraation käyttöönottoa rangaistusmuotona, sai nyt seurakseen samaa puoluetta edustavan rikosylikomisario Kari Tolvasen ja ”päivystävän komisarion” ammattinimikettä käyttävän Tom Packalénin (ps.). He tarkastelevat kansalaisten toimintaa rikoksen näkökulmasta.

Omasta mielestäni on kehnoa, että turvallisuus- ja vartiointiammattien käytännöt ja asenteet välittyvät poliittisten mielipiteiden muodostukseen. Sitä kautta lakien laatimisesta tulee ihmisten pamputtamista, ja ajattelemisen sekä kyseenalaistamisen elintila kapenee. Ennen vanhaan sotilaita ja poliiseja ohjattiin pidättäytymään poliittisesta osallistumisesta. Näin tehtiin, koska haluttiin välttää armeijan ja poliisin politisoitumista, ja toisaalta siksi, ettei politiikka militarisoituisi.

Mutta kansahan tietysti äänestää itselleen sellaiset edustajat kuin haluaa ja ansaitsee. Siinä ovat taas muutamat soittaneet yleiseen hätänumeroon omassa henkisessä angina pectoriksessaan, ja politiikka on käänteistä darvinismia: yksinkertaisimpien selviytymistä voitolle.

Platonin ajan yhteiskunta muuten jakautui orjiin, vartijoihin ja filosofeihin eikä poikkea siten paljoakaan nykypäivän yhteiskunnasta. Suomessa tosin kuninkaiksi valitaan vartijoita, mutta yhtään filosofia ei ole eduskuntaan koskaan noussut. Demokratian alkulähteiltä tunnetun kaupunkivaltion kreikankielinen nimi POLIS voidaan kyllä lukea suomalaisen mustanmaijan ruotsinkielisestä kyljestä, ja siihen filosofian ja politiikan yhteydet taitavatkin jäädä maassamme.

Hallitusneuvottelut sitruunamehun puristusta

Lauseen ”aate voitti” ohella toinen vaalivalvojaisissa useasti kuultu peruslausahdus oli väite ”en voi jakaa samaa arvomaailmaa”. Tämä kuultaneen vielä useammin hallitusneuvotteluissa, vaikka ja koska hallituksen kokoonpano näyttää vaalituloksen valossa selkeältä.

Kokoomuksen, demarien ja perussuomalaisten hallitusta on kuitenkin erittäin vaikea puristaa kokoon, mikäli puolueet pitävät kiinni lupauksistaan. Siitä tulee sitruunamehun valmistusta.

Vaalikampanjoiden kuluessa syvimmistä erimielisyyksistä jopa vaiettiin rähinöintileimojen välttämiseksi, toimintakykyisyyden osoittamiseksi ja

kansalaisten luottamuksen saavuttamiseksi. Kolmen suurimman puolueen hallitus muodostettaneen vain siksi, että hallitus on pakko saada kasaan ja koska perussuomalaiset haluavat ministereiksi.

Pidän silti täysin mahdollisena, että perussuomalaiset jätetään pois hallituksesta. On myös mahdollista, että puolue jättäytyy itse oppositioon, jos se pitää kiinni tavoitteistaan. Monipuoluejärjestelmissä on usein käynyt niin, että jokin puolue saa suuren vaalivoiton, mutta ohjelmallisista syistä se jätetään tai jää oppositioon. Tapauksia löytyy sekä kotimaasta että ulkomailta.

Yksi syy, joka suorastaan velvoittaisi Perussuomalaisia jäämään oppositioon, on Portugalin lainatakuupaketista äänestäminen. Puolue on arvostellut takaussitoumuksia ankarasti. Suomi on ainoa maa, jossa päätös asiasta tehdään parlamentissa. Lainatakuupaketti edellyttää, että kaikki maat ovat siinä mukana. Perussuomalaiset siis joko kaatavat Portugalin tukipaketin tai taipuvat demarien kanssa kokoomuksen alun perin kannattamaan ratkaisuun.

Timo Soinin ajatuskuplasta voi lukea, että puolueen ohjelmasta tingitään juuri niin paljon kuin hallituspaikan saavuttaminen vaatii. Joustaminen on helppoa, (1) koska mielipiteet ovat halpaa ja vaihdettavissa olevaa neuvotteluvaluuttaa ja (2) koska olisi suurempi petos olla menemättä hallitukseen sekä jättää kansan antama valtakirja käyttämättä. Kansan luottamusta kierrettäessä ja puheita peruttaessa voidaan siis vedota pyrkimykseen säilyttää kansan luottamus.

He tarkoittivat hyvää

Mukavaa on, että eduskunnan vihreät ituhipit korvautuivat niin sanotuilla järkivihreillä. Eduskuntaan palannut Osmo Soininvaara ja Pekka Haavisto vaativat puoluetta maltillisemmille linjoille maahanmuuttokeskusteluissa jo pari vuotta sitten.

Homokööriäkin heilahti eduskuntaan mukavasti pirkanmaalaisen Oras Tynkkysen ja helsinkiläisen Haaviston uusiessa paikkansa sekä Jani Toivolan tultua valituksi Uudeltamaalta. Nämä avoimesti homot kansanedustajat muodostavat 30 prosenttia vihreiden ryhmästä ja noin 1,5 prosenttia koko parlamentista vastaten suurin piirtein homojen väestöllistä edustusta suomalaisista. Ehkä jostakin jakarandatuolien välistä löytyy vielä jokunen piilohomo.

Kannatettavaa vihreissä on aina ollut ideologinen vapaamielisyys seksuaalipoliittisissa asioissa. En tosin voi itse ”jakaa samaa arvomaailmaa” Vihreän liiton kanssa, joka puolueena vastustaa ydinvoimaa, kannattaa laajaa maahanmuuttoa ja vaatii kouluihin pakollista kasvisruokapäivää.

Vaalien suuri yllätys oli, että Astrid Thors onnistui uusimaan valintansa Rkp:n yhdelle ja ainoalle vakiopaikalle Helsingissä. On tosin vaikea sanoa, tuliko se kielipuolueen perinteisellä kannatuksella. Minusta tuntuu, että Thors tuli valituksi etupäässä mamujen äänillä. Se taas osoittaisi, että hän ajaa politiikassa Rkp:n perinteisistä intresseistä poikkeavaa omaa etuaan sekä käyttää maahanmuuttajien kannatusta oman uudelleenvalintansa välineenä.

Tiistaina 19. huhtikuuta 2011

UUDEN POLIITTISEN AIKAKAUDEN ALKU

Ulkomaisessa mediassa on pohdittu, antaako Perussuomalaisten vaalivoitto huonon kuvan hyvästä maasta vai hyvän kuvan huonosta maasta. Onnitteluja taas on sadellut Euroopan kansallismielisinä pidetyiltä puolueilta, kuten Ranskan Front Nationalelta.[614] Voiman ja vastavoiman lain vallitessa Perussuomalaisten noin 520 prosentin kannatusnousu ei ole mikään ihme. Kun yksi tendenssi (eli tässä tapauksessa EU-sopankeitto) on riittävän vahva, se väistämättä synnyttää tai herättää esiin vastavoimansa. Tätä kautta pienestäkin tekijästä voi tulla räjähdysmäisen nopeasti suuri, kun ihmiset löytävät mielipiteilleen uskottavan artikuloimiskanavan.

Muutama vuosi sitten olisi ollut vaikea uskoa, että The Wall Street Journalin etukannessa on Timo Soinin kuva (kuten eilen) ja lehden sivuilla pohditaan, kaataako Soini puolueensa kanssa Portugalille aiotun tukipaketin.[615]

Totuus on, että halutessaankin Suomen eduskunta voisi kumota vain noin kolmanneksen Portugalille aiotusta rahoituksesta, sillä ainoastaan tämän suuruinen osuus tulee väliaikaiselta vakausvälineeltä. Loput kootaan IMF:ltä sekä EU-komission omalta vakausmekanismilta.

Jos itse olisin istumassa Soinin pöksyillä siihen tuleen, johon hän nyt hallitusneuvotteluissa joutuu, käyttäisin tilaisuutta hyväkseni vapauttaakseni Suomen hirttosilmukasta, johon monet muut Euroopan maat ovat solmiutuneet. Takauksista ei ole Suomelle mitään etua, mutta takaussitoumuksista voi tulla maamme taloushistorian suurin aikapommi.

Kansalta saatu valtakirja vaatii nyt sitä, että sanat on pantava teoiksi. Myös Sdp:n odottaisi antavan näissä kuvioissa tukea, sillä puolue on arvostellut sekä kauttakulkulainoitusta että takuiden antamista, joilla ei muuta kuin pelastetaan kansainvälisiä pankkeja suoraan veronmaksajien varoista.

Mikäli kansallista etua ja itsemäärämisoikeutta puolustavasta linjasta joudutaan lipsumaan, perussuomalaisten ei kannata mennä hallitukseen. Neuvottelutilannetta kuitenkin parantaa, että eurokritiikistä on tullut yhteiskunnallinen välttämättömyys, ja itsenäisyyden puolustajia suoras-

taan tarvitaan hallituksessa. Varjojen maille vajonneesta kepusta ei hallitukseen ole, ja muut ovat liian pieniä ja tarpeettomia jopa tilkkeiksi, joten perussuomalaisten neuvotteluasemat ovat hyvät.

Ei ole häpeä pelastaa oma maansa. Häpeä on elää yli varojensa, kuten Etelä-Euroopan maat ovat tehneet. Häpeällistä on myös entisen pääministeripuolueen keskustan sitoutuminen muiden maiden hyvinvoinnin varmisteluun oman maan kansalaisten ohi. Muutaman vuoden takaisissa vaaleissa kepun julisteet vakuuttelivat, että ääni keskustalle on ”kuin itseään äänestäsi”, mutta hallituksessa ollessaan puolue jemmasi koko ajan jyviä naapurin laariin.

Sitä kylvää, mitä niittää. Nyt kun piirakka on jaettu uudelleen, ei ole ihme, että euromyönteisimmät puolueet menevät oppositioon. Poliitikko tai puolue voi epäonnistua ja menettää kannatuksensa, mutta aina pitäisi säilyttää kunniansa. On vastuullisen politiikan aika.

Politiikan suunnan on vaihduttava, ja tämä on otettava huomioon paitsi hallituksen kokoonpanon muutoksessa, erityisesti ohjelmassa. Jos muutos ei näkyisi parempaa taloutta, kansallista etua ja suomalaisten ihmisten hyvinvointia edistämään tähtäävässä ohjelmassa, niin missä sitten?

Sunnuntaina 1. toukokuuta 2011

SUOMALAISEN TYÖN JUHLAA NOKIASSA

Vappua voisi nykyään viettää pikemminkin suomalaisen työttömyyden kuin työn juhlistamiseksi, sillä enemmistö kansalaisista alkaa olla toimettomia. Stephen Elopin toiminta Nokian johdossa puolestaan kantaa hedelmää, kun yhtiö ilmoitti juuri vapun edellä irtisanovansa noin 4 000 työntekijää, joista 1 400 on Suomesta.[616]

Nokian Symbian-käyttöjärjestelmän päivitys- ja kehittelyominaisuudet ovat kieltämättä olleet hankalia verrattuna esimerkiksi Googlen Androidiin. Kaikesta ei kuitenkaan sovi syyttää teknistä suunnittelua, kun yhtiön strateginen linjanveto on ollut hakoteillä. Se, että Nokia kytkeytyi Microsoftin Windowsiin, saattaa olla yhtä paha virhe kuin olisi ollut jatkaa umpikujaan joutuneen Symbianin kehittelyä.

On mahdollista, että älypuhelimien sarjassa Nokia jää tuotemerkkinä pysyvästi sijalle kolme tai neljä. Myös halpojen puhelimien sektorilla kiinalaiset Android-älypuhelimet valloittavat markkinoita Nokian perinteisiltä luureilta. Monet analyytikot ovat pitäneet Nokian uutuusmallien julkaisua pelkkänä ”Titanicin kansituolien järjestelynä”,[617] ja yhtiön arvellaan ”kulkevan tuhon tietä”.[618]

Onko työttömyys häpeä?

Nokia on leiponut maahamme muutamia omistajamiljonäärejä osakekurssinsa nousukiidon aikana. Lisäksi Nokia on rikastuttanut työntekijöitään optioilla. Avainasemassa olevia tuskin potkitaan nytkään. Lähtöpassit saa useimmiten lattiatason duunari.

Tämänkeväiset lopettajaiset koskevat joka tapauksessa kokonaista tuotannonhaaraa suuryhtiön sisällä. Kyse on kaikkien aikojen suurimmasta muutoksesta, joka koskaan on kohdistunut uuteen teknologiaan Suomessa. Niinpä omat symbatiani ovat potkittujen puolella.

Ajatelkaapa seuraavaa kuvitteellista keskustelua.

Kysymys: ”Mitä teette työksenne?”
Vastaus: ”En mitään.”
Kysymys: ”Ettekö mitään?”
Vastaus: ”En kerrassaan mitään.”

Mitä eroa on sillä, että työtön sanoo näin, verrattuna siihen, että samat vastaukset antaa monimiljonääri? Mikä tekee työttömän vastauksista moraalisesti paheksuttavia ja miljonäärin vastauksista hyväksyttyjä, jopa ihailtuja?

Rikas saa anteeksi paljon, koska hänen arvellaan *ansainneen* varallisuutensa ja oman toimettomuutensa. Tosiasiassa syy–seuraus-suhde voi olla käänteinen, ja rikas on saattanut rikastua työttömäksi potkitun kustannuksella. Näyttöä tästä antaa se, että Nokian ilmoitettua irtisanomisista osakkeen kurssi *nousi* tuotannon tehostumisen vuoksi,[619] ja analyytikot (eli pörssiporvarit) kiittivät.[620]

Näin siis vaikutti Nokian johtajien puhe tällä kertaa talouselämän retorisilla vainioilla. Niillä puheen hyvyys tai huonous mitataan kiinnittäen huomiota vain siihen, miten yrityksen kurssi viestin johdosta nousee tai laskee. Tämäntapainen tuotannon tehostuminen ei ole silti välttämättä koko kansantalouden edun mukaista, sillä huoltosuhde sen kun huononee ja *yhteiskunnallinen* tehokkuus kärsii.

Ei pidä syyllistää ihmisiä työttömyydestä, kun se ei ole heidän omaa syytään. Talousjärjestelmä on suhde ja perustuu vaihtoon. Niinpä myös työttömiä arvosteltaessa olisi peiliin katsomista koko yhteiskunnalla.

Maanantaina 2. toukokuuta 2011

KEVÄT KOITTI OSAMA BIN LADENILLE

Osama bin Ladenin kuoleman johdosta vietetyt rituaalijuhlat osoittavat, että pahana pidetyn likvidoiminen on monien mielestä hyvää.[621] Oikeus on tämän mukaan kostoa. Rikokset jäivät kuitenkin käsittelemättä ja sovittamatta, kun terroristijohtaja tapettiin tulitaistelussa eikä häntä saatu Saddamin tavoin oikeuden tuomittavaksi. Sankarikuolema marttyyrisoi uhrinsa.

Terrorismi on lohikäärme, joka kasvattaa katkaistun pään tilalle kaksi uutta. Siksi WTC:llä vietetyt voitonjuhlat ovat yhtä WTF-turhanpäiväisiä kuin tämä teloitus. Voi olla, että marttyyrikuolema jopa lisää terroristien motivaatiota ja valaisee heidän maalinsa entistä selvemmin. Jos Osama bin Laden olisi kuollut luonnollisen kuoleman ja kasvaisi koiranputkea jossain Pakistanin takapihalla, hän ei ehkä eläisi ikuisesti lietsoen vihaa hänet eliminoineita USA:n sotilaita kohtaan.

Vitsikästä sinänsä, miten vaikeaa tästä pienestä maailmasta on tavoittaa jotakin etsittyä ja kaivattua ihmistä: melkein kuin etsisi rakastettua tai ”sitä oikeaa”. CIA:ltakin kului runsaat kymmenen vuotta. Joissakin tapauksissa vihollinen tai rakastettu on havaittu, mutta häntä ei tunnisteta. Toisissa tapauksissa vihollinen tai rakastettu on tunnistettu, mutta hänestä ei saada havaintoa. Osama bin Ladenin tapauksessa (hän oli sekä vihattu että rakastettu) tunnistus oli tehty, mutta havaintoa ei ollut saatu vuosikymmeneen. Kuitenkin lehtitietojen mukaan ”Bin Laden löydettiin kartanosta Abbotabadista 100 kilometrin päästä pääkaupunki Islamabadista”,[622] jossa hän poltteli sikaria kaikessa rauhassa Pakistanin hallituksen suojeluksessa.

Minun huumorintajuani koettelee lisäksi samassa jutussa esitetty maininta, että ”viranomaisten mukaan bin Ladenin ruumista on käsitelty islamin ohjeiden mukaan”. Ruumiiden teko kestää moraalisen tarkastelun, mutta ruumiiden raiskaus ei. No, onhan siinäkin logiikkansa, sillä kuolleen ihmisen paloittelu ei varmaan satu yhtä paljon kuin elävän.

Ei terrorismi tähän lopu. Siellä terroria, missä irrationalismia. Terrori asuu yleensä uskonnollisen fundamentalismin naapurina ja kaikkialla, missä järjelliset keinot loppuvat. Tästä muistuttaa esimerkiksi Helsingin pride-kulkuetta vastaan tehty kaasuisku, jonka oikeudenkäynti alkoi tänään.[623] Nyt varmaan nähdään, miten kristillisen fundamentalismin pohjalta harjoitettu homojen kaasuttaminen poikkeaa islamilaisen fundamentalismin lietsomasta terrorismista!

Tiistaina 3. toukokuuta 2011

NYT SE VERI PUNNITAAN

Perussuomalaisen puolueen päätös äänestää Portugalin tukipakettia vastaan[624] joko sulkee puolueen pois hallituksesta tai johtaa sellaiseen hallitukseen, joka kiistää Suomen tuet Euroopan talouden vakausmekanismeilta. Muutamista veikkauksista huolimatta hallituksen ovea ei ole suinkaan lyöty persuilta kiinni. Neuvottelukortit vain on asetettu pöytään.

On tärkeää, että Euroopan talouden tulevaisuudesta puhutaan rehellisesti. Portugali ja Kreikka muodostavat viitisen prosenttia EU:n taloudesta. Jos Espanja, Italia ja Belgia romahtavat ja siirtyvät takauksien ja lainojen antajien joukosta kerjuujonon jatkoksi, tukijoiden joukosta poistuu kolmannes. Se puolestaan kiertyy tukea anovien joukkoon. On ymmärrettävää, että päätös olla tukematta Portugalia tuo muiden maiden taloudellisen konkurssin askelta lähemmäksi. Pankit voivat nostaa korkojaan suurempien riskien vuoksi, jolloin velkainen Suomikin kärsii.

Mutta johonkin raja on vedettävä. Ei kannata jatkaa politiikkaa, jonka lopputuloksena on joka tapauksessa ongelmamaiden päätyminen velkasaneeraukseen ja irrottaminen eurosta, siis myös EU:n peruskirjan avaaminen. Nyt on kyseenalaistettava periaatteet ja luovuttava valheellisuudesta.

On arveluttavaa, että brysseliläiset ”EU:n tutkijat” latelevat Suomelle madonlukuja sen vuoksi, että suomalaiset käyttävät järkeään ja ilmaisevat halunsa vetäytyä avustuspolitiikasta. Centre for European Policy Studies -nimisen ajatushautomon tietoviisaat ovat Helsingin Sanomien mukaan vedonneet esimerkiksi siihen, että EU menettäisi halunsa tukea Suomea, jos maamme joutuisi konfliktiin Venäjän kanssa.[625]

Tässä nähdään, millaisia ystäviä Euroopan maat ovat. EU ei olekaan suomalaisten ystävä periaatteiden vuoksi vaan ainoastaan sikäli, kuin taivumme muiden EU-maiden tahtoon. Näissä vihjauksissa on kiristyksen ja uhkailun sävy, aivan niin kuin myös Helsingin Sanomien tavassa suurentaa sinänsä matalamielinen analyysi omille sivuilleen suomalaisten ihmeteltäväksi. EU-maiden pitäisi ehkä *kiittää* suomalaisia siitä, että meidän oloissamme EU:n ongelmista puhutaan esimerkillisen avoimesti.

Entäpä, jos kokoomusta ja Sdp:tä edustavien hallitusneuvottelijoiden päästä kuuluisi raksahdus, juuri sellainen, joka tuo käen ulos käkikellosta, ja perussuomalaisten kanta kirjattaisiin hallitusohjelmaan. Ihmettelen, jos Jyrki Katainen ei näe Timo Soinin tinkimättömyydessä mahdollisuutta ja käytä tilaisuutta hyväkseen Suomen irrottamiseksi Portugalin tukipaketista. Hallitustunnustelijan kannattaisi nyt panna kokoon hallitus, joka on Suomen etujen mukainen.

Niin sanottu ”väliaikainen ja pysyvä vakausväline” ovat eufemismeja. Ne ovat Nasse-sedän kieltä ja synonyymeja jatkuvalle puliveivaukselle. Jokainen tietää, ettei mikään ole niin pysyvää kuin väliaikainen.

Mahdollisuuksia kriisin ratkaisemiseen on useita. Suomen vetäytyminen tukipaketista kaataisi sen kokonaan, sillä hyväksyntään vaaditaan kaikkien maiden suostumus. Mutta kulissien takana valmistellaan jo vaihtoehtoa. EU-maat voivat halutessaan lainoittaa Portugalia myös kahdenvälisillä luotoilla, aivan kuten Kreikankin tapauksessa. Lainajärjestelyjä ei tällöin institutionalisoida. Eräs mahdollisuus on, että pankkien harjoittama pelottelu lopetetaan. Ei pankkien ole pakko uhkailla korkojen nostolla, vaikka takausjärjestelyt eivät toteutuisikaan. EU-valtiot ovat tukeneet eurooppalaisia pankkeja niin suurilla summilla, että ne voisivat jo tällä perusteella vaatia matalampikorkoisia luottoja. Muutoin pankit voisi vaikka sosialisoida, ja tätä vaihtoehtoa on toden teolla mietitty esimerkiksi Saksassa.

Persuilla on edelleen kaikki hallituskortit käsissään. Panokset on asetettu korkealle. Toivon itse, että puolue ei tingi lypsykoneen sulkevasta kannastaan. Pari viikkoa sitten veikkailin, että Timo Soini joko lunastaa hallituspaikan selittämällä äänestäjille tukipaketin ”välttämättömyyden” tai sitten hän helpottaa tehtäväänsä pitäytymällä vaalilupauksissaan sekä purjehtimalla neuvottelujen kariuduttua oppositioon.

Se, että perussuomalaiset olisivat asettuneet kokoomuksen linjoille tukipaketteja tukemaan, olisi toisaalta ollut ymmärrettävää, sillä hallitusvastuun kantamiseen osallistuminen voidaan mieltää ”vastuulliseksi politiikaksi”. Tällöin puolue olisi kylläkin menettänyt kannatusta. Toinen varjopuoli on se, että puolueen sisäiset rivit menisivät aikaa myöten halki. Perussuomalaisissa on nimittäin paljon EU:n takaussitoumusten ja kauttakulkuluototuksen periaatteellisia vastustajia. Jos heidän kannatustaan ei ostettaisi ministerinpaikoilla, puolue hajoaisi todennäköisesti kahtia.

Tinkimätön vaihtoehto on puolueen omalta kannalta parempi. Kieltäytymällä hyväksymästä Portugali-tukea Timo Soini armahtaa itsensä liialta nöyristelyltä, pitää vaalilupaukset, toimii Suomen etujen kannalta moraalisesti, siirtää vastuun suurista poliittisista riskeistä muille puolueille sekä oppositioon ajautuessaan todennäköisesti nostaa puolueensa kannatusta. Päätös äänestää takuujärjestelyjä vastaan on siis hyvä ase sekä hallitusneuvottelujen että poliittisen kannatuksen kannalta.

Soinin päätös pelata avoimin kortein oli odotettavissa, sillä ilman perussuomalaisia hallituksen kokoaminen mutkistuu. Niukin mahdollinen enemmistö syntyisi kokoomuksen, demarien, kristillisten ja Rkp:n turvin. Pidän kuitenkin todennäköisempänä hallitusta, jossa ovat mukana kokoomus, Sdp, Vasemmistoliitto ja Rkp. Kepun ja kristillisten jättäytyessä oppositioon[626] myös vihreät voivat mennä mukaan,[627] jolloin tuloksena olisi Lipposen ajan sateenkaarihallitus. Myönteistä tässä kokoonpanossa olisi se, että homoavioliitot ja muutamat muut sosiaaliset pikku-uudistukset

ehkä etenisivät, mutta tämä ei kuitenkaan kompensoisi vahinkoa, jota tapahtuu suurissa taloudellisissa ja periaatteellisissa linjanvedoissa.

Hallitustunnustelija Kataisen kannattaisi nyt miettiä, miten käy, jos hallitus sitoutuu väliaikaisen vakausvälineen hyväksymiseen ja vakauttamisessa epäonnistutaan. Kokoomuksen kannatus saattaisi seuraavissa vaaleissa romahtaa ja Perussuomalaisten kannatus nousta niin, että se pystyisi muodostamaan enemmistöhallituksen yksin. On syytä muistaa, että Portugalin tukipaketin hylkääminen ei olisi kokoomuksellekaan mitenkään vaikeaa, ja vielä helpompaa se on Sdp:lle sekä hanketta paljon arvostelleelle Vasemmistoliitolle.

Moraalisia perusteita on helppo esittää: Suomi on demokratia, jossa puhutaan totta ja jossa politiikkaa ei perusteta relativismille tai pragmatismille vaan arvoille ja periaatteille. Toiseksi: muut euromaat ovat lipsuneet yhteisen päätöksenteon riveistä jo aiemmin, eivätkä esimerkiksi britit maksa edes EU-jäsenmaksujaan. Kolmanneksi: Portugalin tukeminen ei jää riippumaan Suomesta, sillä osuutemme kokonaisuudesta olisi vain muutaman prosentin luokkaa. Tällöin meitä huonommin taloutensa hoitaneet EU-maat joutuisivat vakauttamaan EU:n taloutta omaa kalkkiaan lusikoiden.

Mikään politiikanteko saati luottamus ei voi perustua siihen, että itsenäisiä maita pakotetaan EU:n taholta tulevilla uhkauksilla. Juuri tässä yleiseurooppalaisen politiikan kierous näkyy. On väärin, että EU:sta on tullut itseisarvoisena ja suvereenina pidetty valtias, joka despoottimaisesti pakottaa jäsenvaltioitaan ilman, että niillä on mahdollisuutta itsenäisiin kannanilmaisuihin saati oman tahtonsa toteuttamiseen.

Keskiviikkona 4. toukokuuta 2011

KATAINEN SLUIBAILEE HALLITUSKOKOONPANON JA PORTUGALI-PAKETIN

Hallituskokoonpanon paimenpoikana toimiva Jyrki Katainen päästänee Perussuomalaiset veräjänraosta hallitukseen siitä huolimatta, että puolue on ilmoittanut äänestävänsä Portugalin tukemista vastaan. Tyylikästä on jälleen Potomacin polska (”kun musiikki loppuu...”), mutta kaiken aitouden hinnalla.

Hallitusneuvottelujen seuraavan vaiheen alkamista on lykätty niinkin pitkälle kuin 18. päivään toukokuuta.[628] Suomen kannan EU-vakauskysymykseen taas pitäisi olla selvillä 16. päivään mennessä. Perjantaihin, 13. päivään toukokuuta, mennessä puolestaan suuren valiokunnan pitää päättää EU-mandaatista Kataiselle, joka sai asian perintönä edellisen hallituksen kuolinpesältä.

Tämä tarkoittaa, että Katainen aikoo äänestyttää valiokuntaa vakauskysymyksestä ennen hallitusneuvottelujen alkua ja puhdistaa asian pöy-

dältä hallituksen kokoonpanoa haittaamasta. Näin persuille varataan tilaisuus äänestää EU-tukia vastaan mutta olla silti hallituksessa. Myös vakausasian läpimeno taataan, koska eduskunta on täynnä hallitukseen halukkaita puolueita, joiden hallituskelpoisuudesta otetaan tällä tavoin mittaa.

On silti vaikea nähdä, mitä tämä kannattaa. Vakaussopimushan tulee uudelleen eteen kesäkuussa, jolloin kysymys etenee eduskunnan varsinaiseen käsittelyyn. Testamentti on kirjoitettu, mutta perintöriita edessä.

Perussuomalaisille aikataulu ilmeisesti sopii, sillä tällä tavoin sekä hallituksenmuodostaja Katainen että Timo Soini päästävät itsensä poliittisista paineista. Kansanedustajat voivat äänestää omantuntonsa mukaan, perussuomalaisten äänestäjät eivät tunne itseään (ainakaan heti) petetyiksi, ja ministerikyytiä on tarjolla myös persuille.

EU-tuet tulevat kuitenkin esille hallituksen työskentelyssä monen monta kertaa. Se on silloin joko hallituksen hajoamisen tai Perussuomalaisen puolueen hajoamisen paikka.

Kataisen taktikointi osoittaa, että maahan puuhataan hallitusta, jossa saa esiintyä avoimesti (mutta ainoastaan muodollisesti) EU-tukia vastaan samalla, kun hallitustunnustelija nyt taivuttelee eduskuntaa Portugalitukien taakse. Tämä ristiriitaisuus merkitsee kansanvallan sivuttamista ja hukuttamista poliittiseen peliin. Ristiriidan syynä taas on Kataisen hinku pääministeriksi hinnalla millä hyvänsä, ja täyden tuen hän tulee saamaan vain Jutta Urpilaiselta, jota ministerinvirka himottaa yhtä paljon.

Kansanvallan sivuuttaminen merkitsee tässä tapauksessa sitä, että kansalaiset eivät saa vastalausettaan EU-tukia kohtaan perille edes Perussuomalaisen puolueen kautta. Tukipäätös junaillaan eduskunnassa tavalla, joka on mahdollisesti myös perustuslain vastainen. Joka tapauksessa se on EU:n peruskirjan ja Lissabonin sopimuksen vastainen.

Näin tulee osoitetuksi, ettei äänestämällä voi vaikuttaa. Kataisen oma yritys erottaa EU-tukiasiat hallitusneuvotteluista on pelkkää sluibailua, sillä yleisen käytännön mukaan suuri valiokunta on voinut ottaa käsiteltäväkseen vain hallituksen esityksiä.

Torstaina 5. toukokuuta 2011

EUROALUEEN TUKITOIMET OVAT LAITTOMIA

Hiusten halkominen ja lain kirjaimen nuoleminen ovat tavanomaistakin turhanpäiväisimpiä asenteita euromaiden iltalypsyn yhteydessä, sillä kaikki tietävät, että väliaikainen Euroopan rahoitusvakausväline ERVV (engl. *European Financial Stability Facility*, EFSF) ja sen seuraajaksi kaavailtu pysyvä Euroopan vakausmekanismi EVM (engl. *European Stability Mechanism*, ESM) ovat *moraalittomia* ja kansakuntien itsemääräämisoikeuden vastaisia hankkeita. Tämän seikan ilmeisyyden vuoksi

vain harva viitsii kiinnittää huomiota siihen sivuseikkaan, että ne ovat myös *laittomia,* toisin sanoen EU:n nykyisen perussopimuksen (eli hiljattain voimaan saatetun Lissabonin sopimuksen) vastaisia.

Lissabonin sopimuksen artikla 125 (aiempi EY-sopimuksen artikla 103) nimenomaan kieltää jäsenmailta ja EU:lta yhteisvastuun toistensa veloista:

> Unioni ei ole vastuussa eikä ota vastatakseen sitoumuksista, joita jäsenvaltioiden keskushallinnoilla, alueellisilla, paikallisilla tai muilla viranomaisilla, muilla julkisoikeudellisilla laitoksilla tai julkisilla yrityksillä on, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta vastavuoroisten taloudellisten takuiden antamista tietyn hankkeen yhteiseksi toteuttamiseksi.[629]

Saman kohdan mukaan myöskään

> [j]äsenvaltio ei ole vastuussa eikä ota vastatakseen sitoumuksista, joita toisen jäsenvaltion keskushallinnoilla, alueellisilla, paikallisilla tai muilla viranomaisilla, muilla julkisoikeudellisilla laitoksilla tai julkisilla yrityksillä on, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta vastavuoroisten taloudellisten takuiden antamista tietyn hankkeen yhteiseksi toteuttamiseksi.[630]

Vakuuksien antamisessa valtioille tai pankeille ei ole kyse noista ”vastavuoroisista taloudellisista takuista *tietyn hankkeen yhteiseksi toteuttamiseksi*”, sillä säädöksissä mainitut poikkeukset on tarkoitettu mahdollistamaan konkreettiset yhteiset projektit, kuten rakennushankkeet. Niinpä koko väliaikainen vakausväline eli tilapäinen vakausrahasto ERVV on artiklan 125 näkökulmasta laiton, ja Suomen valtion pitäisi kieltäytyä takauksista jo yhteisten EU-sääntöjen noudattamiseksi.

Sen enempää väliaikaista vakausvälinettä kuin pysyvää vakausmekanismiakaan ei ole voitu perustaa EU:n omien rakenteiden varaan. Niinpä eurohuumaan hirttäytyneet poliitikot ovat yrittäneet kiertää tämän muodollisen ongelman kahta tietä.

Laittomuus ja yhteisvastuukielto aiheuttivat ensinnäkin sen, että jouduttiin perustamaan EU:n ulkopuolelle Luxemburgin osakeyhtiölain alainen yhtiö kriisimaiden takausjärjestelyn hoitoa varten. Toiseksi lakia kierrettiin vetoamalla artiklan 122 kohtaan 2 (aiempi EY-sopimuksen artikla 100), jossa EU-maiden välistä taloudellista avustamista pidetään poikkeusoloissa mahdollisena:

> Jos luonnonkatastrofit tai poikkeukselliset tapahtumat, joihin jäsenvaltio ei voi vaikuttaa, ovat aiheuttaneet tuolle jäsenvaltiolle vaikeuksia tai vakavasti uhkaavat aiheuttaa sille suuria vaikeuksia, neu-

vosto voi komission ehdotuksesta tietyin edellytyksin myöntää kyseiselle jäsenvaltiolle unionin taloudellista apua. Neuvoston puheenjohtaja antaa Euroopan parlamentille tiedon tehdystä päätöksestä.[631]

Maiden velkaantuminen sekä yksityisten pankkien harjoittama velkamaiden luotottaminen on ilmeisesti tulkittu ”luonnonkatastrofiksi”. Ainakaan kyseessä ei ole säädöksessä mainittu ”poikkeuksellinen tapahtuma”, sillä rahahanojen auki pitäminen on jatkunut jo pitkään.

Pysyvästä vakausmekanismista poiketen väliaikainen vakausväline on EU-rakenteiden ulkopuolinen, euromaiden välinen kansainvälinen sopimus. Tilapäistä ja poikkeuksellista siinä on vain se, että kyseessä on siirtymävaiheen järjestely, joka on tarkoitus sulauttaa myöhemmin EU:n perussopimusten mukaiseen pysyvään mekanismiin.

Pysyvän mekanismin perustaminen edellyttää kuitenkin voimassa olevan sopimuksen muuttamista. Sen vuoksi EU:n jäsenmaiden päämiehet sopivat huippukokouksessaan joulukuussa 2010, että perussopimukseen tehdään rajoitettu muutos, jotta euroalueen vakautta turvaamaan voidaan luoda pysyvä mekanismi. Tämä perussopimuksen artikla 136:n uudistus vaati parlamentin, komission ja Euroopan keskuspankin kuulemista, joiden jälkeen parlamentti saatiin hyväksymään Eurooppa-neuvoston ehdotus sopimusmuutoksesta luvuin 494 puolesta ja 100 vastaan yhdeksän jäsenen äänestäessä tyhjää.[632]

Tällä tavoin vuonna 2013 toimintansa aloittava pysyvä vakausmekanismi on saatu näyttämään legitiimiltä, vaikka jo itse päätökseen liitettiin huonon omantunnon tunnustuksena varauma, jonka mukaan päätös olisi ollut parempi laatia ”käyttämällä unionimenetelmää” (toisin sanoen demokraattista hyväksymiskierrosta jäsenmaissa).

Loppujen lopuksi käsillä oli laiton lapsi, joka kaiken lisäksi syntyi elinkelvottomana keskosena. Kun perussopimuksen avaaminen oli letkuruokinnan jatkamiseksi näin helppoa, on kummallista, että peruskirjan avaamista pidetään ylivoimaisen vaikeana jatkuvan tiputuksessa olon lopettamiseksi, toisin sanoen ongelmamaiden irrottamiseksi eurosta.

Mitä ERVV:stä, ERVM:stä ja EVM:stä seuraa?

Entä miltä näyttävät epätoivon vimmalla kokoon kursittujen vakautuskeinojen tulevaisuus ja seuraukset meille?

Ensinnäkin ERVV muodostaa omavelkaisen takausjärjestelmän. Omavelkainen takaus tarkoittaa sitä, että velkoja voi periä tahtonsa mukaan velan joko velalliselta tai takaajalta ja tehdä sen milloin haluaa. Mikäli kansainväliset pankit lähtevät karhuamaan Kreikasta ja Portugalista saamatta jääviä rahoja esimerkiksi Suomelta, voimme kuitenkin todeta, että ulosotolle ei ole pohjaa, koska koko järjestely on ollut alun perin laiton.

ERVV:n takaus- ja vakausjärjestelyt eivät ole olleet myöskään EU:n poliittisessa toimivallassa, vaan ne ovat jäsenvaltioiden välisiä sopimuksia. Kyse on ollut alusta loppuun yksityisestä bisneksestä ja pankkien pelastamisesta eikä lainkaan EU:hun liittyvästä asiasta. Koska itse asia ei ole kuulunut muodollisesti Euroopan unionille, EU ei voisi langettaa Suomelle sanktioita, jos Suomi päättäisi kääntää selkänsä väliaikaiselle vakausvälineelle.

On syytä muistaa, että Euroopan unionilla on ollut koko ajan myös oma komission alainen hätärahoitusohjelmansa, Euroopan rahoituksenvakautusmekanismi ERVM (engl. *European Financial Stabilisation Mechanism*, EFSM), joka kerää markkinoilta rahaa käyttäen Euroopan unionin budjettia vakuutena ja joka on tarkoitus korvata ERVV:n tavoin pysyvällä Euroopan vakautusmekanismilla EVM:llä vuonna 2013. Laillista – vaikkakaan ei suotavaa – on, että EU:n budjetin kautta kaikki 27 EU:n jäsenvaltiota ovat osallisina ERVM:n lainoissa kriisimaille. ERVM:n lainojen yhteenlaskettu summa on tosin rajoitettu 60 miljardiin euroon poiketen EVM:stä, jonka luotonantokyky on jäsenmaiden takauksilla paisutettu jo 500 miljardiin euroon. Siirtyminen ERVM:stä EVM:ään merkitsee siis poliittisten vastuiden lihottamista ja sitoumusten syventämistä ohi kansalaisten tahdon.

Ei olekaan ihme, miksi EVM:n ei ole koettu hillitsevän vaan päinvastoin lisäävän kriisiherkkyyttä. Tämä näkyy siinä, ettei pikkuoravien hädissään harjoittama pähkinöiden hamstraus perusteilla olevaan kriisirahastoon ole suinkaan rauhoittanut markkinoita saati ratkaissut velan tarpeen ongelmia. Verovarojen kuppaus on pikemminkin hermostuttanut sekä kansalaiset että markkinat samalla, kun ongelmamaiden luotontarve on vain lisääntynyt.

EVM on pikemminkin viimeinen niitti kuin lopullinen voitto. Ensinnäkin se pitkittää velkakriisiä ja merkitsee sekä ajan että rahan tuhlausta, sillä velkasaneerausten välttämättömyys on jo rahoitusmarkkinoiden tiedossa. Toiseksi EVM:lle kaavaillut omat saneerauskeinot yhdessä muiden väistämättömänä pidettyjen saneeraustarpeiden kanssa estävät kriisimaiden paluun rahoitusmarkkinoille ja suistavat ne pysyvästi riippuvaisiksi EVM:n tuesta.

Euroopan keskuspankki tukehtuu kahiseviinsa

Myös Euroopan keskuspankki on menetellyt EU:n perussopimuksen vastaisesti ostamalla jäsenmaidensa velkakirjoja. Tällä tavoin se on laskenut liikkeelle suuren määrän rahaa ja aiheuttanut inflaatiota, jota EU:n monetaristisessa politiikassa on pelätty kuin ruttoa. Artiklan 123 (aiemman EY-sopimuksen artiklan 101) mukaan velkasitoumusten hankkiminen on kielletty EKP:ltä:

> Tilinylitysoikeudet ja muut sellaiset luottojärjestelyt Euroopan keskuspankissa tai jäsenvaltioiden keskuspankeissa, jäljempänä ”kansalliset keskuspankit”, unionin toimielinten, elinten tai laitosten, jäsenvaltioiden keskushallintojen, alueellisten, paikallisten tai muiden viranomaisten, muiden julkisoikeudellisten laitosten tai julkisten yritysten hyväksi ovat kiellettyjä samoin kuin se, että Euroopan keskuspankki tai kansalliset keskuspankit hankkivat suoraan niiltä velkasitoumuksia.[633]

EKP on kuitenkin lainoittanut yhden prosentin korolla pankkeja, jotka ovat antaneet sille vakuuksiksi ongelmamaiden velkapapereita niiden nimellisarvolla. Euroopan keskuspankki ei anna pankkitoiminnan salassapitosäädöksiin vedoten tietoa siitä, kuinka paljon sen holveihin on kertynyt näitä suurella todennäköisyydellä velkasaneeraukseen joutuvien euromaiden velkapapereita, mutta ekonomistien arviot liikkuvat kolmen ja neljän sadan miljardin välillä. Euroopan keskuspankilla on siis taseessaan lähes saman verran selvää roskaa, kuin nyt ollaan upottamassa pysyvään vakausmekanismiin, EVM:ään.

Ei olekaan ihme, että saksalainen Harvard-professori Wilhelm Hankel on yhdessä eräiden muiden finanssiasiantuntijoiden, kuten Karl Albrechtin, kanssa valittanut Saksan perustuslakituomioistuimeen oman maansa sitoutumisesta EU:n pelastustoimenpiteisiin.[634] Perusteluiksi kantelijat mainitsevat, että EU-mailta vaaditut uhraukset ovat yksinkertaisesti EU-sopimusten vastaisia.

Valtiofilosofisesti katsoen on kuitenkin tarpeetonta ja pikkumaista tukeutua pykäläkoreografiaan. Kaikki tietävät, että lainojen siirtely vieraiden kansakuntien maksettaviksi rikkoo räikeästi valtioiden ja ihmisten itsemääräämisoikeutta. Vaikka takausjärjestelyt saataisiin taitavalla kosmetiikalla näyttämään ”laillisilta”, ne olisivat kuitenkin epäeettisiä ja epäoikeudenmukaisia.

Nyt Euroopan vakausjärjestelyjä saatetaan voimaan kenkälusikkamallilla. Järjestetään toistuvia äänestyksiä, kunnes saadaan haluttu tulos. Vastahakoisia uhkaillaan ja painostetaan. Sopimusluonnoksia sorvataan, leikellään ja karsitaan, mikä ohjaa laatimaan ne alun perin ylimitoitetuiksi. Sääntöjä veistellään pykälä kerrallaan sopivammiksi, aivan niin kuin nelikulmiosta leikataan kulma kerrallaan paloja pois, kunnes tuloksena on pyöreä ympyrä.

Perjantaina 6. toukokuuta 2011

MYTOLOGISOITUVA KUOLEMA HERÄTTI OSAMAN HENKIIN

Osama bin Ladenin kurjasta kuolemasta on tulossa samanlainen hämärä myytti kuin World Trade Centerin tuhon syistä. Kaikkihan esimerkiksi tietävät, että kaksoistornien kupeessa sijainnut rakennus 7 katosi kartalta romahduksessa, jonka arveltiin johtuvan "hallitusta räjäytyksestä". Tiedottamisen salamyhkäisyys ja tarinan aukkokohdat loivat mielikuvituksellisen teorian, että George W. Bushin hallinto junaili itse koko jutun – tai ainakin antoi kaiken tapahtua saadakseen syyn Irakiin hyökkäämiseen. Myös Osama bin Ladenin kuolema on mytologisoitumassa ja ritualisoitumassa WTC:n tuhon tavoin.

Selitettävää riittää. Miten on mahdollista, että Yhdysvaltain apuriksi tekeytyvä Pakistan "ei tiennyt" Osaman piilopaikasta, vaikka terroristijohtaja asui lähes kuuden vuoden ajan vain "700 metrin päässä Pakistanin sotilasakatemiasta ja kolmesta rykmentistä".[635] Hänellä näyttää olleen myös palkattu henkilääkäri, sillä "nyt on käynyt ilmi, että Pakistanin armeijan lääkintäjoukkojen komentaja, majuri Amir Aziz asuu noin 70 metrin päässä rakennuksesta, jossa maailman etsityin terroristi Osama bin laden tapettiin".[636] (Pakistanin luotettavuudesta maailmanpolitiikan näyttämöillä olen esittänyt analyysini jo aiemmin.)[637]

Edellä mainitut seikat näyttäisivät tukevan teoriaa, ettei etsityn ja kaivatun terroristin surmatyö ollut ainakaan harhalaukaus. Mutta yhtä hyvin voisi ajatella, että Osaman surmaaminen oli pelkkä lavastus, jolla Pakistan vakuuttelee lojaalisuuttaan sekä uskottelee vaarallisen terroristin olevan poissa samalla kun Barack Obama kohentelee surkeita kannatuslukemiaan.

Toistaiseksi Yhdysvallat ei ole esittänyt Osaman kuolemasta muita kuin aihetodisteita. Maanantai-iltana hallituksen tiedottaja antoi lausunnon, jonka mukaan "alustavien dna-testien tulosten mukaan Pakistanissa sunnuntaina surmattu mies oli *mitä ilmeisemmin* Osama bin Laden".[638]

Vaikuttaa siltä kuin he eivät itsekään tietäisi, miten asia on. Uutistoimisto AP:n maanantaiaamuna levittämä kuva surmatusta Osama bin Ladenista paljastui samana iltana väärennökseksi, jota kierrätettiin internetissä jo kaksi vuotta sitten, eikä CNN:n julkaisemissa kuvissa näy vilaustakaan mistään Osama bin Ladenia muistuttavasta.[639] Itse asiassa nämä "järkyttävinä" ja "herkkiä ihmisiä loukkaavina" pidetyt kuvat eivät poikkea mitenkään aineistosta, jota näkyy joka päivä kansainvälisillä uutiskanavilla, vaikka niitä nyt varjellaankin kaikilla mahdollisilla vastuuvapauslausekkeilla kuin luostarinunnien neitsyyslupauksia.

Yhdysvaltain hallitus on tehnyt päätöksen, ettei se omasta puolestaan julkaise valokuvaa surmatusta Osama bin Ladenista kuvan "raakuuteen"

vedoten.[640] Sillä tavalla ajateltaessa tuskin kysytään, mitä järkeä on peittää koko maailmaa kiinnostava asia hienotunteisuusseikkoihin vedoten, kun kyseessä oli kuitenkin julma ja raaka terroristi.

Ruumiin katoaminen

Logiikka ontuu myös monessa muussa asiassa. Yhdysvallat päätti noudattaa ”islamin tapasääntöjä” saattamalla Osaman ruumiin haudan lepoon vuorokauden sisällä hänen kuolemastaan. Jo oli hautajaisilla hätä! Tämän mukaan islamin sääntöjen noudattamista pidettiinkin yllättävästi tärkeämpänä kuin uhrin identiteetin varmistamista ja todistamista maailmalle. Sen enempää Yhdysvaltojen kuin muslimienkaan ei olisi tullut pitää (muodollisista vastalauseista[641] huolimatta) islamin oppien noudattamista tärkeämpänä kuin rikollisen (ja tässä tapauksessa myös uhrin) henkilöllisyyden varmistamista. Yleensä rikoksen selvittäminen mutkistuu, jos ruumis katoaa.

Ilmeisesti ruumis pantiin tahallisesti katoamaan hautaamalla se mahdollisimman nopeasti tuntemattomaan paikkaan, jotta asioiden todenperäisyyttä ei voitaisi selvittää. Perusteeksi Yhdysvallat mainitsi paitsi nöyrän kunnioituksensa islamia kohtaan, myös sen, ettei mikään maa suostunut ottamaan Osaman raatoa vastaan. Mukana oli myös tavanomainen ajatuskulku siitä, että upotettaessa terroristijohtajan maalliset jäännökset mereen hänen hautakummustaan ei tulisi suosittua pyhiinvaelluspaikkaa.

Viimeksi mainitut kaksi perustetta ovat kyllä uskottavia, mutta todennäköisesti niitä käytettiin totuuden salailuun. Kun Israel tuomitsi Adolf Eichmannin kuolemaan, hänen ruumiinsa polttohaudattiin ja tuhkat siroteltiin vastaavista syistä mereen. Koska islam ei saali Helvetin tulen käyttämistä ruumiiden hävitykseen, oli myös materialististen kristittyjen keksittävä jokin muu keino Osaman ruumiin hautaamiseen. Mereen upottaminen oli turvallista sikäli, että hautoja on joskus ryöstelty. Esimerkiksi tasavaltalaiset ryöstivät Kiinan keisaridynastian haudat vuonna 1911 ja silpoivat ruumiit häväistyksen merkiksi. Neuvostoliittolaiset kommunistit puolestaan kaivoivat Viipurin suomalaishaudoista kultahampaita esiin niin, että tämän myllerryksen tuloksena kaupungin takapihoilla jolkottelee edelleen kulkukoiria ihmisen reisiluu suussaan.

On tietenkin tärkeää, että vainajia kohdellaan pieteetillä, sillä hautojen yli tanssiminen vihollisen pääkallo kädessä herättää sivullisissa inhoa ja vastapuolessa vihaa. Uskon joka tapauksessa, että totuus Osama bin Ladenin hautajaisista on toisenlainen kuin julkisuuteen on kerrottu. Mikäli USA tavoitti Osaman, hänen ruumiinsa on parhaillaan tutkittavana jonkun patologin peltipöydällä, ja lentotukialuksen kannelta Arabianmeren pohjaan pulahti toinen hemmo.

CIA todennäköisesti säilöö Osama bin Ladenin ruumiin friikkigalleriaansa, aivan niin kuin Hitlerinkin jäännökset löysivät tiensä KGB:n arkistoihin, joista ne löydettiin Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen. Maailman toimittajat olisivat varmasti naama messingillä, mikäli Osama bin Ladenin kannattajat onnistuisivat näytön paikassaan ja toisivat nyt julkisuuteen naarmuttoman, pölyyntymättömän ja ihka elävän Osaman.

Ajattelemattomat pintareaktiot

Entä onko Osaman kuolemalla juhliminen taktisesti viisasta, vaikka se olisikin moraalisesti oikeutettua? Omasta mielestäni ei. Se, että YK:n turvallisuusneuvosto iloitsi Osama bin Ladenin kuolemasta,[642] ei varmasti paranna mitään turvallisuutta. Myös EU:n komission lausunto, jonka mukaan ”bin Ladenin kuolema on merkittävä saavutus yrityksissä päästä eroon terrorismista”, osoittaa juuri sellaista ajattelemattomuutta kuin komission toiminta muutenkin.

Nämä hölmöt jättävät laskuista, että Osama bin Ladenin tilalla on jo uusi lakana-Lasse ja että väkivaltainen kuolema vain lisää terroristien motivaatiota.[643] Osaman merkitys terrorismille oli tähänkin asti vain symbolinen, mutta marttyyrikuoleman kautta hänet ikään kuin herätettiin henkiin terroristien rivejä tiivistämään.

Parempi olisi ollut saattaa Osama oikeuden eteen Saddamin tavoin. En siis tarkoita, että tämän melko harmittomaksi muuttuneen ja eristettynä elävän käppänän olisi pitänyt antaa kadota varjojen maille.

Joidenkin mielestä Osaman olisi voinut vaikka unohtaa. Esimerkiksi Osmo Soinivaara paljasti arvostelukyvyttömyytensä toteamalla, että hänen olisi voinut antaa ”kuolla luonnollisen kuoleman”.[644] Pitkällä tähtäimellä me kaikki olemme kuolleita, joten mihinkäpä mitään oikeutta tällä tavalla ajatellen tarvittaisiin? Kyllä pyykitkin aikaa myöten kuivuvat jättämällä ne veteen.

Amerikka puolestaan antoi Coltin paukkua oikeudenkäynnin sijasta. Tämä on ymmärrettävää, sillä vangitsemisesta olisivat voineet alkaa vapauttamisen vaatimukset, mikä puolestaan olisi aktivoinut terroristeja. Moraalifilosofian kannalta rankaiseminen ja vääryyksien kostaminen ovat kyllä tarpeen, mutta niiden pitäisi tapahtua oikeudenmukaisesti ja maailman silmien edessä. Sellainen maailma ei ole turvallisempi, jonka johtajat iloitsevat toistensa kuolemasta.

Lauantaina 7. toukokuuta 2011

LUU KURKKUUN EU:N RIISTOPORVAREILLE

Viikon vitsikkäin uutinen oli varmaan se, että samalla kun Portugali neuvottelee hätälainoista Euroopan unionin kanssa, kävikin ilmi, että maa omistaa kultaa 14 miljardin edestä.[645] En hämmästyisi, vaikka siinä olisi mukana inkojen sulatettuja kulta-aarteita. Myös juutalaisten hampaista noukittu kulta seilaa varmasti jossakin, sillä tuskinpa tätäkään materiaalia on raaskittu pois heittää. Kullan verivanat ulottuvat aina pitemmälle kuin selluloosasta rakennettujen velkakirjojen musteviivat ja kynänkäänteet.

Helsingin yläpuolella on tällä viikolla kaarrellut liikesuihkuja kuin raatokärpäsiä eurovaluutan vähittäisen lautoihin menon enteenä. Kehtaavat siinä EKP:n kovakuoriaiset tulla tuli perseen alla tänne Pohjolaan kerjäämään, kun on käteinen päässyt EU:n pöytälaatikoista loppumaan.[646] Tämän jengin kanssa täytyy lyödä nyrkki pöytään, luu kurkkuun ja jauhot suuhun.

Lehdissä vinkataan, että Portugali voisi muutoin myydä kultaansa, mutta isomman erän tulo markkinoille johtaisi kullan hinnan äkilliseen laskuun. Parempi olisikin pantata kulta-aarteet joko pankkien antamien luottojen vakuuksiksi tai takuiksi euromaiden antamille kahdenvälisille luotoille. Ei siinä mitään väliaikaista vakausvälinettä tarvittaisi. Varjopuolena tässä olisi tietenkin se, että kansallisvaltioita pakotettaisiin luopumaan kansallisesta varallisuudestaan pelkän eurotaloudessa mukana sinnittelyn vuoksi.

Portugali ja Kreikka eivät ole kuitenkaan vain uhreja vaan myös opportunisteja, jotka käyttävät tilannetta hyväkseen. Der Spiegelin mukaan Kreikassa pohditaan jo eurosta eroamista.[647] Omin toimin lähteminen kävisi helposti, ilman EU:n peruskirjan avaamista. Portugali ja Kreikka pyrkinevät kuitenkin ensin ottamaan euromailta kaiken ilmaisen avun ja hyödyn, ja sitten ne eroavat koko roskasta jättäen rauniot savuamaan. Sillä onhan vakuudetonta lainaa otettava, kun kerran saa.

Paluu omiin valuuttoihin on edessä joka tapauksessa, koska yhteisvaluutta perustuu pyramidihuijaukseen ja velkasäkkien tasoitteluun yhteismitattomien maiden kesken. Valtiontalouden kuralle meno ei ole vain kansainvälisen kapitalismin vaan myös pinteessä olevien maiden omaa syytä. Mitä muuta voi odottaakaan mailta, joissa ostoksista ei saa kauppojen tiskeillä kuitteja? Sama pätee tietysti monien karvakäsifirmojen toimintaan Suomessa.

Sdp:llä ja Perussuomalaisilla on ensi keskiviikkona hyvä tilaisuus näyttää kyntensä Suomen kansan etujen puolustajina ja kieltäytyä Portugalin tukemisesta. Tilanne on hyvä hallitusneuvottelujen kannalta, sillä molem-

mat puolueet ovat torjuneet Jyrki Kataisen yritykset erottaa koko asiakysymys hallitusneuvotteluista.

Vetämällä rajan tähän Suomi näyttää esimerkkiä Euroopalle. Ainoa, joka tukipakettia ajaa, näyttää olevan pankkiherrojen talutusremmissä rimpuileva Katainen, joka olisi jälleen valmis roiskauttamaan rapiat miljardi euroa muiden maiden hyväksi.[648] Se on enemmän kuin Suomen yhteenlaskettu kehitysapu, joka sekin pitäisi lopettaa.

Sunnuntaina 8. toukokuuta 2011

OIKEUS IHANNOI PRIDE-KAASUTTAJIA

Suomeen valitaan hallitus päättämään Portugalin asioista. Sisäpolitiikassa ei ole pitkään aikaan muusta puhuttukaan kuin Portugalista. Katsottakoon siis vaihteeksi, mitä tapahtuu kotimaisillakin areenoilla.

Suojelupoliisin mukaan Osama bin Ladenin tappaminen ei lisää terrorin uhkaa Suomessa.[649] Ei varmaan. Suomessa näyttää olevan terroria ihan omastakin takaa. Paheksuttavaa on, että Helsingin käräjäoikeus tuomitsi viime heinäkuisesta pride-iskusta syytetyt ainoastaan neljän kuukauden ehdollisiin vankeusrangaistuksiin.[650]

Kolmen parikymppisen miehen ehdolliset tuomiot ovat pelkkää päänsilitystä ja rohkaisevat uusiin yrityksiin. Väkivaltarikoksista tuomitut nauravat ehdollisille tuomioille ja kokevat ne vapauttaviksi. Kyse oli joka tapauksessa mittavasta vahingonteosta, sillä vastaajat tuomittiin syyllisiksi 88 pahoinpitelyyn ja 71 poliittisten toimintavapauksien loukkaamiseen sekä toisen vahingoittamiseen soveltuvan esineen tai aineen hallussapitoon.

Korkeammissa oikeusasteissa ei ole yleensä suhtauduttu yhtä hyväksyvästi syrjintä- ja viharikoksin. Terrori on ankarasti tuomittava mielivallan muoto. On muistettava, että hovioikeus kumosi myös Helsingin käräjäoikeuden päätöksen taannoisessa Johanna Korhosen riitajutussa, jossa käräjäoikeus oli vapauttanut Alma Median vahingonkorvausvaatimuksista. Kiista korvauksista työsyrjintäasiassa päättyi lopulta Korhosen voittoon, sillä valituslupaa Korkeimmasta oikeudesta ei tullut.[651]

Kiintoisaa nähdä, valittaako syyttäjä pride-tuomiosta. Omasta mielestäni tässä olisi jatkokäsittelyn paikka rangaistusten korottamiseksi. Myös äskettäin alkaneessa Johanna Korhosen työsyrjintää käsittelevässä rikosoikeudenkäynnissä riittää seurattavaa.

Ilta-Sanomien jutun mukaan Johanna Korhonen kertoi Kaj Telenteen todenneen hänelle: ”Meille on käynyt ilmi ettei sulla ole miestä vaan nainen. Olet valehdellut meille. Tästä seuraa, ettei tämä työsopimus ole voimassa enää, tämä on mitätön.”[652] Mikäli Korhosen mainitsemat sanat on lausuttu todellisuudessa, kyse on ollut avoimesta seksuaaliseen suuntautumiseen kohdistetusta diskriminaatiosta.

Tällöin ei ole merkitystä sillä, onko Korhonen salannut suuntautumisensa, ovatko Alma Median edustajat sulkeneet asialta silmänsä tai onko asiaa edes tiedusteltu. Olennaista on, että ihmistä on aiheettomasti diskriminoitu sillä perusteella, mitä hän on.

Ainakaan Alma Media ja Telanne eivät salaa homovastaisuuttaan. Mutta pitäisikö siitä palkita tai jättää rankaisematta aikana, jolloin seksuaalisuuteen kohdistuva rasismi hyväksytään ”rehellisyyden” varjolla ja väkivaltaa pyritään oikeuttamaan vastauksina ”provokaatioihin”? Tuomioistuinten pitäisi nyt skarpata. Työpaikkaterrori, katujen kaasuiskut ja kansainvälisen terrorismin hyökkäykset ovat rikollisuutta yhtä kaikki.

Myös homokielteisten tahojen kannattaisi etsiä parempia iskuareenoita eikä antautua seksuaalivähemmistöjen tapahtumiin ketään iskemään. Seuraavaksi terroristien kohdelistalla ovat varmaankin gay-kansan suosiossa olevat Eurovision laulukilpailut, joiden liepeiltä tavoitettiin jo viime perjantaina pari al-Qaidaan kuuluvaa heppua.[653]

Keskiviikkona 11. toukokuuta 2011

TIMO SOINI EUROOPAN KARL MARXINA

Jos Timo Soini kasvattaisi protestiparran, hän sopisi luontevasti samaan ryhmäkuvaan marxismin jämeräpartaisten ideologien, Marxin ja Engelsin, kanssa. The Wall Street Journalissa Eurooppa-päivänä julkaistu Soinin artikkeli ”*Why I won't support more bailouts*”[654] tarjosi esimerkin siitä, miksi Euroopan rahoituskriisiä ja koko EU-politiikkaa ei pidä tarkastella vain pankkiteknisenä toimintana. Sen sijaan pankkikriisi pitäisi nähdä poliittisena ilmiönä, jossa eurooppalainen kansanvalta ollaan sivuuttamassa ja ihmiset yritetään alistaa kapitalismin hyrräoraviksi.

En ajattele suinkaan kaikista asioista Timo Soinin tavoin, mutta tässä artikkelissaan hän mielestäni onnistui kohdistamaan kritiikkinsä ongelmien ytimeen. Portugalin tukemista on mainostettu hetkellisen kassakriisin hoitamisena, vaikka Kreikasta saatu näyttö osoittaa, että tilanne vain pahenee, kun perusongelmaa – Euroopan maiden sitomista yhteiseen talouteen – ei ole ratkaistu. Pysyvä vakausväline taas merkitsisi järjestelmän institutionalisoimista niin, että kansalaiset laitettaisiin systemaattisesti maksamaan pankkien luottotappiot, vaikka valtiot ovat jo moneen kertaan pelastaneet pankit konkurssin partaalta saamatta pankeista omistusosuuksia ja pääsemättä vaikuttamaan siihen, mitä pankeissa tehdään.

Tässä järjestelmässä pankkeja pidetään absoluutteina, joiden toimia ei kyseenalaisteta. Todellisuudessa pankit voisivat kirjata myös tappioita ja kaatua niin, että valtiot yksinkertaisesti sosialisoisivat pankit. Tällöin velalliset ja velkojat joutuisivat saman pöydän ääreen totuutta etsimään.

Loputtomalla pankkituella koetetaan kiertää pankkien kansallistaminen ja ongelmamaiden erottaminen eurosta. Timo Soini on oikeassa nähdessään euroalueen valheellisuudessa samat kuolinkouristukset kuin näin jo itsekin parissa edeltävässä kirjoituksessani. Kreikka, Portugali ja Irlanti – pian myös Belgia, Italia ja Espanja – ovat raunioina eivätkä kykene suoriutumaan sen enempää veloistaan kuin sosiaalimenoistaankaan. Kansat ovat kaduilla. Tämä on yhdentyneen Euroopan tuho. Kaikki valtioliitot ovat hajonneet, eikä EU tee poikkeusta. Luonteva syy on tällä kertaa talous.

Kiintoisaa on, että myöskään Kreikan ja Portugalin *kansalaiset* eivät ole pitäneet heille suunnatuista tukipaketeista. Näiden maiden ylpeät kansat eivät ole halunneet syödä kädestä Euroopan unionin talutushihnaan sidottuina ja pankkitukien kauttakulkuvälineiksi alistettuina. Tämä Ponzi-huijausta muistuttava ketjuluototus ei ole ollut hyväksi sen enempää eurooppalaisille veronmaksajille, pankeille, luottojen saajille kuin takaaville ja lainoittaville maillekaan. Näin on vain peitetty totuus, totuus epäonnistumisesta, oikeus erehtyä ja mahdollisuus korjata virheitä.

Euroopan unioni olisi hyvä keksintö, jos se todellakin ajaisi kansalaistensa asiaa ja toimisi ihmisten hyväksi. Nyt se toimii kapitalismin ja globaalin maailmantalouden hyväksi ihmisten kustannuksella. Vertasin Timo Soinia kirjoitukseni alussa Karl Marxiin, sillä hänen retoriikkansa ja ajatuksensa talouden dynamiikasta on kuin suoraan marxismin oppikirjasta. Erityisesti tämä näkyy hänen käsityksessään poliittisesta järjestelmästä. Soini puhuu luontevasti esimerkiksi ”poliittisesta eliitistä”, ”veronimijäpankeista”, ”Brysselin eliitistä” ja poliitikkojen sekä suurpankkien välillä vallitsevasta ”sairaalloisesta symbioosista”.[655]

Mitäpä tämä on muuta kuin sen marxilaisen ajatuksen toistoa, jonka mukaan taloudellinen ja poliittinen ylärakenne tukevat toisiaan ja käyttävät ihmisiä hyväkseen riistämällä heitä sekä taloudellisesti että poliittisesti? Keppihevosena käytetään ”ihmisoikeuksien julistuksia”, vaikka toisella kädellä ihmisten taloudelliset ja poliittiset vapaudet otetaankin pois.

En tarkoita, että Timo Soini olisi kommunisti (sen enempää kuin olen itsekään). Hän on vain puuttunut asiaan, jota poliittinen vasemmisto ajoi ennen, mutta ei aja enää. Euroopan poliittinen vasemmisto on hoilannut ”Internationaaliaan” omien kannattajiensa vahingoksi. Tiedän toki, että sosialisteista poiketen Soini kannattaa markkinataloutta. Omasta mielestäni asia on niin, että mikäli talous on täysin vapaa, silloin ihminen on vanki. Jotta ihmiset olisivat vapaita, talouden täytyy olla kurissa ja kontrollissa. Edustamani kansallisliberalismi on ihmisten ja kansakuntien vapautta eikä talousjärjestelmän omavaltaista vapautta.

Koska vasemmisto on laiminlyönyt tehtävänsä kansan aseman ja etujen puolustajana, en ihmettelisi, vaikka Timo Soinista tulisi huomattavakin eurooppalainen poliitikko, joka pystyy nostamaan esille sen, mitä Eu-

roopan unioni merkitsee *poliittisesti* ja mitä sen pitäisi merkitä. On mahdollista, että EU:n kansanvaltaisten perusarvojen punnitsemisesta alkaa puoluerajat ylittävä kansanliike, kun myös muissa maissa huomataan, että henkisesti ja moraalisesti korruptoituneeseen politikointiin ei ole pakko alistua. Perusongelmaan eli yhteistalouden jäsenyyteen pureutuva filosofinen ote tekisi nyt hyvää myös Portugalin sosialistipuolueen puheenjohtajalle, José Sócratesille.

Torstaina 12. toukokuuta 2011

PERUSSUOMALAISET VOITTIVAT KIISTAN TUKIPAKETEISTA

Perussuomalaiset saivat moraalisen voiton, kun kokoomus ja demarit sopivat puolueen ohi Portugalin tukipaketista. Perussuomalaiseille tämä merkitsee tietenkin jättäytymistä hallituksen ulkopuolelle.[656] Mutta eipä hätää.

Jyrki Katainen taivutteli populisti- ja relativistidemarit pankkien tukemisen takuumiehiksi puolueen vallanhaluun vedoten, eikä Sdp halunnut asettua Perussuomalaisten tueksi vastustamaan kokoomusta ja euromaiden tukemista. Euroopan talouskriisiä ei pidä kuitenkaan nähdä pragmaattisena kysymyksenä siitä, mikä on hyödyllistä tai haitallista, vaan periaatteellisena filosofisena ongelmana, mikä on oikein tai väärin. Euroopan liittovaltiollistaminen ja rahan lapioiminen vieraille kansakunnille on väärin.

Perussuomalaiset tekee oikein kieltäytymällä talouskriisin hoitamisesta loputtomalla tukemisella ja liittovaltiopolitiikalla. Sen tuloksena olisi vain entistä pahempi poliittinen kriisi: Euroopan kansalaisten kyykyttäminen yhteisen talouden, yhteisen verotuksen, enemmistöpäätösmenettelyn ja siinä pesivän itsenäisyyden riiston taakse. Tukipolitiikkaa vastustaessani en ole ollut ajatuksineni yksin. Monet saksalaiset taloustieteilijät ja arvostettu MIT:n Bengt Holmström ovat pitäneet kriisin hoitomuotoja vääriinä,[657] ja Vesa Kanniainen keksi ehdottaa kriisimaiden erottamista eurosta.[658]

Hallitusneuvottelujen kariutuminen perussuomalaisten osalta kertoo, ettei maassamme valitettavasti ole muuta eurokriittistä vaihtoehtoa kuin Perussuomalaiset. Toiset puolueet ovat liittoutuneet perussuomalaisia vastaan. Hallitus pannaan nyt kokoon kokoomuksesta ja demareista, ja tilkkeeksi kerätään muuta sälää aivan mistä tahansa. Luultavasti myös kepu ja vihreät tunkisivat itsensä hallitukseen, jos häviöltään kehtaisivat.

En ole joka asiasta persujen kanssa samaa mieltä, mutta voin kuitenkin lohduttaa ja rohkaista hallituksen ulkopuolelle suljettuja perussuomalaisia jatkamaan totuudenmukaisella linjalla. Itselleni tämä on tuttua akateemisesta maailmasta. Paskahousuprofessorit ovat vuosien ajan kiistäneet minulta kaikki yliopistolliset toimintaresurssit ja jakaneet ne omille

kellokkailleen. He ovat julistaneet minulle *cordon sanitairen* eivätkä tervehdi tullessaan vastaan kaduilla. Minä puolestani en mene samoihin tiloihin sellaisten filosofien kanssa, joille maksetaan yliopistoista tai korkeakouluista palkkaa. Te näette tämän saman nyt politiikassa.

Parasta on, ettei kukaan ole koskaan tullut minulle sanomaan, että olisin ajatuksineni *väärässä*. Toimintasaarto on vain kosto siitä, että olen vetänyt itsenäistä linjaa enkä ole alistunut kenenkään puotipuksuksi. Parasta on, että *nuoret* sanovat minulle kaikkialla, että olen näkemyksineni ihan oikeassa. Hinta on kova, mutta uskokaa tai älkää: rehellisyys kannattaa, valhe kaatuu.

Hyvää J. V. Snellmanin ja suomalaisuuden päivää kaikille.

Perjantaina 13. toukokuuta 2011

KATAINEN TITANICIN RUORISSA – KATAJAINEN KANSA HIILIKELLARISSA

Hallituksen muodostaminen ei suinkaan helpottunut Perussuomalaisten vetäytymisen vuoksi, vaan se vaikeutui. Jyrki Kataisen on entistä hankalampi saada kokoon toimintakykyistä hallitusta ideologisista syistä.

Persujen lähtö neuvottelupöydästä jätti kaikki kortit Sdp:n käsiin, sillä ilman demareita ei saada kokoon minkäänlaista enemmistöhallitusta. Sdp pääsi siis ratkaisijanrooliin. Jos Kataisen vetämät neuvottelut kariutuvat, hänen täytyy luovuttaa, jolloin hallitustunnustelijan tehtävä siirtyy toiseksi suurimmalle puolueelle, Sdp:lle.

Sdp pystyy nyt sanelemaan sekä hallituksen kokoonpanon että ohjelman. Jos Katainen haluaa pitää kiinni pääministerinpaikasta, kokoomuksen on suostuttava Sdp:n todennäköiseen vaatimukseen: Vasemmistoliiton mukanaoloon hallituksessa. Tällaisessa tilanteessa kokoomuksesta tulee vasemmiston apupuolue.

Mikäli kokoomus suostuu, ratkaisu osoittaa, että puolue luopuu jopa oikeiston ja vasemmiston välisestä vastakkainasettelusta mieluummin kuin Portugalin tukipaketista. Kokoomus kääntää mieluummin selkänsä persuille kuin perinteisille ideologisille vihollisilleen, sosialisteille ja kommunisteille.

Tämä osoittaa, missä ideologiset rajalinjat nykyään kulkevat: ne kulkevat pakkokansainvälisyyden kannattajien ja kansallisen edun puolustajien välissä. Muut puolueet ovat valmiita mihin tahansa pitääkseen perussuomalaiset oppositiossa.

Sama näkyy monissa muissa Euroopan maissa. Samalla kun EU:n laajentaminen ja eurotalouden romahdus ovat edenneet yli äyräiden, kansallista etua puolustamaan nousseet puolueet ovat lyöneet oman kiilansa perinteisen vasemmiston, keskustan ja oikeiston väliseen asetelmaan ja

sekoittaneet pakan. Monissa maissa ei ole saatu kokoon toimivaa enemmistöhallitusta ollenkaan.

Esimerkiksi taloudellisen vararikon ja maahanmuutto-ongelmien keskellä kamppailevassa Belgiassa hallitus jatkaa *toimitusministeriönä*, sillä Euroopan unionia palvelevaa, EU:lle alistuvaa ja internatsistisia päämääriä toteuttavaa enemmistöhallitusta ei ole pystytty kokoamaan viimevuotisten vaalien jälkeen. Tuloksena on ollut pelkkä Euroopan unionin kapitalistista tahtoa toteuttava virasto: toimitusministeriö. Tähän on kavennettu vapaa ja itsenäinen politiikanteko.

Myös Suomessa tämä vaihtoehto on täysin realistinen. Oikeiston ja vasemmiston yhteishallituksesta voi tulla ideologisesti repivä. Toisaalta siitä voi tulla myös konsensusluonteinen, kun esimerkiksi työnantajat ja työntekijät pakotetaan löytämään toisensa.

Mutta löytyykö oikeiston ja vasemmiston väliltä yhteistä säveltä, yhteisiä päämääriä ja käsitystä soveltamisen keinoista? Todennäköisesti ei. Maassamme jatkanee kokoomuksesta, Sdp:stä, Vasemmistoliitosta, kristillisistä, vihreistä ja Rkp:stä kokoonpantu hallitus, jossa konsensus on pelkästään keinotekoista.

Protestipuolueet kelluvat vaa'ankieliasemassa. Rkp voi asettaa hallitukseen osallistumisen ehdoksi sen, että Astrid Thors jatkaa eurooppa- ja maahanmuuttoministerinä. Vihreät ovat mukana, jos kokoomus luopuu ydinvoiman ajamisesta. Kristilliset eivät salli kehitysavun leikkauksia. Ja todellinen valta kuuluu Vasemmistoliitolle ja demareille. Tämäkö nyt on toimintakykyinen hallitus?

Ainoa, mikä sateenkaarihallituksessa ehkä etenee, on homoavioliittoasia. Siitä propsit! Mutta sen edistämiseen ei tarvitsisi uhrata koko hallitusratkaisua. Jos taas homoavioliitot eivät etene, uudessa hallituksessa ei ole sitäkään hyvää.

Se vastuu

On mielenkiintoista, millaisen merkityksen sana ”vastuu” on saanut poliittisessa retoriikassa. Kokoomuksen taholta on hoettu ”Suomen vastuuta” ja vasemmiston taholta ”yhteisvastuuta”. ”Vastuu” on tämän mukaan köyden laittamista suomalaisten veronmaksajien kaulaan. Meidät pakotetaan ottamaan taloudellista vastuuta sellaisten maiden virheistä, joiden edesottamukset eivät voi minkään kausaaliajattelun valossa meille kuulua.

Jo hallitusta muodostettaessa on unohdettu ministerivastuu, joka on hallitusvastuussa olevien poliitikkojen vastuuta *Suomen valtion ja kansalaisten eduista*. Jos fasismin soihdut jonakin päivänä syttyvät jälleen Euroopassa, *syy on yksiselitteisesti niiden poliitikkojen, jotka pakko-*

kansainvälistämiseen ja yhteistalouteen pyrkivällä politikoinnillaan luovat ne olot, joista hitlereitä sitten nousee.

”Hitler” ei ole syy vaan seuraus. Se on seuraus siitä ajattelemattomasta politiikasta, joka on perustettu spekulatiivisen illuusiotalouden varaan ja joka romahtaessaan ajaa kansat kaduille. Valheellisuus olisi tärkeää tunnustaa ja paljastaa ajoissa, koska myöhemmin hinta on paljon kovempi.

Kataisen politikointi on vaihtoehdottomuuden politiikkaa. Hän on Brysselin rahaherrain juoksupoika ja Bilderberg-seuralaisten kaulapantaan sidottu sylikoira. Todellisuudessa vaihtoehtoja on olemassa. Portugalin hätälainoitusta ja ”väliaikaista vakausvälinettä” ei tarvittaisi. Ei tarvita myöskään ”pysyvää vakausmekanismia”. Brittiläisten, saksalaisten, ranskalaisten ja espanjalaisten pankkien voisi antaa kaatua, jolloin luottotappiot lankeaisivat *vain niiden maiden veronmaksajien maksettaviksi, joissa kyseiset pankit toimivat ja ovat toimineet rikastuttaen verokertymällään valtioita*. Valtiot voisivat kansallisen pankkituen vastineeksi puolestaan vaatia omistusosuuksia pankeista tai kansallistaa pankit.

Tätä kokoomuslainen Jyrki Katainen pelkää, vaikka todellisuudessa pankkien kaatuminen valtioiden syliin toisi velalliset ja velkojat tervehdyttävällä tavalla saman pöydän ääreen. Toinen vaihtoehto Portugalin kriisin ratkaisemiseen olisivat lainojen leikkaukset ja kahdenväliset luotot. Kreikasta saadut huonot kokemukset puolestaan osoittavat, että paras ratkaisu olisi velkasaneeraukseen saattaminen. Oman valuutan palauttaminen ja devalvointi johdattaisivat ongelmamaat takaisin kasvu-uralle vahvistaen niiden itsenäistä taloudellista toimintakykyä.

EKP = SKOP

Tiedän kyllä, että talous on kauttaaltaan spekulatiivista ja perustuu markkina-arvoihin, sopimuksiin ja velkakirjojen kautta luotuun rahaan. Mutta tiedän myös, että sopimukset ovat voimassa vain niin kauan kuin ne palvelevat *vahvempien* sopimusosapuolten etua. Nyt kirjoitettavat taloudelliset sopimukset palvelevat pankkien etua. Tämä merkitsee, ettei kyse ole vain talouspolitiikasta vaan hurjan poliittisen *vallan* käyttämisestä: ihmisten ja kansojen hirmuisesta pakottamisesta. Luottotappiot tasataan *kaikkien* euromaiden kansalaisten maksettaviksi, vaikka hyvin taloutensa hoitaneilla mailla, kuten Suomella, ei ole mitään *syyllisyyttä* eikä osallisuutta esimerkiksi Portugalin ja Kreikan kuralla oloon.

Poliittiseksi yhteenliittymäksi väitetyssä EU:ssa suomalaiset ihmiset pakotetaan maksamaan veroa kansainvälisille pankeille. Tämä on väärin.

Talouden harhakuvamaisuus ja spekulatiivisuus, toisin sanoen se, ettei lumerahan takana ole enää mitään substantiaalista, kuten maata, kiinteistöjä tai kultaa, osoittaa koko talous- ja pankkijärjestelmän lentävän tyhjän päällä. Vakuuksia ei vaadita myöskään euromaille annettavien

takausten ja luottojen pantiksi. Euroopan unionia ja eurovaluuttaa odottaa Suomen Säästöpankin ja Skopin kohtalo. Esimerkiksi raaka-aineiden hinnat ovat jo nyt lähteneet nousukiitoon.

Tästä muodostuu aikanaan toinen kupla. Myös kiinteistökupla puhkeaa niin Suomessa kuin muuallakin Euroopassa, ja ihmiset ja valtiot joutuvat tunnustamaan kertakaikkisen köyhyytensä. Eivät Helsinginkään keskustakolmiot ole puolen miljoonan arvoisia. Barcelonasta sellaisen saa nykyään viidelläkymmenellä tuhannella ja merenrantahuvilan sadalla tonnilla. On tultu totuuden äärelle.

Jos totuus tunnustettaisiin valtiontalouksissa nyt, romahduksen kokonaishinta olisi alempi kuin lykättäessä valheiden paljastumista pitemmälle tulevaisuuteen. Käsitykseni liittyy tietenkin laajempaan skeemaan, jonka mukaan kulttuurimme ylipäänsä on tuhoutumassa.

Se tuhoutuu länsimaiden varattomuuteen, globalisaatioon, kehitysmaiden väestönkasvuun, pyyteellisyyteen, halvan energian ehtymiseen ja yli varojen elämiseen. Se tuhoutuu Schengenin sopimuksen kaltaiseen idealismiin, jota Saksa ja Ranska jo katuvat. Mutta näihin asioihin Suomen hallitusneuvotteluissa ei oteta kantaa.

Hallitusneuvotteluissa otetaan kantaa vain siihen, miten selviytyä ja suoriutua Euroopan unionin lähettämistä määräyksistä ja arkipäivän haasteista. Tämä on rimpuilua: se on poliitikkojen alentumista pelkiksi reagoijiksi ärsykkeiden ja reaktioiden kaavassa ilman itsenäisen ajattelun tilaa. Periaatteellisia kysymyksiä ei pohdita. Ei pohdita, koska vastauksia ei ole ajateltu.

Todellisuudessa poliitikkojen tehtävä olisi asettaa päämäärät ja nähdä vaihtoehdot. Muuten politiikkaa ei ole. Niin kuin ei olekaan. On vain reagoimista ja Titanicin kansituolien järjestelyä.

Suomen hallitusneuvottelujen vaikeuksissa on kyse kahdesta ongelmasta. Ensinnäkin tahdonmuodostus on hakoteillä. Ei ymmärretä, kenen tahtoa pitäisi noudattaa, Suomen kansalaisten vai ulkomaalaistenko? Nyt Suomen hallituksen kokoonpano päätetään *Portugalin* valtiontalouden perusteella. Suomalaisia poliitikkoja ei ole kuitenkaan valittu huolehtimaan muiden maiden taloudesta vaan omastamme. Toinen ongelma on, että nämä näpertelijät eivät pysty mihinkään filosofiseen linjanvetoon eivätkä tavoitteiden asetteluun. Tämän yleisen mielettömyyden vallitessa pidetään vääränä sanoa, että valtionvelasta *pitäisi pyrkiä eroon*. Sen sijaan velkaa mätetään jonkinlaisena itsesäänselvyytenä tuleville sukupolville miljardikaupalla aina siihen asti, kunnes Katainen ja Urpilainen ovat korkealla eläkkeellä, ja sinä maksat.

Tämän tapahtumaketjun päässä ei näy muuta kuin katkeruutta ja tuhoa. Valheen suuret linjat ja katastrofikehityksen isot suuntaviivat olisi paljastettava ajoissa. Suomen hallituksenmuodostus on vain yksi potkurinpyöräys Titanicin matkalla kohti kohtalonsa täyttymistä. Katainen ja Urpi-

ainen ovat ruorissa samalla kun Suomen kansa pakotetaan lapioimaan koksia konehuoneen hiilipannuun.

Lauantaina 14. toukokuuta 2011

YKSI EURO VASTAAN TRE KRONOR

Koska homobaarissa oli eilen illalla poikkeuksellisen huonoa ohjelmaa, menin vaihteeksi käymään alkuillasta heterobaarissa. Arvatkaa, mistä siellä puhuttiin. MM-lätkän välieristäkö? – Väärin. Portugalin tukipaketista.

Heterobaarissa en saanut seuraa muista kuin 19-vuotiaista cheerleadertytöistä (kuppikoko B 75), joten kyllästyin nopeasti ja päätin lähteä homobaariin. Arvatkaa, mistä siellä puhuttiin. Eurovision laulukilpailuistako? – Väärin. Portugalin tukipaketista.

Välimatkalla poikkesin bi-baarissa, mutta sielläkään ei puhuttu muusta kuin Portugalin tukipaketista, samoin kaduilla.

On hämmästyttävää, minkälaisen vastaanoton Portugalin tukipaketti on saanut kansalta. Vielä hämmästyttävämpää on, miksi mikään taho ei organisoi laillista mielenosoitusta kaikkien aikojen suurimman taloudellisen aikapommin viritystä vastaan. Varmaankin siksi, että kansa on tyytyväistä niin kauan kuin sirkushuveja riittää.

Portugalin tukipaketti pilaa joka tapauksessa kevätkiiman. Onpa sitten hetero, homo, bi tai Timo Soini, jokaisen suomalaisen kannattaisi sanoa haiseva vastalauseensa Portugalin tukipaketille. Mitäpä Portugalin valtiontalous Suomen hallituksen asialistalle kuuluu? Näin olisi sanottu ennen Euroopan unionia ja sanotaan nytkin melkein kaikkialla. Poliitikkojen olisi tärkeää säilyttää kontakti siihen, mitä kansa asioista ajattelee.

Saa nähdä, äänestävätkö Euroopan kansakunnat tänään Suomen euroviisuehdokkaan voittoon kiitokseksi Suomen hallitustunnustelujen myötämielisyydestä Portugalin tukipaketille. Tai vaimentaako edes mahdollinen MM-lätkän kultamitalijuhlinta puheet Portugalin tukipaketista. Löin jo erään heterotuttavan kanssa Bacardi-pullon vetoa siitä, että hopeaa tulee taas Suomeen niin että mineraalin maailmanmarkkinahinta nousee. Ja Katainen pelaa viidennen kiekon sillä välin omaan maaliin.

Onko muuten Suomi–Ruotsi-ottelu homojen ja heteroiden symbolinen matsi? Minusta tuntuu, että on. Olen aina itse kuin automaattisesti Ruotsin puolella. Ruotsi voittaa, koska pelaa rennommin ja tunteella. Kun Suomi vuonna 1995 voitti Ruotsin, opiskelukaverit soimasivat, syrjivät ja diskriminoivat minua pahoin. Pääsin kuitenkin huomauttamaan, että kaikki tapahtui *ruotsalaisen* päävalmentajan ohjauksessa, hänen, joka puhui juuri ennen viimeisen erän alkua pojille pelkästään kuiskaten: hypnoottisesti. Vuoden 2003 puolivälieräottelussa suomalaiset sössivät vastaavassa tilanteessa kaiken menettäen 5–1 johtoaseman kolmannessa erässä

Ruotsille numeroin 5–6. Tre Kronor voittaa, koska käyttää tahdonvoimaa, nousee tappioasemista ottelun viimeisillä minuuteilla eikä juhli lunastamattomilla voitoilla. Eikä Ruotsi kuulu euroonkaan. Välttyy myös runsaan 17 miljardin vedätykseltä.

Sunnuntaina 15. toukokuuta 2011

EURO VAILLA VISIOTA

Taloudellisesti näköalattomassa Euroopassa tarvittaisiin nyt uudenlaista kokonaisvisiota, eurovisiota. Euroviisuista ei siihen ole. Ne ovatkin neuropliisut.

Düsseldorfin kallis ja kimaltava kilpailu tuntui irvokkaalta konkurssin partaalla olevassa Euroopassa. Esimerkiksi Espanjan edustuskappaleen ”*They can't take the fun away from me*” (suom. ”He eivät voi ottaa hupia pois minulta”) sanoitus ei olisi voinut viitata mauttomammin maan taloudelliseen tilaan ja maineeseen matkailumaana. Tässä sanat englanniksi:

Although I know well
that storms may come
and I will fall down
after all
I have enjoyed all this so much
and nobody can take the fun I had away from me...[659]

Nämä ovat yhdistyneen Euroopan kuolinkorahduksia. Myös 1920-luvun ilolinnut söivät ja joivat, kunnes myrsky todellakin nousi, ensin pörssiromahduksen ja laman, sittemmin fasismin muodossa. Niin käy myös jatkossa. Sillä sattumaa ei ole. On vain kausaaliketju ja sen mukainen kohtalo.

Nykyajan ihmiset eivät kiinnitä tarpeeksi huomiota syiden ja seurausten välisiin väistämättömiin tapahtumakulkuihin, toisin kuin antiikin ihmiset, jotka pitivät kausaaliyhteyksiin sisältyvän kohtalon tunnustamista viisautena. Kenties tämä johtuu modernille ajalle tyypillisestä uskomuksesta, että ihminen valitsee itse kaiken eikä mitään vääjäämättömiä syy–seuraus-suhteita ole.

Homojen vai persujen euroviisut?

Homot ovat jostakin syystä aina rakastaneet Euroviisuja. Selitys on viaton: kansainvälinen laulukilpailu luo ehkä jonkinlaisen kuvitellun perheyhteyden tunteen. Homot ovat olleet myös kaikkiin maihin tasaisesti jakautunut vähemmistö, jonka yhteenlasketuilla äänillä on voitettu kokonaiskilpailuja.

Jos jokin esitys on päätynyt nimenomaan homojen suosikiksi, se on usein voittanut koko kilpailun.

Useimmiten äänistä ovat päättäneet kuitenkin kaikkien maiden persut. Esimerkiksi suomalaisten antamat äänet ja kärkisijat menivät nyt merkitsevästi suomen sukukieltä puhuvaan Unkariin ja Irlantiin, joka kehtaisi vastustaa EU:n liittovaltiosopimusta. Suomi puolestaan sai parhaat kiitosäänet norjalaisilta viikingeiltä ja (niin ikään EU:hun kuulumattomalta) Islannilta, jonka pankkikriisi ei kestä enää eurohuiputusta.

Pohjoismaiden tavoin myös Balkanin ja Vähä-Aasian tilkkutäkkivaltiot ja niiden maasta toiseen hyppivät sukulaiset äänestävät aina toisiaan. Lisäksi kaikenlaisia Makedonioita, San Marinoja ja muita pieniä näennäisvaltiota on paljon, ja niiden vaikutusvalta on suhteettoman runsas.

Ristiinäänestämisellä selittyy, miksi musiikkiperinteistä, joilla muutoin ei olisi asiaa maailmanlistoille, noustaan Euroviisujen kärkeen, niin kuin kävi nyt tuolle Azerbaidžanille, joka tosin räätälöi biisinsä ruotsalaisilla (aivan kuten suomalaiset vuoden 1995 MM-lätkävoittonsa).

No, yleisön äänet painavat ainoastaan viisikymmentä prosenttia. Mutta poliittiset vaalit nämäkin pohjimmiltaan ovat. Äänestysjärjestelmä vain on surkuhupaisa. Jos Euroopan kansakunnat pitäisivät omiensa puolta, niiden kannattaisi äänestää *vain sellaisia ehdokkaita, jotka eivät ole voittajasuosikkeja* (kun oman maan edustajaa ei saa äänestää). Tämä nimittäin parantaisi oman maan suhteellista asemaa finaalissa. Järjestelmä ohjaa siis äänestämään paskinta eikä parasta. Ehkä se näkyy myös tuloksessa. Ei ihme, että näistä esiintyjistä ei kuulla muualla kuin Euroviisuissa.

Paratiisin partaalla

Suomen edustuslaulua yhdisti Espanjan edellä siteerattuun viisuun se, että molemmissa oli jälleen maailmanlopun meininki, aivan niin kuin Lordin voittajakappaleessa vuonna 2006. Paradise Oscarin ekologiatietoisuus muistutti tosin liikaa murrosikäisen maailmantuskaa tuodakseen sympatiapisaraa sen enempää asiantuntijaraadin kuin puhelinäänestäjienkään pippelin päähän: sijoitus surkea 21. Mistä sitten johtuu Paradise Oscarin homoleima? No asiahan on selvä, kun Tukholman hektisin gaydisko on nimeltään Paradise.

Oma suosikkini oli (jälleen kerran) Ruotsi, jonka namipoika Eric Saade kävi pyyhältämässä myös Tampereen pride-tapahtumassa viime vuonna. Mikäpä vika saadessa? Ruotsin kuumakallea kunnon perspano olisikin voinut viilentää, suomalaista viilipyttyä taas piristää. (Pakko tosiaan myöntää, että yleensäkään en viehäty pillimehujengin tilulii-jutuista vaan laitan mieluummin tuulemaan backstagen puolella.)

Ensi vuonna ovat taas uudet viisut uudessa entistä huonommassa taloustilanteessa. Sitä varten haluaisin säveltää ja sanoittaa todellisen ro-

testilaulun: Portugali-polskan nimeltä ”Väliaikainen vakausväline” (kuinka kauniisti tuo nimi ääntyykään!). Pitäisi kai jo ilmoittautua karsintoihin.

Päivitän blogiani illalla, kun näen voitanko vedonlyönnissä Ruotsin jääkiekkovoiton myötä.

Maanantaina 16. toukokuuta 2011

”IHANAA, LEIJONAT, IHANAA!”

Hahaa! Onnistuin hyödyntämään kohtaloa eilisessä kirjoituksessani. Arvasin, että mikäli toivon Suomen tappiota MM-lätkäfinaalissa, Suomi varmasti voittaa! Sillä toiveeni eivät yleensä toteudu.

Kerrankin oli ilo kokea pettymystä. Myös vetoni maksan tällä kertaa mielelläni.

Ajatus oli, että homompi joukkue voittaa, siis Ruotsi, sillä ruotsalaisia pidetään yleensä homompina, jopa niin, että ruotsalaisviha on epäsuoraa homovihaa. Tällä kertaa Suomi oli kuitenkin homompi.

Oli mukavaa katsella, kun suomalaiset (eivätkä vain ruotsalaiset) miehet halailivat toisiaan. Antero Mertaranta totesi voitonmaaleista: ”Se oli sellainen mälli...” Heteromieskin käytti homoherkkää sanaa ”ihana”. Palkintojenjaossa nautiskeltiin homoikoni Freddy Mercuryn ”We are the champions”-laulun tahdissa. Ja kello 0:27 Suomen aikaa joku Suomen pelaaja pussasi toista pelaajaa pukukopissa poskelle. Fantsua!

Tosiasiassa tämä taitaa olla heteroiden karnevaali, jossa Suomen pojat voittivat isänsä oidipaalisesti. Heterohuuma on niin pökerryttävää, että he unohtavat hetkeksi jopa homokammonsa.

Maanantaina 16. toukokuuta 2011

PALJASTAMME VAARALLISIA RIKOKSIA

Koska hallituksen kokoonpano ja muu turhanpäiväinen vievät lehtien sivutilaa paljon merkittävämmiltä asioilta, haluan palauttaa niitä jälleen mieleen. On tärkeää, että tiedotusvälineissä kerrottaisiin *vakavista rikoksista*, jotta kansalaiset osaisivat välttää niitä. Pahat ihmiset saataisiin vankilaan ja kaikki tarkkailisivat toisiaan edes sen verran, että ymmärtäisivät olla normaalisti.

Toivottavasti maahan saadaan myös rikoksia estäviä lakeja nyt, kun eduskunnassakin on paljon poliiseja ja poliisinmielisiä. Siispä minä Mikki-Hiiri paljastan seuraavassa vaarallisia rikoksia, koska iltapäivälehdet eivät niin tee.

Mies pani naista

Työpaikkakiusaaminen johti seksuaalirikokseen, kun alaisena toiminut mies toi ensin kukkia naispuoliselle toimitusjohtajalle. Yksi asia johti toiseen ja lopulta mies PANI naista tämän työhuoneessa.

Ettekö ymmärrä, että seksiä ei saa olla?! Mies ei saa nussia naista! Tulos: kaksi vuotta ehdollista vankeutta miehelle ja 20 000 euroa vahingonkorvausta naiselle. Tähän maahan pitäisi säätää seksuaalisuutta estävä laki!

Mies pani miestä

Mies iski miehen homobaarissa. Kiihottuneessa tilassa oleva mies lähestyi seksuaalisessa ahdistelutarkoituksessa toista miestä ja seksuaalirikokseen syyllistyen harjoitti hänen kanssaan seksiä ravintolan wc:ssä.

Ettekö ymmärrä, että seksiä ei saa harjoittaa?! Mies ei saa PANNA myöskään miestä! Tulos: molemmille miehille rikossyyte ja viiden vuoden ehdoton vankeustuomio. Koska asia voi traumatisoida monien normaalien ihmisten mieltä, on loppukevennys lätkäfinaalin jälkitunnelmissa paikallaan: Kun kelloa vetää eteenpäin, se sanoo ”tik tik”, mutta kun ruotsalaista miestä vetää takaapäin, se sanoo ”tack tack”.

Pedofiili jälleen kiinni

Kuusitoistavuotias poika houkutteli kotiinsa viisitoistavuotiaan pojan ja katseli hänen kanssaan pornoleffaa yhdessä masturboiden. Tämä lapsen kehitystä vakavasti haittaava tapahtuma oli erityisen vahingollinen, sillä siihen liittyi homoseksuaalisuutta. Onneksi ÄITI tuli yllättäen huoneeseen ottaen molemmat pojat kiinni seksuaalirikoksesta ja estäen sen, että pojat olisivat nolanneet itsensä pahemmin.

Tulos: 16-vuotiaalle poikapedofiilille kymmenen vuotta kuritushuonetta ja pääsykielto jatkorippikselle sekä 15-vuotiaalle uhrille 5 biljoonaa euroa vahingonkorvausta ja neljäkymmentä vuotta terapiaa naispsykiatrin vastaanotolla. Jos ei parane pois seksuaalisuudestaan, karttakepillä sormille ja vielä toiset neljäkymmentä vuotta lisää.

Natsi käytti sanaa ”neekeri”

Mies meni monikulttuuriseen levykauppaan hamppukassi kädessään ja pyysi saada levyllisen negrospirituaaleja. Tästä suivaantuneena 19-vuotias

myyjätär, joka opiskeli yliopistolla kulttuuriantropolgiaa, teki ilmoituksen poliisille rasistisesta rikoksesta.

Mies vetosi oikeudessa siihen, että sana ”negro” oli vierasperäinen ja yhdyssanamuodossa. Lisäksi sitä ei voida pitää halventavana, kuten sanaa ”nigger”, joka vapaasti käännettynä merkitsee ’nekru’. Nämä seikat otettiin lieventävinä asianhaaroina huomioon, ja tulos oli 8 500 euroa sakkoa ja neljä vuotta ehdollista vankeutta. Raskauttavana seikkana otettiin huomioon, että mies oli todennäköisesti NATSI, sillä hän sanoi tuomarille, ettei koskaan enää äänestä vihervassareita.

Nettihäirikkö menetti työpaikkansa

Vaarallinen nettihäirikkö potkaistiin työpaikastaan, kun kävi ilmi, että hänellä on profiili Facebookissa. Mies oli esiintynyt omalla nimellään internetissä ja kertonut avoimesti mielipiteistään.

Ettekö ymmärrä, että työelämässä ei saa olla mielipiteitä?! Ihminen on työnantajan tavara hermoverkkojaan myöten! Tutkinnan aikana selvisi, että mies oli lisäksi esiintynyt avoimesti SEKSUAALISENA netin seuranhakupalstoilla jo vuosien ajan eri salanimiä käyttäen. Epäillään, että mies oli seksuaalinen myös työaikana. Tulos: tuomioistuin vahvisti irtisanomisen ja määräsi häirikkömiehen maksamaan työnantajalle 50 000 euroa korvausta, oikeudenkäyntikulut ja palauttamaan palkkansa seitsemän viimeksi kuluneen vuoden ajalta.

Kansanedustaja antoi suukon eduskunta-avustajalle

Miespuolinen kansanedustaja pussasi eduskunta-avustajaansa viisikymmentävuotispäivänään poskelle syyllistyen seksuaalirikokseen. Aiemmin europarlamentaarikkona toiminut edustaja vetosi oikeudessa siihen, että Keski-Euroopassa poskisuudelmat ovat yleinen tapa.

Ettekö ymmärrä, että ihmisellä ei saa olla tunteita, eikä niitä pidä varsinkaan näyttää?! Tulos: erottaminen eduskuntaryhmästä, kahdeksan kuukautta ehdollista vankeutta ja 7 800 euroa vahingonkorvausta. Päälle päätteeksi kaikkien puolueiden yhdessä kiljuma kemiallinen kastraatio yhteiskunnan tuella.

Toimittajalle sakkoa elämäntapakontrollin laiminlyömisestä

Suuren päivälehden toimituksessa työskennellyt harjoittelija oli kieltäytynyt yhteiskuntavastuun ylläpitämisestä ilmoittamalla päätoimittajalle, ettei aio enää tehdä feministisiä ja seksuaalisuuden vaarallistamisen

mukaisia juttuja sekä kieltäytyy jatkossa SEKSIN vastustamisesta. Syytetty totesi oikeudessa: ”Mä ainakin tykkään seksistä; etteks te?”

Tulos: vuosi vankeutta, 10 000 euroa sakkoa asennemuokkauksen ja mielipiteiden manipulaation laiminlyömisestä ja rikoksentekovälineen eli kirjoituskoneen menettäminen valtiolle. Oikeus osallistua kriminaalihuollon mukaiseen velvoittavaan hoitoon. Lisäksi Julkisen Sanan Neuvoston tuomio vakavia rikoksia käsittelevien asioiden sensuroinnista.

Omituisia hiippareita Kaivopuistossa

Kaivopuistossa on jälleen nähty omituisia hiippareita. Ilmoituksen asiasta teki kansalainen Sanelma Nieminen, jonka mukaan rikollisuus on kamalaa, kun missään ei saa olla rauhassa! Asian tutkinta on kesken.

Kuten havaitaan, vakava rikollisuus on raa’istumassa. Intohimorikolliset ovat ottaneet käyttöön entistä kovemmat keinot ja tekevät entistä vaarallisempia rikoksia. On tärkeää, että tiedotusvälineissä kaikki rikollisuus tuomittaisiin täysin ja ihmisiä varoitettaisiin rikollisista, jotta kenenkään ei tarvitsisi pelätä. Näin yhteiskuntamme voisi vapautua rikollisten harjoittamasta ahdistelusta ja olla lopultakin aidosti vapaamielinen.

Sunnuntaina 22. toukokuuta 2011

JYRKI KÄTEINEN TUOTTAA MUPPET-SHOW’N

Jyrki Katainen epäonnistui hallituksen muodostamisessa täysin, ja hänen olisi pitänyt jättää tehtävänsä. Maahan luodaan nyt kuuden hävinneen puolueen hallitusta, joka ei vastaa lainkaan vaalien tulosta eikä kansalaisten tahdonmuodostusta.

Helsingin Sanomien viimeviikkoisessa pääkirjoituksessa Leijonien MM-voitolla haluttiin siivittää uuden hallituksen kokoamista vedoten ”kansalliseen yksimielisyyteen”.[660] Samalla lehti pyrki latistamaan voitonjuhlat lypsämällä maajoukkuekapteenilta kommentin, jossa paheksuttiin voiton esiin nostamaa ”muukalaisvihaa”.[661] Todellisuudessa Suomen kansa on vastustanut yksimielisesti *Kreikan ja Portugalin taloudellista tukemista*. Mikäli maassamme esiintyy ulkomaalaisvihaa, sitä luo Jyrki Katainen polttamalla suomalaisten veronmaksajien rahat eurotalouden hornassa.

Kauppatorilla nähtyä voitonjuhlaa suurempiinkin mielenosoituksiin olisi siis ollut syytä. Ihmisten kannattaisi kanavoida kansallisen edun puolustuksensa pikemmin poliittisiin kysymyksiin kuin urheiluhuumaan.

Jyrki Käteinen saisi itse maksaa Suomen perustuslain ja EU:n perussopimuksen 125 artiklan *no bail out* -klausuulin vastaiset EU-tuet omasta palkastaan. Rahasäkin nyörien sijasta hän on kiristänyt muita puolueita vaatimalla sitoutumista Portugalin tukemiseen.

EU-valtiovarainministerien annettua Portugalille takauksia 78 miljardin verran Kreikka ilmaantui kuin luonnon kostona jälleen rahakirstulle todistamaan tukiaisten tehottomuudesta.[662] Ongelmamaiden rahantarve ei tukemalla lopu, mutta suomalaisten veronmaksajien rahat loppuvat. Tämä on pohjaton kaivo.

Kataisen ehdotuksiin suostumalla demarit pettivät äänestäjänsä, vaikka perussuomalaisten kanssa näillä kahdella suurella puolueella olisi ollut mielipide-enemmistö. Kun Vasemmistoliitto puolestaan ilmoitti tyrmäävänsä[663] apupaketin mutta sai Kataiselta erivapauden äänestää tukea vastaan, kyse oli vaalituloksen mitätöinnistä.

Yleisradion TV-uutiset selosti tänään, että ”Katainen siivosi Portugalituen pois uuden hallituksen asialistalta”. Mutta ei itse ongelma tällä silmänkääntötempulla mihinkään kadonnut.

Parhaillaan istuvan toimitusministeriön ei pitäisi tehdä merkittäviä ratkaisuja, eikä päätöstä väliaikaiseen vakausvälineeseen osallistumisesta olisi pitänyt sysätä sille. Uuteen hallitukseen osallistumalla Vasemmistoliitto antaa tukensa Kataisen junailemalle tukipaketille, vaikka se kosmeettisista syistä lupasikin äänestää sitä vastaan. Martti Korhosesta ja Paavo Arhinmäestä tuli juuri sellaisia erivapausmiehiä, jollainen Timo Soini ei ole: Vasemmistoliitto kävi ripillä kiirehtiäkseen lankeamaan syntiin.

Rajun vaalitappion kärsinyt mutta vaa’ankieliasemansa pitänyt Vihreä liitto taas on päässyt esittämään pitkän listan vaatimuksia, jotka ovat kokoomuksen linjan vastaisia, esimerkiksi luopumisen ydinvoimahankkeista. Ja Katainen on ratkaissut asian antamalla ”erivapauden” myös vihreille.[664] Tämä jo perustamisvaiheessaan horjuva erivapaushallitus pääsee näköjään yksimielisyyteen vain erimielisyyksistään, muttei muusta, ja joutuu toimimaan oppositiossa olevan keskustan turvin.

Tämän merkiksi keskusta venkoili myös Portugalin tukemisasiassa antamalla edustajilleen ”vapaat kädet”.[665] Juuri tästä on kyse: venkoilua venkoilun jatkoksi. Näennäiseksi jää keskustankin oppositioasema, aivan niin kuin hallituksen hallitusasema. Vielä kun nimitetään kristilliset roiskimaan rahaa lähetystyöhön ja hallitusvakio Rkp:n Astrid Thors eurooppa- ja maahanmuuttoministeriksi, niin tämä takaa, että Muppetshow jatkuu neljä pitkää, valtiontalouden, työllisyyden ja väestörakenteen romuttumiseen johtavaa vuotta.

Kataisen virheet: hävisi neuvottelut, ei tajua kansan mielipidettä, kylvää veronmaksajien rahat taivaan tuuliin eikä pidä kansallisesta edusta kiinni. Syy: kokemattomuus, sinisilmäisyys ja oman edun tavoittelu. Jo Platon lähti siitä, ettei alle viisikymppisiä pitäisi nimittää filosofikuninkaiksi eikä hallitsijoiksi.[666] Olemme jälleen saamassa hallituksen, joka on kokoonpantu pelkistä pelureista.

Ei ole yllätys, että tulevan hallituksen kokoonpano vastaa Sauli Niinistön pari vuotta sitten esittämää toivetta. Niinistö katsoi tuolloin, että

maassa tarvittaisiin laajapohjainen hallitus, jotta voitaisiin tehdä ”kansalaisia syvästi koskettavia, mutta väistämättömiä ratkaisuja”.[667] Kokoomuksessa siis oletetaan, että kiitokseksi hallituspaikasta vasemmisto hyväksyy kaikki ne sosiaaliturvan leikkauslistat, jotka kokoomus tuo pöytään. Niin kuin todennäköisesti hyväksyykin. Suomalaisilta otetaan, ulkomaalaisille annetaan – vihreiden ja vasemmiston tuella.

Voi olla, että tällä menolla Timo Soinin kannatus kirii kansallisena eheyttäjänä esiintyvän työmies Sauli Niinistön edelle, ja Soinin oppositiotaktiikka toimii myös presidentinvaaleja ajatellen. Kun hallitus ja kepu tekevät vielä sisäpolitiikassakin kaikki ne virheet, jotka ne ovat tehneet Eurooppa-politiikassa, Perussuomalaisten kannatus nousee yli 50 prosentin, jolloin se voi muodostaa hallituksen yksin. Tämä taitaa olla ainoa keino vaihtaa politiikan suuntaa. Puoluehan on jo mielipidemittausten mukaan suurin 22,4 prosentin kannatuksella.[668]

Maanantaina 23. toukokuuta 2011

KUINKA HALLITUS OIKEASTI KOOTAAN?

Säätytalolla asiat korostuvat voimakkaasti. Jyrki Kataisella on tavoitteena koota Bryssel-myönteinen hallitus, joka lahjoittaa suomalaisten verovarat ulkomaalaisille ja tuottaa Suomeen suuren määrän maahanmuuttajia viemään suomalaisten työpaikat.

Tässä ei onnistuta, elleivät kaikki neuvotteluihin valitut puolueet puhalla yhteen hiileen. Niinpä tarvitaan neuvottelutaktiikkaa. Katsotaanpa, miten sovintoon päästään.

Neuvotteluissa erotetaan usein neuvottelutavoite (joka kerrotaan vastapuolelle) ja todellinen tavoite (jonka neuvottelijat pitävät omana tietonaan). Neuvottelutavoitetta käytetään verukkeena, jota usein liioitellaan ja josta tingitään. Neuvottelutavoitteilla hämätään sekä neuvottelujen osapuolia että omia kannattajia.

Tämän päivän lehdet kertoivat, että ”hallitusneuvotteluissa on menossa kova vääntö Suomen Nato-muotoiluista”.[669] Kokoomus on siis vaatinut Nato-oven vääntämistä saranoiltaan, ellei peräti koko oven viemistä kellariin. Vasemmistoliitto puolestaan junnaa Nato-myönteisiä julkilausumia vastaan. Mitä tämä merkitsee?

Kun Sdp on jo tehnyt selväksi, ettei Natoon liittyminen ole tämänkään hallituksen asia, riittävää kannatusta asialle on joka tapauksessa mahdotonta saavuttaa. Niinpä kiistaa käydään täysin turhasta asiasta, ja kyseessä lieneekin retorinen veruke: neuvottelutavoite, jota käytetään pelkkänä valuuttana vaihdettaessa vaatimuksia ja myönnytyksiä.

Kokoomus vetää Suomea Natoon, koska luopumalla ehdottomasta Natokannastaan se saa hyväksytyksi sosiaaliturvan leikkauksia.

Vihreät vastustavat ydinvoimaa, koska tinkimällä ehdottomasta ydinvoimakannastaan he saavat kirjatuksi hallitusohjelmaan lausuman, jonka mukaan humanitaarista maahanmuuttoa lisätään työvoimapulan hillitsemiseksi.

Sdp vaatii Kelan työttömyysetuuksiin sadan euron korotusta, koska luopumalla tästä tavoitteestaan se voi yhtyä kokoomuslaisten palkansaajien toiveeseen ansiotuloveroprosentin alentamisesta.

Vasemmistoliitto vaatii pääomatuloveron nostamista, koska luopumalla tavoitteestaan se turvaa osakkeita omistavan virkamieskuntansa edut.

Kristilliset vaativat lisää rahaa lähetystyöhön, koska luopumalla tästä hupsutuksestaan se saa muut puolueet hyväksymään homoavioliittojen torppauksen.

Rkp suostuu mihin vain ja vastustaa mitä vain uhkaamalla muutoin vetäytyä hallitusyhteistyöstä.

Lopputuloksena vaikeista hallitusneuvotteluista on:

Kaikki kannattavat Suomen Nato-linjan jatkamista ennallaan, ja päätöstä pidetään viisaana, koska se on ”vaikeasti” aikaansaatu.

Kaikki sitoutuvat perusturvan parantamiseen kolmella eurolla, koska Kelan etuuksien nostaminen ainoastaan vähentäisi kunnissa maksettavien toimeentulotukien tarvetta ja siirtäisi siten menoja kunnilta valtiolle, joka puolestaan alentaisi kunnille maksettavia valtionapuja.

Vihreät saavat erivapauden äänestää ydinvoimaa vastaan, koska lupien myöntö menee läpi kepulaisten teollisuusagenttien turvin.

Kristilliset onnistuvat kieltämään homoavioliitot, koska kokoomus ja demaritkaan eivät oikeasti kannata koko asiaa. Sen sijaan ne myöntyvät kristillisten kantaan ”pitkin hampain” mutta pohjimmiltaan lämpimän hyväksyvästi. Tasa-arvon jakamista feministeille ja somaleille jatketaan.

Ansiotuloveroprosenttia alennetaan, mutta sama summa kerätään pois arvonlisäveroa korottamalla. Pääomatuloveroa ei nosteta, koska vasemmiston vaatimuksesta verotus halutaan säilyttää progressiivisena ja kokoomuslaistenkin mielestä on oikein, että palkansaaja maksaa 45 % mutta pääomatulojen saaja 29 %.

Näin ministeriauton ovi avautuu taas puolueissa ansioituneille järjestötytöille ja -pojille, ja kaikki ovat tyytyväisiä kuin korvan takaa rapsutettu kissa.

Tiistaina 24. toukokuuta 2011

MISSÄ OVAT KUNNON MERIROSVOT?

Miinalaiva Pohjanmaa palasi eilen Somalian rannikolle suuntautuneelta partiopurjehdukseltaan.[670] Lähes viisi kuukautta kestäneen tehtävänsä aikana miehistö otti kiinni kaikkiaan 18 merirosvouksesta epäiltyä, ja heidän aluksensa upotettiin.[671]

Koska purjehdus maksoi Suomen valtiolle 11,5 miljoonaa euroa, yhden merirosvon kiinnisaamisen hinnaksi tuli noin 639 000 euroa. Kaikkien suureksi pettymykseksi nämäkin lierot jouduttiin päästämään vapaiksi, eikä heitä saatu sen enempää mihinkään lailliseen tuomioistuimeen kuin syyteharkintaankaan, sillä "mikään maa ei halunnut ottaa merirosvoja vastaan".

Asiaa pahentaa, että alueella toimivat merirosvot ovat poikkeuksellisen julmia. He ottavat ohi kulkevien kauppalaivojen matkustajat ja miehistön panttivangeiksi ja vaihtavat heitä rahaan. Ennen vanhaan merirosvot tappelivat ainoastaan ryöstösaaliista toisiaan ja niiden omistajia vastaan. He purjehtivat kunnon merirosvolaivalla, jossa oli mastot, purjeet ja pääkallolippu. Merirosvoilla oli myös herrasmiestapoja sisältävä "Säädöstö" (*The Code*), kuten tiedetään Johnny Deppin tähdittämistä *The Pirates of Caribbean* -elokuvista. Sen sijaan Somalian merirosvot liikkuvat kalastusaluksiksi naamioiduilla moottoriveneillä ja tekevät rikoksensa kansainvälisillä vesillä tuomioistuimia vältellen, vaikka heidän veneensä voitaisiin ampua pillun päreiksi yhdellä rantapyssyn tai laivakanuunan hönkäyksellä.

Perusfilosofiani mukaan kansainvälisyyteen uhratut rahat menevät poikkeuksetta hukkaan. Myöskään miinalaiva Pohjanmaan koulutuspurjehduksella ei ollut mitään merkitystä oman maamme puolustamisen kannalta. Niinpä Suomen Puolustusvoimien tulisi ampua ulkomaalaisia ainoastaan Suomen rajojen sisäpuolelta.

Keskiviikkona 25. toukokuuta 2011

EDUSKUNNAN EUROROVIO

Seurasin eilen eduskunnassa Portugalin tukipaketista käytyä keskustelua, joka Helsingin Sanomien mukaan ikävällä tavalla "katkaisi" hallitusneuvottelut.[672] Oikeastaan jokaisen puolueen olisi pitänyt sisällyttää väliaikaista vakausvälinettä koskeva asiakokonaisuus hallitusneuvottelujen ehdoksi ja äänestää rehellisesti sen mukaan, mikä puolueiden kanta itse asiaan on.

Suurin vahinko, jonka yksittäinen ihminen pystyy valtiolle aiheuttamaan, taitaa olla hävittäjäkoneen pudottaminen. Kun 23-vuotiaalle siipien sankarille uskottu työkalu riistäytyy käsistä ja ohjaamosta pelastautuva saa niin sanotun heittoistuinsolmion, valtion omaisuutta katoaa takapuolen alta noin 30 miljoonan arvosta. Sen sijaan valtiovarainministeri pystyy yhdessä eduskunnan enemmistön kanssa tuhoamaan 17 miljardia muutamalla kynänkäänteellä. Tähän ei rivikansalainen kykene.

Eduskunta antaa tänään luottamuslauseen toimitusministeriölle ja hyväksyy väliaikaiselle vakausvälineelle myönnettävät noin 1070 miljoonan euron takaukset.

Kokoomuksen ryhmäpuheenvuoron käyttänyt Kimmo Sasi selitti eilen, ettei kokoomus näin tee hyvästä tahdosta (eipä tietenkään) vaan Suomen taloudellisten etujen puskuroimiseksi muutoin alkavaa lamaa vastaan. Mikäpä siinä, jos tukipolitiikka ylipäänsä toimisi. Mutta kun se ei toimi. Tosiasioiden kieltäminen on typeryyden alku.

On kieltämättä hyvä, että kokoomus kertoo rehellisesti aikeensa ja pitää linjansa asettuessaan Frankfurtin pankkiherrojen ripittämän Jyrki Kataisen taakse. EKP on Euroopan Kompostipankki, jonka ympärillä raatokärpäset surisevat ja korppikotkat kaartelevat. Jos jollakin on käsissään euroja, ne kannattaa sijoittaa esimerkiksi investointikultaan jopa nykyisellä tuhannen dollarin unssihinnalla. Sillä euron romahdus tulee, ja parhaillekin pankkiireille käy kuin Ison-Roban puistonpenkillä istuvalle herra Pöppöselle, jonka kädessä hölskyvä väliaikainen vakausväline on muuttunut aikaa sitten pysyväksi. Erona on lähinnä se, että pirtupullon kiskaisseena hän on uskottavampi kuin nämä EU:n rahakreivit.

Suurimman sisäpoliittisen valheen euron tukemisessa ovat esittäneet vasemmistopuolueet ja kepu. Demarien Eero ”hienosäätäjä” Heinäluoma lausui tukipaketin ja hallitukseen pyrkimisen puolustukseksi sen, että Sdp hyväksyy Portugali-tuet, kunhan Suomi penää myös pankeilta sijoittajanvastuuta, joka ei saisi olla valtioiden vastuuta vähäisempi. Tämä tarkoittaa vain, että sekä valtiot että pankit ovat samassa liemessä.

Näin toimii todellinen Lady Like: kokoomus tyydytetään myöntymällä ja äänestäjät asettamalla lisäehtoja ja vaatimuksia. Kansainvälisessä taloudessa Suomen esittämät ehdot ovat kuitenkin rakkikoiran räksähdyksiä, aivan niin kuin valtioiden joukkovelkakirjat ovat Yhdysvaltain pankkikriisistä tuttuja roskapankkiluottoja, joiden arvo on kuusi penniä kilo.

Eniten kansalaisia pettävät vasemmistopuolueet ja kepu. Vasemmistoliitto rimpuilee tukipakettia vastaan näennäisen radikaalisti mutta sujahtaa Jyrki Kataisen pikkutakin taskuun vain siksi, että anarkisti-Arhinmäki pääsee mustalla Olympiavolsulla valtioneuvostosta eduskuntaan seuraavien neljän vuoden ajan.

Vasemmiston ja kepun toiminta muistuttaa rasismista tunnettua argumentaatiota, jolle ovat ominaisia ”kyllä, mutta” -muotoilut. Esimerkiksi: ”En ole rasisti, mutta...”. Tieteellisesti sanottuna tässä valhetyypissä on kyse niin sanotusta henkisestä varauksesta (*restriction mentale*), jonka arvellaan vapauttavan vastuusta, kun lausuja itse uskoo omien väitteidensä olevan tosia tietyin itse asetetuin oletuksin.

Henkisen varauksen turvin on Euroopassa tuomittu ja asteltu jopa noitaroviolle, mutta selviääkö Eurooppa nyt edessä olevasta euroroviosta? Esimerkiksi Sdp:ssä oletetaan, että puolueen oma vastuu suomalaisten veronmaksajien rahoista katoaa, kun lausutaan taikasanat ”sijoittajanvastuu” ja ”pankkivero”. Totuus on kuitenkin se, että nykyisellä pankkien tukemispolitiikalla euron romahdus siirtyy vain hieman kauemmaksi

mutta kasvaa samalla suuremmaksi. Viimeistään vuonna 2013 pysyväkin vakausvalhe muuttuu valtioiden saneeraamiseksi.

Syynä ovat eurotalouden epäonnistuminen ja varojen yli eläminen, joista seuraa kulttuurimme tuho ja koko pröystäilevän elämäntavan romuttuminen. Onneksi Brysselin-koneissa ei ole heittoistuimia.

Lauantaina 28. toukokuuta 2011

HELVETIN KUUSITOISTA!

Muistatteko muuten, mistä tulee sanonta ”helvetin kuusitoista!”? No, ministereitä oli ennen vanhaan 16. Nykyään heitä taitaa olla parikymmentä, joten ilmaisun voisi päivittää.

Hallitustunnustelijan ja sittemmin muodostajan tehtävänä oli keittää kokoon toimiva enemmistöhallitus. Nyt maahan syntyi jokseenkin toimiva vähemmistöoppositio. En tarkoita, että olisin konservatiivisen opposition kanssa samoilla linjoilla elämäntapakysymyksissä, mutta suhteessa maahanmuuttoon, euromaiden tukemiseen ja esimerkiksi sosiaalitoimen käytäntöihin olen.

Huvittavaa on, että vaalien jälkeen lehdistö alkoi spekuloida Perussuomalaisen puolueen eripuraisuudella ja mahdollisella hajoamisella. Käytännössä puolueen kansanedustajat ovat asettuneet puheenjohtajansa taakse yksimielisinä, vain muutamaa vinkaisua lukuun ottamatta.

Sen sijaan hallitus saatiin kokoon liisteröimällä, parsimalla sekä myöntämällä keskenään riiteleville puolueille erivapauksia. Yksimielinenkään *oppositio* ei kuitenkaan tätä hallitusta kumoa. Päinvastoin: se pitää kabinetin koossa.

Jyrki Kataisen hallitus horjuu koko nelivuotisen taipaleensa loppuun asti. Se hoipertelee läpi synkkien leikkauslistojen, Espanjalle, Italialle ja Belgialle annettavien miljarditakausten sekä maahanmuuttajien houkuttelemiseksi tarvittavien tukivyöryjen.

Hallituksen koossa pysymisen varmistaa se, että hallituspuolueilla on yhteinen vihollinen: Perussuomalaiset r.p. Yhteinen vihollinen yhdistää enemmän kuin mikään ohjelmallinen erimielisyys erottaa.

Valtioneuvostossa saatetaan joutua jo ensi vuonna juonittelemaan: ’Jos me nyt emme hyväksy kymmenen miljardin lisärahoitusta pysyvälle vakausvälineelle, seuraavissa vaaleissa Perussuomalaiset nousevat valtaan!’ Aivan niin kuin tulee käymään. Jopa viidenkymmenenyhden prosentin tuella.

Pelko toteutuu ja syykin on selvä: Perussuomalaiset nousevat raketin lailla hallituksessa istuvien puolueiden oman tyhmyyden tähden. Puolue kerää kannatusta juuri siksi, että hallitus tekee niin kuin tekee, eikä päinvastoin. Vastassaan hallituksella näyttää olevan Suomen kansa.

Nyt kokoon saatu hallitus tulee saamaan kaikkien aikojen arvostelun, hyökkäykset ja kritiikin, sillä sillä on edessään *mission impossible:* verokertymän väheneminen, valtion menojen kasvaminen, maahanmuuton ongelmat, eurotalouden romahdus, siitä sikiävä ihmisviha, nollakasvu ja elintason pysyvä lasku. Lisäksi Suomen hallituksen odotetaan ruokkivan puolet Euroopan kansakunnista.

Jo nyt Euroopan unionin komissio on ilmaissut haluavansa voimaan toimintamallin, jossa unionin jäsenmaiden valtioiden budjetit alistettaisiin jatkossa EU:n hyväksyttäväksi. Tämä voi olla hyvä keino kurittomien kontrolloimiseen, mutta käytännössä se johtaisi kaikkien maiden taloudellisen itsemääräämisoikeuden kaventamiseen. Mikäli liittovaltion perustaminen ja yhteiseen verotukseen siirtyminen ei onnistu, federalismi viedään läpi Euro Plus -kilpailukykysopimuksella sekä Eurooppa 2020 -strategialla.

Tätä kautta suitsiin halutaan euroalueen kaikki palkat, verot, eläkkeet sekä sosiaaliturva. Suunnitelmaan kuuluu myös palkkatason ja yritysveropohjan harmonisointi, inflaation palkkoihin ja eläkkeisiin tuomien indeksikorotusten poisto sekä eläkkeiden sitominen eläkeiän korotukseen.

Käytännössä työvoimakustannusten sitominen tuottavuuteen euroalueen laajuisesti tarkoittaa euroalueen laajuista palkkojen romahduttamista. Tällä tavoin kolmas maailmansota käydään kapitalismin asein läntisessä Euroopassa.

Vähiten kaikista aseista olenkin aina pelännyt sotilaiden käsissä olevia aseita, sillä niitä harvoin käytetään ihmisten varattomiksi tekemiseen, joka puolestaan suoritetaan näennäislaillisin keinoin kirkkaassa päivänvalossa. Aseelliseen hyökkäykseen olisi myös helpompi vastata, ja myös häviäjän osa olisi parempi, sillä uhrilta vain lähtisi henki. Sen sijaan taloudellisen riiston uhrit jätetään usein tuskallisesti eloon turvaamaan kapitalistien entistäkin keskitetympi rikastuminen.

Kun Suomen hallitus ottaa myönteisen kannan edellä kuvattuihin uudistuksiin, kunkin hallituspuolueen kannatus saattaa olla vajonnut neljän vuoden kuluttua alle kymmenen prosentin. Tämä johtuu siitä, että yksikään niistä ei seuraa laatimaani poliittista ohjelmaa.

Sen sijaan jokainen sellainen puolue, joka noudattaa laatimaani ohjelmaa eikä mitään muuta, tulee nousemaan tähtiin, aivan kuten Perussuomalainen puolue on tehnyt, tosin sillä pienellä erotuksella, että puolue vastustaa homoja. Tämä virhe puolueelle on toisaalta suotava, sillä kukaan ei ole erehtymätön, eikä perussuomalaisiltakaan vaadita Jumalan viisautta.

Mutta myöskään perussuomalaiset eivät pysty pelastamaan Suomea tuholta. Puolueen kannatushuippu ajoittuu todennäköisesti ajankohtaan, jolloin Suomen on erottava sekä eurosta että lahoavasta Euroopan unionista. Juuri tähän puoluetta lopulta tarvitaan.

Todennäköisesti puolueen toimintakyky ei kuitenkaan riitä. Syynä ovat nämä tynnyrissä kasvaneet hakkaraiset. No, eipä minua tämän maan tulevaisuus paljon kiinnosta, kun en voi siihen vailla poliittista valtaa vaikuttaa. Jään vain katselemaan naureskellen, mihin tämä halki koko maanosan levinnyt hulluus ja järjettömyys oikein johtaa ja mitenkä kaikki päättyy. Yleensä maahanmuutto-ongelmat, kansakuntien eturistiriidat ja valtioiden kuristuminen velkoihinsa johtavat sotiin ja verenvuodatukseen. Ilmeisesti niin käy myös tulevaisuudessa, kautta Euroopan katujen.

Minua lohduttaa vain rationalismin ajan filosofin, matemaatikon ja diplomaatin, Gottfried Leibnizin ajatus, että elämme joka tapauksessa *parhaassa* mahdollisessa maailmassa, jota parempaa *ei voisi olla*. Koska se on näköjään samalla faktisiteetti, jolle ei ole vaihtoehtoja, paras asiaintila on luonteeltaan parhaillaan vallitseva totalitarismi ja yhden vaihtoehdon politiikka. Ehkä juuri Leibniz olikin nykyisen Euroopan unionin ylioptimistinen ja idealistinen oppi-isä.

Keskiviikkona 1. kesäkuuta 2011

MIKSI POTKIT TUTKAINTA VASTAAN, JYRKI?

No niin. Siinä se tuli: Jyrki Kataisen epäonnistuminen hallitusneuvotteluissa.[673] Kokoomus yritti viimeiseen asti kiristellä veroja väärällä metodilla: siirtämällä Suomea tasaverotuksen suuntaan, mihin vasemmistopuolueet sanoivat ”ei”. Tulos: Urpilaiselle ja Arhinmäelle ulosheitto neuvotteluista.

Miksi tämä sitten on kokoomuksen floppi? No ensinnäkin siksi, että aluksi Perussuomalaiset pakotettiin luopumaan neuvotteluista, koska Katainen ajoi uppiniskaisesti Portugalin tulipakettia. Ja toiseksi siksi, että kokoomuksen neuvottelijat pitivät itsepintaisesti kiinni hyvätuloisia suosivista verolinjauksista. Ideologinen kuilu levisi liikaa, eikä Lipposen ajan sateenkaarta voitu saada kasaan, sillä hyvinvoinnin jakamiseen ja konsensuksen saavuttamiseen tarvittavat rahat ovat loppuneet.

Aatteellinen yksimielisyys olisi voitu saavuttaa helpommin Perussuomalaisten ja vasemmiston kesken, sillä puolueiden sosiaalipoliittiset ja taloudelliset linjaukset ovat lähempänä toisiaan. Oikeiston ja vasemmiston konflikoituminen on erittäin kehnoa tilanteessa, jossa työmarkkinajärjestöjä olisi tarvittu kansallisen edun mukaisten ratkaisujen tekemiseen.

Suomi elää poliittista ylimenokautta. Perussuomalaisen puolueen kannatus ei ole tarpeeksi suuri, jotta se voisi saada läpi välttämättömän: koko laivan kurssin kääntämisen ja EU-politiikan suunnanmuutoksen niille linjoille, joista olen itsekin puhunut. Silti perussuomalaiset hallitsevat koko politiikan kenttää. Oikeiston ja vasemmiston vaikeudet koota hallitusta johtuvat Perussuomalaisten puoluekenttään iskemästä kiilasta. Puolue on pystynyt dominoimaan koko Suomen poliittista keskustelua

nostamalla vaiettuja aiheita esiin, murtamalla poliittisesta korrektiudesta johtuvan häveliäisyyden sekä valheellisuuden muurin, muuttamalla poliittista diskurssia kansanomaisemmaksi ja ymmärrettävämmäksi ja palauttamalla politiikkaan vastuun ulottuvuuden.

On pelkästään hyvä, että Portugali-paketin läpi junaillut Katainen joutuu tunnustamaan epäonnistumisensa. Vaikka hallitustunnustelijan tehtävä säilyy muodollisesti edelleenkin hänellä, on lohen loimutus vaihtunut lämmitetyn kesäkeiton lusikoimiseksi. Vaalit hävinneellä kepulla ei saada hallitusta kokoon, ja yritys jäänee pelkäksi vanhan hallituspohjan iltalypsyksi.

Itse arvelin, että hallitus syntyisi nopeastikin, sillä neuvotteluihin valituilla puolueilla on ollut yhteinen vihollinen: Perussuomalaiset. Ainoa, mikä voi johtaa hallitusneuvotteluiden jatkumiseen kokoomuksen ja vasemmistopuolueiden kesken, on juuri perussuomalaisten kurkistelu nurkan takaa.

Hallitusta muodostettaessa on kierretty väistämätöntä. Persut taas eivät osallistu, jos EU-politiikan suunta ei muutu ja euromaiden letkuruokinta suomalaisten veronmaksajien rahoilla ei lopu.

Itse uskon, että hallitusta ei saada loppujenkaan lopuksi kasaan ilman Perussuomalaisia. Joko Katainen kutsuu persut takaisin pöytään tai luopuu tehtävästään. Toisessa tapauksessa hallitustunnustelijan tehtävä lankeaa toiseksi suurimmalle puolueelle, Sdp:lle, joka todennäköisesti saa hallituksen kokoon Perussuomalaisten ja muiden puolueiden kesken.

Mitenkään yllättävää tai harvinaista hallitusneuvottelujen jumiutuminen ei monipuoluejärjestelmissä ole.

Syynä hallituksen muodostamisen vaikeuksiin eri maissa ovat kansalaisten mielipide-erot siitä, miten suhteita Euroopan unioniin pitäisi hoitaa. Kasvava kansallisten etujen puolustaminen on myönteistä kehitystä, joka tosin ajaa eri maiden hallitusratkaisut ensivaiheessa kriisiin. Riittävästi kannatusta saadessaan kansallismieliset puolueet voivat kuitenkin johdattaa eurooppalaisen politiikanteon nykyistä järkevämmille linjoille.

Mikäli neuvottelut kariutuvat lopullisesti ja ensi syksynä pidetään uudet eduskuntavaalit, olen tietenkin käytettävissä ehdokkaana. Kukapa ei uhrautuisi, jos isänmaan etu sitä vaatii. Sillä poliittinen ohjelmani ei lukemalla kulu. Siinä, missä Timo Soini kuluttaa kesäänsä raveissa, minä käyn ehkä muutamissa teknoreiveissä. Hyvää weekendiä.

Sunnuntaina 5. kesäkuuta 2011

PUOLUEILTA PUUTTUI POLIITTINEN LUOVUUS

Tehtäviään jatkava hallitustunnustelija toimii kuin hieno nainen, joka viihtyy sovituskopissa kokeillen kaikkia mahdollisia väriyhdistelmiä mutta pystymättä päättämään, mitä laittaisi päälleen. Nyt on menossa vanhan vaatekerran kokeilu lisättynä kristillisellä rippikorulla.

Kokoomuksen, kepun, Rkp:n, vihreiden ja kristillisten koalitio saisi 105 paikan niukan enemmistöhallituksen kokoon. Pidän tätä pohjaa jopa mahdollisena, sillä pienpuolueet himoitsevat vaa'ankieliaseman tuomaa valtaa eikä kokoomus luovu hallitusasemasta ja pääministerinpaikasta. Kepun kannatus puolestaan on jo minimissään, mutta nyt puolueelle tarjoutuisi tilaisuus korjata virheitään olemalla jälleen hallituksessa!

Se, että kepu pelastaisi tuestaan riippuvaisen Kataisen, antaisi keskustalle lisäksi neuvotteluedun, eikä ministerinpaikkojakaan tarvitsi juuri jaella uudestaan. Luuletteko, ettei eduskunnasta pudonnutta Paavo Väyrystä houkuttaisi jatkaa ministerinä hinnalla millä hyvänsä?

Kataisen *dead line* tulee juhannuksen myötä vastaan. Heinäkuussa kaikki huomio pitää keskittää budjettiriiheen, joten on mahdollista, että maahan syntyy entiseen tapaan toimiva (eli toimimaton) sinivihreä hallitus ja samalla myös ärhäkkä perussuomalaisista sekä vasemmistosta koostuva kansanrintamaoppositio.

Mikäli Katainen päästää käsistään tämän viimeisen pultin, hallituksenmuodostajan tehtävä saattaa langeta demareille. Tätä eivät kokoomuspuolueen haukat koskaan salli. Eli kepun väläytettyä vihreää valoa jatkolle[674] on mahdollista, että hallitus tästä tulee, tosin sangen huojuva.

Kristillisillä täydennetty nykypohja olisi kuitenkin poliittisen tappion kärsineiden puolueiden hallitus. Vanhasen ja Kiviniemen vetämä linja on vajonnut kuin lehmän häntä, ja siltä puuttuu poliittinen oikeutus. Hallituksen muodostamisen vaikeudet eivät ole alun perinkään johtuneet siitä, minkä värisiä puolueita hallitukseen on ollut pyrkimässä. Hallitusta on tähän asti yritetty koota *puolueista* niiden paikkalukuja ynnäilemällä. Todellisuudessa hallitus olisi pitänyt koota alkaen yhteisestä *ohjelmasta*.

Puolueilta ja neuvottelijoilta on puuttunut kyky luovuuteen ja linjanvetoon. Neuvottelijat ovat olleet joko kokemattomia ja nuoria juppeja (kokoomuslaiset) tai uppiniskaisia ja periaatteellisia puoluepukareita (vasemmisto). Mistään ei ole pystytty sopimaan, vaan kiistely on kääntynyt nokkapokeriksi.

Kokoomuksen virhe oli siinä, että se ajoi Portugalin tukemista, vaikka Suomen valtion olisi pitänyt tukea kyseisellä summalla suomalaisten ihmisten asunto- ja opintolainoja. Tällä menettelyllään kokoomus lahtasi

perussuomalaiset ja vieläpä tavalla, joka siirsi kannatusta kokkareista persujen suuntaan.

Kokoomuksen toinen merkittävä virhe oli se, että puolue ajoi tasaveroa arvonlisäverojen korotusten kautta. Sen sijaan kokoomus ei suostunut lopettamaan pörssin ulkopuolisten yritysten 90 000 euroon ulottuvaa osinkotulojen verovapautta, saati että pääomatuloverotus olisi tehty progressiiviseksi. Kokoomus ei lyhyesti sanoen halunnut lopettaa rikkaiden verohelpotuksia – ja juuri siksi se onkin kokoomus.

Demarien ja Vasemmistoliiton virhe oli siinä, että nämä puolueet halusivat tehdä kuin osuusliikkeen väki, eli korjata pöydästä kaiken julkista sektoria velkaannuttamalla. Puolue ajoi myös keskituloisten tuloveronkevennyksiä, vaikka myöskään niihin valtiontaloudella ei ole varaa.

Perussuomalaisten virhe oli, että puolue suhtautuu kurjasti homoihin. Muuta virhettä en perussuomalaisten toiminnassa näe.

Kristillisten virhe oli siinä, että tämäkin puolue suhtautuu kurjasti homoihin. Muuta sisältöä en kristillisten toiminnassa yleensäkään näe.

Vihreiden ja Rkp:n katastrofaalisin ongelma on se, että molemmat puolueet tuputtavat tähän maahan entistä enemmän maahanmuuttajia, jotka vievät nekin työpaikkojen rippeet, jotka Suomessa vielä ovat.

Eniten varmasti voittaa keskusta, joka suurimman tappion kärsineenä ja vaalirahoitusskandaalista siipeensä saaneena luikertelee ketunhäntä kainalossa hallitusvaltaan, vaikka kansa juuri äsken sanoi kepulle AIV:n tuoksuisen vastalauseensa. Kepun ongelma on poliittisen legitimaation olemattomuus.

Sdp:ssä tietysti toivotaan, että kepu kääntäisi viime hetkellä selkänsä Kataiselle ja antaisi hallituspallon pomppia Jutta Urpilaisen käsiin. Esimerkiksi Erkki Tuomiojan käsitys on, että Sdp:n kanssa kepu pääsisi helpommin sopimukseen asiakysymyksistä.[675] Kokoomuksen ja kepun välejä hiertää muun muassa se, että kepu ilmoitti sulkevansa kriisimaiden euroletkut Portugali-päätöksen jälkeen, kun taas kokoomus on ilmoittanut hoipertelevansa eurorollaattorillaan aina viimeiseen, lopulliseen ja pysyvään vakausvälineeseen asti.

Keskustan ja Sdp:n ympärille koottava hallitus edellyttäisi kuitenkin tuekseen myös perussuomalaisia, mikä ei tekisi hallituksen muodostamisesta nykyistä helpompaa. Perussuomalaisten puolesta on puhunut muiden muassa Paavo Väyrynen.[676] Poliittisen laskuopin mukaan tämä saattaa olla oikein, mutta kepussa nähdään myös demarien ja perussuomalaisten välisen yhteistyön ideologiset vaikeudet ja jatketaan todennäköisesti mieluummin nykypohjalla kokoomuksen kanssa.

Kataisen sovituskoppiin kannetaan rättejä niin kauan kunnes oivalletaan, että kostyymia ei koota irtokappaleista vaan kokonaisuus ratkaisee. Mikäli nykypohja jatkaa raihnaisen enemmistön turvin, tämä kertoo vain siitä, että periaatteellinen suunnanmuutos Eurooppa-politiikassa ei ole ollut vielä mahdollinen.

Paras ja luontevin hallituspohja olisi ollut se ensimmäisenä mieleen tuleva: kokoomuksen, demarien ja perussuomalaisten yhteishallitus. Sen muodostaminen olisi kuitenkin edellyttänyt neuvottelijoilta sellaista tosiasioiden tunnustamista, poliittista luovuutta, virheiden korjaamista, kykyä sopeutua uuteen tilanteeseen ja poliittisen kurssin korjaamista, jota näillä periaatteidensa vuoksi sokeutuneilla ei ollut.

Maanantaina 13. kesäkuuta 2011

SDP KIRJOITTAA HALLITUSOHJELMAN

Hyvä kameli voi kävellä kymmenen päivää juomatta – hyvä duunari juoda kymmenen päivää kävelemättä. Jutta Urpilainen ja Eero Heinäluoma asettivat Jyrki Kataiselle niin kovat ehdot hallitusyhteistyöhön osallistumiselle, että Katainen päätti heittää puolueen kymmeneksi päiväksi ulos neuvotteluista.

”Neuvottelutaktiikkaa”, sanoivat jotkut.[677] Sitähän se oli, sekä kokoomukselta että demareilta. Sillä kaikki tietävät, ettei kelloista lopu aika ennen kuin enemmistöhallitus saadaan kokoon. Persuista asia jäi kiinni toisella eli ”viimeistä vaille viimeisellä” kierroksella.

Timo Soinia viedään kuin brittiagenttia. Silti hän kieltäytyi kahdesti.[678] Itse uskon, että kepun tuella perussuomalaiset olisivat voineet kääntää EU-politiikan laivaa *tarpeeksi* pahimpien karikoiden välttämiseksi, vaikka U-käännöstä puolue ei olisikaan saanut aikaan.

Soinilla oli vain yksi ongelma: miten säilyttää uskottavuutensa joko hallituksessa tai hallituksen ulkopuolella, kun tehtävää kahdesti tarjotaan? Soini oivalsi, että puolueen koossapito oppositioroolissa on helpompaa, sillä yhteinen vihollinen yhdistää. Ja riskit ovat pienemmät. Kun antaa toisten kantaa vastuun pahassa taloudellisessa tilanteessa, oma kannatus edelleenkin kasvaa. Pöytä ja nyrkki eivät säästy oppositiossa sen enempää kuin hallituksessakaan, mutta ulkopuolisuus on Soinille käytännöllinen pakko.

Kuinka demarit saivat kaiken vallan?

Yhteinen vihollinen pakottaa myös kokoomuksen ja demarit yhteistyöhön. Helleviikko on ohi, joten demarit parkkeeraavat jälleen bemarinsa Säätytalon eteen.[679]

Sadetta on luvassa pariksi viikoksi, joten kyllä tästä sateenkaari sittenkin tulee. Kepun ja persujen nyt lopullisesti vetäydyttyä se on ainoa keino saada tähän maahan enemmistöhallitus.

Metkaa on, että Kataisesta ja kokoomuksesta tuli vaalien suurin häviäjä tai vähintäänkin luopuja. Kaikki kortit on jo katsottu. Sdp voi nyt sanella

ohjelman, jonka kokoomus allekirjoittaa. Jos kokoomus ei suostu Urpilaisen ja Heinäluoman ehtoihin, Kataisen on luovutettava hallituksenmuodostajan tehtävä Urpilaiselle, joka kokoaa hallituksen yhdessä kepun ja perussuomalaisten kanssa.

Sdp teki kuin osuusliikkeen väki ja kaappasi pelimerkit pöydästä. Kaikki valta on nyt demareilla. Ja Kataista viedään kuin litran mittaa. Kokoomuksen ainoa toivo on oikeistolainen kulissivaikuttaja Paavo Lipponen, joka haluaa pitää Perussuomalaiset hallituksesta loitolla. Demarivetoinen hallitus, jossa kepu ja persut olisivat mukana, on kuitenkin niin vahva neuvottelukortti, että sitä ei anneta käsistä. Kataisen mahdollisuudet ovat ”ota tai jätä”, ja näin Sdp käskee kokoomusta kuin orja isäntää.

Pikkupuolueiden (Vasemmistoliitto, kristilliset, vihreät ja Rkp) ei tarvitse kuin odotella tulosta ulkopuolella. Kokoomuksen paras kaveri on porvarileirin Rkp, jota ilman kokoomus ei hallitusta muodosta. Vasemmistoliitto on samanlainen pikkuveli demareille. Ja vaa'ankielenä killuttelevat vihreät, jotka vaihtoivat puheenjohtajansa ja pääneuvottelijansa ”järkivihreään” Ville Niinistöön.[680] Mikäli myös kokoomus olisi vaihtanut oman Niinistönsä pääministerikandidaatiksi, voi olla, että maassa olisi jo hallitus.

Polyamorista hallituspolitiikkaa

Ehkä kristilliset lähtevät vielä samaan kaartiin kepun ja persujen kanssa. Syy voi olla vaikka homoavioliitoista päättäminen, ja tähän asiaanhan jopa konservatiivipuolueena pidetyllä kokoomuksella on myönteinen kanta.

Homoavioliitot herättävät intohimoja. Sen sijaan Urpilaisen ja Kataisen koalitiosta on tulossa pelkkä järkiavioliitto rakkausavioliiton sijaan. Ja erittäin heterogeeninen ja kulissimainen.

Saa nähdä, kuinka kauan erohakemuksensa jo kertaalleen jättäneen ja repineen avioparin liitto pysyy koossa. Polyamoriaa on jo kokeiltu ja kaikkien puolueiden kanssa naitu. Mitä enemmän sitä jotakin pitää hakea suhteen ulkopuolelta, sitä pienemmäksi jää yhteinen jaettava varsinaisessa suhteessa. Jos mikään ei riitä, kaikki helposti häviää. Kataisen hyppely kukasta kukkaan onkin ollut vain yhteisten ongelmien kiertoa. Niiden kohtaaminen ja ratkaiseminen saattaa joskus hitsata osapuolet myös paremmin yhteen. Itse tosin olen tottunut luovuttamaan vanhat leluni vähäosaisille, joten entisten heilojen vastaantulo ei pelota.

Totuus on joka tapauksessa se, että kaikkien puolueiden tulisi vääntää EU-letkuruokinnan rahahanat kiinni. Kokoomuksen kanssa tämä voi olla vaikeaa, mutta kuten Katainen ja Paavo Arhinmäki kohdatessaan huomaavat, hallituksen kokoon saamisen kannalta välttämätöntä.

Tiistaina 14. kesäkuuta 2011

NIAGARAA VASTAVIRTAAN

Kun huipulla tuulee, pystyssä pysyminen on helpompaa, mikäli joka ilmansuunnalta puhaltaa yhtä kovaa. Euroa riepotellaan tasaisessa tuulessa, mutta valuutta taitaa repeytyä kappaleiksi kovassa mielipidemyrkyssä.

Muutamat suomalaisekonomistit ovat lausahtaneet, että Euroopalla on edessään kaksi vaihtoehtoa: joko rahaliiton hajoaminen tai liittovaltio.[681] Koska yhteinen raha ei ollut paras vaihtoehto Euroopan maille, virhettä yritetään korjata ajamalla Eurooppaa kohti liittovaltiota. Tämän otaksutaan lisäävän luottamusta rahamarkkinoilla.

Liittovaltioon sisältyisivät yhteiset joukkovelkakirjalainat eli eurobondit ja finanssihallinnollinen subventiopolitiikka, jonka kautta verovaroja siirrettäisiin paremmin toimeen tulevilta mailta heikommin pärjääville. Tällainen kassojen kääntely ja ryöstöretkeily on omasta mielestäni, paitsi epäoikeudenmukaista, myös poliittisesti mahdotonta.

Federalismi ei ratkaise vaan syventää ongelmia. Ongelmamaiden ajaminen velkasaneeraukseen olisi samanlainen mutta lievempi vaihtoehto. Myös se merkitsisi velkojen ja velkojien sosialisoimista, kun saataviaan vaille jääneitä pankkeja jouduttaisiin tukemaan valtioiden kassasta. Korkotason nousua ja uutta shokkiaaltoa ei tarvitsisi kuitenkaan enää pelätä, sillä markkinat eivät ole enää pitkään aikaan uskoneet esimerkiksi Kreikan maksavan luottojaan.

Parempi olisi siis viheltää peli poikki ja tyytyä kirjaamaan nykyiset tappiot. Kreikan ja Portugalin väliaikaista erottamista eurosta ehdottaa esimerkiksi saksalaisprofessori Hans-Werner Sinn, jonka mielestä Kreikan kansantalous on ”pohjaton kaivo”.[682] Ei ole kulunut kuukauttakaan, kun kyproksenkreikkalainen ja Leicesterin yliopistossa taloustieteen professorina toimiva Panicos Demetriades esitti, että vahvojen talouksien, kuten Saksan, Suomen, Alankomaiden ja Itävallan tulisi erota eurosta ja perustaa oma yhteisvaluuttansa.[683] Hänen mukaansa pääsyy siihen, miksi euroalue ei ole paras mahdollinen valuutta-alue, ei ole niinkään periferiamaiden heikkous vaan muiden talouksien vahvuus. Ilman Saksaa euro asettuisi tasolle, joka auttaisi reunamaiden kilpailukyvyn palauttamisessa.

Yhteistä kaikille näyttää olevan käsitys, että yhteisvaluutta ei toimi. Hitaita pakotetaan juoksemaan kovaa ja nopeita hidastamaan vauhtiaan. Taloudellinen itsemääräämisoikeus olisi parempi vaihtoehto. Itsenäinen rahapolitiikka jättäisi suhdannevaihteluita tasaavat instrumentit valtioiden omiin käsiin.

Niinpä liittovaltiopolitiikka merkitsee etenemistä täysin väärään suuntaan. Se on kuin soutaisi Niagaraa vastavirtaan. Nyt kannattaa keskittyä solmimaan pelastusliivien nyörejä ja valmistautua vaihtamaan kuivaa ylle.

Keskiviikkona 15. kesäkuuta 2011

TIETOJA BILDERBERG-SALASEURAN KOKOUKSESTA

Bilderberg-salaseura on saanut nimensä Hollannissa toimineesta Bilderberg-nimisestä hotellista, jossa politiikan ja talouselämän kuohukerma kokoontui ensimmäistä kertaa vuonna 1954. Kuvaavaa on, että juuri muuta kokouksista ei tiedetäkään kuin pitopaikan nimi.

Tänä vuonna ”maailman varjohallitukseksi” sanottu kerho kokousti Sveitsin St. Moritzissa kesäkuun 9. – 12. päivinä. Epävirallisiksi luonnehdittujen tapaamisten tarkoitukseksi on kerrottu ”tietojen vaihto” pohjoisamerikkalaisten ja eurooppalaisten poliitikkojen sekä talousvaikuttajien välillä. Kutsuttujen vieraiden listalla oli Suomesta neljä henkilöä: Elinkeinoelämän valtuuskunnan johtaja ja Aamulehden entinen päätoimittaja Matti Apunen, Elinkeinoelämän keskusliiton hallituksen puheenjohtaja Ole Johansson, Shellin hallituksen puheenjohtaja Jorma Ollila ja Helsingin Sanomien vastaava päätoimittaja Mikael Pentikäinen.

Viime vuonna mukana olleen valtiovarainministeri Jyrki Kataisen läsnäoloa ounasteltiin pitkään, mutta hänellä oli ilmeisesti nyt muuta ajateltavaa. Koska Kataisen aiemmista osallistumisista on tiedotettu valtiovarainministeriön sivuilla,[684] hän on ollut aiemmin paikalla nimenomaan Suomen valtion edustajana, eikä kokous siten ole ollut epävirallinen.

Ministeripoliitikkojemme osallistuminen Bilderberg-kokouksiin ja niiden ympärillä oleva salamyhkäisyys herättävät monissa ihmisissä epäilyksiä: Minkälaisia asioita kokouksessa käsitellään? Millaisia päämääriä kokouksella on, ja keiden etua se ajaa? Miksi kokous on salainen?

Suomen valtiokoneisto on suojellut salamyhkäisyyttä hämmästyttävän epädemokraattisin keinoin. Infosota-nimisen internetisivuston pyytäessä Bilderbergiin liittyviä asiakirjoja nähtäväkseen Tarja Haloselta tasavallan presidentti julisti hallussaan olevat asiakirjat salaisiksi.[685] Infosodan tiedustellessa Bilderberg-jäsenyyden merkityksestä eduskunnan oikeusasiamieheltä, asiamies puolestaan totesi jäsenyyden olevan ”merkityksetön” siitäkin huolimatta, että Bilderberg-jäsenet ovat itse myöntäneet ryhmän maailmanlaajuisen vaikutusvallan ja korostaneet ryhmän merkitystä omissa puheissaan.[686]

Bilderberg-seuran kokoontumisissa ei ehkä olisi juridisesti mitään vikaa, sillä kokoontumisvapaus koskee yhtä hyvin isäntiä kuin orjia. Mutta salamielisyys tekee niistä moraalin ja demokratian kannalta kestämättömiä. Tähän kansainväliseen vallankäyttöön panssaroituminen osoittaa laajemminkin, minkälaista kansallisvaltioiden piiristä etäännytetty poliittinen vaikuttaminen on. Julkisen sanan ja kansalaisten harjoittama kontrolli sivuutetaan totalitaristisilla salaamistoimilla, jotka loukkaavat demokratian ideaan sisältyvää tiedonsaantioikeutta.

Laupiaana lampaana näyttäytyvä Bilderberg-seura koostuu käytännössä susien laumasta, jonka tarkoituksena on edistää globalisaatiota sekä suuryritysten ja pankkien valtaa. Sen on väitetty tähtäävän Euroopan sekä vihdoin viimein koko maailman laajuisen hallituksen muodostamiseen.

Myös Bilderbergin perustamishistoria on päivänvaloa kestämätön. Se on tiedustelujärjestöjen luoma järjestö, jota kontrolloivat Rockefellerit ja Rothschildit. Bilderberg-ryhmän perusti puolalaissyntyinen MI6-agentti, vapaamuurari ja jesuiitta nimeltä Joseph Retinger. Hän sai hankkeensa tukijaksi Hollannin prinssin Bernhardin, joka toimi pitkään seuran puheenjohtajana luoden vaikutelman, että seura on salonkikelpoinen ja moitteettomasti tekemisissä poliittisen vallan kanssa.

Sittemmin ryhmä on kokoontunut aina siellä, missä talouselämän hihat ovat tulessa, esimerkiksi vuonna 2010 Espanjassa ja 2009 Kreikassa. Vuonna 1994 bilderbergiläiset kokoontuivat lamasta nousevassa Suomessa. Tänä vuonna pitopaikaksi valittiin puolueeton Sveitsi ilmeisesti siksi, että Euroopan talouskriisi koettelee jo kaikkia EU-maita tasapuolisesti, ja on vaikea sanoa, mikä maa on lietelannassa muita syvemmällä.

Irvokasta on, että salaseurassa toimii myös infokratian edustajia. Demarina tunnetun kansainvälisen politiikan professorin, Osmo Apusen, poika Matti Apunen on aiemmin vaatinut avoimuutta muun muassa toimittajien puoluekannan selvittämiseksi,[687] mutta Uuden Suomen kysyessä kuulumisia Bilderberg-seuran kokouksesta hän vaikeni kuin muuri.[688]

Se, että kokousvieraiden joukossa oli myös Somalian Sanomien Mikael Pentikäinen, ei hämmästytä, sillä maamme laajalevikkisimpänä vaiennusvälineenä tunnettu sanomalehti on harjoittanut avointa asennemuokkausta ja mielipiteiden manipulaatiota muun muassa maahanmuuton lisäämiseksi ja Suomen liittämiseksi Natoon.

En väitä, ettei lehdellä saisi olla kantaa. Mutta eikö teitä median edustajia lainkaan hävetä poliitikkojen ja talouselämän valtiaiden kanssa harjoittamanne vispilänkauppa? – Ei tietenkään, koska olette osa poliittista ja taloudellista vallankäyttöä myös itse. Laittakaa nyt vielä Pekka Himanen paikalle filosofoimaan!

On joka tapauksessa hyvä muistaa, että te ette ole Bilderberg-salaseurassa suinkaan siksi, että teitä kuultaisiin tai että teidän käsityksiänne otettaisiin huomioon (mitään sanottavaa tai vaikutusvaltaahan teillä ei maailman mittakaavassa ole). Te olette Bilderberg-seurassa siksi, että siellä teitä ripitetään. Teille kerrotaan, mitä tendenssejä teidän kannattaa ja suorastaan pitää edistää, jotta menestyisitte ja kauan eläisitte maan päällä.

Jorma Ollila on seuran johtajistossa (Steering Comitee of Bilderberg) muun muassa siksi, että hän luopui vallastaan Nokiassa Stephen Elopin hyväksi ja suostui kytkemään Nokian ja Microsoftin yhteistyöhön. Tärkein kysymys Bilderberg-salaseurassa on tällä hetkellä se, miten ohjata Eurooppaa kohti liittovaltiota, jossa eurovaluutta voidaan säilyttää. Aivan

kuten Uusi Suomi kirjoitti pari päivää sitten, nykymuotoinen euron rahaliitto ei ole talousasiantuntijoiden mukaan optimaalinen ratkaisu Euroopalle.[689] Bilderberg-seuran tehtävänä on pelastaa saataviaan perivät pankit, mikä tekee liittovaltiohankkeesta poliittisen projektin, tosin tavalla, joka johtaa kansanvallan sivuuttamiseen useimmissa Euroopan maissa.

Käytännössä tämä tarkoittaa, että Jyrki Kataisen tehtäväksi on osoitettu Perussuomalaisten pitäminen poissa hallituksesta. Hallituksessa ollessaan perussuomalainen puolue voisi tehdä lopun Portugalin ja Kreikan kivuliaasta saattohoidosta ja aloittaa eurotalouden ja demokratian tervehtymiseen johtavan lumipalloefektin.

Bilderberg-seura on salamyhkäisyydessään yhtä totalitaarinen, internatsistinen ja epäoikeudenmukaisuutta tuottava organisaatio kuin Euroopan unioni, vapaamuurariveljeskunta tai Suomen Akatemian vertaisarviointijärjestelmä, ja uskottavuudessaan yhtä naurettava. Ihmettelenkin, miksi ihmiset eivät ryhdy avoimeen vallankumoukseen kyseisen valheellisuuden kumoamiseksi kaikkialla.

Hyviä yrityksiä on tosin tehty. Sveitsin St. Moritzissa italialainen europarlamenttiedustaja Mario Borghezio sai turpiinsa pyrittyään kokoushotelliin sisään esittämään kysymyksiä kokouksen osanottajille.[690] Samaan tapaan myös Sveitsin nationalistipuolueen kansanedustaja Dominque Baettig hamusi kokoukseen ilman kutsua, mutta turvamiehet käännyttivät hänet ovelta.[691] Ehkä myös turvallisuus- ja poliisivoimien kannattaisi miettiä, kenen tai keiden hyväksi ne oikein toimivat.

Poliittiseen vaikuttamiseen ja tiedonsaantiin on joka tapauksessa monta tietä. Joskus asiat tuodaan ihan kultalautasella eteen, jos vetää oikeasta narusta. Borghezion ja Baettigin riidellessä etuovella meninkin itse smokki päällä sisään hotellin takaovesta näyttämällä Setan jäsenkorttia keittiömestarille.

Ja siellähän istui myös Jyrki Katainen tynnyrissä paikalle tuotuna! Kutsuvieraisiin kuulumattomana en voi enää vaieta tapahtuman sisällöstä. Näin kaikki meni:

Jyrki Katainen istutettiin pöytään yhdessä muiden edustajien kanssa, jolloin hän levitti kätensä euromyönteisen hallituksen muodostamisessa epäonnistuttuaan. Puheenjohtajan painettua nappia Kataisen alapuolella avautui luukku, ja alkuperäinen Katainen katosi lattialuukusta jäljettömiin. Luukku sulkeutui, ja paikalle tuotiin klooni-Katainen. Tämä klooni-Katainen, jossa on uutta softaa sisällä, on EU:sta kauko-ohjattu robotti, jonka toivotaan saavan aikaan hallituksen yhdessä muun six packin kanssa. Mikäli Katainen nyt onnistuu, selitys on se, että asialla on uudelleen ohjelmoitu kopio.

Mikael Pentikäisen edessä puolestaan pyöritettiin freudilaista spiraalihyrrää niin kauan, että hän vaipui hypnoosiin. Ollessaan hypnoosissa hän nyt selittää lehtensä pienille kynille, kuinka niiden pitää kirjoittaa. Elo-

kuvaharrastajana tunnetusta Matti Apusesta mallinnettiin 3D-hologrammi, joka annettiin median käyttöön. Jorma Ollila auttoi asiaa vietereillä varustetulta heittoistuimeltaan. Ole Johanssonille ei tarvinnut tehdä mitään, sillä hän on muutenkin tottelevainen.

Kokous päättyi osanottajien yhteishuudahdukseen: ”More power!”[692]

Torstaina 16. kesäkuuta 2011

POLIITTISET VIRKANIMITYKSET KANSANVALLAN KARSINOGEENI

Helsingin kaupunginvaltuusto valitsi kokoomuslaisen Laura Rädyn uudeksi sosiaali- ja terveystoimen apulaiskaupunginjohtajaksi äänin 50–27.[693] Kaupunginvaltuutettuna vuodesta 2005 toiminut Räty oli nousemassa täpärästi eduskuntaan, kunnes saman puolueen Lasse Männistö kiri hänen ohitseen äänten tarkistuslaskennassa. Niinpä kokoomuksen puoluevaltuustoon kuuluvaa Rätyä lohdutettiin nostamalla hänet eläkkeelle siirtyvän Paula Kokkosen seuraajaksi.

Kyynelten kuivaamisessa auttaa varmasti seitsemän vuoden virkakausi ja 11 000 euron kuukausipalkka, joka on kansanedustajan palkkaan verrattuna lähes kaksinkertainen. Myös minun olisi kai pitänyt ilmoittautua ehdolle tähän virkaan, aivan kuten hain jo vähemmistövaltuutetun virkaankin. Muodollinen kelpoisuushan minulla on.

Sosiaalipsykologian sivulaudatur täyttää juuri sen sosiaalitoimen viranhaltijoilta vaadittavan pätevyysehdon, jota esimerkiksi teologi Paavo Voutilainen ei täyttänyt, ja asiasta jouduttiin kiistelemään Korkeinta hallinto-oikeutta myöten. (Mitään pätevyyttä Voutilaisella ei tietenkään ollut; sen osoitti jo virkahuoneen kalustehankinnoista noussut jupakka.)

Koska sosiaali- ja terveystoimen apulaiskaupunginjohtajan virka on läänitetty puolueiden kesken kokoomukselle, hakijoita tähän virkaan ei ilmaantunut monen monta. Tampereen yliopistossa samaan aikaan opiskellut ja kanssani suunnilleen saman ikäinen Minerva Krohn (vihr.) tosin lähti viranhakuun mukaan aivan täyttöprosessin loppusuoralla. Tuskin hänkään on lääkärinä sen kummoisempi kuin itse olen tohtorina. Krohnin protestihaku tuli tavallaan oikeuttaneeksi Rädyn nimitystä, sillä Rädylle tarjoutui tilaisuus ikään kuin voittaa joku.

En arvostele Rädyn nimittämistä henkilöön viittaavin perustein. Sen sijaan vastustan poliittisin perustein tapahtuvia virantäyttöjä. Räty on mukavan oloinen nuori nainen, joka muun muassa vastusti pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottokeskusten perustamista Punavuoreen ja Kallioon[694] sekä kannatti kokoomuksen asettumista sukupuolineutraalin avioliittolainsäädännön taakse.[695] Toisaalta hän on failannut pahasti edustaessaan ”positiiviseksi syrjinnäksi” luonnehtimaansa tasa-arvon tavoittelua.[696] Sananvalinta on oudoksuttava ja kertoo heikosta aiheen

hallinnasta. Tosiasiassa hän tarkoittanee tukevansa joidenkin kansanryhmien *positiivista erityiskohtelua* (joka omasta mielestäni ei ole oikeutettua ainakaan niin laajassa mielessä kuin yhteiskunnan organisaatiot sitä nyt harjoittavat).

Myös poliittiset virkanimitykset ovat tiettyjen henkilöiden positiivista erityiskohtelua ja toisten positiivista syrjintää. Puoluepoliittiset virantäytöt loukkaavat ihmisten yhdenvertaisuutta. Ne eivät ole myöskään yhteiskunnan edun mukaisia, sillä kyvykkäimpiä henkilöitä ei saada edes valintaprosesseihin mukaan. 33-vuotiaan Laura Rädyn kokemus johtamistehtävistä rajoittuu hänen oman puolueensa sisällä saavutettuihin ansioihin: toimintaan kokoomuksen valtuustoryhmän puheenjohtajana ja kaupunginhallituksen jäsenenä. Niinpä ei ole oletettavaa, että hän olisi paras tai ainakaan kokenein henkilö vastaamaan kahden miljardin budjetilla pyörivän organisaation johtamisesta.

Olen samaa mieltä kunnallispolitiikan dosentti Silvo Kaasalaisen kanssa siitä, että poliittiset virantäytöt ovat perustuslain vastainen korruption muoto.[697] Tämä nähtiin räikeästi vähemmistövaltuutetun virantäytössä, jossa viranhaltijalta edellytettyä akateemista loppututkintoa suorittamaton Eva Biaudet kiilattiin virkaan noin kolmenkymmenen pätevän hakijan ohi.

Poliittiset virkanimitykset osoittavat, että Suomessa korruptio on rakennettu järjestelmän sisään. Juuri se on korruption pahin muoto. Irvokasta on, että poliittisia virkanimityksiä sanotaan *poliittisiksi*, sillä juuri sitä ne eivät ole. Poliittisuus tarkoittaisi, että *kaikilla muodolliset kelpoisuusehdot täyttävillä* hakijoilla olisi *yhdenvertaiset mahdollisuudet tulla valituiksi* poliittisten lisäansioidensa perusteella, toisin sanoen poliittiset meriitit *otettaisiin vain huomioon*. Nyt puoluepoliittinen sitoutuminen *ratkaisee kaiken*, ja poliittiset virkanimitykset ovat julkisuudelta salassa valmisteltuja kähmintöjä, joiden tuloksena virkoihin nostetaan puoluejohdolle kuuliaisia suosikkeja puolueiden sisäpuolelta. Ei ole ihme, miksi virkoihin päätyy Eva Biaudet'n, Ritva Viljasen ja Johanna Suurpään kaltaisia jäsenkirjapellejä.

Valtion ja kuntien korkeimmat virkamiehet tulisi nähdäkseni valita suoraan demokratiaan perustuvilla kansanäänestyksillä, aivan niin kuin monissa maissa tehdäänkin. On syytä huomata, että ainoa eduskuntapuolue, joka ohjelmallisella tasolla kannattaa poliittisista virkanimityksistä luopumista ja pätevyyteen perustuvia virantäyttöjä, on Perussuomalaiset. Ei ole ihme, että puolueen kannatus kasvaa.

Onkin mielenkiintoista nähdä, muuttuuko Perussuomalaisen puolueen asennoituminen, mikäli se vakiinnuttaa kannatuksensa tasolle, jolla apaja poliittisiin virkoihin voi avautua. Tällä hetkellä Perussuomalaisilla ei ole juuri lainkaan edustusta virkamieskunnassa. Mutta parinkymmenen prosentin kannatustaso voisi antaa puolueelle halua samantyyppiseen

virkojen haalintaan, jolla esimerkiksi Vihreä liitto on valloittanut kunnallishallinnon tuoleja Helsingin kaupungissa.

Saapa nähdä, miten valta vaikuttaa. Miljoonien eurojen puoluetukiin käsiksi päässyt Perussuomalainen puolue ei ole pukahtanut ainakaan puolueiden tukemisen pahuudesta vaalien jälkeen mitään. Mainittakoon, että itse kannatan puoluetukijärjestelmää, sillä juuri se vähentää poliitikkojen lahjonnan tarvetta – tuki vain pitäisi myöntää kaikille puolueille samansuuruisena, jotta lähtökohdat kannatuksen tavoitteluun olisivat demokraattiset ja samat.

Perjantaina 17. kesäkuuta 2011

”SIX PACK” VIE KANSALAISILTA SIX PACKIN

Talous on jännä ilmiö. Jos yhdessä asiassa tingitään tai tuhlataan, seuraukset näkyvät heti muualla. Tämä johtuu siitä, että talous on suhde. Jos esimerkiksi korkoja nostetaan, asuntolainojen hoitokulut kasvavat, asuntojen kysyntä vähenee ja hinnat sekä arvot laskevat. Tällä tavoin asunnon voi saada halvemmalla, mutta asumisen kokonaiskulut pysyvät entisellään, sillä korot ovat korkeita. Jos taas veroprosenttia nostetaan, kulutus vähenee ja verokertymä alenee, jolloin julkisorgaanit saavat käsiinsä yhtä paljon tai jopa vähemmän rahaa kuin ennen.

Talous on nollasummapeli, paitsi tietysti silloin, kun tapahtuu rysähdys, eli hinnat, palkat, korot, verot ja muut talouden osatekijät romahtavat tai nousevat räjähdysmäisesti eikä mikään korjausliike pysty hillitsemään niitä. Seurauksena on lama tai ylikuumeneminen, ja mahdollisesti jokin poliittinen vallankumous.

Olennaista taloudessa onkin loppujen lopuksi se, *mitä substantiaalista* talouselämässä tuotetaan, toisin sanoen onnistuuko arvojen tuotanto. Kun tuotanto on mahdollista, talousjärjestelmä toimii hyvin. Kasinotaloudessa ei aina tuoteta todellisia arvoja, palveluksia, tavaroita, kiinteistöjä, infrastruktuuria tai mitään muutakaan. Talousjärjestelmän toimivuuden kannalta tärkeää on, että se mahdollistaisi aktiivisuuden. Lamaa taloustieteilijät pelkäävät kuin ruttoa ja sallivat siksi jopa valtioiden velkaantumisen, kunhan tuloksena ei ole tuota pelättyä taantumaa.

Jos taloutta aiotaan hoitaa hyvin, on tärkeää, että talousjärjestelmässä tuotettaisiin nimenomaan arvoja ja karsittaisiin arvotonta ja merkityksetöntä toimintaa. Hyvässä taloudenhoidossa on kyse priorisoinnista, tärkeysjärjestykseen asettamisesta.

Suomeen valmisteilla oleva hallitus aikoo vähentää valtion velkaantumista korottamalla viinan, tupakan ja makeisten verotusta.[698] Se siis vie kansalaisilta karkit suusta. Populismista Kataisen tulevaa hallitusta tuskin voi moittia, mutta linja on edellä selitetyn valossa oikea, sillä

tupakointi, viinan kittaaminen tai mässyjen jauhaminen ei tuota juurikaan lisäarvoa vaan pikemminkin epäarvoja.

Valmisteverojen korottaminen kiertyy kuitenkin kulutukseen tavalla, joka ei välttämättä lisää verokertymää. Kun pultsarit panevat korkin kiinni, röökinpolttajat alkavat pureskella nikotiinipurkkaa ja kakarat saavat viikkorahoillaan entistä vähemmän karkkeja, tilitykset valtiokonttoriin pysyvät ennallaan tai jopa vähenevät.

Julkisessa sanassa on surtu myös heikoimpien tuloluokkien kaltoin kohtelua. Onkin totta, että tasaveroluonteisen arvonlisäveroprosentin korottaminen olisi johtanut köyhimpien ihmisten verotuksen kasvuun. Valmisteveroilla kerättäneen joka tapauksessa samat loppusummat aivan samojen ihmisten taskuista, sillä ainoastaan kulutus vähenee kaiken tullessa ja mennessä entiseen tapaan.

Hintojen nousu puolestaan kompensoitaneen perusturvaan suunnitellulla sadan euron korotuksella, joten mikään ei loppujen lopuksi muutu, ja valtion taloudenhoito on samanlaista hölmöläisen viltinlyhennystä kuin ennenkin.

Opetus on, että jos aiotaan säästää, jostakin olisi leikattava objektiivisesti. Se taas helposti vähentää kulutusta ja lisää lamaa. Ja jos taloutta aiotaan elvyttää, olisi tuotettava jotakin objektiivista. Pelkkä kannusteiden tai rasitteiden siirtely sektorilta toiselle ei riitä. Ne ovat välineitä mutta eivät tuota talouteen mitään arvoja.

Samanaikainen säästäminen ja tuottaminen on mahdollista vain *tuotantoa tehostamalla*. Hyvinvointi voi kasvaa ekologisten periaatteiden toteutuessa, työajan lyhentyessä ja ansiotason pysyessä ennallaan vain silloin, kun yhä vähemmällä tuotetaan yhä enemmän jotakin substantiaalista. Ratkaisuna talouden ongelmiin eivät siis päde verotuksen teoriatemput eivätkä muutkaan taloustieteen koreografiat vaan tekninen ja älyllinen innovatiivisuus, joka tuottaa uusia arvoja ja keksintöjä. Jos taloutta aiotaan hoitaa hyvin, pitäisi satsata tieteeseen, tutkimukseen ja tuotekehittelyyn.

Lauantaina 18. kesäkuuta 2011

HALLITUSOHJELMAN KRIITTINEN LÄPIVALAISU

Lyhyttä elämää ei kannata tuhlata hallitusohjelmien lukemiseen. Koska hallitukset kuitenkin usein tuhlaavat kansalaistensa elämää hallitusohjelmien toteuttamiseen, kriittinen katsaus aiheeseen on paikallaan.

Jyrki Kataisen hallituksen laatimasta paperista tuskin tulee maailmankirjallisuuden klassikkoa, vaikka sen tekijät ovatkin kirjoittaneet kuin Ruuneperi. Eilen julkaistussa ja hyväksytyssä neuvottelutuloksessa on 89 sivua.[699]

Useassa kohdassa näkyy Sdp:n kädenjälki, ja kiireessä tahtonsa onkin saanut läpi nimenomaan se, joka on laittanut kynänsä suihkimaan. Hakaniemessä etsikkoaikaa ei siis käytetty turhaan. Tulokset näkyvät muun muassa tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden julistuksissa sekä lauselmassa, jonka mukaan ”[t]yön verottamista ei nosteta”.[700] Tosin tämä voi viitata myös kokoomukselle rakkaaseen ehtoon, ettei yrittämistä ja työn ostamista tekijöiltä tehdä entistä vaikeammaksi.

Hallituskoalitiota ei saatu alun perin aikaan kokoomuksen, demarien ja perussuomalaisten kesken, sillä kivenä kengässä olivat täysin eroavat näkemykset Eurooppa-politiikasta. Kuuden puolueen neuvotteluissa kantona kaskessa olivat talouspoliittiset mielipide-erot. Olen aiemmin argumentoinut, miksi Eurooppa-politiikassa olisi pitänyt hakeutua perussuomalaisten linjoille, joten nyt kokoon väsättyä hallitusohjelmaa koskevat käsitykseni eivät varmasti yllätä. Myös talouspolitiikkaa hallitus aikoo hoitaa kantamalla vettä kaivoon.

Säästöt liian pieniä ja tulonlisäykset näennäisiä

Uusi hallitus helpottaa valtiontaloutta vuosittain vain noin 2,5 miljardilla nykyiseen tasoon verrattuna. Siitä puolet tulee säästöjen kautta ja puolet verotusta kiristämällä. Menot siis vähenevät runsaalla miljardilla ja tulot kasvavat suunnilleen saman verran. Tosiasiassa menopuolta olisi pitänyt laihduttaa noin kahdeksalla miljardilla, jotta lisävelanotolta olisi voitu välttyä.

Valtiovarainministeriön arvio, että vuoden 2015 hallitusohjelmaa kirjoitettaessa valtiontalouden ylijäämä olisi 4 prosenttia, ei varmasti toteudu. Tavoite, että ”valtiontalouden velan ja kokonaistuotannon suhde käännetään selkeään laskuun vaalikauden loppuun mennessä”,[701] on tämän ohjelman valossa aivan yhtä utopistinen kuin on ”kehittää Suomesta maailman ympäristötietoisin kansakunta”,[702] tehdä Suomesta ”Euroopan turvallisin maa”[703] ja ”nostaa suomalaiset maailman osaavimmaksi kansaksi vuoteen 2020 mennessä”.[704] – Voiko suuruudenhulluudella, narsismilla ja epätodellisuudentajuisuudella olla äärtä saati rajaa? Miten nämä kunnianhimoiset tavoitteet aiotaan toteuttaa ilman paranormaaleja kykyjä, paitsi tietysti maahanmuuttoa lisäämällä?

Suurin osa säästöistä ja tulonlisäyksistä on oletuksenvaraisia. Esimerkiksi alkoholi- ja tupakkatuotteiden veronkorotukset eivät välttämättä tuo valtion kassaan lisää rahaa, sillä kulutus vähenee hintojen noustessa. Myös kuntien valtionapujen pienentäminen runsaalla 600 miljoonalla lisää valtion omia menoja, sillä valtio on luvannut korottaa työmarkkinatukea satasella. Vaikka toimeentulotukeen käytetyt kuntien valtionavut samalla vähenevätkin, menot kiertyvät vain sektorilta toiselle.

Veropolitiikan nollasummapeli

Myönteistä finanssipolitiikassa on vasemmiston vaatimuksesta mukaan saatu pääomatuloverokannan nosto 28:sta 30 prosenttiin ja veron progressiivinen porrastus 32 prosenttiin 50 000 euroa ylittäviltä tuloilta. Progressio on korkeissa tuloluokissa edelleen liian lievä ansiotuloverotukseen verrattuna. Ja toiseksi, pääomatulojen verovapauden alarajaa olisi pitänyt nostaa pieniä pääomatuloja saavien hyväksi.

Listaamattomien yritysten osinkokattoa alennetaan 90 000 eurosta 60 000 euroon,[705] eli pörssin ulkopuolisista firmoista omistajat voivat edelleenkin nostaa 60 kiloeuroa riihikuivaa rahaa maksamatta lainkaan veroa. Oikeudenmukaista olisi ollut saattaa tuon suuruiset tulot vähintään 30 prosentin pääomatuloverokannan alaisiksi.

Asuntovelkojen korkojen verovähennysoikeuden alentaminen yhteensä 25 prosenttiyksiköllä hallituskauden loppuun mennessä[706] on päätös, jota en lainkaan kannata, sillä se vaikeuttaa asunnonhankintaa entisestään tässä kalliin asumisen maassa. Omistusasumisen mahdollisuuksien heikentyminen kuormittaa vuokra-asuntomarkkinoita ja johtaa verokertymän supistumiseen, sillä ihmisten halu ja mahdollisuudet ottaa asuntolainoja heikkenevät. Tästä tulee valtiolle nollasummapeli.

Sen sijaan ”kotitalousvähennyksenä” tunnetun lypsykonevähennyksen olisi voinut poistaa kokonaan. Nyt verovapauden alarajaa laskettiin 2000 euroon.[707] Keittiöapulaisten, hovimestareiden ja remonttimiesten palkkaamista koskevan vähennyksen vaikutus harmaan talouden hillintään[708] on minimaalinen eikä tuone valtion kukkaroon mitään ylimääräistä. Tulevaisuudessa valtio vain jättää perimättä veroina ne summat, jotka muutoin maksettaisiin pimeästi. Myös tämä on nollasummapeli. Rakennus- ja ravitsemisalan veronkierto johtuu pääasiassa maahanmuutosta ja henkilökunnan kirjavoitumisesta, vaikka rehellisiä suomalaisia työntekijöitä ja yrityksiä olisi tarjolla. Maahanmuuton paisuttama harmaa talous on yksi EU-valtioiden talouskriisin syntysyy.

Verottamisen pattitilanne johtuu siitä, että palkkatulojen veroasteen nostoista pidättäydyttiin kokonaan. Kun arvonlisäveroakaan ei suostuttu korottamaan, jouduttiin kiristämään esimerkiksi polttoaineiden verottamista entisestään. Reilumpaa olisi verottaa suoraan työ- ja palkkatuloja, sillä veroja on varaa maksaa niillä, joilla työtä ja tuloja vielä on.

Valtio aikoo ilmeisesti tappaa paperiset sanoma- ja aikakauslehdet 9 prosentin arvonlisäverolla,[709] joka siirrettäneen tilausmaksuihin. Monet kulttuurin kannattajiksi ilmoittautuneet tahot ovatkin vastustaneet päätöstä. Koska olen myös itse kulttuurin ja sananvapauden edustaja, *tuen* hallituksen tätä ratkaisua lämpimästi, sillä se vaikeuttaa sensuuriin ja valikoivaan journalismiin perustuvien lehtien ja kustantamojen toimintaa.

Tulevaisuus on vapaan sähköisen median, ja myös ilmaisjakelulehdillä pyyhkii jatkossa hyvin.

Sosiaalitukien kiertyminen kehälle

Poliittisen vasemmiston aikaansaamia myönteisiä uudistuksia ovat työttömyysturvan peruspäivärahan ja työmarkkinatuen korotus 100 eurolla kuukaudessa sekä yleisen asumistuen uudistaminen, muun muassa tulorajojen korottaminen, omavastuiden alentaminen ja hyväksyttyjen enimmäisasumismenojen korottaminen. Todellisuudessa tämä ei tuo mitään lisää työttömille; ainoastaan toimeentulovajetta täyttävän kunnallisen toimeentulotuen tarve ja osuus työttömien kokonaistuloista vähenevät.

Myönteistä on toimeentulotuen perusosan korottaminen 6 prosentilla;[710] tosin missään ei sanota, onko kyseessä tasokorotus vai pelkkä inflaation kompensoimiseksi tehtävä indeksikorotus. Opiskelijoiden iloksi opintotuki sidotaan selvästi indeksiin vuonna 2014, lähestyvien vaalien mainoksena.

Hallitusohjelman kirjaus, että ”viimeistään 12 kuukauden työttömyyden jälkeen työllisyyden hoidon päävastuu siirretään kunnille”,[711] taas on vaarallinen. Se voi johtaa rakenteellisesta työttömyydestä kärsivien ihmisten pompotteluun ja lisätä velkaantuvien kuntien ahdinkoa.

Kiintoisa on kohta, jossa ”seksuaalisen väkivallan uhreille turvataan katkeamaton hoitoketju”.[712] Mitä tämä tarkoittaa? Nyky-yhteiskunnassa seksuaalisen väkivallan uhri on ilmeisesti pedofiili, jolle taataan elinkautinen vankeustuomio, katkeamattomat kahleet, kastraatio tai hiljainen teloitus oikeusministeriön takapihalla. Tai sitten uhri on naisasiamies, joka suljetaan pysyvään laitoshoitoon, esimerkiksi Suomen Akatemian virkaan, naistutkimusyksikköön tai Kukkahattutätiyhdistyksen toiminnanjohtajaksi ekasta kerrasta saamiensa neitsyydenmenetystraumojen vuoksi.

Vasikanhyytelökurmeeta

Hallitusohjelma on linjaton palapeli. Kuusi eri puoluetta saivat läpi niin paljon välihuutoja, että syntyneen aladobikasan koossa pitäminen on vaikeaa ja tekee hallituksesta heikon. Tuleva hallitus ei pysykään koossa omin voimin vaan opposition soraäänten tuella. Pääministerin lohtuna on, että nykyisessä poliittisessa tilanteessa opposition vastalauseet eivät suinkaan hajota hallitusta vaan yhdistävät sen puolueita.

Juuri hallituskuvioissa vallitsevan vaihtoehdottomuuden uhkaa hyödyntäen vihreät saivat läpi kansantaloudellisesti kohtalokkaan vaatimuksensa, jonka mukaan ”[h]allitus ei myönnä periaatelupia uusille ydinvoimaloille”.[713] Näin valtio tekee haittaa paitsi sähköntuotannolle, teolli-

suudelle, työllisyydelle ja kansalaisille, erityisesti itselleen, sillä kirjaus merkitsee, ettei myöskään valtionyhtiö Fortum saa uudelle yksikölleen lupaa. Kuitenkin juuri Fortumin uusi ydinreaktori olisi ollut toteuttamiskelpoisin, sillä yhtiöllä on kokemusta ydinsähkön tuottamisesta, ja lisäreaktori olisi ollut helposti rakennettavissa Loviisan jo käynnissä olevan laitoksen yhteyteen.

Tosin päätös koskee vain uusia voimaloita. Se ei sulje pois *korvaavien* ydinvoimaloiden lupapäätöksiä. Niitä tarvitaan vuodesta 2030 alkaen, jolloin vanhimmat yksiköt alkavat poistua käytöstä.

Myös Vasemmistoliitto sai lävitse yhden merkittävän kiljaisun. Hallitusohjelmaan kirjattiin, että ”Suomi ei tämän hallituksen aikana valmistele Nato-jäsenyyden hakemista”.[714] Vasemmistoliitolla näyttää olevan edelleen Moskovan-opetusten aikainen vihavaihde päällä.

Tosiasiassa Suomi ei tarvitse edes mahdollisuutta hakea Naton jäsenyyttä, sillä maallamme ei ole *varaa* liittoutua tilanteessa, jossa Puolustusvoimien menoja supistetaan. Tämä ikuinen ja pelkästään suomalaisten omasta puolesta luettu mahdollisuusmantra näyttääkin olevan sellainen paperitiikeri, jonka verhotuilla avunvoihkaisuilla pelotellaan Natoon kuulumattomia maita ja teeskennellään, että Suomi on muka Nato-maiden hyvä kaveri.

Mutta entä sitten, kun kaikki Euroopan maat ovat Naton jäseniä Venäjä mukaan lukien? Keitä vihollisia Suomelle silloin jää, paitsi Nato itse? Armeija tarvitsee vihollisen ollakseen uskottava, joten kyllä Vasemmistoliitto realistinen on.

Maahanmuuttopolitiikan sietämätön kepeys

On kieltämättä hyvä, että ”maahanmuuttajien asumisessa huolehditaan kohtuuhintaisten vuokra-asuntojen riittävästä tarjonnasta ja tasapainoisesta sekä kattavasta seudullisesta jakautumisesta”.[715] Kohtuuhintaisten asuntojen tarjoamisesta *kantaväestölle* hallitukset eivät olekaan pystyneet koskaan huolehtimaan. Ilmeisesti meitä on liikaa, ja osuutemme pitää vähentyä maahanmuuttajien hyväksi.

Vanhan ja uuden hallituksen puolueet näyttävät tunnustavan myös muutamia virheitään toteamalla, että jatkossa hallitus aikoo edistää ”aitoon työvoimatarpeeseen perustuvaa työperäistä maahanmuuttoa”.[716] Kuulostaa melkein kuin hallitus aikoisi kehittää Suomen ja Neuvostoliiton välisiä ystävällisiä suhteita. Rivien välistä paistaa, että aiemmassa politiikassa jokin on mennyt vikaan.

Lisäksi hallitus jatkaa, että ”ulkomaisten työntekijöiden rekrytoinnin tulee olla eettisesti kestävää”.[717] Ihanko itse keksivät? Näihin lauselmiin opposition edustajien on hyvä vedota heti, kun he näkevät asioiden menevän entisellä tavalla vinoon.

Se voi alkaa esimerkiksi siitä, että jatkossa hallitus ”tukee yhtenäisen turvapaikkajärjestelmän kehittämistä” Euroopan unionissa.[718] Tällä tavoin ei suinkaan korjata vuotavan tynnyrin matalinta lautaa vaan sahataan tynnyri kauttaaltaan tasaiseksi. Se taas ei sovi meille.

Eikä tämä Euroopan unionista tapahtuva vallankäyttö sovi myöskään yhteen hallituksen oman Eurooppa-poliittisen linjauksen kanssa. Siinä sanotaan selvästi, että ”samalla on toissijaisuusperiaatteen kunnioittamista vahvistettava ja pidättäydyttävä sellaisesta säätelystä, jonka tavoitteet voidaan saavuttaa yhtä hyvin tai paremmin kansallisella tasolla”.[719]

Mikäli maahanmuuttopolitiikka jatkuu Rkp:n ja vihreiden linjoilla, hallituksen toiminnasta tulee sen omien periaatteiden pilkkaa. Vai mitä sanotte seuraavasta: ”Hallitus suhtautuu vakavasti kansalaisten Euroopan unionin toiminnasta esittämään kritiikkiin.”[720] Tämä sinänsä kaunis ajatus taitaakin olla kansalaisiin kohdistuvaa pilkantekoa.

Valtio katkaisee omat kyntensä

Ainoa, mikä maassamme toimii hyvällä hyötysuhteella ja viivyttelemättä, on armeija. Lisäksi se on onnistunut tehtävässään sataprosenttisesti, sillä vihollinen on pysynyt loitolla, vaikka resurssit ovat olleet minimaaliset. Tätä logiikkaa seuraten hallitus ilmeisesti ajattelee, että resurssien vähentäminen lisää armeijan puolustuskykyä entisestään.

Armeija toimii käskyillä ja komennoilla, ja niinpä esimerkiksi Ilta-Sanomat kiirehti otsikoimaan, että Puolustusvoimien säästötoimet aloitetaan heti.[721] On siinä laivan upottamisella hoppu maassa, jossa armeija ei ole muutenkaan enempää kuin pidennetty rippileiri. Tavoitteena lienee, että vihollinen kuolisi Suomen armeijan nähdessään nauruun eikä aseellista konfliktia tarvittaisi.

Vitsikästä on, että hallituksen säästölistalla on mainittu peräkkäin maahanmuuttopolitiikan tehostaminen (– 20 milj.) ja Puolustusvoimat sekä sen materiaalihankinnat (– 200 milj.).[722] Myös tässä tuli kevyellä kynänkäänteellä iso virhe. Säästösuhteen pitäisi olla *vice versa*. Parhaiten maahanmuuttopolitiikkaa tehostettaisiin aivan ilmaiseksi: laittamalla rajapuomit kiinni. Maahanmuuttoa koskeva hallinnonala kun ei ole pelkän tehostamisen vaan karsimisen tarpeessa.

Puolustusvoimiin kohdistettujen leikkausten valossa myöskään kehitysyhteistyöhön tuhlattavien varojen vähentäminen 115 miljoonalla ei riitä. Päästöoikeuksien huutokaupasta saatuja varoja ei tulisi ohjata ”ilmastorahoitukseen” saati ”kehitysyhteistyöhön”,[723] kuten vihreät ja kristilliset vaativat, vaan kotimaisen energiantuotannon kehittämiseen sekä ilmastonsuojelusta kotimaiselle teollisuudelle aiheutuvien kustannusten korvaamiseen.

TV:stä tuttu valtio

Hallinnonalakohtaisesta karsintalistasta voi lukea, että kuluja on saksittu sieltä ja täältä kuin nopeaa uudelleenasiointia toivovassa parturissa. Leikkaus tämä ei ole, vaan siistiminen. Parasta föönausta edustaa televisiomaksutarkastuksista luopuminen,[724] joka enteilee koko lupajärjestelmän siirtämistä historian romukoppaan.

Tällä tavoin valtio aikoo säästää peräti 11 miljoonaa, joten tarkastustoiminta on ollut täysin tuottamatonta. Jotta valvonta olisi alkanut kannattaa, luvattomia olisi pitänyt löytää vähintään 45 000 vuodessa. Todellisuudessa heitä tavoitettiin vain noin 20 000.[725] Tulos osoittaa, että valvonnalla tavoiteltiin vain pelotevaikutusta, joka puolestaan toi mieleen Albaniasta tutut kirjoituskoneiden rekisteröinnit. TV-maksujen tilittäminen yksipuolisesti vain Yleisradiolle on horjuttanut myös kanavien vapaata kilpailuasetelmaa.

Tasaveroluonteisen TV-maksun siirtäminen veroteitse perittäväksi ei käy ilman Ylen kertakaikkista virtaviivaistamista ja kulujen karsintaa. Parasta olisi, että Ylen toiminta järkeistettäisiin pelkän lähetys- ja tuotantotoiminnan ympärille, TV2 yksityistettäisiin ja hallinnosta vähennettäisiin 80 prosenttia. MTV3 ja Nelonen pystyvät toimittamaan parhaat elokuvat, suosikkisarjat ja katsotuimman urheilun erittäin kevyellä organisaatiolla, ja tuotantotoiminta on ulkoistettu toisille yksityisille yrityksille.

Euroopan talouskriisi

Uusi hallitus ei aio sulkea Kreikan, Portugalin ja muiden ongelmallisten euromaiden rahahanoja. Myönteistä asiassa on ainoastaan vasemmiston vaatimuksesta mukaan saatu kirjaus, että Suomi vaatii väliaikaisen vakausvälineen (ERVV) takausosuuksilleen *vakuudet*, että julkisen tuen yksityisille pankeilla pitää olla *vastikkeellista* ja että valtion toimesta tuettavissa pankeissa *pankkien omistajat ja sijoittajat kantavat vastuunsa*.[726]

Pysyvään vakausmekanismiin (EVM) hirttäytyminen sen sijaan on virhe ja ratkaisuna ajastaan jäljessä. Yhteisvaluutta on murentunut palasiksi kuin euromaiden välillä kopiteltu pikkuleipäpaketti viimeistään vuoteen 2013 mennessä, jolloin Kreikka ja Portugali ovat todennäköisesti velkasaneerauksessa.

Neuvottelutuloksen maininta, jonka mukaan ”EVM:n rakenne ei saa olla sellainen, että euromaat siirtyisivät valtioiden veloissa yhteisvastuuseen, vaan jokaisen valtion tulee vastata omasta julkisesta taloudestaan ja omista veloistaan”,[727] on käsittämätön. Yhteisvastuuseen siirtymisen kieltäminen olisi sinänsä kannatettavaa, mutta pysyvän vakausmekanismin

idea on juuri se, että euromaat laitetaan sen kautta yhteisvastuuseen ongelmamaiden veloista.

Edellisen hallituksen löysää talousliberalistista linjaa ryhdistävät pankeille aiotut stressitestit sekä vasemmiston ajama rahoitusmarkkinavero sekä pankkivero,[728] jotka toteutetaan kansallisesti siinä tapauksessa, että asiasta ei saada EU:n tasolla sovittua. Pankit ovat kuitenkin sellaisia perkeleitä, että ne siirtävät omat kulunsa asiakkaiden maksettaviksi korkeampina antolainauskorkoina ja matalampina ottolainauskorkoina – tietysti palvelumaksuilla lisättyinä. Omasta mielestäni tärkeämpää olisikin lopettaa talletuskantaa vastaamaton yliluototus ja rahanteko tiskeillä sekä alistaa pankkitoiminta Finanssivalvonnan parempaan kontrolliin varsinkin noususuhdanteiden aikana.

Valtion omistajapolitiikka

Valtion omistajaohjauksessa tärkeintä näyttää olevan se, että valtio ”edistää omistamissaan yhtiöissä sukupuolten välistä tasa-arvoa pyrkien suunnitelmallisesti turvaamaan riittävä naisten edustus valtio-omisteisten yhtiöiden hallituksissa”.[729]

Miesten syrjintää ja naisten ”positiivista erityiskohtelua” eli lellimistä, etuoikeuttamista ja suosimista parempi vaihtoehto olisi ollut kirjata ohjelmaan esimerkiksi seuraava maininta: Valtio toteuttaa työllisyyttä lisäävää omistajaohjauspolitiikkaa, välttää Kemijärveltä tuttuihin irtisanomisiin johtaneita päätöksiä omistamissaan ja hallitsemissaan yrityksissä sekä torjuu omistajuuden ja toiminnan päätymistä ulkomaiseen määräysvaltaan. Nähdäkseni tämäntapainen lauselma olisi ollut paljon hyödyllisempi ja toteuttamiskelpoisempi.

Homoavioliitot

Pienistä käytännöllisistä kysymyksistä tehdään usein suuria ideologisia kiistanaiheita, ja riitojen syvyys havainnollistaa, kuinka irrationaalista politiikanteko usein on. Samalla se osoittaa, että kaikesta saa ongelman.

Viisi kuudesta hallituspuolueesta on ilmoittanut kannattavansa sukupuolineutraalia avioliittolakia. Silti kristillisdemokraatit saivat läpi vaatimuksensa, jonka tuloksena hallitusohjelmaan ei kirjattu sukupuolineutraalia avioliittolakia eikä samaa sukupuolta olevien parien adoptio-oikeutta.[730]

Tämä ilmentää tasa-arvopolitiikan kaksinaismoralistisuutta. Tulevan hallituksen puolueet ovat omistaneet maahanmuuttajien hyysäämiselle kaksi kokonaista sivua,[731] ja hallitus rakentaa syrjintähierarkioita ilmoittamalla suosivansa naisia työelämässä. Mutta seksuaalivähemmistöt on

mainittu ainoastaan perustuslakia myötäilevässä muunnelmassa, jonka mukaan ”Suomessa kaikki ovat samanarvoisia sukupuolesta, iästä, alkuperästä, kielestä, uskonnosta, vakaumuksesta, mielipiteistä, terveydestä, vammaisuudesta, seksuaalisesta suuntautumisesta tai muusta henkilöön liittyvästä syystä riippumatta”.[732]

Tasa-arvo- ja syrjintäperusteet ovat tässä näköjään tärkeysjärjestykseen asetettuina. Erona perustuslain 6 pykälään on vain se, että seksuaalinen suuntautuminen mainitaan; lakitekstissä se luettiin ”muiden syiden” joukkoon. Nyt siis myös homoja voidaan syrjiä kaikkien sääntöjen ja ohjeiden mukaan.

Koska maininta on hallitusohjelman alkulehdillä, se joka tapauksessa osoittaa ohjelman yleisarvoja ja tekee mahdolliseksi käsitellä sukupuolineutraaliin avioliittolakiin tähtäävän esityksen tulevalla hallituskaudella. Vaikka tavoitetta ei mainitakaan hallitusohjelmassa, joku kansanedustaja voi tehdä omissa nimissään lakialoitteen, jonka hallitus ottaa käsiteltäväkseen.

Juuri näin Vihreä liitto on ilmoittanut tekevänsäkin.[733] Hankkeen poisjättäminen hallitusohjelmasta herätti sen verran ihmettelyjä, että vihreiden oli pakko ilmoittaa asiasta ennen kuin muste oli kuivunut ohjelmaluonnoksessa. Koska ohjelma julkaistiin iltapäivällä ja uutinen vihreiden aikeista kerrottiin ennen puolta yötä, Päivi Räsäsen ilo kesti ehti kestää vain seitsemän onnen tuntia.

Itse en pidä koko avioliittoinstituutiota kovin suuressa arvossa enkä yleensäkään sen tärkeämpänä kuin TV-lupajärjestelmää. Koska avio-oikeutta ovat seksuaalivähemmistöliikkeessä penänneet kaikkein pahamaineisimmat huoratalojen lutkat, täytynee kuitenkin olla solidaarinen ja toivoa myös heidän pääsevän mahdollisimman nopeasti kristilliseen avioliittoon. Muutoinkaan en toivo ketään syrjittävän millään perusteella, vaikka myös meidät homot onkin nyt ripustettu kohteliaasti vammaisten ja muiden retardien jatkoksi oikein hallituksen ohjelmassa.

Poika nimeltä Päivi

Ministerintuolien Potomac-polskassa ongelmaksi muodostui, mistä löytää ympäristöystävällinen loppusijoituspaikka kansanedustaja Päivi Räsäselle. Sosiaali- ja terveysministerinä Räsänen olisi voinut palauttaa terveydenhuollon etiikan noitalääketieteen tasolle. Sen sijaan sisäasiainministerin tehtävä on yksi harmittomimmista, ja poliisien ympäröimänä hänen on turvallista olla.

Helsingin Sanomat kirjoitti toiveikkaan uskollisesti, että Päivi Räsänen ”ottaa vastuun” myös maahanmuuttoasioista,[734] ja täydensi, että Perussuomalaiset ”juonii” alkavaa oppositiotaivaltaan Tampereella.[735] Omasta mielestäni asiat vivahtavat siltä, että vastuuta holtittomasta maahanmuu-

tosta ei kanna edelleenkään kukaan, paitsi ehkä Perussuomalainen puolue, joka halkoo sanallisia pöllejä Toijalan takana.

Vitsikästä on, että hallituksen ministeristöstä deletoitiin kokonaan maahanmuutto- ja eurooppaministerin virka. Räsäsen edeltäjän ampuminen alas ministeriaitiosta olisi riittänyt. Nyt näitä sinänsä tärkeitä kysymyksiä ei hoida yksikään taho. Ilmeisesti maahanmuuton *vastustaminen* katsottiin sellaiseksi mämmiksi, johon kukaan ei halua enää käsiään tuhria, ja siksi tästä kaikkien kannattamasta asiasta typistettiin vain sisäministeriön alaan liittyvä järjestys- ja turvallisuusasia.

Astrid Thorsin jättämät saappaat tuskin lompsaavat Räsäsenkään jalassa. Räsänen todennäköisesti jatkaa turvapaikanhakijoiden haalintaa kristillisen armeliaisuuden hengessä aina lähimmäistensä puolesta nääntymiseen asti. Kun Räsäseltä kysyttiin, mitä ovat nuo hänen maahan toivomansa ”hyvin sopeutuvat ryhmät”, Räsäsen mielessä olivat tietenkin kristityt, mutta heitäkin pitäisi kuulemma houkutella Sudanista asti.

Salkkujako

Eduskuntavaalit ovat pienen piirin työnhakutapahtuma; hallitusneuvottelut vielä pienemmän. Vaalien tuloksena eduskuntaan heilahtaa joukko koivuhalolla päähän hutkaistuja juntteja, ja hallitusneuvottelujen päätteeksi virkamiehet joutuvat pohtimaan, minkälaisen jengin kanssa heidän on tultava toimeen seuraavat neljä vuotta.

Tärkeintä ministerintehtävien jakamisessa on tasapainottaa salkkujako ja henkilöiden valinta niin, ettei yksikään ministeri voisi saada omalla hallinnonalallaan aikaan täysin posketonta vahinkoa. Käytännössä näin ei kuitenkaan tapahdu. Koska ministerintehtävät täytetään positiivista erityiskohtelua noudattaen, aluepoliittisin tai naisia suosivin perustein, ministerinvirkoihin päätyy edelleenkin juuri sellaisia henkilöitä kuin päätyy.

Tärkeimmät ministerinpaikat menivät tietenkin Sdp:lle. Niitä ovat valtiovarainministerin, ulkoasiainministerin ja työministerin salkut. Myös demareille luovutetut opetusministerin, peruspalveluministerin sekä asunto- ja viestintäministerin salkut ovat painavia. Tämä on hinta Jyrki Kataisen epäonnistumisesta ensimmäisellä neuvottelukierroksella. Suurin puolue malttamaton kokoomus sai ainoastaan yhtä monta salkkua kuin Sdp (6), ja joukossa ovat hallinto- ja kuntaministerin sekä maa- ja metsätalousministerin virat, joiden asiat riippuvat muissa ministeriöissä tehtävistä ratkaisuista.

Keskiviikkona 22. kesäkuuta 2011

KABINETTIKAUDESTA TULEE RIITASOINTUJEN TÄYTTÄMÄ

Lähestyvän juhannuksen myötä ihmiset laskeutuvat kesään. Sydänkesä on luonnontilassa elämisen ja vapauden aikaa. John Locke lähti teoksessaan *Tutkielma hallitusvallasta* (1690) ajatuksesta, että ihmiset ovat luonnostaan vapaita ja että hallitusvalta on lähinnä välttämätön paha.[736] Siksi on ironista, että Suomeenkin saatiin uusi hallitus juuri kesän aluksi. Parhaiten ihmisille sopisi hallitukseton luonnontila: savusauna, järvenrannalla oleskelu ja haukien kalastelu kaislikosta.

Hallitusta, josta vaalien suurin voittaja (Perussuomalaiset) ja häviäjä (keskusta) ovat poissa, on luonnehdittu liberaaliksi kaupunkilaisarvoja edustavaksi hallitukseksi. Porvaripuolueet pitävät nähtävästi huolen talousliberalismista ja vasemmisto ja vihreät sosiaaliliberalismista.

Toivon, ettei Suomi tämän hallituksen kaudella hajoa enempää kahtia kuin se jo on. Globalisaation aiheuttamat työvoimansiirrot, omistajuuden ajautuminen ulkomaiseen hallintaan sekä maahanmuutto ovat kurjistaneet Suomen syrjäseutuja. Kaupunkien ulkopuolella eletään todellisuudessa, jossa kanat tekevät pesiään Ladojen konepeltien alle. Kaupungeissa globalisaatio on johtanut asuntopolitiikkaa riistokapitalismin tielle ja huonontanut työväen- ja keskiluokan elämää. Sekä maalla että kaupungeissa entistä suurempi osa suomalaisista elää löysässä hirressä.

Euroopassa valtioita pakotetaan myymään kansallista varallisuuttaan kuitatakseen pankeille syntyneitä velkojaan. Eurovaltiot pelastavat pankit mutta rapauttavat julkisen talouden selviytymiskykyä laittamalla lihoiksi valtioiden omaisuutta, josta syntyy kertatuloja. Niillä ei kuitenkaan voida rahoittaa pysyviä menoja.

Euron loppu on edessä, mistä kuvaa antaa se, että tuoreen *Der Spiegel* -lehden kannessa on Kreikan lipulla peitetty ruumisarkku; päällä muistokuva euron kolikosta.[737] Sen sijaan Suomessa, jonka katajainen kansa on aina hieman hidasälyistä ja käänteissään kankeaa, Helsingin Sanomat kirjoittaa, että ”suomalaiset luottavat yhteisvaluutta euroon enemmän kuin minkään muun euromaan kansalaiset”.[738] Valittujen Palojen alun perin tekemän selvityksen mukaan 69 prosenttia suomalaista luottaa euroon, kun taas Saksassa euroon luottaa enää vain 40 ja Ranskassa 39 prosenttia ihmisistä. Paloiksi taitaa mennä tämä yhteisvaluutta.

Omasta mielestäni Jyrki Kataisen hallituksen kannattaa laatia salainen suunnitelma siltä varalta, että hallituskaudella päästään palaamaan eurosta takaisin markkaan: itsenäisen rahapolitiikan tielle. Se nähdäkseni selvittäisi ja ratkaisisi paljon. Bloomberg Business Week kirjoittaa, että Ruotsi on taloudellinen menestystarina nykyisellä 6,4 prosentin talouskasvullaan, koska se epäonnistui tahallaan EMU-ehtojen täyttämisessä ja

yhteiskuntasopimukseen vedoten järjesti kruunun säilyttämisestä kansanäänestyksen.[739]

Tänään tehtävänsä jättänyt Mari Kiviniemen hallitus oli Matti Vanhasen kakkoshallituksen raihnainen jäännös. Hallitusta runtelivat pahoin vaalirahoitusskandaali ja ministerien henkilökohtaiset töppäilyt: pääministeri Matti Vanhasen ja ulkoasiainministeri Ilkka Kanervan yksityiselämän ongelmat, liikenne- ja viestintäministeri Suvi Lindénin kyvyttömyys suoriutua vaativista internetin vapauteen ja hallintaan liittyvistä kysymyksistä, sisäasiainministeri Anne Holmlundin vitkastelu aselakiasiassa, oikeusministeri Tuija Braxin ajamat sananvapauden kavennushankkeet, äänikynnysten rakentelu, hänen esittämänsä feministiset ”naisrauhalait” ja muut seksuaalisuuden kuohintaan liittyvät tendenssit, kuten kastraatiohoito. Maahanmuutto- ja eurooppaministeri Astrid Thorsin osakseen saama kritiikki oli ainutlaatuista ja varmasti runsainta, mitä tässä maassa on koskaan ministerin toimista esitetty.

Tänään eronneen hallituksen toimintaan oltiin kaiken kaikkiaan erittäin tyytymättömiä. Itse antaisin eronneelle Kiviniemen hallitukselle kouluarvosanan *approbatur*. Matti Vanhasen hallitukselle en antaisi mitään arvosanaa, sillä tulokset menivät pakkasen puolelle.

Eipä silti, joukossa on ollut onnistuneitakin ministereitä. Jyrki Kataisen hallitus pantiin kokoon henkilöistä, jotka varmasti takaavat show’n jatkumisen. Esimerkiksi tohtoreilla Alexander Stubb ja Erkki Tuomioja on pätevyys ja kyky selviytyä tehtävistään jotenkuten. Ehkä myös valtiovarainministeriön virkamiehet saavat Jutta Urpilaisen vakuuttumaan lisäsäästöjen ja veronkorotusten tarpeellisuudesta. Niiden tueksi hallitusohjelmaan kirjattiin ehto, että suunnitelmia muutetaan valtiontalouden alijäämän pitämiseksi alle 1 prosentissa bruttokansantuotteesta. Sen sijaan en luota paljoakaan uuden oikeusministerin Anna-Maja Henrikssonin ja sisäasiainministeriksi valitun Päivi Räsäsen arvostelukykyyn ministerintoimissaan.

Esimerkiksi Henriksson muistetaan tavastaan uhata perustuslainvastaisella Ahvenanmaan itsenäistymishankkeella, mikäli ruotsin kielen asema manner-Suomessa ei parane.[740] Tänään hän vaati seksuaalirikollisille ankarampia rangaistuksia[741] arvellen siten yhdistävänsä kansaa ja ostavansa kannatusta julkiselta mielipiteeltä. Kun rangaistukset kovenevat, ei ole ihme, että miehillä housuissa löystyy.

Nykyisenä uuskonservatiivisuuden ja seksuaalisen ahdasmielisyyden aikana, jolloin ystävällisiä katseitakin pidetään ”seksuaalirikoksina”, olisi syytä miettiä tarkkaan, mistä teoista ihmisiä huudetaan giljotiinin alle ja mistä heitä oikeastaan kivitetään. Kukkahattutäti Anna-Maja Henriksson on myös ilmoittanut vastustavansa homoavioliittoja MTV3:n vaalikoneessa, ”koska perinteisten arvojen ja moraalin heikentyminen huolestuttaa minua”.[742] Niinpä on kyseenalaista, eteneekö Vasemmistoliiton ja

vihreiden lupaama lakiesitys ministeriössä vai ei.[743] Siihen se taisi loppua Rkp:n liberalismi.

Sen sijaan maahanmuuttoa Henriksson kannattaa lämpimästi vaikka ei kannatakaan ”kristittyjen suosimista muiden uskontokuntien sijaan”. Kerjäämisen kieltämistäkään Henriksson ei kannata, joten entinen pankkilakimies ilmeisesti tykkää, kun häneltä jotakin kerjätään. Sanokaa minun sanoneen: tässä on uusi Astrid Thors.

Päivi Räsäsen ja kristillisdemokraattien kielteinen homokanta puolestaan tiedetään laajalti. Tiedän itse myös sen, että uudella hallituksella tulee olemaan paljon tukalaa mietittävää talouden ja ulkopolitiikan alueella, joten olisi suotavaa, että pienehköt asiakysymykset, kuten avioliittolainsäädännön uudistus, hoidettaisiin kuntoon viiden muun puolueen virallisen kannan mukaan.[744]

Homokysymys tulee varmasti muuttamaan hallituksen ja eduskunnan melkoiseksi kanatarhaksi. Saa nähdä, malttaako Päivi Räsänen pysyä Raamatun sanassa, joka vaatii naista vaikenemaan seurakunnassa.

Myös sanavalmiina tunnettu Paavo Arhinmäki saa varmasti aikaan mielenkiintoista ohjelmaa liikenneministerinä toimiessaan. Hallituksen oudoin ministerinvirka on ”asunto- ja viestintäministerin” virka. Ehkäpä viestintäministerin sektori on erotettu liikenneministerin toimialasta tässä hallituksessa juuri siksi, että liikenne- ja viestintäministerinä toimiessaan anarkisti-Arhinmäen pelättiin liberalisoivan internetissä esiintyvää viestintää liikaa.

Minun ei käy kateeksi virkoihinsa nimitettyjä ministereitä eikä heidän päivittäisiä ruumisautokyytejään. Taloustieteellinen tosiasia on, että pelkkä budjettiriihessä hikoileminen ei valtion laariin mitään tuo.

Verojen korottaminen taannuttaa taloutta, ja rahan äyskäröinti yhdeltä sektorilta toiselle on aina jostakin muusta pois. Tämä kansantalous voidaan pelastaa vain tuottamalla lisäarvoa. Ja ainoa keino siihen on suomalainen työ: se että työ ja pääomat pidetään kansallisen edun mukaisesti maassa ja että varojen valutus muiden kansankuntien hyväksi lopetetaan vääntämällä euromaiden rahahanat kiinni.

Torstaina 23. kesäkuuta 2011

WILDERS ON SYYTÖN KUIN SUOMI SODAN JÄLKEEN

Suomalaiset vaiennusvälineet eivät ole seuranneet juuri lainkaan hollantilaisen Vapauspuolueen PVV:n (Partij voor de Vrijheid) johtajan Geert Wildersin oikeudenkäyntiä, vaikka se onkin muodostanut yhteiseurooppalaisen huvinäytelmän. Tämänpäiväisen uutisen mukaan hollantilainen tuomioistuin vapautti Wildersin lopultakin kaikista syytteistä.[745] Syyte oli ehtinyt typistyä muodolliseen yhden euron rangaistusvaatimukseen, jota maahanmuuttajavähemmistöjen edustajat hakivat Wildersille perustee-

naan, että hänen lausuntonsa olivat lisänneet väkivaltaa muslimeja vastaan.

Ei ole ihme, että vaatimus kaikui kuuroille korville Hollannissa, jota traumatisoivat edelleen Pim Fortuynin ja Theo Van Goghin murhat. Molemmat kun tehtiin nimenomaan islamin nimissä ja islamin puolustamiseksi. Wildersiä vastaan käytiin oikeutta kaksi kertaa, joista myös ensimmäinen päättyi vapauttavaan ratkaisuun vuonna 2009. Mielipidetutkimukset arvioivat tuolloin, että vapauttamisen kannalla oli 50 prosenttia hollantilaisista, kun taas päätöstä vastusti 43 prosenttia.[746]

Myös oikeudenkäynnin toisen osan alku oli traaginen ja lopputulos farssi. Jatko-osaa varjostivat muiden muassa lahjontayritykset, kun kävi ilmi, että oikeuden tuomari oli koettanut taivutella erästä todistajaa Wildersiä vastaan.[747] Lisäksi julkinen mielipide kääntyi entistä selvemmin arvostelemaan Wildersin syyttelemistä, ja oikeuden käyminen vain lisäsi hänen julkisuuttaan ja kannatustaan.

Harhaanjohtavaa Yleisradion uutisessa on se, että Wildersiä luonnehditaan ”äärioikeiston johtajaksi” ja hänen puoluettaan ”äärioikeistolaiseksi”. Kannanotto on tyypillinen parlamentaarisesti hallitun tiedotusvälineen toimittajakunnalle, jonka mielestä demarikin on äärioikeistolainen. Tosiasiassa Wilders ja hänen puolueensa ovat ajaneet vain maahanmuuton rajoittamista, islamin tekemistä yhteiskuntakelpoiseksi ja liberaalin länsimaisen yhteiskunnan säilyttämistä. Hän pitääkin itseään lähinnä oikeistoliberaalina. Wilders on sanoutunut irti esimerkiksi Jean Marie Le Penin ja Jörg Haiderin poliittisista linjanvedoista,[748] ja kirjoituksessaan *Klare Wijn* vuodelta 2006 hän on muotoillut ohjelman, joka on kaukana niin konservatiivipuolueiden kuin äärioikeistonkin päämääristä.[749] Voisi ehkä sanoa, että hän puolustaa vapaamielisenä tunnetun Hollannin parhaita perinteitä.

Koska sen enempää syyttäjä kuin puolustusasianajajakaan eivät ole ilmoittaneet hakevansa päätökseen muutosta, juttu tuskin jatkuu ainakaan Hollannin kansallisissa tuomioistuimissa. On tietenkin mahdollista, että jokin taho vaatii Euroopan ihmisoikeustuomioistuinta ottamaan asian käsiteltäväkseen. Ennakkoratkaisun saamiseksi EIT:llä on myös intressi suostua pyyntöön, mikäli se esitetään. Tuomiolla olisi kaikkien EU-maiden lainkäyttöä sitova vaikutus, joten suomalaisen median vaikeneminen Wildersin aiemmista prosesseista on ollut tältäkin kannalta hämmästyttävää. Ymmärrettävää se sen sijaan on, sillä vapauttava päätös ei ole tyydyttänyt vihervasemmistolaista toimittajakuntaa, joka ei mielellään kerro vapaaseen sanankäyttöön rohkaisevista ratkaisuista.

Entä mitä Wilders loppujen lopuksi teki tai vaati ja mitä merkitystä koko oikeudenkäymisellä loppujen lopuksi on? Kansan Vapauspuolueen puheenjohtajana Geert Wilders toivoi pitkään, että muslimimaahanmuuttajat sopeutuisivat hollantilaiseen yhteiskuntaan. Hän oli verrannut Koraania Hitlerin *Taisteluni*-teokseen ja arvosteli dogmaattiseen uskon-

nollisuuteen sisältyviä fasistisia vaaroja elokuvassaan *Fitna*. Hollannin oikeusviranomaiset puolestaan huolestuivat tästä ja alkoivat sopeuttaa Wildersiä siihen *sharia*-lakiin, jonka he olivat itse juuri oppineet.

Koska Wildersiä vastaan nostettu poliittinen oikeudenkäynti ei saanut tukea eikä kansan oikeustajuun perustuvaa legitimaatiota hollantilaisilta, oikeudet joutuivat pyörtämään aikeensa. Niinpä poliittiset puolueet alkoivat sopeuttaa koko yhteiskuntaa muslimien lain mukaiseksi tavoitteenaan saada Wilders tällä tavoin myöntymään Koraanin lakiin. Koska Wilders oli sillä aikaa saanut Hollannin kansan sopeutumaan omaan käsitykseensä siitä, että islamin leviämiselle olisi pantava stoppi, myöskään Wildersiä vastaan nostettu poliittinen vyörytys ei ottanut tuulta purjeisiinsa. Sen sijaan tulos oli, että niin oikeuden tuomiot kuin yhteiskunta laajemminkin oli pakko sopeuttaa maassa vakituisesti asuvan alkuperäisväestön tahtoon, mikä oli demokraattista ja oikein.

Ihme vain, ettei tämä tullut kaikille heti mieleen. Mutta eiväthän viranomaiset koskaan tee mitään viisaasti, kunnes vasta sitten, kun jäljellä ei ole muita vaihtoehtoja ja on pakko. Ainoa hyvä puoli Wildersin tuomitsemisessa olisi ollut se, että vankilassa hän olisi ollut suojassa vielä suuremmalta väkivallalta – täsmälleen sotasyyllisinä tuomittujen Risto Rytin, Väinö Tannerin ja Edwin Linkomiehen tapaan.

Sunnuntaina 26. kesäkuuta 2011

JUHANNUS ON OHI JA RUUMIIT LASKETTU

Juhannus on ohi ja ruumiit laskettu. Minua hämmästyttää tiedotusvälineiden morbidi tapa summata[750] juhlapyhien aikana kuolleita. Esimerkiksi tänä juhannuksena surmansa sai yhdeksän ihmistä. Se ei poikkea paljoakaan tavallisen viikonlopun aikana tapaturmaisesti kuolleista.

Tiedotusvälineiden tavassa mässäillä juhlapyhäkuolemilla onkin aivan oma makaaberi sävynsä. Näyttäisi siltä, että muutamat ihmiset nauttivat toisten onnettomuuksista sadistisella tavalla, juuri sellaisella, jota Erich Fromm analysoi klassikkoteoksessaan *The Anatomy of Human Destructiveness* (1973).[751] Teoksen mukaan nekrofiilinen mielihyvärakenne voi perustua yksilöiden gastroentrologiseen häiriöön, mutta se voi olla myös kulttuurinen tai ideologinen konstruktio.

Juhlapyhät tuottavat usein ahdistusta, sillä moni asia voi mennä pieleen. Odotukset voivat jäädä täyttymättä, ja tuloksena saattaa olla pettymyksiä. Kuinka lohduttavaa silloin onkaan, jos joillakin toisilla menee vielä huonommin ja muutamia esimerkiksi *kuolee?* Muille sattuneet suru ja epäonni tuottavat mielihyvää omasta kurjuudestaan kärsiville toisille ihmisille aidon sadomasokistisen tunnedynamiikan mukaisesti. Kenties juuri siksi onnettomuusuutisia myös luetaan. Ne syventävät tietoisuutta oman surkeuden suhteellisuudesta.

Onnettomuuksista uutisoiminen on sangen metafyysistä aivan niin kuin pelastuksen käsitekin. Sekä 'onnistuminen' että 'pelastus' juontavat juurensa kristillisestä ajatteluperinteestä ja toistavat sen lupauksia ja uhkakuvia. Onnettomuuden kantasana on "onni". Se taas sisältää ajatuksen onnistumisesta ja jostakin tavoitellusta absoluutista: onnellisesta tilasta. Paratiisimaisen tilan tavoittelussa epäonnistumisesta kertovat uutiset helpottavat keski- ja työväenluokan kateutta. Parasta on, jos rikkaille julkkiksille tapahtuu jotakin kielteistä ja joku esimerkiksi kuolee tai loukkaantuu ajaessaan kolarin Ferrarilla tai Porschella. Mikä moka!

Onnettomuuksilla mässäily toisaalta myös kostautuu. Tiedotusvälineet ja viranomaiset alkavat mäikätä *turvallisuudesta*. Tämä syventää keski- ja työväenluokan ahdinkoa ja tekee massakulttuurista juuri niin banaalia kuin se on.

Tämä maa on pullollaan erilaisia turvallisuusinstituutioita: poliiseja, vartijoita, tarkastajia, valvojia, tarkastajan tarkastajia, turvamääräyksiä ja sprinklerikeskuksia. Pahimpia kaikista ovat ilmaisjakelulehdet ja mainosradiot. Niiden todellisuus täyttyy pelkästä kontrollimielialan kylvämisestä, kauhistelusta ja moralismista. Mitään ei ymmärretä ja kaikkea paheksutaan.

Onnettomuuksilla mässäily heittää uhat ja pelot ilmaan, ja turvallisuusideologialla ne yritetään kahlita kiinni. Samalla menee huurteeseen koko älyllinen kulttuuri. Tämä näkyy yhtä selvästi politiikassa kuin viestinnässäkin. Intellektuelleina pidetään sankaripoliiseja ja kylän ämmiä.

Jouduin juhannuksen aikaan kuuntelemaan tahtomattani maan ainoaa valtakunnanlaajuista mainosradiota, radio Novaa. En tiedä mitään huonommin toimitettua ohjelmaa enkä kämäisempiä musiikkivalintoja. Koko lähetys koostui liikenneradiosta, jossa raportoitiin onnettomuuksista ja kolareista suoraan massakulttuurin ytimestä: juhannuksen ajan elämää suuremmista liikenneruuhkista. Ja tiedotuspolitiikan ristiriitaisuuden sekä ideologisuuden ilmentymänä samaan konserniin kuuluva TV-kanava puolestaan lähetti koostetta formula-ajoista, joissa onnettomuuksiin, ylinopeuksiin ja hurjiin kuolonkolareihin suorastaan innostettiin puolifasistisen kiiman ja hekuman vallassa.

Tämä on banaalin olemisen ja Angstin toteutumisyhteys. Pahinta on, että pakoa massakulttuurista ei mahdollista edes viihde. Mitä tehdä, kun viihde ei viihdytä? On saavutettu pitkästymisen kulminaatiopiste, josta ulospääsyä eivät takaa enää entistä sokaisevammat ärsykkeet tai efektikieli. Ehkä vapautuksen voi tarjota kesäinen uintiretki viiden promillen humalassa ja dramaattinen hukkumiskuolema.

Suuri osa ihmisten suisidaalisuudesta selittyneekin pyrkimyksillä vapautua massakulttuurin ahdistuksesta, edes hetkeksi. Ihmiset ovat niin vieraantuneita eksistenssinsä perusjuurista, että he koettavat tuottaa itselleen kokemuksen omasta olemassaolostaan juuri *extreme*-elämysten kautta.

Näin lehdet saavat jälleen uutta otsikoitavaa. Massakulttuurin arvojen mukainen viestintä on kurjuuden alku ja loppu. Normeilla pamputtaminen kiertyy kehälle. Moralismi tuottaa kielletyn hedelmän houkutuksen, kun ihmiset alkavat kokea tiedotusvälineiden ja viranomaisten kauhistelemat asiat *kiinnostavina*. Tämä liittyy ihmisten pyrkimykseen pitää yllä subjektiviteettiaan. On mahdotonta olla subjekti, ellei ole vapaa. Ja juuri vapauden tämä onnettomuuksilla pelottelu ja turvallisuusideologian lietsominen yrittävät häätää pois.

Mikäli siis ihmisille jää tilaa hengittää, heidän on lunastettava vapautensa itse. Siinä viranomaiset ja paikallisradiossa paasaavat turvallisuustädit ovat ilmeisiä vihollisia.

”Muistakaa tarkistaa palovaroittimenne ennen lomille lähtöä!” ”Ottakaa pelastusliivit ja -renkaat mukaan!” ”Tarkistakaa kyypakkaus!” ”Varokaa tasoristeystä ja varsinkin sitä tuttua”, torveaa paikallisradio ikään kuin muistuttaakseen, että uhat ja pelonaiheet maleksivat ihan tuossa kotikulmilla, nurkan takana ja keskellä sinänsä rauhallista olemassaolon tilaa. ”Terveisin Pelastusalan keskusliitto.”

Nämä turva- ja pelastusalan toimijat saavat aikaan enemmän pahaa kuin hyvää. Ne nimittäin tuhoavat omalla sadomasokistisella turvallisuudenvartioinnillaan sen, mikä elämässä on tärkeintä: hyvän läsnäolon kokemuksen. Ne kyseenalaistavat ihmisten oman ajattelun ja aloitteiden pitämisen omissa käsissä, siis subjektiviteetin. Ne luovat kauhua omilla uhkakuvillaan ja pilaavat kesästä nauttivien ihmisten hyvän tunnelman. Ne lietsovat pakkoneurooseja ollessaan itse niiden vankeja ja vesittävät omilla pelotteluillaan todellisen turvallisuudentunteen. Loppujen lopuksi ne halvaannuttavat terveen järjen mukaisen ajattelun, käytännöllisen toimintakyvyn ja ihmisten välisen luottamuksen.

Turvaviranomaisten, kurin ja järjestyksenpidon Suomi on umpikalloisten ja pölkkypäisten idioottien luvattu maa. Ainakaan minä en tätä kontrollia kaipaa. Jos minua uhkaa mahdollisten laiminlyöntieni vuoksi jokin vaara, otan sen riskin. Sittenpähän tiedän eläneeni.

Neuvon myös kaikkia muita olemaan välittämättä turvaviranomaisten määräyksistä, sillä ne ovat nautintoihin kykenemättömien kateellisten jorinoita. Hyvää ja tarkkailusta vapaata kesää.

Maanantaina 27. kesäkuuta 2011

LÖYSIVÄTKÖ PERSUT, KRISTILLISET JA MUSLIMIT YHTEISEN SÄVELEN?

On kulunut puolisen vuotta siitä, kun YK:n yleiskokous päätti poistaa sukupuolisen suuntautumisen päätöslauselmasta, jonka tarkoitus on suojella ihmisiä kuolemanrangaistuksilta.[752] Tämä tarkoittaa, että yleis-

kokouksen mielestä homoseksuaalisuuden perusteella saa tuomita kuolemaan.

Kuolemantuomioita homoille, lesboille, biseksuaaleille ja transseksuaaleille langetetaan edelleen monissa islamistisissa maissa, joten YK:n päätös merkitsi myönnytystä muslimien harjoittamalle despotialle. Toisaalta YK on määritellyt uskontojen arvostelemisen "viharikokseksi" suojellakseen islamia. Tämä osoittaa, että monet YK:n kaltaiset viranomaistahot ovat tasa-arvopolitiikassaan pelkkiä amatöörejä ja kaksinaismoralismin ylläpitäjiä.

Myös Suomen viranomaiset hyysäävät ulkomaalaisia ja hermoilevat naisten ja miesten tasa-arvon vuoksi, mutta seksuaalivähemmistöjen asioita ei tunnusta edelleenkään sen enempää vähemmistövaltuutetun kuin tasa-arvovaltuutetunkaan toimisto. En väitä, että kukaan hyvällä itsetunnolla varustettu ihminen kaipaisi viranomaisvallan kuoliaaksi rakastavaa vaikutusta, mutta pidän edellä selitettyä politiikkaa esimerkkinä syrjintähierarkioiden tarkoitushakuisesta rakentelusta, siis tiettyjen ryhmien positiivisesta erityiskohtelusta ja toisten diskriminoinnista.

Viikko sitten lehdet raportoivat, että YK:n ihmisoikeusneuvosto tuomitsi ensimmäistä kertaa myös seksuaaliseen orientaatioon perustuvan syrjinnän.[753] Äänestys 47-jäsenisessä neuvostossa päättyi niukasti lukuihin 23–19 kahden ollessa poissa ja kolmen äänestäessä tyhjää Etelä-Afrikan aloitteesta tehdylle päätöslauselmalle.

Päätöksen takana olivat USA, EU, Brasilia ja joukko muita Etelä-Amerikan valtioita. Sen sijaan islamilaiset ja useimmat afrikkalaiset maat äänestivät vastaan Nigerian ja Pakistanin johdolla. Heidän mukaansa päätöslauselmalla "ei ole mitään tekemistä perustavanlaatuisten ihmisoikeuksien kanssa". Amnesty Internationalin mukaan homoseksuaalisuus on edelleen laitonta 76 maassa.

Seksuaalivähemmistöjen puolesta puhuminen saattaa kyllästyttää joitakin ihmisiä Suomen kaltaisessa valtiossa, jossa korjattavaa on enää vähemmän puoli vuosisataa kestäneen työn tuloksena. Helsinki Priden eli Seksuaalinen tasavertaisuus ry:n järjestämien vapautuspäivien tänään alkaessa on hyvä muistaa, että esimerkiksi Venäjällä ja monissa Itä-Euroopan maissa homoja ja lesboja teljetään edelleen vankiloihin ja gay-paraateja hajotetaan viranomaisvallan toimesta. Esimerkiksi Budapestin gay-pridea kohtaan järjestettiin vastamielenosoitus, jonka julisteissa homot haluttiin vetää hirteen. Aionkin itse osallistua ensi lauantaiseen pride-kulkueeseen nimenomaan protestiksi kyseisenlaisia väkivallanilmaisuja kohtaan.

Suomessa Perussuomalainen puolue on tuominnut viimevuotista pride-kulkuetta vastaan suunnatun väkivallan, mutta vastustamalla homoja ideologisesti se on luonut homovastaista ilmapiiriä, joka puolestaan saattaa rohkaista joitakin tahoja fyysiseen väkivaltaan. Kristillisdemokraatit

taas ”ymmärsivät” väkivallanilmausta. Käytännössä he hyväksyivät väkivallan katsomalla laitonta toimintaa läpi sormien.

Tämä herättää kysymyksen, ovatko perussuomalaiset, kristilliset ja muslimit löytäneet yhteisen sävelen tuomitessaan homojen ja lesbojen asiat joko kadotukseen tai merkityksettömän neutraaleiksi. Esimerkiksi Perussuomalaisella puolueella on kielteinen kanta samaa sukupuolta olevien avioliittoihin.

Puolueen kasvun myötä kattoa on ollut kuitenkin pakko nostaa ja seiniä siirtää leveämmälle, jotta tulijat ovat mahtuneet sisään. Niinpä puolueen piirissä on nykyään hyvin monenlaisia näkemyksiä. Käsitys perussuomalaisista yksiselitteisen homovastaisina ihmisinä onkin stereotypia ja johtuu lähinnä konservatiivisen puoluejohdon edustamista päähänpinttymistä.

MTV3:n vaalikone kertoi, että Helsingin vaalipiirin 21 ehdokkaasta 5 perussuomalaista suhtautui homoavioliittoihin myönteisesti ja 2 neutraalisti. Heidän joukossaan olivat muiden muassa kaupunginvaltuutetut Nina Huru (neutr.) ja Antti Valpas (myönt.), joka on toiminut myös kansanedustaja Pentti Oinosen avustajana.

Kymen vaalipiiristä valittu kansanedustaja Reijo Tossavainen on niin ikään ilmoittanut olevansa homoliittojen kannalla MTV3:n vaalikoneessa. Samoin Uudenmaan vaalipiirissä Teemu Lahtinen on merkinnyt itsensä sukupuolineutraalin avioliittolain kannattajaksi. Suomen Sisun puheenjohtajana ja Espoon kaupunginvaltuutettuna toiminut Lahtinen osoittaa tällä teolla, miten arvoliberaalia ja länsimaisten vapausarvojen säilyttämiseen tähtäävää sisulaisten ajattelu voi olla.[754]

Varmastikin yhtä paljon huomiota herättää juutalaista uskontoa tunnustavan Ben Zyskowiczin (kok.) asettuminen *vastustamaan täysin palkein sukupuolineutraalia avioliittolakia!* Julkisuudessa kaikenlaisten annamajahenrikssonien (Rkp), paularisikoiden (kok.) markkulaukkasten (kesk.) ja anttikaikkosten (kesk.) kielteisistä homokannoista ei ole vaahdottu läheskään yhtä paljon kuin perussuomalaisten. Miksihän?

Onhan esimerkiksi Paula Risikko nimitetty uudeksi sosiaali- ja terveysministeriksi ja Anna-Maja Henriksson oikeusministeriksi. Mikäli vihreät tai Vasemmistoliitto tekee homoavioliitoista aloitteen, Risikon asennoituminen osoittaa kokoomuksen moraalin tai mahdollisen kaksinaamaisuuden. Kokoomus kun on *puolueena* päättänyt omaksua myönteisen kannan sukupuolineutraaliin avioliittolakiin. Kiintoisaa on, että Risikko vastustaa kyllä homoavioliittoja ja adoptiolain muutosta mutta salli itsensä ja miehensä adoptoida tyttären Kiinasta.

En aio pillahtaa itkuun sen enempää muutamien kokoomuslaisten osoittaman kielteisyyden kuin eräitä perussuomalaisia kohtaan tuntemani kiitollisuuden vuoksi. En myöskään tarkoita, että oma onnellisuuteni riippuisi mitenkään poliitikkojen kiistämistä tai luovuttamista naimaluvista. Yleensäkin katson, ettei julkisen vallan interventio ihmisten välisiin suh-

teisiin ole perusteltua. Mutta legitimaation kieltäminen tai luovuttaminen *osoittaa asenteita* ja voi sen vuoksi olla monille perushomoille tärkeää.

Onhan avioliitto edelleen kaunis tapa. Omasta mielestäni avioliitto-instituutiota voisi kehittää uskonnollisperäisen avioliittokäsityksen sijasta rakkausavioliittojen suuntaan.

Lauantaina 9. heinäkuuta 2011

OLLIN KURJUUS

Mieleeni tuli muutama ajatus näin iltamyöhään avattuani ikkunan ja ahmaistuani keuhkoihini kaupungillisen urbaania ilmaa. Kyseessä on eksistentiaalinen välitilan tunnelma, jonka vallitessa aika tuntuu pysähtyvän, vaikka oikeastaan se virtaa eteenpäin, ja oma elämä sekä menneisyys sulautuvat historian vääjäämättömästi etenevään virtaan. Ehkä juuri tämä tuottaa vaikutelman, ettei mikään loppujen lopuksi muutu.

Nuoruus on mielenkiintoinen asia. Se on aina samanlainen. Alapuolellani Isolla Roobertinkadulla on kuhissut hektinen yöelämä kävelykadun avaamisesta asti. Hälinä, hermostunut jonottaminen ja kiihkeä vaeltelu eivät kysy ulkoilman lämpötilaa eivätkä vuodenaikaa. Vain ihmiset tuossa alati jatkuvassa levottomuuden kiertokulussa vaihtuvat.

Monet niin sanonut nuoret aikuiset ivaavat usein varttuneempaa väkeä, mutta niin tehdessään heillä tuskin on aavistustakaan, kuinka paljon me vanhempien miesten liiton jäsenet naureskelemme nuorison kommelluksille ja rämpimiselle omien pulmiensa keskellä. Vaikka onhan asiassa totta kai vakava puolensa.

Onneksi nuoruus on vain kerran elämässä. Toista kertaa sitä ei kestäisi. Yhteiskunta esittää nuorisolle useita vaatimuksia, joista monet tuntuvat ylivoimaisilta: kirjoita ylioppilaaksi, hoida valtion velvollisuudet, hanki opiskelupaikka, maksa vuokraa, valmistu joksikin ja hanki itsellesi panopuu. Vaatimuksia esittävät sekä ulkoiset olot että sisäiset tarpeet. Ihmisenä oleminen ei ole todellakaan helppoa. Eikä kukaan auttaisi tietenkään mitenkään. Taloudelliset tulot ovat pienet, ja ahne sukupolvi tuntuu kiskovan kaiken pankkitileilleen.

Yksi hyvä puoli nuoruudessa on: saa olla kaunis. Sitä nuoriso myös pyrkii käyttämään hyväkseen. Vanhempiin ihmisiin kohdistuva ikärasismi on kieltämättä sekin hersyvää, sillä ivallisuuden takaa kajastaa pelko oman nuoruudenkauneuden menettämisestä.

Kuinka paljon vaivaa ja unettomia öitä nuoriso joutuukaan näkemään pelkkien biologisperäisten viettiensä ja seksuaalisten tarpeidensa vuoksi? Kun nyt puolen yön aikaan tähystän ikkunastani kotikadulleni Isolle-Roballe, voisin ravintoloiden jonojen perusteella luulla, että niissä jaetaan ilmaista rahaa.

Todellisuudessa siellä ei jaeta mitään ilmaiseksi. Myös seksuaalisilla markkinoilla menestyminen vaatii panostamista, vähintäänkin omaan itseen. Tämän vaihdon ympärillä pyörivät sitten sekä muodin että baarien bisnekset.

Minua noiden keskiyön karpaasien seksuaaliset paineet säälittävät. Sääli puolestaan on tässä tapauksessa myötätuntoa. On yleisinhimillisesti puhuttelevaa, miten paljon monet antautuvat tekemään työtä löytääkseen sen ihanan yhdessäolon tunteen ja voidakseen nauttia seksistä.

He ovat nuoria. Ja koska he ovat nuoria, heiltä puuttuvat oikeat metodit. Kollien mouruaminen alkaa joka ilta myös internetin keskustelupalstoilla: ”Kun olisi, kun voisi, kun saisi, kun naisi...”. Konditionaalia ainakin osataan käyttää.

Sen sijaan vanhempi ihminen on kettumainen. Ei tarvitse enää raahautua kapakoihin eikä olla pilkkuun asti. Ei tarvitse alistua epätoivoiseen viimeiseen jakoon saati kokea sitä lohdutonta tunnelmaa, joka liittyy yksinäiseen kotiinpaluuseen aamuyöllä kello neljä.

Taidan sulkea ikkunani ja kömpiä tuolla punkassa odottavan parikymppiseni viereen. Hyvää yötä.

Maanantaina 11. heinäkuuta 2011

LAIVANUPOTUSTA EUROOPPALAISITTAIN

Euroopan pankkiirit pelaavat laivanupotusta yhdessä poliitikkojen kanssa. Tässä pelissä pohjaan pulahtaa neljän ruudun taistelulaivoja, kolmen ruudun risteilijöitä, kahden ruudun hävittäjiä ja yhden ruudun pienempiä purkkeja.

Poliitikot todennäköisesti häviävät tämän pelin, sillä se on heidän tehtävänsä. Muutenhan koko laskulle ei löytyisi maksajaa. Ja maksaja on kansa.

Tänään upposi vähintään risteilijä, kun seuraava laina-annos humahti Kreikan kansantalouden pohjattomaan kuiluun. EU:n talouskomissaari Olli Rehn puolestaan kiitteli sekä Kreikan parlamenttia säästöihin sitoutumisesta[755] että EU:n valtionvarattomuusministereitä takaajiksi ryhtymisestä.[756] Pehmeä on Rehnin pamppu.

Koomista on, että aina kun euroskeptikot arvostelevat tukipaketteja ja niiden tehottomuutta, puolustajat sanovat, että ”tilanne saattaisi olla vielä pahempi ilman”. Argumenttiin sisältyy perusvirhe, jonka mukaan historian katsotaan todistaneen jonkin menettelyn oikeaksi, vaikka todisteet ovat kadonneet menneisyyden pyörteisiin. Myös minä saattaisin hypätä yhdellä jalalla kuuhun, jos en olisi hengittänyt maan ilmaa, mutta sitä ei voida todistaa, koska ilmaa tuli jo hengitettyä.

”Oikeassa oleminen” onkin nyt helppoa mutta oikein toimiminen vaikeaa. ”Väärässä olijoiden” asema taas näyttää vaikealta, kun taas vää-

rin toimiminen on helppoa. Oikeassa olisi pitänyt olla oikeaan aikaan, kuten Vennamo sanoi. Kreikan valtio velkaantui jo sosialistihallitusten aikana parinkymmenen prosentin vuosivauhdilla, euroehdot väärennettiin, ja harmaan talouden osuus on 40 prosenttia. Luulen, ettei Kreikan valtiota voi pelastaa enää mikään, niin kuin ei yhteisvaluutta-aluettakaan.

Euron kriisin Suomen kansantalous kyllä kestää, mutta ei miljardien eurojen kriisiä. Toivottavasti Suomen ja Kreikan välinen vakuussopimus vaatii myös muita maita peräämään Kreikalta vakuuksia tai ohjaa Suomen kokonaan ulos takausten antamisesta siinä tapauksessa, että käytäntö ei sovi toisille euromaille.

Vakuuksien vaatimisesta ei pidä tinkiä, sillä siitä on sovittu Suomen hallitusohjelmassa. Taloustieteilijöiden valitusvirret vakuussopimusten ”luottamusta heikentävistä vaikutuksista” pitäisi repiä kappaleiksi, sillä ne perustuvat pelkkään illuusiotalouteen, siihen, ettei velkojen katteeksi ole pitkään aikaan vaadittu mitään konkreettista, kuten maata, kiinteistöjä, kultaa tai teollisuuslaitoksia. Selvähän se, että tämäkin kasinotalous aikaa myöten räjähtää, ja tuloksena on jättiläismäinen Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankki.

Kun Maastrichtin sopimusta ja sen EMU-ehtoja sorvattiin vuonna 1992, peräti 62 saksalaista professoria laativat poliitikoille kirjelmän, jonka mukaan yhteisvaluutta ei tulisi toimimaan. Heidän mielestään ehdot olivat kyllä välttämättömät mutta mahdottomat toteuttaa. Samaa sanoivat useat amerikkalaiset taloustieteilijät pitäen eurooppalaista yhteisvaluuttaa ”romattisena haaveena”. Julistukset kaikuivat kuuroille korville, sillä Helmut Kohlin ja Gerhard Schröderin tapaiset natsismin pelossa kasvaneet poliitikot halusivat luoda yhteisen valuutta-alueen oman maailmaa syleilevän rauhanrakkautensa merkiksi. Maastrichtin sopimuksen eräs tarkoitus oli ”estää sodat Euroopassa”. Nyt kun euromaat ovat ajautumassa erimielisyyksiin yhteisvaluutan *vuoksi*, tuo naiivin sinisilmäinen lauselma näyttää entistäkin surkuhupaisammalta.

Suomessa monet poliitikot, kärjessä Jyrki Katainen, ovat korostaneet, että euroon kuulumisesta on maallemme enemmän hyötyä kuin haittaa. – Ai, ai! Kukas on antanut ministerille luvan ajatella oman maamme etua? Eurohan luotiin yhteisvaltuutta-alueeksi tarkoituksena pitää silmällä koko Euroopan yhteistä etua. Kun kansallista etua kuitenkin kaikesta huolimatta (ja kaikkien valheiden vastaisesti) ajatellaan, huomion arvoista on seuraava: euro on pysynyt koossa vain siksi, että yhteisvaluuttaan kuulumisesta on ollut enemmän hyötyä kuin haittaa *tärkeimmille ja suurimmille eurovaltioille*.

Euro on tähänkin mennessä pysynyt koossa vain voimalla ja vallalla, kun siitä on ollut nettohyötyä rikkaimmille ja parhaiten menestyville maille. Mutta nyt euroon kuulumisesta on niillekin jo selvästi enemmän haittaa kuin hyötyä. Esimerkiksi Suomelle koituvat haitat ovat tätä nykyä suuremmat kuin hyödyt, ja myös yhteiset hyötynäkökohdat ovat kuihtu-

neet olemattomiin verrattuina niihin suuriin ongelmiin, joita yhteisestä valuutasta seuraa myös tulevaisuudessa. Tässä mielessä euro on meille parhaimmillaan hyödytön ja pahimmillaan vahingollinen valuutta.

Torstaina 14. heinäkuuta 2011

OODI FILOSOFIAN OPISKELULLE

Pian on taas se aika vuodesta, jolloin monta viatonta ihmistä aloittaa filosofian opinnot yliopistolla. Haluankin antaa uusille opiskelijoille tuhannen taalan neuvon: kääntykää tieltä vielä kun voitte, aikana jolloin elämänne ei ole täysin pilalla.

Filosofian opiskeleminen on umpikuja. Se on sumppu, joka suppenee opintojen edetessä. Tien päässä on luukku, josta päädytään paistinpannulle.

Opiskelijoiden elämä on nykyisin tehty mahdottomaksi. Vielä omassa nuoruudessani opiskelija saattoi jopa asua jokseenkin kunniallisesti tarvitsematta käyttää sekä opintolainaa että (mahdollisen) palkkansa rippeitä pelkkään vuokrien maksuun. Sen sijaan nykyinen vuokrakiskonta ja yliopiston yhtäaikaiset suoritusvaatimukset tekevät opiskelemisesta sellaista helvettiä, että itsensä elättämiseen eivät riitä enää runsaimmillakaan ryntäillä varustetun Johanna Opintotukiaisen avut.

Itse en missään tapauksessa tuhlaisi enää omaa elämääni mihinkään niin tyhjänpäiväiseen ja arvottomaan kuin filosofian opiskelemiseen yliopistoissa. Tämä johtuu, paitsi opiskelijoiden taloudellisen aseman vaikeudesta, erityisesti akateemisen filosofian huonosta tasosta. Kaiken, minkä olen filosofian piirissä oppinut, olen oppinut tutkintovaatimusten ulkopuolella: en opetuksen ansiosta vaan siitä huolimatta. Myös opinnäytteeni tein omaehtoisesti, ilman ohjausta ja taloudellista tukea. Yleensäkin olen sitä mieltä, että jos ihminen ei kaksikymmentävuotiaana osaa mitään itse, opettaminen on toivotonta ja turhaa.

Filosofia on toisaalta ainoa oppiaine, jota saatoin opiskella yliopistossa. Erityistieteet ovat banaaleja ja sidottuja disipliineihin ja paradigmoihin. Ne tappavat luovuuden. Luova ajattelu ei ole pitkän päälle mahdollista myöskään akateemisen filosofian piirissä, sillä yliopistolaitoksessa filosofia sidotaan tieteellisyyden ihanteisiin. Niitä leimaavat todistelun pakko ja alistaminen toiseuden kiroukselle, jolloin periaatteellisesti eri mieltä olevat viholliset päästetään päättämään omien ajatusten arvosta. Ja kuten jo Nietzsche sanoi: mikään sellainen ei ole suuriarvoista, mikä voidaan todistaa.[757]

Yliopistofilosofia on puoliksi oppineiden kinastelua. Sillä tavoin syntyy töpselinokkaisia professorivallan kellokkaita, jotka hautovat viisauksiaan seminaareissa. Lopulta kaikki rimpuilevat toistensa tukassa kiinni kuin koulupojat opettajattaren rintaliiveissä. Tietääkseni kukaan filosofi ei ole

tullut kuuluisaksi märehtimällä tieteellisissä kollokvioissa vaan lähinnä sen perusteella, mitä on onnistunut sanomaan omapäisissä ja kielletyiksi julistetuissa kirjoissaan.

Filosofia ei sovi köyhille

Filosofia on oppiaine, jonka opiskelemisesta ei ole odotettavissa taloudellista hyötyä. Tässä tapauksessa en tarkoita sanalla ”hyöty” ’ylijäämää’ tai ’liikevoittoa’, sillä sitähän tekevät monet liike-elämän konsultit filosofeina esiintyessään. Oikean filosofian tunnistaa siitä, ettei se takaa edes *toimeentuloa* niin kuin ei mikään, mikä on totta.

Muiden muassa Platon ajatteli, että filosofien kuuluukin olla muille ihmisille hyödyttömiä. Varjopuolena tässä puolueettomuuden tavoittelussa on se, että ellei filosofeja nosteta samalla kuninkaiksi, he ovat pian myös elottomia.

Filosofit onkin yritetty lytätä yhteiskunnassa siksi, että filosofien ylivertaisuus tunnetaan, eikä erityistieteilijöille ole jäänyt muuta keinoa oikeuttaa virkojen saalistustaan kuin koettaa osoittaa filosofit mukakelpaamattomiksi kaikkeen. Koska filosofit ovat pysyvästi erityistieteilijöiden yläpuolella ja tavoittamattomissa, erityistieteilijöille ei ole jäänyt muita keinoja epäoikeudenmukaisten hallintopäätöstensä perustelemiseen kuin väitteet filosofien ”epäsosiaalisuudesta”, ”epätieteellisyydestä” tai ”räyhähenkisyydestä”. Kuinka usein ”räyhähenkisyydeksi” onkaan sanottu älyllistä vastaansanomattomuutta ja ”loukkaavuudeksi” julkaisujen korkeaa kirjallista tasoa? Itsenäisyys puolestaan on yritetty kääntää ”epäsosiaalisuudeksi” tai ”kansainvälisyyden vastaisuudeksi”. Niinpä tiedeyhteisön tuomiot ovat olleet todellisia Sokrateen kuolonäänestyksiä, ja Platonin ylöskirjaama tarina on klassikko juuri siksi, että vallitseva todellisuus pitää sen aina ajankohtaisena.

Filosofian opiskeleminen tuottaa kelpoisuuden vain filosofin virkoihin, joita Suomen yliopistolaitoksessa on parisenkymmentä. Jotta virkoja riittäisi kaikille, maamme jokaiselta filosofian laitokselta pitäisi valmistua vain yksi maisteri ja tohtori vuosikymmenessä. Loput putoavat mustaan aukkoon.

Yliopisto jättää käytännössä kaikki filosofiasta valmistuneet täysin heitteille olemalla takaamatta filosofeille minkäänlaisia toimintaresursseja. Lainsuojattomuus vallitsee myös yhteiskunnassa. Teologit ja uskonnonopettajat kaappasivat itselleen lukioiden filosofian opetuksen. Psykologit puolestaan ovat pyhittäneet itselleen psykologinvirat, joihin muilta kuin psykologin virkatutkinnon suorittaneilta on pääsy kielletty. Tosiasiassa psykologitkin ovat velkaa filosofialle, jonka kyljestä psykologia irtautui noin sata vuotta sitten. Ja tuskin kukaan huomaa sitäkään, että jokainen meistä on luonnostaan psykologi. Juuri siksi (eli rahanteon var-

mistamiseksi) psykologina toimiminen onkin ”laillistettu” ja pantu lukkojen taakse.

En sano näin kateudesta tai esittääkseni vaatimuksia vaan julistaakseni oikeudenmukaisuutta. Filosofiasta valmistuneet ovat vailla minkäänlaista oikeusturvaa. Filosofit ovat henkipattoja, joiden nujertamiseksi voidaan vedota ”kaikki on omaa syytä” -periaatteeseen eli ihmisten vapauteen kaikista rajoitteista sekä heidän omista valinnoistaan johtuvaan syyntakeellisuuteensa. Mitään oikeuksia filosofeilla ei ole koskaan katsottu olevan, toisin kuin esimerkiksi kasvatustieteilijöillä ja niinkin turhan tieteenalan edustajilla kuin sosiologeilla, joilla on omat suojatyöpaikkansa sosiaalihallinnon piirissä.

On hämmästyttävää, kuinka vapaasti ihminen saa ja voi kuolla. Amerikkalaiset poliisisarjat ovat opettaneet ajattelemaan, että ihmisen jouduttua onnettomuuteen paikalle saapuu viranomaisvalta siniset muoviämpärit hälytysajoneuvojen katolla leiskuen, ja defibrillaattorit kaivetaan esiin sydänkohtausdramatiikan luomiseksi. Hollywoodissa ihminen voikin saada osakseen vielä jonkinlaista hospitaliteettia! Tämä osoittaa, kuinka inhimillinen yhteiskunta Yhdysvallat on. Sen sijaan Suomessa filosofit kuolevat kaduille.

Voit palvella yliopistoa kaksikymmentä vuotta, ja loppujenkaan lopuksi sinulle ei myönnetä yliopistolaitoksen piiristä kerrassaan mitään toimintaresursseja saati vähäisintäkään virkaa. Paljon moititut tarkkailu- ja valvonta-alojen ammattikäytännöt ovat siihen verrattuna *vähemmän väkivaltaisia* kuin yliopistolaitos. Esimerkiksi poliisin, palokunnan tai armeijan palveluksessa voi saada osakseen edes jonkinlaista kunnioitusta, ja vuosien myötä jopa ylenee tehtävästä toiseen. Sen sijaan yliopistolaitos on mieltä ja moraalia vailla.

Pragmatismin sietämätön kepeys

Opiskelu on suuri riski ja uhraus. Tutkintojen suorittaminen on kallista ja vie aikaa, jonka kuluessa syntyy ansioiden menetystä eivätkä eläkkeet kartu. Varoitankin opiskelijoita opiskelemasta yliopistolaitoksessa mitään muita tutkintoja kuin niitä, jotka tuottavat kelpoisuuden tiettyyn tehtävään tai virkaan. Tämä tarkoittaa, että nyky-yliopistossa ei kannata opiskella muita aloja kuin rahatieteitä: oikeustiedettä, lääketiedettä, taloustieteitä ja muutamia ammattipätevyyden tuottavia virkatutkintoja.

Mikäli nämä alat eivät kiinnosta, on syytä mennä ammattikouluun ja valmistua vaikkapa parturiksi tai rakennusmieheksi sekä veloittaa tunnin kestävästä työstä 120 euroa, kuten Helsingissä on tapana. Filosofiaa, sosiologiaa ja humanistisia tieteitä voi harrastaa vapaa-aikana ja oppia niistä omin toimin enemmän kuin jonkun kommunistin tai feministin propagoimana yliopistossa.

Älyllisen elämän käytännöllistyminen on tietenkin kulttuurin kannalta tuhoisaa. Periaatteellisten ongelmien sijaan ihmiset alkavat pohtia pelkkiä aineellis-immanentteja kysymyksiä. Periaatteita ei uskalleta eikä ole mahdollistakaan kyseenalaistaa, kun ihmiset keskittyvät vain selviytymään arkipäivän ongelmien keskellä. Tällä tavoin akateemisesta filosofiasta tulee juuri sellaista helmikanojen hienostelua, jollaista se nykyisin on, ja köyhien ihmisten kapinallisuus tapetaan pois. Kuitenkin juuri kritiikin esittäminen olisi filosofian tehtävä ja sisältö.

Tämä tehtävä ei toteudu materialisoimalla henkistä ja teoreettista elämää, esimerkiksi pitämällä filosofisen elämän ongelmia todisteina aineellisen ja käytännöllisen näkökulman tärkeydestä ja hallitsevuudesta. Sillä tavoin filosofit vedettäisiin pragmatismin suohon, jossa teoreettinen järki haudattaisiin massakulttuurin, perheen, toimeentulon ja sosiaalisen elämän tuottamiin vaikeuksiin.

Filosofia on mahdollista vain, mikäli teoreettinen ja periaatteellisesti kyseenalaistava näkökulma hallitsee ja filosofit voivat repiä auki poliittiset ja taloudelliset valtasuhteet. Filosofien vapaus taas on mahdollista perustamalla maahamme 200 uutta filosofin virkaa. Tämä puolestaan olisi koko kulttuurielämällemme hyödyllisempää kuin jonkin taidelaitoksen rakentaminen.

Erään tunnetun lauselman mukaan ainoa filosofinen ongelma on, miksi ihminen ei tee itsemurhaa. Ehkä tämän ajatuksen osakseen saama huomio kertoo sen osuvuudesta, toisin sanoen siitä, miten hyvin se peilaa filosofien elämää.

Omasta mielestäni ainoa filosofisesti merkityksellinen ongelma on, miksi filosofian opiskelijat eivät tapa filosofian laitoksen viranhaltijoita, sillä ristiriita syömävelaksi elävien filosofien ja kultapossukerhoon kuuluvien byrokraattien välillä on sen verran raju. Tavallaan jokainen filosofiasta valmistuva onkin nykyään zombi: elävä kuollut. Hän on käynyt läpi oman kuolinrituaalinsa jo suorittaessaan tutkinnon. Nyt hän vain kamppailee pyhän sotansa sen kohtalokkaaseen loppuun.

Perjantaina 15. heinäkuuta 2011

SUOMALAISTEN FILOSOFIEN TOP 20 -LISTA

Tämä on suomalaisten filosofien TOP 20 -lista. Koska filosofia pyrkii olemaan eräänlainen muiden tieteenalojen ylitiede, moniakin ihmisiä kenties kiinnostaa, keitä tälle verrattomien intellektuellien listalle kuuluu. Aloitetaan ensimmäiselle sijalle nousseesta.

1. *Petri Ylikoski*

Useimmille tuntematon. Ei ole lausunut mitään tärkeistä filosofisista kysymyksistä, sillä on keskittynyt systeemifilosofiaan ja kansainvälisten artikkelien julkaisemiseen.

Väitteli tohtoriksi jälkeeni mutta nimitettiin ohitseni assistentiksi Helsingin yliopistoon vuonna 1998, vaikka oli koulutustasoltaan vasta lisensiaatti. Laitettiin istumaan Tampereen yliopistoon Matti Sintosen oppituolille, koska on hänen helsinkiläinen ystävänsä ja oppilaansa sekä edustaa naturalistista heterofilosofiaa. Ei karismaa.

2. *Matti Sintonen*

Suomalaisen filosofian Hannu Hanhi. Raimo Tuomelan oppilas ja uralle valittu Helsingin yliopistossa. Sai apulaisprofessuurin Tampereen yliopistosta kakkossijalta, kun vielä häntäkin mitättömämpi Jan von Plato veti hakemuksensa pois.

Ei ole julkaissut opetusalansa tieteenfilosofian alalta mitään sellaista, jolla olisi ollut jotakin merkitystä eri tieteenharjoittajille. Ei ole sanonut mitään myöskään käytännöllisen filosofian kysymyksistä tai etiikan ja yhteiskuntafilosofian tärkeistä ja ajankohtaisista ongelmista. Nimitettiin viransijaiseksi Ilkka Niiniluodon paikalle täyttämään häneltä jäänyt valtatyhjiö, mutta tyhjiö ei tullut täydemmäksi.

3. *Leila Haaparanta*

Jaakko Hintikan oppilas ja analyyttinen kielifilosofi. Saanut kaiken Hintikan kädestä. Väittää edustavansa fenomenologiaa mutta valehtelee. Edustaa analyyttisen kielifilosofian kautta nähtyä fenomenologisen ajattelun vääristelyä.

Käytettiin pelinappulana, kun Juha Varto ja hänen pari sataa oppilastaan karkotettiin Tampereen yliopiston filosofian ainelaitokselta 1990-

luvulla. Nimitettiin Veikko Rantalalta avautuneeseen professorinvirkaan seuraaviksi 30 vuodeksi, jotta pöytä tulisi pyyhityksi.

Hylkäytti dosentuurihakemukseni kahdella minua vähemmän ansioituneella ruotsinkielisellä tutkijalla, Kristian Klockarsilla ja Olli Lagerspetzillä, vuonna 2005.[758] Tosin nimitykseni ei olisi tullut liian varhain vaan liian myöhään, sillä vaatimukset eivät olleet ylimitoitettuja vaan alimitoitettuja. Onnistui todistamaan, ettei 43 numeron jalka sovi 39 numeron kenkään.

Hänen edeltäjänsä, loogikko-matemaatikko Veikko Rantalan, opetus puolestaan oli niin etevää, että sen johdosta yliopistolla kiersi sanonta: kun Rantala luennoi taiteenfilosofiasta, taiteilijat, kirjailijat ja muut luennolla käyneet laskivat katseensa pelkästä kunnioituksesta.

4. *Kristian Klockars*

Toiminut assistenttina ja yliopistonlehtorina Helsingin yliopiston ruotsinkielisille pyhitetyissä viroissa. Se, miksi Klockars ylipäänsä on virassa, johtuu vain siitä, että virkarakenne takaa ruotsinkielisille työpaikan suhteellisesti paremmin kuin suomenkielisille.

Väitteli Sartresta, mutta oma panos filosofiaan on järkyttävässä ristiriidassa verrattuna väitöksensä päähenkilön aikaansaannoksiin. Ei kirjallista tuotantoa. Klockarsin toiminnan johdosta minusta saa jatkossa käyttää mitä nimitystä tahansa, vaikka ”puolijumalaa”, mutta ei nimitystä ”dosentti”.

5. *Olli Lagerspetz*

Empirismiä edustaneen psykologian professorin, Kirsti Lagerspetzin, poika. Filosofian professoriksi nimitetyn Eerik Lagerspetzin ja taloustieteen professorina toimineen Mikko Lagerspetzin veli. Erik Ahlmanin tyttärenpoika. Dynastian osa siinä missä ”instituutioiden teorioista” väitellyt Eerik II.

Olli-poika todistaa ruotsinkielisten elitismistä ja omankädenoikeudesta, jota hän koettaa lieventää suomenkielisille suunnatuilla haistatuksillaan, sosiaalidemokraattisuudellaan ja näennäisellä liberalismillaan. Yhteiskuntatiede on tässä valossa ”organisaatioiden mekanismien analyysia”, ei esimerkiksi valta- tai ideologiakritiikkiä. Toteuttaa normaalitieteen ihannetta: systeemiteoriaa.

Tieteelliset ansiot ovat muoviankkoja. Ei itsenäistä eikä omaperäistä filosofiaa. Ainoa yritys siihen suuntaan on Multikustannuksen julkaisema teos *Lika*, jolla on paljonpuhuva nimi.[759] En viitsi selittää, koska olen tehnyt sen jo.[760]

6. *Sami Pihlström*

Ilkka Niiniluodon lempilapsi, vallanperijä, analyyttisen filosofian kummipoika ja hintikkalaisen filosofiakäsityksen kellokas. Kuluttaa housujensa takamuksia istumalla jokaiselle avautuvalle oppituolille. Kiipijä, pyrkyri ja nousukas.

Julkaissut ahkerasti mutta samanlaisella suhteellisen löyhällä kynällä kuin esikuvansa. Osoittaa, miten virkoihin pääsee, kun julkaisee paljon pinnallista englanniksi. Teokset koostuvat sanakohinasta: semanttisesti köyhissä teksteissä on yritystä mutta ei ajatusta.

Nimitettiin Jyväskylään filosofian professoriksi mutta ei pysynyt siellä vaan kapusi takaisin Helsinkiin Tutkijakollegiumin johtajaksi. Tyydyttää naturalismillaan heteroseksuaalisille symboliarvoille rakentuvaa normaalitieteen ihannetta. Pidetään pakastimessa siltä varalta, että Niiniluoto jää eläkkeelle joskus vuonna 2020.

7. *Gabriel Sandu*

Romanialaisvalmisteinen fysiikan filosofi. Nimitettiin juuri siihen filosofian apulaisprofessorin virkaan, jota myös Esa Saarinen haki. Toiminut filosofian laitoksen johtajana.

Tyrmäsi dosentuuriaikeeni Helsingin yliopistossa toteamalla, että ”laitoksellamme vaaditaan kansainvälistä tutkimusta eikä kannanottoja, jotka loukkaavat laitoksemme arvostettuja jäseniä”. Vastasin: ”Tuolla tavalla lausuttaessa tuskin taaskaan kysytään, kuinka pahasti teidän omat kannanottonne loukkaavat jatkuvasti meitä ja vahingoittavat toimintamahdollisuuksiamme yliopistossa.”[761]

Ei muuta sananvaihtoa. Todisti esittämäni tiedekritiikin oikeaksi omalla asennoitumisellaan.

8. *Jan von Plato*

Yhteistä filosofian kanssa vain nimi. Riiteli Esa Saarisen kanssa pikkuviroista 1990-luvulla ja sai palkinnoksi professorinviran, jonka myöntäminen hänelle oli kateellisten kosto Saariselle.

Tuotanto käsittelee muun muassa ”tyyppiteoriaa”. Julkaisut muistuttavat jääkaappipakastimen käyttöohjeita ja ruohonleikkurin huoltokirjoja. Tuottanut formaalista analyysia, joka on ”kapea-alaista” ja perustuu ”riitelevään filosofiakäsitykseen”, kuten Niiniluotokin aikoinaan sanoi.[762]

Toimii ruotsinkielisille pyhitetyssä kiintiövirassa. Ei ymmärtäjiä eikä filosofiaa rikastuttavia tuloksia. Oppilaina vain pari apurahoista kiinnostunutta naturalistia, joiden ajattelu muistuttaa latenssi-ikäisten infantiilista seksuaalisuudesta.

9. *Sara Heinämaa*

Tuli tunnetuksi julkaisemalla Esa Saarisen kanssa teoksen *Olennainen nainen* vuonna 1983.[763] Hivuttautui akateemiselle uralle Saarisen siivellä.

Väitöskirja vuodelta 1996 koostui yrityksestä kiistää biologinen ja kaksiarvoinen sukupuoliero sekä redusoida sukupuoli eleisiin tai tyyleihin.[764] Väitös palkittiin arvolauseella *eximia cum laude approbatur*, mikä ei tosin poikennut löperöstä arvostelulinjasta mitenkään.

Heinämaata pidetään feministisen tiedepolitiikan yhtenä symbolina. Niinpä häntä on pidetty viroissa poliittiseen korrektiuteen liittyvistä syistä. Ei ole sanonut mitään filosofian yleisistä tutkimusaiheista eikä keskeisistä asiakysymyksistä vaan lähinnä naisena olemisesta ja feminismistä.

10. *Tuija Pulkkinen*

On virassa vain siksi, että akateeminen virkarakenne suosii feministejä. Maassamme on kymmenkunta naistutkimuksen virkaa. Käytännössä ne on pyhitetty vain naisille sukupuolista rasismia osoittaen. Sen sijaan Suomessa ei ole yhtään miestutkimuksen virkaa, saati että puhuttaisiin puolueettomasti sukupuolijärjestelmien tutkimisesta naistutkimuksen ja miestutkimuksen sijaan.

Koska väitelleistä feministeistä on pulaa, naistutkimuksen virkoihin on vaikea löytää ketään muodollisesti pätevää. Tuija Pulkkisen ainoa jotakin merkitsevä julkaisu on hänen väitöskirjansa, jonka Gaudeamus monisti julkaisemalla siitä suomennetun version ja kaksinkertaistamalla siten Pulkkisen tieteellisen tuotannon.[765]

11. *Mikko Yrjönsuuri*

Filosofi, joka tuli puun takaa. Esiintynyt uskonnonfilosofina. Sellaisena analyyttisessa filosofiassa pidetään jokaista, joka tutkii uskomista koskevien kielen ilmaisujen käsitteellisiä ominaisuuksia ja niin sanottua intentionaalisuutta eli suuntautuneisuutta (’uskomisen’, ’tietämisen’, ’toivomisen’ ja niin edelleen luonnetta).

Koska tällainen toiminta voidaan helposti (mutta huterasti) yhdistää fenomenologiaan, sitä harjoittava filosofi voi pyrkiä näyttäytymään ”monipuolisena”. Tosiasiassa kyse on vain käsiteanalyyttisen tietoteorian yhdestä sovellutuksesta, jossa aihe vaihtuu mutta metodi on sama. Sen asemasta, että filosofi etsisi malmia nallipyssy toisessa kädessään ja leluvasara toisessa, hän etsii nyt Jumalaa kielen salakareista.

Olemalla kiltti ja huomaamaton Yrjönsuuri sai professuurin hänen kanssaan yhtä hiljaisen ja kiltin Seppo Sajaman jälkeen Joensuusta. Loi

siellä virkauraa näyttääkseen pätevältä. Niinpä hän tuli nimitetyksi professoriksi Jyväskylän yliopistoon, lähemmäksi jokaisen filosofin toiveissa siintävää pääkallonpaikkaa: Helsinkiä. Epäilemättä asiallinen filosofi, mutta niin kuivaa, niin kuivaa tämäkin.

12. *Veikko Launis*

Medisiinarien tiedekuntaan professoriksi nimitetty Veikko Launis käsittelee lääketieteen etiikkaan liittyviä kysymyksiä. Hän saa pisteitä tärkeisiin aiheisiin tarttumisesta.

Turkulainen porvari puolustaa yksilön itsemääräämisoikeutta, mikä onkin hyvä lähtökohta, mutta tulokset ovat olleet laimeita ja hautautuneet akateemisten nippujulkaisujen sekaan. Niistä olisi voinut sanoa paljon sellaistakin, jolla olisi ollut merkitystä käytännön elämässä. Pari korkeampaa tulkinnallista astetta ovat jääneet puuttumaan.

Launis näkee moraalin kysymykset peliteoreettisina ongelmina: punnuksia laitetaan tuomarinvaakaan ja katsotaan, mille puolelle vaa'an kieli värähtää. Ei pohdi sairausilmiöiden olemusta eikä ominaispainoa vaan lähinnä niiden suhteellista asemaa normatiivisessa, teknistä oikeudenmukaisuutta käsittelevän tasapainoilun pelissä. Sivuuttanut medikalisaatioon kohdistetun metodologisen kritiikin sekä tiedepoliittiseen vallankäyttöön liittyvän arvostelun. Saman akateemisen pelkomielialan vanki kuin muutkin.

13. *Ahti Pietarinen*

Filosofian professori Juhani Pietarisen poika. Nepotismin todistuskappale Lagerspetzien ohella.

Siirtyi Turusta Helsinkiin, jossa väitteli tohtoriksi ja valittiin virkauralle, sillä osasi ja halusi toteuttaa normaalitieteen ihanteita. Kotonaan oppineena Pietarinen tiesi myös sen, miten yliopistoissa pitää olla. Oli fiksusti. Niinpä laitettiin virkauralle Suomen Akatemian tutkimustuen turvin.

Ajautui sivuraiteelle havaittuaan, että filosofiassa tie nousee pystyyn eikä virkoja riitä juuri kenellekään. Ahti sai oman valtakunnan, kun hänet nimitettiin semiotiikan professoriksi semiootikkojen ohi. Tyypillinen uomakipittäjä.

14. *Antti Revonsuo*

Nykyään ei ole enää psykologiaa eikä filosofiaa. On vain ”kognitiotieteellistä neurofysiologiaa”. Antti Revonsuo on koettanut selvittää ta-

junnan olemusta aivotutkimuksen keinoin. Sitä kautta hän toimii kuin 1950-luvun empiristit ja positivistit, tietämättä tosin itsekään, miksi.

Revonsuo on tyypillinen *laboratory of habit of mind* -tutkija: mittarimato, joka yrittää redusoida tajunnallisen merkitystason ilmiöt immanentille materiaaliselle tasolle tai johdella ne siltä. Niinpä hän on päätynyt samoihin klassisiin ongelmiin, jotka ovat vaivanneet minuuden ja sielun jäljittäjiä satojen vuosien ajan.

Koska neuvottomuutta ja voimattomuuden tunnustamista on syytä pitää viisautena, Revonsuo on päässyt esiintymään televisioon. Revonsuon kirjoituksia on mahdotonta lukea, sillä luettavaa tekstiä ei juuri ole. Sen asemasta olisikin valaisevaa kaivaa esiin, mitä Lauri Rauhala on sanonut ihmisen henkisyydestä, sielusta, minuudesta ja persoonasta omassa tuotannossaan.

15. *Olli Loukola*

Timo Airaksisella on ongelma, mistä hän löytäisi virkansa perijäksi samanlaisen, yhtä sanavalmiin ja kantaa ottavan sekä ahkerasti kirjoja julkaisevan filosofin kuin hän itse. Niinpä hän istuttaa etiikan ja yhteiskuntafilosofian professorinvirassa kokeeksi eri oppilaitaan.

Yhdessä vaiheessa oli Olli Loukolan vuoro – vai oliko se Koistinen, samapa tuo? Muuta sanottavaa näistä Olleista ei olekaan. Mukavia kuin lehmän munat.

16. *Jussi Haukioja*

Ai kuka? Todellakin. En minäkään tiedä. Turun yliopiston nettisivuilla lukee: filosofian professori.

17. *Heta Gylling*

Soveltavan filosofian professori. Entinen Heta Häyry. Sai median huomiota julkaisemalla yhdessä Matti Häyryn kanssa teoksen *Rakasta, kärsi ja unhoita* (1987), jossa puolustettiin abortteja.[766] On päässyt nauttimaan unohduksen autuudesta avioeronsa jälkeen.

Gyllingin tekemät johtopäätökset ovat omasta mielestäni jokseenkin kyynisiä, raakoja ja tunne-elämältään kuolleita, mikä tietysti palkitaan järkiperäisyyttä palvovassa tieteessä. Ei ole ottanut pariin vuosikymmeneen kantaa mihinkään ajankohtaiseen eikä tärkeään yhteiskunnalliseen kysymykseen, jossa soveltavaa filosofiaa tarvittaisiin.

On feministi. Tekisin hänen työnsä paremmin.

18. *Thomas Wallgren*

Yksi filosofian laitoksen lemmikeistä. Toiminut assistentin ja yliopistonlehtorin viroissa opiskeluvuosistaan asti. Professorin poika, jonka isä on toiminut muun muassa Helsingfors Sparbankenin johtoelimissä.

Thomas-poika ilmentää oidipuskompleksiaan toimimalla vaihtoehtoliikkeissä ja Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen ohjelmatoimikunnassa. Demarien yksi pääideologi. Toimiessaan filosofian laitoksen johtajana herätti kysymyksen, onko hän sosiaalidemokraattisen puolueen johtaja, joka reuhaa filosofian laitoksella, vai filosofian laitoksen johtaja, joka ajaa asioitaan sosiaalidemokraattisessa puolueessa. Yliopisto on palkinnut Wallgrenin viroilla mutta ajanut harjan ja varren kanssa kauaksi jokaisen, joka on ilmoittanut olevansa kansallismielinen.

Globaalia kapitalismia ja uusliberalismia arvostelevan Wallgrenin saa hiljaiseksi vain antamalla hänen puhua itsensä pussiin tai huomauttamalla, että myös maahanmuutto on globalisaation tuottama ongelma. Ääneen hänet saa, kun kertoo, etteivät ihmisoikeudet ole erillisoikeuksia, vaan ne tulevat voimaan vain koko poliittisen järjestelmän muuttumisen mukana, kun kapitalismi ja liberalismi saadaan toimimaan myös kehitysmaissa!

19. *Pekka Himanen*

Yksi syy siihen, miksi Pekka Himasesta tuli julkisuuden suosikki 1990-luvulla, oli se, että hän väitteli tohtoriksi samana vuonna kuin täytti 21 ja jätti siten opintonsa ”kesken”. Mutta miksi hän yhä on julkisuudessa? Selitys on, että omaan hysteriaansa sokeutunut ja kuuroutunut media *ei tunne* muita filosofeja tai muut ovat vielä surkeampia.

Minä en tiedä, miksi Himasta palvotaan. Syy on ilmeisesti siinä, että television ajankohtaisohjelmia varten jostakin täytyy löytää filosofi varmistamaan, että se mitä puhutaan, on ”eettisellä pohjalla”. Himanen valitaan tuohon rooliin, sillä hän on poliittisesti korrekti ja hänen sanomisensa ovat ennustettavissa.

Eduskunnan sivistysvaliokunnan puheenjohtajan, Jyrki Kataisen, Himaselle junailemat 40 000 euroa ja Himasen vastavuoroisesti tuottama 37-sivuinen tulevaisuusraportti[767] takaavat, että Himasen filosofiassa hinta on laatuun nähden hyvä.

20. *Ilkka Niiniluoto*

Lähiölapset ovat filosofisesti epäitsenäisiä. Ilkka Niiniluoto on entinen vantaalainen, aivan kuten Jaakko Hintikkakin. Lähiöissä ja kaupungeissa kasvaneista tulee peliteoreetikoita ja relativisteja, sillä heidän sosiaalis-

tumisprosessinsa valitettavasti onnistuu. He oppivat ajattelemaan ”realistisesti” kerrostalorykelmien keskellä vallitsevan ahtauden vuoksi. Kapinallisuutta heissä ei ole, ei myöskään periaatteiden kyseenalaistajaa eikä luojaa.

Rationalistifilosofeille ”moraalilaki sydämessämme” ei ole ”yhtä ihmeellinen asia kuin tähtitaivas yläpuolellamme”, sillä sitä ei katsella käpy selän alla kanervikossa. Mutta kuvan heidän filosofiastaan saa, kun kuuntelee palokärjen rummutusta onttoa kelohonkaa vasten.

Tällaiset filosofit menestyvät päiväkerhon ohjaajina. Ilkka Niiniluoto tietää, että kun toimii myös rehtorina ja kanslerina, niin ei tarvitse koko aikaa pyyhkiä opiskelijoiden perseitä. Kansleri Ilkka Niiniluodolle (entiselle filosofian professorille) haluan esittää yhden kysymyksen: ”Riittääkö palkkanne, entä eläkkeenne?” Olisi mukava tietää, kun joutuu sen itse veronmaksajana maksamaan.

Lopuksi esittelen pari tulevaisuuden hittiä niin sanotun nuoren polven filosofien joukosta.

21. *Juha Varto*

Tähti sammahti heti kun sai professorinviran. Fenomenologille tarjottiin turvapaikka Taideteollisesta korkeakoulusta. Merkittävin oppilas taitaa olla kasvatustieteilijä Juha Suoranta, joka on suomalaisen koulumaailman keskeisin mokuttaja.

22. *Esa Saarinen*

Lopetti filosofisen lähetystoiminnan viime vuosituhannen puolella siirtyen yrityskonsultiksi. On menestynyt sittemmin mainiosti. Taloudellinen eliitti ostaa Saariselta pelastuksen tunnetta ja lievitystä huonolle omalletunnolleen. Saarinen puolestaan antaa rikkaille oikeutuksen rikastua vakuuttelemalla, ettei menestymisessä ole mitään pahaa (vaikka olisikin).

En vihaa Saarista mutta inhoan hänen yleisöään, joka osoittaa pikkusieluisuutensa yrittämällä lievittää kuolemanpelosta johtuvaa eksistentiaalista ahdistustaan haalimalla haltuunsa mammonaa ja naamioimalla ahneutensa sananlaskuviisauksien taakse. Jos itse olisin Saarinen, haluaisin tekijänoikeuksiin vedoten kieltää käyttämästä lauseitani pankkiiriliikkeiden kotisivujen koristeina ja asuntokeinottelijoiden näyteikkunain somisteina. Vaikka eipä silti, kyllä ahneiden kannattaa kuolemaa pelätäkin, sillä kristillinen kirkko on määritellyt ahneuden yhdeksi kuolemansynniksi, ja ahneita saattaa kuoleman jälkeen odottaa itse Belsebuubi hiilihanko kädessään.

Saarinen onnistui sittemmin jatkamaan akateemista uraansa Teknillisessä korkeakoulussa, joka myönsi hänelle viran. Maassa, jossa pomomiesten yleissivistyksen pitää olla peruskoululaisten tasolla, johtajiksi nimitetään aina vain juristeja, ekonomeja tai insinöörejä. Esa Saarinen valmentaa nyt tulevaisuuden johtajia opettamalla insinöörejä. Mutta ei Saarinen suinkaan oppimaton ole. Johtajia on voinut miellyttää Saarisessa hänen henkinen sukulaisuutensa Benedictus de Spinozaan, tähän kaikkien aikojen "jaloimpana ja rakastettavimpana" pidettyyn filosofiin. Optikkona toiminut Spinoza näet viilasi leipätyökseen linssejä, kun taas yritysfilosofien tarkoituksena on viilata yleisöjään linssiin.

Kunnioitan Saarista siksi, että hän on maamme ainoa virkamiesfilosofi, joka itse maksaa professorinpalkkansa veroina.

Tämä oli yliopistoihin palkattujen filosofien TOP 20 -lista. Mitä heidän keskinäiseen paremmuuteensa tulee, älkää kertoko, että kyse oli käännetystä järjestyksestä.

Muodollisista syistä tämän listan ulkopuolelle on jätetty ne feministiset ja postmodernistiset yhteiskuntatieteilijät ja taiteiden tutkijat, jotka ovat pyrkineet *esiintymään* filosofeina. Käsittelemättä on jätetty myös ne lukuisat Suomen Akatemian tutkijatohtorit ja assistenteiksi nimitetyt, jotka eivät ole vielä ehtineet osoittaa mitättömyyttään. Muutoin he kuuluisivat epäilemättä tämän listan kärkeen. Heidän viroissa oleskelunsa vuoksi Kruununhaan filosofianlaitoksilla on nyt niin hiljaista, että Punavuoreen asti kuulee, kun kultakala kutee ja luteet kävelevät seinänraoissa pieni kruunu päässään.

Sikäli kuin sammuneiden saunalyhtyjen listalle mahtuisi myös ulkomaalaisia, pisteet menisivät pakkasen puolelle heidän kurjan kielitaitonsa ja siitä johtuvan kulttuurifilosofisen invaliditeettinsa vuoksi. Koska toiveeni eivät yleensä toteudu ja koska "elämän ongelma" on osoittautunut näille kaikille uraputki-Urpoille poikkeuksellisen tuskalliseksi, toivon, että he eläisivät mahdollisimman pitkään.

Miksi sitten laadin kyseisen listan? Ensinnäkin katson olevani erittäin sopiva antamaan puolueettoman arvion virkoihin nostetuista ja uralle antautuneista kollegoistani, sillä olen henkilö, joka ei ole kerta kaikkiaan millään tavoin Rakastetun Filosofian Laitoksen virkarakenteeseen kiintynyt.

Entä enkö osaa peittää kateuttani paremmin? Tosiasiassa menetetyt virat ovat minulle kuin entisiä heiloja, jotka luovutan mielelläni vähäosaisille. Viroissa kellottelevien on ollut myös *helppo* lunastaa asemansa, sillä kriitikoitahan ei koskaan nimitetä virkoihin. Koska arvostelijoita on luonnollisista syistä paljon, on virkaan näin ollen helppo päästä.

Sunnuntaina 17. heinäkuuta 2011

VIHA PUHEESTA?

Poliittiseen sanankäyttöön on parin viime vuoden aikana pullahtanut uusi sana: ”vihapuhe”. Hallitus ja viranomaiset sanovat pyrkivänsä hillitsemään vihapuhetta monin tavoin, suorastaan kaikin keinoin.

Mutta mitä vihapuhe oikeastaan on? Käsitettä käytetään poliittisessa retoriikassa täysin määrittelemättömästi, mikä puolestaan merkitsee, että sitä käytetään sangen ideologisesti. Onko vihapuhe puhetta, joka ilmaisee puhujan omaa vihaa? Onko se puhetta, joka saa jonkun toisen vihastumaan? Onko se vihaamista koskevaa yleistä puhetta vai näiden kaikkien yhdistelmää?

Oma näkemykseni on, että vihapuhe voi periaatteessa olla mitä tahansa, sillä minkä tahansa puheen voidaan tulkita ilmaisevan lausujan sisäistä vihaa tai herättävän vihaa toisissa. Esimerkiksi joku kiero psykoanalyytikko voi väittää, että ihmisten osoittamat rakkauden ja hellyyden osoitukset ilmaisevat nekin vain omistushalua ja sitä kautta alitajuista ja tiedostamatonta vihaa. Näinhän merkitykset usein käännetään päälaelleen psykologisissa kaleidoskoopeissa.

Muutamat taas näyttävät ajattelevan, että seksuaalivähemmistöjen vapautuspäiväpuheet sisältävät suurta ihmisvihaa, sillä ne selvästikin kiihottavat homofoobikoita vihaamaan seksuaalivähemmistöihin kuuluvia. Esimerkiksi Uuden Suomen monien puheenvuorokirjoittajien mielestä homot ovat ihmisvihaajia, koska heidän avoin esiintymisensä herättää vihaa kyseisten mielipidekirjoittajien omassa puisessa päässä.

Vihapuheena pidetään kantaväestöön kuuluvien suomalaisten esittämää maahanmuuton arvostelua sekä pyrkimyksiä pitää oikeuksistaan kiinni. Ihmisvihana pidetään kamppailua työpaikoista ja sananvapaudesta. Vihapuheena on pidetty sangen löyhästi melkein mitä tahansa kannanottoja ja kulttuurikritiikkiä, lukuun ottamatta muutamia terrorismin pelon ja poliittisen korrektiuden vuoksi suojeltuja näkemyksiä.

Vihapuheena ei ole toistaiseksi pidetty esimerkiksi ääri-islamistien lietsomaa naisten alistamista tai julistuksia Israelin juutalaisten työntämisestä mereen. Sen sijaan äärimuslimit suuttuvat itse kaikesta, mikä ei ole täysin heidän oman uskontonsa mukaista, pitävät islamin akateemistakin arvostelua ”vihapuheena” ja ovat valmiita käyttämään sekä väkivaltaisia että väkivallattomia keinoja estääkseen uskontonsa kyseenalaistamisen.

”Rasismi” on aggressiota ja ”viha” epätoivoisuutta

Tosiasiassa väitteitä vihapuheesta käytetäänkin vain sensuurin edistämiseen länsimaissa. Vihapuheen takana ajatellaan piilevän ”rasismia”, mutta myöskään rasismin käsitettä saati koko ilmiön olemusta ei ole lainkaan ajateltu viranomaisten vallankäytön ja juristien hallitsemassa diskurssissa.

Väite länsimaalaisten ihmisten muslimeja kohtaan osoittamasta ihmisvihasta on itse asiassa absurdi, sillä siitä ei ole mitään konkreettisia näyttöjä tuhotöiden muodossa. Ja mikäli viha on ollut näkymätöntä, siitä ovat kärsineet eniten vihaajat itse sulkiessaan vihan sisälleen. Toisaalta muslimien edustama ihmisviha on ilmennyt avoimina terroritekoina, jolloin siitä ovat kärsineet uhrit, eikä vihaa ole padottu sisään vaan se on purettu tavalla, joka on vähentänyt muslimiyhteisön omia kärsimyksiä.

Suomessa ei esiinny myöskään merkittävästi *rasismia*, jolla tarkoitetaan rotusortoa. ”Rasismina” tunnetun ilmiön oikea nimitys olisi *aggressio*, siis vihamielisyys, jonka kohde ei ole suinkaan mikään rotu. Useimmiten tuo viha on kansan syvien kerrosten *vihaa omia kiiltävänaamaisia ja liian hyvin voivia poliitikkojaan kohtaan*. Vihan kohde on tällöin poliittinen valta ja viranomaisvalta. Yhteiskunnallisen aggressiivisuuden kasvu taas on seuraus tuloerojen kasvusta ja luokkayhteiskunnan paluusta sekä siitä, että kilpailevien puolueiden kansanedustajat ovat parempia kavereita toisilleen kuin he ovat omille äänestäjilleen kentällä. Rasismisyytösten esittäjät syyllistyvät siis pahaan observaatiovirheeseen tulkitessaan kantaväestöön kuuluvien ihmisten *epätoivon* rasismiksi.

Rasismista on virheellisesti syytetty myös objektiivisten kulttuurierojen toteajia, vaikka heidän argumentteihinsa ei sisältyisi yhtään rotuopillista kannanottoa. Ihmisten välillä voi luonnollisesti vallita sellaisia eroja, jotka voidaan havaita ja todeta, eikä tosiasioita pitäisi kiistää silloinkaan, kun ne ovat joltakin kannalta epämiellyttäviä. Nyt näyttää siltä kuin Euroopan unionin lietsoma sensuuripolitiikka pyrkisi kiistämään kaikki kulttuurien välillä vallitsevat hierarkkiset arvo- ja paremmuusjärjestykset.

Palaako jääkaapissa valo?

Nikita Hruštšovin mukaan poliitikko rakentaa sillan sinne, missä ei ole jokea. Näin toimii myös Tuija Brax, joka käy omaa kärpäslätkäsotaansa ”rasismia” vastaan. Oikeusministeriössä on ollut jo jonkin aikaa vireillä Braxin aloittama hanke, jolla ”[r]asistisia rikoksia koskevia rangaistussäännöksiä aiotaan tiukentaa”. Ehdotuksen mukaan

> [...] kiihottamisrikossäännöksessä mainittaisiin uutena tekotapana yleisön saataville asettaminen. Näin varmistettaisiin, että rikosnimike soveltuu muun muassa linkkien avaamiseen rasistista kiihottamista sisältäville internetsivuille.[768]

Tämän mukaan ihmisparka syyllistyisi rikokseen, jos hän avaisi linkin ”rasistista kiihottamista sisältävälle internetsivulle”. Tällöin ei lainkaan pohdittaisi, mikä on rasismia, mitä kiihottuminen on, miksi se olisi vaarallista tai missä tarkoituksessa linkki avataan. On helppo nähdä, millaisiin ongelmiin tämän sisältöinen lainsäädäntö johtaisi ja kuinka huonoja sen perustelut ovat.

Linkin takaahan voisi avautua vaikkapa Tatu Vanhasen tieteellinen sivusto, jolla kerrottaisiin eri ihmisrotujen geneettisestä erilaisuudesta, ja sitä puolestaan voitaisiin lukea yhtä hyvin tiedon hankinnan kuin arvostelunkin tarkoituksessa. Koska kiihottuminen koetaan myönteiseksi ilmiöksi erityisesti seksuaalisissa yhteyksissä, aitoa vihapuhetta voi synnyttää myös se, että ihmisiltä kielletään jotakin hyvää. Tällä tavoin viranomaisvalta itse tuottaa vihapuhetta ja kiihottaa kansaa rasistisiin mielipiteisiin sekä ihmisvihaan, jota ei ilman sensuuria esiintyisi lainkaan.

Kiihottumisen arvottaminen kielteiseksi on paljonpuhuvaa sen vuoksi, että se viittaa viranomaisvallan viktoriaanisiin ihanteisiin. Ihmisethän kiihottuvat hyvin eri syistä. Esimerkiksi itse voin kiihottua vastustamaan kyseistä oikeusministeriön hanketta. Monia muita saattavat kiihottaa esimerkiksi verolait tai TV-lupakäytäntö, ja niitä arvostellessaan hekin haluavat vain osallistua poliittisesti.

Sen sijaan oikeusministeriön kaavailema lainsäädäntö johtaisi sen keskeisen oikeusperiaatteen loukkaukseen, joka kieltää tuomitsemisen tekemättömistä teoista. Linkin avaaminen tarjoaa lähinnä tiedonhankinta*mahdollisuuden*. Toisaalta ilman avaamista olisi mahdotonta todeta, mitä sivuilla halutaan esittää ja kuinka rasistista aineisto loppujen lopuksi on. Lisäksi kysymyksessä olisi pahimmillaankin aineeton rikos, jolta puuttuvat asianomistaja ja uhri. Brax kumppaneineen on siis oivaltanut, että sama lempeys ja päättäväisyys, joka toimii Pohjois-Koreassa, toimii myös Suomessa.

Tuomittaisiinko muslimeja homojen teloittamisesta?

Yhteiskunnassamme on näihin asti vallinnut sananvapaus mutta ei vapautta sanan jälkeen. Nykyään myös ennakkosensuuri pahenee. Jatkossa

> [m]yös oikeushenkilö (kuten esimerkiksi yhteisö tai yhdistys) voisi ehdotuksen mukaan joutua vastuuseen kiihottamisrikoksesta kansanryhmää vastaan, syrjintärikoksesta ja, jos rikoksella on vihamotiivi,

> julkisesta kehottamisesta rikokseen, laittomasta uhkauksesta ja kunnianloukkausrikoksesta.[769]

Tuloksena olisi, että tiedotusvälineet taivuteltaisiin sensuroimaan toimittajiaan ja internetpalvelujen tarjoajia ohjattaisiin sulkemaan sivuja sekä rangaistaisiin käyttäjien esittämistä sisällöistä. Tämä olisi aivan samanlaista kuin autonvalmistajia syytettäisiin kuljettajien liikennerikoksista tai viemäriverkostoa asiakkaiden jätteistä.

Tämänkaltainen politikointi johtaisi vain kansanvallan ja ihmisten halveksimiseen. Poliitikkojen ja viranomaisten legitimaation ei haluttaisi tunnustaa olevan lähtöisin kansalaisilta, vaan poliitikot ja viranomaiset pyrkisivät päättämään, mitä ihmiset saavat ajatella. Lopulta tiedotusvälineetkään eivät enää voisi luottaa vastaanottajien omaan arvostelukykyyn ja kykyyn valita tarjolla olevasta informaatiosta luotettavin. Julkinen valta puolestaan pyrkii tekemään tiedotusvälineistä oman propagandansa äänitorvia, joiden kautta on tarjolla vain viranomaisten valikoimia mielipiteitä. Tämä kaikki pohjautuu tietenkin vallanpitäjien pyrkimykseen hallita ja kahlita kansalaisia ja päättää heidän puolestaan, mikä on hyvää ja mikä pahaa.

Todellisuudessa typeryys voidaan paljastaa typeryydeksi ainoastaan, jos sitä voidaan verrata muihin toimintatapoihin. Yhteiskunta ei voi kehittyä, jos ihmisten ei anneta oppia eikä ymmärtää. Tällaista järjestelmää ei voitaisi erottaa mitenkään totalitarismista eikä hirmuvallasta.

Onneksi oikeusministeriön hankkeeseen sisältyy myös seuraava asiakohta:

> Rikoslakiin lisättäisiin erityinen törkeää kiihottamista kansanryhmää vastaan koskeva rikos. Se soveltuisi muun muassa tapauksiin, joissa kehotetaan tai houkutellaan joukkotuhontaan tai muihin vakaviin ihmisoikeusrikoksiin, murhaan tai terroristisessa tarkoituksessa tehtyyn tappoon. [...] Kiihottamisrikossäännösten ulottumista niin sanottuihin viharikoksiin selvennettäisiin siten, että rikoksen vaikuttimina mainittaisiin nimenomaisesti uskonnon ohella myös elämänkatsomus sekä syntyperä, sukupuolinen suuntautuneisuus ja vammaisuus. Vastaavat vaikuttimet mainittaisiin myös rangaistuksen koventamista koskevassa säännöksessä. Rikoksen rasistinen tai muu sellainen vaikutin olisi rangaistusta koventava riippumatta siitä, keneen tai mihin rikos kohdistuu.[770]

On mielenkiintoista, miten tällaista pykälää sovellettaisiin, kun muslimiterroristeja jouduttaisiin syyttämään rikoksista ja ääri-islamisteja ihmisoikeuksien polkemisesta. Tämän mukaan muslimit pitäisi tuomita esimerkiksi homoseksuaaleja kohtaan osoittamastaan rasismista, ja uskonnollinen motiivi pitäisi ottaa huomioon rangaistuksia koventavana teki-

jänä. Myös Koraanissa mainittujen väkivaltaan kehottavien kohtien julistaminen kiristäisi rangaistuksia ”riippumatta siitä, keneen tai mihin rikos kohdistuu”.

Filosofisesti katsoen vihapuheeseen voisi tietysti vastata ”rakkauspuheella”, ja tämä onkin kohta, jossa ”pensasneuvostoliittolainen” astuu jälleen esiin.

Sunnuntaina 24. heinäkuuta 2011

TRAGEDIA VIIKINKIEN TAPAAN

Suomessa on järjestetty tänään suruliputus Norjassa viime perjantaina tapahtuneiden terrori-iskujen muistoksi.[771] Äärioikeistolaiseksi, siionistiksi ja vapaamuurariksi sanottu 32-vuotias Anders Breivik räjäytti peräkkäin kaksi pommia Oslon keskustassa ja surmasi sen jälkeen ampumalla 68 ihmistä pääkaupungin lähellä sijaitsevassa Utøyan saaressa. Koska kohteena olivat hallituksen rakennukset ja Norjan työväenpuolueen nuorisoleiri, iskun arveltiin liittyvän paikalliseen poliittista järjestelmää arvostelevaan suuntaukseen eikä kansainväliseen terrorismiin. Tekijän jälkeensä jättämän manifestin mukaan hänen vaikuttiminaan olivat muiden muassa maahanmuuton ja islamin vastustaminen.

Yhteensä 76 kuolonuhria ja useita loukkaantuneita vaatinutta iskua verrattiin Yhdysvaltain syyskuun yhdennentoista päivän terroritekoihin. Pienen Pohjoismaan mittakaavassa toteamus ei olekaan liioiteltu. Toisaalta asiaa koskeva tuomiomieli on alkeellista. Kiintoisaa tässäkin tapauksessa on, miten terrorismi lisääntyy poliittisen vaikuttamisen jatkeena ja eräänlaisena tehosteena. Kantaväestöön kuuluvat ihmiset kokevat, että he eivät saa asioitaan ajettua tai sanaansa kuuluviin muutoin kuin väkivaltaisten tekojen kautta.

Modernin terrorismin alku ajoittuu 1860-luvulle, jolloin muutamat äärivasemmistolaiset tahot turvautuivat suoraan toimintaan poliittisen osallistumisen sijasta. Eräät kutsuivat menetelmiään ”tekojen propagandaksi”. Itse käsite on lähtöisin venäläiseltä Sergei Netsajevilta (1847–1883), ja käyttöön sen otti italialainen Carlo Cafiero (1846–1892).[772] Tuohon aikaan elettiin paljolti samanlaisten mullistusten keskellä kuin nykyisin. Teollistuminen johti kaupungistumiseen ja kaupungistuminen muuttoliikkeeseen. Maailmanmarkkinoiden avautuminen sekä siirtomaaimperialismin huipentuminen tukivat maailmankapitalismin syntyä, ja tekninen kehitys tehosti vaikutusta. Nämä olivat myös ensimmäiseen maailmansotaan johtaneen tapahtumaketjun syitä.

Monet nykyihmiset kokevat jäävänsä jalkoihin maahanmuuton, globalisaation, kulttuurien yhteen sulauttamisen ja siitä johtuvan yksiarvoistumisen vuoksi. Asiaan ovat reagoineet niin länsimaiset nationalistit kuin muslimitkin. Kyse on köydenvedosta, jossa toisen osapuolen pitää vetää

vähintään yhtä kovaa kuin toisen. Siksi olisi ajattelematonta rynnätä tuomitsemaan myöskään Norjan terrori-iskuja yksipuolisesti. Niitä ei pidä hyväksyä, mutta niitä pitää ymmärtää, jotta ei ajauduttaisi pelkkään tuomiomielialan lietsomiseen. Tuomitseva eetos jää ohueksi ja tehottomaksi, koska se ei selitä itse ilmiöitä.

Islam ja siihen liittyvä fundamentalismi kasvattavat vaikutusvaltaansa maahanmuuton ja kantaväestöjä suuremman syntyvyyden vuoksi. Siitä, pitääkö tai saako näin olla, olisi keskusteltava ja päätettävä poliittisesti. Nyt se ei näytä olevan mahdollista, sillä viranomaiset ja ammatikseen loukkaantujat pyrkivät leimaamaan maahanmuuton kriitikot yhteiskuntakelvottomiksi.

Maahanmuuton taloudelliset ongelmat eivät kuitenkaan katoa sen enempää poliitikkojen julistuksilla, muslimien mallikoulutuksella, islamilaisten terroristien väkivallalla kuin kantaväestöön kuuluvien vastaterrorillakaan. Paikoin ne vain kilpailevat vahinkojen lisäämisessä ja pahuudessa. Kiintoisaa on, että myös Norjan terrori-iskusta vastuun kiirehti ottamaan muuan islamistiryhmä,[773] eli äärimuslimit näyttävät suorastaan janoavan väkivallan mukanaan tuomaa julkisuutta.

Mikäli jatkossa halutaan välttyä islamilaisen terrorin lisäksi myös vastaterrorilta, sen taustalla olevat ajattelutavat olisi otettava todesta. Norja on maa, johon on viime aikoina otettu huomattavan paljon turvapaikanhakijoita. Tämä ei miellytä moniakaan perusnorjalaisia ja johtaa nopeasti vastalauseisiin. Niinpä minkään maan hallituksen ei pitäisi ajaa maahanmuuttoa kuin käärmettä pyssyyn, mikäli on merkkejä siitä, että suuri osa kansasta ei sitä halua.

Nyt näyttää siltä, että sekä hallitukset, äärioikeisto että muslimit puhaltavat yhteen hiileen pohjoismaisten hyvinvointivaltioiden romuttamiseksi. Perimmäinen syy ei ole ”äärioikeistolaisiksi” tai ”nationalistisiksi” leimattujen tahojen toiminta, vaan holtiton maahanmuuttopolitiikka, joka tuottaa kansalaisten keskuuteen ahdistusta ja epätoivoa. Välillä iskujen takana on islam (kuten Tukholman terrori-teossa viime vuoden joulukuussa), toisinaan taas äärioikeistoksi sanotut tahot. Terroria tuottavat myös hallitukset ja niiden Eurooppa-politiikka, joka on johtamassa kansallisen itsemääräämisoikeuden menettämiseen Euroopan eri maissa.

Tämänkertaisten tapahtumien syitä voidaan ehkä tiedustella tarkemmin tekijältä itseltään, sillä hänet saatiin kiinni. Toisaalta oikeudenkäynti on uhattu järjestää syyttäjän vaatimuksesta suljetuin ovin, joten minusta tuntuu, että kansalaisilta aiotaan jälleen salata jotakin. Sekä iskut että oikeudenkäynti ovat luonteeltaan poliittisia ja kiinnostavat varmasti koko maailmaa.

Poliittisilla jyrkänteillä kiipeilystä tässä norjalaisessa tapauksessa varmasti on kyse. Koska itse olen puolueeton, en voi yhtyä tapauksen vuoksi esitettyihin tunteenilmaisuihin, sillä se olisi puolueellista. Sen sijaan

koetan ymmärtää järkiperäisesti, mitä itse ilmiöt loppujen lopuksi merkitsevät.

Huomiota herättävää on, miten ideologisesti ja puolueellisesti äärioikeiston käsite on jälleen ymmärretty asiaa koskevissa keskusteluissa ja uutisoinneissa. ”Äärioikeiston” sijasta olisi useimmiten ollut syytä arvostella *äärivasemmistolaiseen* maailmankuvaan liittyvää totalitarismia, keskusjohtoisuutta ja autoritaarisuutta. Esimerkiksi kansallissosialistinen ideologia on pohjimmiltaan sosialistinen, ja myös poikkeavissa kohdissaan se on sosialismin vastaisuuden leimaamaa, siis sille kiitollisuudenvelassa.

Sunnuntaina 31. heinäkuuta 2011

NORJAN TERRORI-ISKUJA EI TUOMITTU TARPEEKSI VAHVASTI

Helsingissä järjestettiin tänään mielenosoituskulkue Norjassa toissa viikolla sattuneiden terrori-iskujen tuomitsemiseksi. ”Me emme vaikene”, kiljuivat mielenosoittajat väittäen, ettei iskuja tuomittu mediassa, kansalaismielipiteissä eikä poliitikkojen lausunnoissa riittävän jyrkästi.

Merkille pantavaa onkin, ettei iskuja ole torjuttu sen enempää Norjassa kuin ulkomaillakaan yhtä voimakkaasti kuin esimerkiksi Aftonpostenin Muhammed-pilakuvia. Jos iskujen kohteina olisi ollut hallintorakennusten ja Norjan työväenpuolueen sijasta jokin maahanmuuttajaryhmä, teot olisi varmasti tuomittu paljon vahvemmin, ja niistä olisi voinut seurata vastaiskuja.

Sen sijaan nyt asiaa katsottiin läpi sormien monissa maissa, sillä väkivallan kohteena ja tekijänä olivat pohjoismaiset tahot itse. Surullista onkin, että maahanmuuton ongelmat eivät ole johtaneet vain kantaväestön ja maahanmuuttajien välisiin konflikteihin, vaan erimielisyys maahanmuuton seurauksista on ajanut kantaväestöön kuuluvat ihmiset toistensa kurkkuun ja tukkaan kiinni länsimaissa. Kansainvaellukset eivät synnytä nykyisin eripuraa ensisijaisesti maahanmuuttajien ja kantaväestön välille vaan erityisesti kantaväestöön kuuluvien ihmisten keskinäisiin suhteisiin.

Kuitenkaan itse ongelma ei ole kansallinen vaan kansainvälinen. Esimerkiksi Norjan terrori-iskut ovat olleet kannanottoja löyhänä pidettyyn maahanmuuttopolitiikkaan, joka on kansainvälisen politiikan ilmiö.

Olen myös itse sitä mieltä, ettei kyseisiä terroritekoja tuomittu riittävän äänekkäästi. Poliitikkojen, median ja kansalaisten olisi pitänyt lausua paljon selvemmät surunvalittelunsa sen johdosta, että maahanmuuton tuloksena kansalaiset ovat ajautuneet toisiaan vastaan ja yhteiskunnallinen luottamus sekä oikeudenmukaisuuden kokemukset ovat heikentyneet.

Suomen ulkoministeri Erkki Tuomioja katsoi lausunnossaan, että ”veriteot oli suunnattu sosiaalidemokraattista hyvinvointiyhteiskuntaa vastaan”.[774] Itse tulkitsen, että iskut oli suunnattu pikemminkin länsimaista

yhteiskuntaa uhkaavia muutospaineita kohtaan. Omasta mielestäni länsimaisten yhteiskuntien hyvinvoinnin on vaarantanut erityisesti sosiaalidemokraattisten hallitusten leväperäinen suhtautuminen maahanmuuttoon.

Merkittävää vaikenemista on sekin, että oikeuden istunnot aiotaan järjestää suljetuin ovin. Mielenosoittajien tulisi vaatia myös tämän vaikenemisen lopettamista. Suuri osa vihanpurkauksista johtuu varmasti siitä, että maahanmuuttokriittiset tahot on pyritty vaientamaan niin tiedotusvälineissä, hallinnossa ja politiikassa kuin kaikkialla muuallakin.

Esimerkiksi Helsingin Sanomissa oli tänään jonkun naistoimittajan laatima koko aukeaman juttu siitä, kuinka pahaa ja väärin kaikki kansallismielisyys on ja miten kansallisen edun puolustaminen on muka rasismia. Toimittajan mielestä terroristi ei ole vain jotakin mieltä, vaan hän ”tietää”.[775] Entä eivätkö muka monikultturistit ja maahanmuuton penääjät ole itse pyrkineet naamioimaan omia luulojaan ja mielipiteitään objektiiviseksi tiedoksi ja sen mukaiseksi näennäistieteeksi? Entä kommunistit, sosialistit, feministit ja koko vihervasemmisto? Juuri he ovat aina yrittäneet lavastaa poliittiset käsityksensä sellaiseksi ”tiedoksi”, joka ei tosiasiassa ansaitse tiedon eikä tieteen nimeä. Nämä oikeamieliset vuodattajat ja ammatikseen loukkaantujat pitävät sitten julkista keskustelua pelon vallassa rasismisyytöksillä uhaten.

Toivottavasti Norjan terrori-iskut opettavat ihmisille jotakin. Ellei niin olisi, monien ihmisten henki menisi hukkaan. He ovat uhreja pakkokansainvälistämisen vastaisessa sodassa, jota käydään maahanmuuton lietsojien ja oman maansa kansallista itsemääräämisoikeutta puolustavien välillä. Nyt, runsaan viikon kuluttua iskuista, suunta on toivottavasti jo Norjassakin parempaan päin.

Maanantaina 1. elokuuta 2011

PUHUTAAN TUNTEISTA

Rkp:n itsemurhaohjus Eva Biaudet, joka istuu minulle kuuluvassa virassa, ehdotti Norjan terrori-iskujen jälkeen, että maahanmuuttokriittinen argumentaatio, jota hän sanoo ”lieväksi vihapuheeksi”, olisi kriminalisoitava.[776] Anders Breivikin kaltaisen sekopään toimintaan viittaamalla Biaudet haluaa siis kaventaa sananvapautta Suomessa. Siten hän lisää entisestään ihmisten tuntemaa vihamielisyyttä kaikkea hyysäystä kohtaan. Tragedia on juuri tässä.

Kukaan ei ole pystynyt määrittelemään, mikä ylipäänsä on vihapuhetta. Viranomaiset käyttävät käsitettä aseena politiikassa, jolla suositaan Euroopan unionin määräysten mukaista maahanmuuttoa.

Vihapuheen käsitettä ei pidäkään pyrkiä erityisesti määrittelemään, sillä määrittelyn apukäsitteet olisi jälleen määriteltävä ja niin edelleen

loppumattomiin. Jos sananvapaudelle ylipäänsä asetetaan rajoja, se altistetaan vallalle. Näin julkinen *valta* päätyisi vetämään sananvapauden rajat. Tästä puolestaan seuraisi sananvapauden valtapolitisoituminen ja se, ettei mitään sananvapautta olisi lainkaan.

Ne poliitikot ja virkamiehet, jotka luulevat kielloilla ja rajoituksilla estävänsä jotakin, eivät ymmärrä ihmismielen toimintaa. He eivät ymmärrä esimerkiksi sitä, että aina kun ihmiselle lausutaan jokin kieltolause, esimerkiksi ”älä vihaa”, sekä alitajunta että tietoisuus poistavat kieltosanan, ja ihminen siirtyy välittömästi ajattelemaan itse asiaa, tässä tapauksessa vihaamista. Näin ollen kehotus kääntyykin helposti muotoon ”vihaa”. He eivät ymmärrä, että joka kerta, kun ihmiselle lausutaan kieltolause ”ei pitäisi herjata, solvata, panetella, loukata eikä parjata”, alitajunta ja tietoisuus rajaavat pois kieltosanan ”ei”, ja mieli siirtyy pohtimaan itse asioita, toisin sanoen sitä, miten mukavaa olisi herjata, solvata, panetella, loukata sekä parjata.

Ajattele itse. Jos sinulle sanotaan ”ei saa syödä karkkia”, ”ei saa juoda viinaa” tai ”ei saa soittaa rokkia”, tietoisuutesi siirtyy heti ajattelemaan näitä asioita, ja sinun alkaa ehkä tehdä niitä myös mieli. Juuri siksi kaikenlainen kieltoihin ja rajoituksiin perustuva valistus on niin tavattoman tehotonta. Parhaimmillaan se onkin silloin, kun se ei lainkaan vaikuta. Poliitikot ja viranomaiset eivät tätä käsitä, sillä he eivät yleensä tiedä mitään psykologiasta.

Vihapuheiden väitetään kiihottavan ihmisiä väkivaltaan. Mutta toisaalta myös vihapuheiden kieltäminen voi johtaa vihaisiin tekoihin. Ehkä onkin niin, että vihapuheet idättävät *suunnitelmallista* aggressiivisuutta ja vihapuheiden kieltäminen *spontaania ja suunnittelematonta* aggressiivisuutta.

Ongelma on, että ihmiset näyttävät rakastavan vihaamista. Ja miksipä tunteitaan ei saisi näyttää? Patoaminen tuottaa vain painetta päänkuoreen. Parempihan myös niiden järjettömien, joita Stefan Wallin sanoo ”mielisairaiksi” omassa lähimmäisenrakkaudessaan, olisi purkaa tunteitaan mieluummin vaikkapa Hufvudstadbladetissa tai Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla kuin esimerkiksi kaduilla.

Entä *mikä* voisi olla tuota Eva Biaudet’n tarkoittamaa ”lievää vihapuhetta”? Olisiko sellaista takavuosien suosikkibändi Erasuren laulu *Love to hate you*, jossa sanotaan 11 kertaa ”rakastan vihata sinua”.[777] Tai kelpaisiko esimerkiksi amerikkalaisen teinitähti Miley Cyrusin *7 things?*[778] Siinä laulaja luettelee seitsemän asiaa, joita hän vihaa ihastuksessaan.

Lievää vihapuhetta? Ehdottomasti. On unohdettu, että kaikki tunteet, myös kielteiset, ovat maailmaan kuuluvia ja joskus jopa kauniita. Mitäpä vihaaminenkaan on muuta kuin epäonnistunutta rakkautta? Biaudet puolestaan osoittaa kannanotollaan, ettei valtionhallinnon viroissa tarvita puolikoulutettuja juristinplanttuja vaan ihmistieteellistä asioiden ymmärtämistä.

Keskiviikkona 10. elokuuta 2011

A RIOT IS THE LANGUAGE OF THE UNHEARD

”Mellakka on vaiettujen kieltä”, totesi Martin Luther King Jr. aikoinaan. Britannian suurimmissa kaupungeissa puhjenneet sekasorto ja ryöstely jatkuvat neljättä päivää.[779]

Jalkapallohuliganismia tutkinut sosiologi Rom Harré totesi jo 1980-luvun tutkimuksissaan, että mellakoinnissa on kyse *ritualisoidusta aggressiosta*, jonka kautta yhteiskunnan hierarkioista pudonnut työväenluokka luo omia arvojärjestyksiään menetettyjen tilalle.[780] Myös anarkia pyrkii luomaan järjestystä, ja monet nyky-yhteiskuntatieteilijät selittävät ilmiötä samoin: kyse on pudokkaiden vastalauseista.

Harvemmin sen sijaan vaivaudutaan kysymään, mikä tuota syrjäytyneisyyttä, ulkopuolisuutta ja kurjuutta oikeastaan tuottaa. Poliittisesti korrektin sanomalehtikielen mukaan kyse on taaskin vain ”nuorisomellakoista”, vaikka toisesta suupielestä joudutaankin myöntämään, että nuorisomellakat paikantuvat pääosin maahanmuuttajien asuttamiin lähiöihin, joissa kurjuus on poikkeuksellisen suurta.

Monet varmasti muistavat, että Ranskan vuoden 2009 siirtolaismellakoissa maahanmuuttajat polttivat yhdessä yössä peräti tuhat autoa.[781] Jos Suomessa tapahtuisi jotakin vastaavaa, puhuttaisiin sisällissodasta. Sen sijaan Keski-Euroopan suurkaupungeissa tilanne on jo riistäytynyt niin pahasti hallinnasta, että epätoivon syventäminen negatiivisilla julkilausumilla vain vaikeuttaisi asioiden hoitamista, ja viranomaiset voivat lähinnä levittää kätensä.

Siirtolaisuuden tuottama työttömien ylimäärä, kulttuurien yhteensopimattomuus ja väestöjen väliset eturistiriidat ovat tietenkin vain osasyyllisiä sivistyneiden länsimaiden kaduille levinneeseen rabulismiin. Taloudellinen syrjäytyminen ja kahtia jakautuminen juontavat juurensa Euroopan unionin talouspolitiikasta, joka suosii globalisaation ja kapitalismin pakkovaltaa: suuryritysten, organisaatioiden ja rahalaitosten vallankäyttöä ihmisten ja heidän poliittisen tahtonsa yli. Niinpä riehujien joukossa on varmasti maahanmuuttajien lisäksi kantaväestöön kuuluvia alkuperäisasukkaita, joilta globalisaatio on syönyt leivän pöydästä.

Myös Suomessa on paljon ihmisiä, jotka kokevat itsensä yliajetuiksi. Suomi onkin luullakseni tässä suhteessa varsin pitkälle jakautunut maa. Varsinkin Itä- ja Pohjois-Suomen pienissä kunnissa eletään täysin toisenlaisessa todellisuudessa kuin niin sanotuissa kasvukeskuksissa. Näiden paikkakuntien syrjäytyneillä ei taida olla tarpeeksi aggressiota edes mellakoiden järjestämiseen, ja sen asemasta he puuduttavat päätään masennuspillereillä ja paloviinalla.

Mutta myös olosuhteiden kurjuutta syyttelevillä jeremiadeilla tulee olla rajansa. ”Nuoriso” on pilattu hemmottelulla ja normittomuudella. Itsehillintä ja itsekuri ovat jääneet oppimatta, sillä keneltäkään ei vaadita enää mitään. Ja alkoholisteiksi pätevöityneet Viljot ja Väinöt voisivat vääntää korkkinsa kiinni.

Pahinta köyhyyttä on henkinen köyhyys. Syrjäytymisessä on kyse henkisen pääoman menetyksestä. Henkinen pääoma voi kasvaa vain hyvästä kulttuurisesta itsetunnosta: siitä, että tietää mitä tekee, minkä vuoksi ja mihin tähdäten. Monissa Euroopan valtioissa vallitsevat alakuloisuus ja pessimismi juuri siksi, että ihmiset ovat menettäneet oman kontrollinkokemuksensa. Kansallinen itsemääräämisoikeus on kaventunut, ja rahapolitiikan alueella se on menetetty kokonaan.

Myös taloudellinen vapaus on tärkeää. Jos riistotalous vie palkansaajilta mahdollisuuden hankkia asuntovarallisuutta ja sitä kautta kovaa maata jalkojensa alle, on selvää, että se masentaa. Nyky-Suomessa, jossa asuntojen markkinahinnat on vedätetty yksilön koko elämäntyön arvoa korkeammiksi, asuntokurjuus on kaiken kurjuuden keskeinen lähde. Niinpä ihmisiä sanotaan turhaan kansalaisiksi. Yhtä hyvin heidät voitaisiin julistaa suoraan orjiksi.

Destruktiivinen reagoiminen on kuitenkin täysin väärä ja vaikutukseton keino. Sen sijaan tarvitaan poliittista aktiivisuutta. Parhaiten ihmiset voivat yleensä pienissä ja alhaalta päin hallituissa yksiköissä, kuten juuri Pohjoismaiden kaltaisissa kansallisvaltioissa. Euroopan unionissa vallitseva keskusjohtoisuus ja erilaiset valhetemput ovat johtaneet vain umpisolmuihin, kuten nykyisin vallitsevaan osakkeiden arvoja ylikuumentaneeseen alhaiseen korkotasoon. Romahduksesta on nähty jälleen merkkejä.

Kansat ovat jo kaduilla niin Britanniassa kuin Kreikassakin. Mielenkiintoista nähdä, mihin tämä myllerrys johtaa sitten, kun maanosamme kansakunnat joutuvat tunnustamaan eläneensä pahoin yli varojensa ja myöntämään rutiköyhyytensä.

Torstaina 11. elokuuta 2011

KOIPALLOJA TASKUUN JA PRESIDENTIKSI

Poliittinen ura on kyllä sikäli turvallinen, ettei siitä tule loppua. Muun muassa seksiviesteillään mainetta hankkinut Ilkka Kanerva ja Nuorisoasuntosäätiöltä vaalirahoja kahmaissut Antti Kaikkonen jatkavat eduskunnassa, kuin mitään ei olisi tapahtunut. Paavo Lipponenkin (70) tuossa ilmoitti aikovansa Sdp:n presidenttiehdokkaaksi.[782] Mikäpäs siinä, sillä Lipposesta jäi ihan hyvät muistot pääministeriajalta, kun talouskehityksen kurssikäyrät kiisivät koillista kohti. Samalla unohdettiin kuitenkin lyhentää valtionvelkaa.

Lipposen isoimmaksi mokaksi jäi Irakgate-skandaali ja kranaatinheittimien kaupittelu sotatoimialueelle. Ulkopoliittisesta virheestä tosin syytettiin ihan väärää tahoa, eli tietojen urkkijaa, nykyistä europarlamentaarikko Anneli Jäätteenmäkeä (EU-kielellä "Jaeaetteenmaekeae"). Hänelle kuuluisi tiedonjulkistamisen valtionpalkinto, ellei hän olisi ollut niin hupsu, että teki huomaamattaan itsestään syyllisen antautumalla puolustelemaan ja selittelemään sinänsä ansiokasta salaisten Washington-muistiinpanojen kähmintää.

Älkää olko huolissanne, ei Lipposesta presidenttiä tule! Hän menee naftaliiniin samoin kuin moni muukin EU-lobbari. Sauli Niinistön nauttima 60-prosentin gallup-kannatus[783] ei tietenkään johdu hänen erinomaisuudestaan vaan muiden kehnoudesta ja uusien ehdokkaiden puuttumisesta. Parhaan näytön politiikan kabinettikeskeisyydestä antaakin se, että presidentinvirkaa tavoittelevat henkilöt muistuttavat vahakabinettia.

Lipposen puheilmaisua rasittaa tietty ay-retorinen paralingvistiikka: se tuttu järjestötalon erikoishammasteknikolla asennettu leukanivelen peruspulttaus, joka tekee hänen artikulaatiostaan poikkeuksellisen jäykkää.

Ketunhäntä kainalossaan liikkuva Paavo Väyrynen taas hävittänee keskustan jäsenäänestyksessä Olli Rehnin. Hänen EU-komissaariuransa suurimpia virhearviointeja on ollut Turkin hitsaaminen unionin jäseneksi aikana, jolloin Euroopan unionista uhkaa muutoinkin tulla silkkaa kebabia. Rehnin viimeisimpiä älyllisiä pieruja olivat ne kiitokset, jotka hän luki EU:n puolesta Suomelle, kun maamme hallitus päätti jälleen heinäkuussa jatkaa Kreikan kansantalouden letkuruokintaa.

Väyrysen kaksijakoinen kansansuosio pitänee huolen siitä, ettei hänkään selviä toiselle kierrokselle. Tällä menolla Niinistön vastaehdokas tulee vasemmiston tai keskustan sijaan perussuomalaisista.

Edustavin ja omasta mielestäni hyvännäköisin kandidaatti silkkinauhojen leikkaajaksi olisi vihreiden Pekka Haavisto, mutta hän on väärää puoluetta, ja monet näkevät asian niin, että ihannevävyn ominaisuuksistaan huolimatta hänellä on poikuli vaimona. Itse taas en nyt jouda presidentiksi lähtemään, vaikka pyydetty onkin eikä noiden muiden lyömisessä paljoa työtä olisi. Mutta sattuu olemaan tärkeämpää tekemistä.

Sunnuntaina 14. elokuuta 2011

ARVOJOHTAMINEN ON VAARALLISTA

Suomalaisiin saattaa iskeä vaaliväsymys, sillä seuraaviin vaaleihin on enää alle puoli vuotta aikaa, ja ehdokkaat ovat lähtökuopissaan. Presidentinvaalien myötä Suomeen etsitään taas *arvojohtajaa*, vaikka kukaan ei ole oikeastaan määritellyt, mitä koko käsitteellä tarkoitetaan.

”Arvojohtamisella” voidaan tarkoittaa ’johtamista arvojen avulla’, aivan niin kuin ”tulosjohtamisella” on tarkoitettu ’johtamista tulosten avulla’. Tulosjohtaminen olikin oman aikakautensa muotitermi. Sen tilalle on nyt vaarassa astua arvojohtaminen. Mikä siinä sitten mättää?

Filosofisesti katsoen arvojohtamisen käsite on täysin harhaanjohtava. Arvojohtaminen ei ole arvojen avulla johtamista lainkaan. Varsinaisia *arvoja* ovat esimerkiksi *hyvyys*, *totuus* ja *kauneus*. Ensin mainittu on etiikan, toinen tieteen ja kolmas estetiikan peruskäsite. Nämä arvot voidaan nähdä objektiivisina. Ne on edellytettävä *peruskäsitteinä*, jotta filosofista keskustelua voidaan ylipäänsä käydä.

Arvoista erillään ovat *arvoarvostelmat* eli *arvostukset*, jotka ovat henkilökohtaisia. Ne lausutaan usein *väitteiden* muodossa, kuten ”auringonpaiste on kaunista” tai ”viinimarjamehu on hyvää”. Niinpä myös arvojohtaminen on tosiasiassa *arvostusjohtamista*. Sen keskiössä eivät ole *yleiset arvot* vaan *subjektiiviset arvostukset*, jotka ovat mielipiteidenvaraisia.

Tästä puolestaan johtuu, että niin sanottu ”arvojohtaminen” (tosiasiassa arvostusjohtaminen) on erittäin *ideologista*. Mikäli arvostuksia sanotaan arvoiksi ja niillä pyritään määräämään muiden ihmisten käyttäytymistä, arvostusjohtaminen on suorastaan vaarallista, sillä arvot sekoitetaan tällöin arvostuksiin, joiden kautta käytetään valtaa. Tosiasiassa arvojohtajana toimiminen onkin poliittisena *mielipide-Führerinä* toimimista. Tuloksena on komentelua, painostusta ja elämäntapojen tarkkailua.

Arvojen määrittely on usein hankalaa. Niinpä filosofiassa on päädytty pitämään hyvyyttä, totuutta ja kauneutta pelkkinä sisällöttöminä yleiskäsitteinä, joita ei voida eikä pitäisi määritellä yleispätevästi. Arvoja lähellä ovat

– *hyveet*, kuten rehellisyys ja nöyryys,
– *ihanteet*, kuten tasavertaisuus ja demokratia,
– arvostettavat *elämänilmiöt*, kuten terveys ja oppineisuus, sekä
– arvokkaiksi *koettavat* asiat, kuten turvallisuus ja omakulttuurisuus.

Näitä kaikkia on tullut tavaksi nimittää arvoiksi. Kun ihminen pohtii arvojen ja niitä lähellä olevien hyveiden, ihanteiden ynnä muiden merkitystä, kyse on *ensimmäisen asteen arvorefleksiosta*. Tällöin ihminen miettii, *mitä arvoja hän valitsee omikseen*.

Kun ihminen sitten etenee pohtimaan, *minkä sisällön ja merkityksen* hän antaa omiksi arvoikseen valitsemilleen arvoille (esimerkiksi kauneudelle tai omakulttuurisuudelle) elämässään, kyse on *toisen asteen arvorefleksiosta*. Juuri silloin hän astuu arvostusten piiriin ja alkaa muodostaa arvoarvostelmia. Ne eivät ole kuitenkaan enää yleisiä arvoja.

Arvot on usein jaettu *itseisarvoihin* (esimerkiksi totuus) ja *välinearvoihin* (esimerkiksi hyötyminen), mutta tämä jako on keinotekoinen, sillä monet välinearvotkin voidaan nähdä itseisarvoina ja päämäärinä sinänsä.

Paljon suurempi ongelma on, että eri ihmiset voivat päätyä täysin samoista arvolähtökohdista (esimerkiksi turvallisuuden edistämisestä) keskenään täysin ristiriitaisiin arvostelmiin, kuten siihen, että ”turvallisuutta edistää Natoon liittyminen”, tai siihen, että ”turvallisuutta edistää liittoutumattomana pysyminen”. Molempien takana voi olla hyvä tahto ja pyrkimys moraaliseen hyvään. Vastaavasti esimerkiksi onnellisuutta edistävänä useat pitävät sitä, että samaa sukupuolta olevat vihitään kirkossa, kun taas joidenkin toisen mielestä onnellisuutta edistää se, että samaa sukupuolta olevia ei vihitä kirkossa.

Arvoarvostelmia koskevat mielipide-erot ovat usein syinä syviin konflikteihin, vihaan ja jopa sotiin. Traagista on, että erilaisten arvoarvostelmien takana voivat olla perimmältään *samat arvot*, mutta niiden toteutumista halutaan edistää *eri tavalla*. Riitojen taustalla saattaa olla jommankumman osapuolen *tietämättömyys* arvoista ja siitä, miten niiden erilaiset edistämispyrkimykset vaikuttavat.

Käsitystä, että arvostusristiriitoja ei voida koskaan ratkaista, sanotaan *moraalirelativismiksi*. Olen itse moraalirelativismin kannalla, koska ratkaisuyritykset johtavat yleensä pakottamiseen ja poliittiseen painostukseen. Subjektiivisten arvostusten pukeminen arvojohtamisen kaapuun johtaisi tiettyjen moraaliarvostusten pitämiseen ainoina hyväksyttävinä arvoina, niin kuin uskonnollisten yhdyskuntien ja eräiden poliittisten puolueiden piirissä on tavattu tehdä.

Sen sijaan edustan ja suositan *arvovapautta* ja *itsemääräämisoikeutta*, jonka mukaisesti yksilöiden tulee voida mahdollisimman pitkälle itse päättää omaa elämäänsä koskevista asioista. Yhteiskunnan ei tule rajoittaa tai heikentää vaan *tukea yksilöiden itsemääräämisoikeutta* mahdollisimman monissa asioissa, kunhan samalla ei poljeta toisten ihmisten vastaavia oikeuksia.

Tässä valossa esimerkiksi presidentin ominaisuuksissa ei ole tärkeää niinkään hänen kykynsä johtaa omilla arvostuksillaan muita kuin hänen halunsa toimia sovittelijana. Siksi presidenttiä valittaessa kannattaa pohtia, mikä tämän tai tuonkin ehdokkaan kyky ymmärtää erilaisia näkemyksiä loppujen lopuksi on.

Ristiriitatilanteen sattuessa olisi mietittävä, rajoittaisiko itsemääräämisoikeuden edistäminen toisen ryhmän asemaa enemmän kuin sen kiistäminen, ja tätä kautta eri ihmisryhmät ovat velvollisia myös jonkin verran tinkimään eduistaan muiden hyväksi. Klassisesti asetelmaa voidaan luonnehtia yhteiskuntasopimuksen syntymiseksi. Hyvänä esimerkkinä voi mainita vaikkapa homoavioliittojen hyväksymisen, joka luo yhdelle ryhmälle oikeuksia mutta ei vähennä muiden oikeuksia lainkaan.

Arvofilosofian piirissä on ajateltu, että ihmiselämällä on itseisarvo. Siihen liittyen on usein pohdittu, mitä mahdollisia tarkoituksia elämään liittyy. Naturalistisesti katsoen elämällä ei ole muuta *tarkoitusta* kuin pitää itseään yllä. Esimerkiksi romanttinen runoilija Johann Wolfgang von

Goethe totesi aikoinaan, että ”elämän tarkoitus on elämä itse”. Lisäksi elämällä voi olla pelkän tarkoituksen ylittävä filosofinen *merkitys*. Se taas jokaisen on itse löydettävä, tiedostettava ja määriteltävä. Esimerkiksi itsen ja toisten onnellisuus voi olla tällainen merkityksen tuottava arvo.

Maanantaina 15. elokuuta 2011

VIE SINÄ, MINÄ WIKISEN!

Käydessäni hiljattain Helsingin kauppakorkeakoululla (joka nykyisin lainehtii osana Aalto-yliopiston trendikkäitä konjunktuureja) tiedustelin ulko-ovella vastaan tulleelta opiskelijalta, missä täällä mahtaa olla kirjasto. Nuorehko naisopiskelija vastasi vilpittömän näköisenä, että ”eipä tule heti mieleen”. Kysymykseeni ystävällisesti syvennyttyään hän totesi, ettei itse asiassa muista lainkaan, ”sillä ei ole tullut käytyä siellä moneen vuoteen”.

Erehtyessäni poikkeamaan Helsingin yliopistolla (olen alkanut ikäni vuoksi vältellä opinahjoja) jouduin ohimennen erään keskustelun kuulijaksi. Parikymppinen opiskelijapoika siinä neuvoi ensimmäisen vuoden noviiseja selittämällä, että luentokursseille osallistumalla ”välttyy kirjatenteiltä” ja että itse hän ei ”joutunut lukemaan kirjoja ensimmäisen opiskeluvuoden aikana lainkaan”.

Tutkintojen tehtailua ja opintojen vauhdittumista ei siis tarvitse ihmetellä. Mutta mistä tieto ja ymmärrys sitten tulevat, jos eivät kirjastoista ja kirjoista? Tietysti internetistä. Sieltä löytyvät sekä luentotiivistelmät että -laajennukset. Googlen teoshaulla tavoittaa valmiiksi valitun kokoelman aihetta kuin aihetta koskevaa kirjallisuutta, josta hakurobotti suodattaa nähtäväksi juuri ne oikeat ja tarpeelliset sivut.

Kun varsinainen tieteellinen tieto on tällä tavoin jalostunutta, voidaan kysyä, miten päästään yleistiedon lähteille. Siihen on yksi universaali apuneuvo: Wikipedia. Wikipedia sinänsä on tuo yleistieto ja -tietäjä, tekisi mieleni sanoa ”oraakkeli”.

Internetiä edeltäneellä aikakaudella tiede oli ihmiskunnan suurin yhteinen hanke. Nyt yksi suurimmista on Wikipedia. Wikipedia on internetissä julkaistava tietosanakirja, jota ylläpitävät ja tuottavat kymmenet tuhannet ihmiset eri puolilla maapalloa. Potentiaalisesti sen kirjoittajia ja lukijoita ovat kaikki. Jos joku ei tiedä, mikä Wikipedia on, katsokoon Wikipediasta. Ellei taas internetin käyttö onnistu, ihminen joko elää kaikkien kaapeleiden kantamattomissa tai on riittävän retardi ollakseen osaamatta mitään muutakaan.

Wikipedian perustivat internetyrittäjä Jimmy Wales ja filosofi Larry Sanger tammikuussa 2001. Sen omistaa liikevoittoa tavoittelematon Wikimedia Foundation, jonka pääkonttori sijaitsee San Franciscossa. Sivusto perustaa toimintansa Floridan osavaltion lakeihin pääpalvelimensa sijain-

nin perusteella, tosin säätiöllä on servereitä ympäri maailman yhteensä noin 200. Euroopan-palvelimet sijaitsevat vapaamielisenä pidetyssä Amsterdamissa, mikä heijastelee perustajien uskoa tiedon anarkistiseen itsejärjestymiseen, siihen, että vapaa tiedonkulku edistää totuutta paremmin kuin kontrollin kahleet.

Kymmenessä vuodessa englanninkieliseen versioon on karttunut noin 3 600 000 artikkelia. Wikipedia ilmestyy 265 kielellä. Helmikuussa 2002 perustetussa suomenkielisessä Wikipediassa hakusanoja on yli 250 000, eli enemmän kuin missään painetussa tietosanakirjassa.

Tiedon itsejärjestymisen filosofia

Wikipedian nimi on ananasta ja persikkaa sisältävän cocktailin tapainen sekamuoto. Se tulee havaijin kielen sanoista ”*wiki wiki*”, jotka tarkoittavat ’nopeaa’ sekä kreikan kielen sanoista ”*enkyklios paideia*”, joista johtuu monissa kielissä käytetty ’tietosanakirjaa’ tarkoittava sana ”ensyklopedia”.

Wikipedia on vapaa tietosanakirja, eli sitä toimittavat ihmiset vapaaehtoisesti ja palkatta, ja sitä voi myös lukea vapaasti ja ilmaiseksi. Tekstit ja Wikimedia Commonsiin ladattu materiaali ovat käytettävissä GDF-lisenssin mukaisesti, vaikka aineiston tekijänoikeudet säilyvätkin lain mukaan tekijöillä itsellään. Useimmissa tapauksissa Wikipediaan ladatun kuvamateriaalin lisensointi tarkoittaa sitä, että aineistoa saa käyttää yksityiseen sivistykselliseen, kulttuuriseen tai tiedotukselliseen tarkoitukseen respektiosuojan puitteissa: kunhan mainitsee tekijän eikä muuntele töitä töherryksillä. Wikipedian ylläpitäjiä voidaan pitää eräänlaisina nykyajan ensyklopedisteina, jotka toteuttavat vapaaehtoista sivistystehtävää valistusihanteiden mukaisesti.

Perustajista Jimmy Wales on lukenut itsensä amerikkalaisen libertarismin riveihin. Hän katsoo saaneensa keskeiset vaikutteensa objektivismina tunnetun filosofisen suuntauksen perustajalta, Ayn Randilta, jonka mukaan subjektiivinen tieto on objektiivisinta. Objektivismin käsitettä on käytetty tällöin ironisesti, ja se viittaa subjektiivisen ”totuuden” objektiivisuuteen. Objektivistien mukaan varsinaisia ”objektiivisia totuuksia” ei ole olemassa, sillä objektiivinen tieto ei ole mahdollista omasta subjektiivisesta näkökulmastaan riippuvaiselle ihmiselle.[784]

Objektivistien mukaan yksilön subjektiiviset kokemukset tuottavat objektiivista tietoa todellisuudesta. Tieto-opillisesti tämä merkitsee, että arvot eivät ole irrallaan arvostuksista ja tekoja ei voida erottaa tekijöistä eikä toimintaa yksilöiden järjestä. Niinpä etiikkaa edeltää yksilöiden edun toteuttaminen. Jos yksilön etu ei toteudu, vaan hänen tahtoaan rajoitetaan, seurauksena on aggressio. Wikipedian ajatus tiedon lisäämisestä ja välittämisestä on valistusfilosofinen sikäli, että se on pasifistinen ja perustuu aristoteeliseen *eudaimonian* (eli onnellisuuden) tavoitteluun.

Wikipedialle on ominaista perustajien vakaumus ja havainto, että muodollisen tarkkailun ja valvonnan kahleissa synnytetty ja säilytetty tieto ei ole ollut yksilöiden vapaasti luomaa, välittämää ja hallussa pitämää tietoa luotettavampaa. Tiedon tulee olla julkista, muttei julkisen vallan omistamaa eikä hallitsemaa. Wikipediassa uskotaan siis enemmän yksityisen kuin poliittisen tiedonmuodostuksen eettisyyteen.

Tietenkin myös yksityinen tiedonmuodostus voi olla perin ideologista, mutta sitä rajoittavat monet vapaaseen kilpailuun perustuvat vastavoimat. Sen sijaan poliittinen ja tiedepoliittinen tiedon hallinta johtavat usein totalitarismiin myös yliopistomaailmassa, jossa tieto on vain näennäisesti julkista. Esimerkiksi akateeminen vertaisarviointijärjestelmä on vallankäytön muoto, jonka kautta tutkijat pakotetaan anomaan julkisen esittämisen oikeutta omilta vihollisiltaan saadakseen näkemyksensä painetuiksi tieteellisissä lehdissä. Valtapolitiikka ilmestyy tällöin kuvaan ”pyytämättä ja yllättäen” kuin faksit entiselle pääministerille. Vain harvoin julkisen vallan instituutiot ovat olleet yksilöitä viisaampia.

Piilevä riippuvuus

Se, että Wikipedia perustuu avoimeen lähdekoodin ja että myös sen sisältöjä voidaan muokata vapaasti ja anonyymisti, nojaa libertaristiseen filosofiaan. Hankkeen kasvun myötä sitä ovat tosin alkaneet kahlita entistä enemmän taloudelliset ehdot. Wikimedia Commonsin vuotuiset kulut ovat nousseet noin kymmeneen miljoonaan dollariin, mutta säätiö perustaa toimintansa edelleen lahjoituksiin, joita sille ovat myöntäneet sekä yksittäiset ihmiset että liikeyritykset. Niiden avulla Wikipedia on pidetty mainoksista vapaana ja vältetty riippuvuus mainostuloista.

Toisaalta Wikipedia on riippuvainen lahjoittajista. Tämä ei välttämättä merkitse sen vähäisempää riippuvuutta kuin riippuvuus mainostajista. Esimerkiksi Google lahjoitti vuonna 2010 Wikimedia Foundationille kaksi miljoonaa dollaria. Wikimedia Foundationin viestintäjohtajan Jay Walshin mukaan lahjoitus ”selventää positiivisella tavalla Wikipedian suhdetta Googleen”, kun taas Googlen toisena perustajana tunnettu Sergei Brin on kutsunut Wikipediaa ”yhdeksi internetin suurimmista onnistumisista”.[785]

Vapaasti selitettynä tämä vispilänkauppa merkitsee, että Googlella on intressi hyödyntää Wikipedian aineistoa hakuprosesseissaan ja nostaa esille Wikipedian tietoja. Samalla se voi tietenkin liittää kaupallisia tiedotteita Wikipedian tarjoaman informaation kylkeen. Wikipedia siis tulee tuottaneeksi sisältöä Googlelle, joka tekee lahjoituksia Wikimedia-säätiölle.

Tämä ei tietenkään merkitse, että mainostajien tahto yltäisi Wikipedian artikkeleihin, mutta kylläkin sitä, että Google voi karsia tai suosia Wikipediasta löytyvää tietoa mainostajiensa edun mukaisesti. Wikipedian puo-

lustukseksi voidaan lausua, ettei mainoksia ja kaupallisuutta pääse pakoon missään muuallakaan, ei myöskään kaupallisten kustantajien julkaisemissa tietosanakirjoissa ja tieteellisissä teoksissa, joiden yhteydessä tehtävät kustannuspoliittiset linjanvedot ja kirjoittajavalinnat ovat usein paljon räikeämpiä kuin internetissä toimivassa tietosanakirjassa.

Asiantuntijuuden ongelmat

Puolueettomuuden Wikipedia pyrkii takaamaan vaatimalla kirjoittajilta neutraalia näkökulmaa sekä tietyllä omalla tarkkailukäytännöllään, jota toteuttavat *ylläpitäjät*. He puolestaan ovat Wikipedian keskuudestaan valitsemia luotettaviksi koettuja käyttäjiä. Ylläpitäjien ohella Wikipediassa on *byrokraatteja*, eli henkilöitä, joilla on oikeus tehdä yhteisön valitsemista käyttäjistä uusia ylläpitäjiä. *Kehittäjillä* taas on pääsy varsinaiseen tietokantaan, ja heitä on koko Wikipediassa vain vähän. Lisäksi on niin sanottuja *ylivalvojia*, jotka voivat muun muassa myöntää ja poistaa kaikkia käyttäjäoikeuksia.

Wikipedia perustuu siis omalla tavallaan vertaisarviointijärjestelmään. Se muistuttaa akateemista myyräntyötä sikäli, että myös se on ulkoa päin arvioiden ”anonyymia”. Wikipedian käyttäjät ja kyttääjät voivat olla hyvinkin vertaisasemassa. Mutta verrattomia he eivät ole, sillä ylläpitäjän statuksen voi Wikipedian piirissä saavuttaa vaikka täysin ilman todellista (esimerkiksi akateemista) asiantuntemusta. Valikoitumiselta puuttuvat laadulliset kvalifikaatiokriteerit, mutta Wikipedian sensorit ovat joka tapauksessa *valta-asemassa*, vaikka asiantuntija-asemaa ei olekaan. Wikipediassa ylläpitäjien valta-asema on huonommin perusteltu, huterampi ja sikäli kenties vaikuttavampi kuin asiantuntijavaltaa käyttävien valta-asema akateemisessa yhteisössä. Tosin sielläkin asiantuntijavallan käyttö on usein pelkkää mielipidevallan käyttöä.

Wikipedia palkitsee ahkerimmat artikkelien muokkaajat maininnoilla, joista useat sympatisoivat ja hyödyntävät entisten sosialistimaiden arvonimiä. Todellisuudessa asiantuntemus ei parane tekemällä paljon muokkauksia, vaikka siitä palkittaisiinkin ”työn sankarin” arvonimellä. (En tosiaan tiedä, mistä nämä ilmeisestikin leikillisyyttä tavoittelevat neuvostosympatiat johtuvat sinänsä asiallisella foorumilla.)

Wikipediaan sisältyvät asiantuntijuusongelmat on myös tunnustettu, ja niihin on yritetty vastata. Vuonna 2006 perustajista toinen, Larry Sanger, syytti Wikipediaa ”elitismin vastaisuudesta ja asiantuntijuuden halveksunnasta” perustaen uuden suljetumman verkkotietosanakirjan, jonka nimeksi tuli Citizendium. Citizendiumin on tarkoitus perustua Wikipediaan, mutta sivuille saa kirjoittaa vain omalla nimellään. Artikkelien kirjoittajaksi pitää ilmoittautua, ja käyttäjäksi hyväksytään kutsulla. Kutsu myönnetään tosin lähes kenelle tahansa. Tiedon kriteerejä korottanee kui-

tenkin se, että asiantuntija-asemat ovat pääteltävissä henkilöllisyyksien perusteella.

Internetissä leviävän vapaan sanankäytön voitokkuudesta todistaa tosiasia, että Citizendium on jäänyt muutamassa vuodessa täysin unholaan, aivan kuten Wikipedian edeltäjä Nupediakin. Tämä havainnollistaa yleissuuntausta, että suljetut hankkeet eivät menesty netissä, josta on tullut eräänlainen kansanvallan, sananvapauden ja kansalaistottelemattomuuden puuhamaa.

Myös Wikipedian piirissä esiintyvä kuri on vähäistä ja melko näennäistä. Sivuston piirissä ei tosin pidetä korrektina kirjoittaa itsestään artikkelia, sillä omaa itseä käsittelevät artikkelit ovat paljastuneet usein ansioluettelojen tai vaalimainosten kaltaisiksi kehuskeluiksi. Samaa logiikkaa seuraten kukaan ei saa itse päättää kelpoisuudestaan Wikipedian ylläpitäjäksi.

Avoimeksi on jäänyt kysymys, *keneltä ylläpitäjät ovat saaneet valtansa luovuttaa tai kiistää kompetensseja ja valita muita*. Nähtävästi he ovat ottaneet sen itse, mikä taitaa olla asiantuntija-asemassa esiintymisen olemus myös monessa muussa yhteydessä.

Wikipediassa tiedonmuodostus tapahtuu suhteellisen alhaisin kriteerein, sillä huonosti asioista perillä olevien valta on periaatteessa yhtä suuri kuin asiantuntijoidenkin valta. Näin ollen maallikoiden valta on *suhteessa heidän asiantuntemukseensa* itse asiassa *suurempi*, mikä taas on nurinkurista. Planttu voi siis kurittaa oppinutta ja kiistää tämän tiedot esimerkiksi poistamalla tietoja vain siksi, että oppinut ei suostu alentumaan proseminaarilaisille tyypilliseen kinasteluun siitä ”kenen mukaan” näkökanta on esitetty. Entäpä, jos kirjoittaja itse on aiheen paras asiantuntija, jolloin hänen näkökantansa tulisi riittää sellaisenaan?

Sivuston anonymiteetti lisää myös tiedon kryptisyyttä. Nimellä kirjoittaminen merkitsisi sitä, että kirjoittajat joutuisivat ottamaan selvän vastuun sekä lisäyksistä, poistoista että kaikista muistakin toimituspoliittisista ratkaisuista. Koska omalla nimellä esiintyminen on harvinaista, kirjoittajat eivät ilmeisesti pysty tai halua ottaa vastuuta, mikä puolestaan kertonee siitä, ettei todettua asiantuntija-asemaa ole.

Väärän tiedon mahdollisuus vesittää myös oikean tiedon

Luotettavuuden Wikipedia pyrkii turvaamaan sillä, että se kieltää ”uuden tiedon” esittelyn ja käytön, eikä se pyri olemaan ensisijainen lähde. Sen sijaan Wikipediaan kootaan aineistoa muista lähteistä, ja sivusto kannustaa lähdeviitteiden käyttöön.

Kuitenkin vielä kesällä 2009 suomenkielisessä versiossa noin 60 prosenttia artikkeleista oli sellaisia, joissa ei ollut yhtään lähdeviitettä. Keväällä 2010 osuus oli noin 55 prosenttia. Lähteiden puuttuminen on

tavallaan neuvokasta: kun ei ole lähteitä lainkaan, ei tarvitse esittää myöskään lähdekritiikkiä! Tämä on huomattu myös monissa yliopistoissa, joissa on kielletty käyttämästä Wikipediaa lähteenä; toisaalta eräät yliopistot ovat rohkaisseet asiantuntijoitaan Wikipedian korjailuun ja toimittamiseen.

”Uuden tiedon” asema on tosin akateemisestikin ongelmallinen, sillä vain harvoilla humanistisilla ja yhteiskuntatieteellisillä aloilla ylipäänsä tuotetaan sellaista uutta tietoa, joka olisi kiistatonta tai kaikesta aiemmasta riippumatonta. Uusi tieto onkin mahdollista lähinnä luonnontieteellisillä aloilla, joilla tehdään keksintöjä. Tässä valossa suuri osa humanistisesta ja yhteiskunnallisesta tiedosta on joko ”vanhaa ja yleisesti tunnettua” tai ”uutta ja kiistanalaista”, eikä kumpaakaan pitäisi Wikipedian sääntöjen mukaan esitellä Wikipediassa. Tämä ei silti merkitse, ettei kyseisillä tiedoilla olisi *merkitystä*, ja ilmeisesti juuri siksi ”uusi tieto” löytääkin salamannopeasti tiensä myös Wikipediaan.

Wikipediassa esiintyvä aineisto on varsin laikukasta. Olemassa olevat artikkelit ovat keskeneräisiä tai puutteellisia, mikä tosin noudattaa käsitystä, että tieto täydentyy ja itsestäänjärjestyy jatkuvasti. Mikäli julkaistaviksi hyväksyttäisiin vain valmiita artikkeleita, niitä ei voitaisi lainkaan toimittaa kirjoitustyön ollessa kesken.

Keskeneräisyys ei ole tosin pelkkä marginaaliongelma, joka voitaisiin sovittaa vetoamalla kehitteillä olon myönteisiin puoliin. Esimerkiksi jos 95 prosenttia Wikipedian tiedoista pitäisi paikkaansa, epäluotettavana pidetty 5 prosenttia varmistaisi, ettei myöskään totena pidettyyn aineistoon voi täysin luottaa. Mahdollisuus osua väärään tietoon vesittää helposti myös sen oikean tiedon, joka artikkeleihin sisältyy.

Sivustolla varoitetaan artikkelien puutteista, mutta silti Wikipediaan luotetaan lähteenä vaarallisen paljon, eikä tietoja malteta tarkistaa painetuista lähteistä. Esimerkiksi vuonna 2009 irlantilainen opiskelija Shane Fitzgerald teki Wikipedia-jäynän ja sijoitti vastikään menehtynyttä säveltäjää, Maurice Jarrea, käsittelevään artikkeliin itse tekaisemansa tiedon, jonka mukaan säveltäjän omasta mielestä hänen koko elämänsä on ollut ”kuin yksi pitkä soundtrack”.[786] Fitzgerald puolusti myöhemmin tekoaan halullaan kokeilla, miten paljon toimittajat luottavat internetiin tietolähteenä. Wikipedian hän valitsi kohteeksi sen suuren suosion vuoksi ja siksi, että artikkeleita voi muokata kuka tahansa. Perätöntä tietoa ehtikin siteerata hyvässä uskossa usea sanoma- ja aikakauslehti ennen sen poistamista, mikä kertoo Wikipediaa koskevan lähdekritiikin tarpeellisuudesta.

Myös Wikipediassa olevien artikkelien keskinäiset mittasuhteet ovat epätasapainossa. Esimerkiksi suomenkielisessä Wikipediassa kuuluisat filosofit Franz Brentano, Gottlob Frege ja Max Scheler kuitataan muutaman rivin (alle 10 riviä kukin) huomioilla, kun taas filosofisesti yhtä merkittävästä ja samoihin aikoihin vaikuttaneesta Bertrand Russellista

löytyy usean painosivun mittainen artikkeli. Tämä heijastelee Wikipedian keskeneräisyyttä mutta saattaa samalla ohjata lukijoita väärään käsitykseen ajattelijoiden mittasuhteista.

Kinastelun kielto sulkee pois tulkinnat

Se, että Wikipedia kiistoja hillitäkseen kieltää arvokannanotot, heikentää ja pahimmillaan banalisoi artikkeleita. Arvoarvostelmat ovat usein saaneet seurakseen tarkennusvaatimuksia, joissa penätään viitteitä ja lähteitä – ikään kuin arvoarvostelmia ei saisi lainkaan lausua asioissa, joissa ne ovat välttämättömiä. Esimerkiksi taiteiden piirissä harvoin voidaan tavoittaa objektiivisia totuuksia. Sen sijaan Wikipediassa myös taiteilijoiden henkilökuvat tyhjennetään pelkkiin immanentteihin seikkoihin, jotka muodostuvat elämäkerrallisten tietojen luetteloinnista. Tämä suosii latteaa tiedonmuodostusta, jonka kautta ei ylletä tulkitsemaan eikä analysoimaan merkityksiä, ja tieto muodostuu irralliseksi ja esitteleväksi. Wikipedia jää siis kauaksi painettujen artikkelitietosanakirjojen tasosta ja esimerkiksi Stanfordin yliopiston ylläpitämästä filosofian verkkotietosanakirjasta, jossa julkaistut artikkelit ovat asiantuntijoiden omalla nimellään laatimia ja tarkistettuja.[787]

Artikkeleiden keskinäisten painotusten vääristyneisyys heijastelee sitä, että Wikipedian toimituspolitiikka on harrastuspohjalla. Fani-ilmiöt välittyvät Wikipediaan, kun nörtit toimittavat idoleistaan tai innostuksen aiheistaan artikkeleita. Niinpä Wikipediaan on päätynyt myös hakusanoja, joita ei voisi löytää mistään muista tietosanakirjoista. Erityisen innokkaan harrastuksen kohteena ovat olleet tekniikkaan ja sotateknologiaan sekä -historiaan liittyvät aiheet. Löytyypä Wikipediasta tämän merkiksi niinkin erityinen hakusana kuin ”Baltian ilmatilanloukkaukset vuonna 2006”.

Artikkelien sisällöistä käydään niin sanottuja muokkaussotia, mutta Wikipediassa ratkotaan näköjään myös valtioiden välisiä sotia. Historiankirjoittamisen sanotaan olevan vaikuttava vallankäytön muoto, sillä juuri historioitsijoille lankeaa viimeisen sanan mahdollisuus inhimillisissä konflikteissa. Historiankirjurit käyvät tuimia kiistoja sotien ja poliittisen historian *oikeista tulkinnoista* myös Wikipediassa. Niinpä Wikipediasta voi löytää sotahistoriaa koskevaa yksityiskohtaista tietoa pilvin pimein, jopa enemmän kuin History Channelin TV-ohjelmista.

Wikipedia muistuttaa sosialismia siinä, että se koetaan yhteiseksi ilmoitustauluksi, jonka piirissä ”kaikki ovat tasa-arvoisia”. Myös poliitikkoja koskevat tiedot pysyvät pelkän merkityksettömän datan tasolla, sillä Wikipedia ei salli kehumisia eikä haukkumisia saati muita arvioita, ja siksi artikkelit jäävät usein mitäänsanomattomiksi. Arvioiden esittäminen ei olisi toisaalta mahdollista vapaassa tietosanakirjassa ilman ajautumista Suomi24.fi:n tapaiseksi keskustelupalstaksi.

Tämä merkitsee, että on vaikea olla vapaasti toimitettava tietosanakirja. Itse asiassa 'vapaasti synnytettävä tieto' on paradoksi, sillä kaikkea tietämistä leimaa kurinalaisuus, valikoivuus ja merkitysten arviointi. Puolueetonta ja riippumatonta tietoa ei voida tuottaa pelkän kiistelyn tuloksena mutta ei myöskään jättämällä neutraaliuden vaatimukset jonkun omalla nimellään kirjoittavan asiantuntijan itsekriittisyyden varaan. Itsekriittinen asiantuntija on ehkä kuitenkin luotettavampi kuin päänsä yhteen lyövien ja konsensukseen pyrkivien hobittien joukko. Kun paikalle tarvitaan lääkäriä, sellaista ei saada kutsumalla hätiin tusinan verran sairaanhoitajia, sillä parhaistakaan sairaanhoitajista ei tule yhdessä yhtä lääkäriä.

Parhaimmillaan Wikipedia on nykyajan ensyklopedistien yhteisö, kasvavien aikuisten, nuorten skolastikkojen sekä keskimäärin noin 30-vuotiaiden humanististen tieteiden kandidaattien salaseura. Siihen voi luottaa, kuten useimpiin painettuihinkin lähteisiin, kunhan tarkistaa tiedot muutamasta rinnakkaislähteestä. Pahimmillaan Wikipedia on hiekkalaatikko, jossa puoliksi oppineet kinaavat keskivertototuuksista. Missään tapauksessa Wikipedia ei ole Esson vessa, vaan kyllä se on ihan siisti baari! Rohkaisen kuitenkin opiskelijoita ja muita tiedonjanoisia käymään Wikipedian ohella myös ihan oikeassa kirjastossa.

Tiistaina 16. elokuuta 2011

NAAMAKIRJAN SIETÄMÄTÖN SOSIAALISUUS

Vielä muutama vuosi sitten Irc-galleria oli kasvavien aikuisten tärkein kohtaamisfoorumi. Galtsussa oltiin anonyymisti nimimerkillä eikä oikealla nimellä. Tämä helpotti ihmisten kohtaamista, sillä ketään ei vaadittu paljastamaan henkilöllisyyttään nimeä ja muita henkilötietoja myöten. Tutustuminen on ollut samantapaista varsinaisilla seuranhakupalstoilla internetin chateissa. Myös niiden piirissä esiinnytään salanimellä ja tuttavuutta tehdään vaiheittain – tietysti vain siinä tapauksessa, että haluaa. Tuskinpa kukaan ministerikään antautuisi flirttailemaan suin päin omilla henkilötiedoillaan.

Sitten tuli Facebook, joka pilasi kaiken. Facebookiin kirjautumisen ehtona on, että siellä esiinnytään omalla nimellä. Facebook on galtsu naisten logiikalla. Se vaatii täydellistä avoimuutta vedoten siihen, että mitäpä salattavaa rehellisellä ihmisellä voi olla! Näin se pyrkii kiistämään tosiasian, että jo kysyminen paljastaa salaamiseen olevan syytä.

Facebook raiskaa ihmisten yksityiselämän. Läsnäolosta Facebookissa on tullut sosiaalinen välttämättömyys niin kuin Helsingin Sanomien lukemisesta, sillä nykyisin kauppaliikkeet ja yritykset ilmoittavat tuotteistaan, palveluistaan ja kilpailuistaan Facebookissa. Pian varmaan viranomai-

setkin lähettävät tiedoksiantonsa – niin konkurssiin julistuksensa kuin verotuspäätöksensäkin – Facebookin välityksellä.

Facebookia ei siis voi paeta, eikä siitä voi kieltäytyä. Facebook kuitenkin tekee käyttäjistään uhreja. Se poistaa myös seuranhausta kaiken jännityksen ja erotiikkaan liittyvän jännitteen, sillä se vaatii jokaista esiintymään kaikkine henkilötietoineen ja naamakuvineen avoimesti. Siksi se on tyypillinen tryffelisikojen foorumi. Facebook riisuu ihmisen sosiaalisesti alastomaksi jo ennen kuin osapuolet ehtivät riisuutua alastomiksi todellisuudessa. Koska riisuutuminen jää tällä tavoin puolitiehen, kukaan todellinen pelimies ei käytä Facebookia.

Facebookissa voi tietenkin vakoilla, aivan kuten gallerioissakin, mutta naamakirjassa vakoileminen on paljon vaikuttavampaa ja yksisuuntaista, sillä käyttäjät eivät voi suojautua. Ainakin heidän nimensä ja kuvansa ovat yleensä näkyvillä. Facebookin kautta on mahdollista selvittää tutun näköisen ihmisen nimi, osoite, ammatti ja ihmissuhteet ihan mitä tarkoitusta varten tahansa, vaikkapa Interflora-lähetystä tai terrori-iskua.

Vakoilulta voi tietenkin yrittää välttyä määrittelemällä tietonsa yksityisiksi. Toisaalta useimmat pitävät ainakin kaverilistansa ja seinällä olevat tietonsa avoimina, sillä avoimena ”sosiaalisena mediana” toimiminen mielletään osaksi koko sivuston ideaa.

Kaveruuden uusvanha olemus

Facebook on antanut myös kaveruudelle uudenlaisen sisällön. Monilla on kaverilistallaan useita satoja kavereita. Kenellä voi oikeasti olla? Ainakin minun muistini ja viimeistään yhteydenpitomahdollisuuteni loppuvat muutamaan kymmeneen. Facebookin kaverit eivät ole ilmeisestikään *ystäviä*, ja myös sanan ”kaveruus” merkitys on Facebookissa kääntynyt muotoon ”toveruus”. Sosialistisessa järjestelmässä tovereina pidettiin kaikkia keskenään tuntemattomia ihmisiä, kunhan he kuuluivat samaan *yhteiskuntaluokkaan*. Facebook on luokkayhteiskuntaan ja yhteiskunnan luokkaluonteeseen liittyvä ilmiö.

Facebookia rasittaa korostettu sosiaalisuus. Jos ihmisellä on useita satoja, jopa tuhansia kavereita, kyse täytyy olla sosio- tai psykopatologiasta. Facebook-kaveruus onkin ehkä enemmän jonkinlaista persoonatonta ”tuntemista” tai ”kuulumista tiettyyn yhteiskuntaluokkaan” kuin valikoitua ystävyyttä – se on siis juuri tuota toveruutta.

Naamakirja on nettisosialismin ilmaus, aivan niin kuin laiton kopiointikin. Jokainen Facebookia käyttävä on kommunisti, joka sosialisoi oman elämänsä kaikkien nähtäville. Kaverilistoja lukemalla voi päätellä, kuka on maannut, nussinut ja paneskellut kenenkin kanssa. Tietenkään päätelmä ei ole välttämättä oikea, mutta se on mahdollista tehdä.

Parisuhteisiin Facebook tuottaa draamaa, kun osapuolet ajautuvat pohtimaan, mikä on kaveruuden ja seurustelun ero: ”Ahaa, olet lisännyt kaverilistallesi tuon hemaisevan söpöliiniin, joten lieneekö kyse myös enemmästä, ja kumpi tässä on nyt enemmän exä, tuo listalle lisätty vaix mä?” Mustankipeyttä esiintyy, paitsi aviopuolisoiden, erityisesti Facebookin ahkerimpien käyttäjien eli sinkkumiesten ja poikamiestyttöjen keskuudessa.

Facebook on lisännyt myös kahvilaelämää, ja kaverit mielletään sosiaaliseksi pääomaksi, jota pidetään tilillä. Facebookissa pysyvätkin nimenomaan kaverit eivätkä rakastetut tai exät, jotka kaikkoavat helposti. Ihmiset, joilla on paljon kavereita, eivät ehkä ole kovin hyviä rakastajia.

Facebook-kaveruuksien kasvu kiinnostaa muitakin kuin kaikkein mustasukkaisimpia ihmisiä. Se herättää epäilyksiä naapureissa ja työnantajissa. Tämän tiedämme esimerkiksi siitä, miten työnantajat ovat koettaneet rajoittaa työntekijöidensä Facebook-käyttöä. En tietenkään kannata työelämän mielipidevankeutta vaan rohkaisen ihmisiä ilmaisemaan mielipiteensä avoimesti sekä Facebookissa että blogeissaan. Mutta käyttörajoituksiin liittyvät tarkkailu- ja valvontasuhteet (jotka yleensä kohdistuvat johtotasolta duunareihin päin) osoittavat, että Facebookissa itseään esittelee opiskelevan nuorison ohella nimenomaan työväenluokka ja keskiluokka. Facebook on yhtä työväenluokkainen ja keskiluokkainen ilmiö kuin ruotsin- tai vironlaivat, ja meno on samanlaista kuin näissä ”porauslauttoina” tunnetuissa viihdeparatiiseissa.

Vääriä kavereita

Facebook suosittaa, että kaverilistoille kelpuutettaisiin vain henkilöitä, jotka ovat tavanneet todellisuudessa. Tosiasiassa käyttäjät hyväksyvät Facebook-kavereikseen nykyään melkein kaikki netistä löytämänsä tuttavuudet, vaikka eivät olisi heitä koskaan kohdanneetkaan. Tämä on ymmärrettävää, koska ihmiset asuvat etäällä eivätkä halua lähteä treffeille pelkkää henkilöllisyyden toteamista varten. Näin myös henkilöllisyyksien väärentämien on tullut mahdolliseksi.

Anonyymeillä foorumeilla ei esiinnytä omalla nimellä, joten niillä kyse ei ole varsinaisesta *identiteettien väärentämisestä* vaan *salanimellä esiintymisestä*. Sen sijaan voidaan sanoa, että Facebookissa henkilöllisyyksiä väärennetään, koska sivuston pääajatus on esittää identiteetit oikeina. Väärentämisestä on kyse, sillä käyttäjien on perusteltua uskoa henkilöllisyyksien olevan oikeita sivuston yleisen proseduurin mukaisesti.

Naamakirjassa olevista käyttäjistä jo 15 prosentin arvellaan olevan väärennettyjä. Vika ei ole tietenkään ihmisten pahassa tahdossa, vaan tulos on selvä kannanotto: naamakirja vaatii ihmisiltä liikaa. Se vaatii identiteettien paljastamista, mitä ihmiset eivät puolestaan halua. He

haluavat kuitenkin *olla läsnä* internetin laajimmaksi kasvaneessa yhteisössä ja sen vuoksi väärentävät nimensä ja kuvansa.

Arveluttavia ystäviä

Kyllä – olen myös itse omalla nimelläni ja kuvallani Facebookissa. Kirjauduin käyttäjäksi vain estääkseni jotakuta toista varaamasta omaa nimeäni käyttöönsä. Laitoin lisäksi kuvani näkyville ikään kuin vakuuttamaan, ettei kenenkään kannata luulla käyttäjätunnustani väärennetyksi, jonka takana piileskelee joku anonyymi.

Kaverilistojen olemus on kylläkin minun kaltaiselleni ihmiselle hirveä ongelma; se tekee minut kerrassaan sopimattomaksi käyttämään Facebookia. Kaverit näkevät yleensä listoilta toinen toisensa. Lisäksi kavereiksi valitut pääsevät tarkkailemaan toistensa julkaisuja ja voivat kommentoida niitä.

Olen itse torjunut lähes kaikki kaveripyynnöt, ja lisäksi kaverilistani on kaikilta salattu. Tämä johtuu siitä, että jos kaverini pääsisivät näkemään toisensa, he alkaisivat todennäköisesti riidellä. Sillä minulla on hyvin erilaisia kavereita. On perussuomalaisia, homoja, professoreita ja huoratalo Dtm:n pikkulutkia. Miten nämä kaikki voisivat sopia samalle listalle ilman, että heille tulee keskinäistä eripuraa tai että he pudottavat silmämunat päästään?

Lopulta he suuttuisivat minulle ja monottaisivat minut ulos omilta listoiltaan. Niinpä kaverilistani on suljettu, eikä siellä juuri muita olekaan kuin ne viisi ainoaa ystävääni, jotka minulla oikeasti on. Älkää siis pahastuko, jos juuri Teitä ei ole kutsuttu tai kelpuutettu tälle listalle. Ette menetä mitään.

Facebook tukee vuorovaikutusta vain yksimielisissä yhteisöissä

Facebookia rasittaa tietty sisäänpäinlämpiävyys. Perustajat ovat ilmeisesti ajatelleet, että ”kaverit” muodostavat jonkinlaisen yksimielisen ryhmän, joka on samaa mieltä kaikesta. Sivustoa luotaessa on oletettu, että riitoja ei synny, kun vain frendit voivat kommentoida toisiaan. Näin kaveripiirit muodostavat omia ekslusiivisia porukoitaan. Kyseinen sosiaalipolitiikka juontaa juurensa Facebookin syntyhistoriasta.

Kun Mark Zuckerberg, Dustin Moskovitz ja Chris Hughes vuonna 2004 perustivat Facebookin kähvellettyään ohjelmakoodin Zuckerbergin työnantajalta ConnectU:lta, heidän tarkoituksenaan oli luoda Harvardin yliopistoon eräänlainen netissä toimiva yhteisöpalvelu, henkilögalleria, jonka käyttäjät voisivat oppia yhdistämään päivittäin näkemiensä ihmisten naamat luontevasti heidän nimiinsä.

Tällaiselle listalle oli sosiaalinen tilaus. Ihmissuhteiltaan vieraantuneissa yliopistoyhteisöissä opiskelijat nimittäin harvoin tuntevat toisiaan tai juttelevat keskenään, eikä pelkkä luennoilla näyttäytyminen edistä ihmisten kohtaamista. Tutustua voikin lähinnä seminaareissa tai valokopiokoneiden luona, jossa voi vaihtaa ihastukseltaan kolikoita päästäkseen jyvälle hänen nimestään ja horoskooppimerkistään. Toinen mahdollisuus on ruokalan kassalla, kun opiskelijakortin tiedot voivat näkyä auki vinksautetusta lompakosta.

Facebookin perustamisen jälkeen tällaista tietojen urkintaa ei ole tarvittu. Opiskelijat voivat tehdä tuttavuutta kuin suurvaltajohtajat, etäkommunikaatiossa. He voivat tutustua toisiinsa netin välityksellä, vaikka asuisivat kampuksella seinänaapureina. Mikä helpotus ujoudesta kärsiville! Yliopistoyhteisö on osoittautunut ”yhteiskunnaksi pienoiskoossa”, sillä Facebookin mahdollisuudet on otettu avosylin vastaan kaikkialla maailmassa, jopa niin, että ’sosiaalinen media’ ja ’Facebook’ merkitsevät nykyään samaa.

Sosiaalinen media ei ole kuitenkaan yhtä vaikea vaan vaikeampi kuin ihmissuhteet yleensä. Facebook ja sen kaverilistat toimivat nimittäin vain sellaisissa yhteisöissä, jotka ovat hyvin homogeenisiä ja joissa osapuolet ovat vertaisasemassa, esimerkiksi juuri opiskelijoiden keskuudessa. Sen sijaan monenkirjavammilla kaverilistoilla alkaa esiintyä samanlaisia ongelmia kuin monikulttuurisissa yhteisöissä yleensäkin. Kaverit eivät tule keskenään toimeen.

Listojen jakaminen yhä pienempiin osiin on silloin yhtä hyödytöntä kuin yksityisyydensuojan laajentaminen ja kehitteleminen. On samantekevää, ovatko kaverilistat suuntaan tai toiseen suljettuja vai avoimia, jos niitä ylipäänsä on. Facebookissa kenenkään ei pitäisi sanoa mitään sellaista, mikä on yksityistä tai minkä ei toivo leviävän kaveripiirin ulkopuolelle. Sillä kavereiden ja ”kaverien kavereiden” kautta kaikki lähtee lentoon kuitenkin. Niinpä Facebookin seinillä esitettävien julkaisujen kannattaisi olla maksimissaan yhtä julkisia kuin julkisuuteen tarkoitettujen blogienkin, eikä myöskään Facebookin yksityiskeskusteluissa kannata sanoa mitään, minkä ei haluaisi joskus paljastuvan kaikille.

Naamakirja on sosiaalinen mutta epädemokraattinen

Facebookin toimitusjohtaja Mark Suckerberg näyttäytyy ahkerasti julkisuudessa esitellen Facebookin uusia yksityisyydensuojan parannuksia. Samassa yhteydessä Facebookin valikoita ja toimintaperiaatteita muutetaan salakavalasti ja käyttäjille etukäteen ilmoittamatta niin, että aiemmat yksityisyysasetukset helposti mitätöityvät ja salatut yksityiset tiedot vuotavat julkisiksi ainakin siksi aikaa, kunnes käyttäjä ehtii jälleen säätää profiilinsa asetukset kohdalleen. Tällöin häneltä on kuitenkin vedetty hou-

sut jalasta. Jatkuvat asetusten muutokset pakottavat käyttäjiä kamppailemaan oman tilansa säilyttämisestä. Tämä kertoo koko sivuston toiminta-ajatuksen epäonnistumisesta.

Sivuston tekemät yksityisyydensuojan parantelut ovat pitkälti kosmeettisia ja defensiivisiä. Kritiikkiä on erityisesti saanut Facebookin tapa tallentaa tietoja. Sivusto taas on väittänyt, ettei se säilytä käyttäjien tallentamaa dataa omine lupineen. Naamakirjasta lähteneet ovat kuitenkin palattuaan huomanneet kuviensa olevan tallella.

Tämä puolestaan kertoo, että ylläpitäjät tietävät enemmän kuin tunnustavat tietävänsä. Hallitessaan 800 miljoonan Facebook-käyttäjän henkilökohtaisia tietoja pelkällä vapaaehtoisen ja ilmaisen foorumin ylläpitämisellä Suckerberg kumppaneineen onnistui siinä, missä CIA epäonnistui. Miksi vaivautua urkkimaan tietoja, kun saa ihmiset luovuttamaan ne vapaaehtoisesti ihmissuhteiden tarjoamisella ja ilmaisuuden houkutuksella? Yhdysvaltain lainsäädännön mukaan Facebookilla on mahdollisuus säilyttää ja hyödyntää esimerkiksi käyttäjiensä yhteystiedot ilman, että käyttäjät tietävät, miten heidän antamiaan tietoja säilytetään, välitetään toisille tai hyödynnetään.

Itse vältän Facebookia. Se vei markkinat paljon paremmin toimivilta yhteisöiltä. Siksi en myöskään käytä Facebookia yhtään enempää kuin on pakko. Noudatan minimiperiaatetta ja pyrin sulkemaan Facebookin niin ahtaaseen umpioon kuin mahdollista. Uusien Facebookin kaltaisten verkkopalvelujen ilmaantuminen markkinoille ei paranna vaan pahentaa tilannetta. Esimerkiksi Googlen verkkoyhteisö Google+ luo Facebookille vain varajärjestelmän, joka takaa tietojen saatavuuden, jos toinen menee nurin.

Ystävien kanssa viestimiseen on parempiakin keinoja, kuten Messenger ja Skype. Kuvansa saa näkyviin Irc-galleriassa. Työnantajaa voi haukkua anonyymisti keskustelupalstoilla ja suullisesti puhelimessa. Seksiä taas voi hakea tehokkaammin vaikka Koodi.netistä ja Qruiser.comista (jos on homo) – tai Herkku.netistä ja Suomi24.fi-sivustolta (jos on hetero). Myöskään Facebookin graafisissa ominaisuuksissa ei ole kehumista. Käyttöliittymä on arkinen ja valju, luultavasti siksi, että se toimisi myös kevyissä matkaviestimissä.

Yksityisyys on nykyään ylellisyyttä. Se on hyvinvoinnin, ajattelun, itsenäisyyden, onnistuneen sukupuolielämän ja varallisuuden ehto. Naamakirja tekee kaikista samanlaisia tovereita, jotka muodollisesti ovat ”kuin veljet keskenään” mutta joiden välille muodostuu tosiasiassa kiistoja entistä helpommin, sillä ihmisten kohdatessa myös konfliktiherkkyys kasvaa.

Onkin syntynyt kokonaan uusi käsite: ’Facebook-riita’. Turpakäräjien tuloksena kavereita potkitaan listoilta irti. Tämä on ymmärrettävää, sillä sellainen, joka on kaikkien kaveri, ei ole kenenkään kaveri. Haudatkaa Facebook!

Lauantaina 20. elokuuta 2011

POLIITIKOT VÄLTTÄVÄT LAMAA

Aina kun Tiibetin hengellinen johtaja dalai-lama ilmoittaa vierailustaan johonkin maahan, ”Kiinan kommunistinen hallitus Pekingissä” (tiibetiläisten nimitys maataan miehittäville) esittää vierailun johdosta jyrkät vastalauseensa ja toivoo, etteivät poliitikot suostuisi ottamaan tulijaa vastaan. Niinpä ministerien avustajat keksivät holhottavilleen jotakin muuta tekemistä dalai-laman vierailun ajaksi. He eivät halua suututtaa merkittäväksi talousmahdiksi noussutta Kiinaa. Näin myös ihmisoikeuksia penänneet EU-maat asettavat kaupalliset etunsa ihmisoikeuksien edelle.

Dalai-lama puolestaan alistuu tilanteeseen ilmoittamalla tapaavansa mieluiten kansalaisia.[788] On selvää, että hänen toiminnallaan on poliittinen luonne, aivan niin kuin uskonnollisella ja hengellisellä toiminnalla aina on. Mutta tämäntapainen aatteellinen ja ideologinen asenteiden muokkaus voi olla myös vaikuttavampaa kuin aseellinen pakottaminen. Muutoshan alkaa usein kansalaisten mielipiteistä.

”Kiinan kommunistinen hallitus Pekingissä” on tunnetusti pyrkinyt tukahduttamaan Tiibetin itsenäistymistä vaativat kansanliikkeet. Nyky-Kiina pitää Tiibetiä edelleen yhtenä maakuntanaan vedoten siihen, että Iso-Britannia ja Kiinan keisarikunta tekivät vuonna 1906 sopimuksen, jolla Tiibet luettiin Kiinan etupiiriin. Kiina onnistuikin miehittämään suuren osan alueista vuosiksi 1910–1912 mutta joutui luopumaan asemastaan keisarikunnan kukistuttua. Niinpä tällainen perustelujen keksiskely näyttää yhtä keinotekoiselta kuin se, että Venäjä pitäisi Suomea omana alueenaan viittaamalla vuosien 1809–1917 historiaan.

Suomessa pitäisi tietää, mitä itsenäisyys merkitsee. Kun dalai-lama saapui jälleen Suomeen, monet poliitikot matkustivat Viron uudelleenitsenäistymisen 20-vuotisjuhliin, joita vietään tänään. Kuinka helppoa onkaan käydä kuorimassa kermat ja kirsikat kakuista! Viron uuden itsenäisyyden tunnustamisestakin Suomen poliittinen johto luikerteli vuonna 1991 irti olemalla ikään kuin ”askelta edellä” ja toteamalla, että Suomi ei tunnustanut Viron liittymistä Neuvostoliittoon sota-aikana, joten uutta itsenäisyyden tunnustamista ei tarvita, kun vanha on edelleen voimassa!

Neuvostopanssarien vyöryessä Viroon vuonna 1991 Suomen hallitus tuki yhtä vähän Viroa kuin se nyt tukee tiibetiläisiä. Muiden muassa ulkoministeri Erkki Tuomioja livahti taas kuin hiiri koloonsa, ja dalai-laman tapasi vain everstin tytär Heidi Hautala ja hänkin luultavasti EU-poliitikkona antamiensa ihmisoikeuslupausten vuoksi.[789]

Eipä silti: kyllähän dalai-lama vaarallinen on. Ajatelkaapa, millaista uhkaa hänen julistuksensa merkitsee, paitsi itämaiselle, myös länsimai-

selle tehokkuuden tavoittelulle. Espoossa pitämässään yleisötilaisuudessa hän sanoi (vapaasti referoituna) näin: "Ihmiset menettävät terveytensä saadakseen rahaa, ja rahansa he menettävät saadakseen terveytensä takaisin. Nykyisin he tavoittelevat tulevaisuutta ja tulevaisuudessa surevat taakse jäänyttä menneisyyttä. Tästä johtuu, että he eivät elä menneisyydessä, nykyisyydessä eivätkä tulevaisuudessa. He elävät kuin olisivat kuolleita ja kuolevat ilman, että ovat koskaan eläneetkään." Tämä se on Länsimaisen Ihmisen Ahdinko, eikä olekaan ihme, miksi hengellisten johtajien kannatus on lähtenyt melkoiseen nousukiitoon poliittisten johtajien sijasta.

Korkeaan ikään ehtineen dalai-laman, Tenzin Gyatson, seuraajasta on jo käynnistetty pohdintoja. Uuden dalai-laman inkarnaation etsii perinteen mukaan panchen-lama, joka on Tiibetin buddhalaisuuden toiseksi korkein johtaja. "Kiinan kommunistinen hallitus Pekingissä" on nimennyt uudeksi panchen-lamaksi Gyancain Norbun, mutta tätä valintaa eivät Tiibetin pakolaishallitus ja useimmat Kiinan ulkopuolella elävät lamalaisuuden harjoittajat hyväksy. Nykyinen dalai-lama puolestaan nimesi panchen-laman seuraavaksi inkarnaatioksi Gedhun Choekyi Nyiman vuonna 1995, mutta tätä taas Kiina ei ole tunnustanut virallisesti.

Nykyinen dalai-lama Tenzin Gyatso on ottanut kiistaan sen kannan, ettei hän aio jälleensyntyä miehitetyn Tiibetin alueella.

Maanantaina 22. elokuuta 2011

SUVAITSEMATTOMUUS TAKAA LAADUN

Suvaitseminen on suhdekäsite. Se on voimassa suvaitsijan ja suvaitun asian välillä. Suvaitseminen on suhteellista siksikin, ettei suvaitsemisessa ole useinkaan osoitettavissa mitään *ehdottomia moraalisen hyvän arviointiperusteita* saati sellaista *eettistä hyvää*, jonka vuoksi suvaitsemisen tulisi olla ehdotonta. Mikäli niitä löytyisi, puhuttaisiin suvaitsemisen sijaan eettisestä *oikeutuksesta*.

Suvaitsemiseen liittyykin tiettyä valheellisuutta. Se merkitsee, että suvaitsija hyväksyy jotakin vastoin todellisia asenteitaan tai parempaa tietoaan. Suvaitseminen on siis sietämistä. Se merkitsee, että suvaitsija hyväksyy asian tai ilmiön, vaikka hän tietääkin, että kyseinen asia ei ole oikein tai perusteltua eikä hän kannata sitä. Niinpä suvaitsija tulee pettäneeksi sekä muita ihmisiä että itseään valehtelemalla kannattavansa tai edustavansa suvaitsemaansa asiaa.

Tämäntapaisia valkoisia valheita on usein perusteltu poliittisen korrektiuden vaatimuksilla. On ajateltu, että suvaitseminen tuottaa muita yhteiskunnallisia arvoja, vaikka se merkitseekin tinkimistä totuudesta. Esimerkiksi aviopuolisot voivat suvaita toistensa pierskelyä, vaikka se onkin epämukavaa, sillä he tietävät, kuinka inhimillistä ja välttämätöntä

ilmavaivojen luonnollinen hoito on. Samaan tapaan kaikkia ihmisiä voidaan suorastaan velvoittaa suvaitsemaan toistensa varjopuolia ja ongelmia yhteiskunnassa.

Mutta filosofisesti ajatellen suvaitseminen ei ole perusteltua eikä varsinkaan itseisarvo, vaikka poliittisessa retoriikassa sitä usein erehdytään pitämään jopa jonkinlaisena hyveenä. Filosofiassa ja tieteessä pitää edustaa totuutta, oikeudenmukaisuutta ja yleistä hyvää. Niinpä niiden piirissä ei voida ainakaan tarkoituksellisesti tinkiä päämääristä ja alkaa suvaita asioita ja ilmiöitä vailla perusteita.

Suvaitsemisen suhdeominaisuudet tulevat näkyville myös siinä, että suvaitseminen operoi aste-eroilla. Se ei perustu *periaatteellisen oikeutuksen ideaan* eikä hyödynnä sitä, vaan pragmatistiselle näennäisfilosofialle tyypilliseen tapaan se pyrkii nojautumaan siihen, mikä on *kohtuullista* tai *soveliasta*. Näin ollen suvaitseminen pohjustaa erittäin ideologisia ja sovinnaisia ajattelumalleja, joiden piirissä tingitään tiedon ja totuuden ihanteista.

Ajatelkaa, kuinka puolivillaista olisi, jos esimerkiksi koulujen opettajat toteaisivat matematiikan kokeita palauttaessaan: ”Okei, laskit väärin, mutta suvaitsen virheitä, joten saat ihan saman arvosanan kuin laskiessasi oikeinkin.” Tai lääkäri toteaisi potilaalle: ”Et ole taaskaan ottanut verenpainelääkkeitäsi ja olet lihonut kuusi kiloa, mutta suvaitsen välinpitämättömyyttäsi, vaikka samalla meneekin terveydenhuollon resursseja hukkaan ja itse lähestyt patologin murheellista peltipöytää.”

Suvaitseminen ei ole yleensä perusteltua asiantuntemuksen, tiedon ja tieteen yhteydessä. Niiden piirissä korkeimpana ihanteena on pyrkiä ehdottomuuteen. Vaikka varmaa tietoa tai totuutta ei voitaisi koskaan saavuttaa, nämä ovat kuitenkin tärkeitä päämääriä, sillä on parempi pyrkiä tietoa ja totuutta kohti kuin pois päin niistä. Esimerkiksi filosofian piirissä on suositeltavaa tavoitella suoranaista suvaitsemattomuutta, eli pyrkiä tieteen klassisten ihanteiden mukaisesti varmaan, selkeään ja kirkkaaseen tietoon virheet ja erehdykset kriittisesti pois sulkien. Näin ajatellen suvaitsemattomuus takaa laadun ja on hyveellinen asenne.

Sen sijaan politiikassa tätä ei ymmärretä. Politiikan piirissä vaaditaan usein suvaitsemista ja suhtaudutaan kielteisesti suvaitsemattomuuteen, vaikka juuri suvaitsemattomuus merkitsisi laatukriteerien korottamista ja sitä kautta pääsyä korkeatasoisempaan yhteiskuntaelämään. Vääriksi ja huonoiksi havaittuja asioita ei siis pitäisi suvaita.

Suvaitsemattomuuden oikeutuksesta

On tietenkin kyseenalaista, millä tavoin varmuus asioiden ja ilmiöiden luonteesta itsestään voidaan saavuttaa. Esimerkiksi koulumatematiikka on pohjimmiltaan sopimuksiin perustuva normatiivinen merkkijärjestelmä,

jonka noudattaminen perustuu konventioon. Terveydenhuolto puolestaan nojautuu sekin ihmisten autoritaariseen ohjailuun. Mutta mikäli tiedettä ylipäänsä on, tämä on hyväksyttävä, ja on omaksuttava tietty suvaitsematon asenne suhteessa epätietoon ja virheisiin. Voidaan siis sanoa, että tieteessä olisi suvaittava nimenomaan suvaitsemattomuutta ja tehtävä siitä korkein hyve.

Politiikan piirissä puolestaan yritetään oikeuttaa suvaitsemista. Tämä on ymmärrettävää, sillä politiikassa ei yleensä tavoitella *tietoa* eikä *totuutta* eikä kovin paljon perusteta niille vaan edustetaan *etuja* ja *intressejä* sekä kamppaillaan *vallasta*. Niinpä politiikka on jo lähtökohtaisesti valheellinen toimintayhteys. Politiikassa ei tavoitella *yleistä hyvää*, kuten etiikan ja moraalin alueella, vaan se on pelkkää *sovittelun* kenttää, jonka piirissä saavutettavat lopputulokset riippuvat mielipiteiden voimasuhteista, eivät tiedosta tai totuudesta. Mikäli politiikassa tähdättäisiin yleiseen hyvään tai edes yhteiseen etuun, sen piirissä olisi syytä suhtautua suvaitsemattomasti suvaitsemiseen.

Keskeistä on, *mitä asioita* on tarkoitus suvaita tai olla suvaitsematta. Yhteiskuntaelämän piirissä suvaitsemista voidaan oikeuttaa sillä perusteella, että suvaitseminen on välttämätöntä, jotta ei ajauduttaisi yhteiskuntaan, joka on muutamille täysin ongelmaton ja hyvä mutta toisille äärimmäisen ongelmallinen ja huono. Koska yhteiskunta perustuu kanssakäymiseen ja koska kaikki yhteisöllisyys sisältää perimmältään konfliktin, ilman suvaitsemista olisi mahdotonta pyrkiä oikeudenmukaiseen yhteiskuntaan.

Tästä syystä on perusteltua suvaita asioita ja ilmiöitä, joista ei ole sivullisille tai muillekaan tahoille suurta haittaa mutta joista voi olla joillekin ihmisille jotakin hyötyä. Lisäksi olisi suvaittava eli siedettävä asioita, jotka ovat jokseenkin välttämättömiä. Esimerkiksi useimmat seksuaalielämän ilmiöt ja ominaisuudet ovat olennaisesti yksityisiä mutta ihmissuhteisiin perustuvina myös julkisia asioita, joita ihmisten tulisi suvaita toisissaan. Lisäksi ne kuuluvat luontoon esiintyessään ihmisluonnossa. Mutta on olemassa myös asioita, jotka eivät kuulu ihmisluontoon, ja sellainen on esimerkiksi tupakointi, joka tuottaa haittaa sekä sivullisille että tupakoijille itselleen. Niinpä on oikein suhtautua suvaitsevasti esimerkiksi homoseksuaalisuuteen mutta suvaitsemattomasti tupakointiin.

Suvaitsemisen selektiivisyys

Tavanomaisin virhe, joka suvaitsemisen kysymyksissä tehdään, on se, että asiat laitetaan keskenään samalle viivalle. Esimerkiksi eräs vihreä naiskansanedustaja hätäili taannoin puhujapöntössä, että ”suvaitseminen ei voi olla valikoivaa”. Tosiasiassa kaikki suvaitseminen on nimenomaan

valikoivaa. Tämä johtuu jo suvaitsemisen asenteen intentionaalisesta olemuksesta. Suvaitsemisen käsitehän merkitsee, että suvaitsija valitsee jotakin: hän valitsee suvaitsevan näkökannan. Suvaitseminen on jo itsessään arvo*valinta*.

Entä pitääkö kaiken suvaitsemisen olla samanlaista ja pitääkö suvaitsevaisen suhtautua samalla tavoin kaikkiin ilmiöihin? Tietenkin hän *voi* tehdä niin, mutta se ei ole perusteltua sen enempää moraalifilosofian kuin politiikankaan kannalta. Jo edellä mainitsin, että suvaitseminen sinänsä sisältää valheellisuutta. Sitä ei siis tule pitää ihanteena, vaan suvaitsemisen tulisi olla mahdollisimman niukkaa ja rajoittua siihen, mitä ei voida tai ole syytä välttää. Sinänsä myönteisiksi osoitettuja asioita tulee luonnollisesti suvaita, ja keskeistä onkin, mitä *perusteluja* asioille ja ilmiöille voidaan esittää. Jo perusteltavuuden vaatimus kumoaa ne väitteet, joiden mukaan suvaitsemisen *ei tulisi* olla valikoivaa. Ja toisella tavoin sanottuna: järkiperäisten perustelujen ehto saa aikaan sen, että suvaitsemisen *pitää* olla valikoivaa. Itse asiassa kykymme ja velvollisuutemme tehdä valintoja hyvän ja huonon välillä on kaiken etiikan ydin.

Toinen näkökohta, joka kumoaa kaiken suvaitsemisen vaatimukset, on suvaitsemisesta seuraava ristiriitainen ajattelu. Ihminen, joka vaatii kaiken suvaitsemista, menettelee ristiriitaisesti ja tuottaa ristiriitoja myös yhteiskuntaan. Muutamat ovat vaatineet liberalismin ja yleisen suvaitsevuuden valossa esimerkiksi islamin parempaa suvaitsemista, vaikka islam sinänsä on suhtautunut varsin suvaitsemattomasti sekä uskonnottomiin että muiden uskontokuntien edustajiin, jotka onkin islamin piirissä leimattu vääräuskoisiksi.

Suvaitseminen ei voi olla kaiken suvaitsemista johtamatta ristiriitoihin. Jotta suvaitsemista voisi ylipäänsä olla, sen tulee olla rajoitettua ja nojata järkiperäisiin perusteluihin. Niiden osoittamisessa taas tiede on oivallinen apuneuvo omassa järkiperäisessä suvaitsemattomuudessaan.

Kompensoivan suvaitsemisen ristiriitaisuus

Valikoimattoman suvaitsemisen vaatimukset ovat johtaneet myös hullunkurisiin väärinkäsityksiin. Esimerkiksi seksuaalivähemmistöihin kuuluvilta ihmisiltä on usein edellytetty vaikkapa islamin tai maahanmuuton täysin kritiikitöntä hyväksymistä sen pantiksi, että seksuaalivähemmistöjä itseään on suostuttu suvaitsemaan tietyissä puolueissa. Varsinkin Vihreä liitto on puolue, jossa vihreät heterot ovat kyllä suvainneet muun muassa homoja, mutta samalla homoilta on vaadittu sitoutumista siihen ristiriitaiseen ideologiaan, joka edellyttää kaikkien etnisten vähemmistöjen suvaitsemista. Kutsun tätä kompensoivan suvaitsevuuden ongelmaksi. Sen myötä kansalliset vähemmistöt on laitettu samaan junaan muualta tulleiden kanssa, vaikka perustuslaillisten oikeuksien valossa niin ei pitäisi olla.

Kompensoiva suvaitseminen on epäjohdonmukaista, koska sitä kautta suvaitsevuudella käydään kauppaa pohtimatta asioiden ja vaihdon välineenä toimivan valuutan arvoa. Ilmiöt ja ominaisuudet asetetaan samaan asemaan pohtimatta niiden olemusta. Tosiasiassa esimerkiksi seksuaalivähemmistöjen yleisellä suvaitsemisella ja hyväksymisellä ei pitäisi olla mitään yhteistä maahanmuuton tai tiettyjen uskontojen suvaitsemisen ja hyväksymisen kanssa. On nähtävissä, että myös monet seksuaalivähemmistöihin kuuluvat ihmiset ovat itse menetelleet täysin epäjohdonmukaisesti omaksuessaan kompensoivan suvaitsevuuden ideologian. He ovat hyväksyneet vaihtokaupan ja alkaneet kannattaa omaksi tappiokseen esimerkiksi maahanmuuttoa ja islamin leviämistä, kunhan he ovat sitä kautta voineet kerjätä ja saavuttaa hyväksyntää tiettyjen poliittisten puolueiden, lähinnä vihervasemmiston piirissä. Tätä kautta heitä on vedetty kuin pässiä narusta.

Kuitenkaan itse ilmiöt eivät ole vertailukelpoisia. Esimerkiksi maahanmuutto ja islam eivät perustu ihmisluontoon eivätkä ole sellaisia historiallisia tai luonnonlakeja, jotka sisältäisivät suvaitsemiseen ohjaavia determinantteja. Sen sijaan näiden asioiden sietämistä ja hyväksymistä pitää arvioida yksinomaan tieteellisin perustein. Kiintoisaa onkin, että kun asioita on arvioitu rationaalisesti, maahanmuutolle ja islamille ei ole voitu osoittaa mitään kiistattomia perusteita eikä oikeutusta toisin kuin esimerkiksi homoseksuaalisuudelle, jonka toteuttamista ja hyväksymistä puoltaa lähes kaikki tieteellinen tieto.

Sen sijaan maahanmuuttoa koskevat päätelmät ovat olleet vähintäänkin kiistanalaisia, eikä islamille ole löydetty tieteellisiä perusteita. Koska islamia ja maahanmuuttoa ei ole voitu osoittaa itseisarvoiksi, niitä on jouduttu arvioimaan lähinnä siltä käytännölliseltä kannalta, mitä moraalifilosofista hyötyä tai haittaa niiden hyväksymisestä olisi. Ja tätä kautta on tultu siihen länsimaissa kirkastuneeseen havaintoon, että haitat ovat varmasti yhtä suuret tai suuremmat kuin hyötynäkökohdat. Tämä näkyy jo siinä, että islam pyrkii kumoamaan suvaitsevuuden olemuksen itsensä, aivan kuten lähes kaikki muukin dogmaattinen uskonnollisuus.

Monikulttuurisuus edistää monokulttuuria ja luo konflikteja

Kompensoivan suvaitsemisen ideologian kautta on koetettu edistää myös monikulttuurista yhteiskuntaa. 'Monikulttuurinen' merkitsee yleensä samaa kuin 'sisäisesti ristiriitainen', sillä kukaan ei voi vilpittömästi kannattaa keskenään ristiriidassa olevia ajattelujärjestelmiä. Niinpä monikulttuuriseen yhteiskuntaan on uskottu päästävän nimenomaan suvaitsemisen kautta.

Mutta suvaitseminen puolestaan lisää konflikteja, kitkoja ja ristiriitoja. Sitä kautta monikulttuurinen yhteiskunta vaatii lisää valvontaa, tarkkai-

lua ja standardisoimista. Monikulttuurisuuden ideologia on omiaan johtamaan yksiarvoiseen yhteiskuntaan: monokulttuuriin. Kympin kysymys onkin, miksi pyrkiä tekemään jokaisesta kansallisvaltiosta monikulttuurisia, kun maailma sinänsä on jo monikulttuurinen koostuessaan monesta erilaisesta kulttuurista. Kansallisvaltiot pitävät parhaiten yllä *omakulttuurisuutta* ja sitä kautta kulttuurien moneutta, kun taas monikulttuurisuutta edistämällä ajaudutaan Neuvostoliittoon, jossa kaikki kulttuurit lainehtivat yhtenä viljavana elovainiona.

On siis parempi, että myös konflikteja hallitaan kohtaamalla ne valtakuntien rajoilla eikä siirretä niitä kaduille ja kujille, keskelle kansalaisyhteiskuntia. Monikulttuurisuuden tavoittelussa on kyse merkittävistä kansallisista eduista ja niiden menettämisen uhista. Niinpä suvaitseminen ei olekaan tällaisissa asioissa pelkkää hyväksymistä tai sietämistä, vaan se on pohjimmiltaan välinpitämättömyyttä. Koska politiikassa on kyse vallasta, ulkopoliittisissa linjanvedoissa ei olisi syytä olla välinpitämätön. Kaiken suvaitseminen on johtamassa myös politiikan laadun huonontumiseen ja sitä kautta yhteiskunnallisen hyvinvoinnin heikentymiseen.

Kohteliaisuus loukkaa

Lopuksi voidaan pohtia, mitä suvaitseminen merkitsee poliittisena signaalina: ihmisten asenteiden osoittajana ja symbolisesti. Usein väitetään, että suvaitseminen tuottaa myönteisiä arvoja rohkaistessaan ihmisiä. Toisaalta tätäkin vastaan voidaan väittää ja todeta, että rohkaisun perusteltavuus riippuu tietenkin siitä, *mihin* on tarkoitus rohkaista: kaavun ja hunnun pitämiseen, sosiaalipalvelujen liikakäyttöönkö vai esimerkiksi väestöjen vaihtoon länsimaissa?

Suvaittujen itsensä kannalta suvaitsemista voidaan pitää nöyryyttävänä asenteena. Jos jotain ihmistä suvaitaan eli siedetään vastoin todellisia asenteita, se merkitsee, että suvaitsijat eivät esiinny totuudellisesti. Ihmissuhteissa onnistumisen ehto on kuitenkin rehellisyys. Jos ei pidä jostakin, se olisi syytä sanoa, sillä muu johtaa valheellisuuteen ja sitä kautta vaarallisille vesille. On siis parempi ilmaista myös kielteisyyttä avoimesti, sillä silloin ihmiset tietävät toistensa asenteet ja voivat kunnioittaa toisiaan. Ainakin he voivat viestiä totuudellisesti. Myönteisten asenteiden ja tunteiden lisäksi myös kielteiset käsitykset ja tunteet olisi syytä näyttää, vaikka poliittisen korrektiuden kahleista kärsivä valheellinen yhteiskunta pyrkiikin kieltämään kaikki negatiivisiksi arvottamansa ajatukset omassa epäfilosofisuudessaan.

Esimerkiksi minä arvostan paljon enemmän sellaisia vihollisia, jotka vihaavat minua avoimesti, kuin sellaisia, jotka salaavat todelliset ajatuksensa ja suvaitsevat eli sietävät minua *by smiling faces*. Tuskin onkaan kurjempaa ja halveksuttavampaa asiaintilaa kuin olla suvaittu. Uskon,

ettei varmaan kukaan ihminen halua olla suvaitsemisen kohde, mikäli vähänkin pysähtyy ajattelemaan suvaitsemisen ilmiötä: se on kerjäläiseksi asettumista ja sellaisena kohtelemista. Jos siis haluat loukata jotain ihmistä, suvaitse ihmeessä häntä. Suvaitseminen tekee ihmisistä Minni Hiiriä. Jos sen sijaan haluat arvostaa jotakuta ihmistä, *rakasta*, kähmi ja tarvittaessa nussi häntä ilman mitään varauksia tai ennakkoehtoja, sillä yksinomaan paneminen osoittaa vilpitöntä kiintymystä!

Keskiviikkona 24. elokuuta 2011

KUN PERUSSUOMALAISET VALLOITTAVAT SUOMEN

Perussuomalaiset ottivat käyttöön virallisen englanninkielisen nimen ”The Finns”, jotta puoluetta ei herjattaisi ulkomailla niin paljon. Perussuomalaisista on kansainvälisissä yhteyksissä käytetty hieman pahanilkisesti käännöstä ”True Finns”, ja nämä ”tosisuomalaiset” on puolestaan voitu yhdistää ”fundamentalismiin” ja ”äärioikeistoon” puoluejohdon tahdon vastaisesti. Toisaalta ”True Finns” voidaan nähdä suorana käännöksenä puolueen virallisesta ruotsinkielisestä nimestä ”Sannfinländarna”.

Jos asiaa ajatellaan matemaattisen joukko-opillisesti, on selvää, että ”The Finns” viittaa *kaikkiin suomalaisiin* eikä vain puolueen kannattajiin tai jäseniin. Siksi ei ole ihme, että muidenkin kuin Timo Soinin liikavarpaat ovat muusina ja vakavamielisimmät ovat vetäneet asiasta hernepussin nenään.[790] Koska kaikki suomalaiset eivät halua olla perussuomalaisia, nimeä vastaan kerätään jo nettiadressiakin.[791]

Yhtä hyvin voisi kuitenkin meltota siitä, ettei Svenska Folkpartiet i Finland r. p:llä ole virallista suomenkielistä nimeä lainkaan, ja esimerkiksi ”Rkp” on vain epävirallinen lyhenne. Miten olisi ”Sannfinlandssvenskarna”?

”The Finns” muodostaa myös kiintoisan vertailuparin suomenruotsalaisten käyttämään sanaan ”en finne” (mon. ”finnar”). Finlandssvenskathan käyttävät kaikista suomalaisista nimitystä ”finländarna” (’suomenmaalaiset’) mutta suomenkielisistä vain tuota lyhyempää nimitystä ”finne”. Sillä puolestaan on mukava kaksoismerkitys ’finni’, siis sellainen näppy, joka tulee esimerkiksi poskeen. Vähän inhorealistinen sävy tuossakin on. Ruotsinkielisten näkökulmasta mielleyhtymä koskee kuitenkin vain suomalaisia, sillä sanan ”The Finns” vastine ruotsiksi olisi pikemminkin juuri tuo ”finnar” kuin ”finländarna”, joihin myös kaikki ruotsinkieliset lukevat itsensä.

Kun maailma muuttuu, myös sitä koskevien lauseiden totuus muuttuu. Jonain päivänä saattaa käydä niin, että ”The Finns” tarkoittaakin yllättäen kaikkia suomalaisia tai ainakin suurinta osaa meistä. Jos puolueen kasvu jatkuu nykyistä vauhtia ja se saa yli 50 prosenttia äänistä, se voi

muodostaa hallituksen yksin ja puhuu silloin todellakin kaikkien suomalaisten nimissä.

Tällainen tilanne saattaa syntyä esimerkiksi Euroopan unionin pahasti kriisiytyessä, jolloin eduskuntavaaleissa voidaan joutua äänestämään Euroopan unioniin kuulumisesta tai siitä eroamisesta. Kiintoisaa on, miten käy, jos Perussuomalaiset on tällöin ainoa nykymenosta poikkeava vaihtoehto, niin kuin se nyt näyttää olevan.

Torstaina 25. elokuuta 2011

EUROOPAN HULLUUSKIERRE ON KATKAISTAVA

Hallitusohjelmaan saatiin Sdp:n vaatimuksesta kohta, joka velvoittaa Suomea vaatimaan vakuudet muille euromaille annettujen velkatakausten vastineeksi. Merkittävässä roolissa olivat perussuomalaiset, sillä demarien piti tehostaa vastuullisempaa taloudenpitoa nimenomaan sisäpoliittisen kilpailun vuoksi. Nyt olemme tilanteessa, jossa euromaat ovat myöntämässä Kreikalle peräti 110 miljardin euron takaukset toisen lainapaketin mukana.[792]

Takausten vaatiminen on herättänyt närää sekä EU-maissa että osassa taloustieteilijöitä. Euromaiden mielestä Suomen vaatimukset eivät ole solidaarisia, ja taloustieteilijöiden mukaan valtioilla "ei ole ollut käytäntönä" vaatia toisiltaan vakuuksia. Takausten kun väitetään herättävän epäluottamusta ja nostavan sitä kautta korkotasoa.

Jos ajatellaan johdonmukaisesti, vakuuksien vaatimisen ja niiden osoittamisen *pitäisi herättää luottamusta ja laskea korkotasoa*. Ongelmana näiden muutamien taloustieteilijöiden ajatussolmuissa onkin se, että he ovat tottuneet elämään illusorisessa taloudessa, jossa myöskään rahajärjestelmän takeena ei ole mitään ja kasvuodotuksia ruokitaan pelkillä lupauksilla.

Periaatteet pitäisi nähdä uudessa valossa, ja niitä pitäisi vaihtaa. On opeteltava ymmärtämään, kuinka välttämätöntä totuuden myöntäminen on. Pelkkien myönteisten odotusten, lupausten ja ennusteiden varaan ei voida rakentaa mitään.

Siksi Suomi tekee oikein vaatiessaan vakuuksia. Suomen kansantalous on (toistaiseksi) sen verran hyvässä kunnossa, että me tulemme toimeen, vaikka muut EU-maat alkaisivat boikotoida meitä tai heittäisivät meidät ulos koko konglomeraatista.

Uppoavasta laivasta lähtee mielellään. Mikäli meiltä sen jälkeen kysyttäisiin, "mitä te siellä ulkona teette?", vastaisimme aivan kuten nykyäänkin: "Leikimme ettemme ole täällä." Kyllä me myös EU:n ulkopuolella menestyisimme, kun Norja ja Sveitsikin pärjäävät.

Tässä valossa esimerkiksi Alexander Stubbin uho on ollut käsittämätöntä. Hän on luvannut luotsata Suomea siihen kuuluisaan unionin

”pimeään ytimeen”, mutta toisesta suupielestään hän on joutunut varoittelemaan suomalaisia, ettei pienen maan sovi heittäytyä hankalaksi tähän kerhoon kuuluessaan. Hänen mukaansa pienellä maalla ei saisi olla itsenäistä tahtoa. Täsmällisesti fokusoitu kysymys kuuluukin, miksi suomalaisten pitäisi pyytää nenästään verta, kun ulkopuolella tulemme paremmin toimeen.

Ei EU meitä erota eikä edes pyynnöstä päästäisi yhtä nettomaksajaansa irti. Sen sijaan se yrittää sitoa meidät entistä tiukemmin kiinni eurobondeilla eli yhteisillä joukkovelkakirjalainoilla. Lisäksi EU:ssa suunnitellaan yhteistä verojärjestelmää, jossa paremmin menestyvien maiden verokertymästä siirrettäisiin varoja heikompiin maihin. Tämä olisi liittovaltiopolitiikan lopputulos: moraalisesti epäoikeudenmukainen, poliittisesti mahdoton ja perustuslakien vastainen. Kiintoisaa onkin, mitä Saksan perustuslakituomioistuin sanoo lähiviikkoina siihen parhaillaan pohtimaansa kysymykseen, onko muiden euromaiden tähänastinenkaan tukeminen ollut laillista.

Suomen vaihtoehdot ovat nyt joko luopua vakuuksien vaatimisesta tai jäädä ulos lainapaketin takaamisesta. Jos muita vaihtoehtoja ei ole, Suomen tulee pelastaa itsensä jäämällä mielihyvin ulos koko takausjärjestelyistä. Se merkitsee vastalausetta Euroopan unionille, mutta itsepä ovat eurointoilijat sitä pyytäneet jääräpäisellä ehdottomuudellaan ja jäsenmaita pakottavalla politikoinnillaan.

Suomella on Kreikan hyväksymä kahdenvälinen sopimus vakuusjärjestelyistä. Miksi se, mikä sopii Kreikalle itselleen, ei sopisi koko EU:lle? Tietenkin siksi, ettei järjestely ole europankkiirien toiveiden mukainen, ja he pelkäävät, että käytäntö leviää. Tällöin myös muut maat voisivat tunnustaa totuuden ja vaatia vakuuksia. Illuusiotalous romahtaisi, ja Kreikka ja Portugali ajautuisivat velkasaneeraukseen.

Saneeraus on joka tapauksessa edessä, tekeepä Suomi mitä tahansa. Suomesta voidaan tehdä korkeintaan syntipukki, jolle sälytetään syyt kompastuskivien asettamisesta. Esimerkiksi Financial Times kirjoitti koko tukipaketin olevan ”kuolleena syntynyt”.[793] Sen avulla vain pidennettäisiin nykyisten luottojen maksuaikaa. Kreikka ei koskaan pysty maksamaan takaisin 110 miljardin euron lainaerää, saati entisiä velkojaan, sillä siihen tarvittaisiin vuosikymmeniä jatkuva viiden prosentin talouskasvu. Eivätkä kreikkalaiset luultavasti edes *halua* maksaa luottojaan, kun he tietävät niillä olevan takaajia. Kreikan logiikka on koko ajan ollut: *All for one, and more for me.*

Kreikkalaisten epätoivosta antaa kuvaa juuri se, että maa suostui Suomen vaatimiin vakuuksiin varsin kevyin kynänkääntein, piittaamatta edes siitä, mistä vakuudet lopulta otetaan. Yhtä kevyin perustein Kreikka otti itselleen lainaa koko 2000-luvun, kun maan velkakorot painuivat yhteisvaluutan myötä tilapäisesti Saksan tasolle.

Hyväuskoisimpien mukaan velalliset ovat aina vastuussa veloista koko omaisuudellaan, myös valtiot. Mutta eri asia on, miten velat pantaisiin tässä tapauksessa perintään. Vakuudettomien luottojen laskut kaatunevat takaajamaiden veronmaksajien maksettaviksi. Sitä sietäisi myös saksalaisten ja ranskalaisten ajatella nyt. Toinen mahdollisuus on, että EKP ja valtioiden keskuspankit ostavat velkakirjat pois itse luomallaan bittirahalla ja rahtilaivallisella seteleitä, mikä johtaa rahan arvon puoliintumiseen. Kolmas mahdollisuus on, että valtioissa tapahtuu nationalistisia vallankaappauksia, ja uudet hallitukset sanovat, ettei niillä ole mitään tekemistä edellisten solmimien sopimusten kanssa.

Euroopan kansakunnilla on silloin tällöin taipumusta tulla hulluiksi. Euroopassa on nähty hulluja vuosia ja hulluja poliittisia johtajia, jotka ovat sotkeneet asiat pahan kerran. Monikulttuurisesta Euroopasta on yritetty EU:n myötä tehdä yksiaineksinen monoliitti, jossa kaikki ovat samalla viivalla.

Se ei tule onnistumaan. Se tulee epäonnistumaan. Pahasti.

Sitten kaikki romahtaa. Räjähtää. Ja pahimmassa tapauksessa syttyy sota.

Sitä pitäisi välttää. Suomen kaltaisten maiden, jotka ovat vähiten sitoutuneita järjettömyyksiin, on moraalinen velvollisuus soittaa hälytyskelloja silloin, kun aika on. Suomen on oman taloutensa hoitaneena maana näytettävä esimerkkiä ja tietä. Suomesta tehtiin aikoinaan esimerkkitapaus ja mallioppilas, jonka houkuttelulla euroon Saksa ja Ranska saivat myös Etelä-Euroopan maat hyväksymään euroalueeseen liittymisen. Nyt meidän on näytettävä tietä pois eurosta.

Euroopan kansakunnille on osoitettava, että me emme suostu sellaisiin käytäntöihin, joiden määränpäässä on umpikuja ja poliittisia johtajia ripustetaan katulyhtyjen varsiin, kuten sekaisin menneessä Italiassa aikojen aamuna.

Sillä juuri siihen holtiton taloudenpito ja eurohullutus lopulta johtavat. Eurovaluutan kautta saatettiin eri kansakunnat näennäisesti yhdenmukaiseen asemaan. Siinä ne eivät ole eivätkä pysy. Itsenäisen rahapolitiikan tie on parempi ja kohtelee oikeudenmukaisesti eri kansakuntia.

Kuten sanottua, ei EU Suomea erota, vaikka pysymme takausvaatimuksessamme. Sen sijaan se erottaa Kreikan. Suomi voidaan kyllä sivuuttaa pysyvästä vakausmekanismista, mutta sitä minun ei tule ikävä. Suomi saa valtiona lainaa, kuten ennenkin, sillä kansainväliset pankit eivät piittaa velallisten poliittisista mielipiteistä vaan maksukyvystä.

Korostettakoon lopuksi, että minulla ei ole mitään sivistyksen kehtona pidettyä Kreikan valtiota eikä kulttuuria vastaan. Kapitalistisessa globaalitaloudessa aletaan helposti pitää yksittäisiä valtioita syntipukkeina, vaikka ne ovat vain toimineet *järjestelmän ehdoilla* pysymättä kuitenkaan muiden vauhdissa mukana. Niinpä Suomen tai Kreikan syyttely kertoo arvostelukyvyttömyydestä, ja enemmän pitäisi esittää *itse jär-*

jestelmään eli euroon ja EU:hun kohdistuvaa kritiikkiä. Sillä Euroopan unioni seilaa tällä hetkellä syvällä. Se on olemassaolonsa pahimmassa kriisissä eikä tästä pohjakosketuksesta vaurioitta selviä.

EU:n jäsenyys on raunioittanut Kreikan valtiontalouden. Siksi olisi syytä pitää huolta, ettei niin käy muita maita pelastavalle Suomelle.

Lopuksi omat keinoni, miten ongelmat pitäisi ratkaista:

1) Kreikka ja Portugali on irrotettava eurosta, ja niiden omat valuutat on devalvoitava suhteessa euroon.

2) Kilpailukykyä kyseisissä maissa on parannettava laskemalla palkkoja ja hintoja, eli sisäisen devalvaation kautta.

3) Koska samalla saavutetaan myös deflaatio, rahan arvo kyseisissä maissa nousee.

4) Kreikan ja Portugalin valtiot on saatettava velkasaneeraukseen IMF:n valvonnassa.

5) Tappioita kärsiviä eurooppalaisia (lähinnä espanjalaisia, ranskalaisia ja saksalaisia pankkeja) on niiden kotimaiden tuettava ja otettava julkiseen valvontaan sekä valtioiden omistukseen sijoituksia vastaavilla määrillä.

6) Euroopan pysyvästä vakausmekanismista on luovuttava, sillä väliaikaisestakaan ei ole sopua ja pysyvä ohjaisi holtittomaan taloudenpitoon. Viimeistä oljenkortta ei pidä käyttää ensimmäisenä.

7) Euroopan unionin komission valtaa on vähennettävä, eikä talouden ongelmia pidä yrittää korjailla poliittisella integraatiolla eli liittovaltiopolitiikalla, sillä federalismi johtaa ongelmien syvenemiseen eikä ratkeamiseen.

8) Muussa tapauksessa Suomen on lähdettävä rahaunionista.

Perjantaina 26. elokuuta 2011

MAASTAMUUTON ONGELMA

Voi maahanmuutto! Asiasta on tullut monien ihmisten mielessä kirosana. Mutta myös maastamuutto on nyky-Suomessa melkoinen ongelma. Tilastokeskuksen mukaan Suomeen muutti viime vuonna 25 650 henkilöä, kun taas maasta muutti yhteensä 11 900 henkeä. Nettolisäyksen kautta väestö kasvoi yhteensä 13 750 asukkaalla.[794] Määrä paisuu, muttei välttämättä laatu.

Maahanmuuton keskeisenä ongelmana on pidetty etupäässä humanitaarista maahanmuuttoa, mutta myös työperäisen maahanmuuton on arveltu johtavan kilpailuun ja huonontavan sitä kautta kantaväestön mahdollisuuksia työnsaantiin. Kansalaisten oikeuden työhön ja toimeentuloon taas pitäisi olla hallitusvallan perustuslaillisessa suojeluksessa.

Myös maastamuuton ongelma liittyy työelämän ilmiöihin: siihen, ettei se ole toivotulla tavalla työperäistä. Vielä 1970- ja 1980-luvulla Suomesta

lähdettiin siirtolaiseksi parempien työskentelymahdollisuuksien ja ansioiden perään. Nykyisin Suomesta eivät karkaa ensisijaisesti työttömät vaan koulutettu väki, nuoret ja asiantuntijat, lyhyesti sanoen yhteiskuntamme parhaimmisto.

Ulkomaille suuntaudutaan lisäksi kouluttautumaan, ja monet jäävät sille tielleen omaksuttuaan uuden identiteetin. Jos taas koulutus on hankittu jo Suomessa, se viedään mennessään. Vastaavasti Suomeen saapuu kyllä siirtolaisia väestökatoa paikkaamaan, mutta suurin osa heistä on vailla työelämän taitoja ja kulttuurin tuntemusta. Ja kukapa järkevä ihminen tänne Euroopan umpisuoleen tulisikaan pitkästä kaamoksesta nauttimaan – ainakaan selvin päin?

Maahanmuuton ohella on puututtava kriittisesti myös suomalaisten omaan maastamuuttoon. Se on merkki globalisaation vaikutuksista ihmisten arkitodellisuuteen. Seurauksista ei voida arvostella ketään yksittäistä ihmistä, sillä he ovat pelkkiä reagoijia yhteiskunnallisten ehtojen kaavoissa. Jokainen Suomesta pakeneva ottaa henkilökohtaisen riskin, joka voi johtaa onnistumiseen tai epäonnistumiseen. Tavallaan sympatiani ovat heidän puolellaan, ja toivon kaikille samaa onnea kuin niille, jotka muutama vuosikymmen sitten lähtivät Ruotsiin ollen paremman elintason saavuttamisesta lopulta ylpeitä.

Olen myös usein itse pohtinut pakolaiseksi lähtemistä, ja juuri tänä syksynä haluni on jostakin syystä poikkeuksellisen suuri. Selvää on, että tällä koulutuksella, maineella ja väitöskirjassani *Rakkauden välittäjä*[795] aloittamallani vihapuheella ei voi tietenkään saavuttaa mitään asemaa suomalaisessa työelämässä eikä akateemisessa virkarakenteessa – tuskin missään muuallakaan. Olen käyttänyt mahdollisuuteni loppuun. Ehkä voisin hakea vielä Ranskan muukalaislegioonaan, joka on ollut epäsuosioon ajettujen viimeinen oljenkorsi jo vuosikymmenien ajan, mutta näyttävät ottavan sinnekin vain alle 40-vuotiaita.

Lukaisin muuten tuossa kesän lopuksi Jean-Jacques Rousseaun (1712–1778) omaelämäkerrallisen teoksen *Yksinäisen kulkijan mietteitä*, joka ilmestyi äskettäin ansiokkaana suomennoksena ja joka täydentää valistusfilosofista aiemman tuotannon perusteella syntynyttä kokonaiskuvaa.[796] Rousseaun ura alkoi, kun hän voitti vuonna 1750 Dijonin akatemian kirjoituskilpailun esseellään siitä, miten sivistyksen saavutusten tuloksena yleinen moraali ei suinkaan parantunut vaan huonontui. Hän oli oman aikansa epäsovinnainen filosofi ja poliittisen korrektiuden rikkoja, joka tunnettiin myös valistuksen kriitikkona.

Teoksessaan *Tutkielma ihmisten välisen eriarvoisuuden alkuperästä ja perusteista* vuodelta 1755 Rousseau suhtautui erittäin kriittisesti valistukseen ja katsoi, että luonto ja luonnontila ovat ihmisille hyväksi, kun taas sivistys, kulttuuri ja yhteiskunta ovat rappeuttaneet ihmiset. Tiedon lisääntyminen on tehnyt ihmisistä ylpeitä ja turhamaisia ja hallituksista vahvoja, mikä puolestaan on murskannut ihmisten vapauden. Aito ystä-

vyys on korvautunut pelolla, kateudella ja epäilyllä. Taannuttuaan moderniksi yhteiskunnaksi luonnontila rappeutuu lopulta epäinhimilliseksi tilaksi, jossa ei ole lakeja eikä moraalia lainkaan, ja ihmisten tulee joko perustaa laillisia instituutiota tai tuhoutua.[797]

Rousseaun mukaan ihmiset voivat säilyttää itsensä ja vapautensa yhteiskuntasopimuksella ja hylkäämällä vaateensa luonnonoikeudesta. Valtio ja yhteiskuntajärjestys siis tarvitaan, mutta sen tulisi nojata kansalaisten yhteiseen yleistahtoon ja kansan suvereniteettiin, jota tulisi toteuttaa suoraan: edustajainkokouksesta ja hallitusvallasta riippumattomasti. Ei olekaan ihme, että Rousseauta on pidetty, paitsi sosialistien ja kommunistien edelläkävijänä, myös nykyajan demokratialiikkeiden keulakuvana.

Kun liberaalina alkanut Ranskan suuri vallankumous päättyi Robespierren vuonna 1793 aloittamaan tyranniaan, Rousseauta syytettiin kasvualustan tarjoamisesta terrorille ja liberaalien vallankumousjohtajien teloituksille. Tosiasiassa Rousseau oli katsonut, että terrorilta olisi vältytty, jos päätöksiä olisi tehty suoran demokratian avulla edustuksellisen sijasta.

Rousseau ei väittänyt enemmistöjen tai yleistahdon olevan aina oikeassa, mutta hän kannatti vapautta, tasa-arvoa ja oikeudenmukaisuutta, mikä riitti tekemään hänestä eräiden silmissä vallankumousfilosofin. Tässä viimeiseksi jääneessä teoksessaan *Les rêveries du promeneur solitaire* (julkaistu 1782) alun perin suosiota nauttinut filosofi tilittää, kuinka hänelle kävikään juuri niin, että erilaisten skandaalien tuloksena hänen teoksiaan poltettiin ja niiden kirjoittaja joutui viettämään aikaa jo ihan omasta halustaankin kotimaansa ulkopuolella. Sveitsissä hänen asuintaloaan kivitettiin, ja kasvatusfilosofinen teos *Émile* (1762) kiellettiin siinä olevan uskontokritiikin vuoksi.[798] Myös samana vuonna ilmestynyt *Yhteiskuntasopimuksesta* tuomittiin sekä Genevessä että Pariisissa, sillä Rousseau oli muun muassa antautunut väittämään, etteivät Jeesuksen seuraajat olisi hyviä kansalaisia.[799] (Voitte omalta osaltanne pohtia, missä määrin väite ulottuu nykypäivään.)

Oleskeltuaan puolentoista vuoden ajan David Humen luona maanpaossa Britanniassa Rousseau päätyi takaisin Pariisiin, tekemään lähinnä kävelyretkiä kaupungin ympäristöön, sillä paluun ehtona oli alistuminen julkaisukieltoon.

Myös Nietzsche totesi aikoinaan, että vain kävellen hankituilla ajatuksilla on arvoa.[800] Hän kuului Henry David Thoreaun tavoin maailmanhistorian suuriin kävelijöihin.[801] Syksyn tullen tekee usein mieli lähteä jonnekin päin kuljeskelemaan. Taiteiden yön kynnyksellä taidan itsekin lähteä vaeltelemaan kaupungille.

Lauantaina 27. elokuuta 2011

SILLINK

Kesän aikana tuli pidettyä silmät auki valoisassa maailmassa. Minun näkökenttääni vihloi se, miten pilattua suomalainen kulttuurisemiotiikka on. Tarkoitan tällä muun muassa yritysten ja julkisyhteisöjen logoja, jotka loistavat tietenkin myös mainosvaloissa pitkin pimenevää syksyä.

Graafinen suunnittelija Kyösti Varis piirsi 1970- ja 1980-luvuilla monien merkittävien suomalaisfirmojen logot ja antoi yrityksille graafisen ilmeen. Joukossa olivat esimerkiksi Sammon, Finnairin, Alkon ja SOK:n liikemerkit.

Tuohon aikaan logoista tehtiin siluettimaisia. Ne olivat merkkejä, jotka ikonisoituivat helposti. Ymmärrettiin, ettei symboliikkaa pidä ryhtyä kuvittamaan. Niinpä logoissa suosittiin vain yhtä väriä, ja ne jätettiin mahdollisimman yksinkertaisiksi. Esimerkeiksi kelpaavat Keskon, Tukon, vakuutusyhtiö Pohjolan, Silja Linen, Stockmannin, Säästöpankkien ja Osuuspankkien logot. Yksiulotteisia – kyllä – mutta samalla tehokkaita ja käyttökelpoisia.

Yritysten fuusioituessa niiden graafinen ilme on kärsinyt. Esimerkiksi Kansallis-Osake-Pankin ja Yhdyspankin yhdistyessä muodostettiin Meritapankki, jonka graafinen ilme tilattiin lontoolaiselta toimistolta. Suunnittelussa tehtiin se virhe, että ryhdyttiin kuvittamaan symboliikkaa. Logossa pyrittiin yhdistämään graniittinen ja puinen pintamateriaali ruisleipää muistuttavaan soikeaan muotokieleen. Tulos oli vaikeasti esitettävissä ja painettavissa yksivärisiin lomakkeisiin, eikä se ikonisoitunut koskaan merkkinä. Säästöpankkien nykyinen logo puolestaan muistuttaa liikaa Yrittäjäin Fennian liikemerkkiä puumuotoineen, y-kirjaimineen ja värityksineen. Selkeä semioottinen virhe.

Tallinkin ja Silja Linen fuusioituessa konserni vältti sen virheen, että se olisi pilannut Silja Linen brändin ja maalannut koko laivaston sinipunaiseksi. Tallinkin muutamat omat laivathan ovat oksettavan rumia kirkkaanvihreine ja oranssinvärisine kylkineen, jotka eivät ollenkaan sovi merelliseen maisemaan. Mutta nettisivunsa virolaisfirma pilasi alistamalla Silja Linen raikkaat sinivalkoiset värit Tallinkin oman logon yhteyteen.

Semioottinen sillisalaatti ei liene markkinoinnista ja mainonnasta vastaavien vika. Se on luullakseni lähtöisin fuusioituneiden firmojen hallitusten tahdosta. Olisi kiintoisaa tietää, paljonko rahaa on kulunut hukkaan, kun juuri paikalleen saatuja kylttejä on tarvinnut lähteä vaihtamaan uusiin pörssipelureiden ahmaistessa yrityksiä yksi toisensa perään. Tältäkin kannalta olisi syytä välttää globalisaatiota ja yritysten omistuksen karkaamista ulkomaiseen hallintaan.

Tuloksena on ollut myös nimihirviöitä. Viestintäkonserni SanomaWSOY kirjoitti nimensä häkellyttävän pitkään väärin. Oikea muoto olisi ollut ”Sanoma-WSOY” (mikäli noin kömpelöä yhdyssanaa pitää yrityksen nimenä käyttää). Tapiola-pankin nimi kirjoitetaan ”Tapiola-pankki” eikä ”Tapiola Pankki”. ”Leonia” oli huono uudissana ulkomaalaisille mahdottomine kaksoisvokaalirakenteineen, eikä se tarkoittanut mitään.

Myös ”Itella” on huono nimi postille, sillä i-alkuiset sanat luetaan helposti l-alkuisiksi, ja sana assosioituu omistamista merkitsevään murteelliseen sanaan ”itellä”. Miksi postialan yritys ei voi olla reilusti Posti? Se kertoisi, mistä toiminnassa on edelleenkin pääosin kysymys. Postipankin nimi oli tietenkin syytä vaihtaa omistajan vaihtuessa, mutta supisuomalainen ”Sampo” pilattiin Danske-pankin omistuksen myötä karmealla logolla, jonka epäsymmetrisyys ohjaa epäilemään, onko nettipankkiyhteyksissä jälleen jotakin vikaa.

Myös graafisia ulkoasuja on pilattu. Esimerkiksi Finnet-yhtiöiden vanha logo, jossa puhelinluurin alla ja päällä oli pallo, virtaviivaistettiin lankapuhelimien lopunaikoina niin, että luuriosa näytti sulaneelta muovilta. Nyt puhelinyhtiöille suunniteltiin kokonaan uusi liikemerkki, joka tosin epäonnistui, sillä n-kirjaimet tyyliteltiin yhteen ja luettavuus alistettiin johtimista muistuttavan symboliikan tavoittelulle. Pökälemäinen iso I-kirjain pistää keskeltä sanaa silmään. Spektroloivat värit antavat lisäksi olettaa, että kyse on jonkinlaisista gay-puhelimista. Sateenkaarivääritystä ei itsestäänselvästi yhdistetä tavoiteltuun ”valokuituun”, vaan se on identifioitunut seksuaalivähemmistöliikkeen tunnukseksi. Setallakaan ei ole varmasti mitään tätä mukavaa lainailua vastaan, tosin Finnetin väriskaala on pastellimaisempi ja näyttää siten haalistuneelta muunnelmalta esikuvastaan. Lisäksi Finnetin uusi terveysside muistuttaa liian läheisesti Tilastokeskuksen tunnusta.

Myös Finnair virtaviivaisti logonsa mutta ei ilmeisesti ollut tyytyväinen tulokseen, sillä yhtiön graafinen ilme on jälleen uudistettu. Välikauden ongelmana oli niin ikään n-kirjaimien typografia: pienet n-kirjaimet eivät erottuneet maailmalla muutenkin huonosti tunnetun yhtiön koneista yhtä selvästi kuin isot N-kirjaimet. Oletettavasti juuri siksi yhtiö suurensi logonsa koneiden kylkiin, mutta tyylin ja itsehillinnän hinnalla. Ei ole ihme, miksi Finskillä lentäminen on kallista, kun rahaa palaa pelkkään imagon kiillottamiseen, eivätkä yhtiötä enää juuri muut käytäkään kuin Kaukoidän mitsubishit. Lufthansa pärjää 1960-luvulla käyttöön ottamallaan ilmeellä, jota on muunneltu äärimmäisen vähän ja joka siksi alkaa näyttää retrospektiolta. Mutta retrokoneethan ovat nykyisin muodissa!

Brändi ei ole kuva, logo, merkki eikä symboli vaan funktio, joka liittää tietyn mielikuvan yrityksen tuotteeseen asiakkaan tajunnassa. Siihen liittyy siis kuvitteellisia ja arvovarauksia sisältäviä aineksia.

Kun jokin brändi on vakiintunut merkkien maailmassa, sitä ei yleensä kannata vaihtaa. Brändien arvot lasketaan miljardeissa, kuten myös yri-

tysten. Mitäpä, jos Mercedes-Benzinkin arvostettu ja tunnettu merkki olisi vaihdettu joksikin muuksi niitä valmistavan yrityksen, Daimler-Benzin, fuusioituessa Chryslerin kanssa? Tähän virheeseen saksalaiset eivät koskaan sortuneet. Ei olekaan ihme, miksi fuusio purettiin Amerikan laman myötä. Myös Woody Allenin mielestä amerikkalaiset ovat tällaisia: ”Valkosipuli on hyvää ja suklaa on hyvää, siis laitetaan valkosipulia suklaan päälle ja syödään koko roska.”

Samanlaiseksi on mennyt myös suomalainen merkkien ja logojen semiotiikka. K-kaupan sinivalkoinen merkkikin piti pilata vihreällä ja punaisella juovalla, jotka rikkoivat merkin tasasivuisen neliömuodon.

Kyseinen hysteria on taistelua elintilasta markkinoilla. Mutta näkyvyyttä ja arvostusta ei saa välttämättä räikeillä ärsykkeillä vaan kauneudella, pitkäjänteisyydellä ja hillityllä olemuksella. Yritysten kannattaa jatkossa luottaa puhdaslinjaiseen ja yksinkertaiseen suomalaiseen designiin.

Sunnuntaina 28. elokuuta 2011

KETTUTYTÖT JA RUKOILIJASIRKAT

Koska nyt on ilmeisesti tämän kesän viimeinen helleviikonloppu, olen minäkin ollut heinikossa ottamassa aurinkoa. Pääskysiä näkyy vielä taivaalla runsaasti, eivätkä heinäsirkat ole lopettaneet siritystään. Kuulen siis vieläkin hepokatit, vaikka olen 45. Tosin feministien siritykselle olen tullut kuuroksi.

Tässä esseessä kirjoitan kettutytöistä ja rukoilijasirkoista. Rukoilijasirkat eivät ole suinkaan niitä hurskaita sädekehänunnia, jotka vaativat esimerkiksi seksuaalisen kanssakäymisen nollatoleranssia eduskuntaan ja kaikkialle muuallekin.[802] Eivätkä he ole niitäkään, jotka käyvät kamppailuaan homoavioliittoja vastaan päivänkakkaroiden heiluessa hatussa. Sitä paitsi nimi kirjoitettaisiin tällöin muodossa ”rukoilija-Sirkka”. Sen sijaan rukoilijasirkka on eräs hyönteislaji.

Rukoilijasirkat tunnetaan siitä erikoisesta ominaispiirteestään, että parittelun lopuksi naaraspuolinen rukoilijasirkka usein *syö koiraan elävältä*. Mikä sitten yhdistää rukoilijasirkkoja kettutyttöihin, jos karut mielleyhtymät feministeihin jätetään pois?

Kettutytöt ovat puhuneet eläinten oikeuksien puolesta aivan niin kuin monet filosofitkin tai sellaisina esiintyneet. Miespuolisten rukoilijasirkkojen kohtalo ohjaa kysymään, missä kohdassa luonnonjärjestystä eläinten oikeuksien rajat kulkevat. Miksi kettutytöt puhuvat ”eläinten oikeuksista”, kun he tarkoittavat ihmisten suhdetta eläimiin, mutta eivät katso eläimillä (eivätkä liioin ihmisillä) olevan oikeuksia niiden käyttäytyessä luonnonvaraisesti? Miksi kettutytöt eivät ole huolissaan miespuolisten rukoilijasirkkojen oikeuksista?

Puhe ”eläinten oikeuksista” on harhaanjohtavaa

Näkemykseni on, että eläimillä ei voi ensinkään olla oikeuksia, sillä eläimet eivät voi olla *persoonia* eivätkä *subjekteja* eivätkä myöskään *potentiaalisesti* sellaisia, kuten ihmislapset ovat. Eläimet eivät toimi tietoisesti vaan käyttäytyvät reaktiomaisesti ja refleksinomaisesti. Eläimet eivät tee valintoja vaan reagoivat sisäisten impulssiensa tai ulkoisten ärsykkeiden yllyttäminä. Eläin ei voi esimerkiksi kieltäytyä pyyteistään ja sanoa ”ei”, mitä puolestaan pidetään inhimillisen moraalin lähtökohtana.

Näin ollen eläimillä ei ole myöskään *vastuuta*, eikä oikeuksien käsitettä voida laajentaa ihmisten yhteiskunnasta koskemaan eläinten käyttäytymistä ilman, että käsite laajenee kohtuuttomasti ja menettää merkityksensä.

Puhe eläinten oikeuksista on harhaanjohtavaa, sillä tutkimuskohteen (eläinten) ontologisen olemuksen analyysi on tällöin jätetty suorittamatta ja oikeuden käsitettä on käytetty asiayhteydestään irrotettuna, pelkän mekanistisen puntaroinnin välineenä. Oikeuden käsitettä ei missään tapauksessa voida käyttää *samassa merkityksessä* eläimestä kuin ihmisestä, vaikka kettutytöt ja eläintensuojelijat pyrkivätkin tekemään niin.

Tämä ei tietenkään tarkoita, ettei eläimiä pitäisi kohdella hyvin. Se, miten suhtaudumme eläimiin, kertoo paljon myös siitä, miten suhtaudumme toisiimme ja kuinka inhimillisiä olemme. Mutta eläimet eivät *ole* ihmisiä, mistä erään merkin antaa jo kieleen sisältyvä konventionaalinen totuus: jos eläimet olisivat samalla viivalla ihmisten kanssa, mihin me tarvitsisimme niitä erottavia käsitteitä? Vai hyväksyisikö kettutyttö esimerkiksi sen, että häntä itseäänkin sanottaisiin eläimeksi? Monet feministit ovat kylläkin menneet naturalismissaan niin pitkälle, että he nimittävät kunnianarvoisia miehiä erään rakastettavan eläimen nimellä...

Heppatyttöjen filosofointia

Eläintensuojelun taustalla vallitsevan filosofoinnin heikkous on sen pinnallisuus. Ihmisen ja eläimen ontologista olemuseroa ei ole vaivauduttu pohtimaan eikä määrittelemään. Mitä on olla ihminen? Mitä merkitsee olla eläin?

Monet nuoret siirtävät omassa elämässään kokemiaan pelkoja ja uhkia ulkoisiin asiayhteyksiin, joissa niitä on kenties helpompi käsitellä. He näkevät eläinten asemassa omia elämäntilanteitaan. Niinpä eläintensuojeluun liittyviä ilmiöitä ei pitäisi käsitellä vain immanentteina, systeemikeskeisinä tai oikeudelliseen puntarointiin perustuvina kysymyksinä, kuten tehdään yliopistojen filosofian laitoksilla, vaan eläintensuojelijoita ja heidän ongelmiaan pitäisi pyrkiä tulkitsemaan psykologisesti.

Yliopistofilosofian rappiosta kertoo omalta osaltaan juuri eläintensuojelijoina toimivien yliopistofilosofien naiivius: virkoihin nimitetyt feministit projisoivat omassa elämässään kokemiaan ahdistuksia siirtymäobjekteina toimiviin eläimiin ja niiden asemaan. Nuorten kannattaisi olla pikemminkin huolissaan omasta asuntokurjuudestaan kuin supikoirien tilanteesta Pohjanmaan tarhoissa.

Se, että filosofian laitoksilla parveilevat tytöt keskittyvät marginaaliongelmiin, kuten eläinten oikeuksiin, kertoo yliopistofilosofian tämänhetkisestä epä-älyllisyydestä. Puhutaan aidan seipäistä muttei itse aidasta. Tässä yhteiskunnassa olisi tärkeämpiäkin puheenaiheita.

Huonoa politiikkaa eläintensuojelun varjolla

Eläintensuojelijoiden politiikka ei toimi myöskään pragmaattisesti. Esimerkin tarjoaa turkistarhauksen vastustus. Eläintensuojelujärjestö Peta levitti maailmalle jokin aika sitten videota, jossa esitettiin, kuinka turkistarhausta toteutetaan Kiinassa: supikoirilta nyljetään niiden turkit elävältä ”kauniimman leikkauksen” aikaansaamiseksi. Sen jälkeen eläinparat viskattiin kasaan, jossa ne kituivat kuoliaiksi. Se olikin hirveää.

En puutu nyt siihen, että videon kuvaamiseksi Peta oli maksanut kiinalaisille turkistarhureille taloudellisen palkkion. Sen sijaan haluan pohtia, miten kävisi, jos eläintensuojelijoiden vaatimukset turkistarhauksen lopettamisesta Suomessa toteutuisivat ja turkistarhaus kiellettäisiin.

Totuus on, että Suomessa eläimiä ei nyljetä tuolla tavalla elävältä, vaan niiden kohtelu on lähes inhimillistä. Jos turkistarhaus lopetettaisiin Suomessa, tuotanto siirtyisi todennäköisesti ulkomaille. Koko maailma ei ole suomalaisen lainsäätäjän eikä edes Euroopan unionin hallittavissa, ja niinpä asiat vuotavat tynnyrin lautojen väleistä ja niiden yli.

Turkistuotannon lakkautettu osa siirtyisi todennäköisesti Kiinaan tai muihin sellaisiin maihin, joissa olot ovat yhtä huonot. Siksi tässä asiassa ei pidä olla fundamentalisti vaan relativisti: on valittava monesta pahasta pienimmät ja pysytettävä turkisten tuotanto Suomessa. Sen sijaan eläintensuojelijat vaativat ehdotonta kieltoa EU-maihin ymmärtämättä, mihin se johtaisi.

Eläintensuojelun symbolisuus

Ristiriitaista on, että eläintensuojelujärjestöt eivät ole puuttuneet juurikaan eläinten rituaaliteurastuksiin. Johdonmukaiselta tämä politiikka alkaakin näyttää, kun huomataan, että eläintensuojelujärjestöihin ovat klusteroituneet yleensä samat henkilöt, jotka vihaavat suomalaisia miehiä,

rakastavat irrationalismia ja puolustavat esimerkiksi islamin leviämistä länsimaissa.

Suojelijoina ovat toimineet huomiota herättävän usein tytöt niin, että eläintensuojelijoita sanotaankin kettutytöiksi, kun taas kettupoika on paljon harvinaisempi ilmiö. Heteropojat menevät tuohon toimintaan mukaan useasti ”ketunhäntä kainalossa”: saadakseen tytöiltä jotakin vastalahjaksi.

Sen sijaan yksikään kettutyttö ei ole huolissaan siitä, että Suomessakin eläinlääkärit kiskovat urospuolisilta lemmikkikoirilta ja -kissoilta irti heidän pallinsa! Sukupuolisuuden poisriistämistä harjoitetaan kastraation muodossa pohtimatta lainkaan asian eettisiä puolia ja niin sanottuja eläinten oikeuksia.

Tämäntapaisessa eläimiin asennoitumisessa voidaan nähdä feminististä ja miesvihamielistä symboliikkaa. Siirtymäobjektithan edustavat tyttöjen poikaystäviä sellaisina kuin heidän toivotaan olevan. Mielellään nämä tahot ovat laajentaneet kuohitsemista myös ihmisen seksuaalisen käyttäytymisen piiriin, sillä rangaistuksena ja ”hoitomuotona” kastraatio voidaan kohdistaa tietenkin vain miehiin, ei naisiin. Eikö tämä miesvihamielinen politiikka olekin mitä hirveintä seksuaalista ahdistelua?

Turkistarhauksen vastustuksessa on havaittavissa myös naisten omaa seksuaalisuuden torjuntaa. Turkikset koetaan usein eroottisiksi, ja niitä käyttävät eniten *naiset itse*. Niinpä turkistarhauksen arvostelu on tulkittavissa naisten omaksi eroottisuuden ja seksuaalisuuden torjunnaksi symbolisella tasolla. Nainen ei siis hyväksy omaa seksuaalisuuttaan ja kieltää itsensä.

Lopuksi

Ihmisessä on tietysti paljon luontoa. Ihminen on luonnosta riippuvainen, sillä ihminen on kehoaan myöten biologinen organismi. Lisäksi olemme riippuvaisia ulkoisesta luonnosta. Luonto on monille ihmisille hartaan palvonnan kohde. Luonnonsuojelijat ja naturalistit ovat kuitenkin tehneet luontokeskeisestä maailmakatsomuksestaan itselleen uskonnon: kaikki selitetään luonnolla tai luonnontieteellä. Juuri se on sitä banaalia naturalismia, joka disintelligoi filosofian sisältöjen lisäksi myös tyylin.

Ehkä kaupunkilaiset nykynuoret ovat niin vieraantuneita maatalousyhteiskunnasta, että he sen vuoksi eivät suhtaudu kovin luonnollisesti eläinten hyötykäyttöön ja asemaan luonnon kiertokulun osana. He eivät suhtaudu luonnollisesti myöskään valkoiseen hetero- tai homomieheen sekä hänen asemaansa luonnon kokonaisuudessa.

Tiistaina 30. elokuuta 2011

FT: EURO REPEÄÄ

Euroopan taloustieteilijät ja -toimijat viisastuvat. Tänään muuan saksalainen teollisuuspomo Hans-Olaf Henkel ilmoitti, että euroon luottaminen oli hänen uransa suurin virhe ja että Suomen, Saksan, Itävallan ja Hollannin tulisi perustaa oma valuuttansa.[803] Kannanotto oli kuitenkin pelkkä kopio Kreikan kyproslaisen ja Leicesterin yliopistossa professorina toimivan Panicos Demtriadesin mielipiteestä, jonka hän esitti jo toukokuussa.[804]

Saa nähdä, koska keksivät, että itsenäisillä valtioilla voi olla ihan omakin valuutta ja rahapolitiikka. Euron taru on lopussa, jos Saksan perustuslakituomioistuin toteaa letkuruokinnan laittomaksi lähiviikkojen sisällä odotettavassa päätöksessään. Myös eräs Saksan vaikutusvaltaisimmista tieteellisistä tutkimuslaitoksista, Max Planck -instituutti, julkaisi äskettäin syytöslistan,[805] jossa väitetään, että euron tähänastiset kriisitoimet ovat täysin epäonnistuneet, että poliitikkojen sinnikkäästi jatkamat väärät hätätoimet pahentavat kriisiä ja että kriisin varjolla ajettava liittovaltiokehitys todennäköisesti hajottaa euron.

Taksikuskit hoitaisivat Euroopan taloutta pankkiireja paremmin! Kaikilla terveen järjen poliitikoilla ja tieteenharjoittajilla oli jo 1990-luvun lopulla sellainen kutina, että yhteisvaluutta ei voi onnistua. Markkinoiden luottamusta ei voida palauttaa lisäämällä integraatiota liittovaltion suuntaan, koska yhteisjoukkovelkakirjalainat ja verotuksellinen subventiopolitiikka paremmin menestyviltä mailta heikompien hyväksi ovat poliittisesti mahdottomia, moraalittomia ja todennäköisesti myös perustuslakien vastaisia hankkeita. Niinpä valittavaksi jää toinen tie, ja se on euron loppu.

Terveisin,

Jukka Hankamäki

FT

Keskiviikkona 31. elokuuta 2011

NIINISTÖN TIE PRESIDENTIKSI TASOITTUU ENTISESTÄÄN

Keskustassa ilmeisesti toivotaan salaisesti, että Paavo Väyrysestä tulee puolueen presidenttiehdokas ilman jäsenvaalia, sillä kukaan (!) ei ole toistaiseksi ryhtynyt hänen haastajakseen. Kaikki ovat kohteliaasti kieltäytyneet sen jälkeen, kun Väyrynen pahoitti mielensä Timo Kauniston

tylystä arviosta, jonka mukaan eurokriittinen Väyrynen poikkeaa liiaksi puolueen linjasta.[806]

Mitä valittamista Kaunistolla oli? Hän itse ei ole pystynyt vetämään kerta kaikkiaan mitään linjaa verrattuna monia kirjoja julkaisseeseen, johdonmukaiseen ja kokeneeseen Väyryseen. Sitä paitsi puolue ei nykyasemastaan nouse ilman kertakaikkista kurssin kääntöä eurokorruptoituneesta tilastaan. Siinä sopassa Olli Rehnin kaltaisista pankkiirien juoksupojista olisi pelkkää haittaa. Väyrysestä tulee keskustan ehdokas, ellei korkoa kasvamassa olevaa Esko Ahoa kaiveta esiin naftaliinista. Hän oli kuitenkin viemässä Suomea EU:hun pääministerinä (toisin kuin ulkoministerinä toiminut Väyrynen), ja keskustan enemmistön kanta taitaa olla nyt kaikessa hiljaisuudessa sama kuin Väyrysen kanta.

Olisikin hyvä, jos Väyrysestä tulisi presidentti ajaksi, jolloin Suomen on peräydyttävä Euroopan unionista ja eurosta. Väyrysen tragedia jatkunee kuitenkin siinä, että Timo Soinin ohjelma on liian lähellä hänen omaansa, ja siksi nämä federalismin kriitikot syövät kannatusta toisiltaan vaalin ensimmäisellä kierroksella. Tällä menolla Niinistön vastaehdokkaaksi nousee Lipponen, joka puolestaan häviää Niinistölle.

Koomisin veto presidenttikisassa nähtiin eilen, kun Rkp ilmoitti asettavansa Eva Biaudet'n ehdokkaakseen.[807] Puolue ja ehdokas yrittävät tällä tavoin kerjätä kansalta sitä kannatusta, jota Biaudet ei saanut keneltäkään silloin, kun hänet puliveivattiin kelpoisuusehtoja täyttämättömänä hakijana vähemmistövaltuutetun virkaan.

Jos Biaudet nyt virallisesti nimitetään Rkp:n ehdokkaaksi, hänen pitää joko erota vähemmistövaltuutetun tehtävästä tai hakea erivapautta viran hoidosta vaalikampanjan ajaksi, sillä vaativaa virkaa ei voi uskottavasti hoitaa kiireisen vaalityön aikana. Jos hän ei niin tee, on asiasta syytä jälleen kannella oikeuskanslerille.

Biaudet ja vihreiden Pekka Haavisto syövät niin ikään kannatusta toisiltaan. Kannatuksen valuminen B:lle on harmi, sillä Haavisto on diskreetti ja fiksu, mitä omahyväinen ja itseään joka paikkaan tuputtava Biaudet ei ole.

Voi olla, että tässä konfiguraatiossa kansalaiset kyllästyvät peliin jo alkuunsa eivätkä pilaa toista sunnuntaipäiväänsä lähtemällä loskaan hiihtelemään, vaan äänestävät presidentiksi suoraan Niinistön jo ensimmäisellä kierroksella, aivan niin kuin gallupit ovat ennustaneet.

Torstaina 1. syyskuuta 2011

MILJARDIN MUMMONMARKAN MUSIIKKITALO

Helsingin musiikkitalo maksoi budjetin mukaan noin 140 miljoonaa euroa, eli erilaisine lisukkeineen hinnaksi tulee suunnilleen miljardi mummonmarkkaa. Talo sulkeutui yleisöltä eilen, koska seinien sisäpuolella vietettiin juhlallisia avajaisia.

En ollut paikalla – älkää luulko – sillä tilaisuuteen kutsuttiin vain sivistyneistöä, kuten poliitikkoja. Heidän välkyimmiksi toteamuksikseen taisi jäädä jotakin sellaista kuin ”minä en ymmärtänyt tästä mitään”.

Kuljin kyllä rakentamisen aikana useasti työmaan ohi. Minun mielessäni kävi silloin, että kyseisessä talossa ei varmaan koskaan soiteta mitään sellaista, mitä kansa oikeasti haluaa kuulla, kuten Rihannaa tai Lady Gagaa. Sen sijaan siellä soitettaneen Igor Stravinskyn riitasointuja, koska ne ovat tarpeeksi kiduttavia tavoittaakseen daideellisuuden tason.

Ja kuinkas kävikään: sulkeutujaisissa vingutettiin nimenomaan Stravinskyn Kevätuhria, jota hän itsekin piti rumana, sillä hän ”ei pitänyt kauniista musiikista”. Ne, jotka ”eivät ymmärrä kyseisestä taiteesta mitään”, saattavat hyvää hyvyyttään ajatella, että joku Hankamäen kaltainen homo ehkä ymmärtää, joten täytyy suvaita. Mutta, hyvät veljet, minäkään en ymmärrä saati pidä. Yhtään.

Paljon mieluummin menen sinne, missä raikas rokki raikaa tai soitetaan trance-teknoa. Se on paljon mukavampaa. On rento fiilis eikä tarvitse koko ajan jännittää, joko saa taputtaa. Yleensäkin nautin mieluummin elämän pienistä iloista kuin istun kipsipäiden keskellä kärsivän näköisenä.

Jo käyttöönoton korkkaus vaalien tulospalvelun alttarina viime huhtikuussa osoitti, että uusi Musiikkitalo on vallan foorumi ja näyttäytymismesta. Luovuus ja taide eivät tätä hygieniaa kestä. Ne asuvat muualla. Talon akustiikkaa kehuvilta snobeilta puuttuu oivallus, että kaikki musiikki voi olla erinomaista, jos siihen panee sydämensä ja tunnelma on hyvä. Se ei tule seinistä. Myöskään muusikot eivät saa uusilta tiloilta mitään, vaan niihin upposivat heidän palkkarahansa.

Kulttuuriministeri Paavo Arhinmäki[808] ja opetusministeri Jukka Gustafsson[809] tekivät ihan oikein ollessaan avajaisten aikaan muualla. Ylen entiselle toimitusjohtajalle Mikael Jungnerille taas oli hyväksi jättää hänet myöhästyneenä ulkopuolelle,[810] sillä Ylen johto oli yksi syypää tähän strategiseen virheinvestointiin.

Verorahojen rappaaminen monumentaaliarkkitehtuuriin on rikos velkaisessa valtiossa ja sairaan asuntopolitiikan Suomessa. Tässä maassa ei tarvita enää yhtään lisää julkisia palatseja eikä infrastruktuuria: ei yhtään messuhallia, kauppakeskusta, liikenneympyrää, siltaa, taidelaitosta eikä hallintoesikuntaa. Rakentamisen voimavarat pitää keskittää kotien tuotta-

miseen ihmisille. Juuri niistä on huutava pula, ja asuntokurjuus on kaiken kurjuuden alku ja juuri.

Myös Musiikkitalon teemoja ovat tänä hassuna monikulttuurisuusvouhotuksen aikana ”avoimuus” ja ”kohtaaminen”. Miksi nämä hienot mokuttajatädit ja -sedät eivät majoittaneet Kalasatamasta häädettyjä romaneja sinne Musiikkitalon sisäpuolelle kulttuuriväristyksiä tuomaan?[811]

Hups! Rakentaminen maksoikin 30 vuotta täyttävien MTV3:n glasnostuutisten mukaan runsaat 185 miljoonaa.[812]

Perjantaina 2. syyskuuta 2011

TERRORISMIN TAITEELLISUUS

Yhdysvaltain vuoden 2001 terrori-iskuista tulee pian kuluneeksi kymmenen vuotta. Tapahtumaa on ehditty käsitellä muiden muassa poliittisena, sotilaallisena, taloudellisena, inhimillisenä ja sosiaalisena ilmiönä sekä moraalin, yhteiskuntatieteiden ja turvallisuuspolitiikan kannalta. Mutta sillä on ollut vaikutusta myös taiteellisena ilmiönä, ja se on jättänyt jälkensä arkipäivän estetiikkaan.

Monien mieleen ovat jääneet New Yorkia esittävät valokuvat, joissa näkyy lasiseinäisiä pilvenpiirtäjiä, savua, tuhkaa ja ihmiskasvoja. Hollywood on tuottanut paljon terrorismiaiheisia elokuvia ja sarjoja, ja tapahtuma on herättänyt useissa ihmisissä ihastusta. Se on varmasti vaikuttanut alitajuisesti myös niihin ihmisiin, jotka ovat tuominneet teon mutta joissa se on synnyttänyt ainakin jonkinlaisia kauneuden elämyksiä. Kauhu on esteettistä ja estetisoitu.

Immanuel Kantin mukaan ylevyyden kokemus syntyy havainnosta, jota Järki ei ymmärrä. (Ajatelkaa nyt vaikkapa monien poliitikkojen juhlapuheita.) Ylevyyden kokemukseen sisältyy irrationaalinen elementti. Niinpä ylevyyden kokemuksen voi aiheuttaa esimerkiksi ydinpommin räjähdys, jonka seuraukset eivät helposti mahdu kenenkään pieneen päähän.

Ylevyys ei ole tietenkään sama asia kuin kauneus, eikä kauneus ole yhtä kuin kauhu. Silti nämä asiat ovat tekemisissä toistensa kanssa. Myös se palvonta, jota monet länsimaalaiset osoittavat islamia kohtaan, koostunee suureksi osaksi irrationalismin synnyttämästä ylevyyden kokemuksesta ja pelonsekaisesta kauhusta. Niinpä monet länsimaalaiset ovat hurahtaneet islamiin Tukholma-syndroomalle ominaisesti.

Ylevyyden tuottamassa kauneuskokemuksessa on kuitenkin kyse enemmän subliimista kuin esteettisestä elämyksestä. Irlantilais-brittiläinen kirjailija-filosofi Edmund Burke oli ensimmäisiä, joka yhtenäisti teorian subliimista erottaen sen omaksi kategoriakseen kauneudesta. Hänen kauneutta ja subliimia käsittelevä teoksensa *A Philosophical Enquiry into the Origin of Our Ideas of the Sublime and Beautiful* julkaistiin vuonna 1757.[813] Burken mukaan ”subliimi on nautinnollinen tunne, mielihyvää,

joka syntyy kun pystymme tarkkailemaan kauhistuttavaa asiaa ilman, että se on suoraan vaaraksi itsellemme”. Tämän mukaan subliimi syntyy, kun voimme tarkkailla pelottavaa ilmiötä turvallisen välimatkan päästä, aivan niin kuin New Yorkin terrori-iskua kuvaruudulta.

Tutkielmassaan Burke nosti esiin asioita, jotka saavat aikaan subliimin kokemuksen. Sellaisia ovat valtavat ja äärettömät ilmiöt, ja niissä hän näkee myös pelon olevan jollakin tavoin mukana. Burke eritteli teoksessaan tunteita, joita subliimi ihmisessä aiheuttaa. Hänen mukaansa suurin subliimin aiheuttama tunne on hämmästys (*astonishing*), joka täyttää ihmismielen kokonaan. Muita vähäisempiä subliimin aiheuttamia vaikutuksia on ihailu (*admiration*), palvonta (*reverence*) ja kunnioitus (*respect*).

Näiden käsitteiden myötä minulle tulee elävästi mieleen tapa, jolla legginssit ovat pyörineet eräiden tiettyjen Mimosojen jaloissa, kun he ovat antaneet kannatuksensa islamin leviämiselle – puhumattakaan siitä, minkälaista minareettia he ovat vinguttaneet jalkovälissään. He ovat halunneet tuntea turvallista kauhua. Siinä, että muutamat poliittiset tahot ovat ihannoineet muslimien vallan lisääntymistä länsimaissa vielä terrori-iskujen jälkeen ja jatkuvan terrorilla uhkailun aikana, on siis kyse samanaikaisesta sublimaatiosta ja seksuaalisesta alistumisesta.

Joka tapauksessa pysyviksi 9/11-päivän opetukset jäivät. Toinen maailmansota käytiin kuudessa vuodessa. Terrorismin vastainen sota on kestänyt jo kymmenen vuotta. Ja miten muutoin voisi ollakaan, sillä terrorismi ja sen vastustaminen kumpuavat syvältä ihmisen vietti- ja yllykerakenteesta? Se hyödyntää myös arkkityyppisiä hyvän ja pahan vastakohta-asetelmia, joiden varaan voidaan rakentaa esimerkiksi suurelokuvia.

On edelleen mahdollista, että WTC:n rakennusten putoamiskiihtyvyyttä hipovat romahtamiset saavat jonakin päivänä selityksensä, ja teorioiden mystisimmät aukkokohdat paljastavat, että myös Yhdysvaltain hallituksella ja viranomaisilla oli sormensa pelissä, eikä kaikkea voida sälyttää pakistanilaisen luolamiehen syyksi. Ehkä he toimivat sanattomassa yhteisymmärryksessä länsimaisen demokratian takavarikoimiseksi. Esitetyn kritiikin valossa 9/11-päivän terrori-iskut ovat edelleen yhtä avoin tapaus kuin JFK:n murha, joka puolestaan kiihottaa ihmisiä oidipuskompleksia hyödyntävällä asetelmallaan.

Enkä minä suinkaan talibanien toimintaa yksipuolisesti moralisoi. He käyvät sotaa täsmälleen samalla tavoin kuin suomalaisetkin kävisivät, mikäli jokin suurvalta hyökkäisi meidän maahamme. Heidän käytänteensä ovat kuin suoraan suomalaisen korpisodan palvelusohjesäännöstä.

Lauantaina 3. syyskuuta 2011

KUKA TÄÄLLÄ ON RASISTI?

Presidentti Martti Ahtisaarelta kysyttiin MTV3:n uutisten 30-vuotisjuhlassa, mitä pitäisi tehdä, ettei Suomi olisi niin kauhean rasistinen. Ahtisaari heitti kysymyksen yleisölle ja lausui: ”Käsi ylös jokainen, joka täällä on rasisti!” Yhtään kättä ei noussut. Taisivat pelästyä isoa miestä. Mutta presidentin mielestä rasismia ei pitäisi myöskään liioitella, ja syytöksillä pitäisi olla rajansa.

Ehkä jonkun olisi kannattanut rehellisyyden nimissä nostaa räpylänsä, sillä rasistihan piilee meissä jokaisessa. Tuskinpa sellaista ihmistä onkaan, joka ei pitäisi itsensä, läheistensä, perheensä, sukunsa tai kansansa puolta. Äärimmäisissä ja uhkaavissa tilanteissa ihmisen pintakuoren alta löytyy myös murhaaja ja kannibaali.

Viikonlopun Ilta-Sanomat puolestaan mainosti itseään lööpillä, josta löytyivät kissaa suuremmat sanat ”Jari Tervo: Suomalaiset ovat umpirasisteja.”[814] Mittaukseni mukaan tekstin näki lukea selvästi noin kuudenkymmenen metrin päähän. Tällä tavoin iltapäivälehden feministinen ja vihervasemmistolainen toimitus siis vastasi Ahtisaarelle.

En ymmärrä, mihin Jari Tervo ja Sanoma-yhtiöt pyrkivät suomalaisten ihmisten syyllistämisellä. Vasta sittenkö rasismi vähenee, kun kansalaiset on piiskattu hiljaisiksi rasismisyytösten ruoskalla? Sitä paitsi Tervon väite ei ole totta. Se on posketon yleistys, jonka uhreina ovat kaikki suomalaiset.

Huvittavaa onkin, että kilpailijan posterissa oli Tervosta toisenlainen juttu. Iltalehti siteerasi kirjailijaa kannessaan sanoin ”Tervo: Ilman vaimoa en olisi hengissä.” Ei ihme. Taitavat käydä suosikkikirjailijan kaverit vähiin noilla kannanotoilla.

Mutta Iltalehdessä osataan muutakin. Lehden sisäsivuilla oli tänään juttu, jossa toistettiin naisia suosiva klisee ”tytöt piilottavat lahjakkuutensa koulussa”.[815] Väite perustuu feministiprofessori Kirsi Tirrin selvitykseen, jonka mukaan ”tytöt yrittävät piilottaa lahjakkuutensa, jottei heitä syrjittäisi”.

Oma näkemykseni on kokonaan toisenlainen. Opettajakunnan naisistumisen vuoksi lahjakkuuden arviointiperusteista on tehty naisia suosivia. Tytöille tyypitellyt ominaisuudet, kuten nöyryys ja ahkeruus, arvotetaan myönteisesti ja pojille tyypitellyt ominaisuudet, kuten kovaäänisyys ja reippaus, kielteisesti. Poikien tavat osoittaa lahjakkuuttaan arvotetaan häiriökäyttäytymiseksi, vaikka äänekkyydellään pojat ilmaisevat turhautumistaan sen johdosta, ettei koulumaailma tarjoa heitä kiinnostavaa tekemistä. Tätä kautta poikia syrjitään kouluissa. Toisaalta näin tuotetaan juuri niitä ”kympin tyttöjä”, jotka lopulta päätyvät sihteereiksi. Heidän

lahjakkuutensa paljastuu pelkäksi koulukiltteydeksi, kun taas poikien kapinallisuus osoittautuu älykkyyden merkiksi.

Tytöt eivät siis pyri kätkemään lahjakkuuttaan kouluissa, vaan heitä suorastaan suositaan hyvillä arvosanoilla, joiden turvin he valikoituvat lukioihin ja kansoittavat myös yliopistot. Lähes kaksi kolmasosaa lukioiden oppilaista on tyttöjä, ja vääristymän syy on tyttöjä suosiva peruskouluopetus, jota voisi hyvinkin sanoa miehiä syrjiväksi ja sukupuolirasistiseksi.

Perjantaina 9. syyskuuta 2011

ONKO VASTUSTAMINEN TURHAA?

Suuri osa inhimillisistä voimavaroista kuluu vastustamiseen. Ihmiset vastustavat ilmiöitä paljon äänekkäämmin kuin puolustavat. Tämä on ymmärrettävää, sillä vastustaminen on usein *uusien* asioiden vastustamista. Nykytila tuntuu turvallisemmalta kuin muutoksesta johtuva epävarmuuden tila. Siksi konservatiivisuus on verrattavissa psyykkisiin perusprosesseihin. Se on tekemisissä ihmisen itsesäilytyksen kanssa.

Vastustaminen ja poteroihin kaivautuminen on lähes samanlaista kuin inhimillinen viestintä kokonaisuudessaankin. Ihmiset antavat toisilleen 20 kertaa enemmän negatiivisia kuin positiivisia viestejä arkielämän kanssakäymisessä. Ehkä juuri siksi muistamme myönteisen palautteen paljon helpommin kuin kielteisen. Tällöin sen tehokin on tietysti suuri, vaikka takaraivoon jäävät traumoina myös monet kielteiset kokemukset ja maininnat.

Suuri osa arkielämän vuorovaikutuksesta nojaa kieltoihin, teilauksiin, kritiikkiin, moitteisiin ja jopa väkivaltaan. Harvoin syntyy joukkoliikkeitä minkään *myönteisiksi* koettujen asioiden puolesta, vaikka kaikenlaiset positiivarit ja *new age* -liikkeiden kannattajat puhuvatkin myönteisen ajattelun eduista yhdessä ammattipsykologien kanssa. Silloin kun jotakin puolustetaan, tuo asia on yleensä *uhattuna*, ja asioiden puolestakin esiinnytään vain *kielteisten ilmiöiden vastustamiseksi*.

Voisi olla hyvä puhua ajoissa tärkeiden asioiden puolesta, jotta ei tarvitsisi vastustaa niiden käänteispuolia. Mutta kuinka moni meistä on aktiivisesti esittänyt vaihtoehtoja niille ilmiöille, joita Suomessa on kovaäänisesti vastustettu ja tälläkin hetkellä vastustetaan? Niitä ovat esimerkiksi uraanikaivokset, kouluampumiset, mediamaksu, ydinvoima ja niin edelleen. Luettelo on päättymätön.

Entä onko lopultakaan järkeä vastustaa? Kannattaisiko antaa kaikelle periksi? On olemassa filosofisia ajattelutapoja, joissa katsotaan, että vastustaminen on pohjimmiltaan haitallista, hyödytöntä ja jopa pahaksi. Kannattaisi enintään puolustaa sitä, mikä puolustettavissa on.

Vastustaminen on turhaa, sillä vastustetut asiat toteutuvat kuitenkin, jos eivät suoraan tai suunnitelluissa muodoissa, niin viivytettyinä ja ajan kanssa. Historia osoittaa, että juuri näin on käynyt melkein asian kuin asian kohdalla. Vastustamisen ainoaksi vaikutukseksi on jäänyt se, että lopputulos on entisestään huonontunut, aikaa on kulunut hukkaan ja hinta on noussut.

Tällaista filosofista maailmankatsomusta, joka antaa periksi kaikelle, voisi kutsua *miellyttävän ja palvelualttiin liberalismin yksisuuntaiseksi filosofiaksi*. Se on miellyttävää (*pleasant*), koska se ei laita millekään hanttiin. Se on palvelualtista (*helpful*), koska se pyrkii tyydyttämään valtaapitäviä ja toteuttamaan täydellisesti muiden ihmisten tahdon. Ja se on olemukseltaan yksisuuntaista (*unidirectional*) niin kuin mikä tahansa vaseliinilla voideltu messias, joka tulee herran nimeen. Tällainen filosofia on myös naturalistista, koska se myöntää vahvempien voiton ylimmäksi laiksi ja pitää voittamista todisteena oikeudenmukaisuudesta. Se on siis luonnonlain mukaista. Inhimillinen moraali ei sitä sotke. Ja samalla se on kuitenkin ylistyslaulu ihmisen vapaudelle eettisten rajoitteidensa kahleista!

Mitäpä järkeä suomalaisten oli vastustaa Neuvostoliiton ehdotusta alueiden vaihtamisesta ennen talvisotaa? Stalin vaati vaivaiset noin 25 000 neliökilometriä Karjalankannakselta ja Suomenlahdelta mutta tarjosi hyvitykseksi suuripiirteiset 50 000 neliökilometriä Laatokan pohjoispuolelta. Lopulta ryssä tuli ja otti runsaat 40 000 ilman korvausta ja korvauksia vaatien. Lisäksi kuoli tai katosi 91 194 suomalaista sotilasta ja siviiliä ja haavoittui pari sataa tuhatta.

Entä kannattaako vastustaa maahanmuuttoa, kun kansainvälisen muuttoliikkeen lopputulos on jo ratkaistu kolmannessa maailmassa tapahtuneen väestöräjähdyksen myötä? Väestöjensiirrot näyttävät välttämättömiltä. Niitä ei voida pysäyttää. Lopulta ainoa olemassa oleva pidäke, toisin sanoen ideologisen vastustuksen muuri murtuu, ja siirtolaislaumat valtaavat Euroopan ja Pohjois-Amerikan. Kuolemaan tuomittu pohjoinen, länsimainen ja euripidinen ihminen joutuu silloin väistymään.

Miksi vältellä väistämätöntä? Historia osoittaa, että aina on kannattanut hypätä siihen junaan, joka menee eteenpäin. Ota hyöty! Muista henkilökohtainen etu! Ota irti kaikki, minkä saat! Pelasta itsesi ja rikastu muiden kustannuksella, jos vielä voit, vaikkapa ryhtymällä kotouttamisviranomaiseksi!

Vapaata talousjärjestelmää koskeva kritiikki puolestaan on osoittanut epäonnistumisillaan, että ihmisen valta ei ulotu järjestelmien periaatteisiin. Talouden ongelmatilanteissa on usein toivottu, että politiikalla voitaisiin ohjailla taloutta. Mutta tämän ajattelun seurauksena hevosille on jouduttu syöttämään leipää, koska subventioiden tuloksena leivästä on tullut rehuviljaa halvempaa. Poliitikkojen puuttuminen talouteen on johtanut vain parasta hyötysuhdetta ja tehokkuutta tavoittelevan talouden tap-

pioon. Ja talous puolestaan on omalakinen nollasummapeli, jossa voittaja ja häviäjä joutuvat yhä uudelleen sopimaan keskenään ja joka siksi hakeutuu kuin itsestään maksimaalista kokonaisetua tavoitteleville linjoille.

Tämä on tietysti fataalia eli kohtalonomaista. Mutta niinhän maailma on. Sattumaa ei oikeastaan ole. On vain kausaalisesti vääjäämättömiä tapahtumaketjuja ja lopputuloksia, ja useimmista on päätetty jo, myös sinun kohtalostasi. Sillä: *You can't beat the market.*

Minä olen Jukka Hankamäki. Olen vaikea ja hangoittelen usein monia asioita vastaan. Mutta nyt olen löytänyt totuuden. Olen kokenut muutoksen ja valaistunut. Miten merkityksetöntä vastustelu onkaan ollut halki historian hämärien vuosisatojen! Historiankirjoituskin muistaa parhaiten ne henkilöt, jotka ovat ajaneet jotakin uutta ja tehneet ennennäkemättömiä tekoja, ovatpa ne olleet sitten hyviä tai pahoja. Vastustajia ei muista juuri kukaan, ei ainakaan nimeltä.

Myöskään oikeudenmukaisuutta ei ole niin kuin ei oikeuttakaan. Jos todellisuus on vastoin lakia, todellisuus voittaa. Ei ole hyvää eikä pahaa; on vain niitä vastaavia tuntemuksia, joiden vertaaminen eteerisiin ideoihin ainoastaan lisää ihmisyksilön kärsimyksiä. Ihmisarvo on tietenkin olemassa, mutta sitä loukkaavat pahiten laillisesti hallitsevat poliitikot itse.

Suurin osa maailmassa esiintyvästä vastustelusta on perin kannattamatonta, tarpeetonta ja turhaa. Se ei luo mitään uutta: ei tuota hyvinvointia eikä hyödykkeitä. Kannattaa siis ryhtyä kaiken hyväksyväksi *yes*-maniksi, ihan jo oman etunsakin vuoksi. Mitään muuta etuakaan ei luonnollisesti ole kuin yksilöiden omat edut.

Maailman parantelu vastustelemalla johtaa vain paradokseihin ja tekopyhyyteen, sillä ihmiskunnan tahto on kiero, valheellinen ja mätä. Pahuuden voittoon sanotaan *riittävän* sen, että hyvät eivät tee mitään. Mutta *selvän voiton* pahuus saa, jos hyvät alkavat tehdä jotakin. Sillä niin vahingollista tien kiveäminen hyvillä aikeilla usein on. Juuri siksi pahuus onkin perin vahvaa ja hyvyys olematonta. Näin ollen hyvyyden voitto ei ole mahdollista silloinkaan, kun pahat pidättäytyvät tekemästä mitään.

Ihmisen elämä on lyhyt. Saastuta, kuluta ja nauti vielä kun voit ja ennen kuin oma elämäsi päättyy, sillä joku toinen tekee kaiken sinun puolestasi, ja loppu tästä matoisesta maailmasta tulee kuitenkin. Ainoa kriteeri on valta, ja lopullinen totuus vahvimpien voitto.

Sunnuntaina 11. syyskuuta 2011

KIITOKSET JA NÄKEMIIN

Blogini täyttää tänään viisi vuotta. Aloin kirjoittaa verkkokolumneja New Yorkin terrori-iskun muistopäivänä. Kirjoitusteni aiheet ovat liittyneet tavalla tai toisella tuohon tapahtumaan, josta nyt on kulunut vuosikymmenen mittainen aika.

Olen kirjoittanut terrorismista, maahanmuutosta, islamista, globalisaatiosta, internatsismista eli pakkokansainvälistämisestä ja sananvapauden kuohimisesta. Olen kirjoittanut myös näiden aiheiden ympärillä vellovista ajatusklustereista, kuten feminismistä ja vihervasemmistolaisuudesta, sekä osoittanut, miten ne liittyvät ideologisesti yhteen. Lisäksi olen arvostellut Euroopan unionia ja sen talouspolitiikkaa sekä päivystänyt suomalaisten poliitikkojen, puolueiden ja median toimia. Yliopistoon palkattujen virkamiesfilosofien suuruutta ja mitäänsanomattomuutta olen kiittänyt siitä, että vaikenemalla maailman ongelmista he ovat päässeet parhaaseensa ja olleet ympäristölleen vähiten haitaksi.

Verkkokolumnejani on kertynyt viiden vuoden aikana yhteensä yli kahdeksansataa. Myös lukijoita blogissani on riittänyt, ja kävijöitä on laskurissa kuusinumeroinen luku. Tämä on paljon blogille, jota ei ole kytketty minkään tiedotusvälineen, puolueen tai muun organisaation sivuille. Kun vuoden 2010 alusta aloin julkaista tekstejäni myös Uuden Suomen ”Puheenvuoro”-palstalla, blogini alkoivat ikään kuin kilpailla keskenään, mutta tilastodatan mukaan myös Blogspot-sivuni kävijäkunta laajeni.

Kiitollisena lukijoilleni olen päättänyt lopettaa päivittäisbloggauksen. Syynä ei ole suinkaan se, minkä MTV3:n Setä Arkadia, Timo Haapala, mainitsi oman lopettamisensa perusteeksi, eli kyllästymisen ruoppaamaan bloginsa vihakommentteja.[816] Minulla on ollut aihetta olla tyytyväinen saamaani vastaanottoon, enkä ole sensuroinut ketään silloinkaan, kun kommentit eivät ole olleet mieleisiäni.

Syynä omaan vähentämiseeni on yksinkertaisesti se, että keskeinen poliittinen kritiikki on tullut jo esitetyksi. Tämä pätee luullakseni koko blogosfäärin tehtävään vaiettujen puheenaiheiden esiin nostajana, sensuurin ohittajana ja moniäänisyyden lisääjänä. Nyt kun jokaisella on jo oma blogi, kirjoittajia on enemmän kuin lukijoita. Blogien kakofoniassa puheenvuoroja ei oikeastaan ole; on vain yksisuuntaisia julistuksia, ja laajentamisen sijasta olisi aika syventyä. Blogikirjoitusten sen enempää kuin tiedotusvälineidenkään tehtävä ei ole vain kertoa mielipiteitä ja ilmaista asenteita vaan lisätä tietoa ja ymmärrystä, aivan kuten olen pyrkinyt alusta pitäen tekemään.

Mediatodellisuudessa aiheet toistuvat ja kiertävät ikuista ympyräänsä. Jatkaminen merkitsisi itsensä ja julkisuuden kestoaiheiden toistamista.

Jos joku haluaa tietää kantani tähän tai tuohonkin asiaan, se löytyy varmasti jo julkaistuista kirjoituksistani. Maailmassa tuskin voi tapahtua enää mitään, mitä en olisi jo analysoinut blogissani.

Tämä ei merkitse, ettei kamppailua hyvien ja oikeiden asioiden puolesta tarvitsisi jatkaa. Mutta olen päässyt tavoitteeseeni. Laiva on kääntynyt, ja politiikassa ja mediassa on tapahtunut muutos. Poliitikkojen, virkamiesten ja valtamedian epäkunnioittava suhtautuminen kansalaisten tahtoon ja filosofisesti perusteltuun kulttuurikritiikkiin on kokenut kolauksen, ja politiikan sektorilla ollaan matkalla uuteen suuntaan. Sananvapauden realisoitumisen vuoksi viranomaisvallan on ollut pakko vähentää kriittiseen ajatteluun kohdistamaansa ylenkatseellisuutta tai peittää se entistä paremmin, mistä näyttöä antaa EU-byrokraattien vetäytyminen siilipuolustukseen erilaisten rasismisyytösten taakse. Lohdutan sekä kannattajiani että kriitikoitani sillä, että jäähän teille Eva Biaudet ja Helsingin Sanomat. Ehkä päätökseni ohjaa epätoivoisimpia vastustajiani astumaan askeleen taaksepäin räystään reunalta.

Puutun varmasti jatkossakin ajankohtaisaiheisiin, mutta en yhtä systemaattisesti ja säännöllisesti. Jääkööt nämä kirjoitukset muistomerkeiksi tästä löperön taloudenpidon, holtittomien väestöjensiirtojen, korruptoituneen politiikan ja muun poliittisen hulluuden ajasta, jolloin maailmankirjat pannaan taas sekaisin suursotia enteilevällä tavalla.

Epilogi

Perjantaina 7. lokakuuta 2011

EURON JA EU:N RUUMIINVALVOJAISET

Euroopan rahaunionin jäsenyys on johtanut valtioiden taloudet suuriin ongelmiin. Suorituskyvyltään erilaiset kansantaloudet saatettiin yhteisen valuutan kautta näennäisesti samalle viivalle. Kun valtiot eivät voi hoitaa talouttaan itselleen sopivimmalla tavalla, yhteiskunnallinen tehokkuus kärsii. Lopulta myös vahvimmat kansantaloudet menettävät kykynsä tuottaa sellaista lisäarvoa, jolla voitaisiin parantaa muiden asemaa.

Yhteiseen rahaan on liittynyt pieniä hyötynäkökohtia: matkailijoiden ei tarvitse vaihtaa valuuttaa maasta toiseen siirtyessään eikä yritysten tarvitse suojautua kurssiriskeiltä valuuttafutuureilla. Euroopassa olisi kuitenkin voinut käydä vapaakauppaa myös ilman EU:ta ja euroa, pelkän EEC:n turvin. EMU:n ja yhteisvaluutan edut ovat olleet hyvin vähäisiä. Valuuttaa ei tarvitse vaihtaa myöskään maksaessaan kortilla, ja euron ansiosta kurssimuutoksilta voidaan suojautua vain euroalueen sisällä.

Yritykset käyvät kauppaa myös euroalueen ulkopuolisiin maihin, ja tässä suhteessa yhteisestä valuutasta on ollut lähes pelkkää haittaa. Eräs syy siihen, miksi Suomen puunjalostusteollisuutta lopetetaan tehdas kerrallaan ”kannattamattomana”, on se, että kilpailijamaat, kuten Ruotsi, myyvät tuotteitaan edullisemmin. Oman valuuttansa ansiosta Ruotsi voi devalvoida ja lepuuttaa kruununsa kurssia alemmalla tasolla sekä taata edullisemmat hinnat, kysynnän ja työllisyyden, joka edistää koko kansantalouden etua. Esimerkiksi vuoden 2008 laman alkaessa Ruotsi alensi kruununsa kurssia niin, että yhdellä eurolla saattoi ostaa melkein kymmenen kruunua. Tästä elvytystoimesta oli naapurimaamme teollisuudelle useiden miljardien etu, kun taas vahvasta eurosta on ollut haittaa esimerkiksi Suomen viennille Pohjois-Amerikkaan ja Kiinaan.

Suomen tiedotusvälineet mainitsevat kyllä mielellään, mitä etua yhteisestä valuutasta on ollut, mutta ne eivät kerro, että syynä Suomen metsäteollisuuden asteittaiseen tuhoutumiseen on Euroopan unioni ja yhteinen raha. Myös tuotantolaitosten siirtäminen pois Suomesta johtuu Euroopan unionista ja sen myötä helpottuneesta pääomien viennistä rajojemme ulkopuolelle. Tämä on heikentänyt työllisyyttä ja vähentänyt yksityishenkilöiltä perittävää verokertymää.

Myös yritysten maksamien verojen määrä on supistunut tai ainakin noussut optimaalista verotuottoa vähemmän Euroopan rahaunionin vuoksi. Ulkomaalaisten ostettua yrityksiämme firmat kotiuttavat voittonsa vieraisiin maihin ja maksavat veronsa niihin. Samoin suomalaisten hallussa olevat yritykset pakenevat alhaisten verojen toivossa ulkomaille. Tämä on johtanut valtiot keskinäiseen verokilpailuun, mikä puolestaan merkitsee, ettei itsenäistä finanssipolitiikkaa enää ole.

Kansallisvaltiot eivät voi päättää verotuksensa tasosta itsenäisesti, sillä pääomien vapaan siirtelyn vuoksi pääomanomistajat voivat helposti viedä omaisuutensa ulkomaille ja kilpailuttaa valtioiden verotusjärjestelmiä. Niinpä pääomatuloverotus on pidetty suhteellisen alhaisella tasolla myös Suomessa, minkä seurauksena rikkaat pääomanomistajat ovat selvinneet vähillä veroilla. Heidän helpotuksensa on kompensoitu ottamalla valtiolle suurin määrin velkaa.

Rikkaat ihmiset ovat rikastuneet ja valtiot ovat velkaantuneet. Rikkaiden suuret pääomatulot aiotaan maksattaa köyhien ja keskituloisten palkansaajien köyhillä ja keskituloisilla jälkeläisillä, joiden hoidettaviksi valtioiden velat kaatuvat. Tämä on johtanut yhteiskunnalliseen repeämiseen ja eripuraisuuteen. Vastakkain eivät ole nykyään vain rikkaiden ja köyhien ihmisten edut, vaan kansallista etua ajattelevien ihmisten ja siitä piittaamattomien internatsien napit.

Yhteiskuntamme pysyy koossa ja ihmiset näennäisesti tyytyväisinä vain siksi, että kansalaiset eivät vielä ymmärrä, miten heitä höynäytetään EU:n riistotaloudessa. Heidän aggressionsa ostetaan pois sosiaaliturvalla, joka siirretään tulevien sukupolvien maksettavaksi. Nämä ongelmat johtuvat siitä, että EU on sekoittanut pahasti valtioiden taloudet ja tuhonnut niiden itsenäisen talouspoliittisen toimintakyvyn.

Valtiot eivät selviä veloistaan koskaan

Valtioiden köyhtyminen ja velkaantuminen ovat johtaneet ennennäkemättömään pankki- ja rahoituskriisiin. Kriisi ei tosin vallitse vain pankkijärjestelmässä vaan sitä pönkittävässä politiikassa.

Suomen valtiolla on tätä nykyä velkaa noin 82 miljardia euroa, ja velkaeuroja on kuin tähtiä taivaalla. Esimerkiksi yläpuolellamme näkyvään Linnunrata-nimiseen tähtisumuun on arvioitu sisältyvän noin 200 miljardia tähteä tai aurinkokuntaa. Tässä mielessä tähtitiede on vielä taloustiedettä runollisempaa.

Laskin kerran, että Suomen valtionvelalla voisi rakentaa niin monta kolmesataametristä loistoristeilijää, että niitä ulottuisi peräkkäin aseteltuna Helsingin Katajanokalta Suomenlahden ylitse Tallinnaan asti. Yksikin tällainen loistolaiva maksaa noin 300 miljoonaa euroa, ja se olisi jopa valtion budjetissa suuren mittaluokan hankinta. Mutta Suomen valtiolla velkaa on niin paljon, että kyseisiä laivoja voisi sillä summalla hankkia peräti 270 kappaletta ja kävellä niistä rakennettua siltaa pitkin kuivin jaloin Baltian puolelle! Paha vain, ettei tätä velkaa ole missään kiinteässä omaisuudessa investoituna, vaan se kasvaa korkoa vain syömävelkana.

Suomea sanotaan yhdeksi EU:n vähiten velkaantuneimmista maista. Olemme pysyneet pankkivaltio Luxemburgin ohella ainoana sellaisena maana, joka täyttää Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksessa mainitun

ehdon. Sen mukaan valtionvelka ei saa ylittää 60 prosenttia BKT:sta. Velkamme vähyys on kuitenkin vain suhteellista ja näyttää hallinnassa olevalta pelkästään bruttokansantuotteeseen verrattuna. Suuri valtionvelka on saattanut taloutemme veitsen terälle, ja liikkumavara on minimaalinen. Absoluuttinen velka on hirvittävä, ja myös oma tilanteemme on erittäin huono, mikäli otetaan huomioon, että selviytymiskykymme ei ole yhtä hyvä kuin kehittyneempien teollisuusmaiden.

Yksiselitteinen syy valtioiden heikkoon tilanteeseen on Euroopan unioni ja sen yhteinen rahapolitiikka. Kansallisvaltioilta on viety oikeus devalvaatioon ja revalvaatioon ja sellaiseen itsenäiseen veropolitiikkaan, joka takaisi suurimman mahdollisen tehokkuuden poliittisesti siedettävillä ehdoilla kussakin kansallisvaltiossa.

Myös pankkien ja valtiovarainministeriöiden ekonomisteille alkaa olla selvää, ettei yksikään Euroopan valtio suoriudu veloistaan huononevan huoltosuhteen, eläkepommin, kallistuvan energian ja EU:n lietsoman maahanmuuton sekä siitä johtuvan sosiaalihuollollisen rasituksen keskellä. Velkoja ei siis ole mahdollista maksaa koskaan takaisin. Miten sitten valtioiden ja pankkien välisissä suhteissa käy?

Bittirahoitus ja inflaatio tai akordi ja pankkien kansallistaminen

Valtiot ovat pankeissa asioidessaan erilaisia asiakkaita kuin yritykset ja yksityishenkilöt. Kun valtio astuu pankkiin, kyseessä on asiakas, joka voi säätää pankkilait uusiksi. Valtiot eivät ole toistaiseksi käyttäneet tätä keinoa, mutta aikaa myöten sitä joudutaan käyttämään.

Nykyisin Euroopassa vaurastuvat rikkaat ihmiset ja pankit. Rikkaat rikastuvat pääoman omistusta suosivan verotuksen kautta. Pankit puolestaan rikastuvat hyödyntämällä valtion niille myöntämää rahan liikkeellelasku- ja koronperimisoikeutta. Vaikka yksityisten pankkien toimintaoikeudet ovatkin valtioiden niille myöntämiä, valtiot roikkuvat pankkien kahleissa niin kuin Mr. Lothar Veronican talutusnuorassa. Valtiot ovat narun päässä juuri siksi, että Euroopan yhdentymisellä niiden oma varainhankinta eli itsenäinen veropolitiikka on ajettu umpikujaan.

Valtio voisi hankkia varallisuutta verotuksen lisäksi myös eräällä toisella tavalla. Se voisi lisätä kierrossa olevan rahan määrää, eli laskea liikenteeseen rahaa esimerkiksi kaksinkertaisen määrän nykyiseen verrattuna. Tällöin ihmisten palkkojen ostovoimasta katoaisi puolet, ja työn tuloksista viisikymmentä prosenttia siirtyisi valtiolle. Ne, jotka tällaisessa tilanteessa olisivat säästäneet omaisuuteen, välttyisivät pääoman menetyksiltä, sillä kiinteä omaisuus säilyttää arvonsa rahan arvon heikentymisestä huolimatta. Euroopan unionissa tätä vaihtoehtoa onkin pohdittu, ja

on aprikoitu, voitaisiinko valtioiden velat hoitaa laskemalla liikkeelle rahaa, jolla lainat voisi maksaa.

Käsittääkseni valtiot joutuvat aikaa myöten toimimaan näin, sillä ne eivät voi uskottavasti hoitaa velkojaan muutoin, mutta tuloksena olisi silloin jättiläisinflaatio. Eurotalous repeää joko siitä hyvissä ajoin irtautumalla tai ajautumalla rahapoliittiseen kaaokseen. Mikäli tilanne halutaan hoitaa hallitusti, pankit on saatettava valtion omistukseen ja poliittiseen valvontaan kattavan pankkireformin kautta.

Minne raha katoaa, vaikka sitä tehdään lisää koko ajan?

Euroopassa ja varsinkin Suomessa on vallinnut euronormeja suurempi inflaatio *jo nyt*. Kun asuntojen ja kahvikupillisten hintalappuihin kirjoitetaan nykyään samat numerot kuin markka-ajan lopulla, niiden hinnat ovat kuusinkertaistuneet, vaikka ihmisten palkat eivät ole nousseet kuin muutaman prosentin. Koska asuminen muodostaa suuren osan ihmisten elinkustannuksista, asuntojen kallistuminen on syönyt kansalaisten tuloista paljon suuremman osan kuin tilastollisista inflaatioprosenteista voisi päätellä.

Inflaatio on pidetty näennäisesti alhaisena tasaamalla valtaviksi paisuneet asuntoluotot useiden vuosikymmenien mittaisille ajanjaksoille, pitämällä kuukausittaiset asumismenot siten hallinnassa ja siirtämällä lainat maksettaviksi tulevaisuuteen. Todellisuudessa myöskään asuntojen materiaalinen arvo ei ole niin suuri kuin niistä riistetään ja maksetaan.

Asuntojen hintojen järjetön nousu on ohjannut asunnon ostajia olettamaan, että he löytävät takapihoiltaan sammioittain kultaa. Asuntojen hinnat tulevat kuitenkin väistämättä romahtamaan, sillä omistusasunnot ovat karanneet palkansaajien ulottuvilta. Espanjassa näin jo kävi, ja Barcelonasta voi tätä nykyä ostaa yksiön kolmellakymmenellä tuhannella, omakotitalon meren rannalta sadallatuhannella. Sama tilanne vallitsee myös Saksassa. Berliinistä, joka on yksi Euroopan metropoli, voi ostaa asunnon kolmenneksella Helsingin hinnasta.

Asuntokuplan puhkeaminen ja realistisen hintatason saavuttaminen johtuu työttömyydestä ja kansantalouden romahtamisesta laman ansiosta totuuden äärelle. Suomessa puolestaan vallitsee työttömyys käänteisestä syystä. Ihmiset ovat menettäneet työskentelymotivaationsa, koska he tietävät, ettei edes koko elämä riitä enää asunnon maksamiseen, eivätkä he milloinkaan saa kovaa maata jalkojensa alle.

Syy asuntojen hintojen holtittomaan nousuun Suomessa ei ole ollut vain kysynnän ja tarjonnan epätasapaino kasvukeskuksissa tai resurssien tuhlaaminen monumentaalirakentamiseen asuntorakentamisen sijasta. Syy, jota markkinamekanismikaan ei ole kyennyt korjaamaan vaan ainoastaan syventämään, on ollut rahataloudessa ja pankeissa.

Yksityiset liikepankit ovat valtioiden suosiossa ja nauttivat poliittisia erikoisetuja siitä edellä mainitsemastani syystä, että niille on suotu rahanteko-oikeus. Oikeus laskea liikenteeseen rahaa kuuluisi tosiasiassa vain valtioille ja keskuspankeille, jotka takaavat koko rahajärjestelmän.

Edellä kuvattua piiloinflaatiota luodaan siis pankeissa, jotka laskevat liikkeelle enemmän luottoa kuin niissä on talletuksia tai kassavarantovaatimukset sietävät, eikä Suomenkaan pankkitarkastusvirasto puutu tähän toimintaan noususuhdanteiden aikana. Se alkaa korjata vaurioita vasta laman alettua, kun pankit kääntyvät valtioiden kukkarolle pankkitukea kerjäten.

Miten rahaa luodaan talouden taikamaailmassa?

Yksityiset pankit hyödyntävät tunnetusti niin sanottua luotonlaajennusta. Sen vaikutuksesta keskuspankkien liikkeelle laskema ”vahva raha” kertautuu talouden kierrossa. Pankit luovat uutta rahaa, sillä ne eivät lainaa eteenpäin niillä jo olevia keskuspankilta tai toinen toisiltaan lainaamiaan rahoja eivätkä myöskään ottolainauksen kautta asiakkailta saamiaan rahoja vaan pitävät osan itsellään. Sen sijaan ne luovat moninkertaisen määrän rahaa kirjoittamalla antolainausasiakkailleen luottoja pankkien tiskeillä. Pankit siis lisäävät numeroita asiakkaiden asunto- ja muihin luottoihin ja antavat ulos sellaista rahaa, jota niillä ei ole.

Liikkumavaraa, jonka puitteissa pankit voivat kyseistä mekanismia hyödyntää, kutsutaan kassavarantovaatimukseksi. Jos kassavarantovaatimus olisi esimerkiksi 2 prosenttia, pankit voisivat antaa luottoja 50-kertaisen määrän. Tätä puolestaan kutsutaan rahakertoimeksi. Todellisuudessa muutamien EU-maiden pankeissa ei ole kassavarantovaatimusta lainkaan, eli periaatteessa ne voivat antaa rahaa lainaksi rajattomasti. Tällä tavoin pankit luovat rahaa tyhjästä, ja mitä huonommin valtiot tarkkailevat pankkien antolainausta, sitä enemmän lumerahaa talouteen syntyy.

Esimerkiksi Yhdysvalloista vuonna 2008 alkaneen laman tärkein syy oli Yhdysvaltain keskuspankin holtiton luotonanto. Keskuspankki lainasi liikepankeille rahaa alhaisella korolla ja siten helpotti niiden antolainaustoimintaa. Asuntojen hinnat nousivat jyrkästi, koska ostajille myönnettiin halpakorkoisia luottoja. Lainoja myönnettiin myös maksukyvyttömille, jotka ajautuivat vaikeuksiin, ja kysynnän hiipuessa asuntojen hinnat romahtivat jättäen haltijansa tappiolle ja pysyvään velkavankeuteen. Tyhjästä luotu raha tuotti taloudellisen tyhjiön viime kädessä ylivelkaantuneiden ihmisten kukkaroon.

Tällä välin pankit rikastuivat, sillä valtio suostui pelastamaan ne pankkituella ja koska myöhemmin pankit perivät samat summat myös laina-asiakkailtaan. Lopulta kaikki kääntyi veronmaksajien ja ylivelkaan-

tuneiden ihmisten itsensä maksettavaksi, vaikka syyllisiä pitäisi etsiä pankeista ja valtion keskuspankista.

Euroopassa on meneillään samantapainen tilanne. Yhtäältä valtiot takaavat pankkien luotonannon myöntämällä yksityisille liikepankeille oikeuden luoda rahaa tyhjästä sekä laiminlyömällä pankkitoiminnan kontrolloimisen. Toisaalta valtiot lainaavat myös itse rahaa pankeilta suoriutuakseen sosiaalimenoistaan, verokertymän vähenemisestä sekä pankkituesta. Yhdysvallat on jo elvyttänyt taloutta laskemalla liikkeelle suurin määrin rahaa, ja myös Euroopan keskuspankki on ostanut yksityisiltä pankeilta niiden hallussa olevia ongelmamaiden velkakirjoja, jotka osoittautuvat arvottomiksi. Näin EKP on maksanut valtioiden lainoja vaihtamalla roskaa roskaan, toisin sanoen rahaan, jonka arvo ei monistettaessa ja pois jaettaessa suinkaan nouse vaan laskee.

Olisi kuitenkin väärin, että hyödyn tästä tilanteesta korjaisivat yksityiset rahalaitokset. *Koska valtiot ovat taanneet pankkien toiminnan, niillä on moraalinen oikeus ja velvollisuus itse vaikeuksiin joutuessaan kansallistaa pankit.* Kukaan tuskin uskoo esimerkiksi Kreikan, Portugalin, Italian tai Espanjan milloinkaan suoriutuvan veloistaan. En usko myöskään Suomen pystyvän maksamaan takaisin valtiolla olevaa velkaa. Myös maksuhalukkuus puuttuu, ja esimerkiksi Paavo Lipposen hallitusten aikana poliitikot pitivät tärkeämpänä talouskasvun (ja oman kannatuksensa) ruokkimista alhaisen verotuksen avulla kuin valtiolla olevan velan lyhentämistä. Kuitenkin juuri tuolloin olisi pitänyt tyytyä kahden prosentin talouskasvuun neljän sijasta ja lyhentää valtionvelkaa pitämällä verot korkeammalla.

Koron perimisen synti

Miksi sitten valtiot keräävät itselleen velkaa niin runsaasti kuin tekevät? Tämä johtuu ensinnäkin siitä, että valtiot ovat sekä velallisia että omien velkojensa takaajia. Pankkijärjestelmän ylläpitäjinä ja legitimoijina valtiot uskovat pitävänsä myös pankkien avaimia käsissään. Tämä on kuitenkin virheellinen oletus, ja valtiot ovatkin nyt pahoin riippuvaisia yksityisistä pankeista, Rothschildeista ja Rockefellereistä, jotka pääsevät määräämään, mihin lainatut varat sijoitetaan. Näin valtioiden rahankäyttö ajautuu epädemokraattisiin käsiin, aivan kuten EU:n katakombeissa on käynyt. Vaarallisinta eurovaltioille on ulkomainen ja euroalueen ulkopuolelta tuleva raha, sillä se ei ole Euroopan keskuspankinkaan kontrollissa.

Toinen syy valtioiden runsaaseen velanottoon on siinä, että valtioiden kassakirstun vartijat tietävät, *ettei kansantaloudessa ole ensinkään rahaa, jos ei ole velkaa*. Lähes kaikki kierrossa oleva raha on yksityisten pankkien tiskeillä luotua velkarahaa, joka koostuu lumerahana ulos annetuista lainoista. Mitä enemmän pankeilta lainataan, sitä rikkaampia ihmiset

voivat kuvitella olevansa ja sitä varakkaammalta kansantalous näyttää, kunhan se vain hoitaa velkansa. Vallassa olevat nykypoliitikot olettavat siis velkaa tehdessään tekevänsä äänestäjistään rikkaita (lukuun ottamatta niitä, jotka elävät tulevaisuudessa eivätkä siis voi vielä äänestää). Kaikki velka on kuitenkin vain eteenpäin siirrettyä verotusta tai inflaatiota.

Pääongelman muodostaa koron periminen velkarahasta. Koska yksityiset pankit perivät rahasta korkoa ja valtiot puolestaan joutuvat rahoittamaan korkomenoja uusilla lainoilla, velkakuorma kasvaa. Toisaalta pankeista ulos kannettu raha päätyy talletuksina takaisin pankkien tileille, tosin vain osittain. Pankkien on annettava ulos vähemmän varsinaista talletusrahaa kuin ne lainaavat asiakkailtaan, ja tästä koituvan tappion vuoksi pankit kompensoivat tilannetta perimällä ottolainauskorkoja korkeampia antolainauskorkoja. Kaikki pankkien lainaama raha ei palaudu pankkeihin, vaan osa siitä katoaa joka tapauksessa matkalle. Yksi lainaksi annettu lume-euro ehtii kuitenkin noin kymmenkertaistua rahatalouden taikamaailmassa, kun osia siitä talletetaan takaisin pankkeihin ja lainataan edelleen.

Koron periminen johtaa inflaatioon, ja velkojen määrä kasvaa kansantaloudessa samanaikaisesti kuin hinnat nousevat. Esimerkiksi kolmen prosentin koron periminen vuosittain johtaa eksponentiaalisesti kasvavaan lainamäärään, jos korko lisätään pääomaan ja pääomaa ei lyhennetä. Tällaisen lainan lyhentämiseen tarvittaisiin epärealistisen hurja ja katkeamattomasti jatkuva talouskasvu.

Koron kiskomisen vuoksi käykin lopulta aivan päinvastoin kuin voitiin kuvitella ja toivoa, ja velallisten kaikki omaisuus siirtyy vähitellen luotottajien haltuun. Asuntopolitiikassa tämä näkyy selvästi. Monikymmenvuotisten asuntolainojen tehtäväksi ei ole enää pitkään aikaan mielletty sitä, että velalliset saisivat asunnon omaksi. Jokainen asuntolainaa maksava tietää, että pitkien asuntolainojen korkomenot kaksinkertaistavat takaisinmaksun loppusumman. Tämän kaiken saa aikaan koron periminen luotoista. Asuntovelkainen ainoastaan hoitaa lainaa kuolemaansa asti selviten hädin tuskin korkomenoista. Omistusasumisesta on tullut yksi vuokralla asumisen muoto.

Valtion velan vuoksi ei myydä vain valtioiden omaisuutta, vaan valtio luo olosuhteet, joissa myös yksityiset ihmiset riisutaan kaikesta varallisuudesta ja heidän kaikki omaisuutensa päätyy vihdoin pankeille. Esimerkiksi ne iäkkäät ihmiset, jotka ovat pystyneet hankkimaan asuntovarallisuutta, menettävät sen, sillä rutiköyhät valtiot eivät suoriudu eläkkeiden maksusta. Pankit puolestaan tarjoavat asiakkailleen käänteisiä asuntoluottoja, joihin turvautuessaan ikäihmiset panttaavat asuntonsa lainaa vastaan. Ihmisen kuollessa asunnon kahmaisee pankki, ja loput vie valtio perillisiä verottamalla. Aivan vastaavasti myös valtioiden omaisuus on jo myyty pois sijoitusomaisuutta ja käyttöomaisuutta myöten, vaikka

näin syntyneillä tilapäisillä tuloilla valtiot eivät olekaan pystyneet rahoittamaan pysyviä menojaan.

Toinen mahdollisuus hoitaa tilanne olisi kieltää koron periminen. Valtio voisi myös itse lainata itselleen ne rahat, jotka se nyt antaa pankkien takoa tiskeillään ja joiden takaajaksi se itse ryhtyy. Jos valtio ei perisi myöntämistään lainoista korkoa, koronkiskontaan liittyvä lumipalloefekti ei pääsisi käyntiin, ja lainasummat pysyisivät kohtuullisina sekä lyhentämiskelpoisina. Koron kiskonnan kieltäminen veisi perusteen myös talouskasvun vaatimuksilta, jolloin voitaisiin pyrkiä uskottavaan luonnonvarojen säästämiseen.

Belsebuubi asuu pankeissa

Kaiken pahan alku ja juuri näyttää olevan yksityisten pankkien toiminta ja niiden harjoittama koronkiskonta. Lumerahan luominen ja koron periminen lainoista aloitettiin historiallisesti katsoen 1700-luvun Englannissa. Sitä ennen koron periminen oli monissa maissa kiellettyä ja rangaistavaa, myös Ruotsi-Suomessa.

Vitsikästä on, että nyky-Euroopassa ollaan jälleen palaamassa tähän pisteeseen. Siihen voidaan päätyä valtion käyttöön ottaman setelirahoituksen kautta, mikä johtaa inflaatioon. Inflaatio puolestaan on tasavero, joka kohtelee kaikkia kansalaisia muodollisesti yhtä kovakouraisesti, mutta suhteellisesti ankarammin se kohdistuu vähävaraisimpiin ja pienituloisimpiin, jotka joutuvat tinkimään perushyödykkeistään.

Setelirahoituksen ohella toinen keino maksaa valtioiden velat on se, että pankit taivutellaan tekemään akordi, toisin sanoen antamaan valtioilla olevat velat anteeksi. Kreikan valtion velkojen puoliksi leikkaaminen virittelee alkusointuja tästä.

Jatkossa pankit kirjaavat suuria luottotappioita valtioille antamiensa luottojen vuoksi, ja pankkeja joudutaan pääomittamaan valtioiden tuella. Valtioiden pitää kuitenkin vaatia tukien vastineeksi omistusosuuksia pankeista, mikä johtaa käytännössä pankkien sosialisoimiseen. Pankkituki pitää nähdä vastavuoroisena, sillä valtiot ovat alun perin legitimoineet myös pankkien rahanteko-oikeuden. Tulevaisuudessa koko pankkijärjestelmä on uudistettava, ja valtioiden on otettava rahajärjestelmä tosiasialliseen hallintaansa luomalla koroton rahanlainausjärjestelmä.

Irti eurosta!

Euroopan talous-, pankki- ja rahakriisin päässä on pankkien kansallistaminen. Tämä on nähdäkseni ainoa tie, jota kulkien euron ongelmat voidaan ratkaista ilman, että valtioiden taloudet romahtavat ja kansat ajetaan kaduille. Valtioiden on samanaikaisesti irtauduttava eurosta ja palattava itsenäisen rahapolitiikan tielle. Myrskystä johtuvat laineet eivät välttämättä nouse kovin suuriksi, sillä markkinat eivät ole tyhmiä, ja ne ovat aavistaneet jo ennakolta esimerkiksi Kreikan ajautumisen velkasaneeraukseen. Nämä tulevaisuudennäkymät ovat siis mukana jo nykyisessä korkotasossa, eikä euron repeäminen aiheuta välttämättä mitään shokkiaaltoa korkoihin.

Eurosta irtautumisen on tapahduttava hallitusti, aivan niin kuin pankkien kansallistamisenkin. Korostan, että tämä on ainoa tie, jolla euron kriisi voidaan ratkaista ilman hyperinflaatiota, poliittisia levottomuuksia ja verenvuodatusta. Valtioiden välisen integraation sijasta pitäisikin painottaa pankkien integroimista poliittiseen järjestelmään.

Pankit rahoittavat tulevaisuudessa toimintansa nimenomaan veronmaksajien kukkarosta, joten ne kaatuvat joka tapauksessa valtioiden turvaverkkoihin. Kyse on vain siitä, tapahtuuko romahdus hallitusti vai hallitsemattomasti. Hallitusti se tapahtuu, kun pankit kansallistetaan ja otetaan poliittiseen valvontaan sekä korkojen kiskominen kielletään. Päävastuu pankkitukien maksamisesta kääntyy tällöin suurten EU-maiden, kuten Britannian, Espanjan, Ranskan ja Saksan sekä niiden veronmaksajien vastattavaksi, sillä eniten kärsivät nimenomaan näiden maiden pankit. Tämä vastuunjako on oikeudenmukainen, sillä kyseiset maat ovat myös hyötyneet eurotaloudesta eniten.

Monet poliitikot, kuten Italian sosiaalidemokraattien Romano Prodi, ovat sanoneet, että euron kriisin ratkaisemiseksi pitää syventää liittovaltiopolitiikkaa ja tähdätä entistä tiiviimpään poliittiseen integraatioon. Tämä on tyypillinen velkavankeudessa elävien reagoimistapa: kun taloudellinen itsemääräämisoikeus on menetetty, tunnustetaan riippuvuutta. Ylivelkaantuneet valtiot menettävät itsenäisyytensä, sen asioista päättävät muut, ja tulot valuvat vieraille. Kyseinen regressiivinen tulos on löperön sosiaalidemokraattisen selkärangattomuuden seuraus, mutta se pitää yhtä myös kapitalistien harjoittaman alistamisen ja ruoskimisen kanssa.

Federalismi, jota Suomessa on ajanut erityisesti kokoomuksen Cai-Göran Alexander Stubb, on mitä pahinta demokratian halveksuntaa. Sen tuloksena politiikanteko ja kansalaisten tahto korvattaisiin Stubbin kaltaisille EU-byrokraateille ominaisella lobbauksella ja juonittelulla.

Euron kriisiä ei voida eikä pidä koettaa ratkaista esimerkiksi euromaiden yhteisillä joukkovelkakirjalainoilla, sillä ne merkitsisivät valtioi-

den finanssipolitiikan yhtenäistämistä ja verotuksen kytkemistä entistä tiiviimmin yhteen. Paremmin menestyvien maiden veronmaksajilla maksatettaisiin tällöin entistä enemmän myös muiden maiden velkoja, mikä olisi poliittisesti kestämätöntä. Se olisi myös moraalisesti epäoikeudenmukaista, sillä meritokraattisen oikeudenmukaisuusteorian näkökulmasta taloudellisia seuraamuksia ei tule siirtää sellaisten ihmisten kontolle, joilla ei ole kausaalista syy-yhteyttä niiden syntyyn eikä ansioita ongelmien luomisessa.

Tässä tilanteessa sekä sosialistit että porvarit ovat olleet aidan samalla puolella: ruokkimassa Euroopan yhteistä rahapolitiikkaa. Niinpä poliittiset vastakkainasettelut eivät enää vallitse vasemmiston ja oikeiston välillä, vaan ne vallitsevat kansallista etua edustavien poliitikkojen ja niiden välillä, jotka eivät kansallisesta edusta mitään välitä. Nykyajan EU-myönteiset poliitikot, jotka ovat suureksi osaksi euroalueen rakentamisen takana, ovat syypäitä vallitsevaan pankki- ja rahakriisiin. He ovat todellisia kansallisvaltioiden ja niiden kansalaisten vihollisia.

Yläviitonen Euroopan unionille!

Euroopan unioni on kapitalismin kirkkain ja puhtain ilmentymä. Siihen liittyvä yhteinen rahapolitiikka, maahanmuuttona esiintyvä työvoiman joukkosiirtely ja hyväksikäyttö sekä sosiaalinen ja kulttuurinen yksiaineksistuminen uhkaavat tappaa pois kansallisvaltion, joka 1800-luvulta asti on ollut järkevän yhteiskuntapolitiikan keskeinen instrumentti. Itsenäinen kansallisvaltio on ollut väline ja puskuri sosiaalisten sekä taloudellisten erojen tasapainottamiseen eri yhteiskuntaluokkien kesken valtioiden sisällä.

Aidon kulttuurisen erilaisuuden ja Euroopan kansojen itsejärjestymiseen pohjautuvan moniaineksisuuden tilalle on sittemmin luotu monikulttuurisuuden ideologia. Sen vallitessa tasa-arvo tulkitaan kaikkien maiden samanlaisuudeksi. Suoraan sanottuna Euroopan unioni uhkaa ihmisten hyvinvointia kaikkialla maanosassamme. Sen liittovaltiopolitiikka on aivan yhtä totalitaristista ja ihmisten vapautta sekä kansakuntien itsemääräämisoikeutta loukkaavaa kuin yksilönvapauden riisto kommunistisissa maissa.

Euroopan rahakriisin keskellä myös poliitikot alkavat vähitellen huomata, mitä kaikkea Euroopan unionin sitoumuksista voi seurata. Esimerkiksi Suomen nimi on niin monessa sopimuksessa, että emme ole nähneet vielä puoliakaan niistä kaikista ongelmista, joihin nämä sopimukset ja niiden dispositiot voivat johtaa.

Eduskunnan on ehdottomasti torjuttava vireillä oleva perustuslain muutoshanke, jonka tuloksena kansallista päätösvaltaa voitaisiin jatkossa

siirtää kahden kolmasosan määräenemmistöllä Euroopan unionille myös kansallisesti tärkeissä kysymyksissä.

Euroopan unionissa ei tule myöskään luopua yhteispäätösmenettelystä, joka edellyttää kaikkien jäsenmaiden suostumusta. Tästä käytännöstä saatiin hyviä kokemuksia viimeksi, kun Suomi ja Hollanti estivät Bulgarian ja Romanian liittymisen Schengenin vapaamatkustussopimukseen. Parasta olisi tietysti se, että koko Euroopan unioni katsottaisiin poliittisesti kuolleeksi ja eroaisimme EU:sta ensimmäisten joukossa.

Miksi on oikein olla ehdoton?

On olemassa kaksi tapaa upottaa vene: ylilastaus ja veneen keikuttaminen. Ne, jotka haluavat lisätä integraatiota ja luoda liittovaltion, ovat ylilastaajia. Niitä, jotka arvostelevat tätä politikointia, moititaan veneen keikuttajiksi. Mutta on olemassa kolmaskin tie: vähennetään kuormaa ja jätetään osa matkustajista rannalle. Näin hekin pysyvät kuivilla, eivätkä myöskään veneessä olijat joudu veden varaan kellumaan.

Sananlasku sanoo, että sukeltaminen kannattaa lopettaa viimeistään silloin kun on pohjalla. Euroopan unioni on nyt pohjalla. Tästä ei ole muuta tietä ylöspäin kuin Euroopan unionin vähittäinen purkaminen. Suomen kannalta katsoen Euroopan unionia ei ole koskaan tarvittu mihinkään. Myös EU:n turvastandardit ja sosiaalisen hyvinvoinnin takaamat oikeudet ovat olleet Suomessa paremmin voimassa jo alun alkaen eivätkä suinkaan EU:n ansiosta. Sen sijaan yhteisestä rahasta johtuvat vahingot ovat olleet paljon suuremmat kuin ne pienet edut, joiden johdosta sitä on kiitelty. Norja ja Sveitsi ovat pärjänneet mainiosti Euroopan unionin ja euroalueen ulkopuolella.

Ainoat poliittiset puolueet, jotka voivat ohjata Euroopan takaisin raiteilleen, kohti kansallisvaltioista koostuvaa politiikkaa sekä itsenäisiä talousjärjestelmiä, ovat Euroopan kansallismieliset puolueet. Kokoomuksen puheenjohtaja Jyrki Katainen puolestaan paheksui hiljattain sitä havaitsemaansa tosiasiaa, että ”ehdottomuus” on lisääntynyt politiikassa.[817] Tätä ei tarvitse ihmetellä, sillä Jyrki-boyn puolue on täysin unohtanut nimestään sen alkuosan: puoluehan on viralliselta nimeltään *Kansallinen* Kokoomus r. p. Myöskään kokoomus ei ole ajanut pitkään aikaan kansallista etua. Kannatuskadosta, luokkayhteiskunnan voimaan astumisesta ja niin sanotun ääriajattelun lisääntymisestä puolue saa syyttää vain itseään.

”Ehdottomien” mielipiteiden lisääntyminen puolestaan johtuu siitä, että asioista ollaan *periaatteellisesti* eri mieltä. Syvien kriisien keskellä joudutaan usein pohtimaan periaatteet uusiksi. Enää ei riitä se pragmatiikka, jonka vallitessa päämääristä ollaan yksimielisiä ja vain keinoista vallitsee

erimielisyys. Nykyisin myös päämääristä ollaan eri mieltä. Tämä puolestaan on poliittisesti tervehdyttävä reaktio.

Olen itse ottanut jo vuonna 1994 kielteisen kannan Euroopan unioniin kansanäänestyksessä, sillä aavistin, että EU:hun liittymiseen sisältyy liittyminen myös yhteiseen rahaan ja kaikkiin sen ongelmiin, joiden seurauksena valtiot lilluvat ennen pitkää kaulaansa myöten keltaisessa. Hyvinvoinnin takaava valtioiden käyttöomaisuuskin alkaa olla jo myyty velkojen maksamiseksi, ja peruspalveluja yksityistämällä julkiselle taloudelle syntyy vain entistä enemmän menoja, kun joku ulkopuolinen (ja useasti myös ulkomaalainen) taho laskuttaa valtiota ja kuntia niin hammashoidosta, katsastuksista kuin teiden aurauksistakin aiempaa kiskurimaisemmilla hinnoilla. EU:n määräämillä kilpailutussäädöksillä valtiolta on viety mahdollisuus suosia suomalaisia toimijoita tavalla, jonka tuloksena Suomi kukoisti vielä 1980-luvulla ja valtio vaurastui.

Vastustaessani Euroopan unionista johdettua politiikkaa olen täysin ehdoton ja sikäli täysin filosofinen. Olin aivan oikeassa myös siinä, kun viime kesäkuisessa blogikirjoituksessani ehdotin, että uuden hallituksen tulisi laatia suunnitelma kriisin eskaloitumisen ja eurosta irtautumisen varalle. Hallitus taisi ottaa ilmaisen neuvoni onkeensa, sillä 21.9.2011 otsikoitiin, että hallituksella on B-suunnitelma talousromahduksen varalle.[818] Olisi mielenkiintoista tietää, millainen se on, sillä A-suunnitelma talouskriisin hoitamiseksi puuttuu kokonaan.

Miksi europankkiirit nauroivat?

Äskettäin näimme, että Suomen vakuusvaatimukset Kreikka-tuelle uitettiin likaviemäristä alas myöntämällä Suomelle vakuudet, mutta sellaisella tavalla, joka jätti Suomen tappiolle ja saattoi maamme muiden maiden silmissä naurunalaiseksi. Esimerkiksi Iltalehti otsikoi 5.10.2011 kannessaan, että ”Koko Eurooppa nauraa Suomelle”, toisin sanoen Jutta Urpilaiselle, jonka vakuusvaatimukset vesitettiin kuukausia kestäneen väännön aikana.

Suomi saa nyt vakuudet vain osalle lainasummasta, toisin sanoen 880 miljoonan euron edestä arvopaperitakauksia, jotka sijoitetaan edelleen. Ne saadakseen Suomi suostui maksamaan pysyvän vakausmekanismin pääomaosuutensa viiden erän sijasta kerralla vuonna 2013 ja leikkaamaan väliaikaisesta mekanismista mahdollisesti saatavia tuottoja. Lisäksi vakuussummaa ei maksettaisi takausten aktualisoituessa Suomelle heti vaan vasta noin 15–20 vuoden kuluttua Kreikan konkurssista. Tämä osoittaa, että Suomen piikkiä pidetään auki niin kauan, kuin Suomi ylipäänsä on mukana Euroopan unionissa.

Vakuuksien myöntäminen oli röyhkeää huijausta, sillä neuvottelujen aikana Suomen osuutta Kreikan toisesta pelastuspaketista kasvatettiin

vaivihkaa 1,4 miljardista eurosta 2,2 miljardiin.[819] Valtiovarainministeriön virkamiehen Martti Salmen äskettäin antaman lausunnon mukaan ”Kreikan talouden näkymien synkkenemisen vuoksi maa tarvinnee odotettua suuremman lainapaketin”.[820] Tosiasiassa Suomen osuutta kasvatettiin 57 prosentilla eli noin 800 miljardilla siksi, että siten Jyrki Katainen ja Jutta Urpilainen saivat Suomen antamien takausten vastineeksi samansuuruiset näennäiset vakuudet. Suomen suhteellinen osuus 109 miljardin pelastuspaketista kasvoi, sillä pelastuspaketin *kokonaissummaa* ei ole missään sovittu nostettavaksi 57 prosentilla 171 miljardiin!

Tuloksena oli, että Suomi osti vakuudet Kreikalta lainaamalla sille entistä enemmän rahaa. Suomalaisille myönnetyt vakuudet otettiin meiltä toisella kädellä pois kuin leipäkannikka keskitysleirivangin emalilautaselta. Kenenkään ei tarvitse ihmetellä, miksi europankkiirit nauroivat ja miksi yksikään maa ei enää halua avustustensa vastineeksi ”vakuuksia”. Katainen ja Urpilainen puolestaan menettivät kasvonsa niin ulkopolitiikassa kuin sisäpolitiikassakin. Heidän yrityksensä jymäyttää kansaa paljastui häpeälliseksi harhautukseksi, kun neuvottelun tuloksena saadut vakuudet kierrätettiin Suomen valtion rasitteeksi entistä raskaampana pääomaosuutena.

Kataisen ja Urpilaisen Suomelle hankkima taloudellinen tappio on kuitenkin rikka rokassa verrattuna siihen, mitä Euroopan keskuspankki ja Suomen Pankki tekevät parlamenttien tietämättä ja kansalaisten selän takana. Suomi on pumpannut keskuspankkinsa ja euromaiden rahavirtoja tasapainottamaan perustetun Target-järjestelmän kautta näkymätöntä häivetukea Euroopan pankkijärjestelmään useita miljardeja euroja. Jos mukaan lasketaan erilaiset tukiostot, summa nousee lähelle 30 miljardia.[821] Tämä puolestaan merkitsee, että Suomi ehkäisee uuden talouskriisin syntyä suuremmalla summalla kuin kuluisi kriisistä maallemme aiheutuviin tappioihin.

Tapa, jolla esimerkiksi talouskomissaari Olli Rehn on puhunut pysyvän vakausvälineen puolesta ja pahoitellut Suomen kansan tinkimättömyyttä, muistuttaa maanpetturuutta. Juuri sillä tavoin sekä oikeisto, vasemmisto että keskusta ovat innosta kiljuen vaatineet kaikkia maita eurorahasta solmittuun hirttosilmukkaan. Toivottavasti köyttä riittää myös sitten, kun yhteisvaluutasta johtuva katastrofi todetaan tapahtuneeksi ja syylliset vedetään kaduilla ja kujilla hirteen.

Maanantaina 24. lokakuuta 2011

”PITKÄLLÄ TÄHTÄIMELLÄ OLEMME KAIKKI KUOLLEITA”

Otsikon lause on peräisin brittiläiseltä taloustieteilijältä John Maynard Keynesiltä (1883–1946). Hänen ajatuksensa on tosin useasti ymmärretty väärin, ja se sopiikin mitä erilaisimpiin asiayhteyksiin sekä kuvaa erästä yleisinhimillistä tosiasiaa.

Keynesin lausahdusta on tulkittu esimerkiksi niin, että sen mukaan taloutta ei tarvitse suunnitella pitkäjänteisesti tai että ongelmien ratkaisemiseksi ei ole syytä laatia kauaksi tulevaisuuteen ulottuvia suuntaviivoja ja sopimuksia. Lisäksi on nähty, että tämän väitteen mukaan pitkään jatkuvia ongelmia ei ensinkään olisi. Keynesin sanat on kohdistettu ironisesti myös häneen itseensä, kun on huomautettu, että niin sanottu keynesiläisyyskään ei toiminut eikä toimisi pidemmän päälle.

Kaikki nämä tavat ymmärtää Keynesiä ovat kuitenkin virheellisiä. Hän ei suinkaan kiistänyt pitkään jatkuvien ongelmien olemassaoloa tai vastuunottoa niiden ratkaisemisesta. Keynesin mukaan vain on viisasta, että kaikkein hälyttävimmistä nykypäivän ongelmista huolehditaan jo tänään eikä jäädä passiivisesti odottamaan ongelmien katoamista itsestään.

Sen sijaan uusklassisen taloustieteen ja kovan linjan *laissez faire* -kapitalistien kantana on perinteisesti ollut näkemys, että valtiovallan ei pitäisi puuttua talouden ja yhteiskunnan ongelmiin, kuten kysynnän heikentymiseen tai työttömyyteen. Heidän käsityksensä mukaan asioiden pitää ”antaa mennä” omalla painollaan, sillä pitkällä tähtäimellä ongelmat ratkeavat kysynnän ja tarjonnan lakien mukaan. Näin ajatellen taloutta pidetään itseään korjaavana järjestelmänä, jossa viidakon laki tasapainottaa tilanteen.

Tällainen ajattelutapa on poliittisesti fataali, sillä talouteen ei pidetä tarpeellisena puuttua julkisen vallan toimilla. Kyseinen näkökanta lankeaa yhteen nykyisin muodissa olevan uusliberalistisen ajattelun kanssa. Sen sijaan Keynes korosti, että valtion pitää aktiivisesti tasoittaa suhdannevaihteluita elvyttämällä kysyntää taloudellisten taantumien aikoina, esimerkiksi maltillisella veropolitiikalla tai suorilla avustuksilla. Ajatuksena on, että taantumat johtuvat kokonaiskysynnän heikentymisestä, joten valtion tulee lisätä kysyntää saadakseen talouden uudelleen käyntiin.

Uusklassisen mallin mukaan valtion aktiivinen osallistuminen esimerkiksi valtion omaa kulutusta lisäämällä kuitenkin pudottaa kokonaiselintasoa pidemmällä aikavälillä. Keynes puolestaan katsoi, että valtion tulisi silti puuttua lyhyen aikavälin ongelmiin, sillä tasapainon saavuttaminen kestää muutoin liian kauan. Keynesin ajatus kokonaisuudessaan kuuluukin seuraavasti: ”Pitkä tähtäin on pettävä ohjenuora ajankohtaisten kysymysten ratkaisemiseen. Pitkällä tähtäimellä me kaikki olemme

kuolleita. [*The long run is a misleading guide to current affairs. In the long run we are all dead.*]”[822]

Keynesiläistä pankkipolitiikkaa, monetaristista sosiaalipolitiikkaa

Keynesiläisen talouspolitiikan keinot ovat tulleet uudelleen huomion kohteiksi Euroopan finanssikriisin myötä, ja on kysytty, olisiko esimerkiksi bitti- ja setelirahoituksesta ratkaisemaan talouden ongelmia. Kysymys on ymmärrettävä, sillä nykyisten ongelmien katsotaan johtuvan pitkälti keynesiläisyyden jälkeen muotiin tulleesta monetaristisesta politiikasta.

Keynesiä edeltäneen uusklassisen taloustieteen mukaan katsottiin, että valtion tulojen laskiessa menoja pitää leikata samassa mitassa. Tähän sisältyy kuitenkin itseään ruokkivan syöksykierteen vaara. Jos valtio taloudellisen taantuman aikana leikkaa menojaan verotulojen vähenemisen vuoksi, tiet jäävät päällystämättä, valtion rakennukset rakentamatta ja potilaat hoitamatta. Niinpä tietyömiehet jäävät työttömiksi, rakennusteollisuus toimettomaksi ja sairaanhoitoa tarvitsevat kipeiksi. Lopulta osa yrityksistä tekee konkurssin, ja työttömyys ja sairastaminen kiertyvät lisääntyneinä sosiaalimenoina valtion kassakirstulle. Kun ihmisillä on yhteenlaskettuna vähemmän rahaa käytettävissään, kulutuksesta riippuvaiset kauppaliikkeet ja teollisuuslaitokset tuottavat valtiolle vähemmän verotuloja, mikä puolestaan johtaa uusiin leikkauksiin ja niin edelleen.

Keynes esitti, että laman vallitessa valtion pitääkin elvyttää taloutta vaikka velaksi ja kiristää kukkaronnyörejään nousukaudella maksaakseen velkansa takaisin. Suomessa ja Euroopassa on selvästikin otettu Keynesin opit uudelleen käyttöön, sillä Euroopan valtiot ovat tukeneet taloutta *suunnattoman suurilla sijoituksilla rahajärjestelmään* niin, että tuloksena on ollut esimerkiksi asuntojen hintojen nousua (joka tosin on häivytetty piiloinflaatioksi tasaamalla luotot erittäin pitkille aikaväleille). Toisaalta valtiot eivät ole noudattaneet keynesiläisyyttä hoitaessaan *omaa kansantalouttaan*. Esimerkiksi Suomessa on jatkuvasti leikattu valtion sosiaali- ja puolustusmenoja. Keynesiläinen elvytyspolitiikka onkin nyt valjastettu vain pankkien tukemisen välineeksi, kun taas valtioiden oman talouden piirissä on noudatettu kovaa monetaristista politiikkaa.

Valtiot ovat nähdäkseni keynesiläisiä väärässä yhteydessä. Monetarismi luotiin alun perin pitämään inflaatio alhaisena ja luomaan sitä kautta taloudellista elinvoimaisuutta. Se sai jalansijan 1970-luvulla, jolloin sen katsottiin syrjäyttäneen Keynesin ideat. Suomessa alettiin toteuttaa monetaristista politiikkaa vasta 1980- ja 1990-lukujen taitteessa, jolloin rahamarkkinat vapautettiin. Siitä lähtien maassamme on eletty eräänlaisessa sekataloudessa, jossa suhdanteita tasoitetaan lyhyellä aikavälillä ja

talouskasvua pyritään edistämään pienellä inflaatiolla sekä leikkaamalla verotusta.

Kompromissihakuisuudesta huolimatta (tai sen vuoksi) on päädytty kuitenkin tilanteeseen, jossa *valtiot ottavat edelleen velkaa pankkien pelastamiseksi konkursseilta* samalla, kun *kaikkein köyhimpien ihmisten hyvinvointiin ei pidetä tarpeellisena investoida*. Pitkällä aikavälillä myös tämä johtaa yhtä vakavaan katastrofiin kuin pankkijärjestelmän luhistuminen.

Miksi tasavero ei sovi Suomeen?

Suomen valtio on torjunut massatyöttömyyttä ja lamaa jo nyt suuremmalla summalla kuin taloustaantuma aiheuttaisi kansantaloudellemme. Mielestäni ei ole järkeä sijoittaa kolmeakymmentä miljardia Euroopan pankkijärjestelmään, jos se riittää tuomaan maallemme vain kymmenen miljardin hyödyn laman loitolla pitämisen kautta. Hyötysuhde on huono, ja Suomen avustukset Euroopan pankkijärjestelmässä ovat kuin pisara valtameressä. Sen sijaan meidän kansantaloutemme mittakaavassa nuo vieraille valtioille ja pankeille annetut avustukset, takaukset ja lainat ovat valtavia.

On erittäin epäviisasta jättää terveydenhoitojärjestelmä, sosiaaliturva ja Puolustusvoimat samanaikaisesti rappiolle. Mikäli valtiolta riittäisi 30 miljardia oman kansantaloutemme elvyttämiseen, tämän piristysruiskeen vaikutus siivittäisi talouselämämme kokonaan uudelle kiertoradalle.

Monet uusliberalismia edustaneet puolueet, esimerkiksi kokoomus, ovat tässä samoin kuin monessa muussakin asiassa langenneet takaisin Keynesiä edeltäneen ajan moraaliseen välinpitämättömyyteen ja ”antaa mennä” -mentaliteettiin. Keynesin talousteoriaa ja yhteiskuntafilosofiaa voidaan tietenkin pitää vanhentuneena, mutta vielä vanhentuneempaa on uusliberalistien oma teoria, joka tähtää vain yhteenlasketun kokonaisedun maksimoimiseen, mutta ei hyväksy esimerkiksi tulonsiirtoja.

Tulonsiirrot ovat perinteisesti yksi valtion elvytyspolitiikan väline. Keynesin käsityksen mukaan pienituloisille kannattaa ohjata tulonsiirtoja, sillä siten voidaan kiihdyttää talouskasvua. Koska pienituloisten kulutus ohjautuu usein kotimaisiin hyödykkeisiin, joilla tyydytetään perustarpeita, tulonsiirrot eivät hyödytä vain pienituloisia itseään vaan koko kansantaloutta lisäämällä kokonaiskulutusta ja sitä kautta kiihdyttämällä yhteiskunnan tuotannollista aktiivisuutta.

Sen sijaan monetaristinen talouspolitiikka on sisältänyt vaatimuksia tasaveroon siirtymisestä, ja niitä on ajettu läpi myös Suomessa. Esimerkiksi veronalennusten kohdistaminen samanlaisina kaikkiin tuloluokkiin on kasvattanut eniten suurituloisten pottia, sillä alennukset on kerätty pois julkisten palvelujen hinnankorotuksilla ja välillisillä veroilla, joita

pienituloiset maksavat suhteellisesti enemmän. Näin ollen pienituloisilla on maksatettu osa suurituloisten veroalesta.

Myös julkisten palvelujen maksullistaminen on merkinnyt niiden rahoittamista ”tasaverolla”. Monetarismin puolustajat ovat vedonneet siihen, että kuntien julkiset palvelut rahoitetaan nykyäänkin tasaverolla, sillä kunnallisveroäyri ei riipu kuntalaisten tulotasosta. Toiseksi he ovat viitanneet siihen, että elvytyspolitiikan tuloksena syntyvä inflaatio on eräänlainen tasavero, sillä se leikkaa samassa suhteessa sekä hyvä- että huonotuloisen palkkakuittia.

Tasaveromallissa pieni- ja keskituloiset joutuvat joka tapauksessa kantamaan kaikkein suurimman taakan, sillä suurituloisten osalta verotus ylipäänsä pudottaa lähinnä kerskakulutusta, kun taas alemmilla tulotasoilla tasaverotuksen kautta tapahtuva verotuksen kiristyminen puree jokapäiväisten perushyödykkeiden kulutukseen. Tässä mielessä tasavero ei ole perusteltu malli.

Tulonsiirroista nauttivat yhteiskunnat voivat paremmin

Valtion aktiivista roolia tuloerojen tasoittajana ja säätelijänä voidaan puolustaa ahtaan taloustieteellisen näkökulman lisäksi moraalifilosofisilla ja sosiaalipoliittisilla näkökohdilla.

Menestyskirjassaan *The Spirit Level – Why Equality is Better for Everyone?* (2009)[823] brittiläiset epidemiologit Richard Wilkinson ja Kate Pickett osoittavat John Maynard Keynesin edustaman ”maltillisemman moraalisen kapitalismin” periaatteet monetaristista politiikkaa toimivammiksi. Kirjoittajat pitävät suorastaan perverssinä, että Yhdysvaltojen ja Britannian kaltaisissa maissa johtajien tulot voivat olla lähes tuhatkertaiset muiden työntekijöiden tuloihin verrattuina. Laajan empiirisen tutkimusaineistonsa valossa he kritisoivat syrjäytymistä ja eriarvoisuuden kasvua ja kysyvät, mitä järkeä on ohjata myöskään yhteiskuntamme lahjakkaimpia ihmisiä kehittelemään kovalla palkalla entistä innovatiivisempia finanssi-instrumentteja tai myyvempää elektroniikkaa, kun yhteiskunta sinänsä on perusrakenteiltaan rikki.

Lääkkeeksi eriarvoisuuden poistoon tarjotaan nyt vain ”talouskasvua”, vaikka sen pohjana olevilla ehdoilla, kuten irtisanomisilla ja tehostamisella, on kielteinen vaikutus syrjäytyneimpiin ihmisiin. Eriarvoisuuden tuottama pelko ja eristäytyminen huonontavat henkistä ja fyysistä hyvinvointia myös varakkaampien kohdalla.

Tutkimuksen mukaan yhteiskunnat, joissa on suhteellisesti pienemmät tuloerot ja paljon tulonsiirtoja köyhemmille, voivat lähes kaikilla mittareilla mitattuna paremmin. Esimerkkeinä tällaisista yhteiskunnista Wilkinson ja Pickett mainitsevat Japanin, Norjan, Ruotsin ja Suomen – tosin nykymeno ohjaa lukijaa kysymään, ovatko tutkijoiden tiedot täysin

ajan tasalla. Nämä maat ovat heidän mukaansa kuitenkin edelleen innovatiivisempia ja terveempiä, ja sosiaalisia ongelmia esiintyy vähemmän. Yhteinen hyvinvointi on siis kannattava investointi.

Filosofisesti katsoen kyse ei pidä olla vain taloudellisten resurssien vaan myös sivistyksen voimavarojen jakamisesta. Esimerkin antavat taloustieteilijä Amartya Sen ja filosofi Martha Nussbaum teoksessaan *The Quality of Life* (1993) esittelemällään toimintavalmiusmallilla (*capability approach*),[824] jonka mukaan oikeudenmukaisen julkisen vallan tulee taata kaikille kansalaisilleen aidot mahdollisuudet kehittää hyvään elämään sisältyviä kykyjä ja toimintatapoja.

Perjantaina 28. lokakuuta 2011

EIKÖ KUKAAN VOI MEITÄ PELASTAA?

Otsikon kysymystä pohdin, kun kuuntelin Jenni Vartiaisen samannimistä laulua. Pelastuksen metafysiikkaa puolestaan analysoi filosofi Martin Heidegger, jonka mukaan koko juutalais-kristillinen ajatteluperinne rakentuu tietynlaisen pelastusoletuksen ympärille. Sen varaan ovat näköjään vannoneet myös pankkiirit ja poliitikot. Illuusiotalouden ja lumerahan romahdus on lähellä ja ehtii luullakseni ennen Jeesusta.

Minä puolestani lopetin päivittäisbloggaamisen, koska maailmanloppu tulee, eikä maailmanparantaminen enää kannata. Viimeisessä virressäni veisaisin tuomiopäivän tuloa. Maailma loppuu pian taloudelliseen katastrofiin, ainakin tämä läntinen maailma. Kaikki sen tietävät, ei sitä tarvitse enää selittää.

Ajatelkaa, että tällainen suomalaistaustainen filosofikin ymmärsi jo Euroopan unioniin ja euroon liityttäessä, ettei sen tapainen konglomeraatti voisi koskaan toimia! Miksi sitä eivät käsittäneet ne viisaat ekonomistit, poliitikot ja pankkiirit, jotka meidät tähän liemeen järjestivät?

Eiköhän asiasta pitäisi rangaista? Ja kyllä se kosto kohta tuleekin, ainakin niin sanottu luonnon kosto. Sen tuomion rinnalla jonkin Tiitisen listan sietää kellastua Supon kassakaappiin, ja DDR-agenttien jallittajat jäävät asioista pihalle kuin margariinista tyhjäksi nokittu lintulauta.

Valtiovarainministeriön Raimo Sailas arvioi 15.10.2011 Suomen vajoavan sotien jälkeisen ajan pahimpaan talouskriisiin.[825] Suomen Pankin Erkki Liikanen puolestaan totesi 10.10.2011 Ylelle, että Eurooppa on huonoimmassa jamassa toisen maailmansodan jälkeen. Heitä säesti Angela Merkel, joka kuvaili tilannetta ”Euroopan vakavimmaksi kriisiksi sitten toisen maailmansodan”.[826] Minä kysyn, *milloin Euroopan maat ovat jälleen sodassa*.

Ehkä jo piankin, kun kansat repivät itsensä EU:n liekanaruista ja kuolaimista irti. Sinne humahtaa taas 100 miljardia Kreikalle,[827] ja lainalaskuja laskeskelevat saksiniekat puolittivat sijoittajien saatavat suve-

reenisti 50 prosenttiin.[828] – Eijaa! Veronmaksajien kontolle kaatui tämäkin kaikki, ja pelkkä väliaikainen vakausväline on paisunut kuin pullataikina 780 miljardiin euroon vastoin kaikkia sopimuksia.

Suomelle lankeavan laskun loppusummaa ei edes tiedetä,[829] kun tuhlaajapoika Katainen ja tuhlaajatyttö Urpilainen pelaavat suomalaisten ihmisten rahat Monte Carlon kasinolla veronmaksajien piikki auki. Siinä on talouspolitiikan Bonnie & Clyde: hienohelmaisia ja salonkikelpoisia terroristeja yhtä kaikki!

Kyllä tästä vielä katastrofi tulee. Romahduksen jälkeen jättiläistyöttömyys ja suurinflaatio vallitsevat yhtä aikaa. Vain syylliset puuttuvat. Keitä he ovat? No tietysti homot! Kyllä kansa syyllisen löytää, kun vain tahtoa riittää. Uuden Suomen blogikirjoittajat näyttävät esimerkkiä. Natsismi nousee, ja kansallisesta edusta aletaan pitää kiinni. Soihtuja sytytetään eurojen rovioilla, kansat ovat kaduilla ja Horst Wessel -lied soi.

Uulalaa!

Voi olla, että muutamien mielestä erehdyn talouspoliittisissa jeremiadeissani. On kuitenkin eri asia erehtyä joissakin pienissä yksityiskohdissa kuin erehtyä koko ajattelunsa peruslinjoissa, kuten euron luoneet poliitikot. Sen takana taas on ollut jatkuva oikeassa olemisen erehdys. Yleensäkin rakastan virheitä, koska ne kertovat ihmisten inhimillisyydestä. Virheiden kautta ihmiset paljastavat itsensä ja ovat kauniita. Myös virheiden tunnustaminen korjaisi ajattelua paremmille linjoille. Niinpä on oikein olla väärässä mutta väärin olla jatkuvasti oikeassa.

Viisaiden kansantaloustieteilijöiden täytyisikin ensin itse hoitaa talouspolitiikkansa, hallintonsa ja muut paperinsa paremmin ja vasta sitten arvostella meitä kriitikoita.

Ja minun perusaksioomanihan on se, että globalisaatio ja pakkokansainvälistäminen ovat tuhonneet länsimaat ja Euroopan talouden. Työpaikat ja pääomat ovat virranneet Intiaan ja Kiinaan, jotka hallitsevat pian koko maailmantaloutta. Vertauskuvallista on, että jälleen kerran länsimaita vaaditaan ”hoitamaan velkansa”, mutta nyt ei ole kyse velasta kehitysmaille.

Olisi joka tapauksessa vaarallista ja yksinkertaistavaa pitää syyllisenä mitään yhtä kansakuntaa, sen enempää kreikkalaisia, portugalilaisia kuin muitakaan. Syynä on ahne kapitalistinen politiikka ja pankkijärjestelmä, joka on kupannut pahoin myös eurooppalaisten kansojen kansallisvarallisuuden sekä tehnyt niistä uhreja – ja joka johtaa myös tämän politiikan harjoittajat heidän omaan tuhoonsa.

Yhtenä syynä tilanteeseen on eurooppalaisten ja amerikkalaisten ihmisten omahyväisyys tai – kuten antiikin kreikkalaiset sanoivat – *hybris* eli pöyhkeys, röyhkeys, ylettömyys ja halu asettua edellytystensä tuolle puolen. Länsimaiset ihmiset ovat eläneet yli varojensa.

Laiskistunut ja moraalisesti veltostunut Länsi on antanut aseet käsistään. Nouseva, taisteleva ja vähään tyytyvä islam valloittaa rappeutuneet

länsimaat, jotka eivät osaa laittaa hanttiin omassa lammasmaisessa päkätyksessään.

Vieraat ovat lopulta vieneet tuotantolaitoksemme ja omistavat myös kiinteistömme. Ulkomaanmatkoihin ja taivaan sinessä kiitämiseen tottuneet eurooppalaiset joutuvat tunnustamaan kertakaikkisen köyhyytensä, kun kaikki mitä heillä on, otetaan pois. Pankkiirit, kiinteistöjenvälittäjät, kauppiaat, koronkiskurit ja muut keinottelijat joutuvat lopultakin tekemään rehellistä ja lisäarvoja tuottavaa työtä.

Samasta syystä minä onnittelen heitä: rikkauksien kerääjiltä poistuu omaisuuden suoma puskuri kuolemaa vastaan, ja näin hekin voivat hetkeksi unohtaa pakomatkansa ja kuolemanpelkonsa sekä vapautua tasaarvoiseen elämään. Silloin minun sydämeni laulaa! Tule siis Lama, tule, oi Lopullinen Romahdus, ja saata yhteiskuntamme jälleen totuuden äärelle!

Metafyysiseen pelastuksen periaatteeseen uskominen on ollut oman vastuun kiertämistä ja asioiden pallottelua toivoen, että jokin onnenkantamoinen päästää meidät pälkähästä. Juuri se on johtanut myös talouden lipsahtamiseen väärille raiteille ja vieraisiin käsiin.

Entä vastaus otsikkoni kysymykseen: eikö kukaan voi meitä pelastaa? Kyllä voi. Tässä tilanteessa se on mitä todennäköisimmin Venäjä, jolle Suomi on pyllistänyt liian kauan mutta jonka talous vetää kuin Popedan takapyörä syvimmässäkin lumihangessa. Toinen mahdollisuus on, että venäläiset, kiinalaiset, intialaiset ja öljymiljardeissaan kylpevät arabit eivät suinkaan käy kauppaa hyvää hyvyyttään vaan ostavat halvalla pois sen, mikä Euroopassa vielä kaupan on.

Parhaassa tapauksessa Venäjälle humahtaa Suomen koko teollisuustuotanto, ja sinne voidaan toimittaa miljoonittain kotikutoisia karvalakkeja, kuten sotakorvauksista sinnittelyn aikana. Ylämäkeä mennään kuitenkin pitkään, eikä näköala johdu tällä kertaa siitä, että korpivaellusta ajetaan konepelti auki.

Viitteet

Ellei toisin mainita, on lähteinä käytetty viitteissä mainittujen lehtien internetsivuillaan julkaisemia ja vapaasti luettavissa olevia juttuja.

[1] Ks. teostani *Sensuurin Suomi – Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[2] Ks. teostani *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka* (1. painos, Helsinki: Yliopistopaino, 2003; 2. painos, Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2008).
[3] Ks. teostani *Kansanvallan varkaat – Kirjoituksia demokratian kaventamisesta Suomessa* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2010).
[4] Kansallista etua ja arvoliberalismia yhdistelevästä kansallisliberalismista ks. esim. teostani *Kansallisfilosofinen manifesti – Suuntaviitat tulevaisuuden Suomeen* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2011, s. 26–28).
[5] Tiedepolitiikasta ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[6] Tämän kirjan kolumnit ja artikkelit on julkaistu alun perin blogissani, joka löytyy internetosoitteesta <http://jukkahankamaki.blogspot.com/>, ja suurin osa niistä on julkaistu myös verkkolehti *Uuden Suomen* blogissa, jota olen pitänyt osoitteessa <http://hankamaki.puheenvuoro.uusisuomi.fi/>.
[7] Tasavallan presidentti Tarja Halonen uudenvuoden TV-puheessaan 2010.
[8] Väinö Linnan romaanissa *Tuntematon sotilas* (Helsinki: WSOY, 1954) alikersantti Urho Hietanen kävi pyytämässä marsalkan vuosipäivää seuranneen ”aamuhiukomisen” johdosta kenttäkeittiöltä silakkaa, mutta tulos jäi laihaksi. Teoksen inhimillisimmäksi usein arvioitu Hietanen kuoli myöhemmin vihollistuleen astuessaan ulos palavasta ambulanssista ja yrittäessään auttaa muita.
[9] Paljon huomiota saaneiden kouluampumisten jatkeeksi tulleesta kauppakeskus Sellon sarjamurhasta uutisoi muiden muassa Yleisradio internetsivujensa jutussa ”Tutkinta jatkuu kuulusteluilla ja ruumiinavauksilla” 1.1.2010.
[10] TV-kanava Nelonen oli tavannut Ibrahim Shkupollin sattumalta Kosovon Mitrovicassa hänen matkustettuaan juhlimaan kotimaansa itsenäisyyttä. Toimittaja Niko Nurmisen vuonna 2008 tekemässä haastattelussa Shkupolli puhui muun muassa aseiden hallussapidon puolesta. *Ilta-Sanomat* 1.1.2010 ”Shkupolli Neloselle: Kosovossa on pakko omistaa ase”.
[11] Nelosen internetuutiset 31.12.2009 ”Ibrahim Shkupolli ei saanut Suomen kansalaisuutta”.
[12] Yleisradion internetuutiset 2.1.2010 ”Brax väläyttää sähköistä jalkapantaa lähestymiskiellon valvontaan”.
[13] Helsingin yliopiston *Yliopisto*-lehti internetsivujensa jutussa ”Yliopisto on nyt itsenäinen”.
[14] Tarkemmat perustelut väitteelleni, miksi yliopisto on vaarassa kuristua autonomiansa talutushihnaan, voi lukea 31.7.2009 julkaisemastani kirjoituksesta ”Yliopistojen kuolinnaamio” (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 266–274).
[15] Kaarina Hazard *Iltalehden* kolumnissaan ”Ludvig Borga” 13.1.2010.
[16] Päivi Tillikka *Uuden Suomen* jutussa ”Hazardin Halme-ryöpytystä kiitellään: ’Ihailtavaa rohkeutta’” 14.1.2010.
[17] Tony Halme, *Jumala armahtaa – Minä en* (toim. Jonni Aho, Tampere: Revontuli 1998).
[18] *Helsingin Sanomat* 16.1.2010 ”Homoseksuaalit saavat pelätä henkensä edestä Afrikassa”.
[19] *Helsingin Sanomat* 15.1.2010 ”Google-selkkauksesta nootti USA:lta Kiinalle”.

[20] Opetusministeriön asettamispäätös 4/41/2009 ”Rasistiset rikokset -työryhmän perustaminen” 26.5.2009.
[21] Käsittelin edellä mainitun hankkeen heikkouksia kirjoituksessani ”Rasismin rajoittamisesta” 10.6.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 219–224).
[22] *Uusi Suomi* 19.1.2010 ”Uusi ase internetin rasismia vastaan”.
[23] Oikeusfilosofiset perusteet esimerkiksi kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan pykälän soveltamiselle voi lukea teokseni *Sensuurin Suomi* (2009) sivulta 308.
[24] *Helsingin Sanomat* 19.1.2010 ”Nettirasismia ja viharikoksia haluaan kitkeä uusilla säännöksillä”.
[25] Esimerkiksi *Uusi Suomi* kirjoitti aiheesta otsikolla ”Paavo Väyrysellä ässä hihassa: 1 000 000 tietämätöntä suomalaista” 19.1.2010.
[26] *Ilta-Sanomat* referoi kannanottoa jutussaan ”Päivi Tiilikka Halme-kohusta: Vainaja suojattu laissa vain valheilta” 15.1.2010.
[27] Jukka Kemppinen verkkokolumnissaan ”Kuolleen kunnia” 16.1.2010 <http://kemppinen.blogspot.com/>.
[28] Liitteineen yhteensä 114 sivua kattava oikeusministeriön raportti *Rasistiset rikokset* ilmestyi 19.1.2010 (Oikeusministeriön julkaisu 3/2010, Mietintöjä ja lausuntoja, Helsinki: Oikeusministeriö, 2010).
[29] *Uusi Suomi* 28.1.2010 ”Obama myönsi: Pieleen meni”.
[30] Alun perin Vartti.fi-verkkolehdessä ilmestynyttä juttua referoi *Helsingin Sanomat* kirjoituksessa ”Vartti: 14-vuotias tyttö laati tappolistan koulukiusaajistaan” 14.1.2010.
[31] Tuomas Akvinolainen, *Summa theologiae*, I a, II ae, 92.2; 90–97.
[32] *Helsingin Sanomat* jutussa ”Tappamisella uhkailu yleistä lähisuhteissa” 21.1.2010.
[33] *Helsingin Sanomat* jutussa ”Naiset tekevät lähisuhteiden törkeistä pahoinpitelyistä 40 prosenttia” 12.2.2010.
[34] *Aamulehti* (sisältöä vastaamattomasti otsikoidussa) jutussa ”Pelastakaa tytöt” 7.9.2009.
[35] *Helsingin Sanomat* jutussa ”Väkivaltainen mies hakee apua pitkin hampain” 14.1.2010. Lehden haastatteleman ”Lyömätön linja” -projektin vetäjän mukaan suuri osa miesten heterosuhteissa kärsimästä väkivallasta jää peittoon, sillä miesten on sosiaalisesti vaikeampaa kääntyä viranomaisten puoleen jouduttuaan naisten harjoittaman väkivallan uhriksi.
[36] Jean-Paul Sartre alun perin vuonna 1944 kirjoittamassaan näytelmässä *Huis clos – Suivi de Les mouches* (Paris: Gallimard, 1947).
[37] Lähde: Tilastokeskus <http://www.stat.fi/>.
[38] Georg Henrik von Wrightin tieteenfilosofiasta ks. hänen teostaan *Explanation and Understanding* (London: Routledge & Kegan Paul, 1971).
[39] Yleisradion internetuutiset 1.2.2010 ”Davosin kokouksessa ei löydetty ratkaisua talouskriisiin”.
[40] Pekka Himasen näkemyksistä kertoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”Huippuprofessorin resepti Suomelle: 200 000 maahanmuuttajaa” 17.3.2009. Arvostelin Himasen Dignity.fi-hanketta kirjoituksessani ”Himmeää maailmanparantamista” 31.10.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 415–420).
[41] Asiasta uutisoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussa ”Kohuraportti: Venäjä Natoon” 3.2.2010.
[42] Yleisradion internetuutiset eduskunnan turvallisuuspoliittisen selonteon valmistelusta kertovassa jutussa ”Ministeri Väyrynen: Nato-kohtaan lisää kiivaan keskustelun jälkeen” 27.1.2010.
[43] Asiasta kertoi esimerkiksi *Ilta-Sanomat* jutussaan ”Suomen ilmavoimat kuukaudeksi Saksaan” 26.8.2009.
[44] *Suomen Kuvalehti* 5/2010 5.2.2010 ”Juhani Suomi syyttää Stubbia pintaliitäjäksi – Stubb ei hätkähdä kritiikistä”.
[45] Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Älymystö ottaa kantaa” 6.10.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 389–391).
[46] *Helsingin Sanomat* 24.5.2008 ”Stubb kiirehtii viisumivapautta Venäjän kanssa”.

[47] Alexander Stubbin blogikirja on nimeltään *Hymyile, olet EU:ssa! – Europarlamanteerikon päiväkirja* (Helsinki: WSOY, 2005), ja hänen nimissään julkaistun *Miehen treenikirjan* toinen tekijä on Ilkka Järvimäki (Helsinki: Otava, 2009).

[48] Platon, ”Valtio”, *Teokset*, osa 4, VII kirja, 540a–b, suom. Marja Itkonen-Kaila (Helsinki: Otava, 1981).

[49] Kari Uoti blogikirjoituksessaan ”Jyrki Katainen” 28.7.2009 <http://www.kariuoticonsulting.fi/>.

[50] *Helsingin Sanomat* 4.2.2010 ”Turvapaikanhakijat ryhtyivät lumitöihin Helsingin Punavuoressa”.

[51] *Helsingin Sanomien* Kuukausiliite 5.2.2010 ”Maahanmuuttoministeri ei halua Suomeen islamilaista koulua”.

[52] *Helsingin Sanomien* kuvareportaasi 5.2.2010 ”Markus Jokelan kuvia Dubaista”.

[53] *Uusi Suomi* 9.2.2010 ”Vanhanen muistuttaa: Nova-tuen ottaminen laillista”.

[54] Keskusrikospoliisi MTV3:n internetsivuilla julkaistussa uutisessa ”Vanhanen: Nova-rahan ottaminen ei ollut laitonta” 9.2.2010.

[55] Vaalirahaskandaalin rahoittajaosapuolten halusta asettua ehdokkaiksi vaaleissa kertoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”KMS-porukka pohtii: Nyt ehdolle vaaleihin?” 9.2.2010.

[56] *Uusi Suomi* 9.2.2010 ”Kaikkonen ottikin tuplarahat – 42 000 vähävaraisilta ja tukina”.

[57] MTV3:n internetuutiset 9.2.2010 ”MTV:n kysely: Kansa janoaa lisää valtaa politiikassa”.

[58] Dokumenttiohjelma ”Maahanmuuton hinta” esitettiin Yleisradion TV1:ssä 8.2.2010.

[59] Ks. Lars Janssonin teosta *Mångkultur eller välfärd – Sverige rikar andra folk till priset av ökade* (Göteborg: Bokförlaget Vitsippan, 2002).

[60] Ks. Lars Janssonin salanimellä G. Castohier julkaisemaa teosta *Sveriges tragedie* (Förlaget Rafael & Dansk Kultur, 2007).

[61] Kaasuputkikokouksesta raportoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”Putin: Venäjä ei halua tehdä vahinkoa” 10.2.2010.

[62] Itämeren maakaasuputken rakentamisesta kertoi muiden muassa *Suomen Kuvalehti* 38/2009 artikkelissaan ”Tässä valmistuu Nord Stream”.

[63] Yleisradion internetuutiset 27.8.2009 ”Suomalaisliikemiehet vaativat Karjalaa kaasuputkesta”.

[64] Vaalirahoituskandaalin yhtenä ajopuuna keskusteluissa ajelehti tuppeen sahatun laudan käsite. Matti Vanhasen väitettiin saaneen kyseistä ”erikoishöylättyä” puutavaraa omakotitalonsa rakentamiseen.

[65] *Tekniikka & Talous* 21.12.2007 ”Lentoliikenne liittyy päästökauppaan”.

[66] *Ilta-Sanomat* 13.2.2010 ”Professori ampui kolme kollegaansa USA:ssa”.

[67] *Helsingin Sanomien* internetsivut 13.2.2010 kello 18:56 julkaistussa jutussa ”Dresdeniläiset estivät tuhansien uusnatsien marssin”.

[68] *Helsingin Sanomien* internetsivut 13.2.2010 kello 9:21 julkaistussa jutussa ”Äärivasemmisto yrittää estää uusnatsien marssin Dresdenissä”.

[69] Yleisradion internetuutiset jutussa ”Sadat nuoret kokevat koskettelua koulussa” 10.2.2010.

[70] Ks. esimerkiksi Bruce Rindin ja Philip Tromovichin vuonna 1997 julkaisemaa artikkelia ”A meta-analytic review of findings from national samples on psychological correlates of child sexual abuse” *Journal of Sex Research* -aikakauskirjassa 34 (s. 237–255) ja Bruce Rindin, Philip Tromovitchin ja Robert Bausermanin tutkimusta ”A meta-analytic examination of assumed properties of child sexual abuse using college samples” vuodelta 1998 *Psychological Bulletin* -aikakauskirjassa 124(1) (s. 22–53).

[71] Yleisradion internetuutiset jutussa ”Tshekki kastroi kirurgisesti seksuaalirikollisia” 5.2.2009.

[72] Ks. esimerkiksi analyysiani teoksessani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2008, s. 325–355).

[73] Lissabonin sopimus on julkaistu muun muassa Euroopan unionin virallisessa lehdessä C 306 (17.12.2007) ja kaikkien perussopimusten lopullinen konsolidoitu toisinto numerossa C 83 (30.3.2010).
[74] Yleisradion internetuutiset 9.2.2010 ”Presidentin valtaoikeuksista puhkesi riita”.
[75] Kritiikistä ks. esim. kirjoitustani ”Kun yhdet ovat tasa-arvoisempia kuin toiset – Kuinka tasa-arvolla diskriminoidaan?” *Tiedepolitiikka* -lehdessä 1/2006 (s. 75–82).
[76] Ks. esim. verkkokirjaani *Seksit selviksi – Onko naistutkimus tiedettä, filosofiaa vai poliittinen ideologia?* kotisivujeni internetosoitteessa <http://www.hankamaki.fi/documents/seksitselviksi.pdf>.
[77] Aiheesta kirjoitti muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”Jungnerin potkut: ’Heillä on vastuu’” 19.2.2010.
[78] *Ilta-Sanomat* 19.2.2010 ”Sdp toivoo Mikael Jungneria vaaleihin”.
[79] Ks. artikkeliani ”Digitaalinen televisio on lupamaksujen loppu” 1.3.2008 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 343–353).
[80] Asiasta kertoi aloitetta ajanut *Vihreä Lanka* jutussa ”Koulujen kasvisruokapäivä toteutumassa Helsingissä” 9.2.2010.
[81] *MikroPC* 19.2.2010 ”Suvi Lindén palkittiin sitkeästä ihmisoikeuksien vastaisesta työstä”.
[82] *Helsingin Sanomat* 17.2.2010 ”Kapteeni Haddockin tupakointi toi sakot Turkissa”.
[83] Ks. Hergén piirtämää Tintti-sarjakuva-albumia *Kultasaksinen rapu* (alkut. *Le crabe aux pinces d'or*, 1941, suom. Jukka Kemppinen, Helsinki: Otava, 1972).
[84] Kapteeni Haddockin kirouksista ks. Reijo Vallan teosta *Turskatti! Kapteeni Haddockin haukkumat* (Jyväskylä: Jyväskylän yliopistopaino, 1999).
[85] Kansanedustaja Arto Satosen raportti ”Realismia turvapaikkapolitiikkaan, realismia kotouttamiseen” (Helsinki: Kokoomuksen eduskuntaryhmä, 2010) ilmestyi noin vuotta ennen seuraavia eduskuntavaaleja.
[86] Emt., s. 38.
[87] Emt., s. 70.
[88] KHT-tilintarkastaja Pauli Vahtera blogikirjoituksessaan ”Maahanmuuttajan aiheuttamat kustannukset” <http://nytriittaapoliitikot.wordpress.com/>.
[89] Lainaus Svenska kulturfondenin internetsivuilta <http://www.kulturfonden.fi/>.
[90] *Helsingin Sanomat* 26.2.2010 ”Thors tekee rikosilmoituksen Facebook-uhkauksista”.
[91] Ks. European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia EUMC:n julkaisua *Majorities Attitudes Towards Minorities – Key Findings from the Eurobarometer and the European Social Survey, Summary* vuodelta 2005 (s. 33).
[92] *Uusi Suomi* 4.3.2010 ”1 000 € / vuosi – opiskelijoille uusi maksu?”.
[93] *Helsingin Sanomat* 4.3.2010 ”Eduskuntavaalit siirtyvät huhtikuulle – koko maan vaalialue käyttöön 2015.
[94] *Helsingin Sanomat* 4.3.2010 ”Laitaoikeisto menestyi Hollannin paikallisvaaleissa”.
[95] *Helsingin Sanomat* 4.3.2010 ”Halla-aho ehdokkaaksi eduskuntavaaleihin”.
[96] Husein Muhammed *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan blogikirjoituksessaan ”Haastan halla-aholaiset” 5.3.2010 <http://huseinmuhammed.puheenvuoro.uusisuomi.fi/>.
[97] Henry Laasasen feminismikriittinen blogi ilmestyy *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstalla <http://henrylaasanen.puheenvuoro.uusisuomi.fi/>.
[98] Henry Laasanen, *Naisten seksuaalinen valta* (Helsinki: Multikustannus, 2008).
[99] Ks. verkkokirjaani *Seksit selviksi – Onko naistutkimus tiedettä, filosofiaa vai poliittinen ideologia?* kotisivujeni internetosoitteessa <http://www.hankamaki.fi/documents/seksitsel viksi.pdf/>.
[100] *Uusi Suomi* 8.3.2010 ”Siltafiasko: Toinen kohtalokas virhe”.
[101] *Uusi Suomi* 5.3.2010 ”Näin pakolaiset valitaan Suomeen: ’Perusteellinen syyni’”.
[102] *Uusi Suomi* 8.3.2010 ”Hyökkäys huntujen kieltäjiä vastaan”.
[103] *Uusi Suomi* 7.3.2010 ”Helsinki antaa maahanmuuttajille ’positiivista erityiskohtelua’”.
[104] ”Vuoden pakolaisnaisen” valinnasta kertoi *Uusi Suomi* jutussaan ”Hän on vuoden pakolaisnainen” 8.3.2010.
[105] *Uusi Suomi* 5.3.2010 ”Tuhoisasta lakosta tulossa hurjan pitkä”.

[106] *Uusi Suomi* 5.3.2010 ”Vanhasen maitolasi meni nurin: Boikotoi S-ryhmää”.
[107] *Uusi Suomi* 6.3.2010 ”Suomen maitokohu ihmetyttää: ’Miksi pelkäätte ruotsalaismaitoa’”.
[108] Jarkko Tontti *Vihreän Langan* kolumnissaan ”Kaikkien puolueiden persut” 23.11.2010.
[109] *Uusi Suomi* 5.3.2010 ”Nyt saa viinaa suoraan kotiin – toimi näin”.
[110] *Uusi Suomi* 6.3.2010 ”Suomen tulevaisuus ratkeaa: ’Erittäin iso kysymys’”.
[111] *Uusi Suomi* 5.3.2010 ”Nyt koskee Suomea – 9 nollan laskut kauhistuttavat”.
[112] Vesa Puttonen *Uuden Suomen* jutussa ”Karmiva skenaario: ’Suomi voi olla Kreikka 2020’” 3.3.2010.
[113] *Helsingin Sanomat* 3.3.2010 ”Yliopistoja uhkaa päivän lakko”.
[114] Arvostelin uutta yliopistolakia kirjoituksessani ”Yliopistojen kuolinnaamio” 31.7.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 266–274).
[115] *Uusi Suomi* 4.3.2010 ”1 000 € / vuosi – opiskelijoille uusi maksu?”.
[116] *Uusi Suomi* 25.2.2010 ”Yliopistojen pääsykokeet historiaan?”.
[117] *Helsingin Sanomat* 4.11.2008 ”BB-Tuuli: ’Talvisota käytiin 1800-luvulla’”.
[118] Mattiesko Hytönen *Iltalehden* kolumnissaan ”Himasen harha-askel, osa 4” 3.12.2009.
[119] Simo Salminen ”Rotestilaulussaan” (1966) albumilla *Huumorimiehiä – Rotestilaulu* (Fazer Records, 1998).
[120] *Uusi Suomi* 10.3.2010 ”’Suomella on nyt kriittinen hetki’”.
[121] *Uusi Suomi* 17.3.2009 ”Huippuprofessorin resepti Suomelle: 200 000 maahanmuuttajaa”.
[122] Arvostelin Himasen Dignity.fi-hanketta kirjoituksessani ”Himmeää maailmanparantamista 31.10.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 415–420).
[123] Sähköpostikirjeenvaihto Risto Volasen kanssa 11.2.2010. Sitaatissa oleva kirjoitusvirhe sisältyi Volasen viestiin.
[124] Pekka Himanen tuotti 40 000 euron rahoituksella 37-sivuisen läpyskän nimeltä *Välittävä, kannustava ja luova Suomi – Katsaus tietoyhteiskuntamme syviin haasteisiin* (Tulevaisuusvaliokunta, Teknologian arviointeja 18, Eduskunnan kanslian julkaisu 4/2004, Helsinki: Eduskunnan kanslia, 2004). Raportti ei muuttunut syvälliseksi sillä, että ”haasteiden syvyyttä” korostettiin otsikossa.
[125] Pekka Himanen, *Kukoistuksen käsikirjoitus* (Helsinki: WSOY, 2004).
[126] Ilkka Niiniluoto Kunnallisalan kehittämissäätiön seminaarissa pitämässään puheessa. Asiasta kirjoitti muiden muassa Kunnallisalan kehittämissäätiö nettisivuillaan otsikolla ”Ilkka Niiniluoto vaatii: Maahanmuuton on kasvettava” <http://www.kaks.fi/node/581>. Juttu herätti muiden muassa anonyymin kommentin: ”Miksi noin korkealle koulutettu puhuu noin tyhmiä?”
[127] Pekka Himanen, *Suomalainen unelma – Innovaatioraportti* (toinen, korjattu painos, Helsinki: Teknologiateollisuuden 100-vuotissäätiö, 2007, s. 152).
[128] *Tietoviikko* 5.3.2010 ”Jos haluat töitä, mieti mitä blogiisi pistät”.
[129] Jari Tervo *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kirjoituksessaan ”Khoikhoit” 12.3. 2010.
[130] *Uusi Suomi* 13.3.2010 ”’Hottentotti-laivalta värvätty Al-Bazoon: Suomeen muuttoon täytyy olla syy”.
[131] *Uusi Suomi* 12.3.2010 ”Yle-yllätyksen kummisetä onkin hän?”.
[132] Miikka Ruokanen, *Hermeneutica moderna – Teologinen hermeneutiikka historialliskriittisen raamatuntutkimuksen aikakaudella* (Helsinki: Gaudeamus, 1987).
[133] *Uusi Suomi* 11.3.2010 ”Riemun päivä Suomen ateisteille: Eroakirkosta.fi:ssä alkoi kuhista”.
[134] *Helsingin Sanomat* 15.3.2010 ”Tutkijat joutuivat rasististen hyökkäysten kohteiksi”.
[135] Uutiskynnys.fi-verkkolehti 17.12.2007 ”Tutkijan murhan motiivi poliittinen tai uskonnollinen”.
[136] *Ilta-Sanomat* 11.3.2010 ”Diplomaattinen kriisi: Turkki kutsui suurlähettiläänsä Ruotsista”.
[137] Toukokuun 25. päivänä 2006 tapahtuneesta surmatyöstä on raportoinut muiden muassa *Iltalehti* juttusarjassaan ”Kari S. Tikan surma: Näin kaikki tapahtui”.

[138] Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[139] Valtioneuvoston viestintäyksikön tiedote 86/2010 ”Professori Himanen luovutti visiotyönsä hallitukselle” 10.3.2010.
[140] Virpi Salmi *Helsingin Sanomien* kolumnissaan ”Paskanpuhuminen 2.0” 16.3.2010.
[141] Jouko Marttila Yleisradion internetsivujen kolmunissaan ”Lukioikäisen kouluaine vai yhteiskunnan pelastusohjelma?” 16.3.2010.
[142] *Helsingin Sanomat* 19.3.2010 ”Thors: Hallituksen tuomittava hyökkäykset ilmaisunvapautta kohtaan”.
[143] *Helsingin Sanomat* 19.3.2010 ”Stubb: Mamu-keskustelu on muuttunut vastenmieliseksi”.
[144] Ks. teokseni *Kansallisfilosofinen manifesti – Suuntaviitat tulevaisuuden Suomeen* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2011) lukuja ”Maahanmuutto” ja ”Monikulttuurisuus”.
[145] Emt.
[146] *Helsingin Sanomat* 24.5.2008 ”Stubb kiirehtii viisumivapautta Venäjän kanssa”.
[147] *Uusi Suomi* 22.3.2010 ”Maahanmuutto: Jyrki Kataisella selitys hyssyttelylle”.
[148] Emt.
[149] Emt.
[150] Asiasta raportoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”Vanhanen: Rasismissa nollatoleranssi” 21.3.2010.
[151] *Uusi Suomi* 22.3.2010 ”Maahanmuutto: Jyrki Kataisella selitys hyssyttelylle”.
[152] Arvioin Tatu Vanhasen ja Richard Lynnin älykkyystutkimuksia kirjoituksessani ”Pisan kalteva torni” 29.12.2007 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 244–249).
[153] *Uusi Suomi* 22.3.2010 ”Nettihyökkäys: Demarit veivät jutun poliisille”.
[154] *Helsingin Sanomat* 20.3.2010 ”Sdp:n uusi maahanmuuttolinjaus: Maassa maan tavalla”.
[155] *MikroPC* 23.3.2010 ”Linkityskielto ja tappouhkaukset puhuttivat nettirasismiseminaarissa”.
[156] Nimimerkki ”Hiljaiseksi herjattu” *Helsingin Sanomien* mielipidekirjoituksessaan ”Nimettömät herjaajat hallitsevat monikulttuurisuuskeskustelua” 14.3.2010. ”Poikkeuksellisesti nimimerkillä julkaistu” kirjoitus saattoi otsikon uutismaisesta muotoilusta päätellen olla toimituksen itsensä tekaisema.
[157] Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[158] Perttu Häkkinen *Helsingin Sanomien* kolumnissaan ”Sana vapaudesta” 10.9.2009. Vastasin Häkkiselle blogikirjoituksessani ”Homoja päähän Helsingin Sanomissa” 10.9.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 322–326).
[159] Vesa Linja-aho blogikirjoituksessaan ”Jukka Hankamäki – kuoliaaksi vaiettu?” 29.5.2009 <http:// linja-aho.blogspot.com/>.
[160] Yleisradion internetuutiset 18.3.2010 ”Virkamies: Ydinvoimaratkaisun aikataulu tiukka”.
[161] Aristoteles, ”Retoriikka”, II kirja, 1391a, *Teokset*, osa IX, ”Retoriikka, Runousoppi” (suom. Paavo Hohti, Helsinki: Gaudeamus, 1997).
[162] *Uusi Suomi* 22.3.2010 ”Kahdella on hyvä ydinvoimatarina”.
[163] *Uusi Suomi* 22.3.2010 ”Venäjä haluaa mukaan Suomen ydinvoimahankkeeseen”.
[164] MTV3:n internetuutiset 22.3.2010 ”BB-Niko hankki kummilapsen”.
[165] TV1 esitti Martti Backmanin toimittaman ohjelman ”Helsingin vihreä painajainen” 22.3.2010.
[166] *Uusi Suomi* 19.3.2010 ”Yllätysveto ydinvoimasta: ’Oikeampi aikaikkuna’”.
[167] Sofi Oksanen, *Puhdistus* (Helsinki: WSOY, 2008).
[168] *Helsingin Sanomat* 30.3.2010 ”Sofi Oksaselle Pohjoismaiden neuvoston kirjallisuuspalkinto”.
[169] Asiasta kertoivat muiden muassa Yleisradion internetuutiset jutussa ”Suomalaisohjaaja teki K-18-dokumentin homopornosta” 26.6.2009. Elokuva esitettiin sittemmin hieman leikeltynä Ylen Teema-kanavalla 30.12.2011 ”Poikien bisnes”-nimisenä, jolloin sen ikärajana oli 15 vuotta.

[170] Asiasta kertoivat muiden muassa MTV3:n internetuutiset jutussa ”Finlandia Sofi Oksaselle” 4.12.2008.
[171] Olen arvostellut Sofi Oksasen palvontaa myös kirjoituksessani ”Näin Sofi myy” 27.11.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 437–438).
[172] Ks. Herakleitoksen fragmenttikokoelmaa *Yksi ja sama* (suom. Pentti Saarikoski, Helsinki: Otava, 1971, s. 27).
[173] MTV3:n internetuutiset 31.3.2010 ”Näin menestyskirjailija asuu”.
[174] *Uusi Suomi* 29.3.2010 ”Rahat loppuivat Sofia-pankilta – toiminta seis”.
[175] Tilastotiedot Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen internetsivuilta <http://www.stakes.fi/>.
[176] Heta Häyry ja Matti Häyry, *Rakasta, kärsi ja unhoita – Moraalifilosofisia pohdintoja ihmiselämän alusta ja lopusta* (Helsinki: Kirjayhtymä, 1987).
[177] Pro Life Suomi -järjestön internetsivut toimivat verkko-osoitteessa <http://www.lopettakaatappaminen.info/>.
[178] TV1 esitti norjalaista tuotantoa olevan dokumentin ”Pietarin teiniabortit” 3.12.2009.
[179] Olen käsitellyt aborttien teon ontologiaa, ongelmallisuutta ja asemaa feministisen politiikan hedelmänä muun muassa teoksessani *Enkelirakkaus* (2008, s. 233–235).
[180] *Helsingin Sanomat* 22.3.2010 ”Helsingin kaupunginhallitus hyväksyi täpärästi Katajanokan hotellin”.
[181] *Helsingin Sanomat* 4.12.2008 ”Arkkitehdit: Katajanokan hotelli olisi räksyttävä rakkikoira”.
[182] *Helsingin Sanomat* 7.4.2010 ”Katajanokan hotellisuunnitelma nurin maratonkeskustelun jälkeen”.
[183] *Helsingin Sanomat* 7.4.2010 ”Suomenlinnan vaaranpaikat aidataan ennen toukokuuta”.
[184] *Ilta-Sanomat* 8.4.2010 ”Salkkareiden edustaja: Yhtään palautetta kohuseksistä ei ole tullut”.
[185] *Iltalehti* 8.4.2010 ”Taas Salkkari-kohu: Seksiä lukiopojan kanssa”.
[186] *Helsingin Sanomat* 29.7.2009 ”20-vuotiaalle miehelle tuomio 13-vuotiaan tyttöystävän hyväksikäytöstä”.
[187] *Iltalehti* 8.4.2010 ”Taas Salkkari-kohu: Seksiä lukiopojan kanssa”.
[188] Käsittelin aihetta kirjoituksissani ”Rumat ja pahat 18-kesäiset” 22.5.2008 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 425–427) ja ”Lapsiporno tuomiolla” 10.3.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 86–88).
[189] *Ilta-Sanomat* 7.4.2010 ”Suomalaismies lavasti ihastuksensa aviomiehen lapsipornopervoksi”.
[190] *Helsingin Sanomat* 15.4.2011 ”Mies väitti tehneensä parodiasivuston, hovioikeus tuomitsi”.
[191] *Daily Mail* 1.12.2010 ”Charity’s anger at proposal to make child porn legal ’to protect children from abusers’”.
[192] *Science Daily* 30.11.2010 ”Legalizing Pornography: Lower Sex Crime Rates? Study Carried out in Czech Republic Shows Results Similar to Those in Japan and Denmark”.
[193] *Digitoday.fi* 5.3.2007 ”20 kuvaa laittomalta palvelimelta – Lapsipornosta saatu 200 vuoden vankeus ei muuttunut”.
[194] *Digitoday.fi* 10.10.2008 ”15-vuotias kuvasi itseään, pidätettiin lapsipornosta – Syytteitä myös vastaanottajille harkitaan”.
[195] Apostolien teot 9:3 teoksessa *Pyhä Raamattu – Vanha Testamentti, Uusi Testamentti* (Suomen evankelisluterilaisen kirkon kirkolliskokouksessaan vuonna 1992 käyttöönottama suomennos, Mikkeli: Suomen Pipliaseura, 1994).
[196] Arvostelin ajankohtaisen yhteiskuntatutkimuksen professorinviran täyttämistä ulkomaalaisella henkilöllä kirjoituksessani ”Tilanne filosofiassa” 17.9.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2009, s. 331–335).
[197] Ks. Antonio Gramscin *Vankilavihkoja 1–2* (alkut. *Quaderni del carcere*, toim. Mikael Böök, suom. Martti Berger et al., Helsinki: Kansankulttuuri, 1979 ja 1982).

[198] MTV3:n internetuutiset 23.3.2010 ”Tämä matikkanero ei halua miljoonaa ja elää torakoiden kanssa”.
[199] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä, eli, miten vasaralla filosofoidaan* (alkut. *Götzen-Dämmerung*, 1888, suom. Markku Saarinen, Helsinki: Unio Mystica, 1995, s. 26).
[200] Jean-Christophe Grange, *Purppuravirrat* (alkut. *Les rivières pourpres*, 1997, suom. Ville Keynäs, Helsinki: WSOY, 1999).
[201] *Helsingin Sanomat* 13.4.2010 ”Asiantuntijat esittävät filosofiaa oppiaineeksi jo 7-vuotiaille”.
[202] Kirjoitukseni ”Myrkkymaljan pohjanhuuhtojaiset – Miten sokraattinen lainsuojattomuus lopetetaan?” on julkaistu *Niin & Näin* -lehden numerossa 1/2006 (s. 71–79) ja teoksessani *Filosofiset viuhahdukset – Tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä* (Helsinki: Feenix, 2007, s. 166–188).
[203] *Suomen Kuvalehti* 13–14/2010 ”Paavo Väyrynen kehitysavun lopettamispuheista: ’Wahlroos provosioi mahdottomalla ajatuksella’”.
[204] Ks. kirjoitustani ”Ilmastokokous konkurssilinjalla” 12.12.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 470–471).
[205] *Suomen Kuvalehti* 13–14/2010 ”Sikainfluenssa: Hallitus pihtasi varautumisessa ja rokotehankinnassa”.
[206] *Suomen Kuvalehti* 15/2010 ”Kreikka – siinäpä hyvä sijoitus”.
[207] *Ilta-Sanomat* 15.4.2010 ”Tulivuoren tuhka aiheutti lentokaaoksen ympäri maailmaa”.
[208] Kate Ryan, ”Désenchantée”, albumilla *Different* (Antler-Subway Records, 2002).
[209] Jenni Vartiainen, ”Mustaa kahvia”, albumilla *Ihmisten edessä* (Warner Music Finland, 2007).
[210] Eppu Normaali, ”Kun olet poissa”, albumilla *Historian suurmiehiä* (Unitor, 1990).
[211] Dingo, ”Levoton tuhkimo”, albumilla *Nimeni on Dingo* (Finnlevy, 1984).
[212] Antti Tuisku ”Levoton” (promosingle, 2006), myös albumilla *New York* (Sony BMG Music Entertainment, 2006).
[213] Jenni Vartiainen, *Seili* (Warner Music Finland, 2010).
[214] Chisu, ”Mun koti ei oo täällä”, albumilla *Alkovi* (Helsinki Music Company & Warner Music Finland, 2008).
[215] Chisu, ”Sama nainen”, albumilla *Vapaa ja yksin* (Warner Music Finland, 2009).
[216] Jamin Winans, *Ink – The Complete Soundtrack* (Indieblitz Releasing, 2009).
[217] John Murphyn tunnusmusiikki ”The Surface of The Sun” Danny Boylen elokuvaan *Sunshine* (2007) on julkaistu MP3-tiedostona.
[218] Ks. Theodor W. Adornon esseetä ”On the Fetish Character in Music and the Regression of Listening” vuodelta 1938 Andrew Araton (et al.) toimittamassa teoksessa *The Essential Frankfurt School Reader* (New York: Continuum, 1982).
[219] Yleisradion internetuutiset 2.5.2010 ”Euromaat hyväksyivät Kreikka-avun”.
[220] *Taloussanomat* 27.4.2010 ”S & P pudotti Kreikan roskalainaluokkaan”.
[221] Yleisradion internetuutiset 30.4.2010 ”Kriisimaissa on miljardeja euroja suomalaista eläkerahaa”.
[222] Yleisradion internetuutiset 29.4.2010 ”Kreikan mukana uppoava Espanja liian suuri pelastettavaksi”.
[223] *Taloussanomat* 27.4.2010 ”Kreikan-tauti leviää – S & P laski Portugalin luottoluokitusta”.
[224] Jyrki Katainen Yleisradion internetuutisten jutun ”Suomi varautuu lainaamaan Kreikalle 1,6 miljardia euroa” mukaan 3.5.2010.
[225] *Taloussanomat* 27.1.2009 ”Suomi saa rahansa”.
[226] Ks. esim. *Taloussanomien* toimittajan Jan Hurrin kirjoittamia analyyseja ”Inflaatio painuu pian pakkasen puolelle” (6.3.2009) ja ”Miinus-inflaatio on jo totta” (29.5.2009).
[227] Luettelon Kreikan valtiontalouden omituisuuksista esitti muiden muassa *Ilta-Sanomat* jutussaan ”Kreikan talouskriisi: Tätä kaikkea hulluutta Suomi rahoittaa” 3.5.2010.
[228] *Talouselämä* 7.5.2010 ”Kreikan kukkaro tyhjeni”.

[229] Ks. European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia EUMC:n julkaisua *Majorities Attitudes Towards Minorities – Key Findings from the Eurobarometer and the European Social Survey, Summary* vuodelta 2005 (s. 33).
[230] *Uusi Suomi* 2.5.2010 ”Koko Etelä-Euroopalle potkut – Suomen saatava pantiksi Rodos”.
[231] Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[232] Yleisradion internetuutiset 24.4.2010 ”Heinäluoma kovensi demarien linjaa työperäisestä maahanmuutosta”.
[233] *Uusi Suomi* 29.4.2010 ”Maahanmuuttokohun aloittajaa härnättiin”.
[234] Yleisradion internetuutiset 15.8.2008 ”Presidentti piti päänsä nimityskiistassa – Viljanen sai jatkokauden”.
[235] Yleisradion internetuutiset 22.4.2010 ”Eva Biaudet’lle erivapaus vähemmistövaltuutetun virkaan”.
[236] *Helsingin Sanomat* 6.5.2010 ”Eva Biaudet uudeksi vähemmistövaltuutetuksi”.
[237] *Uusi Suomi* 29.4.2010 ”Presidentti Halonen ärähti rasismista”.
[238] Asiasta kertoi Ranneliike.net-internetsivusto 28.4.2010 julkaistussa jutussa ”Iranissa hirtetty 4000 homoa” <http://www.ranneliike.net/>.
[239] Yleisradion internetuutiset 9.5.2010 ”EU:lle kaavaillaan järeää vakuusrahastoa”.
[240] Yleisradion internetuutiset 9.5.2010 ”Britannia ei aio tukea euroa”.
[241] Arvio osoittautui oikeaksi, sillä tämän kirjan mennessä painoon alkuvuodesta 2012 kullan unssihinta oli noussut noin 1 800 dollariin.
[242] Ks. Väinö Linnan romaania *Tuntematon sotilas* (Helsinki: WSOY, 1954).
[243] Suomen valtiosopimus 40/1963.
[244] Yleisradion internetuutiset 26.9.2008 ”Saimaan kanavalle 50 vuoden vuokrasopimus”.
[245] Tyylipuhtaaksi, aukottomaksi ja vastaansanomattomaksi kehuttu kanteluasiakirjani löytyy kotisivuiltani <http://www.hankamaki.fi/documents/OKa_kantelu_vahemmistovaltuutettu.pdf>.
[246] Husein Muhammed *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kirjoituksessaan ”Valtioneuvosto vaaransi vähemmistövaltuutetun puolueettomuuden ja uskottavuuden” 12.5.2010.
[247] Jyrki Virolainen blogikirjoituksessaan ”Eva Biaudet’n valinta – Poliittinen virkanimitys?” 14.5.2010 <http://jyrkivirolainen.blogspot.com/>,
[248] *Helsingin Sanomat* 1.10.2008 ”Johanna Korhonen: Lapin Kansa antoi potkut naispuolison takia”.
[249] Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Heterofasismi työelämässä” 1.10.2008 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 497–500).
[250] *Ilta-Sanomat* 9.6.2009 ”Johanna Korhonen hävisi Alma-oikeuden 3–0”. Käsittelin asiaa kirjoituksessani ”Rasismista” 9.6.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 218–219).
[251] *Helsingin Sanomat* 19.3.2010 ”Hovioikeuden mukaan Korhonen sai potkut lesbouden vuoksi”.
[252] *Helsingin Sanomat* 17.5.2010 ”Alma Media hakee valituslupaa Korhos-jutussa”.
[253] *Helsingin Sanomat* 3.11.2008 ”Alma Median kohujohtaja ansaitsi 360 000 euroa”.
[254] *Helsingin Sanomat* 19.5.2010 ”Helsingin valtuusto kohisi homoista”.
[255] Timo Soini Perussuomalaisten internetsivujen ”Ajankohtaista”-palstalla <http://www.perussuomalaiset.fi>.
[256] Aiheeseen voi perehtyä teokseni *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2008) sivuilla 377–507.
[257] Emt.
[258] *Ilta-Sanomat* 21.5.2010 ”Hyssälä nimitettiin Kelan pääjohtajaksi”.
[259] *Ilta-Sanomat* 16.4.2010 käsitteli kilpahakijoita avoimesti jutussaan ”Kuusi miestä haastaa Hyssälän Kelan nimityskisassa”.
[260] Ks. kirjoitustani ”Ulkomaalaisten lukukausimaksuista” 7.10.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 391–392).
[261] *Helsingin Sanomat* 26.8.2009 ”Hyssälä: ulkomaalaisia opiskelijoita ehkä liikaa”.

[262] *Helsingin Sanomat* 14.10.2008 ”Sarkomaa torjuu Hyssälän ehdotuksen kesälukukaudesta”.
[263] Ks. teokseni *Työttömän kuolema* (2005 ja 2010) viimeistä päälukua.
[264] MTV3:n internetuutiset 10.5.2002 ”Dopingtutkija Seppälän rattijuopumus syyttäjälle”.
[265] Yleisradion internetuutiset 11.3.2010 ”Pedofilia ravistelee yhä pahemmin katolista kirkkoa”.
[266] *Uusi Suomi* 10.1.2010 ”Oma vaari käytti vuosia hyväksi – vanhemmat sallivat”.
[267] Ks. esim. *Uuden Suomen* juttua ”Pedofiilipappeja enemmän – 'Ei lestadiolainen asia'” (14.5.2010) ja *Turun Sanomien* juttua ”Kymmenet hyväksikäytetyt lähestyneet kirkkohallitusta” (20.4.2010).
[268] Sari Sarkomaa normatiivis-asenteellisessa ja toruvassa parahduksessaan ”Kirkko ei voi, eikä saa suojella pedofiilejä” *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstalla 17.5.2010.
[269] *Helsingin Sanomat* ”Risikko: Rippisalaisuudesta on luovuttava pedofiliatapauksissa” 15.5.2010. Mainittakoon, että Paula Risikko ei esittänyt mitään perustelja sille, miksi rippisalaisuudesta olisi luovuttava nimenomaan pedofiliatapauksissa eikä esimerkiksi murhien tai makeisvarkauksien tapauksissa.
[270] Ks. esim. Yleisradion internetuutisten juttua ”Brax: Hyväksikäyttölakiin tulossa tiukennuksia” (28.1.2010) ja *Helsingin Sanomien* juttua ”Brax: Kirkko ei saa piilotella ripin takana” (9.5.2010).
[271] Markuksen evankeliumi 10:14 teoksessa *Pyhä Raamattu – Vanha Testamentti, Uusi Testamentti* (Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksessaan vuonna 1992 käyttöönottama suomennos, Mikkeli: Suomen Pipliaseura, 1994).
[272] *Helsingin Sanomat* 16.5.2010 ”Paarma: Rippisalaisuuden avaaminen ei kitkisi pedofiliaa”.
[273] Ks. Seppo A. Teinosen teosta *Rakkauden tieto – Saksan ja Alankomaiden suuret mystikot* (Suomalaisen teologisen kirjallisuuseuran julkaisuja 142, Helsinki: STKS, 1984, s. 77).
[274] Ks. Bruce Rindin, Philip Tromovitchin ja Robert Bausermanin tutkimusta ”A meta-analytic examination of assumed properties of child sexual abuse using college samples” vuodelta 1998 *Psychological Bulletin* -aikakauskirjassa 124(1) (s. 22–53) sekä Bruce Rindin ja Philip Tromovichin vuonna 1997 julkaisemaa artikkelia ”A meta-analytic review of findings from national samples on psychological correlates of child sexual abuse” *Journal of Sex Research* -aikakauskirjassa 34 (s. 237–255). Rind, Bauserman ja Tromovich vastasivat kohtaamaansa arvosteluun artikkeleissaan ”The validity and appropriateness of methods, analyses, and conclusions” *Psychological Bulletin* -lehdessä 2001/127 (s. 734–758) ja ”The condemned meta-analysis on child sexual abuse – Good science and long-overdue skepticism” *Skeptical Inquire* -lehdessä 2001 July/August (s. 68–72) osoittaen heitä vastaan suunnattujen hyökkäysten poliittisen ja epätieteellisen luonteen.
[275] *Uusi Suomi* 24.5.2010 ”10- ja 11-vuotiaat pojat tuomittu raiskauksen yrityksestä – uhri 8-vuotias”.
[276] *Ilta-Sanomat* 24.5.2010 ” Teinityttö tuli raskaaksi – Dna paljasti nettipedofiilin”.
[277] Ks. esimerkiksi Bruce Rindin ja Philip Tromovichin vuonna 1997 julkaisemaa artikkelia ”A meta-analytic review of findings from national samples on psychological correlates of child sexual abuse” *Journal of Sex Research* -aikakauskirjassa 34 (s. 237–255) ja Bruce Rindin, Philip Tromovitchin ja Robert Bausermanin tutkimusta ”A meta-analytic examination of assumed properties of child sexual abuse using college samples” vuodelta 1998 *Psychological Bulletin* -aikakauskirjassa 124(1) (s. 22–53).
[278] TV-kanava Voicen internetuutiset 24.5.2010 ”Kohujuontaja hyppäsi laivan kannelta mereen – puolustelee päähänpistona”.
[279] *Taloussanomat* 24.5.2010 ”Lääkefirma syrji naisia – sai 190 miljoonan sakot”.
[280] Ks. esim. *Uuden Suomen* juttuja ”Lapsen hyväksikäyttäjä paljastui lautakunnasta – eron syynä muutto” (24.5.2010) ja ”Lapsen hyväksikäyttäjä paljastui – 'Tuli meille ihan yllätyksenä'” (24.5.2010).
[281] *Uusi Suomi* 20.10.2009 ”Polański pysyy vangittuna – 'Saattaisi paeta'”.

[282] *Helsingin Sanomat* 23.5.2010 ”Kriminaalipsykologi: Auktoriteettiusko altistaa pedofilialle”.
[283] *Talouselämä* 24.5.2010 ”Hei, kuka vei perintöni?”.
[284] *Helsingin Sanomat* 24.5.2010 ”Asunnon muuttaminen lisäeläkkeeksi entistä kannattavammaksi”.
[285] Ks. kirjoitustani ”Kun yhdet ovat tasa-arvoisempia kuin toiset – Kuinka tasa-arvolla diskriminoidaan?” *Tiedepolitiikka* -lehdessä 1/2006 (s. 75–82).
[286] Ks. Paavo Löppösen (et al.) toimittamaa julkaisua *Suomen tieteen tila ja taso 2009* (Suomen Akatemian julkaisuja 9/09, Helsinki: Suomen Akatemia, 2009).
[287] Yleisradion internetuutiset 3.6.2010 ”Suomi sai ensimmäisen naispiispan”.
[288] Asiaa käsiteltiin muiden muassa Kirkon tiedotuskeskuksen Pod.fi-internetsivuston kirjoituksessa ”Helsingin piispakisasta tulossa sukupuolten taisto” 22.3.2010.
[289] Yleisradion internetuutiset 6.6.2010 ”Linnanmäki suljettiin joukkotappelun vuoksi”.
[290] *Helsingin Sanomat* 1.1.2009 ”Ranskassa poltettiin yli tuhat autoa uudenvuodenyönä”.
[291] Ks. Mihail Bahtinin teosta *François Rabelais – Keskiajan ja renessanssin nauru* (alkut. *Tvorčestvo Fransua Rable i narodnaja kultura srednevekovja i renessansa*, 1965, suom. Paula Nieminen et al., Helsinki: Taifuuni, 1995).
[292] *Helsingin Sanomat* 8.6.2010 ”Halla-ahon blogikirjoituksia puidaan hovioikeudessa”.
[293] *Helsingin Sanomat* 3.6.2008 ”Brigitte Bardot sai sakot muslimivastaisista lausunnoista”.
[294] Ks. Carlo Panellan teosta *Islamin musta kirja – 1914–2006 – Sorto, fundamentalismi, terrori* (alkut. *Il libro nero dei regimi islamici – 1914–2006 – Oppressione, fondamentalismo, terrore*, 2006, suom. Leena Taavitsainen-Petäjä, Helsinki: WSOY, 2009).
[295] Ks. Robert Spencerin teosta *Totuus Muhammadista: maailman suvaitsemattomimman uskonnon perustajasta* (alkut. *The Truth about Muhammad: Founder of the World's Most Intolerant Religion*, 2006, Hyvinkää: Cranite, 2007).
[296] MTV3:n internetuutiset 8.6.2010 ”Halla-ahon katkera politikointi jatkui hovioikeudessa”.
[297] Ks. esim. kirjoituksiani ”Viimeinen voitelu” (19.8.2009), ”Korkeasti koulutettujen kurittaminen” (21.8.2009), ”Jussi Halla-aho, lehdistön suosikki” (25.8.2009) ja ”Tasa-arvo ei etene tuomitsemalla” (8.9.2009), jotka löytyvät teoksestani *Kansanvallan varkaat* (2009).
[298] *Helsingin Sanomat* 8.6.2010 ”Zyskowicz turvapaikkapolitiikasta: Olemme olleet hölmöläisiä”.
[299] Ks. Mohammed Rasoelin teosta *De ondergang van Nederland – Land der naïeve dwazen* (Amsterdam: Timmer Prods, 1990), joka on saatavilla myös suomeksi *Uutiskynnys.fi*-verkkolehden internetosoitteessa <http://www.uutiskynnys.fi/uutiset/dokumentit/Kirjoja/Alankomaiden-tuho>.
[300] *Helsingin Sanomat* 9.6.2010 ”Muhammed-piirtäjä kohtaa vastustajansa Facebookissa”.
[301] *Helsingin Sanomat* 8.6.2010 ”Linnanmäki ei hae rähinöitsijöiltä korvauksia”.
[302] *Helsingin Sanomat* 8.6.2010 ”Puola aloittaa pedofiliasta tuomittujen kastraatiot”.
[303] Ks. esim. Kim Bentzin kirjaa *Kastroitu* (Lohja: Liberté, 1989).
[304] *Helsingin Sanomat* kertoi 8.6.2010 julkaisemassa jutussaan ”Hovioikeus ratkaisee Halla-ahon blogisyytteet loppukesästä”, että Jussi Halla-ahoa syytettiin muun muassa islamin ja pedofilian yhdistämisestä blogikirjoituksissaan.
[305] *Helsingin Sanomat* 20.2.2010 ”Hollannin hallitus on kaatunut”.
[306] *Helsingin Sanomat* 9.6.2010 ”Äärioikeiston asema punnitaan Hollannin vaaleissa tänään”. Jutun otsikko päivitettiin myöhemmin muotoon ”Keskusta-oikeisto nousemassa vaalivoittoon Hollannissa” ja lopulta muotoon ”Liberaalit ja työväenpuolue menossa vaalivoittoon Hollannissa”.
[307] *Helsingin Sanomat* 9.6.2010 ”Perussuomalaiset haastavat muut”.
[308] *Helsingin Sanomat* 10.6.2010 ”Hollantiin ennustetaan hankalia hallitusneuvotteluja”.
[309] *Iltalehti* 13.1.2010 ”Äärioikeistolainen poliitikko Wilders oikeuteen Hollannissa”.
[310] *Ranneliike.net* 10.6.2010 ”Hollannin vaalit: Homojen ja lesbojen suosikkipuolueet”.
[311] Yleisradion internetuutiset 12.6.2010 ”Kiviniemestä tulossa pääministeri”.
[312] Yleisradion internetuutiset 12.6.2010 ”Laaninen rökitti Korhosen puoluesihteerikisassa”.
[313] *Ilta-Sanomat* 1.4.2008 ”Tekstiviestikohu: Ulkoministeri Ilkka Kanervalle potkut”.

[314] *Ilta-Sanomat* 10.6.2010 ”Seiska: Ilkka Kanerva lähetteli viestejä 16-vuotiaalle”.
[315] *Ilta-Sanomat* 14.6.2010 ”Iltalehti: Ilkka Kanerva hakee apua ongelmaansa”.
[316] Kokoomuksen naisten toiminnasta Ilkka Kanervan erottamiseksi kertoi muiden muassa *Ilta-Sanomat* jutuissaan ”Kokoomusedustaja viestikohusta: Ike on parantumaton” (10.6. 2010) ja ”Kokoomusedustaja viestikohusta: Kanervalle kenkää” (11.6.2010).
[317] Vuoden 2011 eduskuntavaalit osoittivat arvioni aivan oikeaksi.
[318] *Uusi Suomi* 15.6.1010 ”Sofi Oksanen sai potkut WSOY:ltä”.
[319] *Uusi Suomi* 24.11.2009 ”Sofi Oksanen haukkuu Suomen – varsinkin miehet”.
[320] *Helsingin Sanomat* 16.6.2010 ”Kirjailijaliitto Ylelle: Oksasen potkut esimerkki alan kovasta turbulenssista”.
[321] *Helsingin Sanomat* 16.6.2010 ”Korkein oikeus antoi sakkoja Pääministerin morsian -kirjasta”.
[322] *Uusi Suomi* 4.6.2010 ”Tuore naispiispa: ’Homoliitot siunattava kirkossa’”.
[323] TV-kanava Voicen internetuutiset 18.8.2010 ”Jani Toivola häähumun keskellä Ruotsissa: Pakko bongata hääpari”.
[324] *Helsingin Sanomat* 18.6.2010 ”Presidentti myönsi Vanhaselle eron: ’Tästähän on keskusteltu’”.
[325] Yleisradion internetuutiset 9.6.2010 ”Oikeuskansleri: Vanhasen selvitys salainen asian keskeneräisyyden takia”.
[326] *Ilta-Sanomat* 12.1.2010 ”Iltalehti: Alexander Stubb suosituin ministeri”.
[327] *Helsingin Sanomat* 18.4.2007 ”Apulaisoikeuskansleri: Lindénin saama huomautus ei estä ministeriyttä”.
[328] *Helsingin Sanomat* 29.9.2007 ”Oikeuskanslerinvirasto ihmettelee Lindénin lomajärjestelyjä”.
[329] *Helsingin Sanomat* 9.6.2008 ”Oikeuskansleri antoi kirjallisen selvityksen Pekkarisen Suomi Soffa -toimista.
[330] *Helsingin Sanomat* 23.2.2008 ”Brax valmistelee naisrauhalakia”.
[331] *Helsingin Sanomat* 12.2.2010 ”Naiset tekevät lähisuhteiden törkeistä pahoinpitelyistä 40 prosenttia”.
[332] *Aamulehti* (sisältöä vastaamattomasti otsikoidussa) jutussa ”Pelastakaa tytöt” 7.9.2009.
[333] *Satakunnan Kansa* 24.4.2009 ”Pakolaiskeskus on nyt bisnestä”.
[334] *Pääministeri Matti Vanhasen II hallituksen ohjelma 19.4.2007* (Helsinki: Edita, 2007).
[335] *Helsingin Sanomat* 17.6.2010 ”Ruotsin valtiopäivät äänesti täpärästi uusien ydinreaktorien puolesta”.
[336] Yleisradion internetuutiset 15.6.2010 ”Veroale tulee, mutta kuluttajan hyöty jää olemattomaksi”.
[337] Oikeuskanslerin kirjallinen vastaus 15.6.2010.
[338] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä, eli, miten vasaralla filosofoidaan* (alkut. *Götzen-Dämmerung*, 1888, suom. Markku Saarinen, Helsinki: Unio Mystica, 1995, s. 13, ajatelma 36).
[339] Teollisuuden voiman hakemus hyväksyttiin äänin 120–72 ja Fennovoiman 121–71 sekä hakemus käytetyn ydinpolttoaineen loppusijoituslaitoksen rakentamisesta 159–35 <http://www.eduskunta.fi/>.
[340] *Helsingin Sanomat* 24.1.2010 ”Biaudet: lapsen etu pitää huomioida maahanmuuttopolitiikassa”.
[341] J. Karjalainen laulussaan ”Sankarit” albumilla *Suurimmat hitit* (Poko Records, 1992).
[342] Ks. Henry Laasasen teosta *Naisten seksuaalinen valta* (Helsinki: Multikustannus, 2008).
[343] Yleisradion internetuutiset 3.7.2010 ”Pride-kulkueeseen sumutettiin pippurikaasua Helsingissä”.
[344] *Helsingin Sanomat* 28.6.2010 ”Stubb vaati homopareille täyttä adoptio-oikeutta Helsinki Priden avajaisissa”.
[345] Kenneth Liukkonen *Helsingin Sanomien* 2.7.2010 julkaisemassa jutussa ”Ensimmäinen Mr. Gay Finland -titteli Turkuun”.
[346] *Ilta-Sanomat* 12.7.2010 ”Oikeuden päätös: Roman Polanski on vapaa mies”.

[347] Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Polańskista marttyyri” 30.9.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 367–372).
[348] *Helsingin Sanomat* 29.7.2010 ”Kaikkien aikojen lämpöennätys uusiksi: 37,2 astetta”.
[349] Jari Kuisma blogikirjoituksessaan 8.7.2010 <http://www.acoustic.fi/>.
[350] Ks. José Ortega y Gasset’n teosta *Massojen kapina* (alkut. *La rebelión de las masas*, 1930, suom. Sinikka Kallio-Visapää, Helsinki, Otava, 1952).
[351] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Iloinen tiede* (alkut. *Die fröhliche Wissenschaft – ”La gaya scienza”*, 1886, suom. J. A. Hollo et al., Helsinki: Otava, 1989, s. 199, ajatelma 349).
[352] Ks. Hannah Arendtin teosta *Eichmann in Jerusalem – A Report on the Banality of Evil* vuodelta 1963 (New York: Penguin Books, 2006).
[353] *Helsingin Sanomat* 8.7.2010 ”Supo: Osalla Pride-iskun epäillyistä yhteyksiä äärioikeistoon”.
[354] *Uusi Suomi* kirjoitti pride-kulkueen ”provikatiivisesta luonteesta” jutussa ”Pride-isku: Tätä Mr. Gay Finland pelkää” 11.7.2010.
[355] Jyrki Virolainen blogikirjoituksessaan ”Presidentti ylireagoi pride-iskun johdosta” 6.7.2010 <http://jyrkivirolainen.blogspot.com/>.
[356] Emt.
[357] Emt.
[358] Emt.
[359] Yleisradion internetuutiset 4.7.2010 ”Poliisi: Pride-kaasuisku tarkkaan suunniteltu”.
[360] Jyrki Virolainen blogikirjoituksessaan ”Presidentti ylireagoi pride-iskun johdosta” 6.7. 2010 <http://jyrkivirolainen.blogspot.com/>.
[361] *Ilta-Sanomat* 4.7.2010 ”Nuorin Pride-kulkueen kaasuiskun uhri on alle 1-vuotias”.
[362] Jyrki Virolaisen kommentti blogikirjoituksensa ”Presidentti ylireagoi pride-iskun johdosta” yhteydessä.
[363] *Helsingin Sanomat* 9.7.2010 ”Helsingin Setan ikkunat rikottiin ja ovi töhrittiin natsisymbolein”.
[364] Antti Kortelaisen kommentti Jyrki Virolaisen blogikirjoitukseen ”Presidentti ylireagoi pride-iskun johdosta”.
[365] Jukka Ryhäsen kommentti Jyrki Virolaisen blogikirjoitukseen ”Presidentti ylireagoi pride-iskun johdosta”.
[366] *Helsingin Sanomat* 24.6.2011 ”Heinäluoma: Vanhasen osaamiselle olisi ollut käyttöä”.
[367] *Uusi Suomi* 24.6.2011 ”Vanhasen palkkaan + 3000 € / kk”.
[368] Yleisradion internetuutiset 18.7.2011 ”Forbes: U2 ansaitsi artisteista eniten”.
[369] *Helsingin Sanomat* 21.8.2011 ”U2 luotti hitteihin, imarteluun ja hienovaraiseen julistukseen”.
[370] *Helsingin Sanomat* 22.8.2011 ”Bono ui kännyköiden valomeressä”.
[371] *Ilta-Sanomat* 21.8.2011 ”U2 villitsi jälleen Helsingissä – bändi vertasi itseään Seitsemään veljekseen”.
[372] *Helsingin Sanomat* 22.8.2011 ”Bono ui kännyköiden valomeressä”.
[373] *Helsingin Sanomat* 21.8.2011 ”Ritari Bonoa ei saa kutsua sir-nimellä”.
[374] Jason Lanier, *Et ole koje: Manifesti* (alkut. *You are not a gadget: A manifesto*, suom. Kimmo Pietiläinen, Helsinki: Terra Cognita, 2010).
[375] *Helsingin Sanomat* 18.8.2011 ”Tutkija varoittaa: Nimetön internet vie totalitarismiin”.
[376] Ks. Ville Hytösen toimittamaa kokoelmateosta *Mitä Jussi Halla-aho tarkoittaa?* (Turku: Savukeidas, 2010).
[377] Ks. kirjoitustani ”Maahanmuutosta asiallisesti” Ville Hytösen toimittamassa teoksessa *Mitä Jussi Halla-aho tarkoittaa?* (Turku: Savukeidas, s. 154–195).
[378] Ks. Timo Hännikäisen teosta *Ilman – Esseitä seksuaalisesta syrjäytymisestä* (Turku: Savukeidas, 2009).
[379] Katja Kettu artikkelissaan ”Muulla maalla mustuma” teoksessa *Mitä Jussi Halla-aho tarkoittaa?* (2010, s. 122–123).
[380] *Helsingin Sanomat* 17.8.2011 ”YK: Pakistan saa apua liian hitaasti”.
[381] *Ilta-Sanomat* 20.8.2011 ”USA:n Kerry pelkää terroristien hyötyvän Pakistanin tulvista”.

[382] Yleisradion internetuutiset 21.8.2011 ”Iranin ensimmäistä ydinvoimalaa ladataan”.
[383] Asiaan voi perehtyä esimerkiksi teokseni *Työttömän kuolema* ajantasaistetun laitoksen (2010) sivuilta 236–254.
[384] Laki maahanmuuttajien erityistuesta 20.12.2002/1192.
[385] Tuloverolain muutos 1360/2002, 92 §, kohta 9.
[386] Ks. kirjoitustani ”Kankkulan kaivoon” 6.2.2008 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s 313–316).
[387] Ks. kirjoitustani ”Tilanne filosofiassa” 17.9.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 331–335).
[388] Stephen Gill, *American Hegemony and the Trilateral Commission* (Cambridge: Cambridge University Press, 1990).
[389] Stephen Gill (ed.), *Gramsci, Historical Materialism and International Relations* (Cambridge: Cambridge University Press, 1993).
[390] Helsingin yliopiston *Yliopisto*-lehden verkkosivut 31.8.2010 ”Töölön tornit edistävät yliopiston kansainvälistymistä”.
[391] Krzysztof Kieslowski, *Kolme väriä – Punainen* (DVD-elokuva, alkut. *Trois Couleurs – Rouge*, 1994, Finnkino, 2005).
[392] Raportti Tuomas Enbusken juontamasta Yleisradion ohjelmasta ”Islamin ja länsimaiden arvot – Kohtaavatko ne koskaan” 15.10.2009 on julkaistu teoksessani *Kansanvallan varkaat* (2010, s. 398–406),
[393] *Helsingin Sanomat* 10.9.2010 ”Tutkimus: Miessukupuoli hallitsee oppikirjoja”.
[394] Ks. Liisa Tainion ja Tiina Teräksen laatimaa selvitystä *Sukupuolijäsennys perusopetuksen oppikirjoissa* (Raportit ja selvitykset 2010:8, Helsinki: Opetushallitus, 2010, s. 5).
[395] *Helsingin Sanomat* 10.9.2010 ”Tutkimus: Miessukupuoli hallitsee oppikirjoja”.
[396] Ks. Liisa Tainion ja Tiina Teräksen laatimaa selvitystä *Sukupuolijäsennys perusopetuksen oppikirjoissa* (Raportit ja selvitykset 2010:8, Helsinki: Opetushallitus, 2010, s. 23).
[397] *Helsingin Sanomat* 10.9.2010 ”Tutkimus: Miessukupuoli hallitsee oppikirjoja”.
[398] Ks. Jukka Lehtosen artikkelia ”Nuoret suomalaiset heterokoulussa” *Nuorisotutkimus*-lehden numerossa 13(4)/1995 (s. 9–20).
[399] Homoseksuaalisuuden, tieteen, filosofian ja uskonnon yhtymäkohdista ks. teostani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (Norderstedt: Books on Demand, 2008).
[400] *Helsingin Sanomat* 10.9.2010 ”Tutkimus: Miessukupuoli hallitsee oppikirjoja”.
[401] *Helsingin Sanomat* 10.9.2010 ”Nokian Kallasvuo sai potkut, seuraaja Microsoftilta”.
[402] *Helsingin Sanomat* 13.9.2010 ”Huippujohtaja Vanjoki lähtee Nokiasta”.
[403] Jorma Ollilla *Helsingin Sanomien* jutussa ”Uusi toimitusjohtaja Elop: Nokia panostaa Pohjois-Amerikkaan” 10.9.2010.
[404] *Helsingin Sanomat* 10.9.2010 ”Kallasvuolle 4,6 miljoonan euron eroraha”.
[405] *Helsingin Sanomat* 1.2.2009 ”Kännykkäyhtiön painostus sai aikaan Lex Nokian”.
[406] *Taloussanomat* 14.9.2010 ”Näin Nokiaa hyysätään Suomessa”.
[407] Ks. teostani *Kansallisfilosofinen manifesti – Suuntaviitat tulevaisuuden Suomeen* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2011, s. 190).
[408] *Helsingin Sanomat* 13.9.2010 ”Katainen: Paketin rukkaaminen ei ole tappio kokoomukselle”.
[409] *Helsingin Sanomat* teetti Suomen Gallupilla kyselytutkimuksen, josta lehti raportoi jutussaan ”HS-gallup: Enemmistö valmis maksamaan energian vihreydestä” 14.9.2010.
[410] *Helsingin Sanomat* kertoi vihreiden Ville Niinistön lentävän joka viikko Tukholmaan jutussaan ”Ville Niinistöstä tuli vaaliase Ruotsissa” 14.9.2010.
[411] Yleisradion internetuutiset 15.9.2010 ”Lufthansan jättikone aiheutti yleisöryntäyksen Helsinki-Vantaalle”.
[412] Martin Heidegger *Gelassenheit*-puheessaan vuonna 1955 (6. Aufl., Pfullingen: Neske, 1979).
[413] Ks. kirjoitustani ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria?” teoksessani *Filosofiset viuhahdukset* (Helsinki: Feenix, 2007, s. 30–58).

[414] *Taloussanomat* 28.9.2010 ”Kansanedustajien palkka nousee 6335 euroon”.
[415] *Ilta-Sanomat* 21.2.2008 ”Kansanedustajille tulossa satojen eurojen palkankorotukset”.
[416] *Ilta-Sanomat* 16.4.2003 ”Kansanedustajien palkkoja ollaan nostamassa”.
[417] Akuliina Saarikosken (nykyisen ”Atlas” Saarikosken) kirjoittama juttu ”’En ole homo!’” interseksuaali Del La Grace Volcanosta ilmestyi *Normihomolehdessä* numero 2/2010 (s. 20). Kolumnin sitaatit ovat tästä jutusta.
[418] Jussi Pajunen blogikirjoituksessaan ”Turvapaikanhakijoiden määrän kasvu vaatii pikaisia toimia” 1.12.2008 <http://blogs.hel.fi/pajunen/>.
[419] Akuliina Saarikosken haastattelema Del La Grace Volcano *Homonormilehden* 2/2010 jutussa ”En ole homo!” (s. 20). Kursivointi J. H.
[420] Emt. Kursivointi J. H.
[421] Artikkelini ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan” on julkaistu myös kokoelmateoksessani *Filosofiset viuhahdukset – Tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä* (Helsinki: Feenix, 2007, s. 246–292).
[422] Akuliina Saarikosken haastattelema Del La Grace Volcano *Homonormilehden* 2/2010 jutussa ”En ole homo!” (s. 20).
[423] Robert Putnam teoksessaan *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community* (New York: Simon & Schuster, 2000).
[424] Ks. Gordon W. Allportin teosta *The Nature of Prejudice* (Reading, MA: Addison-Wesley, 1954).
[425] Ks. Leena Hietasen kirjaa *Viron kylmä sota* (Helsinki: WSOY, 2008). Arvostelin teoksen kirjoituksessani ”Viro vapaaehtoisesti Neuvostoliittoon?” 10.5.2008 (teoksessani *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 411–412).
[426] Ks. Johan Bäckmanin kirjaa *Pronssisoturi – Viron patsaskiistan tausta ja sisältö* (Tallinna: Tarbeinfo, 2008). Arvostelin teoksen kirjoituksessani ”Vinoutunutta Viron historiaa” 28.9.2008 (teoksessani *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 494–497).
[427] Ks. Seppo Konttisen kirjaa *Kansallisomaisuuden ryöstö* (Helsinki: WSOY, 2009). Arvostelin teoksen kirjoituksessani ”Miten Suomi-neidon käsilaukku vietiin?” 8.10.2010 (tässä teoksessa s. 303–308).
[428] Ks. Esko Riepulan ja Petri Koikkalaisen kirjaa *Näin valta ostetaan – Lyhyt oppimäärä poliittisesta korruptiosta Suomessa 2006–2009* (Helsinki: WSOY, 2009). Arvostelin teoksen kirjoituksessani ”Vaalirahoituskohu olikin korruptiota!” 9.9.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 321–322).
[429] Ks. Timo Vihavaisen kirjaa *Länsimaiden tuho* (Helsinki: Otava, 2009). Arvostelin teoksen kirjoituksessani ”Älymystö ottaa kantaa” 6.10.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 389–390).
[430] Henry Laasanen, *Naisten seksuaalinen valta* (Helsinki: Multikustannus, 2008).
[431] Ks. Pauli Sumasen kirjaa *Valhe, emävalhe, ”naisen euro on 80 senttiä”* (Helsinki: Omakustanne, 2009). Teos on luettavissa myös internetissä <http://www.tasa-arvo.com/>.
[432] Ks. Seppo Konttisen kirjaa *Kansallisomaisuuden ryöstö* (Helsinki: WSOY, 2009).
[433] Ks. John Kenneth Galbrightin teosta *The Great Crash 1929* (alkut. 1955, New York: Penguin Books, 1992).
[434] Jussi Lähde, *Politiikka-suomi sanakirja – Tuppeensahattuja ja erikoishöylättyjä ilmaisuja politiikan saralta* (Helsinki: Kustannusyhtiö Paasilinna, 2009).
[435] Jukka Paastela, *Valhe ja politiikka – Tutkimus hyveestä ja paheesta yhteiskunnallisessa kanssakäymisessä* (Helsinki: Gaudeamus, 1995).
[436] Kari Suomalainen *Mitä, Missä, Milloin 1977* -vuosikirjan artikkelissa ”Lehti ja poliittinen pilapiirtäjä” (Helsinki: Otava, 1976, s. 319–322).
[437] *Pääministeri Matti Vanhasen II hallituksen ohjelma 19.4.2007* (Helsinki: Edita, 2007, s. 61).
[438] Markku Uusipaavalniemen videohaastattelu julkaistiin alun perin Talousdemokratia ry:n internetsivuilla <http://www.talousdemokratia.fi/>.
[439] Pasi J. Matilainen *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kolumnissaan ”Uusipaavalniemen määrämittainen jäi reilusti vajaaksi” 7.10.2010.

[440] *Uutiskynnys*-verkkolehti 5.10.2010 ”Markku Uusipaavalniemi kertoi mistä velkakriisi johtuu ja miten eduskunnan päätöksentekoprosessi toimii”.
[441] *Uusi Suomi* 7.10.2010 ”’Eurooppa ja Suomi kohta nurin – ratkaisu naurettavan helppo’”.
[442] Adressin nimeltä ”Markku Uusipaavalniemen skandaalihaastattelu on uutisoitava” allekirjoitti yhteensä 2836 ihmistä <http://www.adressit.com/>.
[443] *Uusi Suomi* 8.10.2010 ”Liu Xiaobo sai Nobelin rauhanpalkinnon”.
[444] Yleisradion internetuutiset 7.10.2010 ”Mitä haluat kysyä Alexander Stubbilta?”.
[445] Akuliina Saarikoski *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kolumnissa ”Miehet ovat kykenemättömiä sympatiaan” 9.9.2010.
[446] Panu Horsmalahti *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kolumnissa ”Seksin puute tasa-arvo-ongelmana” 7.10.2010.
[447] Ks. yritysjohtajien ja -konsulttien perustamaa internetsivustoa <http://epaonnistumisen paiva.fi/>.
[448] Emmanuel Levinasin filosofiasta ks. teokseni *Dialoginen filosofia* (2008) päälukua 3 ”Emmanuel Levinas: Kasvot ja toinen” (s. 83–162).
[449] Ks. teoksen esittelyä kustantajan internetsivulla <http://www.wsoy.fi/>.
[450] Ks. Jera ja Jyri Hännisen teosta *Kallis köyhyys, eli, kuinka hyvinvointivaltio purettiin ja köyhyydestä tehtiin bisnestä* (Helsinki: WSOY, 2008).
[451] *Ilta-Sanomat* 18.10.2010 ”Homoillan lasku kirkolle: 7 300 000 euroa”.
[452] TV2:n ”homoilta” eli keskustelu homoavioliitoista järjestettin 12.10.2010.
[453] Ks. artikkeliani ”Homoille ja lesboille vasta luodaan perusoikeuksia – Virallistettu parisuhde on toisen luokan avioliitto” *Tasa-arvo* -lehdessä 1/2001 (s. 19–21).
[454] *Helsingin Sanomat* 17.10.2010 ”Arkkipiispa Neloselle: Räsänen ei edusta kirkon ääntä”.
[455] Yleisradion internetuutiset 19.10.2010 ”Kiviniemi: Uskonto ja politiikka pidettävä erillään”.
[456] *Iltalehti* 25.10.2010 ”Niinistö lahjoitti jättipotin hyväntekeväisyyteen”.
[457] Tukikummit-järjestön internetsivut ovat osoitteessa <http://www.tukikummit.fi/>.
[458] *Helsingin Sanomat* 25.10.2010 ”Italialaiskaupunki aikoo kieltää minihameet ja paljastavat farkut”
[459] *Helsingin Sanomat* 29.10.2010 ”Hovioikeus vahvisti Halla-ahon sakot”.
[460] *Helsingin Sanomat* 28.10.2010 ”Ihmisoikeuskeskus kirvoitti eduskunnassa sapekkaan väittelyn”.
[461] Eduskunnan oikeusasiamiehen ratkaisu 1522/4/04 21.6.2006.
[462] *Helsingin Sanomat* 29.10.2010 ”Sofi Oksanen ja Jussi Halla-aho keskustelevat maahanmuutosta Kirjamessuilla”.
[463] *Helsingin Sanomat* 9.9.2010 ”Rasistiksi syytetty Saksan keskuspankkiiri eroaa”. Helsingin Sanomat arvioi Thilo Sarrazinin teosta *Deutschland schafft sich ab* (”Saksa poistaa itsensä kartalta”) jutussaan ”Kohukirja jakaa Saksaa” 5.9.2010.
[464] Ks. artikkeliani ”Maahanmuutosta asiallisesti” Ville Hytösen toimittamassa teoksessa *Mitä Jussi Halla-aho tarkoittaa?* (Turku: Savukeidas, 2010, s. 154–195).
[465] Simo Grönroos *Perussuomalainen*-lehdessä 13/2010 (s. 15).
[466] Kari Salmisen kirja-arvostelu ”Halla-aho vetää lukijoiden hermot kireälle” ilmestyi *Aamulehdessä* ja toinen ”Kuinka Halla-ahoa luetaan?” *Turun Sanomissa* 28.8.2010.
[467] J. Tuomas Harviainen *Turun Ylioppilaslehden* kirjoituksessaan ”Epäkorrektista epäkorrektisti” 16.9.2010.
[468] *Ilta-Sanomien* lööppi 21.10.2010.
[469] Ks. julkaisua *Helsingin kaupungin talousarvio vuodeksi 2011 ja taloussuunnitelma vuosiksi 2011–2013 – Kaupunginjohtajan ehdotus* (Kaupunginhallituksen mietinnöt 5/2010, Helsinki: Helsingin kaupunki, 2010).
[470] Jussi Pajunen tiedotteessaan 1.10.2010 Helsingin kaupungin internetsivuilla <http://www.hel.fi/>.
[471] Emt.
[472] Emt.

[473] Helsingin kaupungin tietokeskuksen Pekka Vuori *Helsingin Sanomien* jutussa ”Jo joka kymmenes oppilas on maahanmuuttaja” 5.2.2008.
[474] Ks. julkaisua *Rasismin ja etnisen syrjinnän estäminen Helsingin kaupungin toiminnassa* (Helsinki: Helsingin kaupunki, 2004).
[475] Emt., s. 2.
[476] Emt., s. 4.
[477] Emt., s. 4.
[478] Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Sosiaalityöntekijät kaapista ulos” 18.3.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 92–99).
[479] Axel Olof Freudenthalin virittelemästä separatismipolitiikasta ks. esim. Göran von Bonsdorfin tutkimusta ”Självstyrelsetanken i finlandssvensk politik åren 1917–1923” sarjassa *Bidrag till kännedom av Finlands natur och folk* 94:1 (Helsingfors: Finska vetenskapssocieteten, 1950, s. 19).
[480] Rasistina Axel Olof Freudenthalia on pitänyt muiden muassa Kenneth D. MacRae tutkimuksessaan *Conflict and Compromise in multilinqual societies – Vol 3: Finland* (Ontario: Wilfrid Laurier University Press, 1997, s. 38).
[481] Emt.
[482] Ks. J. E. O. Screenin teosta *Mannerheim* (alkut. *Mannerheim*, 2000, suom. Kaarina Turtia, Helsinki: Otava, 2001).
[483] *Israel National News* 2.9.2010 ”Wilders to INN: ’Traditional European Freedom at Stake’” <http:// www.israelnationalnews.com/>.
[484] *The New York Times* 30.6.2008 ”Holland declines to prosecute anti-Islam politician”.
[485] Ks. Robert Spencerin teosta *Totuus Muhammadista: maailman suvaitsemattomimman uskonnon perustajasta* (alkut. *The Truth about Muhammad: Founder of the World’s Most Intolerant Religion*, 2006, Hyvinkää: Cranite, 2007).
[486] *De Pers* 22.1.2010 ”De Getuigen” <http://www.depers.nl/>.
[487] *Helsingin Sanomat* 27.2.2009 ”Britanniassa on jo 12 sharia-oikeusistuinta”.
[488] *The Guardian* 22.10.2010 ”Geert Wilders hate speech trial collapses in Netherlands”.
[489] *National Review Online* 8.2.2010 ”Western Civilization on Trial” <http://www.national review.com/>.
[490] ”Koska olen tyttö” -hankkeesta kerrotaan mainoskampanjan lisäksi Plan Suomi -järjestön internetsivuilla <http://www.plan.fi/>.
[491] *Reuters* 21.11.2010 ”Irish seek aid as Europe tries to ensure stability” <http//www. reuters.com/>.
[492] *Ilta-Sanomat* 22.11.2010 ”Kiviniemi: Irlannin lainalla tuetaan suomalaisia työpaikkoja”.
[493] Anna-Maja Henrikssonin uhkauksesta Ahvenanmaan itsenäistymishankkeella kertoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”Annettaisiinko Ahvenanmaa pois? – Viisi kertaa ei” 25.11.2009.
[494] Yliopistolaki 24.7.2009/558, 74 §. Arvostelin asiaa kirjoituksessani ”Yliopistojen kuolinnaamio” 31.7.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 266–274).
[495] Yleisradion TV1:n A-tuubi-lähetyksen ”Pakkoruotsi-illassa” keskusteltiin 30.11.2010 siitä, ”onko meillä käynnissä suomenruotsalaisten vähemmistöoikeuksien alasajo”.
[496] Aiemman analyysini aiheesta voi lukea kirjoituksestani ”Rkp ja 1809” 19.1.2009 (teoksessa *Kansanvallan varkaat*, 2010, s. 27–31).
[497] Asiasta kirjoitettiin muun muassa Ranneliike.net-sivustolla otsikolla ”Yrjönkadun uimahallin ongelmista pitäisi puhua yhdessä”.
[498] *Helsingin Sanomat* 29.11.2010 ”Vartija jää Yrjönkadun uimahalliin”.
[499] *Helsingin Sanomat* 10.6.2009 ”Homoravintola Hercules sulki darkroominsa”.
[500] Timo-Erkki Heinon toimittama ohjelma ”Verovapaa vyöhyke” esitettiin TV1:n MOT-ohjelmasarjassa 29.11.2010.
[501] Richard Järnefelt *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kirjoituksessaan ”O tempore, o mores” 30.11.2010.
[502] *Iltalehti* 8.12.2010 ”Mr. Gay Finland hämmästyi homoparien tanssimista koskevasta arvostelusta”.

503 *Iltalehti* 8.12.2010 ”Leena Sarvi arvosteli Linnassa tanssineita homoja”.
504 *Helsingin Sanomat* 20.3.2010 ”Sdp:n uusi maahanmuuttolinjaus: Maassa maan tavalla”.
505 *Iltalehti* 5.12.2010 ”Sinnemäki poimi leijonan vaaliveturiksi”.
506 *Iltalehti* 5.12.2010 ”Niklas Herlin raivostui vihreille”.
507 *The New Civil Right Movement* 20.11.2010 ”UN general assembly votes to allow gays to be executed without cause”.
508 Tapauksesta raportoi muiden muassa *Iltalehti* jutuissaan ”Tukholman räjähdys oli itsemurhaisku” 11.12.2010 ja ”Islamistisivusto: Tukholman pommittaja oli veljemme” 12.12. 2010.
509 *Iltalehti* 12.12.2010 ”Asiantuntija Tukholman iskuista: Satoja olisi voinut kuolla”.
510 *Iltalehti* 12.12.2010 ”Bildt ja Stubb: Iskuissa oli katastrofin ainekset”.
511 *Iltalehti* 9.12.2010 ”Korkein oikeus korotti Ylen laskun 20 000 euroon terrorismijutussa”.
512 *Iltalehti* 12.12.2010 ”Ensimmäinen Allegro-juna saapui Pietariin”.
513 Freddy van Vonterghem *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kirjoituksessaan ”Venäjälle viisumivapautta” 30.11.2010.
514 *Iltalehti* 10.12.2010 ”Jyrki Katainen: ’Suomi on pihalla kuin vaivaisukko’”.
515 *Helsingin Sanomat* 16.12.2010 ”Kastraatiolaki toi esille Hammurabin lain eduskunnassa”.
516 Hannu Laurema *Helsingin Sanomien* jutussa ”Vankisairaalan ylilääkäri antaisi seksirikollisille ’jarrua’” 2.6.2008.
517 Ks. Kim Bentzin teosta *Kastroitu* (Lohja: Liberté, 1989).
518 Ks. esimerkiksi Bruce Rindin ja Philip Tromovichin vuonna 1997 julkaisemaa artikkelia ”A meta-analytic review of findings from national samples on psychological correlates of child sexual abuse” *Journal of Sex Research* -aikakauskirjassa 34 (s. 237–255) ja Bruce Rindin, Philip Tromovitchin ja Robert Bausermanin tutkimusta ”A meta-analytic examination of assumed properties of child sexual abuse using college samples” vuodelta 1998 *Psychological Bulletin* -aikakauskirjassa 124(1) (s. 22–53).
519 Rikoslaki (11.4.2008/212) 3 §, 4 momentti.
520 Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
521 *Helsingin Uutiset* 29.12.2010 ”Senaatintorin ilotulitus räiskyy Paulan tahtiin”.
522 Tasavallan presidentti Tarja Halonen TV1:ssä pitämässään uudenvuodenpuheessa 1.1. 2011.
523 Platon, ”Valtio”, *Teokset*, osa 4, 489c, suom. Marja Itkonen-Kaila (Helsinki: Otava, 1981).
524 Vasemmistoliitto esitteli vuoteen 2015 jatkuvan tavoiteohjelmansa otsikolla ”Rikkaus lisääntyy jakamalla” internetsivuillaan <http://www.vasemmisto.fi/>. Toinen puolueen sinänsä mainio slogan on ”Rikkautta jolla on arvoa”.
525 Käänteisten asuntolainojen ja käänteisten asuntokauppojen markkinoinnin aloitti Suomessa Suomen Hypoteekkiyhdistys <http://www.hypo.fi/>.
526 Jan Hurri kirjoitti aiheesta *Taloussanomiin* erinomaisen analyysin ”Suomikin keplotteli itsensä euroon” 19.2.2010.
527 Ks. teostani *Kansallisfilosofinen manifesti – Suuntaviitat tulevaisuuden Suomeen* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2011).
528 *Helsingin Sanomat* 28.1.2011 ”Lähes 30 kuollut Kairon levottomuuksissa”.
529 *Helsingin Sanomat* 6.12.2010 ”Mubarakin puolueelle odotettu voitto Egyptissä”.
530 *Helsingin Sanomat* 12.9.2010 ”Turhautunut sukupolvi”.
531 *Aamulehti* 20.1.2011 ”Suomeen tulossa EU:n lievin kansalaisuuslaki”.
532 *Helsingin Sanomat* 11.2.2011 ”Kairo repesi kansanjuhlaan Mubarakin eroilmoituksen jälkeen”.
533 *Helsingin Sanomat* 11.2.2011 ”Sveitsi jäädytti Mubarakin varat”.
534 Yleisradion internetuutiset 11.2.2011 ”Nokia yhteistyöhön Microsoftin kanssa, johtajisto laajenee”.
535 Yleisradion internetuutiset 12.2.2011 ”Nokian hyödyt Microsoft-liitosta hämärän peitossa”.

[536] Stepen Elop Yleisradion edellä mainitun uutisen mukaan.
[537] Yleisradion internetuutiset 11.2.2011 ”Elop: merkittäviä henkilöstövähennyksiä”.
[538] Yleisradion internetuutiset 11.2.2011 ”Nokia romahti seitsemään euroon”.
[539] Yleisradion internetuutiset 11.2.2011 ”Urpilainen huolissaan nokialaisista”.
[540] Yleisradion internetuutiset 11.2.2011 ”Kiviniemi Nokiasta: Merkki kriisistä”.
[541] *Helsingin Sanomat* 29.11.2010 ”Ulkoministeri Stubb tuomitsee Wikileaksin vuodon varkautena”.
[542] *Verkkouutiset* 30.11.2010 ”Erkki Tuomioja tyrmää Wikileaks-paljastukset: 'Kysymys tietovarkaudesta'”.
[543] *Helsingin Sanomat* 29.11.2011 ”Wikileaks paljastanee tietoja Lipposen ja Jäätteenmäen väittelystä”.
[544] *Helsingin Sanomat* 9.2.2011 ”Halonen ja Lipponen keskustelevat Wikileaks-paljastuksesta”.
[545] Kirjoitin aiheesta kolumnissani ”Suomessa saarella” 21.10.2006 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 44–46),
[546] *Iltalehti* 12.2.2011 ”Yle: Lahden huippukokous meni karjumiseksi”.
[547] *Helsingin Sanomat* 16.4.2008 ”Lipponen: Venäjälle ei pidä luennoida ihmisoikeusasioista”.
[548] *Helsingin Sanomat* 13.2.2011 ”Yle: Lipponen myöntää sittenkin keskustelleensa lähetystön kanssa”.
[549] *Helsingin Sanomien* Nyt-liitteen internetsivut 10.2.2011.
[550] Ks. Juha Sihvolan arvostelua Milla Hannulan kirjasta *Maassa maan tavalla – Maahanmuuttokritiikin lyhyt historia* (Helsinki: Otava, 2011). *Helsingin Sanomat* 17.2.2011 ”Maan tavalla maahanmuuttoa vastaan”.
[551] Juha Sihvola edellä mainitussa kirja-arviossaan.
[552] Emt.
[553] Objektiivisen järjen ja subjektiivisen järjen erosta ks. Max Horkheimerin teosta *Välineellisen järjen kritiikki* (alkut. *Eclipse of Reason*, 1947, suom. Olli-Pekka Moisio et al., Tampere: Vastapaino, 2008).
[554] Juha Sihvola *Helsingin Sanomissa* 17.2.2011 julkaistussa kirja-arvostelussaan ”Maan tavalla maahanmuuttoa vastaan”.
[555] Emt.
[556] Juha Sihvola artikkelissaan ”Metafysiikasta ja filosofisesta huuhaasta” *Kanava*-lehdessä 8/1996 (s. 489).
[557] Juha Sihvola puheenvuoroissaan *Tieteessä tapahtuu* -lehden numeroissa 6/2006 (s. 39–40) ja 8/2006 (s. 42).
[558] Ks. Jyri Puhakaisen teosta *Persoonan kieltäjät – Ihmisen vapaus ja vastuu aivotutkimuksen ja lääketieteen puristuksessa* (Helsinki: Like, 1998).
[559] Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[560] Ks. Esa Mäkisen *Helsingin Sanomiin* 15.2.2011 kirjoittamaa arviota ”Pamfletti nostaa Hommaforumin esikuvaksi avoimuudelle” Matti Posion, Petteri Kilpisen, Taneli Heikan ja Tanja Aitamurron teoksesta *Uusi kultakausi* (Helsinki: WSOY, 2011).
[561] *Helsingin Sanomat* 17.2.2011 ”Perussuomalaisten 17,9 prosentin kannatus tasoissa Sdp:n kanssa”.
[562] *Kauppalehti* 17.2.2011 ”Tasa-arvovaltuutettu: Isilläkin on oikeus vanhemmuuteen – myös eron jälkeen”.
[563] *Helsingin Sanomat* 21.2.2011 ”Texas aikoo sallia käsiaseet yliopistoissa”.
[564] *Helsingin Sanomat* 21.2.2010 ”Kymmenet ihmiset tunnustaneet Palmen murhan”.
[565] *Ilta-Sanomat* 17.2.2011 ”Keskusta ehdottaa kassakoneisiin mustia laatikoita”.
[566] Nokian internetsivut <http://www.nokia.fi/>.
[567] *Helsingin Sanomat* 21.2.2011 ”Kymmenettuhannet ulkomaalaiset yrittivät paeta Libyasta”.
[568] *Helsingin Sanomat* 21.2.2011 ”Gaddafin pojan puhe raivostutti Suomen libyalaiset”.

[569] *Helsingin Sanomat* 21.2.2011 ”F1-kauden avaus Bahrainissa peruttiin”.
[570] *Helsingin Sanomat* 21.2.2011 ”Libyalaismies HS:lle: Televisiosta näkyy vain urheilua”.
[571] Julkaisin helmikuussa 2011 poliittisen ohjelmakirjan nimeltä *Kansallisfilosofinen manifesti – Suuntaviitat tulevaisuuden Suomeen* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2011).
[572] Hufvudstadsbladetin kampanjaan liittyivät internetsivut osoitteessa <http://hurahda.fi/>.
[573] *Iltalehti* listasi huumekokeilunsa tunnustaneet kansanedustajaehdokkaat jutussaan ”Kannabis on tuttu kansanedustajille” 8.3.2011.
[574] MTV3:n internetuutiset 3.3.2011 ”Perussuomalaisten kulttuuripolitiikka ällistyttää”.
[575] *Kaleva* 3.3.2011 ”’Tiesimme odottaa, että häly nousee’”.
[576] Käsittelin aihetta kolumnissani ”Totalitarismia?” 20.12.2007 (teoksessa *Sensuurin Suomi*, 2009, s. 234–236).
[577] Ks. Antti Eskolan teosta *Jäykkyys ja taidekäsitykset* (Tampere: Yhteiskunnallisen Korkeakoulun Tutkimuslaitos, 1963).
[578] Theodor W. Adornon taiteenfilosofiasta ks. hänen postuumisti julkaistua teostaan *Esteettinen teoria* (alkut. *Ästhetische Theorie*, 1970, toim. Gretel Adorno ja Rolf Tiedemann, suom. Arto Kuorikoski, Tampere: Vastapaino, 2006).
[579] Platon, ”Valtio”, *Teokset*, osa 4, V kirja, 473d, suom. Marja Itkonen-Kaila (Helsinki: Otava, 1981).
[580] Platon, ”Valtio”, *Teokset*, osa 4, VIII kirja, 543a–c, suom. Marja Itkonen-Kaila (Helsinki: Otava, 1981).
[581] Tyynellämerellä perjantaina 11.3.2011 sattuneesta maanjäristyksestä, sen aiheuttamasta tsunamista sekä ydinvoimalaonnettomuudesta kertoivat useat viestimet, muiden muassa Yleisradion internetsivut uutiskoosteessaan ”Fukushiman ydinturma hetki hetkeltä” 13.3.2011.
[582] Yleisradion internetuutiset 13.3.2011 ”STUK: Tuulen suunta kääntymässä Tokioon”.
[583] Yleisradion internetuutiset 13.3.2011 ”Yli sadan pelätään altistuneen säteilylle”.
[584] Yleisradion internetuutiset 13.3.2011 ”Japania uhkaa sähköpula”.
[585] Yleisradion internetuutiset 13.3.2011 ”Suurikaan päästö ei aiheuttaisi riskiä Suomessa”.
[586] Ks. Herbert Marcusen teosta *Yksiulotteinen ihminen – Teollisen yhteiskunnan tarkastelua* (alkut. *One Dimensional Man*, 1964, suom. Markku Lahtela, Helsinki: Weilin + Göös, 1969).
[587] Yleisradion internetuutisten haastattelema lastenpsykiatrian erikoislääkäri Irmeli Hennonen jutussa ”Katastrofista puhuttava myös lapsille” 15.3.2011.
[588] *Helsingin Sanomat* jutussa ”Kaksi kateissa Fukushiman reaktorin räjähdyksen jäljiltä” 15.3.2011.
[589] *The New York Times* 13.3.2011 ”Military crew said to be exposed to radiation, but officials call risk in U.S. slight”.
[590] Yleisradion internetuutiset 15.3.2011 ”Fukushiman nelosreaktorin ydinjäte taivasalla – säteilyn määrä vaarallinen”.
[591] *Helsingin Sanomat* 14.3.2011 ”Alle 500 millisievertin säteilyannoksesta ei vakavaa haittaa”. Lehti muutti jutun otsikoksi ”Säteilyannos kuvaa säteilyn aiheuttamaa haittaa terveydelle” 15.3.2011.
[592] Yleisradion internetuutiset 15.3.2011 ”Fukushiman nelosreaktorin ydinjäte taivasalla – säteilyn määrä vaarallinen”.
[593] Säteilyturvakeskuksen Keijo Valtonen *Ilta-Sanomien* jutussa ”TV näytti reaktorirakennuksen räjähdyksen – onko onnettomuusluokka oikea?” 14.3.2011. Kursivointi J. H.
[594] Säteilyturvakeskuksen Keijo Valtonen *Ilta-Sanomien* jutussa ”Radioaktiivinen pilvi nousi ilmaan: ’Aikamoinen pilvi’” 12.3.2011.
[595] Lapin yliopiston laitoksessa tutkijana toimiva Mika Flöjt kävi kiistaa Säteilyturvakeskuksen kanssa ydinvoimasta annetun tiedon merkityksistä ja siitä, johdetaanko poliitikkoja harhaan, kun heille tarjotaan pelkkää ”suometettua” eli merkityksistä riisuttua dataa. Asiaa käsitteli *Uusi Suomi* jutussa ”Raju riita tutkijan väitteestä: Ydinvoimapäätös on suuri huijaus” 7.6.2010.
[596] Yleisradion internetuutiset 15.3.2011 ”Fukushima Harrisburgia vakavampi”.
[597] *Kaleva* 15.3.2011 ”STUKin apulaisjohtaja: Japani pahempi kuin Tshernobyl”.

[598] *Ilta-Sanomat* 15.3.2011 ”Fukushiman ydinvoimalan omistaja pyysi anteeksi”.
[599] Ks. Ulrich Beckin teosta *Risikogesellschaft – Auf dem Weg in eine andere Moderne* (Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1986).
[600] Ks. Erich Frommin teosta *Escape from Freedom* (alkut. 1941, New York: Holt, 1994). Teos on julkaistu Yhdysvalloissa nimellä *The Fear for Freedom* ja suomeksi nimikkeillä *Vaarallinen vapaus* (Helsinki: Kirjayhtymä, 1962) ja *Pako vapaudesta* (Helsinki: Kirjayhtymä, 1976).
[601] Ks. Theodor W. Adornon ja Max Horkheimerin teosta *Valistuksen dialektiikka – Filosofisia sirpaleita* (alkut. *Dialektik der Aufklärung – Philosophische Fragmente*, 1947, suom. Veikko Pietilä, Tampere: Vastapaino, 2008).
[602] Ks. Max Horkheimerin teosta *Välineellisen järjen kritiikki* (alkut. *Eclipse of Reason*, 1947, suom. Olli-Pekka Moisio et al., Tampere: Vastapaino, 2008).
[603] Ks. Erich Frommin teosta *Tuhoava ihminen* (alkut. *The Anatomy of Human Destructiveness*, 1973, suom. Matti Kannosto, Helsinki: Kirjayhtymä, 1976).
[604] Ks. Hannah Arendtin teosta *Eichmann in Jerusalem – A Report on the Banality of Evil* vuodelta 1963 (New York: Penguin Books, 2006).
[605] *Ilta-Sanomat* 7.4.2011 ”Katainen: Suomen vastuu 1,2 miljardia euroa”.
[606] *Ilta-Sanomat* 7.4.2011 ”Mari Kiviniemi: Portugali-päätös seuraavalle eduskunnalle”.
[607] *Ilta-Sanomat* 7.4.2011 ”Timo Soini: Seuraavaksi velkakriisiin Italia”.
[608] *Ilta-Sanomat* 7.4.2011 ”Urpilainen: Pankit ja sijoittajat saatava vastuuseen”.
[609] *Ilta-Sanomat* 24.1.2011 ”Homokuvat johtivat rikosilmoitukseen”.
[610] Uusimaalainen Oskar Elmgren kotisivuillaan <http://oskarelmgren.fi/>.
[611] Sami Borg Yleisradion internetsivujen jutussa ”Perussuomalaisten kannatuksen realisoituminen epävarmaa” 14.1.2011.
[612] *Helsingin Sanomat* 21.12.2011 ”Poliisi: Pizzeriapalon motiivina vakuutuspetos”.
[613] Yleisradion vaalitulospalvelu julkaisi puolueiden paikkalukemat ja kannatusprosentit sekä niiden muutokset internetsivuillaan <http://www.yle.fi/>.
[614] Yleisradion internetuutiset 18.4.2011 ”Ranskan populistioikeisto onnittelee Timo Soinia”.
[615] *The Wall Street Journal* veti etusivunsa yli laidasta laitaan ulottuvan otsikon ”Finnish vote set to affect bailouts” 18.4.2011. Jutussa oli myös vaalivoittoaan juhlivan Timo Soinin nelivärikuva.
[616] *Taloussanomat* 27.4.2011 ”Nokia: Jättipotkut!”.
[617] *Taloussanomat* 12.4.2011 ”Nokian uudet puhelimet ’Titanicin kansituolien järjestelyä’”.
[618] *Taloussanomat* 20.4.2011 ”Nokia kulkee jo tuhon tietä”.
[619] *Taloussanomat* 27.4.2011 ”Yt-paketti antoi Nokialle nostetta pörssissä”.
[620] *Taloussanomat* 27.4.2011 ”Analyytikko: Fiksu ratkaisu Nokialta”.
[621] *Helsingin Sanomat* 2.5.2011 ”New Yorkissa juhlitaan WTC-iskujen tapahtumapaikalla”.
[622] *Helsingin Sanomat* 2.5.2011 ”Erikoisjoukoilla oli käsky tappaa bin Laden”.
[623] *Helsingin Sanomat* 2.5.2011 ”Syyttäjä vaatii ehdollista vankeutta Pride-kulkueeseen iskeneille”.
[624] *Helsingin Sanomat* 2.5.2011 ”Perussuomalaiset linjasi tiukan kielteisen kannan EU-tukeen”.
[625] Brysseliläisen EU-tutkimuslaitoksen johtaja Daniel Gros *Helsingin Sanomien* jutussa ”Tutkija: Suomi maksaa kovan hinnan jos jää pois Portugali-avusta” 2.5.2011.
[626] *Helsingin Sanomat* 3.5.2011 ”Keskusta vahvisti jättäytyvänsä pois hallituksesta”.
[627] *Helsingin Sanomat* 2.5.2011 ”Vihreät: Eurositoumuksia ei ole, hallitus päättäköön”.
[628] *Uusi Suomi* 3.5.2011 ”Kataiselta yllättävä veto – ’Onnistun’”.
[629] Lissabonin sopimuksen artikla 125. Lissabonin sopimus on julkaistu muun muassa Euroopan unionin virallisessa lehdessä C 306 (17.12.2007) ja kaikkien perussopimusten lopullinen konsolidoitu toisinto numerossa C 83 (30.3.2010).
[630] Emt.
[631] Lissabonin sopimuksen artikla 122.
[632] Euroopan parlamentin lehdistötiedote 23.3.2011 ”Vakausmekanismi: parlamentti hyväksyi perussopimusmuutoksen” <http://www.europarl.europa.eu/fi/>.

[633] Lissabonin sopimuksen artikla 123.
[634] *Kaleva* 11.3.2010 ”’Valuuttarahasto olisi huijausta’”.
[635] *Helsingin Sanomat* 3.5.2011 ”Pakistan kiistää tienneensä bin Ladenin piilopaikan”.
[636] *Ilta-Sanomat* 4.5.2011 ”Bin Laden asui 70 metrin päässä Pakistanin armeijan majurista”.
[637] Ks. kirjoitustani ”Älä auta Pakistania” tässä kokoelmassa s. 262–264.
[638] *Helsingin Sanomien* uutisseuranta ”Uutiset Osama bin Ladenin kuolemasta hetki hetkeltä” 2.5.2011.
[639] CNN:n internetsivut 5.5.2011 ”Bodies, unusual wreckage photographed in bin Laden compound”.
[640] *Helsingin Sanomat* 4.5.2011 ”Obama: Yhdysvallat ei julkista kuvaa bin Ladenin ruumiista”.
[641] *Helsingin Sanomat* 2.5.2011 ”Uskonoppineet: Mereen hautaaminen islamin vastaista”.
[642] *Helsingin Sanomat* 3.5.2011 ”YK:n turvallisuusneuvosto iloitsee bin Ladenin kuolemasta”.
[643] *Helsingin Sanomat* 4.5.2011 ”CIA: Bin Ladenin seuraajasta uusi ykkösvihollinen”.
[644] Osmo Soininvaara *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan blogikirjoituksessaan ”USA teki Osamasta kuolemattoman” 4.5.2011.
[645] *Ilta-Sanomat* 6.5.2011 ”Portugalin valtava ’kätketty’ kultavaranto paljastui – tyrmistys heräsi”.
[646] *Helsingin Sanomat* 5.5.2011 ”EKP:n kokous Helsingissä alkoi leppoisissa tunnelmissa”.
[647] *Talouselämä*-lehti *Der Spiegelin* tietoihin viitaten jutussa ”Saksalaislehti: Kreikka harkitsee eurosta lähtöä” 6.5.2011.
[648] *Ilta-Sanomat* 6.5.2011 ”Suomen Portugali-kanta selviää keskiviikkona – osuus 1 mrd euroa”.
[649] *Kaleva* 3.5.2011 ”Supo: Osaman kuolema ei lisää terroriuhkaa Suomessa”.
[650] *Ilta-Sanomat* 3.5.2011 ”Pride-iskusta tuomiot: Kolmelle ehdollista”.
[651] *Helsingin Sanomat* 1.2.2011 ”Johanna Korhonen voitti Alma Median työsyrjintäjutussa”.
[652] Johanna Korhonen Kaj Telanteen puheista *Ilta-Sanomien* jutussa ”Alma Median Telanne kiisti työsyrjinnän” 3.5.2011.
[653] *Ilta-Sanomat* 4.5.2011 ”Suomalaisasiantuntija: Terroriuhka Euroviisuissa”.
[654] Timo Soinin mielipidekirjoitus ”Why I don’t support bailouts” julkaistiin *The Wall Street Journalissa* 5.9.2011.
[655] Timo Soini edellä mainitun kirjoituksensa suomennoksessa ”Ei enää tukipaketteja”, joka on julkaistu kirjoittajan blogissa <http://timosoini.fi/>. Lehdessä julkaistun ja suomenkielisen version väliset eroavuudet herättivät jonkin verran kiistelyä, sillä painettua versiota oli toimitettu saksilla, eikä se siten anna täysin luotettavaa kuvaa kirjoittajan ajatuksista. Toisaalta Soinin käyttämä retoriikka kääntyy yleensäkin huonosti vieraille kielille.
[656] *Uusi Suomi* 12.5.2011 ”Timo Soini teki kovan ratkaisun: ’Ei riitä’”.
[657] *Helsingin Sanomat* 20.4.2011 ”Professori Holmström kyseenalaistaa EU:n keinot velkakriisissä”.
[658] Yleisradion internetuutiset 5.5.2011 ”Professori: Kriisimaat pois eurosta”.
[659] Lucia Pérezin esittämä Espanjan edustussävel ”*Que me quiten lo bailao – They can’t take the fun away from me*” on julkaistu muun muassa albumilla *Eurovision Song Contest Düsseldorf 2011* (EMI Music Germany, 2011).
[660] *Helsingin Sanomat* 17.5.2011 ”Maajoukkue näytti yhtenäisyyden voiman”.
[661] *Helsingin Sanomat* 17.5.2011 ”Kapteeni Koivu pohti MM-voiton esille nostamaa muukalaisvihaa”.
[662] *Uusi Suomi* 17.5.2011 ”Iso Kreikka-riita paisuu”.
[663] *Uusi Suomi* 16.5.2011 ”Tyrmäys vasemmalta: ’Emme tunge’”.
[664] *Uusi Suomi* 22.4.2011 ”Katainen uhittelusta: ’Vihreillä on erivapaus’”.
[665] *Uusi Suomi* 20.5.2011 ”Portugali-venkoilu: ’Vapaat kädet’”.
[666] Platon, ”Valtio”, *Teokset*, osa 4, VII kirja, 540a–b, suom. Marja Itkonen-Kaila (Helsinki: Otava, 1981).
[667] *Uusi Suomi* 18.5.2011 ”Yllätys: toteutuukin Niinistön toive!”.

668 *Turun Sanomat* 18.5.2011 ”Perussuomalaisista suurin puolue”.
669 *Helsingin Sanomat* 23.5.2011 ”Jaakko Laakso: Hallitusneuvotteluissa kova vääntö Nato-muotoiluista”.
670 Yleisradion internetuutiset 23.5.2011 ”Miinalaiva Pohjanmaa palasi Upinniemeen”.
671 Yleisradion internetuutiset 9.4.2011 ”Miinalaiva Pohjanmaa upotti merirosvouksesta epäiltyjen aluksen”.
672 *Helsingin Sanomat* 22.5.2011 ”Portugali-paketti katkaisee hallitusneuvottelut”.
673 *Uusi Suomi* 1.6.2011 ”Järisyttävä uutispommi hallitusneuvotteluista”.
674 *Uusi Suomi* 4.6.2011 ”Keskusta kuskin paikalla – kentältä iso ’kyllä’”.
675 *Uusi Suomi* 4.6.2011 ”SDP vetoaa keskustaan: ’Punamulta’”.
676 *Uusi Suomi* 3.6.2011 ”Väyrynen heivaisi kokoomuksen, ottaisi perussuomalaiset”.
677 MTV3:n internetuutiset 1.6.2011 ”Tutkija: Ulosmarssi ehkä vain kovaa neuvottelutaktiikkaa”.
678 *Uusi Suomi* 10.6.2011 ”Kova väite: Tätä Katainen todella tarjosi Soinille”.
679 *Uusi Suomi* 13.6.2011 ”Kataisen viimeinen yritys alkaa”.
680 *Uusi Suomi* 11.6.2011 ”Vihreiden puheenjohtaja vaihtui”.
681 *Uuden Suomen* 16.6.2011 julkaisemassa jutussa ”Vaiettu ’projekti’ alkoi jo: euromaista liittovaltio” Valtion taloudellisen tutkimuskeskuksen Elina Berghäll ja valtiovarainministeriön rahoitusmarkkinaosaston Peter Nyberg katsoivat, että poliitikot vievät tukitoimillaan Eurooppaa kohti liittovaltiota, jolloin jäljelle jää kaksi vaihtoehtoa: joko euron hajoaminen tai liittovaltio. Valtiovarainministeriön neuvottelevan virkamiehen, Martti Salmen, mielestä Berghällin ehdottama velkajärjestely olisi joka tapauksessa ”liian iso hyppäys tuntemattomaan”, ja sitä seuraisi luottamusta ravisteleva ”shokkiaalto”. Berghällin mukaan epäluottamus näkyy jo nykyisissä koroissa.
682 *Uusi Suomi* 13.6.2011 ”KL: Arvovaltainen jyrähdys: Kreikka ulos eurosta”.
683 *Uusi Suomi* 19.5.2011 ”Professori täräyttää: ’Saksa ja Suomi ulos eurosta”.
684 Valtiovarainministeriön tiedote 69/2010 2.6.2010 ”Katainen Bilderberg-kokoukseen Espanjaan”.
685 Infosota-internetsivusto 6.7.2009 julkaisemassaan jutussa ”Suomen presidentti julistaa Bilderberg-paperit salaisiksi” <http://bilderberg.infosota.fi/>.
686 Infosota-internetsivusto 13.1.2010 julkaisemassaan jutussa ”Oikeusasiamies: Bilderberg-jäsenyys ei ole merkittävä sidonnaisuus” <http://bilderberg.infosota.fi/>.
687 *Helsingin Sanomat* 11.10.2010 ”Apunen pyytää Journalistiliitolta apua toimittajien puoluekannan selvittämisessä”.
688 *Uusi Suomi* 13.6.2011 ”Kohuttu Bilderberg-kokous: Suomalainen vaikenee”.
689 *Uusi Suomi* 16.6.2011 ”Vaiettu ’projekti’ alkoi jo: euromaista liittovaltio”.
690 *Business Insider* 16.6.2011 ”An Italian diplomat was expelled from St. Moritz after trying to sneak into the Bilderberg meeting”.
691 *Uusi Suomi* 13.6.2011 ”Kuokkavieras pyrki Bilderbergiin – näin kävi”.
692 *Aamulehti* kertoi 15.6.2011 jutussaan ”Kataisen lento Brysseliin maksoi lähes 40 000 euroa”, että *Financial Timesin* palkitsema ja kuutosen lyhyellä matikalla lukionsa suorittanut valtiovarainministerimme kevensi eilen valtion kassakirstua peräti 37 604 eurolla lentäessään yksityiskoneella Brysseliin euromaiden ja EU-maiden kokoukseen. Hallitusneuvottelujen keskellä kyseiset kissanristiäiset voitaisiin ehkä hoitaa virkamies- ja diplomaattivoimin. Saattaisivat myös tulokset olla parempia.
693 *Uusi Suomi* 15.6.2011 ”11 000 € / kk palkka napsahti kokoomuslaiselle – rajua kriikkiä”.
694 Laura Räty *Helsingin Sanomien* jutun ”Kokoomus tyrmää Kallion ja Punavuoren vastaanottokeskukset” 14.1.2009 mukaan.
695 Laura Räty blogikirjoituksessaan ”Kristillisen puolueen puheenjohtaja on mennyt selityksissään sekaisin” 17.7.2010 <http://kaupunkipolitiikkaa.blogspot.com/.
696 Laura Räty Helsingin Kokoomuksen verkkosivuilla julkaistussa kirjoituksessa ”Positiivisesta diskriminaatiosta hyviä kokemuksia” 31.5.2011 <http://www.helsinginkokoomus.fi/>.
697 *Uusi Suomi* 15.6.2011 ”11 000 € / kk palkka napsahti kokoomuslaiselle – rajua kriikkiä”.

[698] *Uusi Suomi* 16.6.2011 ”Säätytalon pommi: Köyhät kärsivät”.
[699] Valtioneuvosto, *Neuvottelutulos hallitusohjelmasta* 17.6.2011.
[700] Emt., s. 9.
[701] Sama.
[702] Emt., s. 3.
[703] Emt., s. 27.
[704] Emt., s. 31.
[705] Emt., s. 80.
[706] Emt., s. 12.
[707] Emt., s. 80.
[708] Emt., s. 15.
[709] Emt., s. 80.
[710] Emt., s. 82–83.
[711] Emt., s. 47.
[712] Emt., s. 28.
[713] Emt., s. 42.
[714] Emt., s. 22.
[715] Emt., s. 30.
[716] Emt., s. 7.
[717] Emt., s. 29.
[718] Emt., s. 18.
[719] Emt., s. 17.
[720] Sama.
[721] *Ilta-Sanomat* 17.6.2011 ”Puolustusvoimien säästöohjelma alkaa välittömästi”.
[722] Valtioneuvosto, *Neuvottelutulos hallitusohjelmasta* 17.6.2011, s. 84.
[723] Sama.
[724] Emt., s. 85.
[725] *Uusi Suomi* viitaten *Savon Sanomien* juttuun ”SS: Tv-lupamaksut – 20 000 jää kiinni joka vuosi” 4.4.2011.
[726] Valtioneuvosto, *Neuvottelutulos hallitusohjelmasta* 17.6.2011, s. 87.
[727] Emt., s. 87.
[728] Emt., s. 14 ja 88.
[729] Emt., s. 79.
[730] *Ilta-Sanomat* 17.6.2011 ”Ei sukupuolineutraalia avioliittolakia”.
[731] Valtioneuvosto, *Neuvottelutulos hallitusohjelmasta* 17.6.2011, s. 28–30.
[732] Emt., s. 3.
[733] *Helsingin Sanomat* 17.6.2011 ”Vihreät aikoo ehdottaa sukupuolineutraalia avioliittolakia”.
[734] *Helsingin Sanomat* 18.6.2011 ”Kristillisten Päivi Räsänen ottaa vastuun maahanmuuttoasioista”.
[735] *Helsingin Sanomat* 18.6.2011 ”Perussuomalaiset juonii alkavaa oppositiotaivaltaan Tampereella”.
[736] Ks. John Locken teosta *Tutkielma hallitusvallasta – Tutkimus poliittisen vallan oikeasta alkuperästä, laajuudesta ja tarkoituksesta* (alkut. *Second Treatise of Government – An Essay Concerning the True Original, Extent, and End of Civil Government*, 1690, suom. Mikko Yrjönsuuri (Helsinki: Gaudeamus, 1995).
[737] *Der Spiegel* -lehden 25/2011 (20.6.2011) kannessa oli Kreikan lipulla peitetty ruumisarkku, euron kolikon kuva ja teksti ”*Plötzlich und Erwartet – Nachruf auf eine gemeinsame Währung*”.
[738] *Helsingin Sanomat* 22.6.2011 ”Kysely: Suomalaisilla suurin luottamus euroon, viidennes haikailee markkaa”.
[739] *Bloomberg Businessweek* 16.6.2011 ”How Sweden steered clear of the Greece fiasko?”.
[740] *Uusi Suomi* 25.11.2009 ”Annettaisiinko Ahvenanmaa pois – viisi kertaa ei”.

[741] *Helsingin Sanomat* 22.6.2011 ”HBL: Ministeri haluaa kovempia rangaistuksia seksirikoksista”.
[742] Anna-Maja Henriksson MTV3:n vaalikoneessa <http://www.mtv3.fi/vaalikone/>.
[743] *Helsingin Sanomat* 19.6.2011 ”Vasemmistoliitto: Hallituspuolueet tukevat homoliittoja”.
[744] *Uusi Suomi* 19.3.2011 ”Homoliitot: Nämä puolueet sanovat ei”.
[745] Yleisradion internetuutiset 23.6.2011 ”Oikeus vapautti äärioikeistojohtaja Wildersin syytteistä”.
[746] *Agnus Reid Public Opinion* 2.3.2009 ”Dutch react to prosecution of Wilders” <http://www.agnus-reid.com/>.
[747] Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Geert Wildersin pimitetty näytösoikeudenkäynti” 11.11.2010 (tässä kokoelmassa s. 364–367).
[748] *The Guardian* 17.2.2008 ”I don’t hate muslims. I hate islam, says Holland’s rising political star”.
[749] Geert Wilders on julkaissut ohjelmansa *Klare Wijn* muun muassa internetsivuillaan <http://www.geertwilders.nl>.
[750] Ks. esim. Yleisradion internetuutisten ruumiinlaskentaa jutussa ”Juhannuksen turmissa kuollut yhdeksän” 26.6.2011.
[751] Ks. Erich Frommin teosta *Tuhoava ihminen* (alkut. *The Anatomy of Human Destructiveness*, 1973, suom. Matti Kannosto, Helsinki: Kirjayhtymä, 1976).
[752] *The New Civil Right Movement* 20.11.2010 ”UN general assembly votes to allow gays to be executed without cause”.
[753] *Helsingin Sanomat* 17.6.2011 ”YK äänesti homojen oikeuksien puolustamisesta”.
[754] MTV3:n vaalikone <http://www.mtv3.fi/vaalikone/>.
[755] *Iltalehti* 29.6.2011 ”Rehn kiittelee Kreikan äänestystulosta”.
[756] MTV3:n internetuutiset 1.7.2011 ”Rehn Ylelle: Päätös Kreikan seuraavasta lainaerästä selvä”.
[757] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä, eli, miten vasaralla filosofoidaan* (alkut. *Götzen-Dämmerung*, 1888, suom. Markku Saarinen, Helsinki: Unio Mystica, 1995, s. 18).
[758] Olen käsitellyt puhdistusta teoksessani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009).
[759] Olli Lagerspetz, *Lika – Kirja maailmasta, kodistamme* (alkut. *Smuts*, 2006, suom. Markus Lång, Helsinki: Multikustannus, 2008).
[760] Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009) ja erityisesti sen päälukua 7 ”Taistelu dosentuurista”.
[761] Sananvaihtdosta ks. teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (Norderstedt: Books on Demand GmbH, 2009, s. 362).
[762] Ilkka Niiniluoto humanistiselle tiedekunnalle laatimassaan selityksessä, joka julkaistiin myös *Yliopisto*-lehdessä 17/1995 (s. 39).
[763] Sara Heinämaa ja Esa Saarinen, *Olennainen nainen – Naiskuvan filosofiset perusteet* (Helsinki: WSOY, 1983).
[764] Sara Heinämaa, *Ele, tyyli ja sukupuoli – Merleau-Pontyn ja Beauvoirin ruumiinfenomenologia ja sen merkitys sukupuolikysymykselle* (Helsinki: Gaudeamus, 1996).
[765] Tuija Pulkkinen, *Postmoderni politiikan filosofia* (Helsinki: Gaudeamus, 1998).
[766] Heta Häyry ja Matti Häyry, *Rakasta, kärsi ja unhoita – Moraalifilosofisia pohdintoja ihmiselämän alusta ja lopusta* (Helsinki: Kirjayhtymä, 1987).
[767] Pekka Himanen, *Välittävä, kannustava ja luova Suomi – Katsaus tietoyhteiskuntamme syviin haasteisiin* (Tulevaisuusvaliokunta, teknologian arviointeja 18, Eduskunnan kanslian julkaisu 4/2004, Helsinki: Eduskunta, 2004).
[768] Oikeusministeriön tiedote 19.1.2010 ”Rasistisia rikoksia koskevia rangaistussäännöksiä halutaan tiukentaa” <http://www.om.fi/>.
[769] Emt.
[770] Emt.

[771] Yleisradion internetuutiset 24.7.2011 ”Suomessa suruliputettiin Norjan iskujen vuoksi”.
[772] Ks. teostani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa – Vähä katekismus filosofiselle anarkistille* (Helsinki: Like, 2005, s. 24).
[773] *Ilta-Sanomat* 22.7.2011 ”Lehti: Islamistiryhmä ilmoittautui Norjan iskun tekijäksi”.
[774] Yleisradion internetuutiset 24.7.2011 ”Tuomioja: Norjan veriteot isku hyvinvointivaltiota vastaan”.
[775] Anna-Sofia Berner *Helsingin Sanomien* jutussa ”Vihainen lauma… ja yksinäinen susi” 31.7.2012.
[776] *Helsingin Sanomat* 28.7.2011 ”Biaudet: Lievemmästäkin vihapuheesta tulisi harkita rangaistuksia”.
[777] Erasure, ”Love to hate you”, albumilla *Chorus* (Mute Records, 1991).
[778] Miley Cyrus, ”7 things”, albumilla Breakout (Hollywood Records, 2008).
[779] *Helsingin Sanomat* 9.8.2011 ”Cameron: Poliisi voi rauhoittaa mellakoita vesitykeillä”.
[780] Ks. Rom Harrén toimittamaa teosta *The Social Construction of Emotions* (Oxford: Basil Blackwell, 1986).
[781] *Helsingin Sanomat* 1.1.2009 ”Ranskassa poltettiin yli tuhat autoa uudenvuodenyönä”.
[782] Paavo Lipposen ehdokkuudesta kertoi muiden muassa *Uusi Suomi* jutussaan ”Paavo Lipponen – keski-ikäinen juntti” 11.8.2011.
[783] *Uusi Suomi* 3.8.2011 ”Yle: Murskaluku Sauli Niinistölle”.
[784] Ayn Randin ajattelusta ks. esim. teostani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa – Vähä katekismus filosofiselle anarkistille* (Helsinki: Like, 2005, s. 202–208).
[785] Sitaatti Wikipedian hakusanasta ”Wikipedia” <http://fi.wikipedia.org/>.
[786] *Uusi Suomi* 6.5.2009 ”22-vuotias huijasi maailmaa – Wikipedian kautta”.
[787] Ks. Stanfordin yliopiston ylläpitämää filosofian verkkotietosanakirjaa osoitteessa <http://plato.stanford.edu/>.
[788] *Helsingin Sanomat* 19.8.2011 ”Dalai-lama: Suomen poliitikkojen välttely ei harmita”.
[789] *Suomen Kuvalehti* 19.8.2011 ”Heidi Hautala tapaa Dalai-laman – Suomi jatkaa kuurupiiloa”.
[790] *Uusi Suomi* 23.8.2011 ”The Finns -riita: ’Persu meininki’”.
[791] Yleisradion internetuutiset 23.8.2011 ”Nettiaddressilla vastustetaan perussuomalaisten *The Finns* -nimeä”.
[792] *Uusi Suomi* 24.8.2011 ”Suomella nyt todella kova paikka – ’Pahasti nurkassa’”.
[793] *Uusi Suomi* referoi *The Financial Timesia* jutussaan ”’Kreikka-paketti kuoli jo – Suomi löi viimeisen iskun” 25.8.2011.
[794] Tilastokeskuksen julkaisu muuttoliikkeestä 29.4.2011 <http://www.stat.fi/>.
[795] Ks. teostani *Rakkauden välittäjä – Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen idea Simone Weilin ajattelussa* (2. painos, alkut. 1997, Helsinki: Like, 2006).
[796] Jean-Jacques Rousseau, *Yksinäisen kulkijan mietteitä* (alkut. *Les rêveries du promeneur solitaire*, 1782, suom. Erkki Salo, esip. Lauri Mehtonen, Tampere: Vastapaino, 2010.
[797] Jean-Jacques Rousseau, *Tutkielma ihmisten välisen eriarvoisuuden alkuperästä alkuperästä ja perusteista* (alkut. *Discours sur l'origine et les fondements de l'inégalite parmi les hommes*, 1755, suom. Ville Keynäs, Tampere: Vastapaino, 2000).
[798] Jean-Jacques Rousseau, *Émile eli kasvatuksesta* (alkut, *Émile ou de l'éducation*, 1762, suom. Jalmari Hahl 1905, esip. V. A. Koskenniemi, Porvoo: WSOY, 1933).
[799] Jean-Jacques Rousseau *Yhteiskuntasopimuksesta, eli, valtio-oikeuden johtavat aatteet* (alkut. *Du contrat social ou principes du droit politique*, 1762, suom. J. V. Lehtonen 1918, Hämeenlinna: Karisto, 1997).
[800] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä, eli, miten vasaralla filosofoidaan* (alkut. *Götzen-Dämmerung*, 1888, suom. Markku Saarinen, Helsinki: Unio Mystica, 1995, s. 13).
[801] Ks. Henry David Thoreaun teosta *Kävelemisen taito* (alkut. *Walking*, 1862, suom. Markku Envall. Helsinki: Basam Books, 2008).
[802] *Helsingin Sanomat* 25.8.2011 ”Kysely: Eduskunnassa edelleen seksuaalista häirintää”.
[803] *Uusi Suomi* 30.8.2011 ”Saksalainen kypsyi euroon: ’Oma raha Suomelle ja Saksalle’”.

[804] *Uusi Suomi* 19.5.2011 ”Professori täräyttää: Saksa ja Suomi ulos eurosta”.
[805] Saksalaisen Max Planck -tutkimuslaitoksen yhteiskuntatieteiden osasto julkaisi 23.8.2011 professori Kai A. Konradin ja taloustoimittaja Holger Zschäpitzin kirjoittaman artikkelin ”The Future of the Eurozone”, jossa arvosteltiin ankarasti euron tukitoimia ja povattiin loppua liittovaltiokehitykselle <http://www.mpg.de/>.
[806] Paavo Väyrynen *Uuden Suomen* ”Puheenvuoro”-palstan kirjoituksessaan ”Kyllä minä niin mieleni pahoitin” 21.8.2011.
[807] *Helsingin Sanomat* 30.8.2011 ”Eva Biaudet mukaan presidenttikisaan”.
[808] *Helsingin Sanomat* 30.8.2011 ”Kulttuuriministeri jää pois Musiikkitalon avajaisista”.
[809] MTV3:n internetuutiset 31.8.2011 ”Myös vastuuministeri Gustafsson sivuuttaa Musiikkitalon avajaiset”.
[810] *Ilta-Sanomat* 31.8.2011 ”Jungnerille kävi nolosti Musiikkitalon avajaisissa – ei päästetty sisään”.
[811] *Helsingin Sanomat* 30.8.2011 ”Kymmenet poliisit häätivät romanit Kalasatamasta”.
[812] MTV3:n internetuutiset 31.8.2011 ”Myös vastuuministeri Gustafsson sivuuttaa Musiikkitalon avajaiset”.
[813] Edmund Burke, *Philosophical Enquiry into the Origin of Our Ideas of the Sublime and Beautiful* (toim. Adam Phillips, Oxford: Oxford University Press, 1998).
[814] Viikonlopun *Ilta-Sanomien* lööppi 3.9.2011.
[815] *Iltalehti* 1.9.2011 ”Tytöt piilottavat lahjakkuutensa koulussa”.
[816] Ks. MTV3:n politiikan toimituksen päällikön, Timo Haapalan, kannanottoja *Ilta-Sanomien* jutussa ”MTV:3:n tähtitoimittaja tuohtui lukijoilleen: ’Se oli siinä’” 28.8.2011 ja hänen viimeisessä blogikirjoituksessaan ”Se oli siinä – näkemiin” 25.8.2011 <http://blogit.mtv3.fi/setaarkadia/>.
[817] *Ilta-Sanomat* 25.9.2011 ”Suomi muuttui – Katainen huolestui”.
[818] *Helsingin Sanomat* 21.9.2011 ”Urpilainen: Talousromahduksen varalle on b-suunnitelma”.
[819] *Talouselämä* 4.10.2011 ”Arvio noussut: nyt Suomi lainaa Kreikalle 2,2 miljardia”.
[820] Valtiovarainministeriön tiedote 4.10.2011 ”Kysymyksiä ja vastauksia Kreikan lainaohjelman vakuusjärjestelyistä”.
[821] *Taloussanomat* 5.10.2011 ”Yllätys: Suomen piikissä jo 30 miljardin kriisivastuut”.
[822] John Maynard Keynes, *A Tract on Monetary Reform* (London: Macmillan, 1923, kappale 3, s. 80).
[823] Richard Wilkinson ja Kate Pickett *The Spirit Level – Why Equality is Better for Everyone?* (London: Allen Lane, 2009).
[824] Ks. Martha C. Nussbaumin ja Amartya Senin toimittamaa teosta *The Quality of Life* (Oxford: Clarendon Press, 1993).
[825] *Helsingin Sanomat* 15.10.2011 ”Sailas Iisalmen Sanomille: Edessä pahin talouskriisi sitten sotien”.
[826] Angela Merkel *Helsingin Sanomien* jutussa ”Katainen kriisikokouksessa: Tilanne ei ole toivoton” 26.10.2011.
[827] *Helsingin Sanomat* 27.10.2011 ”Kreikalle tulee uusi 100 miljardin lainaohjelma”.
[828] *Helsingin Sanomat* 27.10.2011 ”Kreikan lainojen lykkäyksestä päätös – Katainen tyytyväinen”.
[829] *Helsingin Sanomat* 27.10.2011 ”Suomen osuus Kreikan uudesta lainatakuusta selviää lähipäivinä”.

Hakemisto

Prologi 5

2010

Käänne on tapahtunut 25
Lautasten säpälöintiä 25
Shkupolli-asiaa 28
Ihmiset kotiarestissa 29
Yliopistot löysässä hirressä 31
Jos Tony Halme olisi ollut nainen 31
Homot ja Afrikka 33
”Kaikki konnat linnaan” 34
Vainajalan valveunta 37
Se on valtiosalaisuus 38
Vihaajien vihaajat ja heidän vihaajansa 40
Takaisin inhimilliseen yhteiskuntaan 41
Luokkajako ja praktinen syllogismi 44
Metakeskustelun hyödyllisyydestä 46
Kallista huiputusta 47
Naton salaisuuksia 48
Suomi suomi juppi-Stubbin 49
Tiedostavaa talkoohenkeä 51
Missä Obama epäonnistuu? 52
Vanha(sen) valta horjuu ikuisesti 54
Sosiaaliturvan highway helvettiin 55
Putinin putki & puutulli 57
Ystävänpäivänä 59
Seksuaalisuuden vaarallistamisesta, osa 1 61
Perustuslakiuudistus: hölmöläisten viltinpidennys 64
Munattomat tyttöhautomot 66
”So what!”, Youngner 67
Viikon viherpieru 68
Huonot naiset ja halvat hevoset 68
Pienten erojen narsismi ja kontaktihypoteesi 70
Maahanmuuton vaalitaide 72
Ihmisoikeuksista seuraa ihmisvelvollisuuksia 74
Kulttuurikanoja 75
Surullista 77
Äänikynnys on kansanvallan ryöstö 78
Saako politiikkaan osallistua 80
Näin Suomi uppoaa 81
Miksi yliopistoja markkinoidaan? 86
Filosofit vallan verkoissa 87
Vähemmistövaltuutetuksi vähemmistövaltuutetun paikalle 90
Lepopäivän ratoksi ja pyhäpäivän kunniaksi 93
Tutkijat tiedepoliittisen syrjinnän uhreina 96
Miksi väärin ajattelu on lisääntynyt tieteessä? 99
”Hyökkäys on paras puolustus” 100
Nyt kilpaillaan uhriksi joutumisesta 102
Rasismikauhistelujen sietämätön defensiivisyys 104
Ydinvoima tulee – Ota koppi! 107
Kirjallisuutemme kaikki palkinnot 111
Siirrymme sosialistiseen yhteiskuntaan 113
Teurastusta terveyskeskuksissa 114
Katajanokan hotelli kuin Las Vegasin kylmähuoltamo 120
Päivän hyvä työ on tehty 123
Seksuaalisuuden vaarallistamisesta, osa 2 124
Viranomaisfilosofeista 134
Kosmopoliittisuudesta 136
Tieteen sopeutumattomat 138
Rotuajattelu ja genetiikka tieteissä 143
Filosofiaa lapsille 148
En anna 150
Tiedote eduskuntavaaleja koskien 152
Tuhkaa ja tulikiveä finanssiviikinkien maasta 152
On kaikki vain lainaa 155
EU romahtaa euroalueen repeytymiseen 158
Koulutus on sijoitus 165
Tasa-arvopolitiikan kirjopesua 165
Euron lasku 168
Saimaan kanava takaisin Suomelle 170
Kantelu vähemmistövaltuutetun virantäytöstä 172
Everlasting story? 174
Homo homini lupus 176
Hyssyttelyä 184
Kukkahattutäti ja krokotiili 186
Eläketurvan helvetinkone 193
Ylioppilaiden alennusmyynti 195
Kieroa kirkkopolitiikkaa 198
Lasten mehuhetki päättyi ikävästi 201
Oikeuslaitoksen kello jätättää 203
Sairasta seksuaalisuuden kuohintaa 206
Tulppaaneja kriittisille 207

Keskustatapahtumia 211
Lehdistö kiinni Kanervan ahdistelusta 213
Kireää kirjallisuuspolitiikkaa 214
Miehet ja naiset
syrjäytymiskilpailussa 217
Kauhukabinetin pitkät jäähyväiset 221
Saatanan puusilmät! 225
Uutta Suomessa: ydinvoima 228
Kansandemokratiajohtajista 229
Vastustamme ahdasmielisyyttä 235
Polański-paran piina päättyi 240
Punaniskat ja pissikset pilaavat
päivän 242
Homojen kaasutuksesta 246
Myös lähtöön liittyi koplaus 254
Maailmanlopun ensisäveliä 255
Totuus suomalaisista 257
Netti luo demokratiaa 258
Repikää siitä 261
Älä auta Pakistania 264
Rassismista 267
Internatsismi yliopistoissa 269
Katsokaa, laiva uppoaa 273
Professorien monikulttuurisuusbisnes 276
Matikankirjat naistenlehdiksi? 278
Nokian saapas kuluu – Maahanmuutto-
ongelma yrityksissä 283
Kokoomus taipuu kuin Uri Gellerin
lusikka 285
Lentävä Lontoon-bussi
ympäristöhelvettiin 287
Kansanedustajien sikapalkkaus 290
Miksi rangaistusten kiristäminen ei
auta 290
Homoseksuaalisuus ja maahanmuutto 293
Maahanmuutto Amerikassa 298
Maahanmuutto Japanissa 300
Miehet alipalkattuina 302
Miten Suomi-neidon käsilaukku
vietiin? 305
Poliittisesta retoriikasta 310
M-15 on oikeassa 318
Kaksinaamaista peliä 322
Ovatko feministit kyvyttömiä
empatiaan? 323
Entä jos epäonnistuminen onnistuu? 325
Pitäisikö seksin ostaminen
kriminalisoida? 328
Äärimmäistä, liian äärimmäistä 332
Kirkko tarvitsee eheytystä 335
Uskonto ja politiikka ovat
yksi ja sama 338
Miksi heteromiehet vastustavat
homoavioliittoja? 340
Shekkivihkopolitiikka ja Niinistön
nallekarkit 344
Euroopasta ahdasmielisten
Amerikka? 345
”Varokaa, talo on tulessa!” 346
Myrsky vesilasissa laantunut 349
Miksi on tärkeää olla paheellinen? 353
Kissanpaskan arvoisia jymyjuttuja 355
Rikastunut kaupunki korviaan myöten
veloissa 358
Miksi Helsingin kaupunki on
rasistinen? 360
Ruotsalaisuuden päivänä 361
Geert Wildersin pimitetty
näytösoikeudenkäynti 366
”Tukekaa tyttöjä!” 369
No hard feelings! 372
Homogeenisyyden puutetta 375
Mari Kiviniemi valehteli kansalaisille 376
Katsaus suomenruotsalaisuuteen 377
Tarkkailu ja valvonta häiritsevät
Yrjönkadun uimahallissa 385
Veroprogression poistaminen rahoitetaan
valtionvelalla 388
Väkivallan romantisointi elokuvissa 390
Rolextariaatin rintaprenikat 391
On siinä mies ja nainen 392
Homot ovat tämän maailman viimeisiä
neekereitä 395
Tukholma on vihdoinkin aidosti
monikulttuurinen 396
Allergisena Allegrolle 397
Kastraatiolaki veisi lääketieteen etiikan
kivikaudelle 398
Koulukiusaamisen vaiettu puoli:
kun koulu kiusaa 403
Miten rikastua henkisesti ja
aineellisesti? 405
Antijoulun sanoma 407
Kaiken katoavuudesta 406

2011

Uudesta vuodesta tulee eeppinen 411
Minä internatsistisessa
massakokouksessa 412
Vallankäytön ja järjenkäytön ero 413
Miksi hyvinvointi ei ole onnellisuutta 416
Käänteinen asuntolaina: Belsebuubin
keksintö 418
Kun euro repeää 419
Suomesta puuttuu kansallisliberaali
puolue 422
Tuulahdus Egyptistä 424

Uusi kansalaisuuslaki on
harhalaukaus 426
Perussuomalaisten kannatuksen
selitykset ja syyt 427
Mitä eroa on puolueilla? 428
Muumiot turvaan – Egypti rulaa 429
Uncle Samin kansainvälisyysoppitunti 429
Vaitiolovelvollisuus ei ole vaitiolotaito 431
Varokaa sammuneita saunalyhtyjä ja
yhden sanan ohjelmia 433
Hienoa hommaa 434
Tasa-arvovaltuutettu selvittää
selvää asiaa 439
Arveluttavia asioita 440
Mihin matkapuhelimia tarvitaan? 443
Demokratian kymmenen kirousta 444
Nyt saa olla avoimesti kreisi 447
”Rappiotaidetta” on rappeutuneessa
politiikassa 449
Persuformanssia 450
Kraft durch tsunami 454
Kun sydän suli 455
Homoavioliitot pakollisiksi 463
Kevätessee natsismista 464
Corruptio optima pessima 475
Mikä muutoksessa mättää? 477
Turmiolliset takausvastuut 481
Suomi ei saa vajota Euroopan
velkasuohon 483
Myös Suomessa on listavaali 486
Onko järkeä olla konservatiivi? 488
Born in the USB 491
Mitä perussuomalaiset voittavat? 493
Kansanedustuslaitoksen ja demokratian
turhuudesta 497
Käykää nyt antamassa se äänenne 498
Kaikkien aikojen yllätyksettömimmät
vaalit 499
Uuden poliittisen aikakauden alku 503
Suomalaisen työn juhlaa Nokiassa 504
Kevät koitti Osama bin Ladenille 506
Nyt se veri punnitaan 507
Katainen sluibailee hallituskokoonpanon
ja Portugali-paketin 509
Euroalueen tukitoimet ovat laittomia 510
Mytologisoituva kuolema herätti
Osaman henkiin 515
Luu kurkkuun EU:n riistoporvareille 518
Oikeus ihannoi pride-kaasuttajia 519
Timo Soini Euroopan Karl Marxina 520
Perussuomalaiset voittivat kiistan
tukipaketeista 522
Katainen Titanicin ruorissa – Katajainen
kansa hiilikellarissa 523
Yksi euro vastaan tre kronor 527
Euro vailla visiota 528
”Ihanaa, Leijonat, ihanaa!” 530
Paljastamme vaarallisia rikoksia 530
Jyrki Käteinen tuottaa
Muppet-show’n 533
Kuinka hallitus oikeasti kootaan 535
Missä ovat kunnon merirosvot? 536
Eduskunnan eurorovio 537
Helvetin kuusitoista! 539
Miksi potkit tutkainta vastaan, Jyrki? 541
Puolueilta puuttui poliittinen luovuus 543
Sdp kirjoittaa hallitusohjelman 545
Niagaraa vastavirtaan 547
Tietoja Bilderberg-salaseuran
kokouksesta 548
Poliittiset virkanimitykset kansanvallan
karsinogeeni 551
”Six pack” vie kansalaisilta six packin 553
Hallitusohjelman kriittinen
läpivalaisu 554
Kabinettikaudesta tulee riitasointujen
täyttämä 564
Wilders on syytön kuin Suomi sodan
jälkeen 566
Juhannus on ohi ja ruumiit laskettu 568
Löysivätkö persut, kristilliset ja muslimit
yhteisen sävelen? 570
Ollin kurjuus 573
Laivanupotusta eurooppalaisittain 574
Oodi filosofian opiskelulle 576
Suomalaisten filosofien TOP 20 -lista 580
Viha puheesta? 589
Tragedia viikinkien tapaan 593
Norjan terrori-iskuja ei tuomittu
tarpeeksi vahvasti 595
Puhutaan tunteista 596
A riot is a language of unheard 598
Koipalloja taskuun ja presidentiksi 599
Arvojohtaminen on vaarallista 600
Vie sinä, minä Wikisen! 603
Naamakirjan sietämätön sosiaalisuus 610
Poliitikot välttävät lamaa 616
Suvaitsemattomuus takaa laadun 617
Kun perussuomalaiset valloittavat
Suomen 623
Euroopan hulluuskierre on
katkaistava 624
Maastamuuton ongelma 627
Sillink 630
Kettutytöt ja rukoilijasirkat 632
FT: euro repeää 636
Niinistön tie presidentiksi tasoittuu
entisestään 636
Miljardin mummonmarkan
musiikkitalo 638

Terrorismin taiteellisuus 639
Kuka täällä on rasisti? 641
Onko vastustaminen turhaa? 642
Kiitokset ja näkemiin 645

Epilogi

Euron ja EU:n ruumiinvalvojaiset 649
”Pitkällä tähtäimellä olemme kaikki kuolleita” 662
Eikö kukaan voi meitä pelastaa? 666

Viitteet 669

Hakemisto 696

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus
Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä
Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi
Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia
Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa
Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset
Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema
Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti
Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?
Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia
Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi
Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat
Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu
Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt
Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois
Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan
Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus
Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia
Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuuvalheista
ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni

www.hankamaki.fi

Kirjoituksia Euroopan unionin ja poliittisen järjen vararikosta

Erimielisyys on lisääntynyt Euroopassa globalisaation, tuloerojen kasvun ja siirtolaisuuden vuoksi. Euroalue ja EU ovat romahtamassa valtioiden velkaantumiseen. Liittovaltiopolitiikan kautta erilaisia kansakuntia pakotetaan samalle viivalle. Monikulttuurisuuden harmoniset haaveet johtavat yksiaineksiseen kulttuuriin, kun elämäntapojen erot koetetaan kieltää ristiriitojen tukahduttamiseksi.

FT, VTT Jukka Hankamäki arvioi ja arvostelee yhdentyneen Euroopan kuolinkouristuksia. Hän kritisoi politiikkaa, jolla kansallisvaltiot koetetaan kiistää ja kansallista itsemääräämisoikeutta heikennetään. Tunnetun filosofin ja politiikan tutkijan mielestä olisi parempi kohdata ihmisryhmien konfliktit rajoilla kuin päästää niitä leviämään keskelle kansalaisyhteiskuntia. Näin voitaisiin vahvistaa aitoa omakulttuurisuutta.

Valhe kaatuu on jatkoa teoksille *Sensuurin Suomi* ja *Kansanvallan varkaat*. Menetelmänään tekijällä on viranomaisvallan valheita läpivalaiseva filosofia ja sovinnaisuuden kahleita murtava psykologia, jonka valossa ”toteemi on euro, ja tabuja rikkoo sananvapaus”.